

Giới thiệu Hạ Tuyết

Tình trạng: 54 chương (full) có 1,2 chương gần mức 18+

Năm hoàn thành: 2013

Trọng Lâm là một thiếu gia bá đạo, lạnh lùng, vì gia thế tốt nên tính cách cũng cao ngạo. Nếu hắn thích thứ gì, hắn sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để giành lấy.

Một thiếu nữ làm PR trong quán bar cao cấp Gossi, có thể trụ vững ở môi trường làm việc thế này, Hạ Tuyết dĩ nhiên là một cô nàng mạnh mẽ và kiên cường, thậm chí còn khôn khéo và khá gai góc.

Truyện tình yêu của họ là rượt đuổi và trả thù. "Tình và tiền như trái bóng lăn tròn, chỉ cần bạn cho một lực tác động nhẹ thôi thì nó sẽ lăn theo ý bạn."

Vậy, Trọng Lâm hay Hạ Tuyết là người làm chủ trái bóng, hoặc nói chính xác, làm chủ cuộc chơi này?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Góc khuất 1: Hai chữ "PR";

Khi lần đầu tiên trở thành PR trong quán bar Gossi, Hạ Tuyết đã nôn thốc ruột, cảm giác quặn đau của bao tử rất kinh khủng, đầu óc chẳng còn tỉnh táo vì uống quá nhiều rượu. Toàn thân mệt lã, không chút sức lực vậy mà đêm đó cô được khách "boa" tiền chẳng bao nhiêu...

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn màu chớp tắt trong thế giới hào nhoáng mờ ảo, Hạ Tuyết đứng bên quầy rượu chờ xem có vị khách nào gọi mình không. Dẫu làm PR một thời gian nhưng cô vẫn còn cảm giác đau như sống lưng, rất buốt lòng bàn chân vì phải đứng trên đôi giày gót cao năm, bảy phân trong suốt tám giờ liền. Buồn buồn, Hạ Tuyết đưa mắt quan sát xung quanh. Những cô PR khác cứ như mấy chiếc bóng, đang lượn lờ theo nhạc. Ai ai cũng ngồi tâm sự cùng với khách và uống rượu hoặc trở thành "trò vui" của họ. Cô nào cô đó phấn trắng phấn hồng dày cuộm, gương mặt tươi sáng, năng động ở lứa tuổi xuân thì. Các PR mặc toàn váy ngắn ôm sát người, lúc hờ vai khi thì trễ xuống nửa ngực. Mỗi người mỗi vẻ. Những nụ cười khác nhau. Những hoàn cảnh khác nhau. Và, những thân phận khác nhau.

Hạ Tuyết làm PR hơn hai năm. Cuối cấp III, cô đã xin vào làm việc trong quán bar Gossi. Cuộc sống quá vất vả, để có thể trang trải học phí, tiền sinh hoạt hàng tháng và trả nợ cho người cha rượu chè tàn nhẫn thô bạo, Hạ Tuyết đã oằn lưng gánh lấy mọi thứ khi còn là nữ sinh ngồi trên ghế nhà trường. Việc gì kiếm tiền nhanh chóng nhất ngoài việc phục vụ ở bar? Có người trong một đêm kiếm được cả triệu từ tiền boa của khách. Suy nghĩ đắn đo mãi, cuối cùng Hạ Tuyết quyết định trở thành PR. Cô bé ngây thơ này nghĩ rằng đó là nghề dễ dàng kiếm tiền để rồi khi hoà mình vào "cuộc chơi đèn màu" ấy mới thấy thật vất vả, khổ cực và kinh khủng! Hạ Tuyết nhiều lần bị "lóc", xem như đêm đó mất trắng. Đêm nào cũng như đêm ấy, "lên sàn" lúc hai mươi giờ rồi suốt tám tiếng đồng hồ nhảy nhót, nốc đầy rượu cho đến khi ói mửa trong toilet, Hạ Tuyết tan ca vào hai giờ sáng với cảm giác chệnh vênh như say sóng. Chỉ cần về đến nhà là cô vục ra giường, ngủ ngon lành mặc bao tử còn cào, long lỏng nước. Nhưng sáng chưa sáu giờ thì Hạ Tuyết đã phải đạp xe đến trường trong trạng thái vô cùng mệt mỏi do ngủ không đủ. Tình hình này kéo dài suốt hai năm đến khi cô vào đại học, ngành mỹ thuật, cũng là thời điểm hiện nay.

Đang ngắm người thì Hạ Tuyết giật mình vì có tiếng khách gọi. Quay qua, cô thấy một người đàn ông sáu mươi, tóc lốm đốm bạc, ngồi ở góc tối sát tường với mấy chai rượu trên bàn, đang vẫy tay. Nhanh chóng, Hạ Tuyết đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười thân thiện:

"Quý khách cần gì, em sẽ phục vụ chu đáo."

Vị khách già khà khà, hơi rượu nồng nặc thật khó chịu, kéo dài giọng:

"Uống rượu với anh chút đi!"

Dẫu cái từ "anh" phát ra từ miệng ông ta khiến Hạ Tuyết rợn người nhưng chiều lòng khách, cô cầm chai rượu lên uống một hơi. Người đàn ông cũng tiếp tục uống... Tiếp, ông cứ ép Hạ Tuyết uống liên tục không ngừng hết chai này đến chai khác mãi đến lúc cô gái trẻ phải gờ tay từ chối:

"Xin lỗi, em không thể uống tiếp nữa."

"Vậy hả?" – Ông ta hỏi nhạt.

Đột ngột vị khách già liền ép sát thân thể đầy mùi rượu vào Hạ Tuyết đồng thời ôm lấy cô. Ông bắt đầu đưa bàn tay thô cứng vuốt ve cặp đùi trắng đó rồi từ từ tiến vào sâu hơn. Vì bất ngờ, Hạ Tuyết đẩy nhẹ vị khách ra xa.

"Dạ, em chưa quen..." – Hạ Tuyết bối rối nói xin lỗi sau khi biết mình vừa làm phật lòng khách.

Bị cự hững, vị khách sáu mươi tuổi tỏ ra bức mình. Ông ta giờ ngón tay ra trước mặt Hạ Tuyết, gằn một chữ: "Xéo!"

Hạ Tuyết đứng dậy, buồn bã vì không nhận được đồng boa nào. Khi rời khỏi chỗ nơi ông khách lớn tuổi ngồi, Hạ Tuyết liền chạy xộc vào toilet, mở cửa và lao đến bồn cầu nôn ọc. Cuồng hống rất buồn, bụng quặn đau. Bao nhiêu thứ trong bao tử trào ra hết. Chỉ toàn nước với nước. Vài phút sau, Hạ Tuyết ngồi phịch xuống nền sàn lạnh ngắt, là người. Đầu óc cô choáng váng, những sợi thần kinh căng lên như muốn bung cả não. Thật kinh khủng với chất cồn. Dựa lưng vào tường, cô nhắm mắt nghỉ mệt.

Vừa bước chân vào phòng locker, Hạ Tuyết đã bắt gặp cảnh Phụng "tỷ" – vốn là một PR "lão luyện" và được nhiều khách gọi đứng bàn ở bar Gossi – mờ trùng trùng mắt, sừng cò với cô bé nào đó trông mặt rất lạ lẫm, giống như người mới:

"Con khốn! Mắt mày đui à? Sao dám bước qua vậy tao?"

Đối diện, cô bé nọ sợ hãi khấp nép trả lời: "Dạ xin lỗi chị! Thật tình em không cố ý."

Hạ Tuyết giấu tiếng thở dài vì quá quen với cái màn "ma cũ" hiếp đáp "ma mới". Không chỉ riêng bar Gossi mà hầu như ở các bar khác đều thế, nhiều PR luôn tự đặt mình cao hơn PR khác, giẫm đạp lên nhân phẩm của nhau để tồn tại. Một số cô chẳng rõ thế nào cứ luôn tỏ ra bản thân là "chị đại" tức đàn chị với những cô gái mới vào làm. Đến mức, ngay trong giờ lên sàn, các cô này còn dằn mặt "địch thù" ngay lúc họ đang ngồi cùng khách.

"Mày tin lát không còn đường về? Nhìn đều tao hả? Đánh cho bể mặt bây giờ!" – Đại loại như những câu đe dọa đậm chất bạo lực giống vậy.

Ở thế giới đèn màu này, ngoài việc đối phó với những vị khách bệnh hoạn biến thái, các PR còn phải chống trả với chính "đồng nghiệp" của mình nữa. Tuy nhiên dù nhìn bề ngoài là thế nhưng thật chất, trước khi được gọi hai chữ "chị đại" những cô PR ấy đã từng có gương mặt rất khác. Hạ Tuyết từng nghe vũ Lê – một trong bốn nhân viên vệ sinh ở đây – bảo rằng: *"Nhìn vậy chứ chúng nó cũng đáng thương lắm. Hồi mới vào làm, đứa nào đứa nấy hiền lành ngây thơ. Nhưng sau một thời gian vì rượu bia, đồng tiền, vì bị khách chà đạp nên ai nấy đều bắt đầu "xù lông" ra bảo vệ mình. Có đứa cười nói với khách xong rồi thấy vô toilet khóc ngon lành. Có mấy đứa khác uống nhiều đến nổi ói ra máu. Tội lắm!"* Vâng, nghề PR là vậy đấy!

Tiếng quát lớn của Phụng "tỷ" khiến Hạ Tuyết sực tỉnh, trở về với thực tại:

"Khóc cái gì? Ở đây không có chỗ cho nàng công chúa đâu!"

Cô bé kia nắc nhẽ, đưa tay lên gạt nước mắt. Nghĩ mình không thể đứng làm ngơ nên Hạ Tuyết mau chóng đi đến, nhìn Phụng "tỷ" nói nhẹ nhàng:

"Chị Phụng, em nó mới vào còn lạ chỗ, nhiều khi không để ý giẫm trúng váy chị. Chị rộng lượng bỏ qua cho nó."

Vừa bảo, Hạ Tuyết vừa chuyển ánh mắt sang cô bé kia còn đang sụt sùi như muốn hỏi: "Đúng không?". Hiểu ý, cô bé liền gạt gạt đầu, nói từ xin lỗi lí nhí trong miệng. Phụng "tỷ" cầm chiếc váy bị bẩn rồi liếc qua cô bé:

"Hôm nay tâm trạng tao vui nên bỏ qua. Mốt, mày liệu đi đứng cẩn thận."

Lúc Phụng "tỷ" quay lưng đi, cô bé cúi người cảm ơn không ngừng. Còn Hạ Tuyết thấy nhẹ người. Ban nãy Hạ Tuyết hơi lo vì nếu Phụng "tỷ" vẫn làm lớn chuyện thì không khéo, ngay cả bản thân cô cũng sẽ trở thành nạn nhân của những lời đe dọa đáng sợ ấy.

"Dạ, em cảm ơn chị nhiều ạ." – Cô bé nọ xoay sang bên cạnh, nở nụ cười với đôi mắt còn đỏ hoe ướt ướt.

"Không có gì, em là người mới à? Chị là Hạ Tuyết." – Hạ Tuyết thân thiện.

"Vâng, em tên Hà Dương, mười tám tuổi và hôm nay là đêm đầu em đi làm. Quản lý Dung bảo em vào phòng này thay đồ rồi ra tiếp khách. Em vào đây thấy ai cũng đáng sợ." – Dứt lời, Hà Dương đảo mắt nhìn một lượt những cô gái khác trong phòng locker.

Hạ Tuyết rất hiểu tâm trạng của Hà Dương vì trước đây cô đã từng có cảm giác đó. Lần đầu tiên đến Gossi làm PR, lúc mở cửa vào phòng locker, gáy cô nóng ran khi chạm phải mấy chục cặp mắt lạnh lùng lẫn dò xét của gần ba mươi PR đang đứng ngồi lơ nhố trang điểm, làm tóc trong khoảng chưa tới 13m2. Vài người chỉ mặc áo ngực quần lót ngồi khoanh chân trên ghế hay ngồi bệt dưới sàn nhà ăn mì. Ở vài góc tường, vài cô PR làm ca sáng nằm bẹp dí trên mảnh chiếu. Mùi thuốc lá, mùi phấn xộc vào mũi kinh khủng vô cùng! Giờ đây thấy hoàn cảnh của Hà Dương, Hạ Tuyết tưởng như bản thân vừa gặp lại chính mình cách đây hai năm.

"Không sao đâu. Một thời gian sau rồi sẽ quen." – Hạ Tuyết mỉm cười cốt xua đi nỗi lo lắng trong đôi mắt ngây thơ của Hà Dương – "Mà em mau thay đồ đi, kéo quản lý vào là rày."

Nghe Hạ Tuyết nhắc nhở, Hà Dương mới chợt nhớ ra phận sự của mình nên đáp vâng. Nhưng nhìn tới nhìn lui một hồi, cô bé mười tám tuổi lúng túng hỏi: "Ở đây không có phòng thay đồ riêng hả chị?"

Hà Dương vừa dứt lời thì có tiếng cười khe khẽ vang lên. Cả hai quay qua thấy Phụng "tỷ" đang ngồi trang điểm và nở cười nhạt nhẽo. Điều bộ bà chị này ra vẻ khinh thường lắm. Nhưng hẳn vì nhầm lẫn với việc phải đổi ca qua lại nên cô không nói thêm điều gì.

Giấu tiếng thở dài, Hạ Tuyết vỗ nhẹ vai Hà Dương, giải thích:

"Chúng ta đều là chị em phụ nữ với nhau, chẳng có gì phải mặc cỡ cả. Em cứ việc thay quần áo ngay tại đây."

Hà Dương cắn môi, đảo mắt khắp lượt ra điều hơi khó xử. Tuy xung quanh toàn là những cô gái trẻ thể nhưng nói gì thì nói, ai lại cởi quần áo giữa bàn dân thiên hạ như vậy được. Hạ Tuyết như hiểu rõ mối bận tâm của cô em gái mới liền bảo: "Hay để chị giúp em!"

Không còn cách nào khác, Hà Dương đành gật đầu đồng ý. Với tay lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn, cô theo Hạ Tuyết đi vào một góc phòng khá kín đáo vì được che bởi chiếc tủ cao. Hạ Tuyết đứng xoay lưng lại đứng che cho Hà Dương đỡ mặc cỡ. Còn cô bé mười tám tuổi thì mau chóng thay đồ mới. Loay hoay hơn mười lăm phút sau cô mới mặc xong. Chiếc váy bó sát, ngắn cùn cùn khiến Hà Dương cứ không ngừng dùng tay kéo kéo xuống. Trông thế, Hạ Tuyết nhẹ nhàng bảo:

"Làm PR ở bar phải ăn mặc vậy đấy, ban đầu thấy kỳ kỳ nhưng sau sẽ ổn."

"Dạ..." – Hà Dương đáp lí nhí.

Đúng lúc cửa locker mở, Khương Dung – một người phụ nữ chừng chạc ngoài ba mươi tuổi với cái nhìn sắc sảo vốn là quản lý ở bar Goosi – xuất hiện, bảo nhanh: "Mấy em xong chưa, bên ngoài đang thiếu người đó."

Những cô gái PR nọ nhanh chóng đứng dậy, lần lượt rời khỏi phòng. Phụng "tỷ", sau khi chỉnh trang xong, còn khẽ liếc Hà Dương và Hạ Tuyết trước khi ra ngoài cùng mọi người. Cuối cùng, Khương Dung mới đảo mắt về phía Hà Dương đồng thời kêu lên:

"Áy, quýt chị quên em. Nào ra đây, chị có vị khách này dành cho em."

Hà Dương khẽ nhìn qua Hạ Tuyết thấy cô chị ấy cười tươi, gật khẽ như muốn nói: "*Cố gắng lên! Sẽ ổn thôi.*"

Dõi theo bóng dáng rụt rè của Hà Dương đi ra cửa, Hạ Tuyết cũng bước theo. Rồi cô thấy quản lý Khương đưa cô bé mười tám tuổi đến chỗ vị khách quen nào đấy của bar. Nếu cô nhớ không lầm thì anh chàng này khá là khó chịu. Hẳn, quản lý muốn thử xem Hà Dương làm việc thế nào. Để ý thấy có vị khách khác ở gần chỗ Hà Dương đang ngồi uống rượu một mình buồn bã, Hạ Tuyết liền đến gần, ngồi xuống mỉm cười đồng thời mở lời mong muốn được phục vụ cho anh. Vị khách đó vui vẻ đồng ý. Trong lúc rót rượu cho khách, Hạ Tuyết khéo léo đưa mắt qua quan sát tình hình xem Hà Dương có gặp rắc rối gì với vị "thượng đế" khó tính kia hay không. Nhưng về như vận may đã đến với Hà Dương vì mọi chuyện diễn ra khá suông sẻ. Anh chàng nọ chắc là dân mê bóng đá vì cứ giáng mắt vào chiếc TV truyền hình trực tiếp trận bóng giữa hai đội nào đó mà không bận tâm lắm với cô gái PR trẻ trung ngồi bên cạnh. Thình thoảng anh ta bảo Hà Dương đảm vai, mát xa đầu thư giãn. Thấy quản lý "canh me" mình hoài, Hà Dương cũng rất biết cách khi nhẹ nhàng chen vào vài câu bình luận về trận bóng với khách. Quả nhiên, hành động này hữu hiệu bởi cơ mặt của vị khách ấy dần ra, tươi tỉnh hẳn lên. Trông về hài lòng trên gương mặt quản lý Khương, Hạ Tuyết thở phào. Có lẽ, cô không cần phải quá lo cho cô bé mười tám tuổi nữa.

"Có chuyện gì phiền muộn sao?"

Giọng nói khá trầm của chàng trai bên cạnh, cũng là vị khách mà Hạ Tuyết đang rót rượu, vang lên khiến cô hơi giật mình. Mau chóng quay qua, cô thấy anh nhìn mình mỉm cười thân thiện. Bây giờ, Hạ Tuyết mới nhận ra bản thân thật "tắc trách" vì không phục vụ tốt cho khách trong khi cứ mãi lo chuyện của Hà Dương. Hạ Tuyết cắn môi, tự trách.

"Em xin lỗi." – Hạ Tuyết chẳng dám ngược mặt nhìn khách.

Tiếng anh chàng nọ cười khe khẽ rồi bảo nhẹ nhàng:

"Không sao, tôi chỉ lo cô mệt thôi. Tôi họ Hoàng, tên Tri Đồng. Còn cô?"

Hạ Tuyết khá bất ngờ khi có vị khách đi bar tự giới thiệu về tên thật của mình một cách thẳng thắn như thế. Dường như, anh chàng này không giống những người đàn ông khác hiện đang có ở bar Gossi này.

"Ừm, dạ em tên Hạ Tuyết!"

Hạ Tuyết vừa nói thì Tri Đồng nở nụ cười tươi, ra điều thích thú:

"Hạ Tuyết? Tuyết rơi mùa hè ư? Hay thật!"

"Vâng, cảm ơn anh."

"Nè, đừng cúi gằm mặt như vậy, hãy nói chuyện với tôi bình thường." – Tri Đồng vừa nói vừa nhìn nhìn cô gái ngồi đối diện cứ giấu mãi gương mặt mình dưới mái tóc đen.

Hạ Tuyết hơi xấu hổ vì nhận ra anh chàng đang trêu chọc mình. Ngần ngừ chốc lát, cô ngẩng mặt lên cao, hướng ánh mắt trực diện vào anh.

"Phải thế chứ. Cô là sinh viên hay đã đi làm?"

"Em mới sinh viên năm II, ngành mỹ thuật. Vì gia cảnh khó khăn nên em đành phục vụ ở bar." – Không chút đắn đo, Hạ Tuyết trình bày rõ về cuộc sống hiện tại của mình.

"À ra vậy!" – Buông ba từ nhẹ tênh ấy xong, tự dưng Tri Đồng im lặng.

Ngạc nhiên vì khách đột ngột ngừng cuộc đối thoại, Hạ Tuyết khẽ khàng đưa mắt nhìn qua. Trong bóng tối nơi góc phòng và ánh sáng mờ mờ ảo ảo của

bar, cô gái trẻ nhanh chóng nhận ra đó là chàng trai có đôi mắt đẹp nhưng lại mang nét mặt buồn bã. Đúng là anh không giống những người đàn ông đi khách tại bar Gossi... Lịch lãm, tử tế, dịu dàng, tất cả điều đó hầu như thể hiện rất rõ trên con người anh. Tự nhiên Hạ Tuyết thấy vui vì lần đầu tiên đứng bàn với một vị "thượng đế" tốt bụng như thế này. Nếu khách đến bar ai ai cũng như chàng trai họ Hoàng đó thì hẳn cuộc đời các cô gái PR đã khác. Chỉ ít, họ không bị mang ra làm trò chơi, không bị chà đạp nhân phẩm...

"Xin lỗi, tôi làm cô khó chịu à?"

"Dạ không... chính em mới phải xin lỗi vì đã không phục vụ anh chu đáo."

"Tôi là một doanh nhân nên thường có nhiều chuyện phiền muộn, đó chẳng hề là lỗi của người khác. Ngược lại, tâm trạng tôi thoải mái hơn nhiều từ khi nói chuyện với cô."

Tri Đồng đặt chai rượu lên bàn, đảo mắt nhìn xuống đồng hồ đeo tay xong đứng dậy. Hiển nhiên, anh chàng tốt bụng không quên làm hành động này: lấy trong bóp tiền ra tờ polyme 500.000 còn mới nguyên đưa cho Hạ Tuyết.

"Nhiều vậy à? Nãy giờ em có làm gì cho anh đâu?" – Hạ Tuyết kinh ngạc đến mức phải thốt ra câu hỏi đầy ngỡ ngàng ấy.

"Cô giúp tôi giải khoaay, trò chuyện cùng tôi cũng xem như đã bỏ ra công sức làm việc. Chẳng phải nghề PR là vậy sao? Ừm, mai có thể tôi lại đến, khi đó hy vọng tôi sẽ được cô Hạ Tuyết phục vụ."

Mỉm cười và nháy mắt trêu đùa với Hạ Tuyết xong, Tri Đồng lặng lẽ rời khỏi quán bar Gossi. Về phía Hạ Tuyết, cô vẫn ngồi thừ trên ghế, bàn tay cầm tờ tiền mới tinh mà ban nãy chàng trai họ Hoàng đã dúi vào. Thật chẳng tin nổi! Thú thật, việc khách boia 500.000 vốn cũng rất bình thường nhưng điều khiến cô gái trẻ này ngồi bất động là do câu nói vừa rời từ Tri Đồng: "*Cô giúp tôi giải khoaay, trò chuyện cùng tôi cũng xem như đã bỏ ra công sức làm việc. Chẳng phải nghề PR là vậy sao?*" Từ trước đến giờ, chưa một ai ngoài anh, nghĩ cái nghề PR đơn thuần chỉ là để trò chuyện, giải khoaay cho khách chứ không phải "dạng gái qua đêm" như xã hội hay đàm tiếu. Là lúng quá sức! Hạ Tuyết nhìn tờ polyme mới trong tay, nở nụ cười êm dịu. Hoàng Tri Đồng – cô sẽ nhớ cái tên này vì anh đúng là vị khách thượng đế. Còn đang suy nghĩ miên man thì Hạ Tuyết sực nhớ đến Hà Dương. Mau chóng xoay sang bên cạnh, cô thấy vị khách khó chịu kia cũng đang đứng dậy, chuẩn bị ra về. Anh ta hào phóng rút tờ 200.000 ra đưa cho Hà Dương. Cô bé mười tám tuổi vẻ như chưa hiểu nên cứ nghếch mặt nhìn khách. Khéo léo, Hạ Tuyết thúc nhẹ khuỷu tay vào hông Hà Dương, ra hiệu báo cô bé hãy nhận tiền. Khi khách rời khỏi bàn, cầm tờ polyme sắc hồng đôi màu dưới ánh đèn chớp tắt, gương mặt Hà Dương hẳn rõ sự bối rối.

"Lúc khách đưa tiền boia, em phải nhanh nhẹn nhận lấy, đừng chần chừ kéo bị "lố" thì uống lắm, hiểu chưa?" – Hạ Tuyết giảng giải.

"Dạ, em hiểu rồi. Vì em chưa quen nhận tiền kiểu này nên..." – Hà Dương gãi đầu, dánh về còn lúng túng lắm.

Đúng lúc, một nhóm khách đi vào, toàn là người trẻ. Không cất tiếng, quản lý Khương chỉ đưa mắt về phía Hạ Tuyết và Hà Dương đang ngồi "rảnh rang" ý muốn báo cả hai hãy lại đứng bàn với nhóm khách mới đó. Gật đầu nghe theo, Hạ Tuyết cầm tay cô em gái rồi hai người đi đến chỗ những người kia. Trông mấy chai rượu ngoại ngạo nghệ đặt trên bàn, Hạ Tuyết nhăn mặt. Nhóm khách này uống rượu như uống nước lã, xoay vòng liên tục và ai cũng nốc cạn 100%. Hạ Tuyết hiểu, mình và cả Hà Dương sắp bị "hơ lửa bụng" với cái kiểu uống chịu chơi ấy. Nhưng chẳng còn cách nào khác, hai cô gái trẻ đành cầm chai rượu lên, mỉm cười với khách...

Khi chai rượu cuối cùng cạn đáy thì đồng hồ điểm hơn một giờ sáng. Và sau ba mươi phút, bar Gossi xuống nhạc. Trong bar không còn một bóng khách nào. Những cô gái PR lần lượt xuống phòng locker thay đồ, ra về.

Vừa mở cửa bước vào phòng với dáng vẻ mệt mỏi thì Hạ Tuyết, Hà Dương bắt gặp sáu cô PR, mỗi người một góc, đang nằm ngù một nhòai trên nền đất lạnh. Không còn dáng vẻ duyên dáng và tươi như hoa lúc ở trên sàn, trông ai ai cũng rũ rượi phờ phạc. Cô thì nằm cong co, cô thì úp mặt xuống sàn ngủ mê. Khi ấy, vú Lê đi ngang qua, thờ dài chép miệng: "Kiếm được đồng tiền cực khổ quá!"

Hạ Tuyết đảo mắt nhìn xung quanh. Trái với dáng vẻ tươi tắn sôi động đầy sức sống khi trong bar, lúc ra về những cô gái PR lại ít nói hẳn. Họ lặng lẽ thay đồ. Mặt ai nấy buồn xo và nhợt nhạt vì mệt mỏi kinh khủng. Hạ Tuyết nghĩ, hẳn dáng vẻ bây giờ của mình cũng chẳng thua gì họ. Đột ngột, ai đó đi ra cửa và vô tình đụng trúng vai Hạ Tuyết. Những làn khói thuốc vẫn quanh một gương mặt lạnh tanh băng giá không chút cảm xúc. Miệng nhà khói phì phò, cô chị PR giả dạn bảo nhặt:

"Sao hai cô lại đứng chắn ở giữa đường như vậy?."

Không kịp xem phản ứng của đối phương, cô PR đầy khói thuốc lá ấy biến mất nhanh chóng ở cửa phòng locker.

"Ai mà đáng sợ quá chị ạ?" – Hà Dương vừa vuốt vuốt bụng vừa e dè.

"Chị Thụy Trinh! Chị ấy cũng là PR lâu năm ở bar Gossi." – Hạ Tuyết đáp.

"Ồ đây có nhiều chị đại quá."

Hạ Tuyết cười cười trước câu nói có phần kính nể của Hà Dương. Chợt, cả hai nghe tiếng nhấc nhờ khe khẽ của vú Lê. Chúng vâng dạ rồi thay đồ...

Đường phố vắng tênh. Gió thổi lùa lạnh lẽo cả người. Sau khi chia tay với Hà Dương, Hạ Tuyết lững thững đạp xe về nhà. Tiếng kêu cọt kẹt của chiếc xe cũ kỹ vẫn chẳng làm cô tỉnh táo hơn. Đầu óc cứ lênh đênh như sóng biển do ban nãy uống nhiều rượu với nhóm khách nọ. Bụng thì cồn cào đau đang no

căng bời bên trong chỉ toàn nước với nước. Một! Vô cùng một! Bóng dáng cô gái trẻ chìm dần vào màn đêm quanh quẩn, đơn độc.

Dụng xe đạp ngay trước cửa ngôi nhà nhỏ tồi tàn, Hạ Tuyết uể oải vác cái túi vải cũ sồn lên vai rồi đi vào bên trong. Mới đặt chân ngay ngưỡng cửa là cô đã bị một người đàn ông tóc tai rối mù, mặt mày dữ tợn, mắt đỏ kè và nồng nặc mùi rượu chặn lối. Ông trừng mắt, giọng lèm nhèm nghe không rõ:

"Mày... cho tao tiền... Mau!"

"Bố đừng suốt ngày rượu chè, cò bạc nữa. Con không đủ khả năng..."

Hạ Tuyết còn chưa dứt lời thì đã lãnh ngay cú tát trời giáng vào ngay giữa mặt từ người bố tàn nhẫn. Cô ngã xuống đất, đầu va mạnh vào cửa. Trán nướm máu. Chỉ mới hoàn hồn lại là Hạ Tuyết tiếp tục bị bố nắm tóc, giật mạnh ra sau. Ông ta kéo mặt con gái lên, đối diện với mình, gầm gừ:

"Điểm thứ! Đưa tiền cho tao ngay nếu mày không muốn bị đập!"

Nhắm mắt, cố ngăn tiếng khóc sắp bật ra, Hạ Tuyết lấy trong túi vải tờ bạc:

"Chỉ có bấy nhiêu thôi."

"Có tiền là được rồi." – Bố Hạ Tuyết cười khà khà, dúm đầu con trở về chỗ cũ và lão đảo đẩy mạnh cửa, đi ra ngoài.

Còn lại một mình, Hạ Tuyết cúi thấp mái đầu. Bờ vai run nhẹ, cô khóc khế. Một tay giơ lên cảm máu trên trán, tay còn lại cô dùng để gạt những dòng nước mắt ấm nóng.

Ngôi nhà cho thuê xập xệ tồi tàn nằm trong con đường hẻm chật chội nhầy nhụa. Cánh cửa mở toang, Hà Dương bước vào với thân hình liêu siêu như muốn đổ vật xuống sàn.

"Ôi! Một quá đi! Chóng mặt, hoa mắt, nhức đầu, mỏi chân nữa!"

Câu than thở kết thúc, Hà Dương đưa mắt nhìn quanh nhà. Không gian vẫn yên ắng như mọi khi và đồ vật thì bừa bộn, nhếch nhác hết chỗ nói. Chợt, đôi mắt to tròn của cô nữ sinh ánh lên vẻ ngạc nhiên khi trên chiếc giường cũ bên cạnh cửa sổ, một người phụ nữ trung niên mái tóc dài rũ rượi đang ngồi thẩn thờ với cái nhìn ngây ngây dại dại hết kiểu chẳng biết chuyện gì xảy ra trong cuộc sống vậy. Gương mặt hốc hác, chốc chốc bà lại còn cười cười. Tức thì, Hà Dương cố gắng dựng người thẳng lên, đi lại gần.

"Mẹ ơi, mẹ chưa ngủ ư? Trời khuya lắm rồi!"

Thấy mẹ lặng thinh không đáp, Hà Dương nhẹ nhàng vén mái tóc bà qua một bên vai để rồi bất gặp bàn tay gầy guộc trơ xương kia đang giữ khư khư bức hình của người đàn ông xa lạ! À không. Đối với Hà Dương ông ta không hề xa lạ chút nào! Một nửa dòng máu trong người cô là của ông... Lúc này đến lượt Hà Dương lặng im. Cô từ từ ngồi xuống bên cạnh mẹ. Bà chẳng buồn quay lại nhìn con gái. Cũng phải! Giờ đầu óc bà có còn nhận thức được điều gì đâu chứ. Từ lúc người đàn ông đó rời xa là bà đã trở nên như vậy. Người bố mà Hà Dương suốt mười mấy năm trời chưa lần nào gặp mặt. Cô không may mắn như những đứa trẻ đồng lứa khác để có thể gọi một tiếng "bố". Ông ta đã có gia đình trước khi tìm đến mẹ Hà Dương... Số phận cay đắng thay khi lòng dạ đàn ông dễ thay đổi và luôn tham lam.

Ngôi nhà nhỏ hiu hắt càng thêm cô quạnh khi không còn bất kỳ âm thanh nào ngoài tiếng gió lùa lạnh lẽo và tiếng nấc khe khẽ của cô bé nhỏ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Góc khuất 2: Trọng Lâm - Thiếu gia bung tiền

Sáng hôm sau, Hạ Tuyết lờ đờ ngồi dậy trong trạng thái đầu đau như búa bổ, cả người lênh đênh giống hệt say sóng. Buồn ngủ lắm! Cô rất muốn ngủ thêm vài tiếng nhưng không được vì còn phải đến trường và đồng hồ lúc này đã điểm gần sáu giờ. Ngồi thẳng lưng, nhắm mắt trong ít phút cho tỉnh táo hơn rồi Hạ Tuyết chậm rãi đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

Đạp xe ra khỏi con hẻm vắng, Hạ Tuyết nán lại mua ổ bánh mì ăn lấy sức vì từ chiều hôm qua đã không có gì cho vào bụng ngoài rượu bia. Trên đường đến trường, cô phải cố gắng lắm mới không ngủ gật trong lúc điều khiển tay lái. Gió thổi hiu hiu như thế càng khiến người ta "thèm" ngủ hơn.

Chưa đầy ba mươi phút là Hạ Tuyết đã có mặt ở trường đại học mỹ thuật thành phố. Dẫn xe vào bãi đỗ, cô lắc lắc cái đầu còn đang mơ màng:

"Nào nào Hạ Tuyết, hãy tỉnh táo! Cố lên!"

Vác chiếc túi cùng bộ dụng cụ vẽ rời khỏi bãi đỗ xe, Hạ Tuyết mau chóng tiến về phía dãy hành lang giảng đường.

Vừa bước chân vào lớp là Hạ Tuyết thấy ngay Trương Hải Luân đang ngồi lặng thinh bên giá vẽ, đôi mắt vô hồn hướng vào khoảng không trước mặt. Làn nào cũng vậy, cứ hễ gặp chàng trai đó thì trái tim trong lồng ngực cô đập mạnh. Một cảm giác xao xuyến, xúc động lẫn hồi hộp dâng lên chiếm ngự cả cơ thể. Thậm chí, con buồn ngủ cũng tan biến ngay tức khắc. Vì đơn giản, cô yêu Hải Luân nhưng đáng tiếc thay, đó chỉ là mối tình đơn phương vì anh đã có bạn gái. Chẳng những vậy, cô ấy còn là một thiên kim tiểu thư.

Hít sâu một hơi để lấy bình tĩnh, Hạ Tuyết bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh Hải Luân lúc này vẫn chưa thoát khỏi thế giới riêng tư của mình.

"Chào buổi sáng."

Sự tỉnh khi nghe chất giọng quen thuộc từ cô bạn cùng lớp, bấy giờ Hải Luân mới quay qua mỉm cười nhưng ánh mắt cứ vô hồn, không chớp:

"Là cậu à, Hạ Tuyết?"

"Ừm, mình đây. Cậu có chuyện buồn sao?"

"Không, mình đang suy nghĩ vài việc thôi."

Trông đôi mắt vô hồn đang nhìn vào cõi xa xăm nào đó của Hải Luân, Hạ Tuyết biết rõ nỗi buồn lớn lao mà anh che giấu đằng sau nụ cười tươi ấy. Chàng trai họ Trương bị mù! Lúc trước, Hải Luân vốn là người bình thường nhưng rồi sau tai nạn cách đây bốn năm, số phận khắc nghiệt đã cướp đi của anh thứ quý giá nhất: ánh sáng. Không còn nhìn thấy gì ngoài màn đêm bao phủ, Hải Luân gần như suy sụp bởi ước mơ đi đây đó, về những cảnh đẹp hoàn toàn tan biến. Phải một thời gian dài sau anh mới vực dậy, sống tiếp và chờ đợi ngày được mổ cấy giác mạc. Giờ tinh thần Hải Luân có vẻ lạc quan hơn. Ngoài ra, anh đã dần dần quen với cuộc sống không chút ánh sáng, làm thành thạo vài việc mà người bị mù cần thích nghi.

"Tự dưng cậu im lặng thế?" – Hải Luân hỏi nhẹ nhàng.

Hạ Tuyết nén nỗi đau vào lòng, cười trả lời và hiển nhiên là nói dối:

"Mình xem lại bài tập một tí. Cậu đã về được chưa?"

Dường như cô bạn nói trúng tâm trạng hay sao mà mặt Hải Luân tươi tỉnh hẳn. Anh đưa tay vào ngăn bàn kéo ra bản vẽ, nói với Hạ Tuyết như khoe:

"Cậu xem, mình đã vẽ xong một bức sau mấy tuần vật lộn với mớ màu."

Nhanh chóng, Hạ Tuyết đón lấy xem thử tác phẩm của anh họa sĩ mù. Đó là bức tranh đơn giản với những gam màu hơi rời rạc thế nhưng đây thật sự là bước tiến đáng kinh ngạc đối với người không thấy được mọi vật bằng mắt.

"Woa! Sao cậu vẽ hay thế?" – Hạ Tuyết cất tiếng reo khen ngợi.

"Cái này hơi khó nói. Mình phải học cách cảm nhận sự việc bằng trí tưởng tượng. Mẹ đã giúp mình cảm cọ và chỉ ra những lúc mình chầm sai vị trí. Tuy không thể thấy rõ tác phẩm nhưng mình vui lắm vì nó là thành quả sau hơn hai năm cố gắng."

"Mình cũng hay nghe người khác bảo các họa sĩ mù vẽ bằng cảm nhận riêng của họ mà những ai sáng mắt khó có thể hiểu. Này, không khéo có ngày cậu thành họa sĩ tài ba khiếm thị Esref Armagan đấy nhé." – Hạ Tuyết cười đùa.

"Mình nào dám sánh bằng ông ấy." – Giọng Hải Luân chột trầm hẳn – "Mình chỉ hy vọng, nếu quãng đời còn lại không sáng mắt được thì mình vẫn có thể tiếp tục đam mê dành cho hội họa."

Nghe cậu bạn tâm sự về nỗi niềm chất chứa trong lòng, Hạ Tuyết thấy buồn da diết. Cô yêu và thương anh biết mấy. Nhìn cảnh Hải Luân đưa tay sờ sờ bức tranh mà khó khăn lắm mới hoàn thành, Hạ Tuyết chạnh lòng đồng thời xuất hiện ý nghĩ đầy quyết tâm: cô sẽ bảo vệ người con trai đó bằng mọi giá!

... Trưa tan học, Hạ Tuyết giúp Hải Luân mang đồ ra ngoài sân. Cả hai nói chuyện vui vẻ với nhau được vài câu thì từ xa, chiếc xe hơi bóng loáng Toyota từ từ chạy đến gần. Tức thì, Hải Luân rướn tai lên nghe ngóng:

"Trang Trang đến rồi phải không? Mình nhận ra tiếng xe của cô ấy."

Hải Luân mới dứt lời thì âm thanh mở cửa xe vang khẽ, một cô gái sang trọng xinh đẹp trạc tuổi Hạ Tuyết bước xuống. Cô tháo cặp kính mát ra để nhìn cho rõ xung quanh. Và khi thấy Hải Luân là cô liền đi đến chỗ đó ngay.

"Anh chờ em lâu không? Xin lỗi em đến muộn vì phải ở lại công ty giải quyết vài chuyện." – Trang Trang nắm lấy tay Hải Luân, ân cần hỏi.

"Anh mới vừa ra thôi. Trang Trang, em bận việc à?" – Hải Luân lắc đầu bảo.

Trang Trang vuốt ngược mái tóc dài đang bị gió thổi, thờ ra đều đều:

"Vâng nhưng tất cả đã xong, anh đừng lo. Nào chúng ta về."

Hải Luân không quên xoay sang chào tạm biệt Hạ Tuyết:

"Cám ơn cậu đã mang giúp đồ cho mình. Hẹn mai gặp nhé."

"Về cẩn thận." – Hạ Tuyết nuối tiếc khi phải để anh chàng rời xa mình sớm.

Đón lấy dụng cụ vẽ của Hải Luân từ tay Hạ Tuyết, Trang Trang chỉ thoáng nhìn cô gái xa lạ ấy và cúi chào kiểu xã giao. Đối diện, Hạ Tuyết cũng theo phép lịch sự mỉm cười chào lại. Sau đó, không hề nói câu cảm ơn, Trang Trang nhẹ nhàng dẫn Hải Luân đến bên xe hơi của mình. Có cảm giác cô gái thân phận cao sang này không mấy bận tâm đến sự hiện diện của Hạ Tuyết.

Đổi mắt theo bóng dáng chiếc xe hơi lao nhanh ra khỏi cổng trường đại học, Hạ Tuyết thấy tim mình dường như hẫng mất một nhịp...

Cánh đồng hoa trải dài xa xăm và chiếc cối xay gió đứng sừng sững cùng những cánh quạt to quay đều là hình ảnh đầu tiên đập vào đôi mắt trong veo của Hạ Tuyết lúc mới đến ngọn đồi phía sau trường trung học. Không thể nào quên xúc cảm khi cơn gió mạnh thổi tràn đến khiến cánh đồng hoa như dậy sóng vì hàng ngàn cánh hoa rung lên mạnh mẽ. Để rồi gió hất tung mấy đôi cánh mỏng manh màu vàng lên cao, ngập tràn cả không gian của buổi chiều tà. Trong làn hoa lất phất, Hạ Tuyết bỗng bắt gặp hình dáng một người con trai ngồi vẽ rất say mê trên cánh đồng. Và bất chợt, cậu xoay qua thấy Hạ Tuyết đứng nhìn. Không nói gì, chỉ một nụ cười ấm áp từ chàng trai xa lạ ấy cũng đủ khiến đôi mắt của cô bé mười sáu tuổi rung rinh.

"Cậu có phải là cô gái lần trước ở ngọn đồi sau trường?"

Hạ Tuyết gật đầu. Đối diện, người con trai ngồi vẽ vào chiều hôm đó, cười:

"Chúng ta có duyên thật. Mình tên Trương Hải Luân, còn cậu?"

"Mình tên Hạ Tuyết."

"Tuyết rơi mùa hè?" – Hải Luân lên cao giọng – "Hay đấy! Mong rằng chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau."

Hạ Tuyết tròn xoe mắt trước thái độ thân thiện của Hải Luân, cậu bạn cùng lớp. Đặc biệt, nụ cười của cậu ấm áp đến mức khiến cô như ngạt thở.

Đó là lần đầu tiên, Hạ Tuyết quen Hải Luân. Năm đó, cô vừa vào lớp mười.

Khi cho xe hơi quẹo ở ngã ba, Trang Trang chậm rãi cất tiếng:

"Ủm Hải Luân à, chắc sắp tới em sẽ ít có thời gian đến đón anh vì công ty em hiện nay rất nhiều việc. Với lại em dự định sẽ tranh chức trưởng phòng kinh doanh bởi em muốn đổi mới vài thứ. Anh hiểu ý em chứ?"

Bên cạnh, dù nghe rõ điều bạn gái nói thế nhưng Hải Luân vẫn im lặng, không đáp. Chính xác anh không vui về việc Trang Trang muốn ngồi vào chiếc ghế trưởng phòng kinh doanh gì đó. Anh chàng vốn biết tài năng cũng như tính hiếu thắng của cô. Chỉ là anh cảm giác dạo gần đây thời gian cả hai bên cạnh nhau không còn nhiều như xưa... Nguyên nhân tất nhiên là vì Trang Trang cứ mãi "cắm đầu" vào công việc. Hải Luân chẳng bao giờ xem thường việc bạn gái đang làm hay ngăn cản cô thực hiện tham vọng giúp đỡ công ty của gia đình ngày một thăng tiến và càng tuyệt đối không muốn cô bỏ hết công chuyện để chỉ ở bên mình 24/24 giờ. Anh hiểu rõ mỗi người có cuộc sống riêng, lý tưởng riêng. Nhưng cái chính ở đây, Trang Trang đã "quá đà" trong việc dùng hết thời gian cho công ty mà bỏ quên tình cảm.

"Em thích làm gì thì làm, anh không có ý kiến." – Ánh mắt mù loà của Hải Luân hướng ra ngoài bên cửa kính xe. Anh trả lời hơi nhát vì biết dù có nói gì, bạn gái vẫn chẳng thay đổi ý định.

"OK! Trưa nay anh muốn dùng bữa ở nhà hàng nào?"

"Anh hơi mệt nên sẽ về nhà dùng bữa với bố mẹ."

"À, em hiểu rồi..."

Dường như bây giờ Trang Trang mới nhận ra Hải Luân không được vui nhưng cô mệt mỏi và không buồn nói thêm điều gì nữa. Suốt quãng thời gian đó, giữa hai người họ không có gì ngoài sự im lặng hoàn toàn.

Buổi tối, trong phòng locker Hạ Tuyết đang thay đồ thì nghe chát giọng trầm đục, lạnh băng vang lên bên cạnh: "Trán cô bị sao thế?"

Quay mặt qua nhìn, Hạ Tuyết tròn xoe mắt khi người vừa hỏi thăm mình là Thụy Trinh, cô chị PR khó chịu đêm hôm trước.

"Dạ, cái này vì em sơ ý va vào cửa." – Hạ Tuyết rờ vết thương, nói dối.

Đối diện, Thụy Trinh rút thuốc rồi nhả khói ra, bảo nhạt:

"Chắc lại bị ông bỏ rượu chè khôn nạn đánh chứ gì!"

"Sao chị biết bỏ em rượu chè?" – Hạ Tuyết không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Thụy Trinh không đáp, mặt cứ lạnh lùng. Ánh mắt cô chị này chột nhiên sâu thăm thẳm, hết kiểu ẩn chứa điều gì đằng sau những làn khói thuốc đê mê ấy. Chính cái vẻ bề ngoài gai góc đó càng khiến cô trông bí ẩn bội phần.

Hạ Tuyết vẫn nhìn chăm chăm Thụy Trinh. Cô thật sự bất ngờ khi người chị vô tâm, vô cảm, vô tình kia biết khá rõ về gia cảnh của mình. Trong thoáng chốc, cô bỗng thấy một chút ấm áp, một chút lo lắng vừa hiện hữu mờ hồ từ Thụy Trinh. Sự xuất hiện đột ngột của Hà Dương khiến Hạ Tuyết thoát khỏi những dòng suy nghĩ lớn vồn. Cô bé mười tám tuổi thờ hờn hển, quệt mồ hôi nhễ nhại trên trán: "Xin... xin lỗi! Em tới trễ vì bận việc nhà."

Hạ Tuyết chưa kịp trả lời là Thụy Trinh đã nhanh chóng "cuớp" lời trước:

"Vậy thì thay đồ mau lên, kéo quần lý la."

Vứt điều thuốc vào sọt rác, Thụy Trinh vuốt nhẹ mái tóc tém đầy cá tính của mình xong sải những bước dài đi ra khỏi phòng. Trong khi Hạ Tuyết đứng tần ngần nhìn theo bóng dáng Thụy Trinh thì Hà Dương nhún vai, nghiêng nghiêng mái đầu: "Chị ấy sao thế, quan tâm em ư?"

Lặng thinh vài giây, tiếp Hạ Tuyết bảo nhanh với cô em gái:

"Thôi đừng suy nghĩ nữa, mau thay đồ đi. Sắp đến giờ lên sàn rồi đấy!"

Anh chàng đó tên Trọng Lâm, cậu ấm của một gia đình tỷ phú nổi tiếng ăn chơi và có nhiều gái đẹp nhất Sài thành. Lúc nào hắn cũng ngồi trên chiếc limo dài bóng loáng, kè kè hai bên là những cô gái chân dài. Tay hắn vung tiền như mưa, rất hào phóng. Hầu như bar Gossi và các bar có tiếng khác đều biết "ông trời con" này. Vì mỗi lần đi bar, hắn rộng rãi boa cho tất cả mọi người: từ quản lý, bảo vệ, phục vụ, các cô PR, thậm chí luôn cả nhân viên vệ sinh. Một đêm như vậy hắn tiêu trên khoảng mấy chục "chai" chứ không ít. Thật chẳng tin nổi!

Vào các bar cao cấp mới biết thế giới đại gia là như thế nào. Trọng Lâm là điển hình cho những tay chơi thật thụ đi bar. Ngoài limo, hắn còn sở hữu mười chiếc ô tô, trong đó có Lexus, BMW, Innova... Hầu như tối nào Trọng Lâm cũng dẫn đầu một nhóm cỡ chục người đi bar Dragon, thỉnh thoảng thì ghé qua bar Velet, bar Gossi hay D&D. Hình ảnh quen thuộc của "ông trời con" khi xuất hiện là ba, bốn em gái đẹp cùng với chiếc valy đầy tiền. Và bởi đêm nào cũng "đốt" trên cả chục triệu nên hắn nhanh chóng trở thành khách VIP của nhiều bar cấp cao ở khu vực này. Mỗi lần hắn rút tiền ra boa cho ai, toàn thấy tờ polyme 500.000 mới toanh. Cái này vẫn chưa thấm vào đâu so với cảnh, hắn rải tiền như lá cây ở ngay trước cổng các bar cho bảo vệ, phục vụ tranh nhau giành lấy.

Thật chất, đi bar vẫn có những đại gia... giả! Kiểu như chỉ chơi được một đêm hoành tráng cho thiên hạ "lác mắt" rồi sau đó thì chẳng thấy đến bar thêm lần nào nữa. Đại gia đúng nghĩa bây giờ sẵn sàng mở bar riêng tại biệt thự. Tổ chức cuộc vui tráng lệ chẳng thua vũ trường thứ thiệt, chỉ có điều không gian hơi nhỏ hơn thôi. Bar "tur nhân" thì lắm trò vui: tắm sambanh, chơi "đá", "cắn" thuốc lắc... Nhưng Trọng Lâm thì khác. Hắn xứng đáng được gắn hai chữ đại gia vì là thượng khách đúng nghĩa của tất cả bar.

Trọng Lâm luôn ngồi duy nhất ở bàn VIP mà hắn thích. Thường, sẽ không có vị khách nào dám đụng đến chỗ ấy. Không rõ sao tự dưng hôm nay thiếu gia họ Trọng lại có nhã hứng "tạt ngang" qua bar Gossi.

Không giống như các quản lý ham hố khác ở mấy bar kia, đầu Khương Dung vẫn đón tiếp "ông trời con" bằng thái độ nhiệt tình nhưng không quá vồn vã đến mức chạy ra chào đón từ xa. Người phụ nữ chừng chục đó luôn toát lên phong thái khiến người khác kính nể. Cô cũng là một quản lý bar có "máu mặt" tại Sài thành.

"Hôm nay cậu Trọng đến bar Gossi quả là vinh hạnh." – Khương Dung khéo léo dùng câu nửa đùa nửa thật khi đứng trước Trọng Lâm.

Ngã người ra sau ghế, hai tay quăng qua vai hai em da trắng như bông bưởi, Trọng Lâm nhả roi điều thuốc ra khỏi miệng, thờ hất:

"Buồn nên đến thăm người quen. Chị Dung không muốn nghênh đón sao?"

"Tôi từ trước đến nay không bao giờ đuổi khách vào bar của mình. Chỉ có chính họ tự đi ra mà thôi!" – Khương Dung sắc sảo đáp.

Trọng Lâm cười lớn vì cực kỳ thích kiểu ứng đáp chẳng chút "hề nang" ấy.

"Tuyệt! Giá chị trẻ lại mười tuổi thì tôi này sẽ cưới chị ngay!"

Những người xung quanh bật cười khi nghe xong câu nói đùa ấy. Đối diện, Khương Dung cũng cười nhẹ.

Gần đó, trong một góc tối của phòng, quan sát cuộc nói chuyện giữa quản lý Khương với Trọng Lâm xong Hạ Tuyết giấu tiếng thở dài:

"Lại thêm một cậu ấm có tiếng vào bar Gossi."

Bên cạnh, Tri Đồng vẻ như không quan tâm đến sự có mặt của thượng khách họ Trọng kia, bảo vẫn vơ:

"Việt Nam bây giờ đang hướng ngoại. Nhà đầu tư nước ngoài đổ xô vào đây nhiều vô số kể nên hiển nhiên sẽ xuất hiện lắm người giàu như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Góc khuất 3: Gây loạn trong bar Gossi

Hạ Tuyết xoay người trở lại vị trí cũ, toan đáp lại lời nói đùa của Tri Đồng thì Rầm! Bốp! Âm thanh ngã đổ và tiếng chát chúa của một cái bạt tai nghe thật lớn khiến không gian ồn ào của bar ngưng hẳn. Nhạc ngừng. Tất cả con mắt hiếu kỳ của những người có mặt tại đây đều dồn về chiếc bàn ở giữa phòng – nơi mà họ nghĩ sắp diễn ra màn vui nào đấy. Mọi người thấy ông khách nước ngoài mặt mày tím tái đầy giận dữ, bên má phải còn hằn rõ bốn dấu tay do bị đánh, gần như găm lên vì điên tiết:

"Con khốn! Mày dám đánh ông hả?"

Đối diện ông khách này là một cô PR có gương mặt xinh đẹp nhưng trông vẻ ương bướng và hiển nhiên, chính cô "ban" cho ông ta cái tát nảy lửa khi nãy.

"Tôi đã bảo ông đừng chơi cái trò biến thái ấy! Chích thuốc vào người khác đau lắm, ông biết không?" – Không hề sợ hãi trước thái độ giận dữ của khách, cô PR vẫn thản nhiên đáp bằng chất giọng ngang ngạnh.

"Mày... mày..."

Chẳng kịp để vị khách nước ngoài buông thêm câu tục tĩu, Khương Dung mau chóng chạy đến ngăn lại.

"Xin ông bình tĩnh! Chuyện đâu còn có đó."

Dường như giận quá mất khôn, ông khách nước ngoài này chẳng nề nang gì lời nói của quản lý Khương mà chỉ gất ồm:

"Mấy người dạy dỗ đám PR ra sao mà để chúng tát vào mặt khách vậy chứ?"

Khách lẫn các PR xung quanh bắt đầu xì xầm. Không gian yên ắng bị phá vỡ bởi tiếng người nói liên tục. Nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, Khương Dung quay qua cô PR nọ, nghiêm mặt hỏi:

"Lý Thục Nghi! Sao em lại đối xử với khách tệ đến thế?"

Vuốt nhẹ mái tóc quăn gọn sóng dài đến giữa lưng, Thục Nghi khoanh một tay ngay trước ngực, mắt nhìn sang nơi khác đáp tình rui:

"Đó là vì ông ta định chích thuốc vào ngực em. Em đã yêu cầu ông ta ngừng hành động biến thái đó nhưng ông ta không nghe thì em đành dùng biện pháp mạnh. Chứ lẽ nào em ngồi im để bị chích à?"

Vị khách Tây nọ hơi biến sắc vì bị Thục Nghi tố cáo rõ cái việc làm bẩn thỉu của mình. Tức thì, ông ta quay qua vớ lấy chai rượu ngoại đã cạn nước, giơ lên cao định đập vào đầu cô gái trẻ họ Lý. Thục Nghi, Khương Dung và mọi người không đủ thời gian để định hình rõ sự việc vì nó diễn ra quá nhanh. Cứ ngỡ, những cái miếng chai dày sắc lạnh kia sẽ ghim vào mặt Thục Nghi thì may mắn thay, một người đã kịp thời giữ bàn tay của ông khách lại...

"Nè bố già, làm thế không nên chút nào! Bố già định huỷ hoại gương mặt xinh đẹp trẻ trung đó ư? Uống phí lắm đấy!" – Tiếng Trọng Lâm đầy cộc nhủ khi nhìn chăm chăm vào vị khách mất tinh táo kia.

"Mày là thằng khốn nào nữa?" – Ông khách Tây tức tối sừng cò trước trò phá đám của tên thanh niên lạ mặt.

"Thằng khốn?" – Trọng Lâm cười khinh – "Lão Tây, phát ngôn cẩn thận."

Không cho Trọng Lâm có cơ hội "giáo huấn" vị khách ăn nói sỗ sàng ấy là đối diện, Thục Nghi đã mím môi, trợn tròn đôi mắt to linh động:

"Khốn nạn! Ông muốn đập nát mặt tôi hả?"

Nhận thấy sự day nghiêng qua giọng nói cùng bàn tay siết chặt của Thục Nghi, Hạ Tuyết hiểu ngay cô bạn "đồng nghiệp" của mình định làm gì.

"Ồi không! Thục Nghi sẽ làm lớn chuyện mất! Phải ngăn lại!"

Hạ Tuyết lập tức đứng dậy với mục đích chạy vào can Thục Nghi. Bên cạnh, Tri Đồng cũng đứng lên theo...

Đúng như suy nghĩ của Hạ Tuyết, Thục Nghi muốn "ăn miếng trả miếng" ông khách Tây vì cô đã giơ thẳng tay với ý định sẽ tát vào mặt ông ta thêm một

cái nữa. Lúc đó, Hạ Tuyết vẫn còn cách chỗ Thục Nghi vài bước chân và vì thế cô sững sốt bởi tưởng rằng mọi chuyện đã vượt khỏi tầm tay nhưng rồi may mắn lần nữa lại đến khi bóng dáng một chàng trai bước nhanh qua khỏi Hạ Tuyết, tiến thẳng về phía Thục Nghi.

Pật! Thục Nghi khựng người vì ai đó đã giữ tay mình thật chặt. Đúng lúc, giọng chàng trai cất lên từ sau lưng cô, khá trầm:

"Đủ rồi cô bé! Đừng làm lớn chuyện, không tốt cho cô đâu."

Cùng lúc, Hạ Tuyết bước đến bên cạnh Thục Nghi.

"Tri Đồng!" – Hạ Tuyết kêu khẽ vì thấy anh chàng họ Hoàng vừa nắm tay vừa nói nghiêm túc với bạn mình.

Về phía Thục Nghi, cô xoay mặt qua đối diện với Tri Đồng, hỏi với ánh mắt sắc lạnh: "Anh là ai? Mắc gì những mũi vào chuyện của tôi?"

Chán nản trước vẻ ương bướng của Thục Nghi, Tri Đồng thở ra rồi thì thầm vào tai quản lý Khương. Chẳng rõ anh nói gì mà cơ mặt đang cau lại của Khương Dung bắt đầu dần dần, vẻ như khá hài lòng.

"Cô theo tôi!" – Tri Đồng tiếp tục cầm tay Thục Nghi, kéo đi.

"Buông ra!" – Thục Nghi phản kháng ngay – "Vì sao tôi phải theo anh?"

"Vì tôi là khách!"

"Không! Buông ra! Anh đưa tôi đi đâu?"

Không màng đến thái độ vùng vẫy kịch liệt của Thục Nghi, Tri Đồng trả lời hai từ cực kỳ ngắn gọn: "Phòng VIP!"

"Cái... cái gì???" – Thục Nghi kinh ngạc, sững người.

Hạ Tuyết cũng ngạc nhiên không kém khi Tri Đồng nhất quyết lôi cô bạn vào phòng VIP – phòng dành cho khách muốn qua đêm với các cô PR.

Mọi người xung quanh vẫn lặng thinh để quan sát cảnh anh chàng họ Hoàng kéo Thục Nghi xuống cầu thang, đến phòng VIP. Lúc cả hai đã khuất bóng, họ còn nghe tiếng la ầm của cô gái bướng bỉnh vọng lên. Vụ việc này sẽ khép lại theo một cách lằng xẹt ư?... Còn chưa hết ngỡ ngàng thì Hạ Tuyết chợt nghe Khương Dung lên tiếng, rành rọt:

"Xem như tất cả dừng ở đây. Cậu Trọng xin hãy bỏ tay vị khách này ra."

Chẳng ham hồ gì với chuyện nắm tay một gã đàn ông, Trọng Lâm nhanh chóng thả tay vị khách Tây kia.

"Tôi xin thay mặt Thục Nghi xin lỗi! Tôi sẽ yêu cầu cô PR khác đến phục vụ cho ông." – Khương Dung nói nhỏ nhẹ với khách như để xoa dịu tình hình căng thẳng này giờ.

Hiểu mình đang yếu thế và cũng không muốn bản thân bị bẽ mặt lần nữa nên vị khách Tây đó kéo nhẹ vạt áo, hắng giọng:

"Bực mình! Toàn gặp những kẻ không đâu!"

Toan bước về chỗ ngồi cũ thì chẳng hiểu sao khi nghe câu nói đó từ ông ta, Trọng Lâm thấy chướng tai nên liền quay lại, bảo:

"Chính ông cũng đâu ra gì! Chích thuốc vào ngực một cô gái? Biến thái thật! Trâu già bày đặt gặm cỏ non. Háo sắc quá có ngày bị gái chơi nhé, bố già!"

Cứ hể anh chàng họ Trọng vừa dứt lời là y như rằng, mọi người xung quanh đều phải bật cười vì không tài nào nhịn được trước kiểu nói "sốc hợm" ấy.

Riêng, Hạ Tuyết lẫn Khương Dung đều chẳng cười nổi bởi hiểu tính hiếu thắng của Trọng Lâm đã khiến cơn giận của vị khách Tây thêm bùng phát. Mắt ông ta đỏ kè, mặt tím tái hơn và hai hàm răng nghiến ken két. *Xác láo!* Ông khách lầm rầm hai từ đó trong miệng để rồi bàn tay đang giữ chai rượu ngoại mau chóng gờ lên khi thấy tên thanh niên sang trọng xoay lưng đi.

Ánh sáng từ đáy chai loé lên...

Trong tích tắc, Hạ Tuyết hiểu nguy hiểm đang đến với Trọng Lâm. Chính vì vậy, không kịp suy nghĩ nhiều, cô đã lao vào che chắn cho tấm lưng của hắn.

"Cẩn thận!"

Bốp! Xoảng! Chai rượu ngoại bể. Mấy miếng miếng chai văng tung toé khắp bàn và những dòng máu đặc quánh rơi xuống sàn nhà.

Khương Dung, Hà Dương và tất cả mọi người sững sốt khi thấy Hạ Tuyết nhắm mặt cắn răng vì cánh tay phải mà cô đưa lên để làm "lá chắn" cho mình khỏi bị chai rượu đập vào đầu, giờ đây bê bết máu. Có vài miếng miếng chai sắc lẹm ghim trên da thịt. Về phía Trọng Lâm, khi thấy vết thương của cô gái PR và chai rượu ngoại vỡ tan dưới chân ông khách Tây là hắn hiểu ra mọi chuyện. Lập tức, Trọng Lâm đưa chân đạp vào người gã đàn ông kia. Ông ta mất đà ngã nhào vào bàn, làm đổ mấy chiếc ly thủy tinh nằm trên đấy. Sàn nhà của bar Gossi bỗng chốc đầy những miếng chai cùng vài giọt máu đỏ.

"Lão khốn! Định chơi xấu Trọng Lâm này hả? Bảo vệ đâu??? Mau lôi lão già đó ra khỏi đây!" – Trọng Lâm, dường như tức giận thật sự, hét to.

Chẳng rõ từ lúc nào mà lời của Trọng Lâm trở thành mệnh lệnh bởi chỉ vài giây sau, bốn bảo vệ hối hả chạy vào. Nhưng khi thấy cảnh lộn xộn trên sân bar thì họ đứng ngơ ra, không hiểu chuyện gì cả.

"Đừng đứng đực ra đây! Lôi tên phá hoại này ra ngoài!" – Trọng Lâm hếch mặt về phía ông khách Tây nằm sóng soài, ra lệnh cho bảo vệ.

Bốn người bảo vệ e dè nhìn sang quản lý và lúc thấy Khương Dung gật khẽ thì họ mới đến gần kéo xóc vị khách Tây kia dậy đưa ra ngoài trong khi ông ta còn choáng váng bởi cú đập mạnh bạo vừa rồi. Thấy tay Hạ Tuyết bị thương khá nặng, Khương Dung cúi xuống lo lắng hỏi:

"Em có cần đến bệnh viện không?"

Dù rất đau nhưng Hạ Tuyết cứ lắc đầu, cười gượng như thể mình vẫn ổn:

"Dạ thôi ạ, để em vào phòng locker băng bó là xong."

"Ừm." – Quản lý Khương đưa mắt về phía gần đó, gọi – "Hà Dương! Bảo vũ Lệ vào phòng locker tìm băng băng và thuốc sát trùng."

Trong khi chờ Hà Dương chen lấn ra khỏi đám đông đứng lố nhố thì Hạ Tuyết nghe giọng Trọng Lâm cất lên ngay bên cạnh, nhỏ nhưng đủ nghe:

"Cám ơn vì đã đỡ giúp tôi cú đánh lén ban nãy. Nếu cần, cô hãy cầm số tiền này đến bệnh viện chữa vết thương."

Trông tờ bạc 500.000 trắng thớm mới tinh trên tay Trọng Lâm, Hạ Tuyết, thậm chí còn không ngược nhìn hắn, khẽ quay mặt sang bên khác đáp:

"Không cần đâu thưa anh."

Thái độ có vẻ phớt lờ của Hạ Tuyết khiến cậu Trọng danh tiếng ấy thoáng bất động trong vài giây. Và rồi lần đầu tiên, kẻ cao ngạo như Trọng Lâm lại muốn nhìn kỹ gương mặt của một người con gái PR. Thế nhưng bởi do Hạ Tuyết đang xoay người qua hướng khác cộng thêm việc mái tóc dài che phủ gần hết những đường nét của khuôn mặt nên hắn không thấy rõ được cô.

Đúng lúc, Hà Dương chạy đến gần với nét mặt lo lắng, đỡ lấy Hạ Tuyết:

"Chị theo em vào phòng locker, vũ Lệ chuẩn bị thuốc và băng băng rồi."

Hạ Tuyết vịn vào vai Hà Dương, cố gắng dựng người dậy. Cánh tay cô máu vẫn không ngừng chảy. Cứ thế, chẳng quan tâm gì đến Trọng Lâm và số tiền kia, Hạ Tuyết đi từng bước về phía phòng locker.

Đứng lên một cách chậm rãi, Trọng Lâm tự dưng buông tiếng cười nhạt nhẽo. Nói đúng hơn là hắn vừa thấy buồn cười vừa thấy hụt hẫng cái gì đấy.

"Quái thật! Cô ta thậm chí còn không nhìn mặt mình..."

Đôi mắt của Trọng Lâm nhìn xuống mấy tờ tiền polyme mình còn giữ trên tay. *Có kẻ không quan tâm đến Trọng Lâm và không cần tiền hắn đưa?* Sau mấy phút lặng thinh, Trọng Lâm liền hỏi Khương Dung đứng gần bên và đang yêu cầu nhân viên phục vụ dọn dẹp đồng miếng chai dưới sàn:

"Chị Dung, cô gái cứu tôi khi nãy tên gì vậy?"

... Hạ Tuyết kêu khẽ khi vũ Lệ lấy miếng miếng chai nhỏ xíu cuối cùng ra khỏi tay mình. Nghe thế, lòng tung tức nên vũ Lệ mắng cho tràng dài:

"Con oi là con! Rõ khỗ! Chen vào làm chi để bị thương. Đáng lý mày chỉ cần đẩy ông ra có phải hay hơn không?"

Nhấn mặt vì thuốc sát trùng thấm vào vết thương, Hạ Tuyết trả lời nhỏ xiu:

"Cũng chẳng hiểu sao con lại can đảm đến vậy nữa. Giờ nghĩ lại mới thấy đúng là mình liều hết sức."

Bỗng, tiếng xia xối của Phụng "tỷ" chen vào cắt ngang:

"Bày đặt làm bộ! Muốn lấy lòng cậu Trọng thì huyet toẹt ra cho rồi."

Bất bình, Hà Dương nói ngay mà quên mất bản thân vốn sợ chị đại này:

"Chị Hạ Tuyết đang đau lắm, chị đừng châm chọc bằng lời khó nghe đó."

"Con nhỏ này, mày gan..."

Không cho Phụng "tỷ" kịp quát mắng Hà Dương là Thụy Trinh, đứng ngay cửa rút thuốc, ôn tồn bảo:

"Em nó nói đúng đấy, người ta đang bị thương đừng có kiểem chuyện."

Bên bàn trang điểm, Thảo Tú – cũng là một trong những chị đại ở bar Gossi – vừa chải tóc vừa nói rõ ràng: "Đừng suy bụng mình ra bụng người ta!"

Nhận thấy mình bị chèn ép, chưa kể các PR khác lại nhìn mình xàm xì, Phụng "tỷ" hiểu bản thân đang lép vế nên chuyển chủ đề:

"Mà suy cho cùng, mọi chuyện cũng do con nhỏ Thực Nghi gây ra! Ý là người quen với quản lý nên làm giá trong khi chỉ làm PR như mọi người."

Nghe xong Hà Dương nhớ cảnh Tri Đồng kéo Thực Nghi xuống phòng VIP.

"À, ban nãy chị Thực Nghi bị vị khách nào đẩy lùi vào phòng VIP. Không rõ chuyện gì đang xảy ra với chị ấy?"

Lập tức, Phụng "tỷ" cười hô hô ra điều khoái chí:

"Còn chuyện gì nữa. Khách đưa PR nào vào phòng VIP thì chỉ muốn duy nhất một điều: qua đêm! Hà, cho con nhỏ đó chờ! Quản lý Khương cũng chẳng ngăn. Mong rằng sau khi mất "zin" rồi thì nó biết điều chút!"

Phụng "tỷ" nhún nhún người và rời khỏi phòng locker với dáng vẻ thích thú. Lúc biết cô chị đi xa rồi bấy giờ Hà Dương mới nói:

"Sao chị ấy có thể cười khi chị Thực Nghi bị như thế? Người gì quá đáng."

"Con Phụng là vậy đấy! Ai khổ thì nó cười!" – Vú Lệ chép miệng bảo.

Ngay cửa, Thụy Trinh tắt mồi thuốc, thờ ra làn khói trắng đục. Đăm chiêu.

Về phía Hạ Tuyết, ngoài cánh tay bị đau, cô cũng đang bận khoản việc Tri Đồng bỗng dưng kéo Thực Nghi xuống phòng VIP. Hành động ấy hoàn toàn trái ngược với bản tính thân thiện, điềm đạm trước đó của anh. Cô không rõ anh có ý định gì khác hay thật sự muốn qua đêm với Thực Nghi. Đến lúc này thì Hạ Tuyết vô cùng lo lắng cho Thực Nghi bởi chưa hiểu rõ lắm con người của anh chàng họ Hoàng kia.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Góc khuất 4: Cô nàng PR bướng bỉnh, Lý Thực Nghi

Khi đó dưới phòng VIP. Thực Nghi ngồi trên ghế sofa không ngừng chửi mắng Tri Đồng. Chưa hết, cô nàng còn lấy gối ném liên tục về phía anh.

"Khốn kiếp! Xấu xa! Bĩ ối! Bẩn thiu! Muốn qua đêm với Lý Thực Nghi này hả? Đừng có mơ! Mau mở cửa để tôi trở lên sàn!"

Dẫu hai lỗ tai này giờ bị "tra tấn" bởi giọng hét chất chứa của cô nàng sư tử Hà Đồng nhưng Tri Đồng vẫn không phản ứng gì ngoài việc lục tìm đồ trong chiếc tủ gỗ. Thấy đối phương chẳng có chút động tĩnh nào, Thực Nghi mím môi, mắng to hơn:

"Loại đàn ông thế này sống chỉ chật đất! Đừng ý có tiền thì muốn gì cũng được! Chúng tôi bị khinh rẻ đều do khách đi bar khốn nạn như mấy người!"

Tri Đồng vẫn lăm ngơ. Thực Nghi bức mình kinh khủng. Ban đầu, cô tức vì bị lôi xuống phòng VIP nhưng giờ cô điên tiết vì anh chàng trước mặt dường như không hề bận tâm đến sự hiện diện của mình trong căn phòng này.

"Nè!" – Thực Nghi gắt, y hệt con nít – "Có nghe tôi nói không???"

Cuối cùng cũng có được mấy thứ cần tìm, Tri Đồng mau chóng đứng dậy. Bấy giờ anh mới xoay lại, đối diện với cô gái PR ương bướng đang chiếu ánh mắt căm ghét về mình hệt như hai người là kẻ thù truyền kiếp từ lâu.

"Tôi không điếc. Bây giờ cô nắn cái gì, tai tôi đều nghe hết." – Vừa nói, anh chàng họ Hoàng vừa tiến lại gần Thực Nghi.

Đôi lông mày cau lại, hai hàm răng nghiền chặt, Thực Nghi biết ngay người này muốn làm gì mình. Đồn mạt thật! Loanh quanh trong bar Gossi, chẳng có tên đàn ông nào ra hồn. Nhiều thằng nhìn trí thức, lịch lãm vậy chứ gặp mấy cô PR trẻ đẹp thì lập tức xáp vào, rờ mó chả thua mấy tên không ra gì. Thậm chí có những ông được gọi là giáo sư, tiến sĩ, đầu bạc gần hết mà vô đây cũng văng tục đến sùi bọt mép, bay cả hàm răng giả. Đó đều là sự thật 100%, chẳng có cái nào bịa đặt. Nhưng điều đáng khinh nhón nhất ở bọn đàn ông đi bar chính là kêu các PR qua đêm! Còn bạn nghĩ cách đề đối phó với tình huống tệ hại này thì Thực Nghi giật nảy vì tay Tri Đồng chạm vào đôi chân mình đang gác trên ghế sofa. Ngay tức thì, chẳng cần nhiều lời nữa, cô giơ tay và tát mạnh vào mặt anh. Bởi do không lường trước tình huống đó nên Tri Đồng lãnh trọn cú đánh này lửa kia. Bốp! Âm thanh của da thịt chạm da thịt nghe thật lớn và hẳn điều ấy đã giải thích cho việc bên má trái của Tri Đồng xuất hiện bốn dấu tay hằn đỏ.

"Anh sẽ phải hối hận nếu dám đụng vào tôi nữa!" – Thực Nghi điềm nhiên chỉ tay vào mặt đối phương cảnh cáo.

Vài giây im lặng, Tri Đồng từ từ đưa tay lên sờ bên mặt rất buốt, nói nhạt:

"Đây là lần đầu tiên, tôi bị con gái đánh!"

"Vậy hả? Có cần tôi đánh thêm cái thứ hai..."

Thục Nghi chưa dứt câu thì đã bị Tri Đồng giữ lấy hai tay và đồng thời đè mạnh xuống. Quá bất ngờ nên cô chẳng kịp phản ứng gì. Khi hoàn hồn trở lại, Thục Nghi mới thấy mình đã nằm kềnh ra ghế sofa, còn Tri Đồng đang ở phía trên người cô. Cái nhìn của anh chàng trông thật bình thản.

"Nếu tôi thật sự muốn giờ trò thì liệu cô có thoát được không? Dù mạnh đến mấy, cô cũng khó lòng thắng nổi một thằng đàn ông!" – Tri Đồng bảo.

Kỳ lạ thay, Thục Nghi không hề vùng vẫy hay quát mắng như ban nãy. Trái lại, cô gái ngang tàng này chỉ hướng ánh mắt lạnh lùng vào Tri Đồng rồi nói:

"Cường bức tôi à? Vậy thì nhất định, tôi sẽ GIẾT ANH!"

Chất giọng trầm cộng thêm việc cố tình nhấn mạnh hai từ cuối, Thục Nghi như thể muốn đối phương biết rằng, cô đã nói thì sẽ làm!

Nhìn chằm chằm đôi mắt to tròn linh động nhưng cũng rất mạnh mẽ quyết liệt của Thục Nghi, Tri Đồng tự dưng cười phì đồng thời buông hai tay cô ra.

"Đáng sợ thật!" – Anh chàng họ Hoàng vẫn còn buồn cười.

Thoát khỏi sự giam giữ, Thục Nghi bật dậy định tát Tri Đồng thêm một cái nhưng lần này, anh đã nhanh nhẹn giữ tay cô lại do rút kinh nghiệm ban nãy.

"Buông ra!" – Thục Nghi trừng mắt dọa.

"Ngu sao buông? Bỏ ra, cô đánh tôi chứ gì."

"Anh..."

"Nếu tôi nói rõ lý do tôi đưa cô xuống phòng VIP thì cô sẽ ngừng hành động ương bướng lại đúng không?" – Tri Đồng thở hắt – "Thứ nhất, cô có thấy ông khách Tây kia rất tức giận? Cô mà còn đánh ông ta thêm bạt tai thì tôi đảm bảo đêm nay cô chẳng tìm được đường về nhà. Thứ hai, quan trọng nhất, chân cô bị chảy máu! Vết thương hơi dài và tôi nghĩ cần phải băng bó."

Nghe xong lời giải thích từ Tri Đồng, Thục Nghi mới đảo mắt xuống đôi chân khi nãy anh chạm vào, đúng là đang chảy máu thật. Vẻ như cô vừa đập trúng vật gì rất sắc nhọn mà không hề hay biết.

"Thế..." – Thục Nghi lại nhìn sang chàng trai bên cạnh – "Anh kéo tôi xuống đây là giúp tôi? Khó tin quá!"

"Tin hay không tùy cô." – Tri Đồng buông tay Thục Nghi ra – "Giờ cô ngồi yên để tôi băng bó vết thương."

Tri Đồng lấy ra mấy chai thuốc đặt lên ghế sofa rồi cúi người xuống. Đôi mắt Thục Nghi tròn xoe khi trông cảnh anh chàng xa lạ ấy dùng bông băng lau máu xong nhẹ nhàng thoa thuốc vào vết thương ngay gót chân mình. Hóa ra, cô đã hiểu lầm anh từ đầu đến cuối. Cơ thể Thục Nghi bỗng chốc nhẹ hẫng, không còn gồng lên tự vệ nữa. Gương mặt cũng dần vẻ dừ dãn cũng biến mất. Giờ cô chỉ thấy mọi chuyện trở nên kỳ lạ thôi. Là ở chỗ, dù bị cô tát thật đau vào mặt mà anh vẫn tận tình chăm sóc cô.

"Xong! Cũng may vết đứt không sâu." – Tri Đồng dán băng keo cá nhân che vết thương cho Thục Nghi.

Lúc Tri Đồng ngồi trở lên ghế sofa thì Thục Nghi bảo, giọng vẫn khó chịu dẫu hiểu ra anh chàng chẳng hề có ý xấu:

"Đáng lý anh nên trình bày rõ để khỏi bị ăn tát."

Khuôn nấp chai bia, Tri Đồng đáp trước khi nốc một hơi:

"Cô có cho tôi cơ hội nói đầu nào. Vừa mới đụng ngón chân thôi, cô đã đánh tôi đến nổi cả đom đóm."

"Đây là hành động chính đáng. Chẳng nói chẳng rằng, tự nhiên chạm vào tôi thử hỏi làm sao tôi biết anh muốn gì."

"Hà!" – Tri Đồng sáng khoái sau khi uống ngụm bia, khẽ quay qua – "Giờ cô bắt bẻ tôi à? Một câu cảm ơn cũng không có."

Lặng thinh chốc lát, Thục Nghi khó khăn lắm mới nói được từ: "Cảm ơn..."

Bên cạnh, Tri Đồng suýt bị sặc. Anh liền đảo mắt nhìn trở lại cô gái PR bướng bỉnh đó. Thục Nghi hậm hực trước kiểu nhìn chằm chằm nọ:

"Bộ tôi nói cảm ơn lạ lắm hả?"

Nhận ra vẻ lúng túng đó, anh chàng họ Hoàng cười cười, xoa đầu cô:

"Cô bé biết nghe lời ghê."

Gạt phất tay Tri Đồng xuống, Thục Nghi hắng giọng:

"Cô bé cái gì? Tôi hai mươi hai tuổi rồi."

"Tôi hai mươi tám, lớn hơn cô sáu tuổi đấy."

"Mặc xác anh!"

"Nói chuyện với người lớn tuổi hơn mà cô chẳng kính nể gì hết. Vụ việc hồi nãy, cũng bởi cô nói với khách không nhún nhường nên mới lộn xộn cả lên."

Thục Nghi còn điền tiết chuyện vừa rồi với ông Tây:

"Tại ông ta biến thái! Lẽ nào tôi ngồi yên để bị chích thuốc?"

"Tôi không bảo thế nhưng ý tôi là cô nên biết chừng mực. Nếu làm lớn chuyện, chỉ có cô và bar Gossi gánh chịu hậu quả. Dù gì, cô cũng phải nghĩ cho sự khó xử của quản lý Khương."

"Vậy thì thưa ngài, tôi nên làm gì trong tình huống đó?" – Thục Nghi khoanh tay, lông mày hơi nhướn nhướn hỏi giễu.

"Chẳng cần làm gì cả, cô cứ lẳng lặng rời khỏi đây. Quản lý Khương luôn biết cách giải quyết êm xuôi những chuyện kiểu như thế. Ban nãy, trông chị ấy rất khó xử, chắc cũng bởi một phần do thái độ ngang ngược của cô."

Khẽ cười nhạt, Thục Nghi vẫn chẳng thay đổi chất giọng lạnh lùng:

"Coi bộ, ngài đây hiểu chị Khương Dung quá."

"Tôi đến bar Gossi đã năm năm, quản lý Khương là người đầu tiên tôi quen khi đến nơi này. Tính chị ấy ra sao, tôi khá rõ." – Tri Đồng cười nhẹ hệt như đang hỏi tưởng lại những lần nói chuyện với Khương Dung mỗi lần vào bar.

"Năm năm? Anh đi bar khi mới hai mươi ba tuổi...?"

"Ừm, từ lúc ngồi vào chiếc ghế giám đốc của công ty gia đình thì tôi đã hiểu thế nào là phiền muộn. Bar Gossi giúp tinh thần tôi thoải mái hơn."

Đang nói thì Tri Đồng bỗng thấy ánh mắt Thục Nghi hướng vào mình rất khác lạ. Cô nhìn chăm chăm như kiểu anh đã hoặc đang làm việc gì rất xấu.

"Mặt tôi dính lọ hả?"

"Không. Chỉ là tôi không nghĩ người như anh lại đi bar lâu năm đến thế."

Hiểu cô gái muốn ám chỉ điều gì, Tri Đồng chậm rãi cầm chai bia lên, bảo:

"Đi bar năm năm nhưng tôi chưa đụng đến cô gái PR nào cả!"

Lý Thục Nghi vốn nổi tiếng ương bướng và chẳng bao giờ quan tâm đến điều gì xung quanh. Một cô gái băng giá, bất cần đời... Nhưng ngay lúc này chỉ duy nhất câu nói ngắn ngủi đó từ Tri Đồng lại làm Thục Nghi thoáng bất động trong vài phút. Dường như cô thật sự để tâm đến điều ấy. Cũng đúng! Một chàng trai trẻ trung bảnh bao đi bar năm năm mà chưa hề đụng vào một cô PR nào há chẳng phải chuyện lạ ư? Thục Nghi khẽ quay qua nhìn Tri Đồng. Giống Hạ Tuyết đêm trước, giờ Thục Nghi mới phát hiện anh chàng này có đôi mắt thật buồn. Chiếc đèn ngủ mờ ảo trong phòng VIP càng khiến cho cái nhìn của anh thêm ưu tư. Có cảm giác, Tri Đồng đang chìm ngập trong hàng tá những suy nghĩ bất tận không điểm dừng qua cách anh vừa uống bia vừa thở ra nhẹ nhẹ. Một mới?... Đây là lần đầu tiên một vị khách ngồi trong bar và trước mặt Thục Nghi lại mang dáng vẻ buồn bã thế này.

"Trễ vậy à?" – Tri Đồng đảo mắt xuống đồng hồ đeo tay – "Tôi phải về."

Chất giọng xuýt xoa khe khẽ của anh chàng họ Hoàng khiến Thục Nghi sực tỉnh. Cô mau chóng trở về vẻ bình thường như mọi khi: vô cảm, lạnh lùng.

"Không rõ vị khách Tây kia về chưa. Có gì cô ngồi đợi cho đến lúc bar xuống nhạc rồi hãy ra. Tôi về đây, cô bé." – Tri Đồng đứng dậy.

Lần này, Thục Nghi chẳng hề tỏ thái độ gì dù bị anh chàng gọi hai từ "cô bé". Chính xác là, đầu óc cô đang bận bịu với những dòng nghĩ suy nào đấy. Và chỉ chờ đến khi người nọ rời phòng, cánh cửa khép lại thì cô đã lên tiếng, vừa đủ để bản thân nghe:

"Đi bar năm năm mà không đụng đến cô gái nào... Chỉ có ma mới tin anh!"

Đôi mắt Thục Nghi chợt nhiên đứng yên với cái nhìn sâu thăm thẳm bởi nhớ lại cảnh khi nãy Tri Đồng giữ hai tay rồi để mình nằm xuống sofa, đồng thời cả câu nói lúc đó của anh: *"Nếu tôi thật sự muốn giờ trở thì liệu cô có thoát được không? Dù mạnh đến mấy, cô cũng khó lòng thắng nổi một thằng đàn ông!"* Khẽ khàng nhìn xuống đôi chân được anh chàng họ Hoàng chăm sóc vết thương và dán băng keo cá nhân, Thục Nghi buông câu thật nhạt:

"Vậy ra, tôi là cô gái PR đầu tiên anh chạm vào...?"

Tri Đồng ngạc nhiên vì thấy Hạ Tuyết đứng một mình ở quầy rượu, từ khuỷ tay đến bàn tay phải được băng trắng. Anh nhớ lúc mình kéo Thục Nghi vào

phòng VIP thì tay chân cô gái này vẫn lạnh lặn, không sút mề tí nào cả.

"Cô bị thương sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Tuyết giật mình nhìn lại và thấy trước mặt là anh chàng họ Hoàng.

"Chẳng có gì cả, tại do bất cẩn thôi." – Hạ Tuyết mỉm cười rồi đưa mắt ra phía sau lưng chàng trai – "Anh đưa Thực Nghi vào phòng VIP làm gì thế?"

"Hoà ra, tên cô gái bướng bỉnh đó là Thực Nghi? Ừm, vừa rồi cô cũng thấy sự việc rất căng thẳng, tôi đưa cô ấy đi khỏi chỉ để xoa dịu tình hình. Với lại chân cô ấy đang chảy máu, tôi muốn băng bó vết thương giúp."

Nghe Tri Đồng trình bày rõ ràng mọi chuyện, đối diện, Hạ Tuyết thờ ra nhẹ nhõm. Anh đã không khiến cô thất vọng. Giờ, Hạ Tuyết thấy có lỗi vì ban nãy nghĩ anh định qua đêm với Thực Nghi.

"Đến giờ tôi về." – Tri Đồng đưa tờ 500.000 cho Hạ Tuyết, cười – "Tiền công đêm nay."

"Em phục vụ anh không nhiều nên số tiền bo này quá lớn. Nhưng nếu em không nhận, chắc anh sẽ bắt em cầm cho bằng được."

Tri Đồng bật cười bởi thấy thú vị: "Chà, chưa chi mà cô hiểu tính tôi rồi."

Cười nhẹ nhàng, Hạ Tuyết cẩn thận đón lấy tờ polyme màu xanh trắng tóm từ tay khách. Mãi lo nói chuyện vui vẻ với Tri Đồng, Hạ Tuyết không hề biết Trọng Lâm đang quan sát mình khá lâu. Mấy giờ trước, sau khi "bị" cô gái PR này từ chối không nhận tiền thì Trọng Lâm về như bắt đầu chú ý đến cô hơn. Chẳng "quậy" như mọi lần đi bar, ngay bây giờ, hắn chỉ ngồi lặng im nhìn Hạ Tuyết và chốc chốc đưa chai rượu ngoại lên môi uống một hơi.

"Cô bé ấy tên Hạ Tuyết...!"

Câu nói của quản lý Khương chợt vang lên. Tức thì, Trọng Lâm liền nở nụ cười thích thú. Trong không gian nửa tối nửa sáng tại nơi đây, nhìn hắn cứ như là kẻ đi săn đang vui thích vì tìm ra "con mồi".

"Hạ Tuyết? Tuyết mùa hè..." – Trọng Lâm kéo dài giọng và đôi mắt đột ngột sắc bén hẳn – "Từ chối không lấy tiền của Trọng Lâm nhưng lại nhận tiền của thằng khác sao?"

Nốc cạn chai rượu cuối cùng xong, Trọng Lâm quẹt nhẹ môi rồi đứng dậy. Cô nàng chân dài mặc áo hở hang bên cạnh hỏi bằng giọng rất dè dặt:

"Đi đâu vậy, my boy?"

"Về!" – Trọng Lâm rời bàn, chẳng bận tâm đến tụi đàn em, chậm rãi tiến đến chỗ Hạ Tuyết đang vẫy tay tạm biệt Tri Đồng.

Hơi giật mình một chút khi Hạ Tuyết xoay người trở lại và thấy Trọng Lâm đã đứng trước mặt từ lúc nào. Hắn nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt đó, Hạ Tuyết dễ dàng nhận ra, toát lên sự chiếm hữu đáng sợ nào đấy. Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng phải lịch sự với khách bằng cách khẽ cúi đầu chào: "Xin hỏi, có gì không ạ?"

Nghe câu hỏi nhẹ nhàng từ cô gái, Trọng Lâm nhếch mép rồi thở hắt:

"Chịu nhìn mặt tôi rồi hả?"

Và chẳng để đối phương kịp phản ứng gì, Trọng Lâm nhanh chóng đi ngang qua Hạ Tuyết đồng thời kẻ môi thì thâm vào tai cô:

"Từ nay, tôi sẽ luôn để ý đến cô. Hạ Tuyết...!"

Khi Trọng Lâm đã bước qua khỏi mình thì bấy giờ, Hạ Tuyết mới xoay lại và dõi theo bóng dáng hắn rời khỏi bar. Đôi mắt cô tròn xoe bởi không rõ ban nãy bản thân có nghe nhầm. Nhưng thú thật, tiếng nhạc trong bar quá lớn khiến Hạ Tuyết chỉ nghe loáng thoáng điều mà thiếu gia danh tiếng đó nói. Chính vì thế, cô nghĩ mình lầm. Có người đặt tay lên vai Hạ Tuyết. Quay qua, cô thấy Thực Nghi đang nhăn mặt cau mày như vừa gặp phải chuyện gì rất bức bối. Hạ Tuyết nhìn khắp người bạn.

"Bồ thế nào? Nghe anh Tri Đồng bảo bồ bị thương."

"Tri Đồng? Là cái tên đáng ghét đã lôi Nghi xuống phòng VIP hả? Tên cũng giống người, nghe kỳ cục." – Thực Nghi trông bớt lạnh lùng hơn, bảo.

"Đừng nói vậy, anh Tri Đồng là người tốt đấy."

"Tốt cái nổi gì? Bày đặt tỏ ra ta ta đây."

Hạ Tuyết toan giải thích rõ ràng về anh chàng họ Hoàng thì chợt, giọng Khương Dung vang lên bên cạnh:

"Lý Thực Nghi! Đến bao giờ em mới chịu xưng hô đẳng hoàng khi nói về khách vậy?"

Cả hai liền xoay qua và bắt gặp gương mặt nghiêm nghị của quản lý Khương. Hết nhìn Hạ Tuyết rồi cô chị này chuyển ánh mắt sang Thực Nghi:

"Hết nói nổi em! Ngay cả cậu chủ Hoàng là người tốt đến thế mà em cũng tỏ thái độ khó chịu, kênh kiệu."

Trong khi Thục Nghi vẫn khoanh tay làm lơ thì Hạ Tuyết lại ngạc nhiên:

"Cậu chủ Hoàng? Ý quản lý là anh Tri Đồng?"

"Ừm." – Khương Dung gật đầu – "Chị thấy em nói chuyện với anh ta nên tưởng em biết rồi. Hoàng Tri Đồng, gia thế không xoàng đâu. Nhưng vốn khiêm tốn, hiểu chuyện nên Tri Đồng không khoe khoang như Trọng Lâm. Với cách ăn mặc giản dị kiểu ấy thì không ai biết được đó là một cậu ấm."

Điều Khương Dung nói rất chí lý bởi ngay cả Hạ Tuyết cũng chẳng ngờ anh chàng Tri Đồng tốt bụng đó lại xuất thân từ gia đình danh giá, quyền quý.

"Những người lắm tiền thường chẳng ra gì." – Thục Nghi bảo vắn vơ.

"NGHI!" – Khương Dung nhấn mạnh tên của cô em bướng bỉnh – "Em còn gây chuyện với khách lần nữa bằng dáng vẻ ương ngạnh thì đừng trách chị!"

"Tính em thẳng nên ai cũng không thích."

Không muốn quản lý Khương tức giận, Hạ Tuyết liền khéo léo chen vào:

"Thục Nghi, mình nghĩ hẳn bỏ không hề thấy anh Tri Đồng xấu chút nào vì anh ấy đã chăm sóc vết thương cho chân bò."

Khương Dung đảo mắt nhìn xuống gót chân Thục Nghi, tuy không rõ lắm bởi bóng tối bao phủ phòng bar nhưng cô vẫn thấy miếng băng keo cá nhân.

"Người ta có lòng tốt thế mà em còn chê bai đủ thứ trên trời dưới đất. Coi chừng, người chẳng ra gì lại là em đó."

Dường như lúng túng trước câu nói có phần đúng đắn kia nên Thục Nghi đáp lảng tránh: "Rồi, rồi! Anh ta tốt, được chưa? Em thay đồ đây."

Dứt lời, Thục Nghi bước nhanh về phía phòng locker đầu chân còn đau. Bất chợt Thục Nghi vô tình đụng vào Phụng "tỷ" đang đi ngược trở lên sàn bar.

"Mày không có mắt hả? Phải để ý chứ!" – Phụng "tỷ" xia xối.

"Xin lỗi..."

Nghe câu xin lỗi hơi hột từ Thục Nghi, Phụng "tỷ" nhếch mép cười như kiểu sao trên đời lại có đứa ngông nghênh đến thế:

"Thái độ của mày vậy là sao? Khinh thường tao chứ gì? Mà ban nãy thẳng nào lôi xuống phòng VIP ế, mày bị nó hãm chưa? Mất trinh rồi hả?"

Toan cười thật lớn thì cô chị đại này bất gặp một ánh mắt lạnh băng sắc bén. Là của Thục Nghi. Không nói gì, cô chỉ nhìn chằm chằm đối phương...

"Ồ... ừm, nhìn ghê quá! Tao sợ mày chặc!" – Dứt lời, Phụng "tỷ" đi ngang qua và còn cố tình đụng vào vai Thục Nghi cái nữa.

Thở dài đầy bực mình, Thục Nghi tiếp tục tiến về phòng locker.

Chứng kiến "cuộc chiến" giữa hai cô PR, Khương Dung lắc đầu chán nản:

"Gà nhà mà cứ đá nhau."

"Chị đừng lo, họ xích mích một tí rồi cũng bình thường lại thôi." – Hạ Tuyết lựa lời an ủi quản lý dù biết rõ mối hiềm khích của hai người nọ.

"Ừ... Thôi, em cũng thay đồ đi. Bar sắp xuống nhạc rồi." – Khương Dung vỗ nhẹ vai cô em xong quay lưng rời khỏi quầy.

Hạ Tuyết lặng lẽ nhìn phòng bar đang tắt ánh đèn màu, khẽ khàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Góc khuất 5: Tầm ngắm

Sáng vừa vào lớp với dáng vẻ mỗi một thì Hà Dương bất ngờ đụng mặt cậu bạn lớp trưởng, cũng là người giỏi toán nhất khối 12, Trần Thế Anh. Điều khiến cô thấy bối rối lần lúng túng là Thế Anh cứ nhìn chằm chằm mình...

"Cậu ổn chứ?" – Cuối cùng, Thế Anh đã chịu đôi kiểu nhìn và lên tiếng hỏi.

"Ủm vẫn bình thường nhưng sao cậu lại hỏi thế?" – Về như Hà Dương không hề biết sắc mặt mình trông vô cùng tệ.

"Ờ thì, mình thấy cậu mệt." – Thế Anh ngừng trong giây lát rồi nhún vai, nhấn mạnh thêm – "Phải! Rất là mệt!"

"Đêm qua về nhà lúc hơn một giờ, sáng ra bụng thì đói cồn cào, hồng mắt mới lạ." – Hà Dương nghĩ thầm xong nở nụ cười gượng gạo với cậu bạn – "Đạo này học hành căng thẳng nên sức khoẻ mình hơi xuống, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là bình thường lại thôi."

"Cậu phải ráng giữ gìn sức khoẻ. Sắp thi học kỳ rồi, đề ôn thì mệt lắm."

Hà Dương gật đầu, cười tươi. Sau một hồi lưỡng lự, Thế Anh bảo:

"Bọn tớ dự định mỗi buổi chiều tan học sẽ dành ra hai tiếng ở lại lớp để ôn bài, cậu thấy thế nào? Có gì cậu tham gia luôn nhé."

Đảo mắt, Hà Dương chợt nghĩ đến cảnh mình đạp xe như bay đến bar Gossi lúc tan trường. Nếu ở lại lớp tận hai tiếng thì không khéo trễ giờ làm mất. Quản lý Khương vốn nghiêm khắc, không thích ai đến muộn. Thật ra, lời đề nghị cả lớp cùng ôn bài của Thế Anh rất hay, việc này sẽ giúp ích cho mọi người trong các kỳ thi vì năm nay đã là lớp 12 rồi. Thế nhưng đối với Hà Dương, đi làm thêm kiếm tiền cũng vô cùng quan trọng. Vậy có nghĩa, cô chỉ có thể chọn một trong hai thứ thôi.

"Ý hay lắm! Nhưng chắc mình không ở lại được vì bạn đi làm thêm. Mấy tháng nay gia đình mình hơi khó khăn." – Hà Dương khẽ thờ ra.

Đối diện, khi nghe cô bạn từ chối tham gia lớp học ngoài giờ do mình đi xướng thì anh chàng lớp trưởng tự dưng buồn bã, chính xác là thất vọng..

"Ừ, mình hiểu." – Cô không để Hà Dương thấy rõ mình đang buồn, Thế Anh cười nói – "Gia đình cậu khó khăn lắm à, có cần lớp giúp gì không?"

"À không cần đâu, mình tự xoay sở được." – Hà Dương lắc đầu.

"Mình hiểu. Mà cậu làm thêm gì vậy?"

"Ồ... ừm..." – Cô bé họ Hà bắt đầu lúng túng – "Mình... làm phục vụ trong tiệm bánh pizza gần nhà."

"Thế hả? Phải vừa học vừa làm, cậu cố gắng lên nhé."

Hà Dương, lòng nhẹ nhõm khi cậu bạn tin vào lời nói dối đó, mỉm cười:

"Yên tâm, mình nhất định cố gắng, cảm ơn cậu."

Đúng lúc, Hà Dương nghe ở cuối lớp có một người bạn gọi tên mình nên cô liền tạm biệt Thế Anh rồi nhanh chóng đi xuống đó.

Dõi theo bóng dáng Hà Dương, Thế Anh thở dài nghe sầu não. Cậu đã tưởng cô sẽ ở lại ôn bài cùng mình. Lý giải cho việc anh chàng lớp trưởng này thất vọng tràn trề là bởi cậu vốn thích Hà Dương! Học cùng nhau ba năm cấp III vì vậy, tình cảm dễ nảy sinh. Thế Anh không rõ, cô bạn đó nghĩ gì về mình. Nhiều lần cậu muốn bày tỏ nhưng không dám. Lớp 12 này đã là năm cuối cùng và Thế Anh đang đắn đo có nên bộc lộ tình cảm thâm kín của bản thân suốt quãng thời gian qua cho Hà Dương biết... Là học sinh giỏi toán nhất khối, chưa bao giờ Thế Anh bó tay trước một đề bài toán nào nhưng hẳn cậu sẽ rất khó khăn để tìm ra "đáp án" cho "đề toán tình yêu" của chính mình.

"Từ từ, từ từ thôi. Đây, cậu ngồi xuống chỗ này là ok!" – Hạ Tuyết ra vẻ hài lòng khi đã giúp Hải Luân có được chỗ ngồi thích hợp.

Hải Luân chậm chậm ngồi xuống đúng vị trí theo ý Hạ Tuyết. Khi đã ổn định, anh mới bảo, tay rờ rờ băng ghế đá:

"Phiền cậu quá. Mình đã nói có thể tự đi ra sân trường được."

"Có gì đâu, bạn bè mà." – Hạ Tuyết nhìn bộ dụng cụ vẽ bên cạnh anh chàng.

"Hôm nay có tiết học vẽ ngoài trời vì vậy cần phải mang giá vẽ theo."

"Ủm, phục cậu thật, vẽ được cả cây cỏ thụ và tán lá đầy hoa."

"Mình vẽ được thế cũng nhờ cậu giúp cho việc chấm màu, rồi chỉ mình biết vị trí các đường phác hoạ để nối chúng lại với nhau thành một bức tranh hoàn chỉnh. Tác phẩm đó xem như hai chúng ta đều có công."

Mãi lo nói trong niềm vui bất tận mà Hải Luân không biết rằng, Hạ Tuyết đang nhìn anh bằng ánh mắt triu mến, dịu dàng lẫn yêu thương. Chẳng là khá lâu, cô mới lại thấy gương mặt hớn hở như vậy của anh. Về như Hải Luân đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống không có ánh sáng này. Từ lúc gặp tai nạn và không còn nhìn thấy nữa, anh chàng lúc nào cũng buồn bã. Giờ thì mọi chuyện đã ổn, Hải Luân có thể vui cười, tiếp tục niềm đam mê hội hoạ.

"Sao cậu không nói gì hết vậy?" – Hải Luân thắc mắc vì tự dưng không gian giữa hai người trở nên im lặng.

"Minh không muốn cắt ngang cảm hứng của cậu." – Hạ Tuyết cười tươi.

"Cậu thật là... À này, đợi lúc nào về quen tay rồi thì mình nhất định sẽ về một người." – Hải Luân tỏ ra thích thú khi nghĩ đến điều này. – "Là cậu!"

Tròn xoe mắt bất ngờ, Hạ Tuyết bất động vài giây. Dù không thấy gì nhưng anh chàng họ Trương hình dung được gương mặt đầy ngạc nhiên của cô bạn.

"Ừm, mình vẫn còn nhớ cậu trông thế nào. Chỉ mong là sau hai năm, cậu đừng thay đổi nhiều quá nếu không thì chắc mình chịu thua."

"Nhưng sao là mình mà không phải ai khác? Chẳng hạn như Trang Trang!"

Nở nụ cười dịu dàng, Hải Luân chậm rãi trả lời:

"Khi mình muốn về một ai đó thì không hẳn bởi họ có mối quan hệ đặc biệt với mình. Về là cảm xúc! Cậu luôn cho mình cảm giác đặc biệt..."

Nếu lúc ấy mắt Hải Luân đột ngột sáng ra thì hẳn anh đã thấy gương mặt ửng đỏ của Hạ Tuyết. Từng câu từng chữ trong câu nói vừa rồi, đối với cô gái, giống như một thứ âm thanh diệu kỳ ngân lên nhẹ nhàng. Nó khiến trái tim cô rộn ràng hạnh phúc. Dưới ánh nắng sáng rực của buổi xế chiều và qua những sợi tóc đen đang bay trong làn gió, Hạ Tuyết đã nở nụ cười e ấp.

"Mình sẽ chờ đến ngày đó."

Lần này đến lượt Hải Luân ngạc nhiên trước lời nói khê khàng từ Hạ Tuyết. Rất nhanh sau đó, anh bảo rành rọt: "Nhất định ngày đó không còn xa nữa!"

Hạ Tuyết nghiêng đầu, cười rạng rỡ. Thế là giờ, cô lại có thêm một mục đích để sống tiếp: chờ cái ngày Hải Luân hoàn thành bức vẽ về mình!

Đêm nay cũng như bao đêm khác, bar Gossi lên đèn lúc hai mươi giờ. Nhưng có một thứ hơi lạ và hẳn, đó chính là điều khác biệt so với mọi ngày: Trọng Lâm lại đến Gossi thay vì vào bar Dragon hay D&D như bình thường.

"Cậu thích Gossi từ khi nào vậy?" – Khương Dung nhìn Trọng Lâm ngồi xuống ghế sofa của bàn VIP, hỏi đùa.

Trọng Lâm, gác chéo chân lên bàn, ngả người ra phía sau bảo vẫn vơ:

"Tôi đến đây vì có thứ tôi bắt đầu quan tâm!"

"Ồ, vậy sao? Thật hiếm khi cậu Trọng để ý đến cái gì đó. Là gì thế?"

Trọng Lâm rít một hơi thật dài rồi nhả khói: "Một cô PR..."

"Cậu ám của tôi, đừng nói cậu mắc bệnh tương tư nhé!"

Trong ánh sáng mờ ảo của phòng bar, cái nhìn của Trọng Lâm hướng thẳng đến chỗ Hạ Tuyết đứng nói chuyện với Tri Đồng. Cô gái cười rất tươi.

"Cứ cho là thế đi!" – Trọng Lâm quay qua Khương Dung, đáp rồ.

Khương Dung gạt đầu ra điều đã hiểu:

"Dù gì tôi cũng vui khi cậu đến Gossi! Chúc cậu có một đêm thoải mái."

Sau khi quản lý Khương rời đi, Trọng Lâm chậm rãi nói nhỏ vào tai tên vệ sĩ. Xong, hắn tiếp tục rít thuốc và quan sát tên vệ sĩ đó tiến đến gần Hạ Tuyết còn say sưa nói cười. Chẳng hiểu sao, hắn lại nhếch mép cười khinh...

Bị cắt ngang câu chuyện đột ngột, Hạ Tuyết với Tri Đồng quay qua thì thấy bên cạnh là người đàn ông cao to mặc quần áo đen. Đây là vệ sĩ của Trọng Lâm. Không kịp để đối phương hỏi là anh ta đã mau chóng cắt tiếng:

"Xin hỏi cô là Hạ Tuyết? Cậu chủ tôi muốn cô đến phục vụ cho cậu ấy."

Ngạc nhiên, hai người nọ liền đưa mắt nhìn theo hướng chỉ tay của người đàn ông áo đen. Rất nhanh, Tri Đồng đã trông rõ anh chàng ngồi ở bàn VIP.

"Là Trọng Lâm? Cậu ta bảo Hạ Tuyết đứng bàn?"

Người vệ sĩ không bận tâm câu hỏi từ anh chàng họ Hoàng mà chỉ nhìn chằm chằm Hạ Tuyết. Đối diện, cô gái hai mươi tuổi ấy hiểu rõ bản thân không thể từ chối yêu cầu này. Dẫu vậy, cô vẫn muốn kiếm một lý do.

"Nhưng tôi đang có khách..."

Tri Đồng liền đặt tay lên vai Hạ Tuyết trong khi cô chưa dứt lời:

"Không sao, tôi sẽ tìm người khác cô cứ phục vụ cho Trọng Lâm. Đừng để đắc tội với cậu ta, phiền phức lắm."

Hạ Tuyết thờ dài bởi nhận thấy điều Tri Đồng nói vô cùng đúng. Chỉ đứng bàn một đêm thôi còn đỡ hơn là bị cậu ả đáng sợ đó "dẫn mặt cảnh cáo". Nghĩ thế, cô đành đi theo người vệ sĩ đến bàn VIP.

Nhìn theo bóng dáng Hạ Tuyết khuất dần trong đám đông đang nhảy nhót la hét điên cuồng, Tri Đồng hy vọng cô sẽ vượt qua "cửa ải" cam go này. Đứng tần ngần trong vài phút, bấy giờ chàng trai mới chuyển ánh nhìn sang cái người mà anh nghĩ sẽ thay thế Hạ Tuyết. Tri Đồng từ từ đi lại quây rượu, nơi có cô PR đang ngồi uống một mình. Mái tóc đen dài quăn gọn sóng, gương mặt lạnh băng không xúc cảm nhưng vẫn hiện rõ sự bướng bỉnh.

"Hôm nay không đứng bàn với ai sao, cô Lý Thục Nghi?"

Nghe chất giọng nửa quen nửa lạ, Thục Nghi liền quay qua. Khi thấy nụ cười có phần trêu chọc của Tri Đồng thì cô lập tức thở hắt:

"Tôi còn tưởng ai, hoá ra là cậu chủ Hoàng."

"Cô kiếm đâu ra ba từ đó vậy?" – Tri Đồng kéo ghế ngồi cạnh cô gái.

Đặt ly rượu xuống bàn, Thục Nghi xoay người sang đối diện với anh chàng:

"Hoàng Tri Đồng, con trai độc nhất của tổng giám đốc Hoàng Trung công ty thời trang ELLE hợp tác với Mỹ. Hai mươi tám tuổi chưa vợ, chưa người yêu và hiện anh đang ngồi ở vị trí giám đốc. Tính tình khá trầm, lúc thích yên tĩnh, lúc thích ồn ào. Chưa có kinh nghiệm của gái. Yes or No?"

Sau mấy giây ngạc nhiên, Tri Đồng bật cười thú vị: "Đáng kinh ngạc thật!"

Thục Nghi vuốt tóc, mặt hơi nghênh nghênh kiểu ta đây:

"Chỉ cần hỏi quản lý Khương là ra ngay thôi, có khó khăn gì đâu."

"Tôi không khó hiểu về việc đó. Điều làm tôi bất ngờ đó là cô Lý Thục Nghi lại quan tâm tôi nhiều như vậy, đến nỗi đi hỏi lý lịch cặn kẽ luôn chứ."

Thục Nghi hơi khựng người khi nghe Tri Đồng bảo thế. Dù không gian trong bar khá tối nhưng vẫn có thể thấy gương mặt cô hiện rõ sự bối rối.

"Đừng tưởng bở." – Thục Nghi nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình thường – "Hề tôi mà ghét ai thì đều tìm hiểu kỹ về kẻ ấy!"

"À, cô ghét tôi nhiều vậy ư?" – Tri Đồng dò xét với thái độ nửa đùa nửa thật.

"Đúng hơn cả việc mặt trời mọc ở hướng Đông!"

Trước câu đáp lời thẳng thừng ấy, Tri Đồng không tài nào nhịn cười nổi. Anh kêu phục vụ cho mình một ly rượu rồi hỏi cô PR ương ngạnh kia:

"Thế cô có phiền nếu tôi yêu cầu cô đứng bàn với tôi, kẻ cô cực kỳ ghét?"

"Chỉ cần có tiền tôi sẽ làm. Tôi không đuổi khách." – Thục Nghi nói nhạt.

Đón lấy ly rượu từ phục vụ, Tri Đồng thờ dài thườn thượt:

"Nói chuyện mà không nhìn mặt khách, chẳng khác nào cô đuổi khách..."

"Tính tôi dzậy đó. Đặc biệt với anh, tôi càng không muốn nhìn."

"Tôi nghĩ cô nên học hỏi Hạ Tuyết. Cô ấy rất biết cách làm cho khách vui."

Lặng thinh. Thục Nghi đưa mắt nhìn Tri Đồng đang uống rượu, bảo:

"Thế thì... anh hãy gọi Hạ Tuyết đứng bàn với anh đi, cần tôi làm gì."

Nhận rõ vẻ khó chịu của Thục Nghi qua chất giọng hơi đanh lại, Tri Đồng ngừng uống, xoay qua hỏi: "Cô đang gan tị sao?"

Thục Nghi liền cười nhạt nhẽo như kiểu chàng trai này đang mơ ngủ chắc:

"Còn lâu..."

Thục Nghi bất chợt bỏ dở câu nói vì tình cờ bắt gặp thứ gì ở phía xa bởi đôi mắt to tròn kia cứ nhìn không chớp. Khó hiểu, Tri Đồng cũng quay người lại để xem thử điều mà cô đang nhìn. Cách chỗ họ vài chiếc bàn, có ông khách đứng tuổi ăn mặc sang trọng đang vừa xoa vừa bóp móng Thu Ánh, một trong những PR bốc lửa nhất ở Gossi. Chưa hết, mắt ông ta cứ dán chặt vào bộ ngực trắng ngần căng tròn của cô PR tên Mỹ Cúc đứng bên cạnh. Dường như nghĩ ra trò gì rất thú vị, ông khách đó liền rút mảnh khăn giấy ở trên bàn rồi bắt ngờ thọc tay nhét sâu vào cổ áo Mỹ Cúc, khám phá vùng ngực cô và cười hô hô đầy thỏa mãn. Cuộc mua vui cứ diễn đi diễn lại một trò: nhét khăn giấy vào khe ngực xong rút ra. Chơi trò khám phá chán chê, ông khách lập tức đẩy Mỹ Cúc sát vào cây cột gần bên, điên cuồng làm những động tác va chạm táo bạo. Đôi tay thô cứng của ông ta hết xoa xoa búng

rồi mau chóng lần mò xuống chiếc váy ngắn cùn cộn của cô PR có gương mặt trẻ con ấy, thọc sâu vào, sâu vào nữa. Gương mặt của Mỹ Cúc nhăn nhó méo mó dưới ánh đèn xoay vòng trên đầu mỗi khi ông ta đẩy cô sát vào cột.

"Đúng là khôn nạn! Đàn ông vào bar chỉ để kiếm gái. Lũ biến thái!"

Tri Đồng chậm rãi xoay qua thấy Thục Nghi nốc cạn ly rượu với gương mặt lạnh băng. Không hiểu sao, nét buồn bã và băng giá đó lại thu hút anh.

"Nhìn gì?" – Thục Nghi hậm hực.

Nụ cười thoáng qua mau, Tri Đồng ngược mặt lên trần phòng sáng mờ ảo bởi ánh đèn đủ màu, trả lời lảng đãng:

"Khi trầm tư suy nghĩ, tôi phát hiện cô xinh hơn những lúc khác!"

Cũng may bàn tay đang giữ chặt ly rượu thủy tinh chứ nếu không thì chắc là Thục Nghi đã làm rớt nó xuống bàn. Rồi rất nhanh, cô khẽ quay mặt sang hướng khác. Không đáp lời và cô thoáng bối rối. Thật sự khi này, cô gái này nghe rõ tim mình đập nhanh.

... Nói về Hạ Tuyết, đứng bàn từ nãy giờ cô vô cùng khó chịu trước kiểu nhìn chăm chăm của Trọng Lâm. Từ lúc bảo Hạ Tuyết rót rượu vào ly cho đến tận bây giờ, hần không làm cũng không nói gì ngoài cái kiểu ngồi dựa lưng vào thành ghế sofa, người hơi ngả về phía sau, miệng hút thuốc và mắt thì quan sát mọi thứ trên cơ thể cô gái thật kỹ, thậm chí ngay cả lỗ chân lông trên mặt cô nữa. Chốc chốc, Hạ Tuyết nghe Trọng Lâm lầm bầm cái gì đó trong miệng nhưng khẽ lẩm. Với không gian bar xập xình tiếng nhạc, cô khó lòng mà nghe được hần đang rì rầm quái gì. Thái độ lạng lạng của hai người khiến Hạ Tuyết cảm giác hơi ngột ngạt. Chưa bao giờ, cô tiếp một vị khách nào giống như thế. Cô tự hỏi, không rõ anh chàng này muốn gì ở mình.

"Sao cô không cười?" – Về như Trọng Lâm đã chán trò chơi "sự im lặng của bầy cừu" nên đành cắt tiếng trước.

"Dạ?" – Hạ Tuyết quay qua, khó hiểu trước câu hỏi kia.

Lại rít thuốc, Trọng Lâm nhả ra cả làn khói trắng đục, nói nhạt:

"Tôi ngạc nhiên là từ nãy giờ cô chẳng hề nhìn tôi và mỉm cười giống như cô hay làm với những vị khách khác."

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Góc khuất 6: Khói bạc và men cay

Dẫu chưa định hình được ý nghĩa của câu nói đó nhưng Hạ Tuyết vẫn chậm rãi bảo, kiểu như gọi chuyện để tiếp tục cuộc trao đổi mới bắt đầu này:

"Gần nửa tiếng qua chúng ta chưa nói với nhau câu nào thì làm sao tôi cười? Nếu thiếu gia thấy phật lòng hoặc không vừa ý, tôi sẽ đứng dậy và nhường chỗ cho một cô PR khác biết cách làm ngài hài lòng."

Tức thì, Trọng Lâm bật cười. Dù tiếng nhạc rất lớn nhưng Hạ Tuyết có thể nghe rõ giọng cười khanh khách đầy thích thú của hần.

"Cô nói chuyện với khách như vậy à? Kênh kiệu quá!... Ok, để tôi nói rõ hơn nhé." – Hạ đôi chân đang gác trên bàn xuống, Trọng Lâm dựng thẳng người dậy như thể thật sự quan tâm đến vấn đề sắp đưa ra – "Tôi cảm giác cô tránh né tôi! Một chuyện thật lạ lùng và phi lý. Từ đó đến giờ, không có cô gái nào không muốn gần gũi tôi..."

Trọng Lâm ngừng lại khi thấy Hạ Tuyết nhìn mình với ánh mắt khác thường. Thật khó để miêu tả rõ ràng cái nhìn ấy. Bình thản và không bận tâm, gần như là thế.

"Cô luôn mỉm cười khi gặp một vị khách nào đấy." – Trọng Lâm thấp giọng – "Nhưng lúc gặp tôi, vẻ mặt của cô lại rất hời hợt lạnh lùng và khó chịu."

"Tôi nghĩ cậu Trọng đã hiểu lầm. Tôi không lạnh lùng hay tỏ vẻ khó chịu với ngài. Đối với khách, tôi luôn tôn trọng như nhau."

Trọng Lâm khẽ nhếch mép rồi hếch mặt về phía xa xa, ngay chỗ quầy rượu:

"Vậy cô chỉ cười với mỗi thằng đó thôi hả?"

Hạ Tuyết thấy hướng nhìn của Trọng Lâm đang nhắm vào Tri Đồng còn mãi trò chuyện với Thục Nghi.

"Anh Tri Đồng là khách nhưng đồng thời cũng là người bạn tốt của tôi nên hiển nhiên khi gặp mặt tôi thấy thoải mái."

"Cô lại không hiểu ý tôi rồi." – Đôi mắt của Trọng Lâm bắt đầu lộ sự dò xét – "Điều tôi tò mò chính là cô có thích hần hay không? Nếu tôi nhớ không lầm thì hần là con trai của tổng giám đốc ELLE? Trông hần được lắm chứ."

Giờ Hạ Tuyết đã hiểu phần nào cuộc đối thoại không chủ đề giữa mình với anh chàng này. Hắn đang thắc mắc về mối quan hệ của cô với Tri Đồng.

"Như tôi đã nói khi nãy, chúng tôi đơn thuần là những người bạn mà thôi. Với lại, Tri Đồng không hề là mẫu người tôi thích."

Cặp lông mày cau lại bỗng dừng dần ra, đôi mắt Trọng Lâm chợt sáng hẳn và nó phản chiếu rõ một sự bất ngờ thú vị.

"Chà, chà! Một thiếu gia như tên đó mà cũng không lọt được vào mắt cô ư? Hắn lẫn cả tôi đều như nhau?" – Trọng Lâm mau chóng nhận ra điều gì đó vừa thoáng qua mặt cô gái – "Lẽ nào... cô đã có người yêu nên mới không quan tâm những chàng trai khác?"

Hạ Tuyết lặng im vì nhớ đến Trương Hải Luân. Đầu óc cô dường như mù mờ trở lại trước mấy câu hỏi hết sức kỳ quặc của Trọng Lâm.

Trông vẻ bất động và ánh mắt vô định của Hạ Tuyết, Trọng Lâm hiểu bản thân đã nhận được câu trả lời chính xác nhất. Rõ ràng khi ấy, hắn thấy lòng mình xuất hiện sự khó chịu vô cớ. Và cái nổi bức bối đó lớn đến nỗi thúc hắn phải biết bằng được chủ nhân của "đóa hoa" ngồi trước mặt mình.

"Hắn là ai vậy?" – Chất giọng trầm đục của Trọng Lâm khiến câu hỏi tưởng chừng như được thốt ra theo phản xạ chứ không phải do suy xét kỹ càng.

"Tôi không hiểu." – Hạ Tuyết nhún mày, trở về với thật tại.

Xoay qua nhìn trực diện cô gái, ánh mắt Trọng Lâm trở nên sắc bén hơn:

"Tôi rất muốn biết hắn tên gì? Gia thế ra sao? Là người thế nào? Và hắn có hay rằng, cô đang làm PR ở bar để cho đám đàn ông xa lạ ôm ấp sờ mó?"

Lời lẽ của Trọng Lâm sắc và lạnh đến mức làm tim Hạ Tuyết đập mạnh. Cô cảm giác sóng lưng như sắp đóng băng. Câu hỏi của hắn khiến cô liên tưởng đến gương mặt tươi cười của Hải Luân, đến cảnh mình hiện là một PR trong bar phục vụ rượu cho đàn ông. Siết chặt ly rượu thủy tinh, Hạ Tuyết cố kiềm chế xúc cảm nghẹn nghẹn trong mình.

Quan sát nét mặt không tốt của Hạ Tuyết, Trọng Lâm nở nụ cười ẩn ý. Dáng vẻ lạnh thinh đầy suy tư mà cô gái đó đang mang khiến hắn bất chợt nghĩ ra một trò. Không chần chừ, hắn khẽ nhích người đến gần Hạ Tuyết hơn trong khi cô chẳng hề hay biết gì cả.

Hạ Tuyết hơi giật mình bởi nghe giọng Trọng Lâm gọi gần sát bên tai. Nhanh chóng, cô quay mặt qua. Đối diện như chỉ chờ có thể, Trọng Lâm này lập tức nhả một làn khói trắng đục mà ban nãy bản thân đã rít thuốc rất lâu, vào gương mặt xinh xắn kia. Khói nói, "trò hiểm" đó của anh chàng khiến Hạ Tuyết ho sặc sụa vì sự nhậy nhụa và buồn nôn dần kéo đến. Cô thấy hơi khó thở, tưởng chừng oxy xung quanh đã bị lấy mất.

"Trong bóng tối bar và đằng sau khói thuốc, mặt cô thật quyến rũ!"

Trọng Lâm nhìn không chớp mắt gương mặt đang hắt hắt sự khó chịu của Hạ Tuyết ẩn dưới những làn khói trắng xoá vẩn quanh. Hình ảnh ấy tạo cho hắn một xúc cảm mê mẩn thích thú. Khói thuốc và men rượu. Cay và đắng. Dường như, hắn say! Hắn lạc vào một thế giới rất lạ, nơi chỉ hiện hữu duy nhất bóng hình của người con gái mang tên tuyết mùa hè cùng làn khói bạc.

"Xin thứ lỗi, tôi không thể..."

Chẳng để Hạ Tuyết dứt câu là Trọng Lâm đưa tay quàng qua eo cô, dùng những ngón tay bầu chặt vào như muốn đâm thủng làn da mềm mại đó, kéo giật cô về phía mình để mặt hai người gần sát nhau. Cái nhìn từ hắn hướng vào Hạ Tuyết trông thật tê dại! Hắn biết mình say nhưng chỉ có điều hắn không rõ bản thân say do thuốc, do rượu hay do mùi thơm mê hoặc toát ra từ cô? Làn khói đục chưa tan hết, vẫn cứ lờn vờn xung quanh cả hai.

"Ngài định làm gì?" – Hạ Tuyết sững sốt hỏi, quên mất khói thuốc còn tràn ngập quanh cô họng mình.

"Cô không qua đêm nhưng có thể cho khách đụng chạm, đúng chứ?" – Tiếng Trọng Lâm lạc dần hết đang chìm vào cõi mộng nào đấy.

Hạ Tuyết bất động bởi sự thật, điều Trọng Lâm này nói là rất đúng. Một cô gái PR không thể từ chối trước những "va chạm bên ngoài" nếu khách muốn. Và vì vậy, cô chẳng còn cách nào khác là để mặc cả người mình nằm gọn trong vòng tay Trọng Lâm, trong khói trắng men cay... Không thấy Hạ Tuyết phản ứng, mà chính xác là chẳng cần quan tâm đến điều ấy nữa, Trọng Lâm chỉ nhắm mắt, khẽ mặt xuống bờ vai trần của cô gái rồi ngửi nhẹ. Mùi thơm da thịt từ cô lan toả khắp người hắn. Hắn thích thế. Vị cay của thuốc. Chất say của rượu. Nồng và ấm. Trọng Lâm lạc vào Hạ Tuyết để rồi say cô.

"Tôi là một kẻ hư hỏng!" – Trọng Lâm thì thầm vào tai Hạ Tuyết, vẫn ngây ngất với thứ mùi huyền hoặc nọ – "Đối với cô, cái thế giới mà tôi đang sống.. không tồn tại những chuẩn mực đạo đức do xã hội đặt ra!"

Hạ Tuyết khó hiểu vì câu nói không đầu vào đầu của cậu ấm đang say ấy.

"Ngài say rồi."

"Đúng, tôi say. Nhưng, tôi muốn mình đừng tỉnh để có thể..." – Trọng Lâm không phát âm thành tiếng nữa mà chỉ nói bằng hơi thở – "... yêu cô!"

Hiển nhiên, Hạ Tuyết hết sức kinh ngạc khi nghe rõ hai từ cuối. Và bỗng đột ngột, cô nhận ra bàn tay của Trọng Lâm đã buông lỏng, các ngón tay ấy rời khỏi eo mình tự lúc nào. Cùng lúc, Trọng Lâm nhích người ra một tí để khoảng cách giữa hai người rộng ra.

"Tôi rất khác khi say." – Trọng Lâm, đã trở lại bình thường, điềm nhiên nói.

Bên cạnh, Hạ Tuyết chưa hết ngỡ ngàng vì sự thay đổi đến chóng mặt của con người đó. *Chuyện gì vừa xảy ra?* Kể từ cái lúc Trọng Lâm nhả khói vào mặt cô cho đến lúc hắn thì thầm trong làn khói trắng những câu từ kỳ lạ thì cô cảm tưởng tất cả chỉ như là cơn mơ thoáng qua. Giống hết khói! Giống ở chỗ, cơn mơ lẫn khói đều tan biến dễ hơn là hiện hữu. Thứ khói bạc dày đặc duy nhất chỉ mình Trọng Lâm có...

Trọng Lâm tắt mồi lửa gần tàn đồng thời đẩy nhẹ mấy chai rượu ngoại sang một bên bàn. Về như hắn sợ mình sẽ lại say! Nói nhỏ với tên vệ sĩ đứng bên cạnh xong, Trọng Lâm nhìn trở lại Hạ Tuyết còn ngồi ngẩn ra:

"Cuộc nói chuyện không tệ như tôi nghĩ. Mà nè, chớ tin lời người say nhé!"

Quan sát nụ cười khinh khỉnh của Trọng Lâm trong mấy giây lặng im, Hạ Tuyết tự dung buột miệng bảo:

"Ngay lúc này, ngài cũng vẫn chưa tỉnh!"

Đầu rất nhật và chỉ thoáng qua nhưng thật sự mặt Trọng Lâm có biến đổi. Chính xác là, hắn không vui khi có người phát hiện ra hắn đang cố tình không say!... Chẳng đáp lời Hạ Tuyết, Trọng Lâm chậm rãi đứng dậy, ra khỏi ghế sofa. Đến lúc, hắn rời bar. Trọng Lâm cất bước và ánh đèn màu trong bar làm ẩn hiện nụ cười nửa miệng của hắn:

"Tôi sẽ không boia tiền vì câu khi nãy cô nói. Nhưng cô thấy đúng một điều... Có lẽ, từ lúc gặp cô tôi đã chẳng còn có thể tỉnh nữa!"

Trọng Lâm sai những bước dài đến cửa quẹo ngay góc hành lang bar và mất hút. Còn lại một mình, Hạ Tuyết nhìn trần trời theo bóng người vừa mới khuất cách đây vài giây. Mọi thứ trở nên ám muội. Cái gì đó mơ hồ, tê dại, nồng nặc... Như khói thuốc. Như men rượu. Như ảo ảnh vô thực. Giờ đây khi nhớ lại những câu nói nửa tỉnh nửa say của vị thiếu gia đó, cô cảm thấy các thanh âm ấy lạc lõng lơ lửng như chúng đang rơi vào khoảng tối trống rỗng nào đây và chưa từng tồn tại. Kỳ quặc! Một con người lạ lùng hết sức. Ban nãy khi bị thuốc phả vào mặt, Hạ Tuyết cũng có say. Nhưng khác với Trọng Lâm, cô biết rõ mình say cái gì. Chỉ đơn giản là say khói trắng.

Đôi khi có những lúc,

trong thế giới không tồn tại các chuẩn mực đạo đức

chỉ duy nhất khói bạc với men cay

ta như đã từng lạc vào nhau...

Ở bên em, tôi muốn mình đừng bao giờ tỉnh...

Chỉ có tôi, em, khói trắng và men rượu.

Tất cả những điều ấy,

đủ tạo thành một thế giới của riêng chúng ta.

Bài hát với những ca từ như thể chợt vang lên bên tai Hạ Tuyết. Cô gái lặng lẽ nhìn vào cái gạt tàn, điều thuốc hút dở của Trọng Lâm khi nãy vẫn còn cháy chút lửa. Âm i. Huyền hoặc. Mấy ngày trước, cô gái nhớ tay cậu ấm cao ngạo đó hình như không hút thuốc thể mà sao đêm nay hắn lại hút? Hạ Tuyết thờ ra rồi chậm rãi đứng dậy.

Bước vào phòng locker, Hạ Tuyết ngạc nhiên khi thấy Hà Dương ngồi khóc thút thít trên ghế, mắt đỏ hoe. Tức thì, cô đi đến rồi hỏi một cách lo lắng:

"Chuyện gì thế Hà Dương? Sao em lại khóc?"

Hà Dương ngước lên, miệng cứ ngắc ngứ vì cổ họng nấc khẽ. Hạ Tuyết còn chưa biết sự tình ra sao thì bên cạnh, Thụy Trinh bảo với giọng ồm ồm:

"Nó bị ông khách Hàn Quốc nào đó sờ mó nên hoảng sợ thôi. Ai mới vô làm cái nghề này cũng đều vậy, dần dần mới quen được."

Khi nghe xong, Hạ Tuyết khẽ thờ ra. Cô thấy tội nghiệp cho Hà Dương, con bé chỉ mới mười tám nhưng phải vào bar làm để rồi thấy đủ bộ mặt của từng loại người mà xã hội mang đến. Làm PR sao tránh khỏi việc bị sờ mó?

"Thôi, em đừng khóc nữa. Muốn tiếp tục làm PR em phải chuẩn bị sẵn tinh thần để khách đụng chạm." – Hạ Tuyết lựa lời khuyên nhủ – "Nếu thấy khách quá đà, em cứ từ chối khéo hoặc nhờ PR khác đứng bàn giúp."

Hà Dương nấc lên, đôi mắt đầy nước bất động phản ánh dòng suy nghĩ nào đấy. Ít phút sau, cô bé gạt đầu rồi nói khẽ:

"Vâng... em hiểu. Vì lần đầu tiên bị người đáng tuổi bố mình bóp mông nên em phát hoảng. Tự dưng thấy khinh bản thân!"

Câu nói đầy buồn tủi của Hà Dương khiến Hạ Tuyết thoáng sững người. Phút chốc, cô thấy sóng mũi cay cay bởi chính mình cũng có cảm giác ấy. Tự dưng Thụy Trinh cười khe khẽ. Không phải kiểu cười khinh nhòn như Phụng "tỷ" mà là kiểu cười chứa đựng chút cay đắng. Lẽ nào, cô chị đại đó đang giễu chính mình? Không muốn nấn ná lâu thêm, Thụy Trinh nhanh chóng ra khỏi phòng. Kế bên, Hạ Tuyết lặng im bởi nhớ lại ánh mắt buồn đến nao lòng của Thụy Trinh. Hạ Tuyết nghĩ rằng, người chị đại ấy đang giấu một bí mật nào đấy...

Chương 7: Góc khuất 7: Thụy Trinh - một người mẹ...

Chiều trời bỗng dưng đổ mưa lớn. Những giọt nước lạnh giá và nặng nề trút ào ào xuống mọi nơi của khu phố. Ngay trước cổng trường tiểu học Bình Minh, Thụy Trinh cảm ô dù màu đen, đứng chờ ai đó. Ánh mắt cô cứ dán chặt vào làn mưa xuôi xả phía trước một cách vô định trống rỗng. Lúc này trông cô hơi khác khi ở bar. Không gương mặt lạnh băng, khó chịu bất cần, càng không có những làn khói thuốc trắng xoá vây quanh. Đơn giản chỉ là một người phụ nữ đang trầm tư suy nghĩ với dáng vẻ lặng lẽ, buồn buồn.

Tiếng trống tan trường vang lên khiến Thụy Trinh sực tỉnh. Khẽ khàng, cô chuyển hướng nhìn mơ hồ ấy vào hai cánh cổng to lớn màu xanh đậm đang từ từ được mở rộng để cho các em học sinh ra ngoài. Rất nhanh sau đó, từ bên trong một đám nhóc tí ủa ra với đủ loại áo mưa nhỏ nhỏ xinh xinh màu xanh đỏ trắng vàng. Trông chúng như những chiếc nấm lùn biết đi. Các em nhỏ chạy ào đến bên bố mẹ đã đứng chờ từ rất lâu.

Thằng bé có gương mặt tròn, xinh như con gái, gần như nhảy cẫng lên dưới mưa khi chạy về phía Thụy Trinh và sà vào lòng cô. Giọng nó hớn hờ tíu tít:

"Mẹ, mẹ ơi! Mẹ đến đón Bí Ngô ạ?"

Thụy Trinh mỉm cười dịu dàng. Chắc chẳng ai trong bar Gossi nghĩ rằng, cô chị đại đó lại có lúc mang gương mặt hiền lành triu mến như vậy.

"Ừ vì mẹ nhớ Bí Ngô của mẹ." – Thụy Trinh khăn lau nước mưa trên mặt con, ân cần – "Hôm nay, mẹ con mình dùng bữa tối với nhau nhé!"

"Tuyệt quá!" – Bí Ngô hét vang, giơ mạnh hai tay lên cao chọc trúng chiếc ô

Thụy Trinh đứng dậy, nhẹ nhàng nắm lấy tay Bí Ngô rồi dẫn đi ra trạm xe buýt gần đó. Bóng dáng hai mẹ con khuất dần sau sau làn mưa còn nặng hạt.

"Xúi quẩy thiệt! Tự dưng trời lại mưa cái ào."

Hạ Tuyết rũ rũ nước bám trên tóc và quần áo, than thở. Cô đang trên đường đạp xe từ trường về nhà thì mắc mưa giữa chừng nên đành vào chỗ trạm xe buýt trú đỡ. Bình thường, lúc cô nhớ mang theo áo mưa thì trời quang đãng đẹp đẽ. Nhưng khi hôm nay lười, bỏ áo ở nhà thế là "ông" mưa ngay tức khắc. Thử hỏi, thế có phải xui không chứ? Dường như tháng này, cô gái bị sao quả tạ chiều rồi. Mà nhắc hai từ vận xui là đột nhiên Hạ Tuyết nghĩ đến Trọng Lâm. Cuộc nói chuyện đêm trước với cậu âm kỳ quặc đó thỉnh thoảng cứ lờn vờn trong đầu cô. Tối nay, cô gái cầu mong "tên ấy" đừng đến bar Gossi nữa, hoặc giả dụ có đến thì hy vọng hắn sẽ gọi cô PR bốc lửa nào đẩy đứng bàn. Hạ Tuyết không thích giáp mặt với con người này lắm. Không hẳn vì hắn xấu xa hay đều giả gì mà bởi do cô chẳng muốn bản thân xuất hiện lần nữa cái cảm giác khác lạ kia. Cô lo mình lại say khời! Đúng...

"Bí Ngô! Từ từ thôi con! Trượt té đó."

"Dạ, con biết ời mẹ."

Chất giọng nửa quen nửa lạ của người phụ nữ nào đấy chợt vang lên làm những suy nghĩ trong đầu Hạ Tuyết biến mất. Mau chóng, cô quay qua nhìn hai mẹ con đang chậm rãi bước lên chiếc xe buýt vừa đỗ ịch. Tuy khá nhanh nhưng Hạ Tuyết vẫn kịp thấy rõ gương mặt Thụy Trinh, trông thật dịu dàng, ẩn dưới chiếc ô màu đen. Cô chị cười rất tươi với thằng bé đi bên cạnh.

"Chị Thụy Trinh! Chị Thụy Trinh!" – Hạ Tuyết liền kêu to.

Dầu tiếng mưa rất lớn nhưng Thụy Trinh nghe được có người gọi mình. Theo quán tính, cô qua qua hướng ánh mắt về phía trạm xe buýt để rồi thấy rõ Hạ Tuyết đang tròn xoe mắt nhìn mình chăm chăm. Trong thoáng chốc, cô chị đại hơi sững người... Đúng lúc, giọng thúc giục của người soát vé cất lên đầy khó chịu. Thế là chẳng kịp phản ứng gì trước cuộc giáp mặt bất ngờ với Hạ Tuyết, Thụy Trinh nhanh chóng cùng con trai bước lên xe.

Hạ Tuyết trân trối nhìn theo bóng dáng xe buýt chạy ra đường, hoà vào màn mưa trắng xoá. Phải mấy phút sau, cô mới lấy lại suy nghĩ. Người phụ nữ khi nãy là Thụy Trinh? Đúng rồi, không thể nhầm lẫn được. Với lại, Thụy Trinh đã quay qua khi nghe Hạ Tuyết gọi tên vì vậy cánh gập mặt vừa rồi không phải ảo giác. Thế đưa trẻ đi bên cạnh gọi Thụy Trinh là mẹ thì sao?

Tối hôm ấy, trong phòng locker, Hạ Tuyết không ngừng nhìn Thụy Trinh đang đứng nói chuyện với mấy cô PR khác. Gương mặt cô chị đại ấy lúc này trông thấy vô cùng khác so với chiều nay. Vẫn lạnh băng, hờ hững và với một thứ không thể thiếu: điều thuốc phi phò khói trên môi. Đôi lông mày Hạ Tuyết hết cau lại rồi giãn ra nhưng sau đó tiếp tục cau lại, cứ như thế, nét biểu cảm đầy suy tư ấy lặp đi lặp lại gần chục lần. Đơn giản vì cô gái này bắt đầu nghi ngờ về việc bản thân đã gặp một Thụy Trinh khác! Nhưng rồi, Hạ Tuyết tự phản bác ý nghĩ đó ngay bởi rõ ràng, Thụy Trinh có xoay qua nhìn mình. Chà rắc rối quá! Cô vô đầu, nhăn nhó trông thật thảm.

"Chị sao vậy?" – Hà Dương lo lắng hỏi khi thấy Hạ Tuyết bức tóc bức tai.

"Hả? À ừ, không gì cả. Có gì hà em?"

"Dạ, em chỉ muốn nói là đến giờ lên sàn rồi." – Hà Dương bảo.

"Ừm." – Hạ Tuyết gật đầu – "Chị em mình đi thôi."

Hạ Tuyết đành đứng dậy, cùng cô em gái bước đến cửa phòng. Và lúc đi ngang qua Thụy Trinh, Hạ Tuyết nghe tiếng người chị đại đó nói thật khề:

"Đi theo tôi ra đây một lát..."

Chẳng kịp chờ xem Hạ Tuyết phản ứng thế nào là Thụy Trinh đã lập tức rời phòng locker. Đứng bất động trong vài giây, Hạ Tuyết liền đi theo.

Cả hai ra lối hành lang bên ngoài bar, nơi này ít người đi qua, rất thích hợp để chia sẻ những bí mật. Thụy Trinh vút điều thuốc cháy tàn rồi lấy ra một điều khác, từ tốn châm lửa và rít thuốc. Đôi mắt cô nheo lại giống như đang kiểm tìm điều gì qua làn khói trắng. Đứng bên cạnh, Hạ Tuyết không biết phải bắt đầu thế nào vì vậy mà cứ đứng lặng thinh. Đầu óc cô chứa hàng tá những câu hỏi, chỉ là chẳng rõ điều gì nên hỏi và điều gì thì không nên hỏi. Tất cả chợt biến mất khi Thụy Trinh nhìn qua cô em, nói thật trầm:

"Cô nghĩ gì về việc chiều nay: tôi nắm tay một thằng bé, gọi nó là con?"

Lúng túng trong chốc lát, Hạ Tuyết ngước mặt lên chậm rãi đáp:

"Ừm, em hơi bất ngờ khi chị có con."

Lại hít một hơi thật dài. Những lời nói của Thụy Trinh phát ra theo cùng lớp khói thuốc dày đặc vì vậy cảm giác, chúng nhẹ nhàng làm sao:

"Đúng, tôi có một đứa con trai mười tuổi. Tên gọi của thằng bé ở nhà là Bí Ngô. Nó dễ thương đấy chứ?"

"Hoá ra, chị đã lập gia đình."

"Cũng không hẳn. Mười năm trước, tôi yêu và chấp nhận qua đêm với một người đàn ông vốn là một doanh nhân thành đạt nhưng có điều, dẫu đã rất lớn vậy mà anh ta vẫn cứ bám váy mẹ. Cô hiểu ý tôi?"

"Dạ... Vậy sao anh ta không cưới chị?"

Thụy Trinh cười nhạt nhẽo xong thờ dài thườn thượt:

"Mẹ anh ta không thích có nàng dâu làm cái nghề chuyên để đàn ông sờ mó. Tất nhiên anh ta nghe theo, chẳng những thế còn cưới ngay một cô gái con nhà danh giá. Khi tôi sinh Bí Ngô, mẹ anh ta muốn đưa thằng nhỏ về chăm sóc vì đây là cháu đích tôn của dòng họ. Lúc đó, tôi chỉ có một mình không ai thân thích, tiền cũng không vậy nên tôi đành để bà ấy mang thằng bé đi. Mỗi tháng, tôi chỉ được phép thăm nó hai lần."

Đôi mắt Hạ Tuyết chùng xuống, ra điều cảm thông trước lời tâm sự buồn bã từ một người mẹ trẻ. Có nỗi đau nào lớn bằng nỗi đau của việc không thể ở bên cạnh chăm sóc quan tâm cho con mình mỗi ngày.

"Người đàn ông đó có bao giờ đến thăm chị?"

Điều thuốc chưa hút hết nhưng Thụy Trinh đã vút ra ngoài cửa sổ. Cô vuốt nhẹ mái tóc tím, bảo với vẻ lảng tránh:

"Điều cô thắc mắc xem như đã được giải đáp, đến đây thì ngừng thôi. Tôi hy vọng cô đừng cho người khác biết việc tôi có con."

Thấy Thụy Trinh tránh né câu hỏi của mình, Hạ Tuyết nhận ra cô chị không muốn tiếp tục kéo dài cuộc trò chuyện. Không còn cách nào khác, Hạ Tuyết đành gật đầu: "Em hiểu, chị đừng lo."

Buông thông hai từ cảm ơn ngắn gọn, Thụy Trinh đi ngang qua Hạ Tuyết. Còn lại một mình, Hạ Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, không gian sáng bừng vì ánh trăng treo cao. Con gió lạnh thổi vào khiến cô tự dưng thấy chơ vơ.

Vừa lên sàn bar, Hạ Tuyết ngó thấy Tri Đồng ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế trong góc phòng tối. Trông gương mặt anh hơi bất ổn, dường như có cả một cái núi mệt mỏi đang đè nặng lên anh. Tức thì, cô tiến đến chỗ gần.

"Anh gặp rắc rối gì à?"

Nghe thấy chất giọng quen thuộc, Tri Đồng mở mắt ra mặt hơi ngẩng lên.

"Ừm, chỉ một mệt tí thôi."

"Hay tôi mát xa cho anh nhé." – Hạ Tuyết đề nghị.

Tri Đồng toan trả lời thì đột ngột có người xuất hiện ngay bên cạnh cả hai. Giật mình xoay qua, Hạ Tuyết ngạc nhiên khi thấy người vệ sĩ mặc áo đen hôm trước được Trọng Lâm phái đến để yêu cầu cô đứng bàn cho hắn.

"Chào cô Hạ, cậu chủ của tôi đang chờ cô."

"Chờ gì ạ?" – Hạ Tuyết hỏi ngay, thể hiện rõ sự kinh ngạc:

"Chờ cô Hạ phục vụ. Thiếu gia tôi nói chỉ thích mỗi cô Hạ đứng bàn."

Đối diện, Hạ Tuyết cảm giác đầu choáng váng mắt mày xay xảm. Chuyện quái đản gì nữa đây trời ơi! Cô tự nhủ như thế và thấy rằng, tháng này sao quá tã chiều mình nặng hơn những lần trước. Trọng Lâm đang có mặt ở đây và lần nữa lại chọn cô. Bộ anh chàng này định chơi trò giật gân gì hay sao.

"Cô Hạ, mong cô nhanh chân cho, thiếu gia tôi đang chờ."

Lời giục giã vô cảm từ tay vệ sĩ khiến Hạ Tuyết khó xử vô vàn. Cô không thích gặp Trọng Lâm nhưng nếu từ chối thì liệu có ổn không.

"Đừng lo, Hạ Tuyết." – Tri Đồng cất tiếng động viên thật đúng lúc – "Nếu Trọng Lâm thích thì cô cứ phục vụ, anh ta chắc cũng không làm gì đâu."

Ngán ngẫm, Hạ Tuyết còn có đường lui ư? Tất cả chỉ vì kẻ sinh nhai mà bản thân phải khổ sở như vậy đây. Dù biết mình không có quyền làm vậy nhưng Hạ Tuyết vẫn thờ ra chán chường khi nhìn sang tay vệ sĩ đang đứng với dáng vẻ hơi sốt ruột vì chờ đợi lâu. Khi vừa hiểu ý của cô gái là tên này quay lưng bước đi ngay. Còn Hạ Tuyết, lăm lăm theo sau.

Dẫu đang mệt nhưng Tri Đồng vẫn không thể không lo lắng cho Hạ Tuyết. Ban nãy anh động viên cô vậy thôi chứ thật chất là trong lòng lại nghĩ khác. Anh vốn hiểu con người Trọng Lâm, tay thiếu gia ấy là một kẻ đáng sợ. Tri Đồng chẳng thể làm gì ngoài việc để cô gái đi theo tên vệ sĩ. Nếu anh nhúng mũi vào chuyện này, không khéo lại xảy ra nhiều chuyện phiền phức. Có thể anh thì không sao nhưng lỡ khiến Hạ Tuyết mất việc thì sẽ rất tồi tệ vì đây là việc làm thêm duy nhất của cô.

"Ngồi ngẩn ngẩn ngơ ngơ có ngày bị mất bóp tiền." – Giọng Thục Nghi ngay bên cạnh, nghe rành rọt.

Tri Đồng quay qua thấy Thục Nghi cầm bóp tiền của mình, đưa qua đưa lại giống như tên trộm thứ thiệt. Gương mặt cô vẫn thẽ, chẳng có chút cảm xúc nào dẫu đang đùa nghịch.

"Giờ cô lại có thêm cái tài ăn trộm nữa đấy à?" – Tri Đồng nhích người ra để tạo thêm khoảng trống trên ghế sofa.

Chẳng ngần ngại, Thục Nghi ngồi phịch xuống nơi vừa được dọn sẵn chỗ, đáp tình rui: "Có trách thì trách anh lơ là chứ sao lại đổ cho tôi."

"Cô giống hệt trẻ con, phải ăn thua đủ với tôi mới chịu."

"Tôi chỉ nói lý, anh nghe lọt tai hay không thì tùy." – Thục Nghi đặt bóp tiền lên bàn – "Làm cái nghề này, hiền quá thì chết từ đời tám hoánh nào rồi."

Tri Đồng cười cười nhưng rồi chợt nhăn mặt vì con đau đầu kéo đến nhói buốt. Không ngờ con mệt mỏi lại nặng nề đến vậy. Không nghe Tri Đồng nói gì, Thục Nghi chậm rãi xoay sang bên. Cô ngạc nhiên bởi trông mặt anh nhăn nhó hết như đang chịu cái gì đó đau đớn lắm. Tò mò, cô hỏi e dè:

"Anh bị gì thế? Táo bón hả?"

Dù đầu đau nhức kinh khủng ấy vậy, anh chàng họ Hoàng vẫn bật cười khi nghe câu hỏi "có duyên chưa từng thấy" của cô gái bướng bỉnh ấy.

"Cô còn đùa được. Tôi mệt và đau đầu quá!"

"Nãy giờ, anh có sơ ý va đầu vào cây cột nào không, nguy hiểm lắm nhé."

"Nãy giờ nghe cô nói, đầu tôi càng nhức hơn nè."

"Ừ thì không đùa nữa. Anh đau đầu do bệnh à?"

Tri Đồng, hai ngón tay nắn bóp thái dương, bảo:

"Không phải. Thành thạo tôi vẫn thường bị thế, hẳn do áp lực công việc. Kinh doanh mà, đầu óc vận động liên tục để tìm ra các chiến lược mới."

Lông mày Thục Nghi hơi cau lại bởi chẳng hiểu quái gì hết. Cái gì mà "đầu óc vận động liên tục" rồi "chiến lược mới" nghe cứ như là tranh chức Tổng thống. Nếu thế thì hẳn ông Barack Obama gì đây sẽ không đêm nào ngủ ngon vì bị chứng động kinh hành hạ. Nhưng nôm na, cô hiểu Tri Đồng mệt mỏi là do tác động ngoại cảnh chứ không phải vì có "tiền sử" té giết từ bé.

"Có cần tôi giúp không?"

"Cô sẽ giúp gì?" – Tri Đồng hỏi kèm theo cái nhìn nghi hoặc.

Không trả lời, Thục Nghi mau chóng đặt hai bàn tay lên đôi vai Tri Đồng, xoa bóp nhẹ nhẹ. Dù cô nghe rất rõ anh bảo bản thân đang nhức đầu vậy mà chẳng hiểu sao lại mát xa ngay vai. Hay do học "y thuật" từ nhỏ nên Thục Nghi nghĩ vai và đầu liên quan với nhau?

"Tôi nhức đầu." – Tri Đồng như nhắc nhở cô gái họ Lý.

"Tôi có nghe nhưng ngồi như thế này thì khó mát xa đầu cho anh lắm."

Nghe câu đáp lời đầy hậm hực của Thục Nghi, Tri Đồng thở ra rồi xoay người qua đối diện với cô, ra ý kiến: "Vậy thì làm kiểu này xem sao."

Nói xong là cậu chủ "giấu danh phận" đó liền nằm ngay xuống ghế sofa, đầu gối lên đùi Thục Nghi mà không chút ngần ngại. Thục Nghi từ kinh ngạc chuyển qua sùng sốt, từ sùng sốt chuyển qua tức giận nên nói gắt gỏng mà quên mất đây là hành động thô lỗ đối với khách.

"Anh ầm đầu hả? Làm trò gì kỳ vậy?"

"Thì để cô mát xa cho dễ." – Tri Đồng thân nhiên và có lẽ, lúc này nên tìm hiểu thử xem anh có nhức đầu thật hay không.

"Nhưng nằm thế chẳng hay ho gì hết!" – Thục Nghi không biết sao cứ thấy ngượng ngượng, kỳ kỳ.

"Bình thường thôi mà. Tôi là khách, cô phải chiều tôi chứ. Lẽ nào, ngay cả việc mát xa giúp khách thư giãn, cô cũng không làm nổi ư?"

Nghe anh chàng hạch học vậy, Thục Nghi chẳng rõ nên đáp trả thế nào vì anh nói rất chí lý. Cô cảm giác không được thoải mái lắm bởi hẳn đây là lần đầu tiên có vị khách tựa đầu lên đùi mình. *Người gì dở hơi thật!* Nhủ thầm, Thục Nghi chán chường đưa tay lên trán Tri Đồng xoa xoa nhẹ nhàng. Còn anh chàng họ Hoàng kia thì kín đáo nở nụ cười thích thú vì xem như keo này anh thắng cô gái ương bướng đó 1–0. Chưa kể, anh còn được thư giãn đầu óc bằng đôi tay của người đẹp nữa.

,

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Góc khuất 8: Hôn, máu và nhiễm độc chất còn;

Cách mấy chục bước chân về phía bên phải, ngay bàn VIP, Trọng Lâm cứ thấy Hạ Tuyết nhìn nhìn sang chỗ Tri Đồng và Thục Nghi với ánh mắt lo lắng. Hẳn liền thờ hắt, cố tình tạo âm thanh thật lớn để đối phương chú ý.

"Cô làm gì mà cứ quan sát thẳng đó hoài thế? Hẳn đã có một cô PR xinh xắn phục vụ rồi, chẳng còn thời gian chú ý đến cô đâu."

Hạ Tuyết chậm rãi quay qua, đáp rõ ràng:

"Nếu bạn thân của ngài bị bệnh, ngài có quan tâm không?"

Trọng Lâm ngồi thẳng dậy, hình như ban nãy hẳn không có lung hay sao mà cứ nhữn người trên ghế, neoh mắt đồng thời vò đầu soàn soạt:

"Bộ bây giờ là thời đại phong kiến hả? Đứng ngài này ngài nọ nữa, thử gọi tôi một tiếng anh xem sao. Còn không thì cậu Trọng cũng được."

Nhận thấy vẻ khó chịu từ khách, Hạ Tuyết giấu tiếng thờ dài nhún nhường:

"Ừm, tôi biết rồi cậu Trọng."

Gật gù ra vẻ hài lòng, Trọng Lâm lấy điều thuốc đang gác trên gạt tàn, đưa lên môi hút một hơi thật sâu. Làn khói trắng đục vây quanh hẳn bắt đầu khiến Hạ Tuyết hơi chột dạ.

"Trong mắt cô, tôi là người thế nào nhĩ?" – Trọng Lâm hỏi rồi tự trả lời luôn – "Chắc là một kẻ lăm tiền, chẳng ra gì, suốt ngày đàn đúm rượu chè và gái? Hay là kẻ xấu xa, bệnh hoạn? Toàn những từ ngữ chẳng tốt lành..."

"Cậu Trọng có muốn uống rượu?" – Hạ Tuyết cầm chai rượu ngoại lên, mau chóng bẻ lái câu chuyện để không phải trả lời câu hỏi dò xét kia.

Trọng Lâm giờ bàn tay đang kẹp điều thuốc hút dở lên, đưa qua đưa lại như kiểu sắp biểu diễn tiết mục nào đấy cho cô gái xem:

"No! Khi hút thuốc tôi hạn chế uống rượu vì có thể bị nhiễm độc chất còn."

"Nhiễm độc chất còn?" – Hạ Tuyết nhú mày trước bốn từ nửa quen nửa lạ.

"Phải, cô không biết vấn đề này sao? Thuốc và rượu, sử dụng cùng một lúc, khiến con người ta dễ say. Giới chuyên môn còn gọi là nhiễm độc chất còn. Hiểu chứ?" – Trọng Lâm hỏi ngắc ngứ Hạ Tuyết giống như mình đang là thầy giáo chỉ dạy thêm cho học trò.

"Ừ, tôi cũng có nghe." – Hạ Tuyết trả lời vói vẻ mặt hơi nghi ngờ – "Nhưng tôi chưa bao giờ thấy ai bị nhiễm độc theo kiểu ấy."

Tự dưng, một tia sáng ranh mãnh phản chiếu trong đáy mắt Trọng Lâm. Trò chơi mới chăng?... Hắn nhếch mép cười xong xích lại gần Hạ Tuyết bảo:

"Cô có muốn xem thử, khi bị nhiễm độc chất còn thì sẽ thế nào không?"

Thường, trước câu hỏi như vậy luôn khiến người ta xuất hiện cảm giác bất an và Hạ Tuyết cũng thế. Chưa kể, cô còn nhận thấy rõ cái nhìn đầy ẩn ý pha chút "tà đạo" của tên cậu ấm lắm trò này.

"Đừng nói rằng, cậu Trọng bắt ép tôi hút thuốc và uống rượu cùng lúc? Chi tiếc là tôi chưa đựng đến liều thuốc bao giờ cả."

Như đã chờ đợi câu đáp lời này từ lâu, Trọng Lâm ngay tức khắc yêu cầu:

"Cô uống một ngụm rượu đi nhưng chớ có nuốt..."

Dẫu lòng hơi lo lắng vì không rõ Trọng Lâm định giờ trò gì nhưng Hạ Tuyết đành nghe theo. Đưa ly rượu lên môi uống ngụm nhỏ, không nuốt mà giữ thứ chất lỏng này trong vòm miệng, cô từ từ xoay qua nhìn hắn chờ đợi.

Đối diện, Trọng Lâm hút thuốc rồi cười bằng mắt trông cực kỳ gian xảo. Nhanh chóng và dứt khoát, Trọng Lâm áp hai tay lên má đầu Hạ Tuyết, giữ chặt đồng thời kéo gương mặt cô lại gần và đặt môi mình lên môi cô. Tất nhiên, Hạ Tuyết cũng sờ đến mức nào. Đờ dẫn trong mấy giây, Hạ Tuyết liền vùng vẫy cố thoát khỏi Trọng Lâm nhưng hắn kiềm giữ đầu cô quá chặt. Vẫn đang trong tâm trạng bản thần thì Hạ Tuyết thấy tay phải Trọng Lâm hạ xuống, chậm rãi bóp nhẹ vòm miệng mình còn phồng ra do ngậm rượu. Trong tích tắc, Hạ Tuyết cảm nhận được dòng rượu từ miệng cô mau chóng chảy truyền qua miệng hắn. Tiếp theo, điều tệ hại kinh khủng nhất xảy đến! Trọng Lâm đã nhân cơ hội ấy thả vào miệng Hạ Tuyết cả một đồng khối thuốc trắng đục. Vị cay của chất thuốc xộc lên tận mũi cô! Vậy là rõ, anh chàng tinh ranh này đang muốn làm cho cả hai bị "nhiễm độc chất còn" bằng cái cách hôn "độc địa" không đựng hàng này.

Men rượu. Khói thuốc. Khó thở. Nhảy nhụa. Choáng ngợp. Tê dại. Say. Nụ hôn đầu tiên của Hạ Tuyết mang những vị như thế. Tất cả hoà trộn vào nhau tạo ra một thế giới lạ lẫm, huyền hoặc, chênh vênh.

Lạc.

Môi Trọng Lâm vẫn chưa rời khỏi môi Hạ Tuyết. Dường như, cái hôn sâu đó khiến hắn đắm chìm. Không còn nhà khói hay truyền rượu nữa... Giờ đây, chỉ còn lại nụ hôn của một bờ môi vương mùi khói và một bờ môi thoang thoảng hương rượu nồng. Đồng nhất. Hoà nguyện. Ngọt và cay.

Hiện tượng của nhiễm độc chất còn: Say.

Hạ Tuyết bất ngờ cắn mạnh vào môi Trọng Lâm rồi đẩy hắn ngã ra phía sau. Cô đưa tay lên quẹt miệng đồng thời nhìn chăm chăm hắn. Lạ thay, dù bị cắn đau nhưng Trọng Lâm lại mỉm cười, máu trên môi rỉ ra tạo thành vệt đỏ ẩn hiện trong không gian tối om của bar. Khói trắng từ thuốc cháy âm ỉ làm nổi bật dòng máu lem luccio.

"Sao? Giờ cô đã hiểu..."

Ào! Một trảng rượu tạt vào mặt Trọng Lâm khi hắn chưa nói hết câu. Đối diện Hạ Tuyết trong tư thế đứng dậy còn tay cầm ly thủy tinh, đôi mắt hắn rõ sự giận dữ. Cô tức đến nỗi làm một hành động hết sức mạo phạm đến khách. Vuốt nhẹ nước rượu chảy trên mặt, Trọng Lâm đưa mắt nhìn Hạ Tuyết. Hắn không tức giận, đứng, chỉ nở nụ cười khinh khinh. Thú vị!

"Đừng có làm như thế lần nữa!" – Chưa bao giờ, giọng Hạ Tuyết lại lạnh băng đến vậy.

Ngay tức thì Hạ Tuyết rời bàn, bước như chạy về phía phòng locker.

Tay vệ sĩ định cất tiếng trách nặng Hạ Tuyết thì Trọng Lâm đã giơ tay ngăn. Tiếp, hắn liếm nhẹ vệt máu rỉ trên môi. Tanh. Thế nhưng, Trọng Lâm vẫn còn cảm nhận rõ vị rượu cay cùng hơi ấm của bờ môi mềm mại từ người con gái vừa đưa mình lạc vào cái thế giới say đắm hoang dại.

Hạ Tuyết mở cửa phòng vệ sinh, đi vào và ho sặc sụa. Khói thuốc về như còn vẫn quanh lấy mũi và cổ họng. Cô ghét! Cực kỳ căm ghét nụ hôn được gọi là "nhiễm độc chất còn" mà ban nãy Trọng Lâm "sáng tác" ra. Kể cả cảm giác hôn lúc đó cũng khiến Hạ Tuyết khó chịu đến vỡ lòng ngực. Bản thân cô đã gần như buông xuôi để mình trôi lạc vào nó. Không! Hạ Tuyết không muốn vậy. Nụ hôn đầu tiên của cô sao lại mang những thứ xúc cảm lẫn lộn đó?... Nhảy nhụa khói thuốc. Ngọt cay của rượu. Căm ghét cực độ. Ngấy ngất đến choáng ngợp. Hình ảnh máu đỏ trên môi Trọng Lâm và cái cười thích thú của hắn đều làm cô phát điên.

Ngồi phịch xuống sàn nhà lạnh ngắt, Hạ Tuyết thở mạnh như để oxy tràn thật nhiều vào phổi, giúp mình tỉnh táo hơn. Cô ngược nhìn ánh đèn neon toả ra thứ ánh sáng vàng vọt, nhoè nhoè giống như cái nhìn của người bị cận không đeo kính. Đầu óc cô cứ hỗn loạn, xoay vần như cái chong chóng. Hạ Tuyết tự trấn tĩnh mình bằng cách nhắm mắt lại, bắt đầu thở đều. Một, hai, ba... Một, hai, ba... Một, hai, ba... Mỗi lần nhắm nhắm con số đó là cô lại hít sâu rồi thở ra. Dần dần, mọi thứ có vẻ khá hơn. Sau hơn mười lăm phút, Hạ Tuyết đã trở về dáng vẻ bình thường. Đúng lúc tiếng gõ cửa vang lên, hắn là ai

đó muốn đi vệ sinh. Chậm rãi đứng dậy, chỉnh trang đầu tóc quần áo gọn gàng rồi cô mau chóng mở cửa...

Rời khỏi phòng vệ sinh được mấy bước, Hạ Tuyết chợt thấy Hà Dương đứng ở một góc tối của bar đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

"Vâng, cháu biết rồi bác sĩ. Cháu sẽ cố gắng gom đủ tiền trả..."

Đứng phía sau, Hạ Tuyết chỉ nghe loáng thoáng nhiều đó vì câu nói cứ đứt quãng do giọng Hà Dương hơi nghẹn. Hẳn đã xảy ra chuyện gì tồi tệ với cô bé. Cúp máy, Hà Dương lau nhanh nước mắt rồi xoay lại. Cô giật mình khi bắt gặp có người đứng phía sau, lúc nhìn kỹ thì mới biết là Hạ Tuyết.

"Chỉ làm em hết hồn à?" – Hạ Tuyết ân cần hỏi.

Đào mắt, Hà Dương đáp với thái độ lúng túng: "Dạ, hơi hơi thôi."

"Đã xảy ra chuyện gì sao? Em khóc hả?"

"Ừm, đâu có." – Hà Dương lắc đầu, cố quay mặt sang hướng khác để bóng tối che phủ đôi mắt ươn ướt – "Em buồn ngủ, ngáp chảy nước mắt."

Đây là câu nói dối hết sức vụng về. Hạ Tuyết nghĩ tâm trạng Hà Dương lúc này không được tốt nên mới buột miệng thốt ra câu trả lời trẻ con đó để chống chế. Cũng bởi thế, Hạ Tuyết chẳng hỏi thêm gì nữa vì không muốn làm cô bé khó xử.

"Cố gắng đi em, chỉ còn một tiếng thôi."

"Vâng, em phải lên sân tiếp khách, lát gặp chị sau."

Dõi theo từng bước đi nặng trĩu của Hà Dương, Hạ Tuyết không giấu nổi tiếng thở dài. Cuộc sống thường ngày của những cô gái PR trong bar luôn khó khăn vất vả. Đúng... Chính vậy mà họ mới tìm đến cái nghề này. Mỗi đêm sau khi "tan việc", cầm từng tờ tiền được khách boia, nước mắt các cô rơi mãi không ngừng. Làm gì cũng có cái giá của nó.

Hạ Tuyết đi lên sân bar với dáng vẻ như lần trốn ai đó vì cô luồn lách qua hết người này đến người khác đang đứng hát hò nhảy múa chứ không chọn những khoảng trống trải để đi cho đàng hoàng tử tế. Tất nhiên, kẻ cô không muốn gặp mặt lúc này chính là Trọng Lâm, kẻ từ lúc hắn làm cái trò "nhiệm độc chất cò" đáng ghét kia. Dẫu biết hành động trốn chui trốn nhủi ấy chẳng ăn thua gì bởi rồi Hạ Tuyết cũng sẽ bị tìm thấy thế nhưng chí ít hiện tại, tránh khỏi tay thiếu gia đó được bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy.

Có vị khách cất tiếng gọi Hạ Tuyết. Cô mau chóng đến chỗ ông ta. Nhìn mái đầu bạc gần hết, cũng dễ đoán ông khá lớn tuổi. Chẳng hiểu sao, Hạ Tuyết không thiện cảm lắm với cái kiểu cười đều đều từ ông khách. Biết nói thế nào nhỉ? Có cảm tưởng, đằng sau nụ cười toe toét lộ hai hàm răng vàng xin do rượu, đang ẩn chứa một kẻ xấu xa đáng sợ.

"Hề, em còn trẻ đẹp thế?" – Dù Hạ Tuyết đáng tuổi con cháu nhưng ông khách vẫn gọi cô bằng em ngọt xớt – "Bầu bạn với anh cho đỡ buồn."

"Dạ, em sẽ cố gắng." – Hạ Tuyết vừa nói vừa rót rượu vào ly.

Hạ Tuyết dễ dàng để ý thấy ông khách cứ nhìn chằm chằm vào ngực mình do cổ áo hơi trễ xuống tí. Ánh mắt của ông ta làm cô lạnh sống lưng. Kiểu như rất ham hố. Không dừng ở đó, khoảng mấy phút sau, ông khách này đưa tay sờ mó cặp đùi trắng mịn màng của Hạ Tuyết. Một cách khéo léo, cô nhích người ra xa chút để tỏ ý không thích. Nhưng vị khách "bạc đầu" cứ xáp lại gần và những ngón tay thô ráp sờ soạng tứ tung từ trên lưng dọc xuống vòng eo cô. Ông khách cười đều, hơi thở nồng nặc mùi rượu:

"Vậy em thích ngủ ở khách sạn nào?"

"Xin lỗi, em không đi khách." – Hạ Tuyết thấy không khí bắt đầu ngọt ngào.

Ông khách già chùng hững, đồng thời véo khá mạnh vào đùi Hạ Tuyết khiến cô suýt kêu lên vì đau. Nhận ra cô gái trẻ đang nhăn mặt, ông ta thay đổi hành động: vuốt ve nhẹ nhàng chỗ vừa véo như cách đánh xong rồi thoa.

"Anh không để em chịu thiệt đâu." – Ông khách vẫn muốn qua đêm – "Nếu làm anh vui, anh sẽ cho em tới... năm chai. Ok?"

Đúng là tiền boia lớn thật nhưng Hạ Tuyết chẳng đời nào bán thân cho những gã đàn ông kiểu này. Cô tiếp tục từ chối bằng cách đứng dậy, cúi người:

"Em đã nói là không đi khách, mong anh thông cảm."

Dường như không còn đủ tỉnh táo và kiên nhẫn nên ông ta liền chụp lấy tay Hạ Tuyết. Gương mặt thân thiện biến mất, thay vào đây là vẻ tím tái giận dữ.

"Bày đặt làm giá hả? PR cỡ này qua đêm với đàn ông như cơm bữa! Tội nay bằng mọi giá ông phải lôi mày đến nhà nghỉ! Nghe chưa? Con khốn!"

Đối diện, Hạ Tuyết nhăn nhó, môi cắn chặt do đau bởi ông khách đang ghi siết trúng vết thương cũ lần trước trên tay phải mình. Trông thái độ điên tiết từ vị khách lớn tuổi, cô lo lắng khi nghĩ rằng không khéo bản thân sẽ bị ông ta lôi ra khỏi bar bắt đi khách. Bỗng nhiên, ai đó đi đến gần và rồi đưa chân đá mạnh vào chiếc ghế ông khách kia đang ngồi khiến ông ta mất thăng bằng ngã nhào qua một bên, tay vô tình quơ đổ cả đồng chai rượu trên bàn. Ngẩn người trong chốc lát, Hạ Tuyết quay qua thì thấy Trọng Lâm khoanh tay, cái chân đá ghế khi nãy gác trên chiếc ghế khác nằm gần đó. Mặt Trọng Lâm đánh lại khi hướng mắt vào gã đàn ông còn nằm sóng soài dưới sàn.

"Ài? Ai chơi tao???" – Vị khách già lồm cồm ngồi dậy, gắt.

Rồi ông ta bắt gặp đôi mắt đờ đờ sát khí của Trọng Lâm. Trông hắn vô cùng đáng sợ với cái vẻ giận dữ và ngầu "vô đối" đó.

"Mày là thằng nào?" – Ông khách rít giọng, loạng choạng đứng lên.

Cười khinh rồi bất ngờ Trọng Lâm nắm lấy cavat và kéo giật đôi phương về phía mình, nói thật rõ ràng như thể "chà" câu nói ấy vào mặt ông ta:

"Tao là ông nội mày! Nghe chưa?"

"Gi...?" – Người đàn ông kia sững sờ nhưng vẫn thấy rõ sự lúng túng.

"Cô gái PR này..." – Trọng Lâm chỉ tay vào Hạ Tuyết xong tiếp tục dẫn mặt ông khách – "Chỉ phục vụ cho một mình tao thôi, rõ chứ thằng đàn? Cút đi!"

Dứt lời, Trọng Lâm buông cavat đồng thời thấy mạnh ông khách già ngã chúi vào chiếc bàn khác khiến những người đang ngồi ở đó giật mình đứng dậy vì cứ ngỡ sắp xảy ra cuộc chém lộn nào đấy. Thấy thân hình xò xề ngồi dậy không muốn nổi của ông ta, Trọng Lâm chướng mắt quá nên bảo hai tay vệ sĩ đứng cạnh lùi ra ngoài. Phũ phũ quần áo xong, Trọng Lâm xoay lại thì bắt gặp Hạ Tuyết "lên" vào đám đông khác để trốn mình. Ngay lập tức, hắn luồn tay bắt giữ lấy tay cô và kéo ra ngoài. Hạ Tuyết chưa kịp phản ứng là đã thấy mình bị ấn mạnh ngồi lên ghế sofa. Thời gian cô bị kéo đi đến bàn VIP chưa đầy một phút. Kế bên, Trọng Lâm nhanh chóng thả phịch mông xuống. Hiểu tâm trạng hiện giờ của cô nên hắn hỏi bằng chất giọng đều đều, hơi nhỏ và có phần nhẹ nhàng hơn:

"Đừng nói là cô trốn tôi vì vụ hôn hòi này nhé?"

Nhắc đến cái hôn vừa rồi là Hạ Tuyết thấy tung tức, lòng chưa hạ hỏa được.

"Cậu Trọng là người biết rõ nhất còn gì."

"Trốn tôi để dính phải tên yêu râu xanh già khom, bị sờ mó bộ tốt hơn hả?"

Cảm nhận câu nói đầy khó chịu của Trọng Lâm, Hạ Tuyết từ từ quay qua:

"Làm PR thì phải chịu để khách đụng chạm."

"Vậy tôi hôn cô có một tí mà cô giận dỗi?"

"Anh nhả khói vào miệng tôi khiến tôi sặc gần chết. Có biết như thế khó thở lắm không?" – Đến giờ Hạ Tuyết còn thấy vị cay của khói thuốc trong họng.

Nhìn chằm chằm gương mặt lạnh băng pha chút giận dữ của Hạ Tuyết, Trọng Lâm liền thở ra, vẻ như có thể hiểu cảm giác khi bị thả một đồng khói dày đặc vào mồm là thế nào.

z

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Góc khuất 9: Bố của Hà Dương

"Xin lỗi..."

Dẫu còn rất giận nhưng Hạ Tuyết không khỏi kinh ngạc lúc nghe rõ hai từ đó phát ra từ miệng Trọng Lâm. Sự lạ lùng khó hiểu khiến cô cứ hướng ánh mắt đăm đăm vào hắn mà chẳng chút ngại ngùng.

"Lần sau sẽ không có rượu, không khói thuốc và không nhiễm-độc-cái-chất-khí gì cả! OK? Cô chịu chưa?" – Trọng Lâm hơi hếch mặt, cười khinh.

Lặng thinh vài giây, Hạ Tuyết đảo mắt về như hơi khó khăn để lên tiếng:

"Tôi cũng thật sự xin lỗi vì đã tạt rượu vào mặt anh. Đáng ra, một PR không nên làm vậy với khách."

Trọng Lâm cười khê đầy thú vị trước dáng vẻ khép nép của Hạ Tuyết. Những lúc thế, hắn luôn có cảm giác làm chủ được cô gái này.

"Chuyện ấy cô khỏi lo vì còn nhiều thời gian để cô chuộc lỗi với tôi."

Chẳng cần quan tâm nét biểu hiện trên mặt Hạ Tuyết, Trọng Lâm giờ tay lên như gọi ai đó. Rất nhanh, Khương Dung chậm rãi tiến về chỗ bàn VIP.

"Chị Dung." – Đột ngột giọng Trọng Lâm lớn hẳn – "Khi này, tôi có yêu cầu từ giờ Hạ Tuyết sẽ phục vụ riêng cho tôi trong vòng một tháng, đúng chứ?"

"Dạ?" – Hạ Tuyết thốt lên ngạc nhiên.

"Cậu Trọng muốn vậy thì em cứ làm theo. Em may mắn vì được cậu ấy để ý đấy." – Quản lý Khương nhìn qua cô em gái hai mươi tuổi, mỉm cười.

Hiểu Khương Dung cố tình châm chọc, Trọng Lâm cười khanh khách. Đối diện, Hạ Tuyết cười chả nổi. May mắn ư? Sao bây giờ cô thấy hai từ đó lạ lẫm và rùng rợn quá đỗi. Ba mươi ngày đứng bàn phục vụ duy nhất một mình Trọng Lâm? Nghe không khác gì bản thân bị bắt tù khổ sai.

"Nè, làm gì mặt mày khó coi vậy?" – Trọng Lâm biết rõ lý do Hạ Tuyết mang bộ mặt sầu sã kia nhưng cứ tỏ ra tinh bơ – "Chỉ một tháng thôi thấy thế chứ qua nhanh lắm. Từ đây đến lúc ấy, cô tha hồ chuộc lỗi. Sao?"

Hạ Tuyết chẳng buồn đáp: "Tôi còn có sự lựa chọn ư?"

Trọng Lâm đứng dậy rồi cúi mặt xuống gần sát Hạ Tuyết, phả vào mặt cô một từ mang nồng nặc mùi rượu: "Exactly!" Xong, hẳn quay qua nhìn trở lại Khương Dung, cười cười:

"Đêm nay, tôi boa cho tất cả mọi người ở bar Gossi!"

"Cám ơn sự hào phóng của cậu." – Khương Dung đón lấy valy tiền từ vệ sĩ.

Lúc Trọng Lâm rời khỏi bar thì Hạ Tuyết cũng đứng dậy, nhìn quản lý Khương khẽ cúi chào rồi lăm lăm nhích đôi chân nặng trĩu đi về phía phòng locker. Đôi mắt theo dáng vẻ buồn thảm của cô em, Khương Dung nhún vai chột nhối lẽ nào phục vụ cho anh chàng kiêu ngạo đó lại khổ đến vậy sao. Tự dưng người phụ nữ này thấy cách đó không xa, Thực Nghi với Tri Đồng đang nói chuyện gì mà vẻ mặt cả hai khá lo lắng. Nghĩ Thực Nghi lại làm phật lòng khách nên cô sai những bước dài đến gần đấy rõ tình hình thế nào.

"Nghĩ! Em gây chuyện gì nữa vậy?"

Thực Nghi quay qua thấy Khương Dung hướng ánh mắt dò xét vào mình.

"Oan cho em. Tại em thấy cậu Hoàng mệt mỏi quá mới kêu anh ta về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ." – Thực Nghi kéo dài cụm từ cậu Hoàng như giấu cọt.

Không để tâm đến thái độ châm chọc đó, Tri Đồng cười với Khương Dung:

"Ừm, đúng đó. Hôm nay tôi hơi mệt nên nhờ Thực Nghi mát xa. Nằm một hồi suýt chút tôi ngủ quên."

"Hoá ra vậy. Thế mà tôi cứ ngỡ Thực Nghi gây rắc rối gì cho cậu."

"Chị thật là, làm như em tệ lắm á."

Phi cười trước điệu bộ hờn dỗi của cô gái bướng bỉnh, Tri Đồng nhẹ nhàng:

"Không đâu. Bây giờ nhờ Thực Nghi mà tâm trạng tôi thoải mái hơn. Chắc từ nay trở đi, tôi sẽ chỉ gọi mỗi cô ấy đứng bàn trò chuyện với mình thôi!"

Thực Nghi tròn xoe mắt, ngược nhìn Tri Đồng ngạc nhiên. Thêm lần nữa, cô gái "ngựa hoang" đó lại nghe trái tim trong lồng ngực đập mạnh. Và lúc này cả người cô dâng lên một chút xúc cảm lạ lẫm. Hình như là... vui thì phải.

"Làm gì thù người thế?"

Thực Nghi sực tỉnh đồng thời bất gập nụ cười dịu dàng của anh chàng họ Hoàng dành cho mình. Lập tức, cô đứng bật dậy hết như bị giật công tắc.

"Ngồi mát xa cho anh mấy tiếng nên tôi mệt, không được à?"

Cầu bần vô có xong, Thực Nghi rời bàn đi nhanh qua đám đông còn nhảy nhót theo tiếng nhạc xập xình sắp kết thúc. Cô bước vội giống đang bỏ chạy.

"Mong cậu bỏ qua. Thực Nghi còn trẻ, tính tình hơi ngang ngạnh nhưng em ấy cũng có nhiều điểm tốt lắm."

"Vâng tôi biết, quản lý Khương không cần lo."

Khương Dung cười nhẹ, gạt đầu bởi hiểu rõ tính chàng thiếu gia này. Cả hai nói thêm vài ba câu rồi Tri Đồng rời bar. Ngay góc tối hành lang, Thực Nghi dõi theo bóng dáng Tri Đồng khuất sau khúc quẹo với cái nhìn bất động và đáy mắt phản chiếu điều gì mơ hồ không rõ. Lát sau cô quay lưng trở lại phòng locker, bờ môi tự dưng mỉm cười.

Ừc! Ừc! Bụng của Hạ Tuyết réo liên hồi lúc đạp xe từ nhà đến trường. Sáng nay cô dậy hơi muộn vì tối qua về trễ mà còn phải thức khuya làm bài nên

giờ đành để cái bao tử "biểu tình" như vậy thôi. May đêm trước uống rượu không nhiều vì thế đầu óc đỡ choáng váng. Cứ đà này làm việc trong bar chỉ cỡ thêm hai năm nữa là Hạ Tuyết sẽ mắc cả khối bệnh về tai, cổ, lưng và bao tử mất. Cái nghề PR chỉ tổ huỷ hoại cơ thể con người ta.

Tin! Tin! Tin! Tiếng bấm còi quen thuộc của một chiếc xe hơi vang lên ngay cổng trường. Hạ Tuyết liền xoay qua, đứng như suy đoán là chiếc Toyota mà Trang Trang vẫn lái để đưa Hải Luân đến trường. Chà, hôm nay anh chàng đi học hơi muộn. Mấy giây sau, Hải Luân và cả Trang Trang cùng xuống xe. Cô gái họ Tô định mang giúp giá về cùng ít đồ dùng cho bạn trai thế nhưng về như đã bị anh từ chối. Hạ Tuyết đứng quan sát hồi lâu thì mới nhận ra gương mặt Hải Luân hôm nay trông không được vui lắm. Có lẽ, hai người họ lại cãi nhau. Những lần trước ngồi trò chuyện, anh cũng thỉnh thoảng nói về mối quan hệ giữa mình với Trang Trang hiện tại đang theo chiều hướng hơi xấu. Đó vẫn là điều thường tình khi ta quen một người đang có sự nghiệp, bạn bực với hàng tá việc mỗi ngày.

Đứng tần ngần trong giây lát, Hạ Tuyết chợt nhớ ra mình cần giúp Hải Luân. Bởi lúc này, anh chàng đang mò mẫm bước chầm chậm lên những bậc thang dẫn vào giảng đường. Tức thì, cô nhanh chóng chạy đến chỗ anh.

"Để mình đỡ giúp cái giá về cho Hải Luân." – Hạ Tuyết cầm lấy vật dụng bằng gỗ kèn càng kia từ tay chàng trai.

Nghe giọng là Hải Luân biết ngay Hạ Tuyết. Anh nở nụ cười thật tươi khiến gương mặt đang đanh lại bỗng bừng sáng rõ hơn.

"Hạ Tuyết hả? Ừm, cảm ơn cậu. Thật ngại quá. Cậu thật tốt với mình. Mỗi khi đến trường, mình chỉ mong gặp cậu."

Một cảm giác vui sướng lẫn hạnh phúc len lỏi trong lòng Hạ Tuyết. Nhẹ nhàng, cô gái đỡ lấy cánh tay Hải Luân, bảo khẽ:

"Ừm, mình đưa cậu vào lớp nhé. Chuông reo rồi kéo trễ đấy."

Bên cạnh, anh chàng họ Trương mỉm cười gật đầu. Rất nhanh sau đó, cả hai đi nhanh vào bên trong giảng đường.

Từ nãy giờ ở ngoài cổng trường, qua kính chiếu hậu của xe hơi, Trang Trang đã quan sát cảnh Hải Luân nói cười vui vẻ với Hạ Tuyết rồi cả việc cô gái xa lạ ấy dìu anh vào lớp nữa. Hiển nhiên, có ai lại không khó chịu khi trông thấy bạn trai mình mỉm cười ân cần với một người con gái khác. Chưa kể, Trang Trang lại là một tiểu thư danh giá và vì vậy, chuyện này càng không thể ngó lơ được... Đôi mắt đầy suy tư của Trang Trang hướng về phía trước trong khi những ngón tay đang siết chặt vô lăng.

Buổi trưa, lúc này là giờ tan học của một trường cấp III, học sinh nói chuyện rôm rả ra ngoài cổng trường. Cái nắng oi bức trải dài lên mọi thứ hết như muốn thiêu đốt chúng. Dọc theo lối hàng lang, Hà Dương vừa bước đi vừa ngáp dài. Chốc chốc, cô bé còn bé người xoay cổ do cảm giác mệt mỏi đè nặng. Công việc làm thêm ở bar gần như vắt kiệt sức cô nữ sinh. Bỗng, Hà Dương nghe tiếng Thế Anh gọi hỏi hã ở phía sau.

"Chờ... chờ mình chút! Ôi, mệt quá!" – Thế Anh thở hổn hển, tay quạt mồ hôi chảy đầm đìa trên trán khi đã đứng đối diện với cô bạn.

"Chuyện gì vậy, lớp trường?" – Hà Dương nhíu mày, khó hiểu trước dáng vẻ rũ rượi của đối phương.

Cố lấy bình tĩnh để nói cho rõ ràng, Thế Anh vuốt vuốt ngực chậm rãi nói:

"À... ừm, hôm nay là sinh nhật cậu đúng không? Chắc hẳn mình đã nhớ rất chính xác. Thế nên, có món quà này mình muốn tặng cậu."

Thoáng lóng ngóng, Thế Anh cảm hộp quà nhỏ xinh xinh được gói trong lớp giấy kiếng óng ánh để sau lưng từ nãy giờ đưa ra trước mặt cô bạn. Đối diện, Hà Dương vô cùng bất ngờ bởi ngay cả bản thân còn quên mất hôm nay là ngày gì nữa. Đứng ngẩn người khoảng mấy phút cô tự dưng thấy sống mũi cay cay, sự xúc động tràn đến chiếm ngự hết cơ thể đang run.

Thế Anh giật mình khi thấy Hà Dương đưa tay lên gạt nhanh giọt nước mắt sắp rơi. Cậu lúng túng nghĩ, chẳng lẽ mình lại nhớ nhầm ngày sinh nhật của cô bạn dù đã xem đi xem lại muốn nát tờ lịch treo tường đêm hôm qua.

"Mình làm gì sai ư? Hay mình nhớ lộn ngày?" – Chưa bao giờ, anh chàng giỏi toán nhất khối 12 đó lại buồn cười đến vậy với dáng vẻ bối rối cực kỳ.

Nhận ra việc sơ suất của mình khiến Thế Anh hiểu lầm, Hà Dương liền lắc đầu nói nhanh, dù giọng hơi nghẹn:

"Không phải!... Hôm nay là sinh nhật mình. Chỉ là, cậu làm mình vui quá."

Đối diện, Thế Anh thở ra một tiếng nhẹ nhõm, gánh nặng trong lòng lập tức tan biến. *Hú hôn hú vía!* Nhủ thầm với bản thân xong, Thế Anh tiếp:

"Có gì đâu. Chúng ta làm bạn thân ba năm, chưa lần nào mình tặng quà sinh nhật cho cậu cả. Năm nay cuối cấp, mình muốn tranh thủ kéo lở mất dịp."

"Ừm, cảm ơn cậu nhiều lắm."

Thấy Hà Dương đáng yêu với kiểu vừa thút thít vừa mỉm cười, Thế Anh phát giác mặt mình sắp đỏ vì ngượng nên gãi đầu hỏi vu vơ:

"Cậu không nhận quà sao?"

"Hi xin lỗi, mình quên mất." – Hà Dương đón lấy gói quà, áp vào lòng rồi cười tươi hơn ban nãy – "Cảm ơn cậu lần nữa, Thế Anh!"

Tim Thế Anh đập mạnh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cậu cố che giấu sự bối rối quá mức của mình bằng cách quay lưng đi, đồng thời bảo:

"Vội mình về trước... Cậu đạp xe cẩn thận."

Hà Dương còn chưa kịp đáp lời là cậu bạn đó đã chạy nhanh khỏi nơi này như thể có con ma nào đẩy đang rượt ở phía sau. Hà Dương phì cười xong cầm món quà, quay gót bước chậm rãi về nơi cuối hành lang.

Cô bé họ Hà không hề biết rằng, Thế Anh đã đứng lại kín đáo dõi theo bóng dáng mình khuất dần phía xa xa. Chưa bao giờ, cậu vui đến thế. Ban nãy, cứ ngỡ là tìm sắp vỡ rồi. Nhưng ngày mai, Thế Anh sẽ còn hồi hộp gấp bội vì được nghe câu trả lời từ Hà Dương. Bởi sự thật trong gói quà xinh xắn ấy, ngoài món quà ra còn có một tấm thiệp với dòng chữ: "*Minh rất thích cậu!*" do anh chàng lớp trưởng tỉ mỉ nắn nót viết từng nét một. Cậu nghĩ đã đến lúc bày tỏ tình cảm cho cô bạn biết...

Đang đạp xe về với tâm trạng vui vẻ vì được Thế Anh tặng quà thì chợt, Hà Dương ngạc nhiên khi trước cửa ngôi nhà tồi tàn của mình có một chiếc xe hơi màu đen sang trọng đỗ chễm chệ. Chưa hết, cô bé còn thấy khá nhiều người đàn ông mặc áo vét đứng nghiêm trang bên cạnh chiếc xe. Về như, nhân vật nào đấy rất quyền quý hiện đang xuất hiện trong nhà. Không nhiều lời, Hà Dương nhảy xuống và dắt xe đạp chạy thật nhanh về phía nhà mình.

"Dừng lại!" – Một trong số những người đàn ông áo đen cất tiếng ngăn cô nữ sinh – "Cô bé là ai? Vào đây làm gì?"

Hà Dương dựng chóng xe rồi nhìn hết một lượt họ, đáp rõ:

"Chính tôi mới phải hỏi các chú câu đó. Đây là nhà tôi, các chú là ai?"

"Nhà tôi? Vậy ra... cô là Hà Dương?"

"Đúng nhưng sao các chú biết tên tôi?" – Hà Dương bắt đầu cảnh giác.

Chưa kịp nghe nhóm người áo đen xa lạ giải thích thì Hà Dương bỗng nghe thấy tiếng la của mẹ mình phát ra từ trong nhà. Giật mình và biết có chuyện chẳng lành, cô bé mười tám tuổi đẩy mạnh mấy tên đàn ông kia ra, tức tốc chạy vào. May thay, đám người này đã không dùng vũ lực ngăn cô lại.

Đập vào mắt Hà Dương là cảnh một người đàn ông ăn mặc sang trọng cỡ ngoài năm mươi, đầu chải chuốt bóng loáng nhưng vẫn chẳng che đi mấy sợi tóc bạc lốm đốm, đang nắm chặt lấy tay mẹ mình hết như nài ép bà chuyện gì đó vì bà đang la ó thất thanh. Không nhiều lời, Hà Dương lao đến đẩy mạnh người đàn ông lạ mặt kia ra và ôm lấy mẹ vỗ về để trấn an bà.

Bất ngờ vì bị đẩy, người đàn ông sang trọng đó chới với suýt ngã nhào ra phía sau nhưng may thay ông đã kịp đứng vững trở lại. Sau khi hoàn hồn, ông mới đưa mắt nhìn về phía chiếc giường thấy một cô bé mặc áo dài trắng đang ôm chặt lấy người phụ nữ điên đại, ánh mắt cô toát lên sự giận dữ.

"Con là..."

Chẳng để đối phương nói hết câu là Hà Dương lập tức hỏi thật lớn:

"Mấy người là ai? Sao tự tiện xông vào nhà tôi đã thế còn bắt ép mẹ tôi? Nếu các người không đi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Đối diện, dường như không bận tâm về lời đe dọa ấy bởi ông ta nhanh chóng tiến đế gần hai mẹ con Hà Dương, gương mặt bỗng dung sáng rỡ kỳ lạ:

"Mẹ tôi?! Vậy con là... Hà Dương? Bé Dương?"

Hà Dương ngạc nhiên trước cụm từ "Bé Dương" phát ra từ miệng vị khách sang trọng xa lạ đó. Cái cách ông ta gọi con bé vô cùng dịu dàng trìu mến.

"Rốt cuộc, ông là ai?"

Cố ngăn dòng cảm xúc dâng trào, người đàn ông nọ mỉm cười rồi đáp:

"Bố...! Là bố đây, Hà Dương! Bố về rồi!"

"Bố?!" – Hà Dương hết sức kinh ngạc, đôi mắt mở to – "Ông là bố tôi???"

"Đúng vậy, bố đây con gái. Mẹ con hẳn đã từng cho con biết tên bố là Hoàng Trung! Bố tìm mẹ con con mười mấy năm trời, lúc nào bố cũng nhớ hai người. Cuối cùng, ông trời có mắt cho bố được gặp..."

Thêm lần nữa Hà Dương cắt ngang lời Hoàng Trung khi thỉnh thoảng dừng lại, cái nhìn vô cảm và giọng nói lạnh băng:

"Không! Tôi không có bố!... Ông ta chết rồi! Mười tám năm trước..."

"Hà Dương, con ơi!"

"Đừng có gọi tên tôi thân mật như vậy! Đi đi! Ông không phải là bố tôi!" – Chưa bao giờ cô bé họ Hà lại giận dữ đến thế khi nhìn chăm chăm vào người vừa tự nhận là bố mình.

Thấy tình hình căng thẳng, Hoàng Trung nhẹ nhàng giải thích cố đừng để cuộc nhìn nhận này đi theo chiều hướng xấu:

"Con bình tĩnh nghe bố nói rõ ràng sự việc. Mười tám năm trước bố có lỗi vì đã bỏ rơi hai mẹ con con nhưng lúc ấy bố không còn sự lựa chọn. Bố yêu mẹ con và dù rằng khi đó bố đã lập gia đình..."

"Không còn sự lựa chọn? Tại sao? Lý do đó là gì, ông nói đi!"

Trông ánh mắt kiên quyết và băng giá của Hà Dương, Hoàng Trung thoáng lạng thình. Dường như, cái lý do khiến ông "không còn sự lựa chọn khác" kia chẳng hề chính đáng và rất khó để cô con gái chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Góc khuất 10: "Sao gặp tôi mà không chào?"

Hà Dương vẫn không hề rời mắt khỏi bố bởi muốn nghe rõ cái lý do mà ông bỏ rơi hai mẹ con cô. Cái nhìn của con bé trải lên bộ áo vét lịch lãm, lên chiếc cavat hàng hiệu, thậm chí cả dây nịch bằng da cao cấp và đôi giày đánh bóng của bố. Gì chứ? Người đàn ông sang trọng đứng trước mặt là bố nó ư?... Hai giai cấp quá khác biệt! Tình cha con sau mười mấy năm xa cách có thể hàn gắn được không khi khoảng cách giữa giàu và nghèo quá lớn?

"Sao ông không nói tiếp?" – Hà Dương nghe tim đau nhói bởi có thể hiểu ra một phần nào đấy của sự thật.

Hoàng Trung vẫn rất khó xử, các từ ngữ như bị chặn lại không tài nào thoát ra khỏi đôi môi cứ lắp bắp: "Vì... vì bố..."

Xui xẻo cho Hoàng Trung khi Hà Dương đột nhiên trông thấy trên túi áo vét của ông, có tấm bảng màu vàng nhỏ sáng loáng với dòng chữ trắng nổi bật: *Hoàng Trung – tổng giám đốc công ty thời gian Việt Mỹ ELLE*. Bất động trong vài giây, Hà Dương chợt nhếch mép cười. Cái đường cong hoàn hảo ấy tạo thành một nụ cười khinh bỉ đúng nghĩa. Nguyên do là đây.

"À, có phải cái lý do cho sự bỏ của ông mười tám năm trước là chiếc ghế tổng giám đốc công ty ELLE tiếng tăm?" – Tiếng Hà Dương cọt nhả.

Giật bản mình hết kiểu vừa bị ai đó bắt quả tang, Hoàng Trung lúng túng:

"Vợ bố, không... người vợ hiện tại lúc ấy của bố bắt bố phải lựa chọn!"

"Và ông vì cái hư vinh ấy nên bỏ rơi tôi và mẹ?"

"Hà Dương, con hãy hiểu một điều: cuộc sống không thể không có tiền..."

"ĐỦ RỒI!"

Hà Dương hét to đồng thời bịt hai tai lại vì không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa. Đau đớn thay! Lý do lại vẫn là tiền?... TIỀN! TIỀN! TIỀN! Cái từ ấy đã gây nên biết bao bi kịch lẫn đau khổ cho mọi kiếp người. Cũng bởi vì tiền mà Hà Dương, chỉ mới mười tám tuổi, đã đi làm thêm ở bar. Thành cô gái PR cho đủ loại đàn ông chà đạp. Không có tiền nên mẹ và Hà Dương bị bố bỏ rơi. Không có tiền nên con bé chẳng thể thuốc thang đầy đủ cho mẹ. Giờ đây, tiền tiếp tục trở thành lý do rẻ mạt cho sự chia ly của máu mủ.

"Đi! Ông đi khỏi đây ngay lập tức! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

"Hà Dương, bố sẽ bù đắp cho con và mẹ."

"Không cần! Tôi không cần ông thương hại! ĐI!!!"

Nghe tiếng thét tê tái của con gái, lòng Hoàng Trung rối bời vì chẳng biết nên làm gì. Bỗng, từ bên ngoài một tên vệ sĩ đi vào nói:

"Thưa ông chủ, bà chủ điện ông về gấp vì có chuyện ở công ty!"

Hoàng Trung cắn môi bởi hành động nông nổi của tên vệ sĩ. Cuộc nói chuyện giữa ông và Hà Dương đang rơi vào bế tắc thì tự dưng tên này vào "phá" khi phát ngôn ra hai từ bà chủ. Như thế chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Ông giám đốc họ Hoàng thoáng nhìn qua Hà Dương đang đứng im lặng. Tuy con bé không phản ứng gì nhưng rõ ràng nó rất giận bởi đôi mắt hằn rõ sự căm ghét còn bàn tay thì siết chặt tà áo dài.

"Ừm... bố về giải quyết chuyện công ty. Ta ngừng ở đây, mai bố sẽ lại đến."

Hà Dương vẫn đủ bình tĩnh để kiềm chế cơn giận trong lòng khi dõi theo bóng Hoàng Trung bước ra khỏi nhà. Rất nhanh sau đó, con bé nghe tiếng xe hơi lăn bánh chạy đi xa dần. Bấy giờ ánh mắt giận dữ mới dịu lại, hai bàn tay cũng thả lỏng, buông xuôi. Nó bản thân ngồi phịch xuống giường. Lúc này, Hà Dương vẫn cứ ngỡ cuộc gặp gỡ ban nãy là giấc mơ không có thật. Mà không, sự việc ấy giống như một cơn ác mộng thì đúng hơn. Một tổng giám đốc công ty nổi tiếng ELLE đến đây rồi nhận là bố Hà Dương. Sau ngàn ấy năm không tồn tại đột nhiên ông trở về cùng với thân phận và địa vị quá khác xa, con bé phải làm gì đây...? Bỗng nhiên, Hà Dương ước gì như bố mình đã chết rồi thì có phải tốt hơn chẳng. Khẽ khàng, nó quay qua nhìn mẹ. Bà vẫn cứ ngồi thu lu trong góc giường với gương mặt ngây ngất đại đại, chốc chốc còn cười nhe răng. Nhớ đến câu nói ban nãy của tên vệ sĩ, cảm xúc tủi hận trong Hà Dương khi nghe hai từ bà chủ vẫn còn vô cùng rõ ràng. Người đàn ông ấy có lẽ nào chỉ thuộc về duy nhất một mình Hà Dương với mẹ cô? Phải chăng, số phận đã an bài nó không thể có được một gia đình trọn vẹn như bao năm qua vẫn mong ước?

Tối vào phòng locker, Hạ Tuyết ngạc nhiên khi thấy các cô PR túm tụm lại bàn cái gì đó rất sôi nổi. Không gian ồn ào trời dậy khiến cái nơi chưa đến 13m2 này trở nên chật chội hơn ngày thường. Không chần chừ, cô bước đến đồng thời cất tiếng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Những cô PR nọ ngừng cuộc nói chuyện. Họ quay qua, có một vài người tản dần ra để nhường chỗ cho Hạ Tuyết chen vào. Cô giật mình khi trông dáng vẻ thất thần rũ rượi của Cẩm Thuý, một PR có chút nhan sắc ở bar Gossi. Cô chị ngồi là đi trên chiếc ghế, ngay trán vết máu đã khô còn hiện rõ dưới ánh đèn neon mờ mờ. Dường như Cẩm Thuý vừa gặp phải chuyện gì rất tồi tệ bởi nhìn cô như cái xác không hồn. Ánh mắt đờ đẫn nhuộm màu mệt mỏi.

"Chị Thuý, chị sao thế?" – Hạ Tuyết lo lắng nhìn khắp người cô chị gái.

"Ban nãy khách ép uống dữ quá, chị ấy say lỡ chân vấp té đầu đập vào cạnh bàn." – Bên cạnh, Thu Ánh tặc lưỡi thờ dãi trả lời thay.

Nghe xong, Hạ Tuyết thở ra rồi cúi mặt xuống gần sát gương mặt phờ phạc của Cẩm Thuý dịu dàng động viên:

"Chị đừng ép bản thân, phải cố gắng giữ gìn sức khỏe nữa."

Chậm rãi, Cẩm Thuý xoay mặt sang bên hướng ánh mắt thất thần vào Hạ Tuyết. Tiếp, cô chị có "nhan sắc như hoa đã tàn" này tự dưng gục đầu lên vai em gái, bật khóc. Giọng cô nghèn nghẹn hết như cổ họng bị ai bóp chặt:

"Anh ấy đi tù rồi Tuyết ơi..."

"Đi tù? Ai ạ?" – Hạ Tuyết nhú mày khó hiểu.

Tức thì Lam Mộng, PR khác, đứng gần đó giải thích giúp:

"Chồng chị Thuý, anh Tân, trưa nay mới bị toà xử tù hai mươi năm. Khổ thiệt chứ! Giờ chị Thuý phải nuôi hai đứa con thêm ông bà già chồng nữa."

Giờ Hạ Tuyết mới hiểu rõ sự việc. Trước đây, Cẩm Thuý mới vào bar làm đã quen được một anh chàng lịch lãm tốt bụng. Khi ấy, cô ngây thơ nghĩ rằng người đó yêu mình nên trao cái quý giá nhất cho anh ta. Nhưng rồi sau khi "ăn" chán chê, "anh chàng lịch lãm tốt bụng" mới lộ nguyên bộ mặt là kẻ sở Khanh. Chẳng những lừa gạt tình cảm mà anh ta còn gạt hết tiền của Cẩm Thuý cao chạy xa bay để lại cô gái tội nghiệp với cái thai hai tháng. Lúc vừa sinh con xong Cẩm Thuý tình cờ quen Tân, chủ một tiệm sửa xe nhỏ. Thời gian sau, họ yêu rồi kết hôn. Tân đồng ý nuôi dưỡng hai đứa trẻ sinh đôi dù chúng chẳng phải con anh.

Cuộc sống hôn nhân ban đầu khá yên ổn tốt đẹp nhưng không lâu sau, tiệm xe của Tân gặp chuyện phải đóng cửa. Thất nghiệp, anh bỗng chốc thay đổi tính tình, thường xuyên rượu chè đánh mắng vợ con. Biết Cẩm Thuý quay lại làm PR trong bar, Tân không ngừng si và chị đồng thời lôi hai con vào cuộc, gọi chúng là con hoang!... Khó khăn thì khó, uất ức thì uất ức, Cẩm Thuý cũng đành cắn răng chịu đựng. Nếu không làm PR thì lấy tiền đâu nuôi cả gia đình sáu miệng ăn? Cho đến ngày kia, cô hay tin chồng đánh chết người và còn cố ý gây thương tích cho một người khác. Tân bị bắt, nỗi khổ càng chồng chất trên vai Cẩm Thuý. Giờ hay tin anh bị toà tuyên án hai mươi năm tù giam, thử hỏi làm sao người phụ nữ này chịu cho nổi.

Phận đời PR lúc nào cũng lắm bi kịch, khổ đau. Cái nghiệp số đã vậy, không tránh được. Dù bị Tân đánh đập mắng nhiếc nhưng chồng vẫn là chồng, cô nghĩ thế nên chẳng bỏ. Những lúc tinh táo, Tân cũng có làm việc này việc kia kiếm thêm đồng ra đồng vào. Giờ gia đình mất đi một nguồn thu nhập lại thêm khoản thăm tù, Cẩm Thuý hoàn toàn ngã ngũ.

Hạ Tuyết siết chặt lấy đôi vai đang run của Cẩm Thuý và không nói lời nào bởi biết rõ giờ đây mọi lời nói đều trở nên vô nghĩa. Sự việc đau lòng đã diễn ra như vậy, an ủi động viên cũng chẳng thay đổi được gì. Cách duy nhất Hạ Tuyết có thể làm là để cô chị bất hạnh ấy khóc thoả sức trên vai mình.

"Mấy đứa tránh ra một tí nào, để dì băng bó cho Cẩm Thuý." – Chợt, tiếng vú Lê vang lên giục giã ở phía sau.

Hạ Tuyết mau chóng đứng dậy rồi ít phút sau cùng các cô PR rời khỏi phòng lên sân bar. Trên đường đi, mọi người vẫn bàn tán về chuyện của Cẩm Thuý.

"Hoi, số chị ấy khổ. Ban đầu bị gạt, sau đó thì tưởng có được chồng là tốt ai dè... Cái gã Tân ấy xem thường chị Thuý lắm. Có lần còn bảo vợ là điếm!"

Thu Ánh vừa dứt câu than thở xong là Mai Bình chen vào bảo ngay:

"Đàn ông là vậy, không khác được. Tội mình mãi mãi không thoát khỏi cái bóng đã-từng-làm-PR, cứ bị người đời khinh miệt!"

Đi cạnh, Quỳnh Anh – PR có chất giọng như trẻ con, thờ dãi thườn thọt:

"Có lần, em nghe một vị khách bảo tình bơ rằng: *Con đó cũng chỉ là PR thôi!* Lòng em buồn kinh khủng đầu người đó không nói đến em. Haizzz!"

Những cô nọ chưa kịp phản ứng thì phía sau đã nghe âm thanh rít thuốc của Thụy Trinh cùng cái giọng khàn đục mọi lần: "Hà, đúng là chua xót thật!"

Buông xong câu nhạt nhẽo, Thụy Trinh bỏ đi lên phía trên chẳng ngoái đầu lại nhìn mấy em gái "đồng nghiệp". Chẳng hiểu sao khi nghe từ "chua xót" phát ra từ miệng cô chị đại ấy thì những cô PR còn lại thấy lòng dâng lên nỗi buồn vô hạn. Có lẽ chính họ cũng đang thấy cay đắng cho bản thân mình.

Lúc mọi người lần lượt lên sàn bar hết thì Hạ Tuyết mới thấy bóng dáng Hà Dương lăm lũi đi vào. Trông dáng vẻ suy tư buồn bã đó là cô hiểu ngay con bé đang gặp chuyện.

"Có gì hà Hà Dương?"

"Dạ?" – Hà Dương giật mình, cười cười – "Đâu có gì, em chỉ hơi mệt tí."

"Nếu gặp vấn đề khó khăn em cứ nói ra, biết đâu mọi người sẽ giúp được."

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Hạ Tuyết, Hà Dương lặng thinh vài giây rồi khẽ gật đầu. Dõi theo bóng dáng ửng rử của cô bé họ Hà đi vào phòng locker xong Hạ Tuyết mới quay lưng bước chậm rãi lên phía trên bar. Ngay quây rượu, cô khó hiểu khi thấy Thực Nghi vừa uống rượu vừa đưa mắt nhìn quanh hết như đang tìm ai đó. Thình thoảng cô thò ra vì thất vọng nhưng sau đó lại tiếp tục kiếm tìm người với vẻ sốt ruột. Nhanh chóng, Hạ Tuyết tiến đến hỏi:

"Bỏ tìm ai hử?"

Nghe giọng Hạ Tuyết sát bên tai Thực Nghi giật mình, lập tức quay qua.

"Ừm, đâu có."

Thấy điệu bộ lóng ngóng của Thực Nghi, Hạ Tuyết thoáng nghĩ ngợi. Rồi như chợt nhớ ra một người, cô nhón chân lên cao tí để có thể nhìn đến chiếc bàn trong góc phòng. Trống vắng. Vậy là đúng mười mười rồi!

"Bồ..." – Hạ Tuyết nheo nheo mắt, dò xét – "Đang trông anh Tri Đồng hả?"

Quả nhiên Hạ Tuyết đã nắm trúng thóp Thực Nghi bởi vì gương mặt cô nàng bướng bỉnh ấy hiện rõ mòn một sự bối rối. Ấy vậy, cô vẫn cố giữ vẻ thản nhiên, đáp câu cụt lùn: "Còn khuya!"

"Thiệt không đấy?"

"Chứ gì nữa! Anh ta là cái thá gì mà Lý Thực Nghi này phải chờ đợi?" – Thực Nghi đưa ly rượu lên môi uống rồi lẩm rầm – "Đồ đáng ghét!"

Đối diện, Hạ Tuyết phì cười khi trông điệu bộ lúng túng đến vụng về của Thực Nghi. Đây hẳn là lần đầu tiên cô bạn ấy có dáng vẻ sốt ruột đó. Thực Nghi bình thường ương bướng, lạnh lùng vô tâm nhưng khi cô có xúc cảm gì khác lạ là nó đều thể hiện rõ ra ngay. Thật không quá khó để nắm bắt được suy nghĩ của cô nàng này.

"Chắc anh Tri Đồng bận việc nên đến trễ tí thôi, bỏ ráng chờ tí."

"Không à nha! Nghi đã nói là không có chờ anh ta á!"

Hạ Tuyết toan chọc phá tiếp thì chợt nhiên cô thấy ai đó rất kinh khủng nên lập tức xoay mặt đi. Trông cái vẻ lo âu đó thì có thể hiểu, cô vừa gặp phải "Hà Bá". Về phía Thực Nghi, cô cũng ngạc nhiên trước hành động quay lưng trốn tránh khá kỳ lạ của bạn. Mau chóng, cô xoay qua để xem thử có cái gì mà khiến Hạ Tuyết "phát hoảng" đến thế. Không quá khó khăn để Thực Nghi nhận ra bóng dáng Trọng Lâm đang đi vào bar. Theo sau hẳn còn có một vài anh chàng nữa, hẳn là bạn bè của tay thiếu gia này. Giờ thì Thực Nghi đã hiểu lý do vì sao cô bạn họ Hạ của mình lại tái mét mặt mày.

Trọng Lâm đang nói chuyện gì đấy rất thú vị với gã bạn đi bên cạnh thế mà lúc bước ngang qua chỗ Thực Nghi, mắt hắn vẫn tỉnh tảo đến mức phát hiện ra Hạ Tuyết đứng ngay bên cạnh và đang xoay lưng "giấu mặt". Tức thì, Trọng Lâm đưa tay quàng qua vai Hạ Tuyết đồng thời kéo cô sát lại phía hắn. Hạ Tuyết giật mình, chân chơi với suýt nữa là ngã nhào ra sau. Chưa kịp định hình thì cô đã nghe giọng cười khinh khỉnh điển hình của Trọng Lâm ngay sát bên tai: "Sao gặp tôi mà không chào?"

Hạ Tuyết thờ dãi, thăm rủa cái vận đen đui của mình trong mấy phút, đáp:

"Hắn, bar tối quá nên tôi không thấy cậu Trọng."

Trọng Lâm bật cười. Lúc Hạ Tuyết nghĩ, bộ anh chàng lăm lăm tiền này diễn hay sao mà hể mỗi lần cô mở miệng là y như rằng hắn sẽ cười ngay.

"Trẻ con thật đấy! Em tưởng lừa được tôi dễ thế hả?"

Hết giọng cười ngạo mạn rồi lần này đến cách phát ngôn đầy sừng sốt của Trọng Lâm khiến tai Hạ Tuyết lúng búng hết như có mấy trăm con kiến bò lạo xạo trong màng nhĩ. Cái từ "em" thốt ra từ miệng hắn làm cô rùng mình. Cười nhạt, Trọng Lâm siết chặt bờ vai Hạ Tuyết rồi kéo cô đi nhanh cùng mình. Chắc chắn, hẳn lại sắp có trò gì mới nữa đây. Còn Hạ Tuyết thì nhẵn mặt, đầu lông bắt tuôn nhưng chân vẫn phải bước.

Quan sát đáng về khổ sở của Hạ Tuyết, Thục Nghi khẽ thờ ra. Cô nghĩ, sao bạn mình số khổ, dính ai không dính lại bị trúng ngay tên Trọng Lâm "chiếu tướng". Vậy có phải hết đời không cơ chứ! Lắc đầu, Thục Nghi uống một hớp rượu. Vấn đề nan giải đó qua đi, giờ cô chuyển sang vấn đề nan giải khác... Cô nàng đang khó hiểu vì sao Tri Đồng vẫn chưa có mặt ở bar. Bình thường anh còn đến sớm hơn các cô PR. *Quái đàn thiệt! Hay anh ta bị động kinh rồi chết đi ở đâu đó?* Thục Nghi hậm hực nhủ thầm, tay xoay xoay ly rượu thủy tinh. Lúc này, cô chẳng còn lòng dạ để nhắm nháp rượu gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Góc khuất 11: "Em không thoát khỏi tôi được đâu!"

Trọng Lâm thả phịch người lên ghế sofa bàn VIP xong nhìn sang Hạ Tuyết còn đứng tần ngần như muốn ra dấu bảo cô ngồi xuống cạnh mình. Hạ Tuyết giấu tiếng thở dài, chậm chạp đến gần và làm theo lời hắn. Những người bạn khác của Trọng Lâm cũng đã ổn định chỗ. Trông đáng về họ thì đúng 100% là con nhà đại gia. Người nào người đó phong cách cũng sành điệu, hết như phó trương gia thế giàu có. Nhóm thiếu gia này liệu có thể tốt không? Hạ Tuyết còn đang nghĩ ngợi linh tinh thì chợt, giọng một người trong đám bạn của Trọng Lâm cất tiếng, kiểu dò xét soi mói:

"Hey! Đây là cô gái mà anh Trọng muốn giới thiệu cho bọn em sao?"

Câu hỏi của anh chàng mang nụ cười bốn cọt khiến Hạ Tuyết chợt dạ. Cũng phải vì đối tượng anh ta nhắm đến là cô cơ mà... Trọng Lâm, chẳng rõ từ lúc nào xung quanh hắn xuất hiện làn khói thuốc dày đặc, đáp kiểu dửng dưng hết như chẳng quan tâm thẳng bạn mình đang nhòm ngó Hạ Tuyết:

"Ừ, sao nào?"

Hạ Tuyết hơi rùng mình khi bắt chợt nghe tiếng cười khe khẽ của anh chàng nọ. Đó là âm thanh thâm thì hơi ma quái.

"Thú vị đấy!"

Vừa dứt lời thì anh ta, không chút ngần ngại, đưa tay về phía Hạ Tuyết như định chạm vào gương mặt còn ngơ ngác ấy. Ngay lập tức, Trọng Lâm đập mạnh chân vào mép bàn khiến tên bạn nọ bị kẹp ở giữa ghế sofa và chiếc bàn bóng loáng. Hành động bất ngờ lần mau chóng đó làm anh chàng mang nụ cười bốn cọt kia giật mình.

"Nè!" – Trọng Lâm ngả hẳn người ra phía sau nhưng mắt vẫn không rời tên bạn – "Đừng có tùy tiện đụng vào thứ-thuộc-quyền-sở-hữu của người khác!"

Nguyên cái cụm từ "thứ thuộc quyền sở hữu" của Trọng Lâm làm Hạ Tuyết không chịu nổi. Hắn xem cô như món đồ ả? Anh chàng này phát ngôn câu nào là nghe chói tai câu ấy. Hạ Tuyết nhủ thầm trong bụng. Sau mấy phút "thông não", chàng trai kia giờ hai tay cười cười kiểu nhún nhường:

"Ok, ok! Em xin lỗi anh Trọng! Anh đã nói vậy thì chúng em tìm đứa khác."

"Đi đi! Gossi có nhiều PR bốc lửa lắm." – Trọng Lâm đuổi khéo đám bạn.

Chẳng muốn dlay dora với cái chỗ chán ngắt này, lần lượt mấy chàng thiếu gia còn lại đứng dậy, về mặt cực kỳ thích thú vì sắp được tận hưởng một đêm bar tuyệt vời. Thấy tất cả họ đã đi hết thì bấy giờ Hạ Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm bởi chỉ ít cô sẽ không phải trở thành trung tâm của một cuộc nhậu đáng sợ nào đấy. Thế nhưng Hạ Tuyết chưa thể mừng vội vì bên cạnh mình đang là tên đại ma đầu. Trọng Lâm còn khủng khiếp hơn mấy người khi nãy gấp trăm lần. Hắn nhất định sẽ tìm ra một trò gì đấy hành hạ cô cho xem.

"Hey, em quay qua xem nào." – Trọng Lâm, vẫn là kiểu ra lệnh khó ưa.

Hạ Tuyết từ từ quay người lại, cổ tình xoay cổ thật chậm để kéo dài thời gian không phải đối diện với Trọng Lâm. Nhưng dù có thêm hai giây, ba giây hay mười giây thì cuối cùng cô cũng chẳng thể tránh khỏi việc mặt đối mặt với hắn. Rất nhanh, Hạ Tuyết nhận ra kiểu ăn mặc khác lạ của Trọng Lâm đêm nay. Hắn mặc chiếc áo cổ cao, khoá kéo chỉ đến giữa ngực là mở bụng để lộ bộ ngực trần nam tính. Vì quần áo trên người đều màu đen nên nhìn như thể hắn đã hoàn toàn "ăn nhập" vào không gian tối om của bar. Chất liệu vải khá đặc tiền vì dưới ánh đèn mờ, chúng cứ sáng bóng lên một cách kỳ lạ! Chưa hết, để "điểm thêm" phần cá tính, Trọng Lâm còn đeo gang tay đen. Tóm lại, phong cách này của hắn giống dân đua xe thứ thiệt.

"Nhìn chăm chăm vào ngực đàn ông như vậy là kích thích đấy!" – Tiếng Trọng Lâm cất lên, khá trầm nhưng rành rọt và không kém phần thú vị.

Bấy giờ Hạ Tuyết mới giật mình, nhận ra bản thân vừa làm một việc chẳng tốt đẹp. Cô liền rời ánh mắt sang hướng khác. Thú thật, cô không cố ý dán mắt vào cái nơi hấp dẫn đó của Trọng Lâm chỉ là vì bản thân đang bận suy nghĩ. Ừm, mỗi lần quá chú tâm vào một điều gì đó thì cô lại nhìn chăm chăm thứ đang hiện diện trước mặt mình.

"Cái kiểu nhìn ấy là có ý gì nhỉ?" – Giọng Trọng Lâm bắt đầu kéo dài, vẻ như hắn cảm thấy tò mò rồi.

"Chỉ nhìn thôi." – Hạ Tuyết đáp nhanh, mắt vẫn buông rơi vào khoảng không tối đen.

Dừng người thẳng dậy, Trọng Lâm nhích đến gần Hạ Tuyết hơn. Hắn cười khinh, nói bằng giọng đều đều:

"Em nhìn tôi như thế khiến tôi thấy kích thích lắm đó! Nó không đơn giản chỉ là nhìn, đúng chứ...?"

Tự dưng tim Hạ Tuyết đập hơi mạnh. *Không đơn giản chỉ nhìn!...* Lúc này, trong đầu trống rỗng của cô đột nhiên cứ lộn vồn những từ ngữ mụ mị này.

"Chỉ nhìn vì tò mò."

Trước câu trả lời không giấu nổi vẻ lúng túng từ Hạ Tuyết, Trọng Lâm khẽ nhếch mép cười cười hết như kiểu đã thấu hết ruột gan cô rồi vậy.

"Hôm nay tôi đưa xe với mấy thằng bạn cũ. Em đoán thử xem, ai thắng?"

Mừng vì Trọng Lâm không để tâm đến vụ "nhìn chăm chăm vào ngực hắn" nữa, Hạ Tuyết khéo léo hướng ứng chủ đề mới của cuộc nói chuyện:

"Tất nhiên là cậu Trọng thắng."

Lại nở nụ cười ẩn ý, Trọng Lâm nheo mắt vờ ra vẻ nghĩ ngợi:

"Em không chúc mừng tôi à?"

"Ừm, chúc mừng anh."

"Chúc mừng suông thôi ư?" – Trọng Lâm thờ hất, lắc đầu thất vọng.

Cố gắng hiểu xem Trọng Lâm muốn mình làm gì, Hạ Tuyết ngồi thừ ra. Nhưng chịu, mọi thứ cô đều mù mờ và khó đoán.

"Hãy chúc mừng tôi bằng cách..." – Trọng Lâm dừng giữa chừng rồi đưa tay chỉ lên má mình – "Hôn tôi một cái!"

"Hôn?!" – Hạ Tuyết kinh ngạc kêu khẽ.

"Phải, chỉ hôn ngay má khách thôi mà em không làm được hả? Thế để tôi đi hỏi quản lý Khương thử..."

"Không, đừng!" – Hạ Tuyết đảo mắt – "Chỉ hôn ngay má thôi phải không?"

Trọng Lâm gật đầu đồng thời mặt hơi nghiêng sang một bên, chìa má ra như chờ Hạ Tuyết hôn. Đối diện, Hạ Tuyết nhắm mắt cắn môi vì khó xử. Đồng ý không được mà từ chối càng không xong, tình huống này cô lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nhưng rút cuộc, cô đâu còn cách khác. PR nào lại từ chối khách, chưa kể đây lại là Trọng Lâm – cậu ấm danh tiếng như vậy.

Nhịp tay gõ trên bàn của Trọng Lâm càng lúc càng nhanh và lớn hơn. Điều ấy chứng tỏ, hắn rất sốt ruột vì phải chờ đợi. Hiểu điều đó, Hạ Tuyết đành chậm rãi nhích lại gần hắn rồi vô-cùng-chậm-rãi kề môi lên ngay má chàng trai quý quai ấy. Chỉ chờ có thế, trong tích tắc và thật mau chóng, Trọng Lâm đưa tay quàng qua bờ vai còn đang run của Hạ Tuyết, kéo mạnh về phía trước để môi cô chạm vào môi hắn. Sự thật rõ ràng là tay thiếu gia này muốn khoá môi chứ không phải "khóa má"! Khi cảm giác hai bờ môi đã nguyên chặt vào nhau thì Hạ Tuyết mới sực tỉnh. Tất nhiên giống hệt lần trước, cô vừa sững sốt vừa vùng vẫy để cố thoát khỏi cái ôm ghi siết cùng nụ hôn mạnh kia nhưng vô ích, Trọng Lâm giữ cô chặt đến nỗi có cảm tưởng hắn muốn làm cả hai cùng tan chảy vào nhau. Lần này không có rượu, không có khói thuốc ấy vậy vẫn khiến Hạ Tuyết thấy khó chịu. Hắn là bởi do bị ép buộc chăng? Dầu thế, bờ môi vương chút mùi thuốc lá của Trọng Lâm dường như gọi cho cô một xúc cảm tê dại lẫn choáng ngợp. Phải... điều ấy chỉ thoáng qua như làn khói hư ảo. Thật sự không rõ ràng...

Về phía Trọng Lâm, đang hôn thì đột nhiên hắn từ từ mở mắt ra và thấy Hạ Tuyết nhắm mắt còn đôi lông mày cau lại vì khó chịu bởi nụ hôn ép buộc này. Hắn đã cười bằng mắt, trông rất tinh ranh. Tiếp, hắn cắn vào môi cô.

Đau. Hạ Tuyết lập tức đẩy mạnh Trọng Lâm ra. May thay, hắn cũng nói lỏng vòng tay chịu buông tha cho cô. Đưa tay rờ môi, Hạ Tuyết cảm nhận rõ sự ê ẩm từ cú cắn bất ngờ vừa rồi. Cô liền xoay qua nhìn hắn, tức giận hỏi:

"Sao anh lại làm vậy?"

Trọng Lâm, gương mặt thể hiện rõ sự đắc thắng, gác ra sau gáy đáp rõ:

"Đêm trước em dám cắn tôi nên bây giờ tôi đáp trả, thế là huề! Hữu thù bất báo phi quân tử, có thù không trả thì không phải quân tử."

Giờ Hạ Tuyết hiểu rồi! Trọng Lâm muốn trả thù cô! Quả là một kẻ đáng sợ! Nếu ai đắc tội với hắn thì hắn sẽ ghi nhớ và tìm cách ăn miếng trả miếng. Chỉ vì mãi suy nghĩ điều đó mà Hạ Tuyết lại vô tình làm một hành động khiến Trọng Lâm không kiềm được máu nóng đang chảy dồn dập: cô đã nhìn chăm chăm hắn! Và rồi, hậu quả của Hạ Tuyết là bất ngờ bị Trọng Lâm dùng hai tay ôm chặt vào lồng. Về như cổ tình hay sao mà hắn cứ áp mặt cô vào khuôn ngực trần của mình.

"Tôi đã nói em đừng nhìn tôi như vậy. Nó khiến tôi thấy kích thích!" – Trọng Lâm nói khe khẽ khi nhìn xuống Hạ Tuyết.

"Không phải! Tôi không có ý gì hết, chỉ đơn giản là nhìn thôi..." – Hạ Tuyết phản ứng hơi vụng về.

Môi Trọng Lâm kéo xéch lên tạo thành một nụ cười thích thú thật hoàn hảo.

"Sai rồi! Rõ ràng, em khiêu khích tôi. Ban nãy khi em nhìn chăm chăm vào ngực tôi, tôi biết rõ em muốn được thế này. Hạ Tuyết... Tôi nhìn thấu tim gan em rồi. Em không trốn khỏi tôi được đâu!"

Tim Hạ Tuyết đập nhanh liên hồi, đến nỗi cô không thể kiểm soát được nó nữa. *Chuyện quái quỷ gì vậy?* Cô bối rối, rất bối rối! Trọng Lâm, hẳn đáng sợ hơn những gì cô nghĩ. Con người này...

Đúng lúc đám thiếu gia ban nãy đi lại chỗ bàn VIP, nơi Trọng Lâm còn ôm khư khư Hạ Tuyết. Không muốn bị phá đám, hẳn đành buông cô ra. Về phần Hạ Tuyết, chưa bao giờ bản thân thấy biết ơn nhóm người ăn chơi đua đòi này đến vậy. Họ đã giúp cô thoát khỏi sự kiểm giữ của tên "đại ma đầu."

"Anh Trọng, sao đi bar mà không nhảy với mấy em PR? Ngồi đây một mình buồn chết!" – Một tên khác trong đám rót rượu, tặc lưỡi tiếc hệt như Trọng Lâm vừa đánh rơi mất hòm tiền vàng.

Trọng Lâm bật cười rồi hướng mắt qua Hạ Tuyết đang thờ người, nói nhạt:

"Ai bảo tôi ngồi một mình? Ở đây cũng có một em PR xinh xắn đấy."

Tên kia uống ngụm rượu xong quét cái nhìn khinh khinh từ trên xuống dưới khắp người Hạ Tuyết, lắc đầu:

"Ừ thì xinh nhưng nhìn chán quá, đâu hấp dẫn bằng mấy em kia!"

Không hiểu sao khi nghe xong thì Hạ Tuyết tự nhiên thấy khó chịu, chẳng những vậy tim còn hự hẫng cái gì đấy chẳng rõ. Dẫu biết mình không bằng những PR có giá ở bar Gossi ấy vậy cô vẫn không thích khi nghe người khác lập về so sánh giữa mình với họ. Và dù khó tin nhưng sự thật là, Hạ Tuyết càng không muốn mình bị mang ra so sánh trước mặt Trọng Lâm.

Thấy Trọng Lâm im lặng, tên thiếu gia ban nãy cười khẩy, tiếp:

"Anh Trọng làm tui em bất ngờ quá! Bỏ hết mấy em chân dài lúc trước để "đồ" em này."

Mỗi câu từ của người kia đều khiến Hạ Tuyết khó chịu. Quá đáng! Trọng Lâm có "đồ" gì đâu chỉ mang mình ra làm trò đùa mua vui vậy mà giờ mình lại bị lôi ra chọc phá. Cô nhủ thầm và thấy ghét nhóm người này ghê gớm.

Sau một hồi lặng thinh, Trọng Lâm từ tốn trả lời bằng chất giọng nhẹ nhàng hiếm có: "Vi khi say, tôi chỉ thấy một mình cô ấy!"

Hạ Tuyết thoáng bất động trước câu đáp lời đó từ Trọng Lâm. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lúc thời gian tưởng chừng như ngừng trôi, cô nghe rõ tim mình loạn nhịp. Không phải vì lúng túng khó chịu hay giận dữ mà nó đơn thuần là cái nhảy nhịp rất nhẹ nhàng. Nghĩ gì đấy, Hạ Tuyết khẽ quay qua bên cạnh để rồi cô vô cùng bối rối khi bắt gặp cái nhìn dịu dàng trìu mến của anh chàng họ Trọng dành cho mình. Chưa hết, môi hắn còn mím cười. Nụ cười không cợt nhả, không khinh khỉnh như những lần trước... Bất giác, Hạ Tuyết tự hỏi: *Liệu, một tên đại ma đầu có thể mang dáng vẻ đáng trân trọng này ư?* Bỗng, Reng! Reng! Âm thanh lạnh tanh của chiếc điện thoại vang réo đã khéo léo giải vây cho Hạ Tuyết. Cô khẽ quay mặt sang hướng khác trong khi một tên trong nhóm bắt máy với vẻ bức bối. Lát sau, anh ta cúp máy rồi nói với Trọng Lâm vẫn chưa rời mắt khỏi Hạ Tuyết:

"Anh Trọng, giúp việc của em bảo bố anh vừa gọi điện gọi anh về đó!"

Chán chường, Trọng Lâm bảo, giọng kéo dài như than thở: "Ok! Về thì về!"

Lúc thấy đám bạn rời bàn lần lượt đi nhanh ra cửa bar thì Trọng Lâm quay qua nắm tay Hạ Tuyết kéo lại gần mình. Vì đang trong tư thế nửa đứng nửa ngồi nên Hạ Tuyết suýt ngã nhào vào hắn bởi cú lôi kéo nhanh và mạnh ấy.

"Chuyện... chuyện gì nữa?" – Hạ Tuyết hỏi lóng ngóng do còn sờ sờ cái việc Trọng Lâm vừa làm ban nãy như hôn rồi ôm.

Cười. Trọng Lâm áp hai tay lên giữ nhẹ mái đầu Hạ Tuyết, nói chậm rãi:

"Không cần quan tâm bọn nó nói cái gì cả! Hiểu chứ? Điều em cần quan tâm chỉ là: tôi nghĩ thế nào về em thôi! Ok?"

Mắt Hạ Tuyết tròn xoe. Có phải Trọng Lâm biết cô không vui vì những lời nhận xét quá thẳng của nhóm thiếu gia kia nên hắn mới an ủi? Chưa bao giờ, Hạ Tuyết ở gần Trọng Lâm mà lại không hề thấy sợ hãi. Có một xúc cảm rất lạ đã xuất hiện... Vô cùng nhẹ nhàng bình yên! Đôi tay dịu dàng áp lên tóc cùng câu nói ân cần từ tên đại ma đầu ấy khiến cô thấy vui!

"Lại nhìn tôi bằng ánh mắt khiêu khích đó nữa hả?" – Trọng Lâm đổi giọng, chuyển qua kiểu đùa cợt như bình thường.

Sực tỉnh, Hạ Tuyết gạt nhẹ tay Trọng Lâm và xoay mặt đi.

"Chỉ là... nhìn thôi!"

Rất nhanh, Trọng Lâm thì thầm vào tai cô trước khi rời khỏi bàn VIP:

"Lần sau, nếu còn nhìn tôi như vậy nữa thì tôi nhất định sẽ chiếm lấy em!"

Hạ Tuyết chẳng kịp phản ứng thì Trọng Lâm đã cười khanh khách, chân bước chậm rãi ra cửa bar. Dõi theo bóng dáng cao ráo của hắn khuất dần sau cái màn tối nơi đây, Hạ Tuyết vẫn còn đứng tần ngần với hàng ngàn những ý nghĩ lẫn cảm xúc khó tả. Rốt cuộc, cô tự hỏi mình đang bị gì vậy?...

"Không! Mình không thể thế này! Đối với anh ta, mình tuyệt đối không nên!" – Tích tắc, dòng suy nghĩ kỳ quặc xuất hiện trong đầu Hạ Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Góc khuất 12: Lạnh...

Rồi chợt, Hạ Tuyết nghe tiếng Hà Dương ở gần đó cất lên vẻ lo lắng:

"Chị Nghi! Chị đừng uống nhiều quá, lỡ còn đứng bàn cho khách thì sao ạ? Từ nay đến lúc xuống bar còn tới hơn một tiếng lận."

Tức thì, Hạ Tuyết xoay qua thấy ngay quầy rượu Thực Nghi đang không ngừng uống còn kể bên là Hà Dương không ngớt lời khuyên ngăn. Chẳng chần chừ, Hạ Tuyết liền đi đến chỗ hai người họ.

"Gì vậy Nghi? Sao bỏ uống nhiều thế?"

Nghe giọng Hạ Tuyết là Hà Dương mừng rỡ hết như gặp được cứu tinh:

"Chị Nghi uống nhiều quá, em ngăn muốn khản giọng mà không được."

Hạ Tuyết thấy Thực Nghi cứ rót rượu rồi uống, liên tục như vậy. Thấy tình hình quá đà, Hạ Tuyết liền đặt tay lên bàn tay đang cầm chiếc ly thủy tinh chứa thứ chất lỏng đỏ đỏ của Thực Nghi nhằm giữ lại.

"Nghi! Mình bảo cậu đừng uống nữa."

"Mình uống thì kệ mình, sao lại ngăn." – Thực Nghi gạt nhẹ tay ra – "Tâm trạng mình không vui nên cần giải sầu."

"Có vị khách nào ăn hiếp cậu à?"

"Hà, ai tên nào dám đụng đến mình?" – Thực Nghi cười nhạt nhẽo.

Nghĩ ngợi, Hạ Tuyết liền nhìn đến chiếc bàn VIP trong góc phòng. Vắng.

"Đừng nói vì anh Tri Đồng không đến mà buồn nhé?"

Tuy rất nhanh nhưng Thực Nghi đã khựng người lại vài giây. Bởi đơn giản, sự vắng mặt kỳ lạ của Tri Đồng chính là nguyên do chính trong vụ này. Lát sau, cô gái ương bướng cười xoà như che đậy biểu hiện không tốt trên mặt:

"Vớ vẩn! Anh ta là cái gì nào? Tên đáng ghét đó không đến càng tốt!"

Vừa dứt lời là Thực Nghi lại ngửa cổ, tu hết một ly rượu. Hạ Tuyết nhìn sang Hà Dương rồi rất nhanh một người thì giữ lấy Thực Nghi, người còn lại rút ly rượu ra khỏi tay cô. Cả hai cùng dìu Thực Nghi rời khỏi quầy rượu.

"Ê! Hai người làm gì vậy? Buông ra xem nào!" – Thực Nghi vùng vằng.

"Mình sẽ không để cậu uống nữa. Mau theo mình!" – Hạ Tuyết kiên quyết.

Thế là mặc Thực Nghi la lối ra sao, Hạ Tuyết với Hà Dương cũng dứt khoát đưa cô vào phòng locker. Lúc cả ba vừa đến cửa thì từ bên trong Phụng "tỷ" bước ra ngoài. Do vùng vẫy kịch liệt nên Thực Nghi vô ý quất mạnh tay vào ngực cô chị đại. Phụng "tỷ" la ó rồi tức giận nhìn qua thủ phạm:

"Mắt mày đui hả con kia?"

Bình thường thì Thực Nghi chẳng bận tâm thái độ châm chích hoặc những câu nói xia xối của Phụng "tỷ" nhưng vì hiện tại tâm trạng đang buồn bực vô cùng nên cô liếc mắt nhìn, mặt nghênh nghênh thách thức:

"Ừ, tôi đui đó! Chị làm gì tôi?"

Đối diện, Phụng "tỷ" dường như không tin vào mắt mình trước cái vẻ kèn kiệu quá mức của Thục Nghi.

"Hà, sao trên đời lại có đứa con gái như mày hả? Sao? Liếc cái gì? Mày sừng cò với đàn chị thế ư? Chắc tao phải dạy cho mày một bài học!"

Nói chưa dứt câu là Phụng "tỷ" đưa tay lên định đánh cô em bướng bỉnh thế nhưng nhanh như cắt, Thục Nghi giữ được tay đối phương. Ánh mắt của Thục Nghi toát lên cái vẻ băng giá đến đáng sợ, miệng nhả mạnh từng chữ:

"Đánh Lý Thục Nghi này đâu có dễ vậy! Chị chả là cái đinh gì hết!"

Khỏi nói, Phụng "tỷ" sốc đến cỡ nào. Cô cảm giác máu nóng đang dồn cục cục lên não. Bên cạnh, trông cảnh hai người nọ phùng mang trợn mắt với nhau thì Hạ Tuyết với Hà Dương liền lên tiếng ngăn cản.

Chẳng những không nghe mà Phụng "tỷ" còn trừng mắt, gắt gỏng:

"Hai đứa thấy rồi đấy, nó có xem tao ra gì đâu. Hôm nay mày bị điên hả, con này! Gan ghê ta! À, hay là bị thằng nào đá?"

Lập tức siết chặt tay cô chị đại hơn, Thục Nghi bảo, nghe trầm và đục hẳn:

"Chị im đi! Biết cái gì mà nói?"

Nhận ra thái độ có phần hơi kích động của Thục Nghi, Phụng "tỷ" chợt cười khinh bởi thú vị mà quên mất tay mình đang đau:

"Đoán trúng rồi hả? Phải lòng thằng nào ế? Mấy đêm trước tao để ý mày nói chuyện thân mật với một thằng bánh phết. Hạng như mày, nó bỏ cũng phải!"

Vô tình bị Phụng "tỷ" chọc trúng "chỗ nhức", Thục Nghi nghiến răng, cái nhìn giận dữ. Suýt chút cô gái bướng bỉnh ấy đã tát vào mặt chị đại một cái thật đau nếu lúc đó không có Thu Anh xuất hiện gọi lớn:

"Nghi! Quản lý Khương gọi em! Hình như có anh khách nào muốn gặp em."

Tức thì đôi mắt đang căm phẫn của Thục Nghi chuyển qua mở to kinh ngạc. Anh khách? Lẽ nào là... Không nói không rằng, Thục Nghi ném mạnh tay Phụng "tỷ" ra chạy đi nhanh khiến cô chị đại này chơi với đám sầm cái đầu vào cửa phòng locker đau điếng. Phụng "tỷ" rò trán, quát âm:

"Cái con nhỏ này...! Trời ơi, đau quá! Sưng một cục rồi!"

Sau mấy giây ngó ra thì Hạ Tuyết và Hà Dương nhìn nhau cười phì.

Đang đứng nói chuyện với Khương Dung thì chợt, Tri Đồng thấy Thục Nghi xuất hiện với dáng vẻ hốt hải gấp gáp. Dường như cô đã chạy hối hả đến đây vì anh có thể nghe được tiếng thở mệt nhọc của cô. Ngạc nhiên trong vài giây, chàng trai này tự dưng cười cười bởi hiểu ra mọi chuyện. Còn Thục Nghi, khi vừa thấy rõ vị khách muốn gặp mình chính là anh chàng họ Hoàng thì lòng chợt nhiên nhẹ nhõm hẳn vui vui. Cô mừng bởi đêm nay anh vẫn đến đầu giờ này đã trễ và bar vừa xuống nhạc. Chính bản thân cô gái ương bướng này cũng không hiểu vì sao tâm trạng lại phấn khởi đến thế.

Trong khi Thục Nghi còn cúi đầu mãi nghĩ ngợi về sự khác lạ của mình thì Tri Đồng nhẹ nhàng bước đến gần, hỏi dò xét:

"Nè, cô muốn gặp tôi đến mức vậy hả?"

Sực tỉnh, Thục Nghi ngược nhìn thì thấy rõ gương mặt có phần thích thú của Tri Đồng xuất hiện ngay phía trước. Mau chóng lấy lại dáng vẻ hời hợt vô tâm như bình thường, cô khoanh tay bảo nhặt nhèo:

"Vẻ như chứng đau đầu khiến óc anh hông thì phải! Từ trước đến nay, chỉ có khách muốn gặp Lý Thục Nghi này chứ không hề ngược lại. Anh hiểu chứ?"

Điều bộ "chảnh chọe" của Thục Nghi không làm Tri Đồng kinh ngạc mà trái lại, anh thấy vô cùng buồn cười. Đúng là một "con ngựa hoang" đáng yêu!

"Rồi rồi cô bé, đáng sợ quá! Xem như tôi đến đây là vô ích. Nếu biết cô chán gặp mặt tôi như thế thì tôi chẳng mất công đến bar trễ vậy."

Nghe xong câu nói tiếu tuối đó thì Thục Nghi bỗng chợt dạ. Ừ thì rõ ràng cô rất muốn gặp Tri Đồng nhưng lý nào lại đi nói huýt toẹt ra? Chính vì thế nên cô vẫn bướng bỉnh không thừa nhận điều ấy để giữ cái tự tôn của bản thân.

Chẳng thấy Thục Nghi phản ứng mà chỉ đứng thờ ra, Tri Đồng mới chậm rãi nói như giải vây cho cô khỏi sự khó xử:

"Đùa thôi. Xin lỗi vì hôm nay tôi đến trễ, do có chuyện đột xuất ở công ty."

Dù gương mặt cứ lạnh băng không cảm xúc nhưng kỳ thật Thục Nghi đang cười thầm trong bụng vì câu xin lỗi bù ngủ của chàng trai. Có cảm giác như anh đang dỗ ngọt cô vậy. Phải thế chứ!...

"Ừm, chuyện cũng đâu có gì to tát." – Thục Nghi mắt lơ đãng – "Anh không đến tôi còn mừng nữa là."

Thục Nghi đang tự đắc trình diễn màn "tự cao" của mình thì chợt Khương Dung cất tiếng ngay bên cạnh cả hai:

"Em đừng xạo! Hồi nãy chị thấy em cứ nhìn bàn VIP, nơi Tri Đồng hay ngồi, hoài luôn với vẻ mặt buồn xo. Chưa hết, em còn uống rượu liên tục hết như giận đối ai. Hạ Tuyết với Hà Dương ngăn mà cũng không được."

Khỏi nói, hành động "tố giác" của Khương Dung khiến mặt Thục Nghi đỏ bừng vì xấu hổ. Cô đảo mắt liên tục bởi vô cùng bối rối. Phút chốc, cô thầm trách quản lý Khương vượt mặt không nề mũi gì hết. Thế này thì chẳng khác nào, Thục Nghi "vạch lưng áo" cho Tri Đồng thấy.

"Em... em nhìn hồi nào? Đền mờ nên chị lầm đấy. Và em cũng chả giận ai."

Trông thái độ cãi chày cãi cối hết sức lúng túng của Thục Nghi, Tri Đồng đưa tay lên che miệng để giấu nụ cười kín đáo.

"Chà, coi bộ hôm nay tôi gây ra lỗi với cô Lý Thục Nghi rồi! Vậy mai tôi sẽ tranh thủ hoàn thành công việc để đến đây đền bù cho cô. Được không?"

Gì chứ? Đền bù nghĩa là thế nào? Anh ta nói linh tinh gì vậy? Thục Nghi thầm rủa Tri Đồng nhưng tim thì chẳng hiểu sao cứ đập liên hồi.

"Tuý anh..." – Thục Nghi nói nhỏ xiu, mắt vẫn không nhìn chàng trai.

"Ừm, tôi sẽ giữ lời." – Cười cười với cô gái ương bướng ấy xong, Tri Đồng quay sang Khương Dung – "Tôi về, khuya lắm rồi."

Lúc đó Thục Nghi rất muốn xoay mặt qua nói câu chào với Tri Đồng thế nhưng chẳng biết sao mà miệng cô cứ dính chặt vào nhau không nói được gì. Chưa kể vì tính cách quá ương bướng lại thêm bản thân luôn tự tôn nên đã ngăn cô làm những việc vốn dĩ cần phải làm. Nhưng khi biết Tri Đồng đã rời khỏi bar thì cô chợt thấy hụt hẫng một cách kỳ lạ. Buồn! Chính xác là thế. Thục Nghi buồn bởi cho đến phút cuối mình vẫn không mở miệng chào anh.

"Ái chà, áo khoác của Hoàng thiếu gia đây mà. Cậu ấy để quên rồi." – Khương Dung nhìn sang cô em – "Nghi, em mau cầm lấy áo đuổi theo Tri Đồng, chắc là còn kịp đó."

Thục Nghi, vẫn hành động khác với những gì mình nghĩ, quay lưng vô tình:

"Tại sao lại là em? Quên thì mai anh ta ghé lấy cũng được."

Thục Nghi dứt lời thì đã nghe tiếng quản lý Khương thờ dài thườn thọt:

"Đành vậy. Hời! Đêm về khuya gió lạnh, chẳng biết Tri Đồng có chịu được không? Hồi nãy thấy cậu ấy mệt mỏi lắm, không khéo ngã bệnh thì khổ."

Vừa nói Khương Dung vừa khéo léo đưa mắt nhìn sang Thục Nghi còn đứng tần ngần. Người phụ nữ sắc sảo này nhắm trong miệng: "Một, hai, ba..." Sau con số ba là ý như rằng cô đoán trúng phóc, Thục Nghi xoay lại mau chóng giật nhẹ lấy chiếc áo khoác của anh chàng họ Hoàng rồi chạy ra ngoài. Dõi theo bóng dáng gấp gáp của cô em gái ương ngạnh, Khương Dung cười phì. Tuyệt đối không có điều gì qua mắt được người quản lý sành sỏi này.

Đứng nép sau bức tường ngay góc khuất tối om, Phụng "tỷ" nở nụ cười gian trá. Cuộc nói chuyện nãy giờ giữa ba người, cô đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Một ý nghĩ thú vị loé lên khi cô chỉ đại ý dễ dàng nhận ra tình cảm khác lạ của Thục Nghi dành cho anh chàng được gọi là Hoàng thiếu gia kia.

Tri Đồng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên vì thấy Thục Nghi đứng trước mặt mình thờ hồn hên, mồ hôi túa ra trên trán ướt đẫm.

"Chuyện gì thế? Bộ tôi thiếu tiền cô hả?"

Câu hỏi nửa đùa nửa thật đó khiến Thục Nghi suýt bật cười. Hít thở sâu để nhịp thở bình thường lại rồi cô mau chóng đưa áo khoác ra, bảo lạnh nhạt:

"Áo anh... để quên."

"À, dạo này tôi đoán trí quá. Cảm ơn nhé!" – Tri Đồng cười, đón lấy áo khoác – "Nhưng sao cô không để lại trong bar, mai tôi đến lấy cũng được."

Thục Nghi chẳng hiểu khi ấy mình có bị ma nhập hay không mà lại nói ra những từ này: "Ừm, trời khuya gió lạnh lắm... Tôi sợ anh cảm lạnh!"

Nói xong, Thục Nghi bấy giờ mới thấy ngượng. Cô lúng túng đến mức muốn nhảy vào cốp xe hơi của Tri Đồng mà trốn! Đối diện, Tri Đồng thoáng bất động trước sự quan tâm lo lắng từ cô nàng bướng bỉnh. Bất giác, anh thấy cả người ấm hẳn dù chưa mặc áo khoác vào.

"Đừng để ý những điều tôi vừa nói..."

Thục Nghi chưa dứt lời thì bỗng cô cảm nhận được một đôi tay dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc mình. Hồi âm từ lòng bàn tay đó lan toả khắp người làm Thục Nghi choáng ngợp. Tất nhiên, người làm hành động ấy là Tri Đồng.

"Cảm ơn, cô bé!"

"Anh nói ai là cô bé...?"

Lóng lóng, Thục Nghi toan cất tiếng mắng Tri Đồng nhưng rồi khi thấy anh mỉm cười triu mến với mình là lập tức im bật ngay. Ánh mắt dịu dàng của

người con trai ấy tưởng chừng như thấu thấu cơ thể cô. Chưa bao giờ, chưa khi nào Thực Nghi lại có xúc cảm khó tả lâng lâng này.

"Trời khuya, cô cũng phải nhớ mặc thêm áo khi về nhà đấy. Còn nữa... Mai nếu lỡ, chỉ là lỡ thôi, tôi không thể đến đây được thì cô cố gắng chờ tôi một chút và nhớ đừng uống rượu nhiều. Còn sẽ phá hủy cơ thể cô."

Nghe anh chàng cẩn thận dặn dò mình, Thực Nghi tròn xoe mắt. Rồi sau đó rất nhanh, cô chậm rãi cúi đầu cút giấu đi gương mặt đang ửng đỏ. Lúc Tri Đồng đã bước vào trong xe hơi, cô vẫn chưa ngước mặt lên.

Bóng dáng chiếc xe sang trọng lao ra ngoài đường lớn lúc này đã vắng người qua lại, bấy giờ Thực Nghi mới từ từ ngẩng đầu lên dõi theo. Thoáng nghĩ ngợi, cô chậm rãi đặt tay lên mái tóc ngay chỗ Tri Đồng vừa vuốt nhẹ nhàng. Đến lúc này, cơ thể cô vẫn còn run... Dù tim đỡ đập mạnh hơn nhưng nhịp của nó cũng chẳng trở lại như cũ. Bất giác, cô nở nụ cười mãn nguyện! Ư thì đêm nay hoá ra không tệ như cô tưởng.

Đứng ngây ra trong chốc lát, Thực Nghi khẽ khàng quay lưng đi trở lại vào bar. Gió đêm bắt đầu thổi. Lạnh. Và dường như không mặc chiếc áo khoác nào nhưng cô vẫn thấy ấm áp vô cùng. Hy vọng rằng, Tri Đồng cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Góc khuất 13: Trăn trọng

Hôm sau, Thế Anh đang từ phòng BGH trở về lớp thì đụng ngay Hà Dương ở lối hành lang. Hiển nhiên, anh chàng lớp trưởng bối rối đến mức nào, tim đang đập bình thường đột nhiên gia tăng tần số khiến lồng ngực muốn nổ tung. Phải mất mấy phút, Thế Anh mới bình tĩnh và chậm rãi hỏi:

"Chào buổi sáng, Hà Dương."

"Ừm, chào cậu." – Hà Dương cười.

Mỉm cười đáp lại rồi Thế Anh... nín tịt! Chính xác là cậu không rõ nên bắt đầu từ đâu. Cậu rất muốn biết Hà Dương nghĩ gì sau khi đọc mảnh giấy tỏ tình mình viết. Hôm qua Thế Anh gần như thao thức cả đêm bởi tưởng tượng đến đủ tình huống có thể xảy ra. Lần đầu tiên, cậu mới biết thế nào là vì ái tình mà trăn trở không ngủ được. Nhưng hiện tại, Thế Anh trông gương mặt bình thường đến kỳ lạ của Hà Dương thì lấy làm ngạc nhiên lắm. Lý nào khi đọc xong câu tỏ tình của cậu mà cô bạn vẫn thản nhiên như không ư? Cậu tưởng sáng nay đi học, Hà Dương sẽ ngại ngùng khi gặp mặt với mình chứ. Ái chà! Khó nghĩ quá!

"Món quà mình tặng cậu thích chứ?" – Thế Anh lấy hết can đảm hỏi luôn.

Đối diện, Hà Dương đảo mắt, có điều gì đó xuất hiện qua cái nhìn hơi lo lắng ấy. Thật ra hôm qua cô vẫn chưa mở gói quà của Thế Anh ra xem thử. Sự xuất hiện đột ngột của Hoàng Trung, người bố mất biệt gần mười tám năm, khiến Hà Dương quá bất ngờ và dường như chẳng còn tâm trí đâu quan tâm đến những thứ khác. Giờ nghe Thế Anh nhắc về món quà cô mới giật mình nhớ lại. Nhưng vì không muốn cậu bạn buồn nên cô đành nói dối...

"Ừ đẹp lắm, mình rất thích."

Nghe vậy, Thế Anh thấy vui vui. Rồi cậu kín đáo nghe xem câu tiếp theo của Hà Dương là gì, tất nhiên là phải liên quan đến câu tỏ tình kia. Nhưng cô bạn vẫn im lặng, nét mặt cũng không có gì thay đổi.

"Vậy thôi sao?"

"Hả? Ý cậu là gì?" – Hà Dương nhún mày, cố hiểu câu hỏi khác thường đó.

"Cậu chỉ thấy món quà thôi hả?" – Thế Anh cảm giác mình thật ngớ ngẩn.

Bắt đầu chột dạ, Hà Dương cười gượng gạo xong liền hỏi lại bằng giọng hơi run: "Bộ còn có thứ khác ư?"

Thế Anh đứng bất động trong vài giây với cái nhìn thoáng chút bồn chồn. Vậy là, cô bạn không hề thấy mảnh giấy tỏ tình và điều ấy đồng nghĩa với việc, cô chưa mở món quà! Dù lòng tự nhủ sẽ luôn bình tĩnh trước mọi tình huống có thể xảy ra nhưng Thế Anh vẫn cảm giác hụt hẫng làm sao. Hẳn do tình hình "trở trêu" này nằm ngoài dự đoán của cậu.

"Không... không gì cả." – Thế Anh cố nở nụ cười thật tự nhiên – "Cậu vào lớp đi kéo trẻ. Mình còn phải đi gặp thầy."

Thấy Hà Dương gật đầu xong, Thế Anh liền chậm rãi quay lưng với tâm trạng buồn khờ khạo. Bước chân của cậu cứ nặng dần, nặng dần giống như bị ai cột đá vào. Chưa bao giờ, lòng cậu lại tồi tệ như vậy.

Dõi theo bóng dáng lầm lũi của Thế Anh, Hà Dương cảm nhận cậu không vui. Cô thờ dãi đồng thời cắn môi vì chẳng rõ cậu bạn có nhận ra cô đang nói dối? Sao mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng xấu thế này.

Hạ Tuyết giật mình khi nghe tiếng gọi khá nhỏ của Hải Luân ngay bên cạnh.

"Hả? Gì vậy?"

"Nãy giờ cậu có nghe mình nói gì không?" – Hải Luân ân cần hỏi.

"À, xin lỗi. Vì mãi suy nghĩ nên mình chẳng kịp nghe gì hết."

"Cậu đang bận tâm điều gì hay sao? Có cần mình giúp?"

"Không, không! Chỉ là chuyện linh tinh thôi."

Hạ Tuyết xua tay bảo nhanh cốt làm dịu đi nỗi lo lắng của Hải Luân dành cho mình. Bởi vốn dĩ từ nãy đến giờ cô đang nhớ đến một người con trai khác. Và thật bất ngờ khi đó lại là Trọng Lâm. Những hành động lẩn lòi nói của hắn đêm qua cứ không ngừng lớn vồn trong óc cô. Lắm lúc cô chẳng rõ bản thân bị gì nữa. Hạ Tuyết chán chường.

"Mà, cậu muốn nói gì với mình?" – Hạ Tuyết quay trở lại vấn đề giữa cả hai.

Anh chàng họ Trương định bảo gì đó thì đúng lúc giọng của Trang Trang từ xa gọi vang: "Hải Luân! Hải Luân!"

"Trang Trang đến rồi." – Hạ Tuyết nói với cậu bạn, vẻ hơi buồn.

Trang Trang mau chóng chạy lại gần chỗ hai người nọ đang đứng. Cũng như mọi lần, cô chẳng hề quan tâm gì đến sự hiện diện của Hạ Tuyết mà chỉ lo hỏi han ân cần người bạn trai:

"Anh chờ em lâu không? Minh về thôi, trời sắp mưa rồi."

Dứt lời, Trang Trang nhìn qua thấy Hạ Tuyết đang cầm giúp bộ đồ vẽ của Hải Luân. Một cách không lịch sự, cô giật nhẹ chúng ra khỏi tay Hạ Tuyết.

"Minh về nhé!" – Hải Luân không quên chào cô bạn.

Không muốn Hải Luân day dưa thêm, Trang Trang khéo léo kéo nhẹ anh xoay đi. Rồi cứ thế, cô thân nhiên đưa bạn trai đi đến chiếc xe hơi đậu sẵn cách đó mấy mấy bước.

Nhìn theo chiếc xe sang trọng chạy ra khỏi cổng trường đại học, Hạ Tuyết thở ra rầu rĩ. Cô dễ dàng nhận thấy Trang Trang không thích mình.

Đang thả tâm hồn bay bổng theo bài hát trữ tình du dương từ máy phát nhạc thì Hải Luân chợt nghe giọng Trang Trang cất lên bên cạnh, đầy vui vẻ:

"Lát nữa em rảnh, hai đứa mình đi nhà hàng nào đó cùng ăn tối nhé?"

"Hay em đến nhà dùng bữa với gia đình anh." – Hải Luân gợi ý.

"Ok, thế cũng được."

Thoáng nhìn qua Hải Luân, cô gái họ Tô lưỡng lự chốc lát rồi chậm rãi tiếp, lần này nghe giọng khá nhỏ:

"À mà em có chuyện muốn hỏi... Cô gái khi nãy đứng kế bên anh là ai thế? Lần nào đến trường, em cũng thấy cô ấy đi cạnh anh."

Nghe xong Hải Luân cười tươi, quay qua nhìn bạn gái bằng đôi mắt mù loà:

"Em ganh tị sao? Đừng hiểu lầm, anh và Hạ Tuyết chỉ đơn thuần là bạn bè."

"Hạ Tuyết? Tuyết mùa hè? Tên nghe ấn tượng thật!" – Tuy Trang Trang khen ngợi như vậy thế nhưng nét mặt thì chẳng thân thiện chút nào.

"Ừ, ban đầu mới quen anh cũng rất thích tên cô ấy. Hạ Tuyết tốt lắm, hề thấy anh gặp khó khăn thì cô ấy đều giúp đỡ. Làm bạn với nhau hơn năm năm, bọn anh rất thân. Mỗi lần đến trường, anh chỉ mong gặp cô ấy!"

Hắn do đôi mắt không thấy gì nên Hải Luân chẳng hề biết Trang Trang đã bất động trong mấy phút khi nghe anh bảo vậy. Lòng vô cùng khó chịu khi bạn trai mình lại dường như bắt đầu có cảm tình với người khác nên Trang Trang hơi tăng tốc độ lúc lái xe.

"Nào, anh đang khen một cô gái khác trước mặt bạn gái mình đấy!"

Vì giọng Trang Trang vẫn không hề đổi khác nên Hải Luân cứ ngỡ cô đang đùa giỡn và do vậy, anh cũng tình nghịch hòa theo:

"Hạ Tuyết còn nhiều điểm tốt hơn em đó! Sao, em ganh tị hả?"

Khi ấy, Hải Luân đã nghĩ nếu Trang Trang giãy nảy lên thì anh sẽ vỗ về rồi đáp rằng: "Anh đùa thôi!". Nhưng, sự việc lại không diễn ra đúng như anh chàng họ Trương suy đoán bởi cô đã nói một câu lạnh băng:

"Từ khi bị mù, anh nhìn người dễ dãi quá nhỉ???"

"Em vừa nói gì?" – Hải Luân thật sự biến sắc, tim tự dưng hẫng nhịp bởi nghe hai từ "bị mù" phát ra từ miệng người bạn gái.

Về phía Trang Trang, sau mấy giây tàn nhẫn cô mới phát hiện bản thân vừa thốt lên điều tệ hại! Chỉ vì ghen tức và không kịp suy nghĩ mà cô đi quá đà.

"Ừm... Em không có ý đó.."

Cố kiềm xúc cảm đang dồn nén, Hải Luân tiếp tục hỏi:

"Anh nhìn người thì liên quan gì đến việc bị mù? Em khinh thường anh à?"

"Em không cố ý."

"Thái độ khó chịu này của em mà không cố ý ư?"

Trang Trang, lái xe nhanh hơn nữa, bảo nhặt nhèo vì sự bức bối dâng cao:

"Thôi đi nào! Anh chớ có trẻ con như thế! Em đã nói không cố ý, anh đừng chia mũi vào em như kiểu em vừa gây ra tội lỗi nghiêm trọng."

"Anh trẻ con? Ha!" – Hải Luân buồn cười – "Trang Trang, chính em mới trẻ con! Sao em lại đi ganh tị với Hạ Tuyết? Em cứ như thế anh mệt mỏi lắm!"

Đột ngột, Trang Trang thắng xe lại khiến cả hai ngã nhào về phía trước. Chưa kịp hoàn hồn là Hải Luân đã nghe tiếng bạn gái vang lên, đầy bức bối hết như đây là điều cô đã chịu đựng từ lâu:

"Anh tưởng chỉ mỗi anh mệt mỏi ư??? Em còn mệt hơn nữa khi ở công ty, mọi người đều xì xầm em có người bạn trai mù vô tích sự!"

Khi vừa dứt lời thì Trang Trang giật mình đưa tay lên che miệng. Tội tệ! Giận quá mất khôn, cô đã nói ra điều làm tổn thương bạn trai sâu sắc.

Đối diện, Hải Luân đờ người. Đôi mắt mù loà phản chiếu rõ ràng sự bất thần. Anh cảm giác, tim mình vừa bị ai đó dùng dao cứa vào. Thật sâu. Lòng đau đến mức, chàng trai nhận ra sóng mũi bắt đầu cay cay.

"Mở cửa xe!" – Giọng Hải Luân cất khế, vô cảm.

Bối rối lẫn lúng túng, Trang Trang nắm lấy tay Hải Luân, cố nói nhẹ nhàng như xoa dịu cơn đau trong anh:

"Em xin lỗi!... Tất cả không như anh nghĩ."

"MỞ CỬA XE!" – Anh chàng họ Trương gần như hét lên, đồng thời giật mạnh tay ra khỏi cái nắm giữ của bạn gái.

Tất nhiên, Trang Trang vô cùng giật mình. Tưởng chừng như Hải Luân đã "ném" mạnh ba từ băng giá ấy lên cơ thể đang run của cô bạn gái.. Trông nét mặt tím tái giận dữ kia, cô lặng thinh vài giây rồi ấn nút mở cửa xe cho anh. Dầu biết đi về một mình rất nguy hiểm nhưng Hải Luân vẫn kéo chiếc túi lên vai rồi cầm gậy dò đường, lập tức rời khỏi chiếc xe hơi sang trọng.

Dõi theo bóng dáng Hải Luân vừa đi vừa dùng gậy dò đường, Trang Trang gục đầu xuống vô lăng. *Chuyện tệ hại nào đang đến vậy?* Cô tự hỏi để rồi nhận ra, bản thân và cả Hải Luân đang sắp làm cho cuộc tình này sớm tan vỡ. Bỗng Ào! Ào! Trang Trang sực tỉnh, ngóc đầu dậy nhìn ra ngoài. Trời đổ mưa lớn. Nhớ đến Hải Luân, cô liền hướng ánh mắt lo lắng về phía trước. Qua tấm kính ướt nhoè, Trang Trang không còn thấy bóng dáng anh đâu...

Màn đêm buông xuống ở bar Gossi, tiếng nhạc xập xình vang vọng trong mọi góc ngách của cái nơi tràn đầy sự phù phiếm ấy. Hôm nay sẽ lại như mọi ngày... Hạ Tuyết ngạc nhiên khi Trọng Lâm ngồi xuống sofa với dáng vẻ khá mệt mỏi, trên trán mồ hôi bịn rịn. Trông cách hần thở gấp gấp thì cô có thể đoán được ban nãy vừa xảy ra một cuộc rượt đuổi nào đó.

"Cậu Trọng ổn chứ?" – Hạ Tuyết e dè hỏi.

Chậm rãi quay qua nhìn Hạ Tuyết, Trọng Lâm cười khinh dù vẫn còn thở khó nhọc: "Em quan tâm tôi hả?"

"Anh là khách, nhiệm vụ của tôi là quan tâm chăm sóc khách thật tốt." – Hạ Tuyết khéo léo đáp để hấn không hiểu lầm ý trong câu hỏi vừa rồi của mình.

"Miệng mồm em khá ghê! Ừm, tôi vừa bị một đám người truy đuổi. Khó khăn lắm tôi mới cắt đuôi được chúng! Bọn khốn ấy bám dai thật."

Hạ Tuyết nghe vậy liền bảo ngay, giọng có chút châm chọc:

"Cậu Trọng danh tiếng mà cũng có người dám truy đuổi ư?"

Ngã người dựa lưng vào thành ghế sofa, Trọng Lâm thờ dãi tặc lưỡi:

"Tôi đắc tội với nhiều người lắm nên kẻ thù đầy rẫy! Lâu lâu chúng kéo đến trả thù tôi cho hả giận. Chuyện này vẫn như cơm bữa."

Quan sát điệu bộ ung dung của Trọng Lâm, Hạ Tuyết tự hỏi: Cuộc sống của những thiếu gia nhà giàu là thế này sao? Rốt cuộc, họ tồn tại vì cái gì nhỉ? Đang tàn nhẫn thì cô chợt giật mình khi giọng Trọng Lâm gần sát bên tai:

"Làm gì thù người vậy? Sợ tôi sẽ chết à?"

Hạ Tuyết xoay qua và bắt gặp đôi mắt giễu cợt của Trọng Lâm. Gương mặt hấn gằn lăm lăm khiến tim cô tự dưng đập nhanh như bị rượt. Mau chóng, cô khẽ nhích người ra xa tí.

"Anh phước lớn mạng lớn, chắc không dễ chết thế đâu." – Hạ Tuyết nói đùa.

Nở nụ cười thích thú vì Trọng Lâm dễ dàng nhận thấy cô nàng hình như hơi bối rối. Nghĩ ngợi chốc lát, hấn lấy trong túi áo ra chiếc khăn tay và đưa qua cho cô yêu cầu: "Lau mồ hôi cho tôi đi!"

"Gi cơ? Lau mồ hôi?"

Thấy Trọng Lâm gật gù liên tục như đứa trẻ Hạ Tuyết nhũn mày, đảo mắt. *Chuyện gì thế này? Ngay cả lau mồ hôi mà anh ta cũng bắt mình làm hả trời!* Nhũn thắm bởi khó hiểu với cái trò ngớ ngẩn từ chàng trai, cô khẽ thở ra rồi từ từ đón lấy khăn.

"Nói trước, không khói thuốc, không rượu, không ôm hôn và không cắn."

Trước lời cảnh cáo quá ư trẻ con của Hạ Tuyết, Trọng Lâm bật cười bảo:

"Ok! Ok! Tôi sẽ không làm gì em cả."

Tạm tin tưởng lời hứa của tên đại ma đầu lắm mưu nhiều kế này, Hạ Tuyết cầm khăn lên chậm rãi lau từng giọt mồ hôi đang bịn rịn trên trán hấn. Để rồi trong thoáng chốc, mắt cô lướt nhanh xuống từng chi tiết trên mặt Trọng Lâm thì thấy cặp chân mày đen dài, đôi mắt khá to và quan sát kỹ mới thấy phía đuôi hơi sắc, tiếp đến là sống mũi cao, bờ môi đỏ đỏ như son. Chưa kể, vốn là con trai mà làn da hấn trắng mịn đến khó tin. Bất giác, Hạ Tuyết nghe tim đập thình thịch. Dường như, đây là lần đầu tiên cô quan sát anh chàng này gần như vậy. Tuy không thích nhưng Hạ Tuyết phải thừa nhận rằng, Trọng Lâm được đẩy chữ. Hấn rất khác với Hải Luân! Phải... Hấn mang một nét đẹp kỳ lạ nếu không muốn nói là mê hoặc. Bởi thế ngay lúc này, Hạ Tuyết chẳng hiểu lý do gì bản thân lại bối rối.

"Em ngấm đủ chưa?" – Câu hỏi giễu cợt từ Trọng Lâm vang lên, rõ ràng.

Giật mình Hạ Tuyết ngừng lại, bàn tay đang giữ chiếc khăn bỗng dưng run run. Mồ hôi bắt đầu tuôn ra. Trọng Lâm biết cô quan sát hấn.

"Em nhìn tôi mà mắt không chớp luôn đó."

Mặt Hạ Tuyết bắt đầu nóng ran vì ngượng ngượng. Cô thầm trách mình khi không lại làm chuyện điên rồ. Đối diện, trông đáng vẻ khó coi của Hạ Tuyết, Trọng Lâm cười cười rồi bất ngờ nắm lấy bàn tay cô gái vẫn đang giữ chặt chiếc khăn trắng và để "lơ lửng" trong không trung. Thêm lần nữa giật mình, Hạ Tuyết liền đưa mắt hướng vào Trọng Lâm, bảo:

"Anh đã nói sẽ không làm gì hết..."

"Đúng là tôi có nói." – Trọng Lâm cắt ngang, ánh mắt bỗng chốc tinh ranh – "Nhưng, tôi chỉ hứa là không khói thuốc, không rượu, không ôm hôn, không cắn chứ đâu bảo là không nắm tay!"

Bấy giờ, Hạ Tuyết mới phát hiện mình đã mắc mưu anh chàng quỷ quái ấy rồi. Câu lật ngược tình thế từ hấn khiến cô đơ lười, chẳng đáp trả nổi một từ.

"Lau mồ hôi cho tôi thôi mà tay em run dữ thế? Hay em có tà tâm?"

Hai từ tà tâm giống hệt tấm gương phản chiếu những suy nghĩ sâu thẳm nhất trong đầu Hạ Tuyết. Hiển nhiên, cô càng lúng túng gấp bội. Lẽ nào, Trọng Lâm nhìn thấu tâm can cô thật???

"Bàn tay em nhỏ nhắn quá. Nếu như làm thế này..."

Trọng Lâm đột ngột ngừng lại. Dĩ nhiên Hạ Tuyết mau chóng chuyển cái nhìn sang Trọng Lâm và rồi rất nhanh sau đó cô hết sức kinh ngạc khi thấy hấn kẻ mới lại gần và hôn nhẹ vào bàn tay mình. Chưa hết, tim Hạ Tuyết tưởng như ngừng đập bởi nghe tên đại ma đầu nói khế một câu:

"Tất cả những gì của em, tôi đều trân trọng!"

Khó thở! Cực kỳ khó thở! Không có bất kỳ ngôn từ nào diễn tả được thứ xúc cảm choáng ngợp đang xuất hiện bên trong Hạ Tuyết. Cô hoàn toàn đắm chìm vào thế giới mơ màng, nơi có nụ cười dịu dàng lẫn chất giọng nhẹ hẫng của Trọng Lâm. Không thật! Lại vẫn giống khói thuốc. Say.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Góc khuất 14: Truy đuổi

Mọi thứ bỗng nhiên biến mất, Hạ Tuyết bừng tỉnh khi Trọng Lâm siết chặt lấy tay mình. Hơi đau! Cô nhắm mắt và định nói gì đấy với hắn nhưng tiếp theo cô nhanh chóng nhận ra hắn đang nhìn chăm chăm ai đó ở ngay cửa bar. Ánh đèn khá mờ nên cô phải nheo mắt mới nhìn thấy được. Một tốp người mặc áo đen trông rất lạ, tướng tá to cao, mặt hơi bặm trợn, đang từ từ đi vào bar. Họ đảo mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm người. Còn chưa kịp hiểu gì là Hạ Tuyết đã nghe Trọng Lâm nói đầy nghiêm trọng:

"Chết tiệt! Bọn chúng tìm đến tận đây!"

Vừa dứt lời, Trọng Lâm kéo Hạ Tuyết đứng dậy. Khó hiểu, cô hỏi:

"Chuyện gì vậy? Họ là ai?"

"Kẻ thù!" – Trọng Lâm nói nhanh xong nhìn sang Hạ Tuyết – "Đi theo tôi!"

"Nhưng sao tôi phải theo anh?"

Trọng Lâm toan trả lời thì cả hai bỗng nghe: "Trọng Lâm! Hắn kia!"

Hai người lập tức xoay qua và thấy nhóm người áo đen đang chỉ tay về phía Trọng Lâm. Chúng liền bước thật nhanh về phía này. Tất nhiên, Trọng Lâm mau chóng rời khỏi bàn VIP đồng thời kéo theo Hạ Tuyết đi cùng. Họ tức tốc chạy vào lối hành lang để ra cửa sau của bar. Phía sau, nhóm người áo đen đang luồn lách qua những vị khách và các PR nhảy múa điên cuồng theo tiếng nhạc. Xem ra, chúng rất muốn bắt anh chàng họ Trọng.

Bị kéo tay chạy hối hả, Hạ Tuyết vẫn cố gắng hỏi với lên chỗ Trọng Lâm:

"Này! Anh đưa tôi đi đâu?"

"Đi trốn!" – Hắn đáp rõ, pha chút thích thú dù bản thân đang bị truy đuổi.

"Tại sao tôi phải trốn?"

"Vì chúng đã thấy em đứng bên cạnh tôi!"

Cánh cửa sau quầy bar xuất hiện ngay trước mặt, Trọng Lâm đẩy mạnh cửa và không quên kéo nhanh Hạ Tuyết ra ngoài cùng mình. Hắn đưa cô đến bên chiếc xe mô tô màu đen bóng loáng phân khối lớn mà chẳng rõ đã nằm ở đây từ khi nào. Trọng Lâm đeo mũ bảo hiểm vào rồi lấy chiếc mũ khác đưa cho Hạ Tuyết. Thấy cô chân chừ, hắn cười khinh bảo:

"Nhanh lên! Để bọn chúng bắt kịp thì em và tôi sẽ cùng chết đấy!"

Một phần vì lo lắng, phần khác vì nghe tiếng bước chân đang chạy đến gần thế là không còn sự lựa chọn, Hạ Tuyết đành cầm lấy mũ bảo hiểm đội vào và mau chóng leo lên xe cùng với Trọng Lâm. Trước khi cho xe chạy, hắn không quên đưa tay ra sau lưng để nắm lấy hai tay Hạ Tuyết, kéo mạnh cô ngồi sát vào người mình. Bị kéo giật bất ngờ, Hạ Tuyết suýt chút đập mặt vào tấm lưng to lớn của tay cậu ấm chịu chơi này.

"Anh làm gì thế?"

"Hãy ôm chặt tôi, nếu không em sẽ ngã đấy!"

Cười ranh mãnh, Trọng Lâm nhìn xuống hai tay Hạ Tuyết đang vòng qua để ôm chặt lấy eo mình. Hắn nghĩ, cuộc chạy trốn này hắn sẽ lắm trò vui đây.

"Trọng Lâm!" – Nhóm người áo đen thành linh xuất hiện ở cửa bar, hét lớn.

Lập tức rồ máy xe, Trọng Lâm quay qua nhìn về phía chúng, nhếch mép khinh bỉ: "Có ngon thì đuổi theo xem nào! Bọn khốn!"

Buông câu si nhục xong, Trọng Lâm phóng chiếc mô tô lao như bay ra ngoài đường lộ để lại nhóm người áo đen kia điên tiết lên và đi tìm xe đuổi theo.

... Gió thổi mạnh tạt vào mặt và mắt cay xè, Hạ Tuyết hãi hùng trước kiểu phóng xe bạt mạng của Trọng Lâm. Chiếc mô tô trông khá kèn càng vì quá lớn nhưng hắn vẫn điều khiển nó lạng lách vượt qua những người đang lưu thông khác một cách dễ dàng. Điều đó chứng tỏ, hắn là chuyên gia đua xe.

"Bây giờ anh muốn đến đâu?" – Hạ Tuyết gần như thét vào tai chàng trai bởi tiếng gió át đi mọi âm thanh khác.

"Nơi nào cũng được!" – Trọng Lâm trả lời rành rọt – "Chỉ cần có em đi cùng thì tôi có thể đến bất cứ đâu!"

Hạ Tuyết tròn xoe mắt. Mặc dù gió vẫn thổi ào ào bên tai nhưng cô nghe không xót từ nào cả. Quan sát Trọng Lâm từ phía sau, cô thấy tấm lưng màu áo đen ấy thật rộng lớn. Tự dưng, cô mỉm cười bởi vô cùng yên tâm. Ừm, cảm giác như nếu có người đó bên cạnh thì sẽ không cần lo lắng gì cả.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Trọng Lâm thấy phía xa xa nhóm người áo đen đang đuổi theo bằng xe mô tô. Hắn thờ ra xong tặc lưỡi chán chường vì bọn này bám dai thật. Giật mình khi nghe Trọng Lâm gọi tên, Hạ Tuyết hỏi nhanh: "Chuyện gì?"

"Ôm sát tôi hơn nữa nào! Tôi sẽ cho xe chạy hết tốc độ đó!"

Còn chưa kịp nói gì là Hạ Tuyết đã phát hoảng bởi Trọng Lâm tăng tốc hơn nữa. Chiếc xe phân khối lớn gần như "bay" khỏi mặt đường với kiểu chạy bán sống bán chết đó. Chẳng còn cách nào khác, Hạ Tuyết chỉ biết ôm chặt người Trọng Lâm để giữa chừng khỏi bị rớt xuống xe, đồng thời lòng thầm cầu mong cho mạng hai người đừng kết thúc quá sớm.

Trở lại Gossi. Đào mắt tìm kiếm một hồi, Thục Nghi hỏi Hà Dương:

"Hạ Tuyết đâu? Vừa nãy còn thấy cậu ấy ngồi với tên Trọng Lâm cơ mà."

Vuốt lại thẳng thướt mấy tờ polyme được khách boia, Hà Dương đáp:

"Em không rõ nữa. Hình như, cậu Trọng kéo chị ấy đi đâu thì phải."

"Hừ! Không biết hắn lại muốn giờ trò gì! Cái tên đó chả tốt lành gì hết!"

Đột ngột, giọng Tri Đồng vang khe khẽ bên tai khiến Thục Nghi giật mình:

"Ai chẳng tốt lành thế? Đang nói tôi hả?"

Mau chóng xoay qua, Thục Nghi thấy Tri Đồng nhìn mình cười cười. Tức thì, những cảm xúc kỳ lạ đêm trước bỗng dung ủa về khiến lòng cô hồi hộp.

"Sao vậy? Không khoẻ ở đâu à?" – Anh chàng họ Hoàng vẻ hơi lo lắng.

Thục Nghi khẽ đào mắt rồi xoay mặt sang hướng khác để Tri Đồng không nhận ra mình đang lúng túng, bảo nhặt nhèo:

"Ừ, tôi gần như phát ốm khi thấy anh!"

"Gi, nói khó nghe vậy?" – Tri Đồng rờ cảm, tặc lưỡi – "Đêm trước thấy cô đáng yêu lắm mà sao giờ không giống thế nữa."

Cụm từ đáng yêu phát ra từ miệng chàng trai đó khiến cô nàng ương bướng càng thêm bối rối. Mặt cô nóng ran, nếu bar không tối thì hẳn ai cũng thấy rõ gương mặt đỏ bừng bừng này rồi. Trong thoáng chốc, tự dưng Thục Nghi cảm thấy ngượng. Lần đầu tiên cô bị "triệu chứng" kỳ quặc ấy.

"Nè, giận tôi hay hả? Im re vậy?" – Tri Đồng cười cười – "Thôi, đùa tí vui vui. Giờ tôi sẽ thực hiện lời hứa hôm qua, đền bù cho cô đêm nay!"

Đền bù? Nghĩa là sao nh? Thục Nghi nhủ thầm, toan hỏi rõ ràng thì Tri Đồng đã rời khỏi quầy rượu đến gần chỗ Khương Dung đang đứng quan sát những PR khác làm việc. Chẳng rõ họ nói gì với nhau mà Thục Nghi thấy quản lý Khương thỉnh thoảng nhìn về phía mình rồi gật đầu, ra vẻ hải lòng. Rất nhanh sau đó, Tri Đồng trở lại chỗ Thục Nghi còn ngớ mặt, nháy mắt:

"Ok! Tôi xin phép cho cô xong rồi đấy. Giờ chúng ta đi."

"Đi? Nhưng đi đâu?"

"Đi ra ngoài với tôi một đêm!"

Đối diện, Thục Nghi dường như không tin vào tai mình. Tên cậu chủ Hoàng này muốn giờ trò gì mà lại bảo cô đi khách chứ? *Quá đáng thật! Vậy là hẳn lộ bộ mặt thật rồi!* Thục Nghi mím môi nhủ thầm, đôi mắt to tròn toát lên vẻ giận dữ. Lập tức, cô đáp trả ngay:

"Gi? Vậy ra đền bù mà anh nói chính là muốn tôi đi khách cùng anh hả? Hà! Quả nhiên không ngờ! Tương tá bánh bao, con nhà giàu có và còn làm giám đốc vậy mà lại yêu cầu PR làm cái chuyện xấu xa đó! Anh có biết xấu hổ không chứ? Suýt chút nữa tôi đã phải lòng anh đấy!"

Dứt lời, Thục Nghi sừng sốt đưa tay lên bịt miệng vì lỡ thốt ra câu không nên nói. Do quá nóng giận nên cô chẳng còn tỉnh táo kiểm chế bản thân. Về phía Tri Đồng, sau mấy giây nghếch mặt vì khi không bị Thục Nghi mắng một tràng dài thì anh chợt cười phì.

"Hoá ra, tôi lỡ để cô Lý Thục Nghi thích mình à?" – Tri Đồng hỏi đùa nhưng ánh mắt đã trở nên dịu dàng hơn khi nhìn cô nàng bướng bỉnh.

"Không... không có! Đừng tưởng bở! Hạng xấu xa như anh đời nào tôi thích!..." – Dầu chứng cứ đã rành rành ấy vậy, Thục Nghi vẫn chối.

Tiếp tục cười cười, Tri Đồng chậm rãi trả lời:

"Tôi đói bụng, định rủ cô ra ngoài ăn hủ tiếu gõ. Thế là xấu xa sao?"

Anh chàng họ Hoàng vừa dứt lời thì đối diện Thục Nghi ngẩn người. Đôi mắt đang hần lên về tức giận giờ đây chuyển qua kinh ngạc. Nhưng mấy giây sau, cô cảm thấy sợ hãi vì... xấu hổ! Thục Nghi cắn môi nhắm mắt, thầm trách mình xốn xác chẳng chịu hỏi rõ ràng đầu đuôi mà đã mắng người ta hùng hổ. Chưa bao giờ, cô thấy khó xử như thế.

"Tôi không biết rằng mời ai đó đi ăn tôi lại bị hỏi: *Anh có biết xấu hổ không?* Chắc, khó hiểu quá!" – Tri Đồng có ý thờ dài thật dài, lắc đầu.

Thục Nghi xấu hổ đến mức muốn độn thổ luôn cho xong. Mắt mặt ghê chết!

"Ồ ừm... ý tôi là..."

Suýt chút nữa là Tri Đồng đã cười lớn trước dáng vẻ vô cùng khó coi của Thục Nghi khi lắp bắp mãi một câu nhưng may thay anh kịp kiềm lại được.

"Được rồi, chọc cô vui thật! Lần sau đừng hấp tấp nóng vội nữa nhé."

Còn mặt mũi đầu mà ngược nhìn người ta nữa nên Thục Nghi khẽ gật đầu.

"Thế cô không định đi ăn tối với tôi à?"

Chậm rãi, Thục Nghi ngẩng mặt lên và thấy Tri Đồng đứng xoay lưng, tay trái chống nạnh, đầu ngoái lại nhìn mình. Đôi mắt Thục Nghi tròn xoe để rồi vài giây sau lại tiếp tục cúi mắt đầu. Nhưng lần này không phải xấu hổ mà là... vui sướng! Kín đáo nở nụ cười bên lên, cô rút rề đưa tay lên quàng qua tay Tri Đồng trong khi trái tim đập liên hồi. Quan sát dáng vẻ ngại ngùng của cô gái, anh chàng họ Hoàng mỉm cười nhẹ nhàng rồi cất bước. Chỉ ít phút sau, bóng dáng hai người đã khuất sau cửa bar.

Sau khi cố gắng cắt đuôi nhóm người mặc áo đen nọ bằng cách cho chiếc mô tô phóng bạt mạng, luồn lách đủ thứ nơi, Trọng Lâm mau chóng lái xe vào một bên cảng nhỏ khá vắng vẻ vì nghĩ nơi đây bọn chúng khó tìm thấy. Lúc vừa mới chạy vào bên trong cảng, nơi có những hộp container khổng lồ nằm san sát nhau thì do tốc độ quá nhanh và vì thế khiến bánh xe bị trượt khi hắn đang rẽ sang bên phải. Hậu quả, chiếc mô tô phản khối lớn ngã âm xuống, còn Hạ Tuyết với Trọng Lâm bị hất văng ra một đoạn hơi xa. Cú ngã mạnh khiến cả hai bất tỉnh... Ế ầm. Hạ Tuyết từ từ mở mắt ra, may là đầu không sao bởi có mũ bảo hiểm che chở. Cô ngồi dậy một cách mệt mỏi, cả người đau rất vì bị trầy xước. Chủ yếu là ở tay và chân.

"Anh chàng Trọng Lâm này chạy xe phát khiếp! Từ giờ về sau, mình tuyệt đối không ngồi cùng xe với anh ta!"

Thầm trách Trọng Lâm xong bấy giờ Hạ Tuyết mới chợt nhớ đến hắn. Cô liền đảo mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm tên đại ma đầu. Đây là cảng biển vắng vẻ, chẳng có gì ngoài màn đêm, gió và sóng biển vỗ rì rầm ở phía xa xa. Rồi đột nhiên mắt Hạ Tuyết mở to sững sờ vì thấy cách chỗ mình ngồi cỡ chục bước chân về tay trái, là bóng dáng Trọng Lâm nằm bất động. Lo lắng, cô cố gắng đứng dậy chậm chạp tiến đến gần chỗ hắn. Mỗi bước chân đi, cô nhấc mặt lại bởi cơ thể rất buốt. Rất nhanh, Hạ Tuyết đã đến bên Trọng Lâm và mau chóng ngồi xuống. Trông thân thể bất động của hắn, cô bắt đầu sợ hãi. Không nhiều lời, cô nhẹ nhàng tháo gỡ mũ bảo hiểm ra. Đầu hắn không chảy máu, trên trán có một hai vết bầm do va đập. Đặt tay lên người Trọng Lâm, Hạ Tuyết lay lay còn miệng gọi khẽ:

"Cậu Trọng! Cậu Trọng! Anh mau tỉnh lại đi! Đừng làm tôi sợ!"

Dù Hạ Tuyết gọi bao nhiêu lần, Trọng Lâm vẫn chẳng hề động đậy. Thật sự hoang mang, cô mau chóng áp tai lên ngực hắn để nghe thử nhịp tim. Thành thật! Mắt cô sáng rỡ vì tìm chàng trai vẫn còn đập bình thường. Nhưng nếu vậy thì sao Trọng Lâm chưa tỉnh dậy. Lý nào cơ thể hắn bị chấn thương mạnh bên trong mà cô không biết. Áp tai lên ngực tên đại ma đầu lần nữa và Hạ Tuyết nghe tiếng thở của hắn hơi đứt quãng. Chắc là hắn khó thở! Nghĩ thế, cô liền nhích người lên trên một tí rồi kéo nhẹ đầu Trọng Lâm hơi ngửa lên, tay phải bóp nhẹ mũi hắn còn tay trái đặt dưới cằm. Hạ Tuyết thoáng lưỡng lự trước hành động sắp làm hô hấp nhân tạo! Thế nhưng, nếu như do không sơ cứu kịp thời mà anh chàng mất mạng thì sao. Vậy là chẳng còn cách nào khác, Hạ Tuyết đành hít sâu một hơi thật dài cho căng lồng ngực và sau đó từ từ đặt môi mình lên môi hắn. Hạ Tuyết hô hấp nhân tạo liên tục... Hơn mười phút sau, Hạ Tuyết ngừng lại vì mệt rồi sau đó thì đưa mắt nhìn Trọng Lâm, hắn cứ nằm im hết như đã hoàn toàn chết. Hạ Tuyết tiếp tục gọi, giọng bắt đầu lạc đi vì nỗi sợ hãi dâng cao:

"Trọng Lâm! Trọng Lâm! Trọng Lâm! Đừng chết! Làm ơn... đừng chết!"

Hạ Tuyết cảm giác sống mũi cay cay, mắt nhoe nhoe vì nước mắt ứa ra. Cô rất ghét Trọng Lâm! Ghét những cái ôm, cái hôn cả cách hắn hành hạ cô bằng đủ thứ trò. Nhưng, chưa lúc nào Hạ Tuyết lại nghĩ có ngày hắn chết trước mặt mình và cô sẽ mất hắn...

Trong khi Hạ Tuyết đang đối diện với hàng trăm xúc cảm rối bời của chính mình thì phía dưới, Trọng Lâm từ từ mở hé mắt. Sự thật thì hắn đã tỉnh lại rồi, ngay cái lúc Hạ Tuyết chuẩn bị hô hấp nhân tạo. Hiển nhiên, tên đại ma đầu này chẳng ngu dại gì mà mở mắt ra sớm thế. Hắn cảm thấy cực thích khi Hạ Tuyết làm cái việc "môi chạm môi" với mình gần hơn mười phút, điều mà khi tỉnh hắn tuyệt đối không bao giờ có được. Chưa kể, Trọng Lâm rất muốn xem thử cô nàng sẽ biểu hiện ra sao nếu nghĩ mình chết. Ban nãy, hắn nghe rõ mười mươi cô gọi hai từ "Trọng Lâm" chứ không còn là cậu Trọng đầy khách sáo trước đây nữa. A! Có trò mới thú vị đây! Vừa nghe tiếng gọi đứt quãng nghèn nghèn của Hạ Tuyết, Trọng Lâm vừa khẽ nhếch mép cười ranh

mãnh. Dầu cố gắng nằm im ấy thế lòng hấn lại rạo rức kinh khủng, đến nỗi muốn bật dậy ôm chầm lấy cô rồi hôn một phát cho đỡ "con thèm" nhưng mà lại không được bởi hấn đang chờ đợi một câu nói...

"Trọng Lâm! Em không thể thiếu anh! Em yêu anh! Nào, nói đi! Em nói đi chứ!" – Trọng Lâm bắt đầu mất kiên nhẫn, lòng thầm thúc giục Hạ Tuyết.

Anh chàng tình ranh ấy biết Hạ Tuyết sắp khóc nhưng hấn vẫn không thích phải tình ngay lúc này dù rất muốn ôm cô trong vòng tay để vỗ về. Chà! Chỉ cần ba từ thôi, nếu Hạ Tuyết nói ra ba từ đó là hấn lập tức bật dậy ngay. Còn đang sốt ruột chờ đợi thì Trọng Lâm tự dưng chẳng còn nghe âm thanh nào nữa. Và cùng lúc, hấn cảm nhận một cơ thể mềm mại ngã nhẹ nhàng lên người mình. Chả rõ cái quái gì đang diễn ra nên Trọng Lâm chậm rãi mở hé mắt xem thử. Hấn kinh ngạc khi thấy Hạ Tuyết nằm gục xuống bất động. Hoi giật mình, hấn nghĩ lẽ nào cô sợ quá nên ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Góc khuất 15: Ái tình

Đảo mắt nghĩ ngợi chốc lát, Trọng Lâm liền mau chóng ngồi dậy, tay đặt lên vai Hạ Tuyết lay:

"Này, Hạ Tuyết! Hạ Tuyết! Em bị sao vậy?"

Trọng Lâm vừa dứt tiếng gọi thì ngay lập tức Hạ Tuyết từ từ ngóc đầu lên, trông cô hoàn toàn bình thường chẳng hề giống như kiểu sợ quá ngất xỉu.

"Tôi biết anh già bộ mà!" – Hạ Tuyết nheo nheo mắt, hơi tình ranh bảo.

Lần đầu tiên câu ám cao ngạo đó đã có một bộ mặt hết sức tức cười: mắt mở to thao láo như ốc bươu, miệng há to vì bất ngờ. Phải mấy phút sau hấn mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Tức thì hấn cười lớn, nghe âm vang cả bên cạnh.

"Ha ha ha!" – Trọng Lâm dường như không thể ngừng cười – "Hạ Tuyết! Em đáng sợ thật! Nhưng sao em biết tôi già vờ?"

"Tôi đã nói anh phước lớn mạng lớn nên chẳng dễ chết vậy đâu. Vội lại, đừng tưởng tôi là người ngây thơ không biết gì."

Nói xong, Hạ Tuyết đứng dậy toan bước đi thì thỉnh thoảng Trọng Lâm nắm tay và kéo cô quay lại. Trong thoáng chốc, mặt hai người gần sát nhau, đến nỗi có cảm tưởng chỉ một cái nhích chân thôi là họ có thể hôn nhau.

"Anh muốn gì?" – Hạ Tuyết lúng túng hỏi bởi mặt đối phương ở quá gần.

Nhoèn miệng cười, Trọng Lâm cất tiếng khê khàng nghe như làn gió đêm:

"Ban này, em rất sợ khi tưởng tôi chết? Thừa nhận đi, em thích tôi?"

Đối diện, Hạ Tuyết đảo mắt đáp về ngập ngừng: "Không... không có!"

"Nếu em vẫn ngoan cố thì tôi sẽ..."

"Anh sẽ làm gì?" – Hạ Tuyết cảnh giác, cảm giác tên đại ma đầu hình như càng ngày càng nhích lại gần hơn.

"Sẽ tiếp tục cảnh hô hấp nhân tạo khi này!"

Không để Hạ Tuyết chờ lâu, Trọng Lâm lập tức hôn cô. Mắt Hạ Tuyết mở to. *Sao lúc nào tay thiếu gia ấy cũng chơi trò này hết vậy?* Nghĩ thầm như thế, Hạ Tuyết cố vùng thoát khỏi hấn. Nhưng kỳ lạ thay, chẳng rõ lý do gì mà sự phản kháng của cô không mạnh mẽ như mấy lần trước nữa. Hai tay cô đặt lên ngực Trọng Lâm nhằm đẩy hấn ra cũng dường như yếu hơn. Có một thứ xúc cảm lạ lùng trói chặt trái tim, nửa không nhưng nửa lại muốn. Điều khó tin là, Hạ Tuyết không mong Trọng Lâm ngừng lại...

Nhận ra sự đón nhận nụ hôn từ Hạ Tuyết, Trọng Lâm càng ấn môi vào sâu hơn. Rõ ràng là hấn hiểu, rất hiểu những suy nghĩ của cô nàng này. Có thể xem như hấn đã làm chủ được trái bóng tình yêu này chưa? Vì quá lún sâu vào nụ hôn nên Trọng Lâm vô tình siết thật chặt tay Hạ Tuyết khiến cô chợt kêu lên: "A! Đau!" Giật mình, Trọng Lâm buông lỏng người Hạ Tuyết ra. Hấn thấy cô nhăn mặt, vẻ như đau lắm. Mau chóng đảo mắt xuống chỗ mình đang nắm, Trọng Lâm chợt phát hiện vết xước rướm máu trên tay Hạ Tuyết.

"À... Xin lỗi! Tôi không để ý là em bị thương."

Hạ Tuyết liền nhìn Trọng Lâm. Nét mặt lo lắng thoáng chút dịu dàng của hấn làm lòng cô xuất hiện chút niềm vui.

"Chúng ta đến chỗ kia rồi tôi sẽ băng vết thương cho em."

Trọng Lâm vừa bảo vừa nhẹ nhàng nắm tay Hạ Tuyết kéo đi về phía mấy cái container ở gần đấy. Hắn chọn nơi "ẩn náu" của cả hai là phía sau mấy cái hộp sắt to lớn kia cũng bởi sợ nhóm người áo đen có thể xuất hiện thành linh và khi ấy, hai người sẽ khó thoát. Đi theo sau, nhìn tấm lưng chàng trai đó, Hạ Tuyết khẽ mỉm cười dù bản thân không hiểu mình cười vì điều gì.

Sau khi rời Gossi, Tri Đồng đưa Thục Nghi đến đường Nguyễn Kim ăn hủ tiếu gõ của một cặp vợ chồng làm rất ngon. Hai người vừa dùng vừa trò chuyện vô cùng vui vẻ. Rời đường Nguyễn Kim, cả hai cùng thả bộ đi dạo.

"Cô ăn ngon chứ?" – Tri Đồng bước chậm rãi bên cạnh Thục Nghi, hỏi.

"Ừm, cảm ơn anh... Hắc xì!"

Thục Nghi chưa nói hết câu là đã nhảy mũi. Hình như gió hơi lớn khiến cô cảm lạnh mất rồi. Khi nãy rời bar gấp quá, cô quên mang theo áo khoác. Thục Nghi co sát người, hai tay chà chà bờ vai cho đỡ lạnh. Chợt, Thục Nghi ngạc nhiên khi một chiếc áo khoác khá dày choàng lên người mình. Chưa kịp hiểu gì thì cô nghe giọng Tri Đồng nói khẽ khàng bên tai:

"Đêm gió lạnh, cô nên cẩn thận!"

Thục Nghi từ từ quay qua và thấy Tri Đồng đang mỉm cười dịu dàng. Bỗng chốc, cô thấy mọi thứ xung quanh đều nhẹ tênh, kể cả cơ thể mình hết như chúng chẳng hề có trọng lượng nào. Bình dị và vô cùng sâu lắng.

"Cảm ơn." – Thục Nghi hơi cúi đầu, bảo khẽ.

Tri Đồng nghe rõ hai từ đó nhưng lại không nói gì thêm mà chỉ nở nụ cười. Cả hai vẫn tiếp tục rảo bước cùng nhau và giữa họ tự dưng chẳng còn xuất hiện bất kỳ âm thanh nào nữa ngoài tiếng đập khe khẽ rộn ràng của hai trái tim được sưởi ấm. Lúc đi đến một khúc cua, bất ngờ có đám nhóc quậy phá chạy ào qua, vô tình đụng trúng người Thục Nghi làm cô chói với ngã nhào xuống đất. Hậu quả, chân bị trặc do mang giày cao gót tới tám phân...

"Chà bị nặng đấy, chắc sẽ khó đi đây." – Tri Đồng tháo giày ra khỏi chân Thục Nghi, xem xét – "Cô đau lắm không?"

Thục Nghi ngồi trên bậc thềm, nhăn mặt khi thấy vết bầm ngay mắt cá chân:

"Đau chóe sao không! Xúi quẩy thiệt! Mọi khi ra đường có gặp phải chuyện xui xẻo này đâu, giờ làm sao về bar Gossi..."

Nghe cô gãi than thở vậy, Tri Đồng thoáng nghĩ ngợi. Mấy phút sau, anh đề nghị: "Hay là, tôi công cô về nhé."

Đang xoa xoa mắt cá chân, nghe xong câu nói đó Thục Nghi xoay qua nhìn:

"Công? Anh đùa hả?"

"Tôi nói thật."

"Từ đây về bar Gossi còn xa lắm, anh chịu không nổi đâu."

Tri Đồng lắc đầu, vẫn một mực kiên quyết đòi công Thục Nghi. Đã thế anh còn đáp một câu rằng: "Tôi sẽ rất vui nếu được công cô!"

Mất Thục Nghi tròn xoe. Lúc đó cô đã nghĩ: *Sao anh ấy lại đối xử tốt với mình như vậy!* Bất giác, tim lại đập thình thịch. Nếu cứ cái đà này mãi thì không khéo cô phải lòng anh chàng ga lăng tốt bụng này mất.

"Nào, đừng chần chừ nữa cô bé!"

Vừa nói, Tri Đồng vừa nhẹ nhàng đỡ Thục Nghi đứng dậy đồng thời kéo hai tay cô quàng qua cổ mình. Bị ép đến thế, Thục Nghi chẳng có thời gian phản ứng gì hết. Khi đã trấn tĩnh lại thì cô thấy mình đang ngồi trên lưng anh.

"Ngồi vững nhé, kéo cô rớt giữa đường thì tôi không biết đâu." – Tri Đồng bảo đùa nhưng nét mặt thì vẫn tỉnh bơ như thường.

"Hừ! Tôi mà rớt cũng phải kéo anh lại." – Thục Nghi đáp trả.

Bật cười thú vị, Tri Đồng nhanh chóng cất bước. Từ đây về bar Gossi đường còn khá là dài thế nhưng anh nhất định sẽ không thấy mệt vì đang công trên lưng người con gái đó. Về phía Thục Nghi, cô chậm rãi ngã đầu xuống bờ vai anh chàng họ Hoàng. Miệng mỉm cười và cô ước giá như con đường đi về này cứ dài mãi, dài mãi không có điểm dừng...

Dán băng keo cá nhân vào vết thương của Hạ Tuyết xong, Trọng Lâm nhìn cô hỏi: "Có cần đi bệnh viện không?"

Đối diện, Hạ Tuyết vỗ nhẹ vào miếng băng trong suốt, lắc đầu bảo:

"Chỉ bị trầy xước sơ sơ thôi. Mà ở đâu anh có nhiều băng cá nhân vậy?"

"Đây là cách tôi tự chăm sóc vết thương cho mình mỗi khi đánh nhau xong." – Trọng Lâm tặc lưỡi rồi cười khinh – "Kiểu như ta lộn rồi thì phải biết lo lấy thân, chả lẽ chạy về nhà khóc với mẹ à?"

"Anh hay đánh nhau lắm hả?"

"Ừm, thỉnh thoảng làm vài cuộc thôi. Cả ngày ở không cũng chán."

Nghe vậy, Hạ Tuyết giấu tiếng thở dài, khẽ nhích người để dựa lưng sát vào thùng container khổng lồ phía sau:

"Thiếu gia con nhà giàu sướng thật, chả bù với sinh viên nghèo như tôi, sáng học tối đi làm thêm chẳng còn thời gian nghỉ ngơi."

"Hay làm người yêu tôi đi! Vậy thì em không cần học hành hay làm thêm mà vẫn có tiền."

Quay qua nhìn nụ cười bốn cọt của Trọng Lâm, biết ngay hấn giỡn với mình nên Hạ Tuyết bảo nhạt: "Vớ vẩn! Đừng có đùa kiểu ấy."

Cười phì và toan nói tiếp thì Trọng Lâm chợt thấy ngay cổ Hạ Tuyết có hai ba vết bầm khá dài nhạt màu. Nheo mắt nghĩ ngợi trong chốc lát, hấn liền tiến sát lại gần rồi mau chóng đưa tay kéo nhẹ cổ áo cô xuống. Hiên nhiên lập tức giật mình, Hạ Tuyết cố tháo tay anh chàng ra đồng thời ngạc nhiên:

"Anh làm gì thế?"

Trọng Lâm, mắt vẫn không rời khỏi những vết bầm kia, chậm rãi hỏi:

"Cái này sao giống... Em bị đánh phải không?"

"Không phải." – Hạ Tuyết gạt tay đối phương, đáp lẩn tránh – "Tôi bị té."

Quan sát dáng vẻ kỳ lạ của cô gái, Trọng Lâm lặng thinh chốc lát rồi khẽ khàng cất giọng, nghe trầm và đục hẳn: "Ai đánh em? Nói tôi biết xem nào!"

"Hà, tôi đã nói là bị té..."

"Đừng có dối gạt tôi! Em nghĩ tôi mới lên ba sao? Những vết bầm kiểu này chắc chắn là do bị đánh. Cho tôi biết, ai đã đánh em!"

Chất giọng lạnh lùng của Trọng Lâm khiến Hạ Tuyết bắt đầu khó xử.

"Nếu tôi nói ra thì anh định làm gì người đó? Việc này chẳng có gì to tát..."

Trọng Lâm cắt ngang lời Hạ Tuyết bằng một câu vô cùng rõ ràng:

"Tôi sẽ giết thằng đó!"

"Hà? Giết ư?" – Hạ Tuyết nhú mày – "Anh khéo đùa."

"TÔI KHÔNG ĐUA ĐÀU!"

Ánh mắt lạnh băng và kiên quyết từ Trọng Lâm hướng thẳng vào Hạ Tuyết làm cô bất động trong mấy phút, chính xác là bởi do quá kinh ngạc trước phản ứng khá dữ dội của hấn. Để rồi sau đó cô thở ra, trả lời:

"Là bố tôi! Anh sẽ giết bố tôi ư?"

Khi đã biết ai là thủ phạm tạo ra những vết bầm trên người Hạ Tuyết, Trọng Lâm không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

"Bố? Em bị chính bố mình đánh? Như vậy có khác nào hành hung con cái?"

"Đúng thế." – Hạ Tuyết tự dưng cười cười nhưng nghe xót xa – "Bố tôi là người rượu chè, bài bạc và bạo lực. Ông thường trút giận lên đầu tôi và mẹ mỗi lần giận dữ vì thua trắng tay. Những trận đòn dai dẳng bắt đầu từ khi tôi mới năm tuổi. Không lâu sau mẹ tôi qua đời do sức khỏe suy kiệt, hiển nhiên chỉ còn mình tôi hứng chịu tất cả. Nhưng bị đánh mắng mải rồi cũng quen..."

"Quen sao?" – Tiếng Trọng Lâm bỗng nhiên trầm xuống mau chóng – "Dù bao nhiêu năm trôi qua đi nữa, vết thương của quá khứ vẫn nhức nhối."

Hạ Tuyết từ từ xoay qua thấy Trọng Lâm hướng đôi mắt không chớp vào khoảng không phía trước. Vẻ như một nỗi buồn xa xăm nào đấy đang hiện về che phủ cái nhìn ấy... Dựa lưng sát container, Trọng Lâm ngửa mặt lên bầu trời đêm, nói chậm rãi hết như sắp kể một câu chuyện đã từ lâu lắm:

"Tôi bị bố đánh đập năm mười hai tuổi. Còn lý do ư? Là bởi mẹ tôi bỏ ông ta đi theo người khác. Mỗi buổi chiều từ công ty trở về, ông ta nhìn tôi rồi day nghiến bảo rằng: *Hễ thấy mày là tao lại nhớ về mẹ mày. Sao mày giống con ả đó như thế?* Vịn vào điều ấy, ông ta thẳng tay đánh tôi để hả cơn uất hận. Cuộc sống bấy giờ đối với tôi còn hơn địa ngục! Nhưng mọi thứ tệ hại chỉ kéo dài đến năm tôi mười sáu, khi lần đầu tiên tôi giật lấy cây roi da trên tay ông ta, bẻ gãy vụn và nói: *Từ giờ, nếu ông còn dám đụng vào tôi theo cách này thì tôi nhất định sẽ giết ông!* Vậy là kết thúc!"

Dù gì ông ta cũng chịu buông tha tôi bởi một năm sau, ông ta kết hôn với người phụ nữ xinh đẹp khác. Bà ấy sinh cho ông ta đứa con trai. Tôi chẳng bao giờ nhìn mặt nó vì đơn giản rằng, người vợ hiện tại đó của bố tôi không phải mẹ ruột tôi!"

Ngồi lắng nghe tâm sự của Trọng Lâm, Hạ Tuyết bất động. Cô không ngờ được tên đại ma đầu này lại có quá khứ khổ đau đến vậy. Chưa kể, hẳn và cô còn giống nhau ở chỗ bị chính bố ruột của mình hành hung suốt nhiều năm. Phải chăng đây là sự an bài của số phận khi cho hai người tình cờ gặp nhau?

"Hắn, anh rất nhớ mẹ?" – Hạ Tuyết hỏi khẽ.

Lặng im mấy giây, Trọng Lâm liền cười nhạt nhẽo:

"Nhớ? Hình như không! Khi tôi không còn khóc vì bị bố đánh nữa thì đó cũng là lúc tôi hoàn toàn quên đi bóng hình của người phụ nữ mình gọi mẹ. Bà ấy không yêu tôi thì tôi chẳng có lý do gì níu giữ bà ở lại bằng việc nhưng nhớ! Tất cả chỉ vô ích! Khi một cặp vợ chồng không còn hạnh phúc, đứa con sẽ trở thành gánh nặng. Tôi tuyệt đối không muốn mình là gánh nặng ấy vì vậy tôi để mẹ ra đi. Tôi không trách bà ấy bởi từ lâu lắm rồi. Vì từ lâu tôi đã chẳng yêu thương ai và cũng chẳng cần ai yêu thương mình!"

Câu nói cuối cùng phát ra từ môi Trọng Lâm vừa kết thúc thì Hạ Tuyết quá đỗi kinh ngạc. Không yêu ai và cũng không cần ai yêu mình.. Như thế sẽ cô đơn biết mấy. Cô nhìn qua Trọng Lâm trong khi hẳn cứ nhìn chằm chằm khung cảnh vắng lặng trước mắt. Vào giây phút ấy, tự dưng Hạ Tuyết cảm nhận được sự đơn độc đến tột độ trong tâm hồn của Trọng Lâm.. Có lẽ là vì hai con người đang ngồi gần nhau này mang trái tim giống nhau.

"Tôi nghĩ, anh rất khao khát được yêu thương chỉ là bản thân không thừa nhận thôi." – Hạ Tuyết bảo.

Hơi nghiêng mặt sang bên, Trọng Lâm cười: "Sao em biết rõ như vậy?"

"Con người không thể sống mà không cần đến người khác. Anh hãy mở lòng để cố gắng tìm một người yêu mình... Phải, chỉ duy nhất một người là đủ!"

Nụ cười khinh khỉnh trên môi Trọng Lâm nhạt dần. Đôi mắt hắn bất động và phản chiếu điều gì mơ hồ. Một thứ xúc cảm khác trời dậy, không dữ dội mà rất sâu lắng khi anh chàng cao ngạo đó thấy Hạ Tuyết mỉm cười dịu dàng. Reng! Reng! Làn mưa âm thanh lạnh tanh từ chiếc điện thoại phá ngang tâm trạng đang xốn xang của Trọng Lâm. Bởi thế trong khi Hạ Tuyết mau chóng bắt máy thì hắn thở dài chán nản và thầm rửa cái tên bên kia đầu dây.

"Alo, di sáu ạ.. Thế ư? Vâng con hiểu, con sẽ về ngay."

Cúp máy xong, Hạ Tuyết thấy Trọng Lâm nhìn mình chằm chằm cốt muốn hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

"Di sáu hàng xóm bảo bố tôi về nhà nhưng không có chìa khoá nên ông ấy đứng bên ngoài la lối um sùm làm phiền mọi người. Giờ tôi phải về ngay."

"Tôi đưa em về. OK?"

Chẳng để Hạ Tuyết đáp lời là Trọng Lâm đã nắm lấy tay cô nhẹ nhàng kéo dậy rồi cả hai đi về phía chiếc mô tô còn nằm sóng soài.

Khương Dung ngạc nhiên khi thấy bàn chân Thục Nghi bị băng trắng và cô gái được Tri Đồng dìu ngồi xuống ghế: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không sao, Thục Nghi bị trật chân. Tôi vừa đưa cô ấy đến một bệnh viện tư gần đây xem xét và băng bó. Chỉ bị nhẹ thôi." – Tri Đồng giải thích rõ để xoa dịu sự lo lắng của quản lý Khương.

Đứng bên cạnh, Hà Dương cúi người nhìn Thục Nghi hỏi giọng âu lo:

"Chị đau lắm không?"

"Không." – Thục Nghi lắc đầu – "Bác sĩ bảo nghỉ ngơi vài hôm là khỏi."

Hà Dương thở phào nhẹ nhõm. Còn Khương Dung thì khoanh tay tặc lưỡi:

"Hai người mới đi ra ngoài có chút mà đã xảy ra chuyện."

"Chắc là lỗi của tôi."

Nghe anh chàng họ Hoàng bảo vậy, Thục Nghi nói vắn vơ nhưng thật chất là khéo léo giúp anh thoát khỏi cảm giác "tội lỗi":

"Tháng này là vận xui của tôi nên việc này không phải lỗi do anh."

Nghe câu "chữa lửa" giúp mình của Thục Nghi, Tri Đồng chỉ cười không nói gì. Thấy thế, quản lý Khương bèn tiếp:

"Phải đấy, đã xui rồi thì khó tránh khỏi đâu thể nói là lỗi của ai được."

Chương 16: Góc khuất 16: Xin hãy là người duy nhất đó...

"Đúng rồi, với lại anh Tri Đồng cũng đã mời chị Thực Nghi một bữa hủ tiếu gõ ngon lành còn gì." – Hà Dương chọc ghẹo bằng giọng gan tị.

"Ừ ừ, tôi cảm ơn vì mọi người đã nói giúp." – Tri Đồng giơ tay lên chịu thua – "Cũng đã khuya, tôi phải về. Sáng mai có cuộc họp gấp. Tạm biệt!"

Nói với Khương Dung và Hà Dương xong, Tri Đồng chậm rãi nhìn xuống Thực Nghi cười dịu dàng: "Mai gặp lại nhé, cô bé!"

"Anh hãy thôi gọi tôi là cô bé đi!" – Vờ tỏ ra hậm hực rồi Thực Nghi bảo nhanh, tuy nhỏ nhưng rõ ràng – "Anh về cẩn thận."

Nụ cười trên môi Tri Đồng tươi hơn khi nghe thế. Nhưng vì nhận ra sự bối rối của Thực Nghi vì mắt cô không nhìn mình nên anh đáp lời chỉ duy nhất một từ mà vô cùng ấm áp: "Ừ..."

Sau khi Tri Đồng rời khỏi, Thực Nghi mới quay qua đưa mắt nhìn theo bóng dáng anh và rồi cô chợt thấy Phụng "tỷ" vừa đi về phía hành lang dẫn ra cửa bar vừa liếc nhìn xung quanh. Linh cảm cô chị đại đáng ghét này đang định âm mưu gì đấy nên cô liền đứng dậy, bước khập khiễng theo sau.

Lúc sắp ra khỏi bar Gossi, Tri Đồng dừng bước vì nghe có tiếng người gọi. Quay lại, anh thấy một cô gái PR ngoài hai mươi lăm có gương mặt đánh đá và đôi mắt sắc bén cùng nụ cười lẳng lơ. Đó là Phụng "tỷ".

"Xin hỏi có chuyện gì vậy? Tôi quen cô à?"

Nghe một khách đi bar mà thốt ra câu hỏi đàng hoàng tôn trọng như thế nên Phụng "tỷ" phải quét mắt từ trên xuống dưới chân chàng trai trẻ bảnh bao này. Cô nhếch mép, nở nụ cười thích thú thật kín đáo.

"Anh là Hoàng Tri Đồng, cậu chủ của công ty thời trang Việt Mỹ ELLE?"

"Vâng, cô cứ gọi tôi là Tri Đồng đừng gọi cậu chủ tôi nghe không quen."

Trước thái độ chừng chạc điềm đạm của Tri Đồng, Phụng "tỷ" bắt đầu cảm thấy hứng thú với nhân vật nổi tiếng này. Cô nhích từng bước lại gần rồi đưa tay vuốt nhẹ vạt áo vet sang trọng của anh đồng thời cất giọng là lướt:

"Anh có muốn đi khách với em không?"

Ngẩn ngời trong chốc lát, Tri Đồng cười lịch sự và tháo nhẹ tay cô gái hấp dẫn đó ra khỏi vạt áo vet:

"Chắc cô đã hiểu lầm, tôi không qua đêm với các PR ở bar!"

"Ồ, very good!" – Phụng "tỷ" kêu lên vẻ vui thích – "Quá tuyệt vời! Nếu anh đi cùng em thì đảm bảo lần đầu tiên này của anh sẽ vô cùng đáng nhớ."

Vừa buông lời tán tỉnh, Phụng "tỷ" vừa áp thân thể nóng bỏng của mình sát vào người anh chàng họ Hoàng. Chẳng những vậy, cô gái khiêu gợi đó còn cố tình nâng đẩy bộ ngực hấp dẫn lên cao gần ngay tầm mắt của anh. Khẽ thở ra, Tri Đồng đặt tay lên vai Phụng "tỷ" và nhẹ nhàng đẩy ra xa chút để kết thúc hành động cợt xát thái quá từ cô gái lẳng lơ này.

"Tôi nói rất rõ, tôi không qua đêm với PR cho dù bất kỳ lý do nào đi nữa."

Bị từ chối lần hai, Phụng "tỷ" hơi sốc. Cô thấy bản thân bị hạ nhục ghê gớm.

"Lý Thực Nghi thì có gì tốt?" – Cô chị đại cười khinh bỉ vì biết rõ nguyên do Tri Đồng từ chối mình – "Một đứa đánh đá, bướng bỉnh, khó dạy, không bao giờ chiều chuộng khách. Đã thế còn luôn ra vẻ ta đây thanh cao! Xì!"

Dường như hiểu điều gì đó qua câu nói mĩa mai kia, Tri Đồng chậm rãi đáp:

"Thực Nghi không như vẻ bề ngoài, tôi thấy được con người thật của cô ấy."

Cười nhạt nhẽo nhưng chính xác hơn là Phụng "tỷ" cười vói vẻ miệt thị lẫn căm ghét: "Anh thì biết gì về con bé hỗn láo đó mà bảo vậy?"

Nhìn cô gái PR bốc lửa đang đứng trước mặt, Tri Đồng tự dưng mỉm cười:

"Có thể tôi chưa hiểu hết được Thực Nghi nhưng chắc chắn rằng, tôi hiểu cô ấy hơn cô! Nếu không còn gì nữa, tôi xin phép."

Chẳng cần xem phản ứng của đối phương ra sao là chàng trai trẻ quay lưng đi nhanh ra khỏi cửa bar. Còn lại mình Phụng "tỷ", cô đứng sững trong vài giây rồi mỉm cười. Hai hàm răng nghiền nghe ken két, tay thì siết chặt bởi quá giận dữ. *Ra về ta đây! Cứ chờ đó!* Phụng "tỷ" nhếch mép cười khẩy xong xoay lưng lại. Mặt cô chị đại ấy thoáng biến sắc khi thấy Thực Nghi đứng phía sau mình tự lúc nào với một gương mặt lạnh băng và cái nhìn đánh sặc vô cùng đáng sợ. Có cảm tưởng, cô sẵn sàng nhảy bổ đến để đánh cho ả PR lăng lơ kia một trận dữ dội nhất. Tuy thế Phụng "tỷ" chỉ hơi giật mình trước sự có mặt bất ngờ của Thực Nghi thôi chứ còn khuya mới sợ cô em gái này. Lấy lại vẻ bình thường, Phụng "tỷ" chậm rãi đi ngang qua...

"Nếu chị còn đụng đến Hoàng Tri Đồng một lần nữa thì đừng trách tôi!" – Giọng Thực Nghi vang khẽ, kiên quyết sắc lẹm hệt như mũi kiếm đâm xuyên qua tai đối phương.

Đứng quay lưng với Thực Nghi, Phụng "tỷ" cười khinh buông duy nhất câu:

"Cứ thử xem... Chuyện này chưa kết thúc đâu!"

Tiếng bước chân của Phụng "tỷ" nhỏ dần rồi mất hẳn. Thực Nghi nhắm mắt, từ từ ngồi bệch xuống sàn hành lang vì chân đứng không vững nữa. Cô nhớ lại cuộc đối thoại ban nãy giữa Tri Đồng với Phụng "tỷ". Từng câu từng chữ người con trai đó nói cô đều nghe rất rõ... Đặt tay lên trái tim đang đập mạnh, Thực Nghi cảm giác khó thở vô vàn bởi thứ xúc cảm mãnh liệt trời dậy từng góc ngách bên trong cơ thể và rồi cô cúi đầu thì thầm:

"Minh đã yêu anh ấy..."

Trọng Lâm khá vất vả khi phải dẫn chiếc mô tô kênh cang của mình đi vào con hẻm nhỏ tối om để đến nhà Hạ Tuyết. Hắn hơi bức mình vì con đường nhựa nhạ và nhếch nhác những rác và sinh lầy.

"Ày, sao em có thể sống ở một nơi thế này vậy?" – Trọng Lâm đảo mắt nhìn những ngôi nhà xập xệ hai bên, tặc lưỡi.

Đi phía trước, nghe cái giọng hách dịch khó ưa của Trọng Lâm, Hạ Tuyết đáp về khó chịu thấy rõ:

"Ban nãy tôi đã nói anh đừng vào nhưng anh nhất quyết không chịu, giờ cần nhường gì nữa. Sinh viên nghèo như tôi làm gì đủ tiền sống ở nơi sang trọng."

Nhận ra Hạ Tuyết hình như đang giận mình nên Trọng Lâm bèn thờ ra, bảo:

"Ừ rồi, tôi xin lỗi."

Câu xin lỗi từ miệng anh chàng cao ngạo đó làm Hạ Tuyết thấy vui vui. Bởi vì hắn xem trọng cảm xúc của cô nên mới xuống nước như thế. Cô khẽ cười, tiếp tục bước sâu vào con hẻm... Không quá khó để Hạ Tuyết nhận ra bóng dáng người bồ rệu rề cờ bạc đang nằm vắt vẻo trước bậc thềm nhà. Cô gấu tiếng thở dài, một phần vì quá mệt mỏi còn phần khác là thấy hơi xấu hổ trước Trọng Lâm.

"Đó là bồ em?" – Trọng Lâm đảo mắt một lượt hết thân thể dơ bẩn của người đàn ông say sấn đang nằm ngủ.

"Ừm, ông ấy luôn vậy..."

Hạ Tuyết trả lời thật nhỏ bởi mặc cảm đồng thời đi đến gần bờ trong khi Trọng Lâm dựng chông xe mô tô và tháo nón bảo hiểm ra.

"Bố dậy đi, con về rồi đây." – Hạ Tuyết lay lay, miệng gọi không ngừng.

Bị đánh thức bất ngờ, bố Hạ Tuyết cựa mình xoay người, giọng lè nhè cất lên: "Gi! Ai? Đứa nào kêu ông hả? Để tao ngủ, không tao đập chết!"

Trông cảnh ấy, Trọng Lâm đứng phía sau cách chỗ hai người nọ vài bước chân, khoanh tay cười khinh: "Đúng là người bố chẳng ra gì."

Nghe vậy, Hạ Tuyết càng thấy xấu hổ hơn. Đáng lý cô không nên để anh chàng bắt gặp cảnh mất mặt này. Rồi hắn sẽ nghĩ gì về cô chứ?

"Bố đứng dậy, vào nhà đi ạ." – Vừa nói, Hạ Tuyết vừa quàng tay qua người bố đỡ lấy ông một cách khó nhọc.

Thình lình, bố Hạ Tuyết đẩy mạnh ra khiến con gái chới với suýt ngã. Ông ta loạng choạng đưa mắt nhìn Hạ Tuyết rồi đưa tay lên chỉ chỉ:

"A, mày chịu về rồi sao? Cả ngày mày bỏ đi với thằng nào mà để bố mày nằm ngoài đường hả con?"

"Bố thôi đi..." – Tuy nói với bố nhưng Hạ Tuyết lại thoáng nhìn Trọng Lâm hiện đang đứng sau lưng quan sát cuộc đối thoại.

"Hả, mày sợ cái đếch gì vậy? Hạng gái bar như mày cũng biết xấu hổ à? Tao biết mày qua đêm với mấy thằng đàn ông rồi."

"Con bảo bố hãy thôi đi!" – Hạ Tuyết bắt đầu lớn tiếng và nếu nghe rõ sẽ nhận ra giọng cô đang run.

BỐP! Người bố rệu rề cờ bạc đó đã giang tay tát mạnh vào mặt con gái. Hiển nhiên, Trọng Lâm kinh ngạc lẫn sững sờ đến mức nào. Đôi mắt hắn mở to khi thấy Hạ Tuyết bị đánh một cách thô bạo như thế. Rất nhanh, con giận dữ xuất hiện trong lòng khi hắn siết chặt bàn tay. Cũng có thể, người con trai ấy như chợt thấy quá khứ của chính mình...

Còn Hạ Tuyết, sau mấy giây bất động thì cô từ từ quay qua nhìn bố. Sóng mũi cay cay, mắt ươn ướt vì sắp khóc nhưng cô cố gắng kiềm nén những cảm xúc tồi tệ đang khuấy động bên trong mình. Giận và nhục nhã! Đối với ông bố tàn nhẫn, Hạ Tuyết thấy giận! Đối với Trọng Lâm, Hạ Tuyết thấy nhục nhã! Đến nỗi, cô không thể quay qua nhìn anh chàng mà chỉ biết đứng im lặng và tự nhủ với bản thân đừng khóc.

Thấy cái nhìn tức giận toát lên từ đôi mắt đỏ hoe của con, bố Hạ Tuyết cười khàn đục: "Khóc hả? Mày cũng biết khóc ư?"

"Con xấu hổ vì bố!"

"Mày..." – Bố Hạ Tuyết vung tay lên bởi định đánh con thêm cái nữa.

Không thể để chuyện đó xảy ra thêm lần nữa, Trọng Lâm nhanh như cắt sai những bước dài đến gần rồi mau chóng đưa tay phải che ngang đôi mắt Hạ Tuyết, còn tay trái thì kịp thời giữ chặt cánh tay lực lưỡng của người bố khốn nạn đó. Trông gương mặt hấn vô cùng đáng sợ khi nhìn chăm chăm vào ông ta, chất giọng vẫn trầm và đục:

"Đủ rồi! Đừng có đánh con gái mình như thế! Cô ấy là CON RUỘT ông!"

Cái siết tay của Trọng Lâm khiến bố Hạ Tuyết thấy đau. Ông ta la àm:

"Mày là thằng nào? Muốn gì?"

Nếu kẻ đứng trước mặt kia không phải là bố Hạ Tuyết thì chắc chắn Trọng Lâm đã đánh cho ông ta một trận thừa sống thiếu chết. Phải có lăm hấn mới kiếm được con nòng giận đang bốc ngùn ngụt lên tận đầu.

"Khóc?! Ông thì biết cái gì về Hạ Tuyết chứ? Cô ấy rất mạnh mẽ tuyệt đối không bao giờ khóc! Dù sống khổ sở và phải chịu đựng bao nhiêu thứ khủng khiếp nhưng cô ấy vẫn kiên cường vượt qua!"

Bị tay Trọng Lâm che hết đôi mắt sắp chực trào lệ và nghe những gì hấn nói rõ ràng mạnh mẽ, Hạ Tuyết đứng bất động trong vài giây. Rồi sau đó, cô chậm rãi đưa hai tay lên chạm nhẹ vào bàn tay to lớn mà hấn đã dùng để ngăn nước mắt cho mình. Hạ Tuyết hiểu Trọng Lâm biết cô sắp bật khóc chính nên mới khéo léo che đi sự yếu đuối ấy. Những dòng lệ chảy dài ướt đầm tay Trọng Lâm nhưng người con trai đó vẫn bảo hùng hồn rằng Hạ Tuyết tuyệt đối không bao giờ khóc. Hấn giấu nước mắt cùng nỗi đau đớn của cô vào bên trong mình... Bàn tay ấm áp, cái ôm chặt và một trái tim đập mạnh của Trọng Lâm đều khiến Hạ Tuyết cảm thấy hạnh phúc. Hấn đến bên cạnh để xoa dịu vết thương và bảo bọc cô.

Về phía Trọng Lâm, hấn nghe tim đau nhói khi tay phải mình đầm nước. Người con gái ấy đang khóc!... Nhưng hấn tự nhủ sẽ lấp đầy sự yếu đuối và che chở cho tâm hồn chịu nhiều tổn thương của cô.

"Ông còn đụng đến cô ấy một lần nữa thì tôi giết ông đấy!"

"Gi? Hà, giò ạ! Thằng khốn, mày..."

Rầm! Bịch! Không nghe tiếng bố nói tiếp mà thay vào đó là âm thanh của một cú ngã nặng nề vang lên bên tai, tức thì Hạ Tuyết tháo nhanh tay của Trọng Lâm ra. Cô giật mình khi thấy bố mình nằm lăn ra đất.

... Dựa lưng vào chiếc xe mô tô, Trọng Lâm nhìn lại lòng bàn tay phải vẫn còn ấm ảm vì nước mắt của Hạ Tuyết. Mấy phút sau, hấn nắm tay lại đồng thời ngước mặt lên cao khẽ thở ra. Chợt, có tiếng mở cửa cùng lúc giọng Hạ Tuyết cất lên khá nhỏ: "Anh một thì mau về nhà đi."

"Sao, chưa chi đã muốn đuổi tôi về à?" – Trọng Lâm nở nụ cười bá đạo hỏi.

"Cậu Trọng không muốn đi thì ai mà dám đuổi."

Trọng Lâm bật cười trước lời nói "khó đỡ" của Hạ Tuyết. Xem ra, tinh thần cô nàng đã đỡ hơn khi này nhiều rồi. Chậm rãi tiến lại gần hấn, Hạ Tuyết lưỡng lự gì đó nhưng rồi cũng bảo:

"Ban này cảm ơn anh vì đã... ừm... che nước mắt cho tôi."

"Tôi không muốn nhìn thấy em khóc vì khi đó, tim tôi rất đau!"

Tròn xoe mắt, Hạ Tuyết nhìn Trọng Lâm và hấn cũng nhìn cô ấm áp đồng thời mỉm cười. Lòng lại xuất hiện cảm giác khó tả! Chỉ là giờ cô mới phát hiện, nụ cười của tên đại ma đầu ngang ngược đó quyền rũ đến chết người.

"Trời đã khuya lắm rồi, anh nên về nhà." – Hạ Tuyết khéo léo giục Trọng Lâm về là bởi nếu hấn còn ở lại đây thì không khéo tim cô vỡ mất.

"Haizzz... Em đuổi tôi hoài vậy?" – Trọng Lâm tỉnh ranh – "Nếu tối nay tôi về thì e rằng ngày mai em sẽ không còn gặp tôi nữa."

Thấy Hạ Tuyết hướng cái nhìn đầy ngạc nhiên vào mình, hấn tiếp:

"Lúc này tôi không rõ bọn khốn áo đen kia có còn lẩn vờ gần đây không? Lỡ chúng bắt được tôi thì chắc chắn tôi sẽ chết!"

Khi nghe xong câu đó, dường như là do tình cảm thâm kín điều khiển hay sao mà Hạ Tuyết liền đặt tay lên môi hấn cốt ngăn lại chữ "chết" đáng sợ ấy.

"Xin anh đừng nói thế... Tôi không thích chút nào."

Nhận ra sự lo sợ hiển hiện trong đáy mắt bất thần của Hạ Tuyết, Trọng Lâm chậm rãi nắm lấy bàn tay cô còn đang đặt trên môi mình và hỏi khẽ:

"Em sợ tôi chết đến vậy sao?"

Bối rối, Hạ Tuyết nhẹ nhàng rút tay ra khỏi cái nắm giữ ân cần kia. Lẩn tránh cái nhìn trù miến từ Trọng Lâm, cô quay mặt đi nói nhanh: "Anh về."

Đối diện, Trọng Lâm hơi hụt hẫng một chút và lúc trông thái độ tránh né của cô gái, đôi mắt bỗng nhiên phản chiếu nỗi buồn bã. Hạ tay xuống, hần giấu tiếng thở dài. Rốt cuộc hần vẫn chưa hiểu rõ được tâm tư của cô.

"OK! Tôi hiểu rồi."

Vừa đáp, Trọng Lâm vừa đứng thẳng người dậy rồi xoay lưng qua vớ lấy mũ bảo hiểm. Nhưng khi sắp đội mũ vào thì hần chợt nghe Hạ Tuyết gọi mình. Mau chóng quay lại, anh chàng này thấy cô mỉm cười:

"Hãy về cẩn thận..."

Đôi mắt long lanh quá đỗi dịu dàng đó khiến trái tim Trọng Lâm xốn xang khó tả. Không thể cầm lòng được nữa, hần buông rơi mũ bảo hiểm và một cách vội vã, vòng hai tay ôm chầm lấy Hạ Tuyết. Hần giữ chặt cô trong lòng hết như sợ hãi thứ hạnh phúc đẹp đẽ này sẽ tan biến tức thì.

"Trọng Lâm? Anh... sao... anh..."

Không kịp để Hạ Tuyết hỏi hết là Trọng Lâm đã lên tiếng, nghe lạc hần:

"Tại sao em luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Nó khiến tôi không kiềm chế được mình."

Siết chặt cơ thể mảnh mai ấy, Trọng Lâm nhắm mắt ngửi mùi thơm trên mái tóc cô, cảm tưởng cả người sắp nổ tung vì cảm xúc mãnh liệt đang trỗi dậy.

"Ồ bên cạnh, em đã nói rằng: tôi hãy mở lòng để có gắng tìm một người yêu mình..." – Trọng Lâm thì thầm, giọng như đang run lên – "Vậy, xin em hãy là người duy nhất đó với tôi, được không Hạ Tuyết?"

Lần đầu tiên, Hạ Tuyết nghe Trọng Lâm gọi tên mình một cách bình yên nhẹ tênh đến thế. Và cũng là lần đầu tiên, cô đã chối bỏ lời mách bảo thật lòng của con tim. Chợt, Hạ Tuyết cảm nhận rõ một bờ môi ướt đang chạm vào cổ mình rồi lướt nhanh xuống bờ vai trần. Phải mất mấy phút sau cô mới nhận ra những nụ hôn ấy là từ Trọng Lâm. Ngay lập tức, Hạ Tuyết đặt hai tay lên ngực hần đồng thời dùng sức đẩy mạnh ra.

"Không, đừng!" – Hạ Tuyết trong tư thế đầu cúi thấp, tay siết chặt ngực áo của Trọng Lâm, nói rõ – "Anh hãy mau về đi!..."

Bất ngờ vì bị đẩy, Trọng Lâm sững người trong thoáng chốc. Nhưng rất nhanh sau đó, hần nhẹ nhàng áp tay lên đôi tay đang run của Hạ Tuyết, khẽ khàng lặp lại điều khi này:

"Xin em hãy là người duy nhất đó với tôi!"

Vẫn cúi đầu, Hạ Tuyết lặng thinh không đáp. Ấy vậy, mắt cô đỏ hoe và lệ sắp chực trào. Vọng lại đầu đó sâu thẳm bên trong là dòng suy nghĩ kỳ quặc.

"Không được! Tôi không thể! Tôi chẳng thể nào là người mang lại hạnh phúc cho anh bởi vì mục đích của tôi chỉ là..."

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Góc khuất 17: Trốn chạy

Đóng cửa lại, Hạ Tuyết dựa lưng vào cánh cửa mục gần hết. Lúc này đầu óc cô trở nên trống rỗng không có bất kỳ điều gì hiện hữu. Nhớ lại ánh mắt, cái ôm, nụ hôn cả câu nói tha thiết từ Trọng Lâm là Hạ Tuyết thấy lồng ngực khó thở. Cô đặt tay lên trái tim, siết chặt mảnh áo... Đau! Tự dưng đau lắm!

"Lại một thằng khác hả?"

Hạ Tuyết giật mình ngược mặt lên thì thấy người bố rượu chè đang ngồi trên chiếc giường cũ kỹ và hướng cái nhìn nửa dò xét nửa thích thú vào mình. Trông vẻ mặt ông rất tỉnh táo giống như chưa hề say sìn.

"Tao hỏi mày, thằng ban nãy là thằng mới sao?"

Mau chóng lấy lại dáng vẻ bình thường, Hạ Tuyết rời lưng khỏi cánh cửa, tiến về phía phòng mà không buồn trả lời bố.

"Trông nó khá lắm đấy! Coi bộ là thiếu gia lắm tiền hơn những thằng kia!"

"Bố hãy thôi đi!" – Hạ Tuyết bảo, vẫn đứng quay lưng.

Người đàn ông trung niên kia cười khinh khinh, kéo dài giọng như giễu cợt:

"Mày sao thế? Thằng ấy đâu phải là đầu tiên của mày!"

Thoảng lặng im, Hạ Tuyết xoay nhẹ nắm đấm cửa và trước khi bước vào phòng, cô buột miệng đáp rằng: "Người đó sẽ khác..."

Đóng mạnh cửa rồi khoá chốt, Hạ Tuyết từ từ ngồi phịch xuống sàn nhà. Trong bóng tối đang bao phủ, cô chậm rãi gục mặt lên đầu gối. Khóc...

"Bệnh tình của mẹ cháu ngày một nặng vì vậy phải uống thuốc nhiều hơn và điều trị lâu dài. Cháu hãy chuẩn bị tinh thần là sẽ xảy ra trường hợp xấu nhất. Với lại cả tiền bạc nữa, bệnh viện không thể giảm cho cháu mãi được. Nếu cháu thật sự khó khăn thì thử liên hệ chính quyền địa phương hoặc các toà soạn báo để họ kêu gọi lòng hảo tâm..."

Hà Dương vừa nấu bữa trưa vừa nhớ lại lời vị bác sĩ nói lúc sáng. Hôm nay được nghỉ học nên cô đưa mẹ đến bệnh viện kiểm tra và về như tình hình không mấy sáng sủa. Hiện, cô bé mười tám tuổi đang rất cần tiền để trang trải cho cuộc sống khó khăn này, chủ yếu là tiền thuốc thang và học phí. Nếu liên hệ với địa phương hay toà soạn thì thế nào cũng đến tai Hoàng Trung. Hà Dương không muốn ông ta thương hại rồi đưa mình một số tiền cho "rảnh nợ". Thở dài, cô vô cùng mệt mỏi... Dọn thức ăn ra bàn xong, Hà Dương đỡ lấy người mẹ ngày ngày đại đại ngồi xuống ghế. Cô lấy com cho bà rồi mỉm cười bảo: "Ăn com ngon mẹ nhé."

Chỉ chờ có thế, người mẹ hớn hơ như đứa trẻ dùng đũa gấp thức ăn bỏ vào mồm thật vội vã. Nhìn mẹ trong ít phút, Hà Dương cũng cảm thấy lên. Nhưng cô chưa kịp ăn thì chợt nghe có tiếng động của chiếc xe hơi và rất nhanh sau đó cửa mở toang. Hoàng Trung bước vào. Vừa thấy mặt bố thì Hà Dương lập tức gác đũa, mau chóng đứng dậy nhìn chằm chằm vào ông.

"Ông đến đây làm gì?"

Thấy thái độ của con gái chẳng khác gì so với mấy ngày trước, Hoàng Trung nhẹ nhàng nói cốt để xoa dịu tình hình căng thẳng có thể xảy ra:

"Bố biết con và mẹ ăn uống thiếu thốn nên đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon mang đến tận đây. Con thử dùng xem, nhất định con sẽ thích."

Đôi mắt theo từng hộp thức ăn bằng gỗ bóng loáng sang trọng cỡ trung lẫn lượt được Hoàng Trung đặt lên bàn, gương mặt Hà Dương vẫn chẳng hề thay đổi, cứ lạnh băng vô cảm đến đáng sợ.

"Ông mang về đi, mẹ và tôi không cần." – Giọng cô bé không đổi.

Hoàng Trung vẫn kiên trì bằng cách mau chóng mở nắp mấy hộp thức ăn ra để con thấy mình đã tận tâm làm với tất cả tấm lòng của một người bố.

"Con xem nè, bố nấu nhiều lắm. Cả canh súp sườn heo trước đây mẹ con rất thích ăn. Hà, bố không biết con thích gì nên đành nấu món..."

Thình lình Hà Dương hét lên đồng thời vung tay hất mạnh mấy hộp thức ăn trên tay bố: "Đủ rồi! Tôi bảo ông mang về!!!"

Kịch! Năm sáu chiếc hộp gỗ đồng loạt rơi xuống khiến thức ăn văng tung toé khắp sàn nhà. Giờ đây, bữa cơm trở thành một bãi hỗn độn nhếch nhác chưa từng thấy. Hoàng Trung lẫn mẹ Hà Dương đều giật mình.

Thét xong, Hà Dương đứng thờ thẫn vì con giận dữ bỗng nhiên bùng phát dữ dội. Rồi tiếp theo, một khoảng lặng kéo đến giữa hai bố con... Mấy phút trôi qua, không thấy Hoàng Trung phản ứng hay nói gì, Hà Dương mới chậm rãi đưa mắt về phía ông. Cô hết sức kinh ngạc bởi thấy bố đang nhìn mình bằng đôi mắt đỏ hoe. Khoé mắt nhăn nheo của ông như ứa nước. Bây giờ, Hà Dương mới thấy bản thân hơi quá trớn.

"Bố xin lỗi! Lần sau bố sẽ không mang thức ăn đến nữa." – Hoàng Trung lau vội dòng nước mặn chát sắp chảy xuống – "Để bố thu dọn chỗ này."

Dứt lời, Hoàng Trung chầm chậm cúi xuống, cúi húi thu dọn đồng thức ăn vung vãi. Quan sát dáng vẻ cặm cụi tội nghiệp và mái đầu bạc gần hết của người bố, Hà Dương chợt thấy tim quặn thắt còn lòng chạnh lại vì xót xa. Bất giác, cô nhận ra bản thân vừa hành động sai lầm. Nhìn cả đồng thức ăn nọ, cô hiểu hẳn Hoàng Trung đã mất nhiều thời gian để làm. Đường đường là một tổng giám đốc của công ty ELLE nổi tiếng mà lại xuống bếp nấu nướng ư? Chỉ nghĩ vậy thôi là con giận dữ căm ghét bỗng chốc tan biến trong người Hà Dương... Tiến lại gần chỗ bố, cô từ tốn cúi xuống phụ ông nhặt từng miếng khoai tây, miếng cà rốt, sườn heo bỏ vào mấy chiếc hộp.

"Xin lỗi..."

Hoàng Trung ngạc nhiên vì nghe rõ hai từ đó phát ra từ miệng Hà Dương. Mau chóng nhìn qua, ông thấy con gái cúi đầu hết như che giấu vẻ bối rối vụng về và đang cặm cụi nhặt thức ăn cùng mình. Rất nhanh, vị tổng giám đốc già mỉm cười vui sướng. Đóng nắp từng chiếc hộp lại xong, Hoàng Trung nhìn con với thái độ hơi ngượng ngập bởi sợ nó lại giận dỗi hay đại loại là hét to giống khi nãy, nói khẽ:

"Bố định ba người chúng ta cùng dùng bữa do chính bố làm nhưng giờ sự cố đã thế vậy thì con có thể... cho bố ngồi ăn những thức ăn con tự làm?"

Đối diện, Hà Dương khá ngạc nhiên trước lời đề nghị từ người bố giàu sang đó. Trong một thoáng, cô bé đã im lặng không đáp.

Chẳng nghe con trả lời hay tỏ thái độ gì, lòng Hoàng Trung nặng trĩu vì thất vọng. Dẫu thế, ông vẫn mỉm cười nói:

"Ừm, nếu con không thích thì thôi bố chẳng ép làm gì. Bố... về nhé!"

Lúc vị giám đốc già xoay lưng toan bước đi thì bỗng dừng, giọng Hà Dương vang lên trầm và nhỏ nhưng đủ để nghe rõ:

"Ông ăn nhanh rồi mau rời khỏi nhà tôi."

"Được, được. Bố sẽ ăn thật nhanh." – Dĩ nhiên, Hoàng Trung vui mừng quá đỗi. Ông lập tức quay lại nhìn con gái đồng thời gật đầu liên tục:

Dõi theo bóng dáng mừng rỡ của bố khi ông đi trở về bàn ăn và ngồi xuống chiếc ghế gần bên mình, ánh mắt Hà Dương dịu lại rồi kỳ lạ thay một niềm vui nhỏ nhoi dần xuất hiện. Bữa trưa nay sẽ rất đặc biệt bởi lần đầu tiên cả nhà cô cùng có mặt đầy đủ.

Trong khi ba người nọ dùng bữa trong nhà thì ở ngoài, cách chỗ chiếc xe hơi màu đen có vài tên vệ sĩ đứng chờ mấy chục bước chân, ngay phía sau bức tường gạch có một người đàn ông đeo kính đen trông khá bí ẩn đang đưa mắt nhìn ngôi nhà nhỏ xập xệ. Ít giây sau, ông ta mau chóng lấy ra máy chụp ảnh mini loại xịn và tiếp tục nhìn về phía cửa nhà khép hờ.

Hạ Tuyết đang đứng tần ngần trước cửa một ngôi nhà ba tầng khá khang trang. Cô đã giữ nguyên tư thế ấy khoảng hơn mười phút chỉ để nhìn tấm bảng trên cánh cổng màu đen ghi rõ ràng chữ Trương. Đây là nhà của Hải Luân. Chẳng là sáng nay đến lớp, cô được biết anh bị bệnh và xin nghỉ học vài buổi. Vì lo lắng nên Hạ Tuyết quyết định chiều sẽ ghé qua thăm anh. Đoán đo mãi mà Hạ Tuyết chẳng biết có nên vào hay không. Nhưng thiết nghĩ, cô đến thăm Hải Luân với tư cách bạn bè cũng là điều tốt, đâu có sao. Nghĩ vậy cô mới từ từ đưa tay lên ấn chuông. Rất nhanh, cổng nhà mở...

"Dạ chào dì, cháu tên Hạ Tuyết, bạn cùng lớp với Hải Luân. Cháu nghe thầy nói Hải Luân bị bệnh nên đến thăm." – Hạ Tuyết cúi đầu chào bà Trương.

"Cám ơn cháu nhé. Nào vào nhà ngồi chơi, để dì pha nước và mang ít bánh cho cháu ăn." – Bà Trương mỉm cười niềm nở, bảo.

"Dạ thôi ạ." – Hạ Tuyết lắc đầu từ chối – "Cháu chỉ ghé qua thăm Hải Luân một chút rồi về ngay vì phải đi làm thêm."

"Ừm, vậy cháu lên trên lầu một, phòng Hải Luân nằm ở cuối cùng."

Cúi chào bà Trương lần nữa, Hạ Tuyết nhanh chóng bước lên những bậc thang lát gạch trơn sạch sẽ. Vừa lên lầu một, cô đã thấy ngay cánh cửa của phòng cuối cùng. Bước nhẹ nhàng đến đó, Hạ Tuyết hít thật sâu thu hết can đảm rồi khẽ khàng xoay nắm cửa.

"Ai đó? Khục khục khục!" – Hải Luân hỏi khi nghe tiếng chân người đi vào.

"Là mình, Hạ Tuyết đây."

Ngạc nhiên, Hải Luân chậm rãi ngồi dậy dù cơ thể mệt mỏi rã rời chẳng còn sức lực: "Hạ Tuyết? Sao cậu lại đến nhà mình?"

Hạ Tuyết đến bên giường, kéo nhẹ cái ghế sắt gần bên cạnh ra ngồi xuống:

"Mình đến thăm cậu chứ làm gì. Cậu bệnh nặng không?"

Ho vài tiếng xong Hải Luân quay mặt qua đối diện với cô bạn, cười tươi:

"Mình chỉ bị sốt thôi, do hôm qua dầm mưa."

"Dầm mưa?" – Hạ Tuyết nhíu mày – "Chẳng phải hôm qua Trang Trang đón cậu bằng xe hơi ư? Sao cậu lại dầm mưa?"

Nghe nhắc đến Trang Trang là cuộc cãi vã lần trước xuất hiện trong đầu Hải Luân. Anh lặng im vì không biết phải nói gì với Hạ Tuyết.

"Đã xảy ra chuyện gì ư? Cậu và Trang Trang..." – Hạ Tuyết dễ dàng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc qua nét mặt không tốt của chàng trai.

Thở dài thườn thượt, Hải Luân chậm rãi trả lời:

"Mình cãi nhau với Trang Trang. Cô ấy nói mình vô tích sự."

"Vô tích sự? Sao Trang Trang có thể nói như vậy! Đúng là quá đáng." – Hạ Tuyết không giấu được sự tức giận khi nghe xong.

"Lúc Trang Trang bảo thế mình đã rất giận nên xuống xe và tự về nhà một mình nhưng giữa đường xui xẻo mắc mưa, may mà mình còn về được đến nhà." – Hải Luân chột cười buồn – "Nhưng suốt buổi tối nằm bẹp trên giường, mình bỗng nghĩ cũng có thể Trang Trang nói đúng. Dù cố gắng đến mấy mình cũng chỉ là thằng mù vô tích sự."

Trông dáng vẻ buồn bã của anh chàng họ Trương, Hạ Tuyết thấy lòng thất lại. Chưa bao giờ, cô thấy thương anh đến vậy.

"Không đâu, cậu đừng nghĩ bị quan như thế Hải Luân à. Với mình, cậu mãi mãi là một Trương Hải Luân nguyên vẹn, đẹp đẽ và tốt bụng như thiên thần." – Do không kiềm chế được xúc cảm, Hạ Tuyết đã nắm lấy tay người con trai ấy – "Nếu mình là Trang Trang, mình tuyệt đối không làm tổn thương cậu mà sẽ nhất định bảo vệ cậu đến cùng!"

Đối diện, Hải Luân bất động kinh ngạc khi nghe từng câu từng chữ phát ra từ miệng người con gái ngồi trước mặt mình.

"Hạ Tuyết, cậu..."

"À ừm, xin lỗi. Mình nói linh tinh quá, cậu đừng để ý làm gì nhé." – Hạ Tuyết gạt nhanh dòng lệ sắp rơi, cố để giọng đừng lạc đi.

Về phía Hải Luân, anh lại không cho rằng Hạ Tuyết nói linh linh. Những lời dịu dàng đó khiến lòng anh bình yên kỳ lạ. Chàng trai này nghĩ rằng, vừa nãy cô đã tỏ bày với mình. Rất nhanh, Hải Luân liền đưa tay lên. Sau khi ước chừng được khoảng cách giữa hai người thì tay anh chạm khẽ vào mặt Hạ Tuyết. Đôi mắt mù loà trở nên trù mến hơn khi các ngón tay lướt nhẹ từ đôi mắt xuống chiếc mũi và bờ môi trên gương mặt cô. Còn Hạ Tuyết, cô ngồi yên như hoá đá trước cử chỉ ân cần từ Hải Luân. Từng mạch máu chạy dồn dập, cả cơ thể căng cứng khi những ngón tay anh cứ vuốt ve mặt mình.

"Cậu... cậu..."

Hạ Tuyết chẳng kịp hỏi gì hết là một cách chậm rãi, Hải Luân kéo nhẹ gương mặt cô lại đồng thời anh cũng kề mặt mình đến gần hơn. Đầu óc trống rỗng của Hạ Tuyết chỉ kịp lấy lại ý thức vào cái lúc bờ môi hai người sắp chạm vào nhau. Vậy là, Hải Luân muốn hôn cô bạn thân suốt năm năm qua.

Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi tưởng chừng như muốn nhảy vọt ra ngoài, Hạ Tuyết nhắm mắt lại vì không biết phải phản ứng thế nào. Được Hải Luân hôn? Đó là điều mà từ trước đến giờ cô chẳng dám mơ tưởng. Nhưng ngay lúc này, điều cứ ngỡ là hảo huyền đó lại sắp thành sự thật. Gương mặt nóng bừng, Hạ Tuyết hồi hộp đến căng đầu óc. Thế nhưng trong tích tắc, khi môi Hải Luân vừa chạm khẽ vào môi mình thì bộ não đang cứng đờ của Hạ Tuyết đột nhiên có một luồng điện xẹt ngang... Lạ lùng thay, những hình ảnh về Trọng Lâm bỗng dưng xuất hiện rõ rệt. Nụ hôn "nhiễm độc chất còn", cái ôm mạnh bạo, cả bàn tay ấm áp che đi nước mắt, những câu nói thì thầm lẫn nụ cười trù mến dịu dàng của hắn trong phút chốc chiếm ngự hết đầu óc Hạ Tuyết. Để rồi, cô nghe văng vẳng câu nói...

"Xin em hãy là người duy nhất đó với tôi!"

Ngay tức khắc, Hạ Tuyết mở mắt và đồng thời đẩy nhanh Hải Luân ra để khoảng cách của cả hai từ con số 0 lên cỡ gần 40cm. Đảo mắt, cô thờ gập gáp trong khi anh chàng họ Trương thì sững người vì kinh ngạc.

"Không!... Mình không thể! Xin lỗi! Thật sự xin lỗi cậu!"

Dứt lời, Hạ Tuyết vùng dậy chạy ra khỏi phòng mặc Hải Luân gọi theo. Cô "hoảng loạn" đến mức lao xuống dưới nhà với tốc độ cực nhanh và chỉ kịp chào bà Trương một tiếng rồi phóng như bị ma rượt ra khỏi nhà họ Trương.

Vừa chạy hối hả trên đường về nhà, Hạ Tuyết vừa đưa tay lên môi để ngăn tiếng nấc khẽ. Cô cứ cầm đầu chạy mãi hệt như trốn chạy khỏi trái tim của chính mình... Ánh nắng chiều tà tắt dần, màn đêm dần dần bao phủ mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Góc khuất 18: "Sorry that I loved you..."

Thấy Hạ Tuyết ngồi thẫn thờ bên bàn trang điểm, chốc chốc lại thở ra chán nản nên Hà Dương đi đến, cúi người xuống để mặt hai người đối diện nhau:

"Chị à, bộ chị đang gặp chuyện gì khó khăn ạ?"

Thoáng giật mình, Hạ Tuyết liền xoay qua, nhanh đến nỗi suýt tí nữa đã đụng đầu vào mặt cô bé họ Hà.

"Hả? À ừ, không có gì hết."

"Thật chứ?" – Hà Dương nheo mắt – "Em hồng tin!"

Đảo mắt nghĩ ngợi trong ít phút, Hạ Tuyết bèn chậm rãi hỏi thật nhỏ để những PR xung quanh khác không để ý:

"Dương nè, nếu như... em được người mình yêu hôn thế nhưng em lại từ chối nụ hôn ấy chỉ vì nghĩ đến chàng trai khác thì nghĩa là thế nào?"

Đối diện, Hà Dương chưa kịp mở miệng đáp là giọng Thực Nghi cất lên khe khẽ ngay sát bên tai Hạ Tuyết:

"Tức là nàng đã thích cái người mà mình đang nghĩ đến trong lúc được chàng trai kia hôn đấy."

Giật bản mình và mọi bộ phận tưởng như sắp nhảy vọt ra khỏi cuống họng, Hạ Tuyết lập tức quay quắt qua để rồi thấy vẻ mặt thích thú của Thực Nghi.

"Nghi! Bỏ làm mình hết hồn."

Phi cười rồi Thực Nghi đứng thẳng người lên, hai tay khoanh trước ngực đồng thời kéo dài giọng:

"Xin lỗi bỏ vì mình tình cờ nghe được một câu hỏi thú vị nên không thể bỏ qua. Nào người đẹp, nàng đang si tình ai thế?"

"Đâu có. Mình chẳng yêu ai cả, bỏ đa nghi rồi." – Lúng túng, Hạ Tuyết chối.

Vốn là người gian xảo vì vậy Thực Nghi phần nào đoán ra được điều nào đó.

"Hay có liên quan đến tên... cậu chủ Trọng?!"

Hạ Tuyết hết hồn bởi Thực Nghi nói đúng ba từ cậu chủ Trọng. Chưa hết, đúng lúc ngay bên cạnh, Hà Dương lại ngây ngô hỏi cô:

"Cậu Trọng? Hờ? Ở lý nào người mà chị nghĩ đến lại là..."

Lập tức, Hạ Tuyết đưa tay lên bịt miệng Hà Dương để ngăn cô bé này nói ra tên kẻ đó lần thứ hai.

"Ha ha ha! Thôi nào, chuyện này chẳng có gì đáng để bàn cả. Ái chà! Đến giờ lên sân bar rồi, chị em mình nên đi ra kéo quản lý Khương mừng."

Vừa nói vừa cười, Hạ Tuyết vẫn còn giữ chặt miệng Hà Dương đồng thời nhanh chóng lôi cô em rời khỏi phòng locker. Còn lại một mình, Thực Nghi nhìn theo bóng dáng lúng túng như gà mắc tóc của Hạ Tuyết và nở nụ cười ranh ma. Chỉ là, trong đầu cô xuất hiện vài ý nghĩ pha chút tà đạo thôi.

"Phù! Thực Nghi cao tay thật, mình mới hỏi thế mà cậu ấy đã nói trúng ngay tên Trọng Lâm mới ghé chứ. Từ giờ, chắc phải cẩn thận một tí."

Vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm vì bản thân vừa thoát hiểm trong gan tấc, Hạ Tuyết đi chậm chạp về phía bàn VIP, nơi mà lát nữa Trọng Lâm sẽ dán chặt cái miệng lên ghế sofa ngồi suốt bốn tiếng đồng hồ liền. Nhưng khi chỉ còn cách bàn VIP khoảng chục bước chân thì cô chợt dừng lại bởi thấy Trọng Lâm đã có mặt từ lúc nào. Đêm nay hẳn đến sớm hơn mọi lần. Vốn dĩ điều đó cũng không có gì to tát hay đáng thắc mắc cả mà vấn đề chính ở đây, cái điều khiến Hạ Tuyết phải khựng lại rồi nhìn chằm chằm chính là... Trọng Lâm ngồi ở giữa ghế sofa bàn VIP, hai bên có thêm ba bốn cô PR bốc lửa đang cười nói rôm rả với hắn! Trọng Lâm làm gì ư? Còn phải hỏi, tất nhiên là hắn cũng cười đùa vui vẻ với họ. Không chỉ dừng ở đó, thỉnh thoảng những cô gái quyến rũ ấy còn ghé môi gần tai Trọng Lâm thì thầm điều gì chả rõ, chỉ biết là hắn cứ cười mãi.

Hừ! Xem cái mặt ham hố đáng ghét ghê chưa? Chướng mắt dã man! Hạ Tuyết nhủ thầm bực mình khi hướng mắt về phía cậu ấm ham vui. Rồi bỗng, cô nàng này thấy một trong bốn cô PR quàng tay qua vai Trọng Lâm và ông ọ làm nũng bằng cách uốn éo người. Còn hắn thì cười cười tỏ vẻ khoái chí lắm. *Hết chịu nổi!* Hạ Tuyết cau mày, môi mím lại. Tiếp theo, đúng lúc thế nào Trọng Lâm lại phát hiện Hạ Tuyết đang đứng cách bàn VIP một khoảng không xa với vẻ mặt hơi bị khó coi. Biết Trọng Lâm đã thấy mình, bấy giờ Hạ Tuyết mới quay phắt đi định bụng không đến chỗ hắn làm gì nữa. Nhưng trong thâm tâm cô lại hiểu rõ, nhất định anh chàng sẽ gọi mình!

"HEY!" – Trọng Lâm gọi thật to rồi giọng chậm lại – "Hờ a ha nặng hạ, u-y-ê tờ uyết tờ uyết tuyết sắc tuyết. HẠ TUYẾT!"

Giọng của tên đại ma đầu lớn đến mức có cảm giác từng chữ hắn thốt ra bỗng chốc hoá thành sợi dây xích kéo giật Hạ Tuyết đứng lại. Cô cắn môi chán chường bởi cái cách đánh vần điên khùng của hắn. Thờ dài trong mấy giây, Hạ Tuyết từ từ quay lại và thấy rõ mười mười Trọng Lâm ngoắc ngoắc tay gọi mình đến bàn VIP. Hắn xem cô như con cún nuôi nhà hắn chắc! Điện mắt thôi! Lê từng bước chậm rãi lại bàn VIP, Hạ Tuyết vẫn giữ nguyên bộ mặt khó coi. Cùng lúc, cô nghe Trọng Lâm bảo với những cô PR nọ:

"Được rồi mấy người đẹp, đến đây thôi nhé một lát tiếp. Giờ thì ra chỗ khác chơi cho cậu chủ đây nghỉ ngơi. Lát nữa sẽ boa cho các em ít tiền ăn tối."

"Ây da, sao anh đuổi bọn em đi sớm vậy, em muốn ngồi chơi chút hà." – Cô PR quàng tay qua vai Trọng Lâm ban nãy ra điều nhõng nhẽo.

"Hà hà, thôi đi đi." – Trọng Lâm cười cười đồng thời nhìn sang Hạ Tuyết vừa ngồi xuống bên cạnh, bảo – "Bạn gái tôi hay ghen lắm!"

"Cái gì? Anh..."

Hạ Tuyết chưa kịp phản ứng đã bị Trọng Lâm bất ngờ ôm chặt vào lòng. Mặc đối phương vùng vẫy kịch liệt, hắn vẫn tỉnh bơ nói với bốn cô PR kia:

"Đó, cô ấy đang tức vì ghen."

Nằm trong vòng tay tên đại ma đầu, Hạ Tuyết chẳng thể nào tin nổi điều vừa nghe. Sao tay cậu ấm này lại tin như vậy chứ? Quá đáng hết sức!

Đối diện, bốn cô PR nhìn nhìn nhau rồi nhún vai rồi lần lượt rời khỏi bàn VIP. Cuối cùng mấy "chiếc đuôi" cũng đã cắt được, Trọng Lâm thờ phào.

"Cậu Trọng! Anh bỏ tay ra được rồi đấy!"

Nghe tiếng Hạ Tuyết vang lên lạnh lạnh, bấy giờ Trọng Lâm mới chuyển ánh mắt xuống và bắt gặp cái nhìn chăm chăm của cô hướng vào mình.

"Sao vậy? Tôi ôm em không được à?"

Hình như còn tung tức cảnh cười đùa vừa rồi của Trọng Lâm với bốn cô PR, Hạ Tuyết nói nhạt:

"Ôm tôi đâu có hay bằng ôm mấy em xinh đẹp hấp dẫn ban nãy. Đáng ra anh nên để họ đứng bàn cho sướng, cần tôi làm gì."

Trông dáng vẻ hậm hực cùng câu nói kỳ lạ của Hạ Tuyết, Trọng Lâm khẽ nhún mày rồi tự dưng hấn nhếch mép cười tinh ranh:

"Nè, đừng bảo là em ghen thật nhé?"

"Vớ vẩn! Tôi đòi nào lại đi ghen vì anh." – Hạ Tuyết ra vẻ thản nhiên nhưng gương mặt lộ rõ sự lúng túng.

"Nói dối! Thái độ này của em giống ghen 100% đấy."

"Tôi đã nói không có!"

Càng nhận ra Hạ Tuyết đang chối, Trọng Lâm càng khoái. Chậm rãi, hấn ôm chặt cô hơn và miệng thì thầm khe khẽ: "Khi ghen, trông em đáng yêu lắm."

May là khi ấy Trọng Lâm không nhìn rõ được mặt Hạ Tuyết nếu không hấn sẽ thấy mặt cô tái đỏ bừng vì ngượng.

"Hay là chúng ta chơi trò này nhé." – Hấn đột ngột nắm hai tay Hạ Tuyết, kéo ra phía sau và giữ chặt – "Tôi sẽ trói em lại rồi từ từ khám phá em!"

"Gi? Gì chứ?..."

Hạ Tuyết vừa lắp bắp xong hai từ đó thì Trọng Lâm nhẹ nhàng đưa tay vòng qua hông cô. Sự ma xát giữa những ngón tay hấn với lớp vải áo mỏng bó sát đang mặc khiến cô giật mình hết như có luồng điện xẹt qua.

"Dừng lại!... Anh làm trò quái gì thế?"

"Im lặng nào. Tôi sẽ không làm em đau đâu." – Trọng Lâm khẽ môi lên vành tai Hạ Tuyết hôn nhẹ và vẫn giữ chặt tay cô.

"Buông ra! Biến thái! Xấu xa! Tôi ghét anh!" – Hạ Tuyết vùng vẫy cố thoát khỏi tình huống tồi tệ này nhưng tư thế hai tay bị kéo ra sau làm cô yếu thế.

"Được rồi, từ từ thôi. Sẽ có điều rất hay dành cho em."

Nghe cái chất giọng kéo dài đầy thích thú của tên đại ma đầu vang lên bên tai, Hạ Tuyết cảm giác sống lưng như đóng băng. Hấn định làm gì cô? Thật kinh khủng! Nhắm mắt, cô lo sợ khi nghĩ đến hàng loạt những chuyện tệ hại nhất mà tên ma đầu sẽ làm với mình. Không được... Nhất định phải thoát khỏi hấn! Nghĩ thế, Hạ Tuyết dùng hết sức lực còn lại tiếp tục phản kháng dữ dội, miệng thì không ngừng hét:

"Trọng Lâm! Tên xấu xa bi ổi! BỎ TÔI RA NGAY!"

"OK! Xong rồi đấy!" – Buông câu nhẹ hẫng, Trọng Lâm tự dưng thả lỏng hai tay cô nàng ra.

Về phía Hạ Tuyết, cô kinh ngạc khi Trọng Lâm đột nhiên tha cho mình. Chẳng những vậy hấn còn nhích người ra xa một tí và ngã lưng xuống thành ghế sofa êm ái. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa diễn ra ban nãy thì Hạ Tuyết cảm nhận tay phải mình nặng nặng giống như có một vật nào đấy được đặt lên. Không chân chủ, Hạ Tuyết mau chóng rút hai tay lên phía trước để rồi hết sức bất ngờ khi thấy trên tay là một quả cầu pha lê cỡ trung, những miếng kim tuyết làm nó thêm lung linh.

"Sao, đẹp không?" – Trọng Lâm cười khinh – "Tôi mua làm quà tặng em."

Thoáng ngẩn người trong vài giây, Hạ Tuyết từ từ xoay qua hỏi:

"Nhưng sao lại như vậy? Hôm nay đâu phải sinh nhật tôi."

Thở dài thườn thượt, Trọng Lâm dựng người dậy đồng thời nhìn cô gái:

"Chẳng lẽ người ta tặng quà cho nhau chỉ khi đến sinh nhật thôi hả? Tôi không quan tâm ngày gì cả, thích thì tôi cứ tặng. Và lại vì bên dưới quả cầu pha lê này có ghi dòng chữ *Tuyết mùa hè*, đó là cái tên của em!"

Bấy giờ, Hạ Tuyết mới để ý thấy có một dòng chữ nổi bằng kim tuyến bên dưới đáy quả cầu... Nhìn kỹ thì đúng là tuyết mùa hè rồi! Khẽ khàng, cô chuyển hướng nhìn vào bên trong quả cầu pha lê. Toàn một màu trắng tinh bởi rất nhiều hạt mứt mềm mại bay lơ lửng tạo cảm giác như tuyết đang rơi. Ở giữa có hình một cặp tình nhân bằng gỗ đang ôm nhau hạnh phúc. Cô biết rõ điều ấy cũng bởi nét mặt vô cùng thanh thản của họ. Bên dưới nơi cả hai đứng là bãi cỏ xanh mướt, nhìn cứ như thật.

"Em thích chứ?"

Câu hỏi nhẹ nhàng của Trọng Lâm làm Hạ Tuyết sực tỉnh. Chẳng hiểu vì sao cô lại không ngược mặt nhìn hắn mà chỉ gật đầu, đáp khẽ: "Ừm, rất thích."

"Em thích thì được rồi. Cũng không uổng công tôi chịu bị em mắng nào là bỉ ổi, xấu xa rồi cả biến thái. Haizzz! À, em còn bảo ghét tôi nữa chứ."

Đối diện, Hạ Tuyết hơi xấu hổ. Đúng là hồi nãy vì nghĩ Trọng Lâm định giở trò với mình nên cô mới mắng hắn hết sức bình sinh.

"Nhưng một phần cũng do anh, tặng quà thì cứ nói rằng tặng quà, khi không nói trối lại rồi khám phá cái gì gì đó."

"Ồ, giờ chuyển sang trách tôi vì đã tặng quà cho em?"

Lặng thinh chốc lát, cuối cùng Hạ Tuyết đành phải nói ba từ: "Tôi xin lỗi!"

Quan sát đáng vẻ "tiu ngiu" như cún con của cô nàng, Trọng Lâm phì cười:

"Vậy có phải ngoan không. À, em thử bật nút công tắc bên trái quả cầu đi."

Dẫu khó hiểu nhưng Hạ Tuyết vẫn làm theo. Lúc ngón tay vừa ấn nhẹ vào nút bật màu đen kia thì bỗng âm thanh của một bài hát tiếng anh cất lên.

"Đây là bài hát tôi thích nhất: *Sorry that I loved you – Xin lỗi vì đã quá yêu em* của Anthony Neely." – Giới thiệu về tên bài hát cho Hạ Tuyết nghe xong, Trọng Lâm liền khe khẽ hát theo.

And I'm so sorry that I hurt you

Sorry that I fell through

Sorry I was falling of with love you

I'm sorry that it came true

But sorry doesn't turn back time

For all that I have done to you

I wish that I could make it right

So sorry that I loved you

Sorry that I needed you

Sorry that I held you tight

Anh I'm so sorry for...

Hạ Tuyết hơi ngạc nhiên vì không ngờ giọng Trọng Lâm lại hay như thế, đến nỗi gần như hoà làm một với chàng ca sĩ Anthony gì đấy. Trầm lắng và du dương, mọi âm thanh ồn ào xung quanh dường như biến mất để nhường chỗ cho giai điệu trữ tình *Sorry that I loved You* ngân vang dịu dàng. Và hai con người ấy hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của riêng họ. Lắng nghe Trọng Lâm hát khe khẽ, Hạ Tuyết cười cười bởi tên đại ma đầu này cứ hát đi hát lại mỗi một đoạn... Đang hát cao hứng thì Trọng Lâm chợt ngừng vì chẳng hiểu sao Hạ Tuyết cứ cười khúc khích mãi.

"Tôi hát tệ lắm ư?"

"À không, anh hát rất hay." – Hạ Tuyết cố nhịn cười – "Nhưng mà sao anh hát mãi một đoạn thế. Hát thử tôi nghe hết bài xem."

Nghe cô nàng bảo vậy thì không rõ sao Trọng Lâm bối rối. Hắn đưa tay gãi đầu hệt như đang gặp vấn đề gì rất nan giải và mãi mấy phút sau mới đáp:

"Thật ra thì... tôi chỉ thuộc mỗi đoạn ấy thôi."

Hạ Tuyết liền ngêch mặt. Nhưng khi thấy đáng vẻ khá lúng túng lẫn xấu hổ của Trọng Lâm thì cô cười phì.

"Không sao, thế cũng tốt rồi. Tôi thích anh hát câu... ơ ừm là *Sorry that...*"

"*Sorry that I loved You!*"

Nghe chất giọng trầm dịu dàng đến kỳ lạ của Trọng Lâm, Hạ Tuyết chậm rãi xoay qua và tình cờ bắt gặp hắn đang nhìn mình đầy triu mến. Đôi mắt tha thiết ấy có sức mạnh trói chặt trái tim Hạ Tuyết đã bắt đầu đập lồi nhịp. Rất nhanh sau đó, Trọng Lâm đưa tay lên chạm nhẹ vào gương mặt đỏ ửng của Hạ Tuyết. Cô gái thoáng giật mình và đồng thời nghe rõ hắn lặp lại câu hát ban nãy một cách chậm rãi hệt như đánh vần nó:

"*Sorry... that... I... loved... You...!*"

Vừa nói, Trọng Lâm vừa từ từ kề mặt đến gần mặt Hạ Tuyết hơn. Hiển nhiên, Hạ Tuyết vô cùng bối rối bởi hiểu rõ hần muốn làm gì. Dầu thế, cô không hề phản ứng mà chỉ ngồi yên bất động, chính xác hơn là đầu óc trống rỗng gần như đã buông xuôi. Là mong chờ! Chẳng thể tin nổi, Hạ Tuyết đang đợi một nụ hôn từ cậu ấm cao ngạo ấy. Rõ ràng, cảm giác cô dành cho Trọng Lâm khác rất nhiều so với dành cho Hải Luân. Trái tim trong lồng ngực đập vội vã khiến cô mang tâm trạng hồi hộp phấn khởi vì đợi chờ... Khi hai bờ môi sắp chạm vào nhau thì Hạ Tuyết khẽ kháng nhắm mắt lại. Nhưng rồi cô bỗng nghe tiếng tên đại ma đầu đột ngột cất lên:

"Pằng! Chiều tướng!"

Tức thì, Hạ Tuyết liền mở mắt ra. Cô thấy Trọng Lâm hướng ánh mắt đầy gian tà về phía mình. Dường như hần vừa phát hiện ra điều gì thú vị lắm.

"Thế là rõ, em thích được tôi hôn!"

Nhận ra bản thân vừa bị anh chàng này lừa, Hạ Tuyết ngớ người trong mấy phút rồi bắt đầu đỏ bừng mặt vì xấu hổ. *Quái gì vậy? Sao mình lại...* Cô cắn môi, thầm trách mình. Khoái trá cực kỳ, Trọng Lâm toan chọc ghẹo Hạ Tuyết tiếp thì chuông điện thoại đổ dài. Thờ ra bực bội, hần đưa mắt sang chiếc bàn nhìn vào màn hình điện thoại đang cháy sáng. Không rõ người gọi là ai mà hần đưa tay tắt máy cái rụp. Bên cạnh, Hạ Tuyết ngạc nhiên trước dáng vẻ hơi trầm ngâm của Trọng Lâm. Lát sau, hần đứng dậy bảo:

"Tôi có việc phải về sớm. Em tiễn tôi một đoạn nhé."

Hạ Tuyết nghiêng đầu, tròn xoe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Góc khuất 19: Hôn

Ở bên ngoài bar, ngồi lên chiếc mô tô, Trọng Lâm cảm mũ bảo hiểm định đội lên đầu thì nghĩ gì đó liền quay qua nhìn Hạ Tuyết:

"Không nói gì trước khi tôi đi sao?"

Vì còn xấu hổ bởi nụ hôn bị lừa khi nãy nên Hạ Tuyết đáp vắn vơ:

"Hiện, tâm trạng tôi rất khó chịu nên chẳng biết nói gì hết, anh thông cảm."

Trọng Lâm cười khinh bởi biết cô nàng đang giận dỗi. Rất nhanh, hần chậm rãi bảo: "Này, nhắm mắt lại đi."

"Chỉ?" – Hạ Tuyết hỏi cộc lốc.

"Thì em cứ nhắm mắt xem nào."

Thờ dãi, Hạ Tuyết hậm hực khép mắt lại và tự nhủ chả rõ anh chàng muốn giờ trò gì. Thắc mắc trong lòng nhanh chóng được giải đáp khi chợt nhiên cô cảm nhận có bàn tay ấm áp đặt lên mái đầu mình và kéo về phía trước... Rồi chưa đầy hai giây sau, một bờ môi mềm mại hôn nhẹ nhàng lên khoé môi Hạ Tuyết. Cách hôn khá lạ lùng độc đáo! Lập tức mở mắt ra, Hạ Tuyết thấy gương mặt Trọng Lâm rất gần, hần đang nhắm mắt và hôn cô. Sự sững sờ khiến cơ thể cô gãi tê dại, cứng đờ. Không tin được!

Lần đầu tiên, Trọng Lâm hôn Hạ Tuyết nhẹ hẫng như vậy. Không mạnh bạo, không dữ dội càng không ép buộc chiếm hữu như mọi lần... Chỉ là một nụ hôn đầy trân trọng! Dầu anh chàng thiếu chỉ hôn ngay khoé miệng thôi thế nhưng Hạ Tuyết vẫn cảm giác rõ sự mặn nồng, vị ngọt ngào, ấm áp. Sâu. Rất sâu. Cái hôn giản đơn đến lạ kỳ ấy như nhấn chìm cô trong muôn vàn xúc cảm choáng ngợp. Cả người tưởng chừng như nổ tung. Hai tay Hạ Tuyết nắm chặt bờ vai áo Trọng Lâm... Cô mong thời gian hãy ngừng lại ở giây phút bình yên này để mình có thể nắm giữ con tim người đó mãi mãi.

Vài phút sau, Trọng Lâm rời môi khỏi khoé miệng Hạ Tuyết. Một cách cẩn thận, hần đưa những ngón tay lên sờ nhẹ bờ môi cô gái còn vương hơi ấm từ nụ hôn ban nãy, khẽ thì thầm trong làn gió đêm:

"Hãy hứa là, bờ môi này chỉ thuộc về duy nhất một mình tôi thôi!"

Đối diện, Hạ Tuyết tròn xoe mắt ngạc nhiên. Vài giây trôi qua, sóng mũi tự dưng cay cay... Không đáp lời, cô chỉ nhắm mắt mỉm cười thật tươi.

Hiểu ý nghĩa từ hành động đó, Trọng Lâm áp đầu mình vào đầu Hạ Tuyết, nói bằng giọng lạc hần với về xúc động: "Cảm ơn em!"

Giọt lệ trong suốt chảy dài xuống gương mặt hạnh phúc của Hạ Tuyết nhưng có lẽ vì đêm tối nên Trọng Lâm không thấy được. Nhẹ nhàng cô đặt tay lên đôi tay hần còn đang giữ mái đầu mình! Cảm xúc trong họ thật sự thăng hoa.

"Về nhé!" – Trọng Lâm chậm rãi buông tay – "Mai, tôi sẽ có điều bất ngờ nữa cho em."

Thấy tên đại ma đầu chuẩn bị đội mũ bảo hiểm vào, lòng Hạ Tuyết tự dưng xuất hiện nỗi lo sợ. Không chần chừ cô nắm lấy tay áo hắn, kéo nhẹ.

"Đừng đánh nhau..." – Hạ Tuyết nói khi Trọng Lâm quay qua.

Quan sát nét mặt lo âu của Hạ Tuyết, Trọng Lâm cười ranh ma:

"Tôi về vì bố già gọi chứ không phải gặp bọn kia oánh lộn đâu, tình yêu ơi!"

Thêm lần nữa, Trọng Lâm lại làm Hạ Tuyết thấy... xấu hổ! Một phần vì cô tưởng hắn đi đánh nhau và có thể sẽ ngủ, phần còn lại là do cô nghe hắn gọi mình bằng hai từ tình yêu.

"Ừm, anh về cẩn thận." – Không còn cách nào khác, Hạ Tuyết đành dùng câu này để tự chữa lấy cái ngượng của bản thân.

Trọng Lâm mỉm cười rồi rờ má, phóng chiếc mô tô ra đường. Dõi theo tấm lưng áo đen kia khuất dần vào màn đêm, Hạ Tuyết quay lưng trở lại bar.

Trông dáng vẻ thần thờ buồn bã của Thục Nghi bên quầy rượu, Hạ Tuyết liền tiến đến gần vỗ tay lên vai bạn, hỏi đùa: "Sao buồn thế người đẹp?"

Khẽ xoay bộ mặt ưu sầu lại, Thục Nghi nhìn Hạ Tuyết, thờ ra đáp:

"Chờ người mà người không đến!"

"Anh Tri Đồng?" – Hạ Tuyết nheo nheo mắt – "Chà, coi bộ dạo gần đây hai người thân nhau dữ. Định kết moden hử?"

Nếu như bình thường thì Thục Nghi sẽ phản ứng ngay để che giấu vẻ lúng túng của bản thân thế nhưng lúc này, cô nàng chỉ cười nhạt rồi đưa ly rượu lên uống cạn. Nhận ra vẻ khác thường từ cô bạn thân, Hạ Tuyết không còn ý định chọc phá nữa. Thay vào đó, cô từ tốn tiếp:

"Hình như mấy tuần nay, anh Tri Đồng ít ghé bar Gossi."

"Người bạn rận là vậy đó. Dễ hiểu mà!"

Thục Nghi vừa dứt câu thì bỗng cả hai nghe tiếng kêu "Á!" cảm lạnh không âm thanh nhưng đầy đau đớn. Tức thì, hai cô gái lập tức quay qua và thấy ở ngay chiếc bàn cách chỗ mình cỡ chục bước chân, gương mặt một PR quen tên Mỹ Cúc, méo mó như sự rạn nứt của chiếc bình thủy tinh. Cô ngồi trên mình chết lặng. Dưới ánh đèn màu lúc tắt lúc sáng, đôi mắt cô mở to chực trào nước, hàng lông mi cứ chớp chớp. Cái nhìn hẳn rõ sự tui, ghê sợ và nhịn nhục. Còn vị khách ngồi bên cạnh Mỹ Cúc thì ra điều rất ư thoải mái. Không lâu sau, ông ta đứng dậy khoan khoái rồi bàn ra về. Chỉ chờ có thế, Mỹ Cúc mau chóng đứng lên, vừa khóc vừa chạy về phía phòng locker. Dĩ nhiên, Hạ Tuyết với Thục Nghi cũng vội vã đi theo sau.

Trong phòng locker, mọi người xúm quanh lấy Mỹ Cúc hỏi han vì thấy cô đột nhiên chạy vào và bật khóc nức nở. Cố ngăn âm thanh tức tưởi không ngừng phát ra từ cổ họng nghẹn ứ, cô PR có gương mặt trẻ con ấy nói:

"Thằng cha đó cắn vô vai tao đau quá! Chảy máu luôn!"

Bình Mai liền nhẹ nhàng vạch lớp vải áo ngay bờ vai Mỹ Cúc xuống xem. Trên da thịt dẫu rằng còn hằn rõ, rất sâu đến nỗi máu ruom ruóm.

"Cha nội biến thái! Quá đáng thật!" – Bình Mai không kiềm được cơn giận.

Đứng gần đó, Thu Ánh khoanh tay tức tối, gương mặt hầm hầm:

"Lũ khốn nạn! Bọn mình là người chứ có phải thứ để mua vui đâu!"

"Bệnh hoạn hết sức nói!"

Tiếng bức bối của Lam Mộng vừa dứt là tất cả nghe giọng Phụng "tỷ" kéo dài thật dài: "Có vậy thôi mà cũng làm ầm ỹ!"

Mỹ Cúc lau nước mắt, môi mím chặt rồi bảo: "Cấn thế này đau lắm đấy!"

Nở nụ cười khinh khinh, Phụng "tỷ" chậm rãi đứng dậy rời khỏi bàn trang điểm, tiến lại gần chỗ các PR kia đang đứng túm tụm:

"Bar mà! Bị vậy thì xá gì? Lúc trước, tôi còn bị nhiều hơn nữa kia."

"Đừng có so sánh mình với người khác!" – Thục Nghi thỉnh thoảng cất giọng.

Liếc nhìn cô em gái ương bướng một lúc, Phụng "tỷ" hơi đẩy mặt lên cao kiêu làm giá, bước từ từ ra cửa bar. CỐP! Phụng "tỷ" va trúng vai một người, đau điếng. Cô chị đại chưa biết rõ là ai nhưng đã gắt lên ôm tòi:

"Đi đứng không có mắt à??? Kiểm chuyện sao?"

"Xin lỗi..."

Nghe giọng thân thiện của người nọ khiến Phụng "tỷ" điên tiết nên xoay phắt qua nhìn xem mặt mũi hán thế nào. Và khi chạm phải ánh mắt sắc bén kia, Phụng "tỷ" cười nhạt nhẽo nhưng rõ ràng thái độ có e dè hơn.

"Thảo Tú, tao cảnh cáo lần cuối, đừng tưởng được nhiều khách thì lên mặt. Mày cũng chỉ là hạng gái rẻ tiền thôi!"

Không phản ứng gì ngoài việc nhếch mép, Thảo Tú – một trong các chị đại ở Gossi, điềm nhiên đáp trả: "Là gái nhưng nhiều tiền hơn cô!"

"Đừng có chọc điên tao! Con khốn!" – Buông câu chửi rủa xong, Phụng "tỷ" bức bối đi ra khỏi phòng locker.

Dõi theo bóng dáng Thảo Tú ung dung bước lại bàn trang điểm, Quỳnh Anh há hê: "Hay quá! Chỉ mỗi chị Tú là trị được chị Phụng."

"Cô ta chỉ được có cái to mồm chứ làm gì được ai."

Thảo Tú nói bình thân đồng thời đứng lên sau khi đánh qua loa ít kem lên mặt. Sửa soạn lại quần áo, cô chị đại có giá ấy rời phòng.

"Đêm nay có món hời lớn!"

Nghe giọng Thảo Tú vọng lại, những PR kia nhìn nhau thờ ra.

"Đêm nào chị ấy cũng được bọn tiền." – Bình Mai tặc lưỡi.

"Mà sao khi này chị Phụng bảo chị Tú là gái vậy?" – Hà Dương nhúm mày.

"Ôi, vẫn là cái chuyện muôn thuở!" – Thu Ánh bỗng kêu than – "Trước, chị Tú có yêu một khách đi bar. Hắn ta giàu có lắm và hứa hẹn đủ điều. Nhưng cuối cùng, khi đã thỏa mãn thì hắn bỏ rơi chị ấy. Chị Tú quay về tiếp tục làm PR với nỗi hận đàn ông thấu trời. Từ đó, chị ấy qua đêm với đủ loại người."

Lam Mộng lắc đầu, phán câu: "Làm vậy chi khổ mình!"

"Đàn ông chả ra gì, nhất là mấy tên giàu có. Mặt hiền hiền tốt tốt vậy chứ, chơi xong bỏ mình cái rột!" – Mỹ Cúc xoa xoa bờ vai bị cắn đau, chề môi.

Nghe thế, bất giác Hạ Tuyết nghĩ về Trọng Lâm. Cô không thể tưởng tượng nổi nếu hắn chỉ xem mình như một món đồ chơi dễ chán chê. Sau vài giây lặng im, có điều mơ hồ phản chiếu trong đáy mắt với cái nhìn bất chợt xa xăm ấy... Không chỉ riêng Hạ Tuyết mà Thục Nghi cũng có cùng tâm trạng đó. Hiển nhiên, người cô liên tưởng đến chẳng ai khác chính là Hoàng Tri Đồng. Việc anh thường xuyên không còn đến bar Gossi khiến Thục Nghi cảm giác bất an lẫn lo sợ. Mặc dù Tri Đồng vẫn chưa đụng chạm gì vào Thục Nghi nên nếu anh có biến mất thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô thế nhưng điều khiến cô sợ sệt lại là bản thân mãi mãi không còn thấy anh nữa.

Reng! Reng! Thục Nghi giật mình vì chuông điện thoại reo. Linh cảm điều gì đó, cô mau chóng lấy lấy "con đế" ra và đưa mắt nhìn vào màn hình. Là số lạ, không có trong danh bạ. Không chán chừ, Thục Nghi bắt máy:

"Alo, Thục Nghi nghe đây. Xin hỏi ai vậy?"

Đầu dây bên kia giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc của chàng trai vang khê:

« May thật! Tôi còn sợ là gọi lộn số cô Lý Thục Nghi. Đoán xem tôi là ai? »

Mắt Thục Nghi sáng rỡ bởi biết người đang nói chuyện với mình là...

"Hoàng Tri Đồng!"

Do quá kích nên Thục Nghi đã nói thật to tên anh chàng khiến những cô PR nọ giật mình, đồng loạt quay mặt qua nhìn chằm chằm.

"Ồ ừm, Nghi ra ngoài nghe điện thoại tí." – Thục Nghi sượng chín người, cố cười tươi rồi nhanh chân rời khỏi phòng.

Mấy người còn lại nhúm mày khó hiểu trước dáng vẻ kỳ cục của Thục Nghi. Riêng, Hạ Tuyết với Hà Dương thì tiếp tục nhìn nhau cười khúc khích.

Chọn một góc kín đáo, bấy giờ Thục Nghi mới đưa điện thoại lên tai, hỏi:

"Nè, anh còn ở đó không?"

« Dĩ nhiên là còn. Sao đang nói giữa chừng mà cô im thế? »

"Tại có con gián chạy qua nên tôi hơi giật mình." – Thục Nghi nói dối cho qua – "Nhưng ai cho anh biết số điện thoại của tôi?"

« Trời! » Giọng Tri Đồng chừng hững « Thì tôi hỏi quản lý Khương »

Khẽ tặc lưỡi, Thục Nghi đi thẳng vào vấn đề mình đang thắc mắc:

"Đêm nay anh bận việc gì hả? Tôi không thấy anh đến Gossi."

"Ừ, việc ở công ty nhiều quá, tôi là giám đốc thì phải giải quyết chứ. Xin lỗi vì thất hứa với cô. Sợ cô buồn rồi lại uống rượu nên tôi mới gọi nói rõ đây. »

"Xi! Ai buồn nào? Làm như tôi cần anh lắm á!" – Miệng nói hùng hổ vậy chứ tim Thực Nghi đập liên hồi do bị nói trúng.

« Rồi rồi biết, tôi hiểu tính cô quá mà. Ừm, tôi gọi điện chỉ muốn nói thế thôi. Tới mai tôi sẽ cố gắng thu xếp việc để đến thăm cô, chịu không? »

Bình thường là Thực Nghi nhất định "đốp" ngay một câu sốc họng thế nhưng ngay lúc này cô lại buột miệng đáp rằng:

"Tôi chờ. Anh hứa thì giữ lời đó."

« Ừ. » Tri Đồng dịu dàng dặn dò « Trời lạnh, cô về nhớ mặc áo khoác. »

"OK! Tôi đâu còn nhỏ nhít gì."

Chợt, Thực Nghi ngạc nhiên khi đầu dây bên nọ im lặng trong khi điện thoại vẫn còn đang thực hiện cuộc gọi.

"Hey, sao anh không nói nữa?"

Một lát sau Tri Đồng mới lên tiếng, nghe rõ thì vẻ như hơi lúng túng:

« À, tôi không biết nói gì trước khi kết thúc cuộc gọi nhưng giờ nghĩ ra rồi... Chúc ngủ ngon, Thực Nghi! »

Bên này, Thực Nghi thoáng bất động vì nghe anh chàng gọi hai từ Thực Nghi quá đổi dịu dàng, đến nỗi cảm tưởng như vừa có làn gió êm đềm thổi qua mang theo mùi vị của đêm lạnh. Cố ngăn một xúc cảm sắp trào dâng, Thực Nghi bảo khề: "Cảm ơn, anh cũng vậy..."

Chẳng kịp nghe gì thêm là Thực Nghi đã cúp máy. Dẫu biết hành động như thế thật thô lỗ nhưng nếu cứ tiếp tục thì không khéo cô sẽ bật khóc mất. Khóc vì hạnh phúc! Đứng dựa lưng vào góc tường, Thực Nghi ngược mặt lên và nhắm mắt. Cô đang cố lấy lại nhịp thở đều đều bình thường vì ban nãy quá hồi hộp. Hơn mười lăm phút sau, Thực Nghi mở mắt ra rồi nhìn xuống màn hình điện thoại xong bấm bấm lục tìm mục *Cuộc gọi vừa nhận*. Số của Tri Đồng hiện ra dưới đáy mắt dịu dàng của cô. Không chần chừ, Thực Nghi bấm nút lưu. Chẳng quá lâu để cái dòng *Nhập tên* xuất hiện. Đảo mắt, cô không biết nên gõ gì. Hoàng Tri Đồng thì nghe thường quá. Phải nhập một cái nick thật ấn tượng cho anh chàng. Ban đầu, Thực Nghi gõ *Tên đáng ghét Tri Đồng* nhưng không được vì máy báo lỗi quá nhiều ký tự. Bực mình, cô ngừng lại nghĩ tiếp cái khác... Thoáng lưỡng lự, cô từ tốn gõ *Hoàng tử Tri Đồng* nhưng rồi lại xoá bởi thấy từ hoàng tử là tự dưng mặt đỏ lên. Chưa kể, cái ấy nghe sến súa quá và chẳng may Tri Đồng tình cờ đọc được thì chắc có nhảy xuống sông Sài Gòn cô cũng không thể gột hết cái nhục!

"Haizz! Biết nhập cái tên gì bi giờ!" – Thực Nghi thờ dài chán nản, lăm lăm muốn đặt đại "Bò" Tri Đồng cho rồi.

Đặt tay lên trán nghĩ ngợi trong chốc lát, Thực Nghi quyết định đặt nick này cho anh chàng họ Hoàng. Ngón tay bấm liên tục, những ký tự dần dần xuất hiện, sau cùng đã lắp ghép lại hoàn chỉnh một cái tên. Xong xuôi, Thực Nghi cười đắc chí về hải lòng rồi bấm nút lưu. Trở ra danh bạ, cô tìm cái tên vừa đặt cho Tri Đồng. Rất nhanh, màn hình hiện rõ ràng ba từ: *"Ếch" Tri Đồng!* Cô nàng bướng bỉnh ấy đưa tay bịt miệng cười.

"Tri Đồng, anh là một con ếch ngốc nghếch!" – Thực Nghi tựa cằm lên chiếc điện thoại rù rì một mình, chốc chốc lại cười cười.

Vì mãi đắm mình trong những cảm xúc lâng lâng mà Thực Nghi không hề biết Phụng "tỷ" đã đứng nép bên bức tường gần đó và nghe lỏm được cuộc nói chuyện điện thoại giữa cô với Tri Đồng. Quan sát đáng về hạnh phúc mơ màng của cô em gái đáng ghét ấy, Phụng "tỷ" liềm khoanh tay, cười khẩy.

Uể oải bước vào nhà, Hạ Tuyết đóng cửa khoá chốt. Khề khàng cô đưa mắt nhìn lên chiếc giường cũ kỹ, ông bố rượu chè nằm ngủ phơi bụng ngáy khò khò. Thở ra, cô chậm chạp đi về phía phòng mình... Bật đèn sáng, Hạ Tuyết kéo ghế ngồi phịch xuống ngay bàn học. Cả người rã rời, nhứt mõi đến không còn chút sức lực. May là một tuần qua chỉ đứng bàn cho mõi Trọng Lâm thôi mà cô còn mổi đứ đừ thế này. Oải hết sức! Có lẽ cô phải mau mau tìm cách khác nếu không sức khoẻ sẽ suy kiệt mất.

Tự dưng nhắc đến Trọng Lâm là Hạ Tuyết nhớ quả cầu pha lê hân tặng mình đêm nay. Nhẹ nhàng dựng người thẳng dậy, cô thò tay vào chiếc túi lấy nó ra. Đặt quả cầu trên bàn, Hạ Tuyết tựa cằm lên hai mu bàn tay đan chéo nhau, mắt nhìn không chớp từng hạt mứt trắng xoá vẫn cứ xoay vần bên trong xung quanh cặp tình nhân.

"Hãy hứa là, bờ mổi này chỉ thuộc về duy nhất một mình tôi thôi!"

Nghe văng vẳng câu nói dịu dàng của tên đại ma đầu, Hạ Tuyết đặt tay lên mổi rồi nở nụ cười bình yên. Đêm đó, cô đã ngủ quên bên quả cầu và mơ mổi giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Góc khuất 20: Đêm trên du thuyền Queen

Sáng vào lớp mà Hạ Tuyết cứ đứng thập thò ngay cửa vì sợ gặp một người. Trương Hải Luân. Còn lý do thì quá rõ ràng, chính là nụ hôn "hút" chiều hôm qua. Cô không biết phải nói gì nếu tình cờ gặp mặt với anh. Sự lo lắng lớn đến nỗi khiến cô nàng này nghĩ ra một hành động khá rồ dại: đến ngồi bên cạnh Hải Luân và hoàn toàn im lặng để anh không biết mình đang có mặt! Ôi trời! Đúng là điên khủng!

Nhưng may thay, lúc Hạ Tuyết thu hết can đảm từ từ đưa mắt nhìn vào giảng đường thì không hề có bóng dáng Hải Luân đâu. Nghịch mặt trong vài giây, cô liền nhớ hôm qua hình như anh chàng bị sốt cao, về như bệnh tình khá nặng nếu vậy thì sáng nay anh chẳng thể nào đến lớp nổi rồi. Phù! Cô thở phào một tiếng thật rõ. Phước đức thật, có lẽ hôm nay mình sẽ không phải gặp cậu ấy! Nhủ thầm trong yên tâm, Hạ Tuyết bấy giờ mới bước chân đi vào giảng đường. Dẫu biết rằng rồi cũng sẽ đến lúc hai người đụng mặt nhau như bình thường nhưng chỉ ít, tránh nào lúc nào thì hay lúc đó thôi.

Ngồi xuống ghế, Hạ Tuyết đặt chiếc cặp lên bàn. Khẽ đưa mắt nhìn ra cửa sổ, cô chợt nhớ đến lời Trọng Lâm nói đêm qua trước lúc phóng xe mô tô chạy đi: "*Mai, tôi sẽ có điều bất ngờ nữa cho em.*" Cô sinh viên hai mươi tuổi tự hỏi, điều bất ngờ mà hần nói đến là gì nhỉ? Nghĩ vẩn vơ một hồi, Hạ Tuyết chợt lắc đầu liên tục vì tự dung nghĩ về tên đáng ghét ấy. Cô bỗng phát hiện, dạo này bản thân nhớ về hần với tần suất hơi bị nhiều thì phải. Điên mất thôi! Để lấy lại tâm trạng bình thường, Hạ Tuyết liền lấy tập ra xem lại bài... Rất nhanh sau đó, chuông vào lớp đổ dài.

Trưa tan học, Hạ Tuyết dắt chiếc xe đạp tời tàn ra khỏi cổng trường. Ném nhẹ chiếc cặp vào rổ và chuẩn bị ngồi lên yên xe thì bỗng, một cánh tay vòng qua hông giữ chặt rồi kéo mạnh cô xuống. Vì bất ngờ nên chân chới với và cô ngã nhào ra phía sau, sà vào lòng người đó. Chưa kịp hoàn hồn thì Hạ Tuyết đã nghe chất giọng khinh khỉnh quen thuộc vang vang bên tai:

"Bắt được em rồi, Hạ Tuyết! Tôi chờ em cả buổi trời!"

Lập tức xoay qua, Hạ Tuyết bắt gặp ngay cái bộ mặt tà đạo của Trọng Lâm. Hần cười cực kỳ nham hiểm hệt như kẻ đi săn vừa tóm được con mồi.

"Anh làm cái gì vậy? Buông tôi ra ngay!" – Hạ Tuyết cắn môi, bảo.

"Buông?" – Trọng Lâm vờ tỏ ra chững chạc – "Tóm được rồi thì mắc chứng gì buông! Bộ ngu hả! Thôi nào đừng khó chịu, đêm qua em với tôi còn thân mật với nhau mà."

"Cậu Trọng! Anh nói cho đảng hoàng, đây là trường học và tôi không muốn bị mọi người đàm tiếu đâu."

Trước câu nói đe dọa từ cô gái và bắt đầu thấy các sinh viên khác nhìn chằm chằm về phía mình, Trọng Lâm cười cười:

"OK! Vậy chúng ta cùng đến một nơi riêng tư để bàn chuyện!"

"Gì chứ? Nơi riêng tư là gì?" – Hạ Tuyết giật mình, hỏi lo lắng.

Chẳng hề quan tâm phản ứng của đối phương, Trọng Lâm đảo mắt sang tay vệ sĩ đứng bên cạnh đang giữ chiếc xe đạp:

"Mang nó về nhà của cô Hạ, tôi tự lái xe được." – Thấy tên thuộc hạ có vẻ ngần ngại, hần nhíu mày – "Chả lẽ đạp xe mà anh cũng chẳng biết?"

"Dạ vâng, tôi hiểu thưa cậu chủ."

Không muốn ở lại đây lâu, Trọng Lâm mau chóng rời đi và hiển nhiên mang theo cả Hạ Tuyết. Đôi mắt theo hai người nọ, tên vệ sĩ lắc đầu tặc lưỡi:

"Nhưng mình có biết nhà cô Hạ ở đâu đâu chứ. Cậu chủ thật là..."

Thấy mình bị "bắt cóc" trắng trợn, Hạ Tuyết vùng vẫy kịch liệt:

"Buông ra! Anh buông tôi ra xem nào!"

Trông sự phản kháng dữ dội từ cô, Trọng Lâm dừng lại thở dài thườn thượt:

"Em nhỏ con mà sao mạnh dữ thế? Tôi giữ không muốn nổi..."

Dứt lời, Trọng Lâm nhanh chóng thả Hạ Tuyết xuống. Ấy vậy, Hạ Tuyết còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm là đã bị hần tiếp tục đỡ lấy người rồi đặt cô lên trên vai giống hệt người ta vác túi gạo. Khởi nói, hành động "bá đạo" này từ tên đại ma đầu càng khiến Hạ Tuyết điên tiết hơn nữa. Cô không ngừng dùng tay đánh mạnh vào lưng Trọng Lâm nhưng chẳng nhằm nhò gì, đến nỗi cứ tưởng hần là gã quái vật nào đấy.

Vác Hạ Tuyết đi đến chỗ chiếc xe hơi màu xám sang trọng đỗ bên kia đường, Trọng Lâm mau chóng mở cửa xe rồi nhẹ nhàng để cô ngồi vào bên trong. Xong, hần đứng thẳng người lên rồi đưa tay bóp vai và lưng, than vãn:

"Trời ạ! Muốn gãy lưng tôi luôn. Em có phải con gái không vậy?"

"Anh cứ thử bị ai đó bắt cóc xem! Tôi không cần anh là may rồi!" – Hạ Tuyết lồm cồm ngồi dậy đồng thời quất mắt ra bên ngoài.

Cười phì trước thái độ hung hăng của Hạ Tuyết, Trọng Lâm thở ra đồng thời đóng mạnh cửa và sau đó thì chui vào ngồi ở hàng ghế trước.

"Có ai bắt cóc mà lại cho em đi xe hơi đẹp thế này không nào."

"Tôi không quan tâm! Bây giờ anh cho tôi xuống ngay!" – Hạ Tuyết loay hoay mở cửa xe nhưng nó đã bị khoá.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Trọng Lâm lắc đầu bảo khi thấy cô nàng đang cố thoát: "Never! Tôi đã nói sẽ cho em điều bất ngờ."

"Bất ngờ đó là gì chứ?"

Trọng Lâm cười ranh mãnh, tay xoay xoay vô lăng – "Giờ đến nhà tôi nào!"

Và cứ thế, bỏ mặc sự phản đối từ Hạ Tuyết, Trọng Lâm lái chiếc xe hơi chạy nhanh ra ngoài con đường lộ đầy nắng.

Hon nửa tiếng sau, Trọng Lâm dừng xe trước cổng một ngôi biệt thự to lớn với lối kiến trúc cổ kính sang trọng. Trông nó thật uy quyền.

"Đây là đâu?" – Hạ Tuyết trở mắt nhìn dãy nhà đẹp như mơ phía trước.

"My house." – Qua kính chiếu hậu, Trọng Lâm "sổ" câu sặc mùi anh ngữ.

Hạ Tuyết nhăn mặt đưa mắt ra ngoài cửa kính xe hơi, nhìn lại lần nữa ngôi biệt thự. Vậy ra đây là "hang ổ" của tên đại ma đầu. Đúng là khác nhau xa quá, cô với hắn... Từ bên ngoài trông vào đã thấy cả khu vườn rộng lớn toàn cây với cây. Quan sát toà nhà sang trọng với vẻ ngớ ngàng xong, Hạ Tuyết tự dưng kín đáo thờ dãi bởi đang tự hỏi, chẳng rõ đến bao giờ mình mới có được một cái biệt thự khủng thế này. Chắc còn lâu lắm, thậm chí biết đâu là qua tận kiếp sau ấy chứ.

Sau tiếng bấm còi xe của Trọng Lâm, cổng biệt thự từ từ mở và hắn mau chóng cho xe chạy vào bên trong khu vườn xinh đẹp, đồ ịch. Tháo dây an toàn ra, hắn quay xuống nhìn cô nàng hỏi:

"Em tự xuống xe hay là tôi vác vào?"

Dù biết Trọng Lâm đùa nhưng vì gương mặt quá bình thản nên khiến Hạ Tuyết phải lo sợ hắn sẽ làm thật. Hiển nhiên, cô từ chối lịch sự:

"Cám ơn, tôi vẫn thích đi bằng chân của mình hơn."

Trọng Lâm cười khinh rồi xoay người trở lại, mở cửa xe bước xuống. Còn Hạ Tuyết, chỉ vừa mới chạm tay vào tấm kính là đột ngột cửa bật mở làm cô hơi giật mình. Đúng lúc, một tên vệ sĩ áo vét đen hướng mắt vào bên trong, cúi đầu nói: "Mời cô!"

Nghếch mặt chốc lát rồi Hạ Tuyết mới hiểu, vậy ra người nhà giàu khi xuống xe cũng phải có kẻ hầu mở cửa xe giúp? Đúng thật kỳ quặc hết sức! Vừa ra khỏi xe, còn chưa kịp đứng vững trên đất là Hạ Tuyết đã bị Trọng Lâm nắm lấy tay kéo nhanh đi vào trong ngôi nhà lớn. Lúc cả hai chỉ mới đặt chân qua ngưỡng cửa thì những người hầu đứng thành hai hàng hai bên đã đồng loạt cúi chào, hô lớn: "Kính chào cậu chủ!"

Khỏi nói, Hạ Tuyết nhìn trần trời cỡ nào. Không chỉ cái màn nghênh đón quá lớn kia mà quan cảnh bên trong ngôi nhà "to xác" cũng khiến cô sững sờ hẳn có lẽ là do lần đầu tiên bản thân đến một ngôi biệt thự thế này. Không gian quá rộng, mọi thứ đều toát lên vẻ giàu sang bậc nhất. Một thế giới hoàn toàn khác biệt so với thế giới cô sống.

"Đây là cô Hạ, khách quý của tôi. Hãy đưa cô ấy vào phòng và chuẩn bị những thứ tôi cần dặn lúc sáng." – Trọng Lâm nói với những người hầu.

"Dạ vâng thưa cậu chủ." – Một cô hầu đứng gần nhất đáp lời chủ nhân xong nhìn sang vị khách quý, mỉm cười – "Mời cô Hạ theo chúng tôi."

"Nhưng đi đâu cơ?"

Nghe câu hỏi hơi lóng ngóng của Hạ Tuyết, Trọng Lâm tặc lưỡi bảo:

"Thì em cứ theo họ, tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho em rồi."

"Chuẩn bị gì? Sao phải thế? Tôi không hiểu."

"Lát em sẽ biết thôi. Giờ em theo họ đi, lẽ nào dự tiệc mà ăn mặc như thế."

Tiệc? Tiệc gì nhỉ? Hạ Tuyết còn đang tự hỏi thì thành linh Trọng Lâm nhanh chóng đặt tay lên vai đồng thời đẩy nhẹ cô đi về phía bên phải. Những người hầu cũng bước theo cùng. Mấy phút sau khi "được tống" vào một căn phòng rộng có bàn trang điểm và nhiều chiếc tủ áo đắt tiền, Hạ Tuyết cứ đứng ngơ ra mà chẳng biết làm gì, đến nỗi bản thân cô cảm thấy mình thật thừa thãi.

"Dạ mời cô Hạ tắm rửa rồi chúng tôi sẽ thay quần áo cho cô ạ."

"Phải tắm rửa?" – Hạ Tuyết càng ngày càng nhận ra sự kỳ cục của chuyện này – "Tôi nghĩ chắc có nhầm lẫn ở đây rồi, để tôi đi hỏi Trọng Lâm."

Hạ Tuyết vừa xoay lưng và chân chưa kịp bước thì đã bị họ giữ lại.

"Thưa, cậu chủ dặn kỹ lúc cô Hạ đi ra khỏi phòng này là tất cả phải hoàn tất. Vì vậy mong cô thông cảm."

Dứt lời thì đồng loạt những cô hầu, người giữ tay người giữ chân, kéo Hạ Tuyết vào trong phòng tắm...

Gần hai tiếng sau.

Trọng Lâm nhìn tới nhìn lui Hạ Tuyết trong bộ váy có ren màu hồng phấn dài chưa đến đầu gối. Trông cô nàng thật khác với cái kiểu công chúa sang trọng này. Mái tóc uốn gọn sóng khiến Hạ Tuyết toát lên vẻ quý phái.

"OK! Tốt lắm!" – Trọng Lâm ra về hài lòng.

Đối diện, Hạ Tuyết hết kéo váy rồi đến vuốt vuốt mái tóc uốn, hỏi:

"Rốt cuộc thì đây là cái chuyện gì thế hửm?"

Trọng Lâm cười gian tà xong đột ngột nắm lấy tay Hạ Tuyết, giống như khi nãy, chẳng nói chẳng rằng gì kéo nhanh cô đi ra ngoài xe.

Sau vài tiếng lái xe hơi chờ Hạ Tuyết đi, cuối cùng Trọng Lâm cũng đã dừng lại tại bến Bạch Đằng, một trong những bến du thuyền khá nổi tiếng ở Sài Gòn. Bước xuống xe, Hạ Tuyết tất nhiên hỏi ngay:

"Này, anh muốn làm gì thế? Anh đưa tôi đến đây chỉ vậy?"

Tiến lại gần cô gái, Trọng Lâm từ tốn trả lời:

"Hôm nay sinh nhật bạn tôi nên tôi đưa em đến đây dự tiệc cùng. Là trên chiếc du thuyền năm sao Queen ở đó đó!"

Theo hướng chỉ tay của Trọng Lâm, Hạ Tuyết thấy phía xa xa, chiếc du thuyền cỡ lớn sang trọng đang nằm gần bến như chờ khách lên tàu.

"Du thuyền ấy không phải hạng thường đâu. Kiểu này, triệu phú mới chơi nổi." – Hạ Tuyết nhăn mặt khi trông sự bề thế của thuyền Queen.

"Hà, tất nhiên. Đây là tiệc sinh nhật của một tiểu thư danh giá mà."

"Nghĩa là chỉ toàn người giàu?" – Hạ Tuyết lắc đầu – "Không! Tôi không đến những nơi như vậy đâu. Tôi chẳng bao giờ hợp được với mấy chỗ này."

Dứt lời, Hạ Tuyết liền xoay gót toan bỏ chạy nhưng xui xẻo thay Trọng Lâm kịp thời giữ lại. Hắn đòi nào lại để cô đi dễ dàng thế.

"Hey, em nói nghe dễ quá. Chúng ta sẽ cùng dự tiệc sinh nhật của bạn tôi."

"Bạn anh chứ có phải bạn tôi đâu." – Hạ Tuyết cố gỡ tay ra khỏi cái siết tay của Trọng Lâm – "Và lại, sao nhất định phải là tôi?"

"Vi em là công chúa của tôi!"

Cười nhếch mép đầy khoái chí xong Trọng Lâm bất ngờ cúi xuống rồi vác Hạ Tuyết lên vai y hệt như trưa nay. Dĩ nhiên, Hạ Tuyết sốc tiếp tập hai bởi mình lại bị tên này "bắt cóc" lần nữa. Không thể chịu nổi cái kiểu ngang ngược này của hắn, cô lập tức hét ầm:

"Bỏ ra! Anh mau thả tôi xuống! Tôi ghét anh, Trọng Lâm!"

"Em có hận tôi đi nữa thì đêm nay em cũng phải ở bên cạnh tôi."

Một cách thần nhiên, Trọng Lâm hiên ngang "vác" Hạ Tuyết đi về phía chiếc thuyền Queen mặc xung quanh nhiều người đang nhìn theo chăm chú.

Hạ Tuyết thấy không tự nhiên lắm khi nhìn đi đâu cũng toàn là những người giàu có ăn mặc lịch thiệp. Dẫu trên người đang khoác chiếc váy đắt tiền nhưng cô cũng chẳng thể tự tin được gì nhiều. Chính xác thì trông họ khác với cô quá. Làm ở bar Gossi hơn hai năm, tiếp xúc với khá nhiều loại người khác nhau, nghèo có, giàu có, tốt lẫn xấu đều có nhưng khi trông mấy người bề thế này Hạ Tuyết lại lo lắng hồi hộp quá đỗi. Hay vì những người giàu trong bar khác xa những người giàu trên du thuyền năm sao này.

"Cứ bình thường đi, không ai ăn thịt em đâu mà sợ." – Trọng Lâm siết chặt bờ vai run run của Hạ Tuyết.

"Một tên đại ma đầu như anh tôi còn không sợ huống chi họ." – Hạ Tuyết còn cấm anh chàng vì chuyện khi nãy vác mình lên thuyền.

"Ừ ừ, thế thì ok." – Lại vẫn nụ cười khinh khinh của Trọng Lâm – "Em liệu cư xử cho tốt để đừng làm mất mặt tôi nhé."

Nghe lời nhắc nhở từ Trọng Lâm, Hạ Tuyết càng hồi hộp gấp bội. Đặt tay lên ngực cô tự nhủ phải bình tĩnh, cứ tỏ ra bình thường thì mọi thứ sẽ ổn. Đưa mắt nhìn xung quanh thấy ai ai cũng sang trọng quý phái từ già đến trẻ, trong khi bản thân lại lóng ngóng chính vì vậy cô càng ghét Trọng Lâm hơn vì khi không lại dẫn mình đến nơi thế này đây.

"Trọng Lâm!"

Giọng ai đó hớn hờ gọi lớn và dẫu chẳng hề trùng tên mình nhưng Hạ Tuyết vẫn giật mình. Dường như cô nàng đã quá căng thẳng.

"Chủ nhân của bữa tiệc hôm nay đây."

Lời nói khê của Trọng Lâm vừa dứt thì Hạ Tuyết đưa mắt nhìn cô gái mặc chiếc váy dài màu đỏ chói vô cùng rực rỡ sang trọng đang chạy nhanh về phía này với vẻ mặt cực kỳ hớn hờ hết như bắt được vàng. Chưa hết, lúc chỉ còn cách chỗ mình với Trọng Lâm đứng chờ hai ba bước chân thì cô gái đó đã làm một hành động khiến Hạ Tuyết hết sức bất ngờ: đó là ôm chầm lấy hân!

"Trọng Lâm! Tình yêu của em, mừng vì anh đến dự sinh nhật em!" – Cô gái mặc váy đỏ xuyết xoa không ngừng và hai tay thì ôm chặt Trọng Lâm

"Sinh nhật người đẹp Ngọc Hà thì anh phải đến chứ. Em khoẻ không?" – Trọng Lâm cười cười, đẩy nhẹ đối phương ra.

Ngọc Hà nhìn Trọng Lâm, hai mắt sáng rỡ đến nỗi có cảm tưởng dù bây giờ diễn viên lừng danh Hollywood có xuất hiện cũng chẳng khiến cô quan tâm

"Thấy anh là em khoẻ ngay! Từ ngày mình chia tay nhau, em phát ốm."

"Thôi nào, cũng đã hơn một năm rồi mà." – Trọng Lâm phì cười trước cái giọng nhõng nhẽo làm nũng xưa ỏi là xưa của cô nàng.

"Anh thật đúng là vô tình..."

Đang cười đùa thì Ngọc Hà chợt thấy Hạ Tuyết đứng lặng im ở phía sau anh chàng. Thắc mắc, cô chỉ tay hỏi: "Ai đây anh?"

Bấy giờ mới nhớ đến Hạ Tuyết, Trọng Lâm mau chóng quàng tay qua vai cô siết chặt rồi chậm rãi giới thiệu giống như đây là một nhân vật quan trọng:

"À quên, đây là bạn gái anh Hạ Tuyết!"

"Hà?!" – Hạ Tuyết và Ngọc Hà cùng đồng thanh thốt lên đầy kinh ngạc.

Thấy đôi mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên của Hạ Tuyết, Trọng Lâm vờ ngây ngô bảo: "Không đúng sao?"

Bên cạnh, không biết lý do gì mà Hạ Tuyết cảm giác bối rối trước câu hỏi ấy. Tự dưng khi đó, cô nửa muốn đính chính nhưng nửa lại không nên lưỡi cứ dơ ra mà chẳng biết nói gì ngoài việc nở nụ cười hơi gượng gạo.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Góc khuất 21: Anh là người đầu tiên!

"Đây là Ngọc Hà, con gái giám đốc công ty mỹ phẩm SiPi và cũng là bạn..."

Vốn dĩ Trọng Lâm định nói rằng Ngọc Hà là bạn thân của mình nhưng cô gái danh giá ấy đã cướp lời hân bằng một câu rành rọt:

"Tôi là người yêu anh ấy!"

Nụ cười trên môi Hạ Tuyết nhạt dần. *Người yêu... nghĩa là gì?*

"Nè, hai chúng ta chỉ quen nhau thôi chứ chưa trở thành người yêu thật sự."

"Anh nói vậy mà nghe được à? Hẹn nhau đi chơi, nắm tay và ôm hôn, thậm chí còn vào khách sạn mà anh bảo chỉ quen nhau ư?"

Tìm Hạ Tuyết chợt hẫng một nhịp khi nghe cụm từ "*thậm chí còn vào khách sạn*" phát ra từ miệng Ngọc Hà. Khó chịu thật! Lòng cô tự dưng buồn bực lạ lùng. Vốn dĩ, Hạ Tuyết hiểu rõ trước đây tên đại ma đầu sẽ quen với rất nhiều cô gái nhưng khi đối diện với cái sự thật mình không phải là người đầu tiên của hân thì cô vẫn thấy buồn một cách khó tả.

"Nào, chuyện đó đâu phải thế, đừng mang ra kể chứ." – Trọng Lâm lắc đầu.

"Là tại anh phủ nhận việc từng yêu em." – Ngọc Hà khoanh tay, làm căng.

"Đấy là quá khứ." – Trọng Lâm thờ ắt – "Đáng lý em nên nói em là người yêu cũ thì tốt hơn đó vì lỡ như bạn gái anh hiểu lầm thì sao."

Khẽ liếc mắt nhìn sang Hạ Tuyết lặng thinh nãy giờ, Ngọc Hà bảo vắn vơ:

"Cô ấy im re kìa, có phản ứng gì đâu."

"Tính Hạ Tuyết là vậy, rất rộng lượng và chân thành."

Thấy Trọng Lâm cứ siết chặt bờ vai Hạ Tuyết, Ngọc Hà nhìn chăm chăm kẻ tình địch xa lạ rồi kín đáo cười khinh. Chợt, cô nghe có người gọi mình.

"Bố gọi nên em phải đi, lát nữa em sẽ quay lại chỗ anh nói tiếp."

Trước khi rời khỏi, Ngọc Hà còn đảo mắt hết một lượt khắp người Hạ Tuyết xong đứng đĩnh quay lưng bước đi một cách quý phái.

Trọng Lâm dễ dàng nhận ra nét mặt Hạ Tuyết không tốt, bèn quay qua hỏi:

"Em sao thế? Đừng để ý những gì Ngọc Hà nói."

Lưỡng lự vài phút Hạ Tuyết chậm rãi bảo, mắt không nhìn đối phương:

"Cô ấy... là người đầu tiên của anh? Khách sạn ấy."

Hiểu nguyên do nét biểu cảm kỳ lạ trên mặt cô nàng này giờ, hần phi cười:

"À hiểu lầm thôi, tôi đó tôi say nên chẳng hề biết Ngọc Hà đưa mình vào khách sạn nhưng cả hai không xảy ra chuyện gì cả vì tôi ngủ như chết."

Khẽ đảo mắt, Hạ Tuyết từ từ quay mặt qua nhìn Trọng Lâm. Hiểu cô nghĩ gì nên hần nói thật chậm rãi và rõ ràng: "Thật đó!"

Trông đôi mắt kiên quyết của đó, Hạ Tuyết thấy lòng nhẹ nhõm hẳn.

"Ừm, hiểu rồi."

Thình lình, Trọng Lâm ôm chặt lấy Hạ Tuyết làm cô giật mình đến suýt đánh rơi chiếc ví sang trọng đang cầm:

"Lại ghen nữa à, đáng yêu quá! Haizzz... Biết vậy tôi dẫn em đi gặp hai mươi bạn gái cũ trước đây của tôi để em ghen đến phát điên mới thôi."

Dẫu vô cùng khó chịu vì bị ôm chặt ấy vậy, Hạ Tuyết vẫn thốt lên kinh ngạc:

"Hai... hai mươi bạn gái?"

"Đùa ấy mà!" – Trọng Lâm nháy mắt, trông cực gian.

Nghe thế, Hạ Tuyết mới cười cười và để mặt tên đại ma đầu ghì siết lấy mình trong vòng tay. Vì mãi chìm đắm trong niềm vui nên hai người không hề biết Ngọc Hà đứng từ xa quan sát với gương mặt lạnh tanh...

Đang nói cười với nhau thì Hạ Tuyết và Trọng Lâm bỗng nghe có tiếng người đàn ông vang lên bên cạnh:

"Thưa cậu Trọng, cô chủ nhà tôi nói có chuyện riêng muốn gặp cậu ở trên boong tàu."

"Ừm, tôi hiểu." – Trọng Lâm gật đầu rồi nhìn lại Hạ Tuyết – "Tôi đi một chút, em ở đây chờ đừng đi lung tung. Nếu đói bụng cứ đến bàn buffet ăn."

"Tôi có phải con nít đâu mà anh sợ tôi đói."

"Tôi không lo em đói, chỉ sợ em buồn khi không có tôi bên cạnh."

"Tự tin thái quá! Thôi, anh mau đi đi kéo Ngọc Hà chờ."

Miệng nói vậy nhưng lúc Trọng Lâm theo cùng người hầu của Ngọc Hà rời đi thì Hạ Tuyết thấy lòng buồn buồn, hụt hẫng chút gì đó. Ngoài ra cô cảm giác không an tâm lắm khi tên đại ma đầu gặp riêng cô gái xinh đẹp kiều kỳ ấy. Mong rằng, giữa họ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vừa trông bóng dáng Trọng Lâm đi lên boong tàu là Ngọc Hà đã reo lên mừng rỡ: "Nghe em gọi thì anh đến ngay, còn thương em vậy hả?"

"Em muốn nói chuyện gì, sao không ở trong thuyền nói?"

"Trong đây ồn lắm, ra đây yên tĩnh hơn. Và lại, lâu lắm rồi chúng ta không trò chuyện riêng với nhau. Anh đến gần đây xem nào, sợ em ăn thịt à?"

Khẽ thờ dài, Trọng Lâm chậm chạp tiến đến gần chỗ Ngọc Hà đang giang rộng vòng tay như chờ đón.

Ngồi đợi Trọng Lâm khoảng hơn mười phút thì Hạ Tuyết lại thấy người hầu ban nãy của Ngọc Hà đi về phía mình, cúi người:

"Xin hỏi, quý cô đây là Hạ Tuyết? Cô chủ tôi với cậu Trọng mời cô lên boong tàu có chuyện cần nói rõ."

Đối diện, Hạ Tuyết nhũn mày khó hiểu.

... Bước từ từ trên hành lang sáng đèn, Hạ Tuyết vừa đi vừa ngó nghiêng cốt để tìm xem đường ra boong tàu. Và may mắn thay, lúc đến cua quẹo thứ tư sau một hồi tìm mệt phờ, cô cũng thấy cái lối nhỏ dẫn lên trên boong. Nhanh chóng, Hạ Tuyết sai những bước dài về phía đó. Ngay lúc đi ra bên ngoài thì cô lập tức sững người, toàn thân bất động khi hình ảnh đập vào đôi mắt mở to bản thân là cảnh Trọng Lâm đang cùng Ngọc Hà hôn nhau! Vì đứng xoay lưng nên có lẽ hẳn không thấy sự xuất hiện của người thứ ba. Còn Hạ Tuyết, dù chỉ thấy tấm lưng của người con trai ấy thôi nhưng bản thân biết rõ, đó là anh chàng họ Trọng chứ không ai khác. Lặng người trong mấy giây, Hạ Tuyết liền quay mặt rời khỏi cửa boong. Cô chạy hối hả trên hành lang với một trái tim đau nhói. Nhưng khi Hạ Tuyết vừa xoay lưng bỏ đi thì trên boong tàu, Trọng Lâm đã mau chóng đẩy nhẹ Ngọc Hà ra với vẻ ngạc nhiên:

"Em làm gì vậy?"

"Em yêu anh! Trọng Lâm, em luôn yêu anh! Quay lại với em, được không?"

Trông ánh mắt nồng nàn tha thiết cùng cái nắm tay thật chặt mà Ngọc Hà dành cho mình, Trọng Lâm lắc đầu nói kiên quyết:

"Chuyện chúng ta kết thúc lâu rồi! Tình cảm đó đã trở thành quá khứ."

"Không đâu!" – Ngọc Hà cắt ngang – "Vội anh là quá khứ nhưng vội em thì không! Chẳng lẽ, anh không còn cảm giác gì với em ư?"

Nhìn Ngọc Hà hồi lâu, Trọng Lâm nhẹ nhàng tháo tay cô ra, trả lời bằng chất giọng trầm nhưng rõ: "Không!..."

Dứt lời, Trọng Lâm liền xoay lưng bỏ đi. Dõi theo bóng dáng người tình cũ khuất sau cửa boong, Ngọc Hà tự dưng nhếch mép cười. Hai tay hạ xuống nhanh chóng, cái dáng vẻ tràn đầy yêu thương ban nãy hoàn toàn biến mất thay vào đó là gương mặt đầy thoải mái. Khi nãy biết Hạ Tuyết sắp lên đây nên cô gái mưu mô này đã ngay lập tức hôn Trọng Lâm trong lúc hắn vẫn còn bất ngờ. Tiếp theo, dù đang chìm đắm trong nụ hôn nhưng cô vẫn mở hí mắt để xem phản ứng của kẻ tình địch kia ra sao. Ngọc Hà vô cùng thích thú bởi thấy rõ dáng vẻ bản thân từ kẻ ấy.

"Quá khứ?" – Ngọc Hà cười nhạt nhẽo – "Trọng Lâm! Anh dám bỏ rơi em thì bây giờ em trả lại cho anh đấy!"

Xung quanh, màn đêm bao phủ nhưng lại làm nổi bật một nụ cười đắc ý.

... Ngạc nhiên vì không thấy Hạ Tuyết đứng ở vị trí cũ ban nãy, Trọng Lâm mới hỏi người phục vụ đứng gần đấy:

"Xin hỏi có thấy một cô gái cỡ 1m6, mặc chiếc váy màu hồng phấn, mái tóc quăn gọn sóng dài đến hông vừa đứng tại đây?"

"Thưa quý khách có. Nhưng vừa rồi quý cô đó đi theo một người lên boong tàu rồi mấy phút sau thì trở lại với đôi mắt rất đỏ. Tiếp, cô ấy bước ra ngoài đuôi tàu xong chẳng thấy quay lại nữa."

Lời kể của người phục vụ khiến Trọng Lâm bất động vì chẳng ngờ Hạ Tuyết vừa lên boong tàu...

Chiếc phà từ từ cập vào bến Bạch Đằng, Hạ Tuyết chậm rãi bước xuống khi đã trả tiền cho người lái phà. Lúc chứng kiến cảnh Trọng Lâm hôn Ngọc Hà trên boong tàu, cô đã quyết định trở lại bến. Đứng nhìn bóng dáng du thuyền sang trọng Queen ra xa dần bằng đôi mắt đỏ hoe, cô khẽ khàng xoay gót.

Gió đêm thổi lạnh cả người. Hạ Tuyết bước lững thững trên con đường dọc theo bờ sông. Đầu óc lúc này trống rỗng, chẳng suy nghĩ được gì. Chưa bao giờ, cô thấy lòng buồn như vậy. Cứ hề nhớ đến cảnh hôn nhau thân mật của tên đại ma đầu với người yêu cũ, một tiêu thư danh giá, là tìm Hạ Tuyết nhói đau. Cái xúc cảm này khó chịu vô cùng, đến nỗi cô ước gì như mình hãy bốc hơi tan biến để đừng tồn tại nữa! Đôi chân đi chậm dần, Hạ Tuyết tự hỏi vì sao lòng ngực không ngừng tung tức, dường như có một xúc cảm uất ngẹn nào đấy sắp tuôn trào... Nghĩ về việc Trọng Lâm có thể quay về với Ngọc Hà khiến lòng cô đau hơn cả khi thấy Hải Luân tay trong tay với Trang Trang. Tại sao vậy? *Rốt cuộc, điều tệ hại gì đang đến với mình?* Hạ Tuyết lau đôi mắt ươn ướt và nhủ thầm với chính bản thân.

"Hey cô em, sao buồn thế? Có cần bọn anh giúp vui không?" – Tiếng một thằng con trai chọt vang lên bên cạnh đầy cợt nhả.

Khẽ quay mặt qua, Hạ Tuyết thấy một nhóm gồm ba, bốn thằng kiểu dân chơi đang hướng cái nhìn ham hố vào mình. Vẻ như bọn này muốn kiếm gái để chơi và khi thấy Hạ Tuyết trong bộ váy sang trọng thướt tha lại đi một mình buồn bã nên tất nhiên, chúng chẳng ngu gì bỏ qua cơ hội chọc ghẹo. Lặng thinh vài giây, Hạ Tuyết không nói không rằng, bỏ đi ngang qua đám người chỉ biết gây phiền hà cho con gái. Trước thái độ bỏ mặc kênh kiệu từ cô nàng, nhóm con trai ăn chơi kia nhìn nhau cười khinh. Tức thì, tên ban nãy liền nắm chặt lấy tay Hạ Tuyết kéo giật đồng thời cất giọng giễu cợt:

"Chánh ghê ta, không thèm nhìn bọn anh luôn! Muốn qua đêm không?"

Nghe câu hỏi bệnh hoạn từ tên đó, Hạ Tuyết xoay lại, mặt lạnh băng vô cảm.

"Buông ra! Nếu không anh sẽ phải hối hận đấy!"

"Trời! Woa! Đáng sợ thiệt!" – Tên nọ vẫn chưa buông tay Hạ Tuyết, nhào người ra sau cười hô hố với lũ bạn xong nhìn trở lại cô gái – "Anh không bỏ đấy, cung làm gì nào?"

BỐP! Âm thanh chói vang lên cũng là lúc mấy tên kia há hốc mồm kinh ngạc khi thấy thằng bạn mình bị ăn cái tát này lửa. Chẳng để đối phương kịp hoàn hồn là Hạ Tuyết mau chóng đá vào chân hắn tiếp một cú khiến hắn phải bỏ tay ra bởi quá đau.

"Đấy, tôi làm rồi đó!" – Hạ Tuyết ngênh mặt thách thức.

"Cái con nhỏ này, mày chán sống rồi!" – Tên khác trong đám liền tức giận và giơ tay lên với ý định đánh cô nàng này một trận nên thân.

Đối diện, Hạ Tuyết còn chưa phản ứng thì một bàn tay khác đã giữ chặt tay tên nọ lại. Cái gì siết mạnh đến nỗi gã phải nhăn mặt, miệng kêu lên: "Ồi!"

"Đám khốn bọn mày cút ngay!"

Khi giọng nói lạnh lùng quen thuộc vừa cất lên cũng là lúc Hạ Tuyết thấy Trọng Lâm đứng phía sau đám thanh niên với vẻ đàng đàng sát khí. Lúc này thì trông hắn giống đại ma đầu thật rồi!... Chưa hết, hắn còn đánh vào mặt mỗi tên một cái đau vãi trời xanh khiến chúng lăn kềnh ra đất.

"CÚT!" – Giọng hắn gần mạnh duy nhất một từ.

Đám thanh niên nọ vốn chỉ là mấy tên dân chơi xoàng và khi thấy Trọng Lâm thì hiểu bản thân gặp phải thứ dữ nên hiển nhiên, chúng lần lượt đứng dậy rồi kháo nhau bỏ đi. Chỉ chờ có thế, Trọng Lâm liền quay sang bên và phát hiện Hạ Tuyết đã bỏ đi một đoạn khá xa. Nhanh chóng đuổi kịp, hắn nắm lấy tay cô giữ lại, đồng thời gọi: "Hạ Tuyết! Chờ đã!"

Dĩ nhiên, hành động của Hạ Tuyết là giật tay ra, mặt chẳng hề xoay qua nhìn đối phương dù là một chút.

"Khoan đã, Hạ Tuyết! Nghe tôi nói! Cảnh em nhìn thấy trên boong tàu không như em nghĩ. Tôi sẽ giải thích rõ..." – Trọng Lâm vẫn giữ chặt tay cô.

"Bỏ tay ra đi!" – Tiếng Hạ Tuyết vô cảm.

Không kiềm chế được cơn nóng giận, Trọng Lâm đặt tay lên vai Hạ Tuyết và kéo hắn cô xoay lại đối diện với mình.

"BUÔNG RA!" – Gằn như thét lên, Hạ Tuyết gạt mạnh tay hắn khỏi vai.

Hơi bất ngờ trước phản ứng gay gắt từ đối phương, Trọng Lâm chỉ biết đứng im lặng nhìn cô chăm chăm. Về phía Hạ Tuyết, vẻ như hành động hét lớn ban nãy đã một phần giải phóng thứ cảm xúc đang đè nặng trong lòng nên ngay lúc này cô thấy mọi thứ nhẹ bớt đi. Thế nhưng sóng mũi vẫn cứ cay cay, mắt lại nhoe vì nước...

"Hạ Tuyết." – Trọng Lâm nói thật chậm rãi – "Vừa rồi ở boong tàu là Ngọc Hà chủ động hôn tôi chứ không phải do tự nguyện của hai bên."

"Nếu vậy thì sao anh không từ chối?" – Hạ Tuyết tưởng chừng như tim mình sắp vỡ đến nơi.

"Tôi có đẩy Ngọc Hà ra nhưng hắn khi ấy em đã bỏ đi nên không thấy."

Chẳng hiểu sao Hạ Tuyết thấy lời giải thích đó của Trọng Lâm lại trẻ con đến thế chính vậy cô đã không tin! Lặng thinh, cô khẽ quay mặt sang hướng khác... Thấy đáng về bỏ mặc từ Hạ Tuyết, giọng Trọng Lâm thật trầm

"Lý nào, em nghĩ tôi là hạng người bắt cá hai tay, mới cũ đều muốn có?"

Dẫu rất nhanh nhưng rõ ràng Hạ Tuyết có khựng lại trong chốc lát. Đối diện vẫn không nghe Hạ Tuyết trả lời, Trọng Lâm tự dưng gật đầu cười khinh:

"Vốn dĩ trong lòng em từ trước đến giờ, tôi luôn là loại người như vậy!"

Dứt lời, Trọng Lâm chậm rãi quay đi... Lúc hắn cất bước thì Hạ Tuyết liền dõi mắt nhìn theo. Tấm lưng áo khoác đen lặng lẽ đó, thêm lần nữa, khiến lòng cô xuất hiện một cảm giác xoắn xang khôn tả để rồi bất chợt bản thân thấy sợ hãi! Sợ vuột tay đánh mất người ấy... Thật vội vã, Hạ Tuyết tiến nhanh đến từ phía sau Trọng Lâm và một cách vô thức, tay đưa lên nắm lấy phần áo khoác kia giữ lại.

Vô cùng ngạc nhiên khi thỉnh thoảng có người nắm áo mình, Trọng Lâm lập tức xoay lại. Cơ thể hắn bất động vì bất gặp đôi mắt Hạ Tuyết đỏ hoe.

"Anh... là người đầu tiên hôn tôi, là người đầu tiên ôm tôi và cũng là người đầu tiên che nước mắt cho tôi... Phải, những việc đó có nghĩa anh là người duy nhất với tôi!" – Hạ Tuyết nức khê – "Thế nhưng, tôi không phải là đầu tiên và duy nhất của anh...!"

Nghe câu nói hơi ngẹn ngào của Hạ Tuyết, Trọng Lâm đã sững người trong vài phút. Lát sau cái nhìn dịu lại, hắn chậm rãi thở ra rồi nhẹ nhàng đưa tay phải đặt lên mái đầu và dịu dàng áp sát cô vào lòng.

"Lại đây nào ngốc!" – Hôn khẽ lên mái tóc đen mềm mại kia, Trọng Lâm thì thầm – "Có thể em không phải là người đầu tiên tôi hôn hay ôm, thậm chí qua đêm nhưng... em lại là người đầu tiên tôi yêu! Và với tôi, điều đó quan trọng hơn tất cả!"

Áp đầu vào ngực Trọng Lâm, đôi mắt Hạ Tuyết mở to khi nghe thế. Tai ù đặc bởi gió đêm và bởi những từ ngữ diệu kỳ phát ra từ bờ môi tên đại ma đầu, cơ thể cô bỗng chốc run lên. Hạnh phúc. Rất nhanh, khẽ khàng nắm chặt tay áo hắn, cô bật khóc! Nghe tiếng khóc đứt quãng của Hạ Tuyết, Trọng Lâm nhắm mắt đồng thời ôm chặt cô hơn dù chỉ bằng cánh tay phải. Hắn muốn người con gái mình yêu hãy lắng nghe thật rõ trái tim đang đập ầm ầm của

hắn. Đây là những xúc cảm chân thành nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Góc khuất 22: Sẽ không cô đơn nữa

Hai người còn đang ôm nhau thì bỗng âm thanh bùm bùm vang lên làm khuấy động sự tĩnh lặng tại bờ sông đêm. Là pháo hoa. Mấy tia sáng lung linh được bắn lên từ du thuyền Queen. Có lẽ đây là tiết mục dành để chúc mừng sinh nhật Ngọc Hà. Rồi khỏi lòng chàng trai, Hạ Tuyết lau dòng nước mắt đã khô, tròn xoe mắt nhìn phía xa: "Pháo hoa đẹp quá!"

"Tôi và em trở lại tàu Queen ngắm pháo hoa nhé." – Trọng Lâm ân cần.

Thoáng lưỡng lự, Hạ Tuyết lắc đầu nói nhỏ:

"Tôi không muốn lên du thuyền đó... Chỉ hai chúng ta thôi, được chứ?"

Cười cười trước yêu cầu ngược ngùng của cô nàng, Trọng Lâm liền đảo mắt nhìn xung quanh. Có một chiếc cano mini màu trắng ở gần bên...

Chiếc cano mini chạy vèo ra giữa sông thì ngừng lại, trên đó Hạ Tuyết với Trọng Lâm đang ngồi. May là lúc trước có tập lái cano vài lần nên cậu ấm này mới điều khiển được thứ phiền phức ấy. Cái trò ngắm pháo hoa trên cano như vậy cũng khá thú vị!

"Ở vị trí này được chứ?" – Trọng Lâm nhìn quanh bốn bề toàn nước là nước.

"Ừm, xa xa thuyền Queen một tí nhưng đủ để thấy rõ toàn cảnh pháo hoa." – Hạ Tuyết ngược mắt lên vòm trời đêm sáng rực bởi những tia sáng đủ màu.

"Kiểu này có giống như đang hẹn hò không?"

Tím chột đập mạnh khi Hạ Tuyết nghe Trọng Lâm hỏi vu vơ. Hẹn hò ư? Tâm trạng bối rối quá đỗi khiến cô bẻ lái câu chuyện sang hướng khác:

"Sao anh biết tôi xuống bến mà đuổi theo?"

Ngã người ra sau một tí, Trọng Lâm hít hà hơi và kéo dài giọng đáp:

"Dù em có bỏ trốn đến nơi đâu xa thật xa đi nữa, tôi vẫn có cách của riêng mình để tìm ra em!"

Mắt Hạ Tuyết mở to khi nhìn tay cậu ấm tà đạo đó. Ít giây sau, cô khẽ quay đi vì mặt tự dưng đỏ bừng, bảo nhát: "Khéo mồm!"

Quan sát dáng vẻ lóng ngóng của Hạ Tuyết, Trọng Lâm liền cười khinh... Rồi một cách nhẹ nhàng, hắn kín đáo tiến lại gần cô hơn. Lúc đã ở vị trí thích hợp, hắn thích thú kẻ môi sát ngay tại đối phương, gọi khẽ:

"Này, Hạ Tuyết."

Giật mình, Hạ Tuyết lập tức xoay qua. Cô suýt đứng tim khi mặt Trọng Lâm ở quá gần, đến nỗi giữa họ không hề tồn tại một khoảng cách gì cả.

Đầu có thể nào thì... bằng một cách riêng của mình, tôi vẫn sẽ tìm được đường đến bên em!

Quýnh quáng và không kịp suy nghĩ, Hạ Tuyết liền dùng tay đẩy mạnh Trọng Lâm ra. Và tiếp theo thì BÙM! Âm thanh của một cú rơi xuống nước vang lớn khiến cô hết hồn. Đưa mắt nhìn trở lại, cô hốt hoảng khi cậu ấm danh tiếng... biến mất! Hoá ra hắn ngã xuống nước! Tức thì, Hạ Tuyết mau chóng nhích người đến mép cano, hướng mắt xuống làn nước vừa mới dao động. Đêm làm mặt sông tối om, tầm nhìn bị hạn chế nên cô chẳng thấy bóng dáng tên đại ma đầu đâu hết. Cô tự hỏi trong lo lắng rằng, liệu hắn có biết bơi không? Sợ hãi, cô cất tiếng gọi thất thanh:

"Trọng Lâm! Trọng Lâm! Anh..."

Thình lình từ dưới dòng sông phẳng lặng, hai bàn tay đưa lên nắm chặt bờ vai Hạ Tuyết rồi kéo mạnh cô rớt xuống dưới. May là bản thân biết bơi nên cô mau chóng trôi lên trên mặt nước và thấy Trọng Lâm cười khinh trong khi nửa thân trên thì dựa vào cano, nửa thân dưới lại chìm trong nước giống mình. Hắn vừa chơi cô một vỏ để trả đũa.

"Quá đáng! Sao anh có thể đột ngột kéo tôi như thế? Lỡ tôi không biết..."

Chẳng để Hạ Tuyết dứt lời là Trọng Lâm dùng tay giữ đầu cô đồng thời để bờ môi cả hai nguyên chặt vào nhau. Vô cùng sừng sốt trước màn hôn nhau dưới nước hiện tại, Hạ Tuyết đơ của người chẳng nhúc nhích được gì dù là một ngón tay. Nói chính xác hơn, hắn không cho cô có cơ hội vùng thoát... Nhưng cô thiết nghĩ, mình cũng không cần thoát khỏi tên đáng ghét này làm gì. Hãy cứ để hai người tan chảy vào nhau. Đang hôn "cao hứng" thì chợt

bụp... Hạ Tuyết và cả Trọng Lâm đều nhăn mặt ôm mũi. Về như, mũi của họ vừa va chạm nhau ngoài ý muốn và nó khá là đau.

"Thật là, hôn bao nhiêu lần rồi mà em còn để mũi đụng mũi." – Trọng Lâm thở dài chán ngán bởi cảnh hôn lãng mạn bị cắt ngang lãng xẹt.

"Thì dù sao, tôi cũng chưa quen lắm." – Hạ Tuyết cố chữa ngượng rồi tự dưng nhảy mũi – "Hắt xì!!!"

"Cảm lạnh rồi đấy! Chắc chúng ta phải lên thuyền Queen để thay quần áo."

"Phải lên đó ư?"

"Chính em xô tôi xuống nước trước còn gì, giờ lẽ nào lại mặc bộ đồ ướt."

Giấu tiếng thở dài, Hạ Tuyết đành cùng Trọng Lâm bơi lại chỗ chiếc cano.

... Bật đèn sáng, Trọng Lâm và Hạ Tuyết đi vào trong phòng. Đây là phòng ngủ loại vừa. Ban nãy vừa mới len lén bước lên du thuyền thì cả hai gặp ngay người phục vụ. Hối hân vài thứ xong họ nhanh chóng vào tạm đây để tránh bị những người nọ trông thấy nếu không thì phiền phức lắm.

"Em vào trong đó thay đồ, còn tôi ở ngoài đây. Ok?" – Trọng Lâm nhìn sang Hạ Tuyết đứng co ro vì lạnh, chiếc váy hồng phấn ướt nhem mông tanh.

"Ủm..." – Hạ Tuyết đáp nhưng vội về hơi lo lắng.

Dường như hiểu Hạ Tuyết nghĩ gì khi thỉnh thoảng nhìn về phía mình, Trọng Lâm cầm một trong hai chiếc áo choàng tắm lên đưa cho cô, cười tà đạo:

"Đừng lo, tôi không tấn công em đâu! Tốt nhất em nên thay bộ váy ướt đó ra trước khi tôi kịp nhìn thấy hết và đòi ý!"

Nghe xong, Hạ Tuyết lập tức nhìn xuống và bấy giờ mới phát hiện cái váy màu hồng phấn mình mặc gần như trong suốt do ướt nước, chẳng những thế nó còn ôm sát người và để lộ từng đường nét cơ thể. Nhanh như cắt, cô chụp lấy áo choàng tắm trên tay anh chàng, áp vào người hồng che lại.

"Nếu anh mà giờ trò, tôi nhất định không tha! Tôi vào phòng tắm thay đồ."

Chỉ chờ cho câu nói kết thúc là Hạ Tuyết tức tốc chạy vào phòng tắm, đóng cửa cái rầm. Còn lại một mình, Trọng Lâm nhếch mép cười khinh. Hắn thấy hơi bất công khi ở cùng cô gái mình yêu mà lại chẳng thể làm gì được ngoài việc cần tỏ ra lịch sự và đàng hoàng tử tế. Vốn, hắn là một kẻ xấu xa cơ mà!

"Chà, thời cơ thuận lợi thế này nhưng phải làm người tốt quả thật vớ vẩn." – Lầm rầm trong miệng, Trọng Lâm từ từ lột chiếc áo ướt ra.

Về phía Hạ Tuyết, sau khi xem kỹ chốt cửa hơn mười lần thì cô mới an tâm trút bỏ bộ váy trên người xuống. Vớ tay lấy khăn lông lau khô cơ thể, cô cứ không ngừng nghĩ đến chuyện lát nữa chẳng biết nên làm gì với tên đại ma đầu kia trong lúc chờ người phục vụ mang quần áo mới vào cho cả hai. Hối hộp. Hạ Tuyết vốn hiểu Trọng Lâm là kẻ gian tà và lại hắn thường hay tấn công mình chính vì vậy cô càng lo lắng gấp bội bởi bây giờ hai người chỉ mặc mỗi áo choàng tắm. Nhắm mắt, cô cầu mong đừng xảy ra việc gì tệ hại!

Đầu rất muốn nhốt mình trong phòng tắm luôn nhưng cuối cùng Hạ Tuyết cũng phải đi ra ngoài để sưởi ấm bằng máy điều hoà. Đóng cửa xong xoay người lại, cô suýt thét to vì giật mình khi thấy Trọng Lâm đứng ngay trước mặt tự lúc nào. Hắn mặc áo choàng tắm, hướng đôi mắt đầy tà tâm vào cô.

"Tôi còn tưởng em ngủ trong đó luôn rồi chứ." – Giọng Trọng Lâm giễu cợt.

Cố lấy lại nhịp thở bình thường, Hạ Tuyết đưa tay đẩy nhẹ tên đại ma đầu này ra xa một chút bởi hắn cứ xấp xáp cơ thể sát vào mình, nói nhạt:

"Tôi lau tóc nên mới ở trong ấy hơi lâu. Ồ ờm, anh đứng xa xa tí."

"Sao vậy, sợ tôi tấn công hả?"

Đối diện, Hạ Tuyết không đáp mắt thì đảo liên tục do sự bất an dâng cao còn tay thì ép chặt cổ áo choàng tắm. Cô hồi hộp đến mức đầu óc căng cả lên. Còn Trọng Lâm, biết rõ tâm trạng lo âu của Hạ Tuyết nên hắn càng lấn tới gần hơn. Hai tay chậm rãi đặt lên cánh cửa phòng tắm phía sau lưng cô, hắn để gương mặt cả hai đối diện nhau khá gần...

"Có muốn uống chút rượu hay trà cho ấm không?"

"Hả? À ừ..."

Nở nụ cười kín đáo, Trọng Lâm bấy giờ mới hạ tay xuống rồi quay lưng bước đến chiếc bàn được đặt ngay tấm kính lớn, nơi có thể nhìn bao quát cảnh vật bên ngoài. Về phía Hạ Tuyết, lòng thờ phào nhẹ nhõm khi Trọng Lâm đã chịu buông tha mình khỏi cái trò dò xét bằng ánh mắt đầy sự thích thú ban nãy. Thật sự, anh chàng này gây cho cô cảm giác khá bất an.

"Đừng đứng đó nữa, em đến đây ngồi xuống đi nào."

Lời yêu cầu cắt lên đột ngột của Trọng Lâm làm Hạ Tuyết thoáng giật mình. Cô thấy hắn ngồi xuống chiếc ghế sofa dài ngay sát bàn, tay cầm ly rượu thủy tinh và mắt thì hướng qua chỗ kê bên như kiểu lệnh cho cô hãy ngồi ở đây... Giống một chú cún con biết vâng lời, cô lăm lăm nhích đôi chân đi lại gần và chậm rãi thả mông xuống chiếc nệm êm ái. Dĩ nhiên, cô ngồi cách hắn một khoảng vừa đủ để không phải rơi vào "vùng nguy hiểm".

"Rượu hay trà?" – Trọng Lâm lặp lại câu hỏi ban nãy.

Rượu là thứ khiến người ta dễ chết nhất vì thế chẳng đại gì mà uống thứ ấy vào lúc này. Đồng tình với ý nghĩ đó nên Hạ Tuyết bèn bảo ngắn gọn: "Trà."

Lại nở nụ cười ẩn ý, Trọng Lâm cầm bình trà sứ lên rót nhẹ nhàng vào chiếc tách nhỏ. Trong lúc quan sát nhất cử nhất động từ cậu ấm tình ranh ấy thì Hạ Tuyết chợt thấy ngay cổ tay phải hắn có bốn năm vết sẹo mờ nằm chồng lên nhau. Kiểu này giống như... Chẳng cần chờ, cô liền hỏi:

"Sao cổ tay anh nhiều sẹo vậy?"

Lặng im chốc lát, Trọng Lâm đặt ấm trà xuống bàn rồi cười cười trả lời:

"Tôi cắt mạch máu tự tử đấy!"

"Hả?!" – Hạ Tuyết kinh ngạc – "Cắt mạch máu tự tử? Vì sao? Lúc nào?"

"Em đừng cuồng quyết lên như thế." – Trọng Lâm thở hắt, bắt đầu nhớ lại khoảng ký ức được chôn giấu trong quá khứ – "Năm mười lăm tuổi, đó là thời kỳ kinh khủng nhất tôi từng đối mặt. Không bạn bè, không ai quan tâm, không ai yêu thương và những trận đòn tàn khốc từ bố già của tôi cũng nhiều hơn. Tâm lý bị ức chế nên nhiều lần tôi cắt mạch máu để tự sát như giải thoát chính mình. Tiếc thay, lần nào tôi cũng được cứu. Hành động này lặp đi lặp lại năm sáu lần cho đến lúc tôi hiểu rằng bản thân chẳng thể thoát bằng cái chết... Đã hơn năm năm rồi, giờ những vết cắt đau đớn này trở thành sẹo, mãi mãi không thể biến mất."

Lặng nghe Trọng Lâm kể, gương mặt Hạ Tuyết đầy vẻ xót xa. Có tin được chẳng, một đứa trẻ mới mười lăm tuổi mà đã nhiều lần tự tử bằng việc cắt mạch máu để mong bản thân được giải thoát. Thật khủng khiếp! Cô không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc con người đó đã có cuộc sống như thế nào...

"Anh khổ đau đến thế ư?" – Hạ Tuyết nhìn sang chàng trai, hỏi khẽ.

Trọng Lâm cười nhạt nhẽo và dù cố che giấu nhưng đôi mắt ấy vẫn phản chiếu một nỗi buồn da diết khôn nguôi.

"Phải... vì tôi quá đơn độc!"

Câu trả lời đó khiến cơ thể Hạ Tuyết bất động để rồi một cơn xúc động kéo đến. Và cũng vào giây phút ngắn ngủi ấy, cô đã làm một hành động không kịp suy nghĩ... Nhôm người dậy trên ghế sofa, Hạ Tuyết nhích đến gần Trọng Lâm đồng thời giơ hai tay ra ôm lấy đầu hắn, áp mặt hắn vào ngực mình. Chỉ là bản năng. Việc làm này không được điều khiển bởi lý trí. Đơn giản là, Hạ Tuyết muốn che chở cho người con trai mang tâm hồn yếu đuối.

Còn Trọng Lâm, hắn hết sức kinh ngạc trước sự việc đang diễn ra bởi bản thân chưa thật sự trấn tĩnh. Hành động dịu dàng từ Hạ Tuyết quá nhanh khiến hắn cứ ngỡ đây chỉ là mơ! Không... Hắn cảm nhận rõ ràng hơi ấm nồng nàn của một vòng tay mềm mại, của một thân thể mảnh mai nhưng mạnh mẽ. Và hắn hoàn toàn chìm đắm trong thế giới đó.

"Đừng lo, từ giờ anh sẽ không phải cô đơn nữa!" – Hạ Tuyết vuốt nhẹ mái tóc còn ướt nước của chàng trai, thầm thì.

Lần đầu tiên, Trọng Lâm nghe rõ tim mình ngừng đập. Mọi thứ xung quanh bỗng dưng sáng bừng và bình yên lạ lùng. Hắn thấy ngọt ngào vì một dòng cảm xúc mạnh mẽ trời đất xâm chiếm hết tâm hồn vốn dĩ đã băng giá. Ấm. Vô cùng ấm áp. Đã có người cho hắn tình thương mà bản thân luôn khao khát. Sự trống trải dần dần được lấp đầy...

Không thấy Trọng Lâm phản ứng, Hạ Tuyết ngạc nhiên lên tiếng:

"Anh ngủ sao?"

Một khoảng lặng kéo đến. Sau đó, giọng Trọng Lâm vang khẽ đồng thời có thể nghe rõ tiếng cười cực kỳ thích thú: "Ngực em thơm thật!"

Phát hiện mình đang làm một hành động vô cùng nguy hiểm lẫn rò rỉ, Hạ Tuyết liền đẩy Trọng Lâm ra nhưng xui xẻo thay hắn đã ôm chặt lấy hông cô còn mũi thì hít nhẹ lóp vãi áo trước ngực, nơi đang che vùng da hấp dẫn kia.

"Em muốn thoát sao, trẻ rồi!"

Ngay tức khắc, Hạ Tuyết cảm giác cả người bị đẩy mạnh nằm vật xuống ghế sofa. Lúc trấn tĩnh lại, cô sững sờ thấy Trọng Lâm ở phía trên người mình, hai tay chống lên lóp nệm dày cùng về mặt gian tà hết sức.

"Tôi đã cố kiềm chế bản thân nhưng em lại kích thích tôi bằng cái việc vừa rồi. Đó gọi là đề mờ trước miệng mèo." – Trọng Lâm nhòe miệng cười.

Trông tình huống bắt đầu tồi tệ, Hạ Tuyết nắm chặt vai áo tên đại ma đầu, dùng hết sức lực đẩy hắn ra. Nhưng thân hình hắn quá nặng, lại cộng thêm sức mạnh của một tên con trai nên cô hoàn toàn thất bại.

"Tránh ra ngay! Tôi phải ngồi đây!"

Thấy đôi mắt kiên quyết và đầy đe dọa của Hạ Tuyết, Trọng Lâm chẳng những không nể nang mà còn vui thích hơn. Cô gái mình yêu đang nằm trước

mặt, lại trong tư thế quỳ gối này thì đại gì hấn bỏ qua. Thời điểm hiện tại, như Gia Cát Lượng Khổng Minh nói: Thiên thời, địa lợi, nhân hoà.

"Tôi ôm anh chỉ vì muốn an ủi..."

Hạ Tuyết ngưng bật khi Trọng Lâm nhẹ nhàng nắm những sợi tóc đen dài ướt nước của mình lên môi, hôn nhẹ. Chưa hết, cô còn thấy ánh mắt hấn sâu thăm thẳm vô cùng nồng nàn và nhẹ nhàng kể cả sự nghiêm túc nữa.

"Này, không được đâu..."

Mặc Hạ Tuyết hết lời ngăn cản, Trọng Lâm vẫn chậm rãi cúi mặt xuống sát ngay tai cô, nói rõ từng từ: "Đêm nay, em phải là của tôi!"

Dứt lời, Trọng Lâm hôn lên vành tai Hạ Tuyết rồi khẽ khàng lướt đôi môi xuống cổ cô. Tay phải hấn vuốt ve chiếc đùi mảnh mai kia xong thì từ từ đưa lên nắm lấy dây cột của áo choàng tắm, nhẹ nhàng tháo lỏng ra. Còn Hạ Tuyết thì nhắm mắt mỗi lần môi Trọng Lâm chạm vào da thịt mình. Trái tim trong lồng ngực muốn nổ tung, cơ thể nóng rực một cách kỳ lạ. Cái chuyện kinh khủng này tuyệt đối không được xảy ra! Với suy nghĩ đó, Hạ Tuyết phản kháng kịch liệt, cố để đẩy mạnh cái tên xấu xa bi ối này.

"Dừng lại, Trọng Lâm!... Không được! Đồ xấu xa! Bi ối! Đồ bá đạo! Tôi giết anh!" – Hạ Tuyết hét lớn đến nỗi tường chừng phá tan cả du thuyền.

Sau tiếng thét chói tai, Hạ Tuyết bỗng thấy Trọng Lâm đã ngừng tấn công mình. Môi và tay hấn không "quậy" nữa. Cô còn chưa hết ngạc nhiên thì anh chàng họ Trọng liền bật người ra, ngồi mạnh trở lại vị trí cũ.

"Oái thiệt!" – Trọng Lâm gỡ đầu, thở dài thườn thượt – "Cường ép cô gái mình yêu chẳng dễ chút nào! Haizzz..."

Đơ người trong mấy giây, Hạ Tuyết sực tỉnh và lập tức dựng người lên. Co người, cô giữ chặt chiếc áo choàng tắm còn mắt thì nhìn hấn chăm chăm.

"Anh là đồ tồi!"

"Em tưởng tôi sượng lắm hả? Đụng vào người em mà tim tôi như muốn vỡ! Cả người căng cứng, lòng hồi hộp chết được!"

"Anh bệnh à?" – Hạ Tuyết nhú mày, quên mất mình vừa bị "tấn công".

Thở dài, Trọng Lâm lại nở nụ cười khinh khinh:

"Có lẽ khi làm chuyện đó với người mình yêu thì sẽ mang tâm trạng thế."

"Người mình yêu?"

Trông đôi mắt tròn xoe của Hạ Tuyết, Trọng Lâm nhanh chóng chồm người lại gần và đưa tay ôm chặt cô vào lòng. Tưởng hấn muốn giờ trò lần nữa nên Hạ Tuyết tiếp tục phản kháng.

"Nè..."

Ngừng hành động chống cự, Hạ Tuyết ngạc nhiên vì nghe chất giọng nhỏ nhẹ từ Trọng Lâm. Lạ thay, cô cảm giác như hấn sẽ không làm gì mình cả.

"Tôi sẽ chờ. Chờ đến lúc em hoàn toàn tự nguyện thuộc về tôi! Khi ấy, tôi sẽ rất hạnh phúc nếu là người đàn ông đầu tiên và duy nhất của em!"

Hạ Tuyết ngồi trên mình trên ghế và bất động trong vòng tay Trọng Lâm. Rồi chẳng rõ thế nào mà tiếp đến, cô lại ôm hấn – kẻ bá đạo xấu xa...

Đêm đó thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Góc khuất 23: Khởi đầu của bi kịch

"Oaaaa! Buồn ngủ quá!"

Hạ Tuyết đưa tay lên môi, ngáp dài trong khi đang ngồi trên xe buýt số bảy đến trường. Đêm qua hơn mười hai giờ khuya, Trọng Lâm mới đưa cô về đến nhà hấn. Cô định sẽ đạp xe về nhà nhưng xui xẻo thay, cái vật tàn tạ ấy lại hỏng! Không biết tên vệ sĩ của Trọng Lâm đạp xe Hạ Tuyết kiểu gì mà lúc ấy trông nó gần như một đồng sắc vụn khi tay lái, bánh xe và các bộ phận khác mỗi thứ một nơi. Chẳng còn cách nào khác, Trọng Lâm đành lái mô tô đưa cô về và hứa sẽ đền bù cho chiếc xe đạp khác. Đây là lý do vì sao sáng nay Hạ Tuyết lại đến trường bằng xe buýt.

Do mãi suy nghĩ về chuyện xảy ra trên du thuyền đêm qua với Trọng Lâm nên Hạ Tuyết va vào một người lúc sắp bước vào cửa giảng đường.

"Xin lỗi! Tôi sợ ý quá!" – Hạ Tuyết cúi xuống nhặt đồ cho người nọ và miệng thì không ngừng ríu rít xin lỗi.

"Là cậu hả, Hạ Tuyết?"

Hạ Tuyết dừng lại bởi nhận ra chất giọng vô cùng quen thuộc của người đang đứng đối diện. Khẽ đảo mắt, cô chậm rãi ngược mặt lên và đứng như rằng đó là Hải Luân. Ban nãy vì vội quá, cô chưa kịp nhìn mặt anh.

"À ừm, mình đây." – Hạ Tuyết mau chóng đứng dậy, cười cười đáp lời.

"Hay quá!" – Hải Luân vui mừng, đôi mắt mù loà như sáng hẳn – "Mình đang muốn gặp cậu để giải thích về vụ buổi chiều lần trước..."

Nghe bốn từ "buổi chiều lần trước" thì Hạ Tuyết bất giác chột dạ vì tất nhiên do nhớ đến vụ hôn hụt đó. Đúng rồi, sao cô lại quên mất việc ấy nhỉ? Dù gì đi nữa, cả hai cũng cần nói cho rõ ràng chuyện này.

"Mình xin lỗi vì đã hành động thiếu suy nghĩ." – Hải Luân bối rối, bảo khẽ.

Toan lên tiếng thì bỗng chuông vào lớp đổ dài và vì thế Hạ Tuyết đành nói:

"Có gì trưa nay ra về, chúng ta tiếp nhé. Giờ để mình giúp cậu vào lớp."

Gật đầu cảm ơn, Hải Luân để cô bạn cầm tay mình chậm rãi dìu mình đi qua những bậc thang dẫn lối vào giảng đường.

Trưa như đã hẹn, sau khi tan học Hạ Tuyết và Hải Luân đến một góc khá vắng để nói rõ về vụ hôn của buổi chiều hôm trước. Ngồi im lặng hơn mười phút, anh chàng họ Trương mới cất giọng, nhỏ và đều đều:

"Lúc sáng tuy đã nói câu này rồi nhưng giờ mình vẫn phải lặp lại: xin lỗi cậu vì mình đã hành động nông nổi vào lúc đó, mong cậu tha thứ cho mình."

Ngồi bên cạnh, lòng Hạ Tuyết còn hồi hộp đôi chút mỗi khi nhớ đến cảnh bất ngờ ấy. Bản thân cô cũng thấy khó xử khi đã phản ứng mạnh mẽ như thế.

"Không sao cả. Mình cũng muốn xin lỗi bởi đẩy cậu hơi thô bạo."

"Không, cậu làm vậy là điều dễ hiểu." – Hải Luân gãi đầu, ngập ngừng – "Vội lại, nhờ cú đẩy đó mà mình mới tỉnh ra. Chắc mình mất trí rồi!"

"Mình đã bảo là không sao mà, nếu cậu còn tự trách thì mình giận thật đấy."

Hiểu Hạ Tuyết không muốn mình khó xử nên mới bảo thế, Hải Luân đành gật đầu: "Ừm, mình biết. Cảm ơn cậu."

Mim cười, lòng Hạ Tuyết nhẹ hẳn. Chỉ ít, cô mong Hải Luân đừng quá để tâm chuyện vụ hôn hụt kia bởi sự thật cô đã không còn để bụng điều ấy nữa.

"Mà cậu với Trang Trang thế nào rồi?"

"Mình vẫn chưa nói chuyện với cô ấy nữa..."

Trong khi Hạ Tuyết chăm chú nghe Hải Luân tâm sự thì lúc này trước cổng trường, Trọng Lâm đang chậm rãi bước vào trước cái nhìn của nhiều sinh viên khác. Trưa nay Trọng Lâm ghé trường đại học mỹ thuật cốt muốn đưa Hạ Tuyết về nhà hẳn để lấy xe đạp mới đồng thời sau sự kiện thân mật đêm qua và giờ tên đại ma đầu nhất quyết phải chinh phục được cô nàng bằng cách lên "chiến dịch" hẳn hoi cho cuộc đeo đuổi.

"Haizzz, biết Hạ Tuyết ở đâu mà tìm chứ."

Đi lòng vòng này giờ hơn mười lăm phút mà Trọng Lâm chẳng thấy nổi bóng dáng Hạ Tuyết giữa khuôn viên rộng lớn của trường. Hắn bắt đầu mất kiên nhẫn bởi ghét cái trò kiếm tìm này. Vốn, hắn chẳng bao giờ chịu làm việc gì nhiều hơn hai phút. Trọng Lâm chán nản định quay bước đi ra cổng trường chờ Hạ Tuyết thì chợt, hắn nghe một giọng nói nhẹ nhàng thân quen vang khẽ phía sau một lùm cây cách chỗ mình đứng không xa:

"Cậu đừng buồn, mọi thứ rồi sẽ ổn."

Hạ Tuyết? Trọng Lâm reo thầm trong bụng vì nghe rõ tiếng nói ấy là của Hạ Tuyết. Tức thì, hắn xoay qua nhìn chằm chằm về phía phát ra âm thanh đó. Mắt hắn sáng quắc như xẹt điện khi phát hiện ở phía sau lùm cây xanh um kia thấp thoáng bóng dáng Hạ Tuyết ngồi. Ngay lập tức không nhiều lời, hắn sai những bước dài đi lại gần. Nhưng khi vừa đến gần lùm cây thì nụ cười thích thú trên môi Trọng Lâm biến mất mau chóng bởi thấy Hạ Tuyết đang nắm tay một anh chàng khác. Hiển nhiên đó là Hải Luân.

Đôi chân bước vội liền khựng lại, cả người bất động và đôi mắt mở to không chớp khi Trọng Lâm quan sát nét mặt đầy lo lắng quan tâm của Hạ Tuyết dành cho kẻ lạ mặt ngồi bên cạnh mà hắn không biết đấy là ai, có mối quan hệ ra sao với cô nàng. Tuy nhiên, trước cái cách Hạ Tuyết ân cần nắm tay Hải Luân đồng thời hướng ánh mắt trìu mến vào anh thì Trọng Lâm dường như có thể đoán được phần nào đó tình cảm của hai người ấy... Những ngón tay lượn qua mấy chiếc lá trong lùm cây rồi nắm chặt, gương mặt Trọng Lâm lúc này trở nên lạnh băng với kiểu nhìn bức bối đó. Hắn rất muốn bước đến hỏi Hạ Tuyết rằng: Tên này là ai? nhưng chẳng hiểu sao đôi chân cứ đứng yên giống như hoá đá. Bởi thế, Trọng Lâm chỉ còn biết quan sát tiếp sự việc. Do khoảng cách hơi xa nên hắn không nghe rõ nội dung cuộc đối thoại...

Nói về Hạ Tuyết, mãi lo an ủi Hải Luân mà cô không hề biết sự hiện diện bí mật của Trọng Lâm, kẻ đáng sợ ấy. Cô vẫn nắm tay anh bạn, động viên:

"Cậu đừng suy nghĩ nhiều kéo ảnh hưởng đến sức khỏe không hay."

"Ừm, mình sẽ cố gắng làm rõ mọi chuyện với Trang Trang" – Hải Luân mỉm cười xong tự dưng thấy tay cô gái hơi nóng nóng liền hỏi – "Hạ Tuyết, cậu bệnh ư? Tay cậu nóng thế."

"Đầu có, mình bình thường mà."

"Không, cậu nóng lắm đấy."

"Vậy ư? Lý nào mình sắp bệnh nhưng lại không biết sao?"

Câu nói khó hiểu của Hạ Tuyết vừa dứt thì Hải Luân chợt nhớ ra một điều, bèn bảo: "Mình có cách này kiểm tra sẽ biết là cậu có bệnh hay không"

Chẳng chần chừ, Hải Luân mau chóng đứng dậy, cẩn thận đi lên phía trước mặt Hạ Tuyết rồi thật nhẹ nhàng cúi xuống áp trán mình vào trán cô. Hành động nhanh chóng đó từ chàng trai khiến Hạ Tuyết giật mình, bất động.

Không chỉ mỗi Hạ Tuyết mà ngay chỗ lùm cây Trọng Lâm cũng sửng người khi thấy cái cảnh đang diễn ra... Xui xẻo là vì Hải Luân đứng xoay lưng lại thêm việc cúi sát mặt xuống mặt Hạ Tuyết nên hẳn cứ ngỡ rằng cả hai hôn nhau! Và chính sự hiểu nhầm tệ hại đó mà khiến lòng hẳn bùng phát cơn tức giận dữ dội. Anh chàng họ Trọng cứ nhìn trần trời màn thân mặt giữa hai người kia với đầu óc trống rỗng nhưng rồi tiếp theo hàng loạt những hình ảnh vui vẻ của hẳn với Hạ Tuyết những ngày qua đột nhiên xuất hiện.

Và rồi cả câu Trọng Lâm từng hỏi Hạ Tuyết:

Lẽ nào cô đã có người yêu nên mới không quan tâm những chàng trai khác?

Lần đó, hẳn đã thấy thái độ tránh né kỳ lạ từ cô... *Chẳng lẽ, tên đó chính là người mà Hạ Tuyết yêu?* Trọng Lâm tự nhủ và thật nhanh chóng, lòng bỗng chốc dâng trào sự căm giận bởi vào cái đêm cách đây hai ngày hẳn đã nói: "Hãy hứa là, bờ môi này chỉ thuộc về duy nhất một mình tôi thôi!" còn Hạ Tuyết thì mỉm cười như một câu trả lời đồng ý! Vậy mà ngay bây giờ, ngay lúc này cô lại đang cùng chàng trai khác hôn nhau! Thử hỏi, một kẻ cao ngạo như Trọng Lâm đời nào chịu nổi? Việc làm ấy chẳng khác nào Hạ Tuyết phản bội lòng tin của hẳn?...

Đôi tay bứt nát mấy chiếc lá, Trọng Lâm lập tức xoay lưng đi với vẻ mặt day nghiêng đến đáng sợ. Nếu như bình thường thì hẳn đã đến chỗ hai người kia đang ngồi rồi đánh cho Hải Luân một trận khủng khiếp nhất và với Hạ Tuyết thì sẽ hỏi vì sao em làm vậy? Nhưng, hẳn đã không hành động như thế mà chỉ lặng lẽ rồi khỏi đây.

Đúng lúc Trọng Lâm đi mất thì Hải Luân bấy giờ mới rời trán khỏi trán Hạ Tuyết, đứng thẳng người lên nói:

"Đầu cậu hơi nóng, chắc chắn là sắp ốm. Cậu nên uống thuốc đi."

Hạ Tuyết khề khàng đưa tay lên sờ trán, hơi âm ẩm thật. *Hắn do đêm qua tên Trọng Lâm kéo mình xuống sông đấy!* Thầm rửa hẳn xong, cô thở ra đáp:

"Lát về mình sẽ uống một viên Paracetamon ngăn ngừa liền."

Đối diện, Hải Luân cười cười...

Vừa mới đạp xe về đến nhà là Hà Dương đã thấy một chiếc xe hơi trắng đỗ ngay trước cửa. Nhưng cô không nghĩ Hoàng Trung đến vì xe ông vốn màu xanh sậm. Chưa kể những tay vệ sĩ đang đứng trông mặt cũng lạ lạ và nghiêm nghị hơn. Chẳng rõ lại có thêm nhân vật lầy lùng nào xuất hiện, dạo gần đây nhà có nhiều vị khách không mời mà đến thật. Hà Dương mau chóng dựng xe rồi toan bước vào trong nhưng lại bị đám người áo vét đen chặn lại hỏi: "Cô là ai? Vào đây làm gì?"

Cười nhạt nhẽo, Hà Dương thấy chuyện đời lắm trò hề. Nhà mình mà cứ bị người lạ hỏi rằng vào đây làm gì ư? Bắt đầu khó chịu trước thái độ hơi kênh kênh kia, cô đáp rõ: "Tôi, Hà Dương và đây là NHÀ TÔI!"

Nghe Hà Dương nhấn mạnh hai từ nhà tôi, nhóm người áo đen từ từ nhìn nhau. Đúng lúc từ bên trong vọng ra tiếng của một người phụ nữ trung niên:

"Cho con bé ấy vào!"

"Vâng, bà chủ." – Đáp lời xong, mấy tay vệ sĩ đứng tránh sang bên – "Mời!"

Đã bực bội bởi cái việc không được phép vào nhà mình và giờ cộng thêm hai từ "con bé" phát ra từ miệng của cái người chẳng rõ là ai đang ngồi bên trong kia nên Hà Dương liền đi vào ngay không chút chùng chừ. Trước mặt cô bé họ Hà là một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng quyền quý nhưng gương mặt thì không hề thân thiện chút nào nếu không muốn nói rằng đáng sợ. Đôi mắt tuy đã xuất hiện nếp nhăn ấy vậy vẫn vô cùng sắc bén, cảm giác như có thể chém đứt mọi thứ mỗi lần bà ta lia ánh nhìn đến đâu đó. Người đàn bà này toát lên vẻ cao cao tại thượng làm sao chính vì vậy mà lòng Hà Dương chợt nhiên xuất hiện nỗi bất an.

"Cô là Hà Dương? Con gái của cụ điền gia?" – Giọng bà cất lên sang sảng, khoáy động không gian vốn tĩnh lặng của ngôi nhà nhỏ.

Kiểm chế con bực bội, Hà Dương cố gắng đáp thật lịch sự:

"Đúng thưa bà nhưng mong bà hãy tôn trọng mẹ cháu."

"Tôn trọng?" – Người phụ nữ giàu sang nhếch mép khinh bỉ – "À ta cũng đáng để tôn trọng sao? Buồn cười thật!"

"Thưa bà, cái gì cũng có mức độ thôi. Đó là mẹ cháu!"

"À ta là mẹ cô nhưng lại là kẻ đã cướp chồng tôi và phá hoại gia đình tôi!"

Khi người phụ nữ đó vừa dứt lời thì Hà Dương sững sờ, mắt mở to trân trối nhìn về mặt đầy căm phẫn của bà ta. Gì vậy? Lý nào bà ấy là...

Dường như biết rõ trong lòng đối phương nghĩ gì nên bà trả lời thật rành rọt:

"Đúng đây, tôi là vợ chính thức của ngài tổng giám đốc công ty thời trang Việt Mỹ Hoàng Trung, Hoàng phu nhân!"

Lúc nghe rõ mười mười ba từ Hoàng phu nhân thì Hà Dương cảm thấy chân đứng không vững. Cô hơi ngã người ra phía sau. Ngay lúc này, vợ của bố cô đang có mặt tại nơi đây, trong ngôi nhà của người phụ nữ đã cướp chồng bà.

"Về mặt của cô sao lại khó coi như vậy? Vì bất ngờ hay là... vì sợ hãi?" – Từng chữ trong câu nói của Hoàng phu nhân nghe thật đáng sợ.

Cố lấy lại dáng vẻ bình thường, Hà Dương bảo:

"Xin bà hãy rời khỏi đây, ngôi nhà nghèo nàn này không thể đón tiếp bà."

Nở nụ cười nửa sắc bén nửa khinh bỉ, Hoàng phu nhân thờ dãi chán nản:

"Cô có biết đuổi khách là việc làm bất lịch sự? Thú thật, tôi cũng chả có nhã hứng gì mà đến nơi tồi tàn dơ dáy như vậy thăm hai mẹ con cô đâu."

"Thế thì bà đến đây làm gì nếu bản thân đã không có thành ý? Bà hãy về đi!"

Trước thái độ kiên quyết từ Hà Dương, gương mặt Hoàng phu nhân bắt đầu thay đổi, là căm ghét cực độ!

"Đến đây làm gì? Ha, câu hỏi buồn cười thật! Chồng tôi đi gặp lại người tình cũ cùng đưa con hoang đáng ghét thì thử hỏi tôi dễ dàng bỏ qua sao?"

"Tôi đã yêu cầu bà tôn trọng người khác, đừng tùy tiện gọi con hoang này con hoang nọ." – Giọng Hà Dương lạnh lùng hơn.

"Tôi nói sai ư?" – Hoàng phu nhân vờ tỏ ra chưng hửng – "Đứa con không được thừa nhận thì gọi là con hoang thôi! Mà mẹ con cô đáng sợ quá, biến mất một thời gian dài rồi sau đó xuất hiện trước mặt chồng tôi, định dùng mối quan hệ máu mủ mà vùi tiền hả?"

Tức giận trước thái độ miệt thị và lời lẽ nhục mạ ấy, Hà Dương nói rõ ràng:

"Bà đừng chà đạp danh dự của chúng tôi! Và xin thưa, chính ông Hoàng Trung, người chồng yêu quý của bà đột ngột tìm đến cái nhà này chứ không phải tôi cần ông ta! Gì nào! Vùi tiền? Bà làm tôi buồn nôn! Dù có chết đói tôi cũng chẳng thèm đụng đến một xu của nhà bà!"

Cười nhạt nhẽo khi nghe chất giọng mạnh mẽ đánh thép từ cô bé mười tám tuổi, Hoàng phu nhân chậm rãi tiếp:

"Làm giá hả? Đúng là trò bẩn thỉu của lũ nhà nghèo tội nghiệp! Nếu vậy thì vì sao Hoàng Trung ngày nào cũng đến đây mà cô không đuổi ông ấy?"

Vừa hỏi đay nghiến, người phụ quyền uy đó vừa ném mạnh một xấp hình lên trên bàn. Hầu như toàn bộ đều là hình của Hoàng Trung với Hà Dương đứng nói chuyện trước cửa nhà. Hắn, chính tay thám tử tư lần trước đã chụp được.

"Tôi có đuổi nhưng ông ta không đi thì đành chịu!" – Hà Dương vẫn thản nhiên đáp dù đã xem qua các bức hình kia.

"Tôi đâu phải trẻ lên ba mà tin điều cô kể." – Hoàng phu nhân chột lớn giọng hơn – "Nói cho mà biết, tôi tuyệt đối KHÔNG BAO GIỜ CHẤP NHẬN đứa con hoang như cô bước chân vào nhà họ Hoàng! Nghe chưa???"

Đối diện, con giận dữ dâng cao trong lòng vì cứ nghe người đàn bà khó ưa ấy nhai đi nhai lại từ "con hoang" nên Hà Dương định quát cho bà ta mấy câu thì bỗng nhiên thỉnh linh cửa nhà bật mở, bóng dáng một người con trai xuất hiện... Hoàng phu nhân lẫn Hà Dương đều hết sức kinh ngạc bởi đó chính là Tri Đồng. Anh đứng đấy, mắt nhìn trân trối hai người nọ.

"Tri Đồng?!" – Hoàng phu nhân liền gọi – "Sao con lại biết mà đến đây?"

Tất nhiên, Hà Dương sững sờ đến mức nào khi nghe Hoàng phu nhân hỏi câu ấy. Đừng bảo rằng, Hoàng Tri Đồng chính là con trai bà ta đấy nhé...

Dường như để trấn tĩnh nên Tri Đồng đã im lặng khá lâu rồi mới trả lời mẹ:

"Con tình cờ thấy mẹ đi vào đây, vì tò mò con đã âm thầm bám theo. Đứng bên ngoài, con nghe tiếng mẹ rất lớn... Cả cụm từ con hoang của Hoàng Trung! Rốt cuộc, chuyện này là thế nào? Sao Hà Dương lại là con của bố?"

"Hà Dương?" – Hoàng phu nhân cau mày – "Con biết nó à?"

Tri Đồng chưa kịp đáp thì tự dưng anh và Hoàng phu nhân nghe giọng cười kỳ quặc của Hà Dương vang lên. Chẳng ngờ được mọi thứ lại ra thế này!

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Góc khuất 24: "PR vẫn chỉ là PR!"

"Trời ạ! Thế gian đúng là nhỏ bé, tôi đã gặp anh trai cùng cha khác mẹ với mình mà lại không hề hay biết cơ đấy! Ha ha ha!"

"Hà Dương, nói vậy thì nghĩa là chúng ta..."

Ngay lập tức, Hoàng phu nhân ngăn lại bằng cách gọi lớn tên con trai:

"Tri Đồng! Không phải như con nghĩ đâu!"

"KHÔNG!" – Hà Dương thình lình cất ngang, giọng gần như hét – "Bà còn định giấu giếm gì nữa chứ? Đã đến lúc con trai bà biết sự thật rồi! Tôi còn không sợ thì bà sợ quái gì nào? Hoàng Tri Đồng! Đúng đó, tôi với anh chính là anh em ruột cùng cha khác mẹ! Đây hoàn toàn là sự thật!"

BỐP! Tri Đồng hết sức sửng sốt khi mẹ mình vung tay tát thẳng một cái thật mạnh vào mặt Hà Dương. Cùng lúc, giọng bà gần như hét như muốn cầu xé cô gái nhỏ tuổi ấy:

"Im cái mồm hôi thối của mày lại! Đừng nói bậy bạ trước mặt con trai tao!"

Đưa tay rờ lên má phải, nơi vừa lãnh trọn cú đánh thô bạo từ người đàn bà đáng ghét kia, Hà Dương chậm rãi quay mặt qua cùng cái nhìn phun trào con điên tiết. Cô nhìn hai mẹ con Hoàng phu nhân đồng thời chỉ tay về phía cửa, nghiêng rằng: "ĐI! CÚT ĐI!"

Nhéch mép, Hoàng phu nhân chỉnh sửa lại quần áo, hơi héch mặt bảo:

"Không cần đuổi! Chúng tôi cũng sẽ rời khỏi đây! Đi nào, Tri Đồng!"

Tuy Hoàng phu nhân đã quay gót nhưng Tri Đồng vẫn còn nấn ná kiểu như lưỡng lự điều gì đó nhất là khi anh nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Hà Dương. Bối rối lẫn khó xử, chàng trai ấy không biết nên làm gì lúc này đầu bản thân luôn là người biết cách xử lý mọi tình huống.

"Hà Dương, anh..."

"Anh đi đi!" – Giọng Hà Dương gắt gỏng, nghe nghèn nghẹn.

Cùng lúc, tiếng Hoàng phu nhân ở bên ngoài gọi lớn đầy gục gĩa:

"Tri Đồng! Con mau ra đây!"

Không còn cách nào khác, Tri Đồng đành xoay lưng bỏ đi ra ngoài... Đứng bất động vài phút cho đến lúc biết chiếc xe hơi đã chạy đi khuất thì bấy giờ Hà Dương mới ngồi bệch xuống nền đất. Những dòng nước mắt nóng hổi chực trào, chảy xuống liên tục. Hai tay ôm mặt, cô khóc nức nở. Trên giường người mẹ ngây ngây dại dại cứ nhìn nhìn hình dáng nhỏ bé ấy.

Đúng hai mươi giờ, bar Gossi lên sàn.

Ngồi im. Lặng thinh. Đôi mắt đứng yên không chớp. Hút thuốc. Đó là những gì mà Hạ Tuyết thấy ở Trọng Lâm trong hơn nửa tiếng qua. Chính dáng vẻ trầm tư suy nghĩ kia khiến cô ngạc nhiên tự hỏi vì sao hần lại kỳ lạ như thế. Đêm nay cũng như bao đêm trước, Trọng Lâm đến đây vẫn ngồi vào bàn VIP cũ, vẫn là Hạ Tuyết đứng bàn phục vụ ấy vậy sao hần cư xử rất khác. Gần như là không ngó ngang gì đến cô! Trông cái cách tên đại ma đầu ngồi lặng lẽ, miệng nhả từng làn khói thuốc vào không gian nửa tối nửa sáng, Hạ Tuyết cảm tưởng hần đang chìm vào một thế giới của riêng mình.

Thêm mười phút giống hệt thế, Hạ Tuyết về như chẳng còn có thể kiên nhẫn hơn nữa nên sau cùng đành lên tiếng: "Hôm nay anh sao vậy?"

Sức tỉnh. Trọng Lâm đã quay về thực tại sau câu hỏi nhỏ nhưng vừa đủ nghe vừa rồi. Dầu thế, hắn cũng chẳng hề thay đổi tư thế ngồi trầm lặng của mình.

"Không sao." – Giọng Trọng Lâm nhẹ hẫng nhưng vẫn nhận ra sự hời hợt.

"Làm sao không có chuyện gì được chứ. Nếu tâm trạng không thoải mái thì anh cứ nói ra, tôi sẽ lắng nghe và chia sẻ cùng anh."

Ánh nhìn của Trọng Lâm lại đứng yên và bỗng chốc phản chiếu điều gì mơ hồ. Một lát sau, hắn dập tắt mồi lửa bằng cách ấn điều thuốc vào gạt tàn. Xong, chàng trai này quay qua nhìn Hạ Tuyết đang nở nụ cười dịu dàng.

"Em.. đang giấu tôi chuyện gì đúng không?"

Dù hơi khó hiểu khi nghe câu hỏi đó nhưng Hạ Tuyết vẫn cười đùa bảo:

"Ồ, sao anh biết hay vậy? Tôi có dự định thuê pháp sư về trừ tà vì dạo này đại ma đầu như anh ám tôi dữ quá!"

Trái với suy nghĩ từ Hạ Tuyết là Trọng Lâm sẽ bật cười rồi ôm chầm lấy mình hoặc chơi sỗ lại một câu nào đấy như mọi lần nhưng ngay bây giờ hắn chỉ lặng im, cái nhìn hết sức nghiêm túc. Vì lẽ ấy mà cô ngừng cười...

"Trọng Lâm, rốt cuộc có chuyện gì vậy?" – Hạ Tuyết bắt đầu lo lắng.

"Em hãy trả lời thành thật, có phải em đang giấu tôi điều gì đúng không?"

Trọng Lâm vừa lặp lại câu hỏi kỳ lạ ấy thì rất nhanh, vẻ mặt Hạ Tuyết thoáng chút thay đổi. Tuy nhiên cô đã khéo léo che đi sự khác thường đó, khề khàng đáp: "Không! Tôi chẳng che giấu anh gì hết!"

Gương mặt Trọng Lâm trở nên đăm chiêu, đôi mắt cũng phản phát sự tức giận ngấm ngầm bởi ngay bây giờ bản thân đang nhớ lại cảnh hôn nhau thắm thiết giữa Hạ Tuyết với cái tên xa lạ vào trưa nay.

"Nói dối..."

Còn chưa nghe rõ hai từ vừa phát ra khỏi miệng Trọng Lâm thì bất ngờ Hạ Tuyết bị hắn nắm tay kéo dậy. Chẳng nói chẳng rằng, hắn gần như lôi cô rời khỏi bàn VIP, bước nhanh xuống những bậc thang dẫn lối đến phòng VIP – phòng qua đêm của khách với PR...

BỊCH! Hạ Tuyết bị Trọng Lâm đẩy nhẹ xuống ghế sofa dài. Nhấn mặt, cô lồm cồm dựng người dậy thế nhưng hắn đã mau chóng áp sát người xuống gần cô, hai tay chống lên nệm và đè gương mặt cả hai đối diện nhau ở một khoảng cách còn chưa đến 10cm.

"Trọng Lâm, anh..."

Đột ngột, Trọng Lâm lập tức đặt mạnh môi lên môi Hạ Tuyết. Hắn hôn. Thật nhanh và ngẫu nhiên. Đến nỗi, Hạ Tuyết cảm giác khó thở trước cái hôn vô vập lạ lùng của hắn. Nhưng dầu thế, cô vẫn không phản kháng gì ngoài việc đón nhận sự "tấn công" dữ dội từ người con trai đó. Một lần nữa, thật đột ngột lẫn nhanh chóng, Trọng Lâm kết thúc nụ hôn điên cuồng kia bằng cách rời môi khỏi môi Hạ Tuyết. Chưa hết, hắn còn nhích cơ thể ra khỏi người cô và chậm rãi đứng lên đồng thời cười khinh khỉnh:

"Vây ra là thế này! Đúng thật... Em vốn dĩ luôn luôn thế!"

Kinh ngạc bởi dáng vẻ giễu cợt từ Trọng Lâm, Hạ Tuyết ngược mặt hỏi:

"Anh nói gì tôi không hiểu."

"Em là một PR trong bar." – Giữ nguyên nụ cười mỉa mai, Trọng Lâm kéo dài giọng – "Em có thể để cho bất kỳ thằng đàn ông nào đụng chạm! Là tôi. Là cái tên đó. Thậm chí tất cả. Em sẽ không từ chối ai, đúng chứ?"

"Cái tên đó? Là ai?"

Trọng Lâm cắt ngang vẻ khó hiểu của Hạ Tuyết bằng một câu nói rõ ràng:

"PR vẫn chỉ là một PR!"

Tức thì, mắt Hạ Tuyết mở to bản thân. Cô vừa nghe gì thế? Có phải cái điều kinh khủng ban nãy phát ra từ miệng Trọng Lâm?... Hạ Tuyết còn đang ngồi bất động trên ghế sofa thì Trọng Lâm đã lập tức xoay lưng mở cửa rồi rời khỏi phòng VIP. Giật mình, cô liền bật dậy và đuổi theo hắn.

Thấy Tri Đồng ngồi trầm tư, thỉnh thoảng thờ dài nên Thục Nghi bèn dò xét:

"Anh mệt ư? Bộ công việc nhiều đến vậy hả?"

Xoay qua nhìn Thục Nghi, Tri Đồng lắc đầu cố mỉm cười tự nhiên:

"Không phải công việc, tôi đang nghĩ vấn đề khác... Ừm, tôi muốn hỏi cô một chuyện. Cô còn nhớ Hà Dương? Cô bé ấy làm trong Gossi bao lâu rồi?"

"Hà Dương à?" – Thực Nghi cau mày nghĩ ngợi – "Hình như cũng cỡ hơn một tháng qua. Mà có gì sao? Anh hỏi Hà Dương làm gì?"

Trông nụ cười hơi gượng và cái lắc đầu từ Tri Đồng, Thực Nghi cảm giác anh chàng ngốc này đang giấu điều gì đấy. Và chắc chắn có liên quan đến cô em gái họ Hà. Thế nhưng, đó là gì mới được chứ? Chợt, Thực Nghi thấy Tri Đồng đột ngột hướng ánh mắt về phía xa xa với dáng vẻ khá mừng rỡ hết như vừa bắt gặp thứ gì rất hay. Không chần chừ, cô liền nhìn theo anh. Vô cùng bất ngờ khi cô biết người mà Tri Đồng quan sát lại là Hà Dương, cô bé đang nói cười với một vị khách trẻ. Và rất nhanh anh ta rời bar còn Hà Dương thì cúi đầu chào. Đường như chỉ chờ có thế, Tri Đồng liền mau chóng quay sang bên nói với Thực Nghi:

"Tôi qua bên ấy gặp Hà Dương có chút chuyện, cô ngồi đây chờ tôi nhé."

Và chẳng cần nghe Thực Nghi trả lời là Tri Đồng lập tức đứng dậy và bước vội về phía Hà Dương. Khỏi bàn, Thực Nghi đã ngạc nhiên đến mức nào. Cô dõi mắt theo bóng dáng hối hả của anh chàng họ Hoàng đang cố luồn lách qua vô số người đứng nhảy nhót hát hò với vẻ mặt khó hiểu.

... Đang đếm lại số tiền được khách boia thì Hà Dương nghe giọng một người chàng trai còn trẻ vang lên từ phía sau:

"Em nói chuyện với anh một lát được không?"

Mau chóng xoay lại và toan mỉm cười thì gương mặt Hà Dương sa sầm ngay khi nhận ra vị khách ấy không ai khác chính là Hoàng Tri Đồng.

"Xin lỗi, tôi không thể đứng bàn phục vụ cho anh được. Mong anh bỏ qua!"

Hà Dương định xoay lưng thì Tri Đồng kịp thời nắm tay em gái, giữ lại:

"Đợi đã Hà Dương! Chúng ta cần phải nói chuyện!"

"Tôi và anh chẳng có gì để nói cả. Làm ơn bỏ tay ra!"

Ở phía xa ngay bàn VIP, Thực Nghi kinh ngạc bởi trông cảnh Tri Đồng nắm tay cô bé họ Hà. Hai người đang nói gì đó với nhau vẻ khá căng thẳng...

Trở lại cuộc đối thoại giữa Tri Đồng với Hà Dương, hiểu em gái còn giận việc bị mẹ mình đánh nên anh chàng họ Hoàng nhẹ nhàng bảo:

"Anh đã nghe mẹ kể hết mọi chuyện, về việc bố quen với mẹ em rồi sinh ra em. Hà Dương, chúng ta là anh em ruột, điều đó đối với anh..."

Chưa nghe hết là Hà Dương đáp nhanh với kiểu chẳng muốn dây dưa thêm:

"Tôi biết rõ, mẹ tôi là kẻ thứ ba chen vào phá hoại gia đình giàu có êm ấm của anh vì vậy tôi cũng không mong gì, tiền bạc và kể cả việc có được thừa nhận hay chẳng. Tóm lại, xin anh hãy để yên cho tôi và mẹ tôi!"

"Anh không có ý đó. Đúng rằng mẹ em là người thứ ba chen vào bố mẹ anh nhưng em không có lỗi và anh càng không muốn trách em. Anh chỉ mong chúng ta hãy thừa nhận mối quan hệ anh em này. Và anh sẽ giúp em ngừng làm việc ở bar Gossi. Nơi đây không phù hợp với một cô bé nhỏ tuổi như em." – Tri Đồng giải thích cặn kẽ với hy vọng em gái đừng hiểu lầm mình.

Trông thái độ chân thành từ người được gọi là anh trai cùng cha khác mẹ với mình, Hà Dương lặng thinh. Nhưng rồi cô chỉ khẽ nhếch mép cười nhạt.

"Cám ơn lòng tốt của anh, cậu chủ Hoàng. Rất tiếc, tôi không cần anh thương hại hay giúp đỡ. Việc tôi có làm PR thì cũng chả việc gì đến anh!"

"Khoan, Hà Dương!"

"Mong anh đừng để mọi người ở bar Gossi biết mối quan hệ anh em của chúng ta. Còn nữa... Tuyệt đối anh không được nói cho ông ta, Hoàng Trung, biết tôi làm PR!"

Dứt lời, Hà Dương giật mạnh tay ra khỏi tay Tri Đồng rồi bước nhanh đến cầu thang xuống phòng locker. Còn lại một mình, Tri Đồng nhắm mắt đồng thời đưa tay đặt lên trán với vẻ mệt mỏi. Xem ra, cuộc gặp mặt của hai anh em diễn ra hơi tồi tệ. Với tính cách mạnh mẽ có phần bướng bỉnh của Hà Dương, anh hiểu sẽ rất khó khăn để cô em gái đó thừa nhận mình là anh trai.

... Nãy giờ Thực Nghi vẫn không rời mắt khỏi Tri Đồng. Và cô vô cùng khó hiểu khi thấy dáng vẻ lo lắng từ anh lúc nhìn theo bóng dáng Hà Dương.

"Bồ một há Nghi?"

Giật mình, Thực Nghi quay qua thấy Hạ Tuyết đang nhìn mình chăm chú.

"À không, chỉ suy nghĩ tí thôi. Ừa mà sao cậu lại ở đây? Ban nãy mình còn trông cậu đứng bàn chỗ Trọng Lâm."

Thở mạnh, Hạ Tuyết chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô bạn, trả lời buồn hiu:

"Anh ta bỏ về rồi!"

"Về? Sao nhanh vậy? Bình thường hơn mười hai giờ hán mới rời bar."

"Đêm nay Trọng Lâm lạ lắm! Ban đầu cứ ngồi im, không nói lời nào sau đó thì anh ta hỏi mấy câu khác thường rồi thỉnh thoảng kéo mình xuống phòng VIP... Hết hôn thì lại cười bốn cợt, anh ta còn nói: PR cũng chỉ là một PR!" – Hạ Tuyết kể lại mọi chuyện với thái độ vừa khó hiểu vừa buồn buồn.

"Hán bảo với cậu thế ư?" – Thục Nghi tròn xoe mắt, chưng hửng.

"Ừm, mình đã chẳng biết đáp lời thế nào khi nghe vậy. Lòng tự dưng đau."

Nghe chất giọng chùn hán của Hạ Tuyết, Thục Nghi giấu tiếng thở dài. Lát sau, cô khẽ đảo mắt về phía Tri Đồng vẫn còn đứng ở phía xa, buông câu nhẹ hăng: "Cậu âm thì cũng vẫn là cậu âm!"

Vì không biết Thục Nghi đang ám chỉ Tri Đồng nên Hạ Tuyết cứ ngỡ cô bạn nói về Trọng Lâm – một cậu chủ danh tiếng để rồi bỗng chốc cô chợt nhận ra khoảng cách quá lớn giữa mình với hán. Và chưa bao giờ, cô thấy lòng trống trải đến tê dại như lúc này...

Mới sáng sớm mà Trọng Lâm đã bị ai đó đánh thức một cách cực kỳ khó chịu bằng việc đá nhẹ vào hông hán. Đêm qua từ bar Gossi trở về nhà, anh chàng đã ngồi uống hết mấy chai rượu ngoại rồi tiếp đến là lăn đùng ra ngủ trên sofa... Bực mình vì cái kẻ kia cứ không ngừng đá hông mình nên Trọng Lâm mau chóng mở mắt đồng thời hơi nhòm đầu dậy để nhìn xem mặt mũi tên "ăn gan hùm" nọ. Lúc đã thấy rõ người đó thì hán thở dài chán nản.

Kẻ "dám" đánh thức cậu chủ danh tiếng họ Trọng chính là bố hán – Trọng Kim. Trông đáng vẻ bỏ mặc của con trai, Trọng Kim, chủ tịch công ty đá quý RoseMari, cất giọng ồm ồm âm vang cả căn phòng khách rộng lớn:

"Chẳng ra thể thống gì cả! Mau ngồi dậy ngay!"

Cố tình tặc lưỡi thật to, Trọng Lâm dựng người dậy, vò vò mái tóc rối mù.

"Gi? Tôi ngủ mà ông cũng không cho sao?"

Về như quá quen với cái kiểu ăn nói hỗn láo đó nên Trọng Kim chẳng hề tỏ ra tức giận, trái lại còn điềm nhiên đến lạ lùng.

"Đường đường là một cậu chủ danh tiếng mà lại nằm ngủ thế hả? Muốn ngủ thì phải biết vào phòng mình ngủ chứ!"

Nghe câu nói gắt gỏng từ bố, Trọng Lâm ngược mặt lên chỉ để cười khinh:

"Đêm qua uống nhiều rượu quá nên tôi ngủ quên! Sợ tôi làm dơ phòng khách sang trọng của ông hả? Bất quá tôi bảo người dọn dẹp là xong! OK!"

Hết nhìn Trọng Lâm rồi nhìn đồng chai thủy tinh nằm lổn nhổn trên bàn, Trọng Kim tiếp, gương mặt nghiêm nghị vẫn chẳng thay đổi:

"Hơn hai mươi tuổi đầu, không chịu học hành làm việc suốt ngày chơi bời ở bar cặp bồ với mấy con PR. Hết đánh lộn, hút thuốc rồi đến uống rượu, đua xe. Mà không thể sống có ích hơn ư? Trở thành kẻ thừa thãi thích lắm à?"

Ngay lập tức Trọng Lâm đứng bật dậy, mặt đối mặt với bố, ánh mắt trở nên đanh sắc hơn khi trả lời lại một câu:

"Ông thôi lải nhải đi, bố già! Tôi sống thế nào thì mặc xác tôi!"

"Xác xược! Mày càng lúc càng không xem bố mày ra gì!"

"Tôi như ngày hôm nay đều do ông ban phước thôi... Vốn dĩ, có bao giờ ông thừa nhận sự tồn tại của Trọng Lâm này đâu!"

Nhận ra sự đay nghiến qua từng lời của con, Trọng Kim im lặng vài giây.

"Mày đúng là hết thuốc chữa! Hạng như mày, chết quách đi cho rảnh nợ!"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Góc khuất 25: Em lợi dụng tôi?

Đó là câu cuối cùng vị chủ tịch đó bảo với con trai trước khi đi ngang qua nó, nghe như chứa trong ấy bao nỗi căm ghét lẫn khinh miệt. Không nói cũng không phản ứng gì, Trọng Lâm chỉ đứng lặng thinh ở ghế sofa. Rất nhanh sau đó, hán siết chặt đôi tay và... vành môi kéo xéch lên tạo thành một nụ cười

giữa cột hoàn hảo. Chợt đúng lúc, một người con gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng và lịch sự bước vào trong phòng khách. Vừa bắt gặp cái nhìn dò xét của Trọng Lâm hướng vào mình thì cô liền ngừng bước khoảng vài phút rồi mau chóng tiến lại gần hắn, mỉm cười:

"Chà, lâu lắm rồi mới gặp cậu Trọng đây?"

Thấy lông mày Trọng Lâm cau lại vẻ như chưa biết đối phương là ai, cô tiếp:

"Mới một thời gian không gặp mà đã hết nhận ra tôi, Trọng Lâm vô tình thật! Tôi là người suýt trở thành mối tình đầu của anh đó! Nhớ chưa?"

Cô gái vừa dứt lời thì mắt Trọng Lâm tức thì sáng hẳn, kiểu vừa bất ngờ vừa thú vị. Hắn mở miệng nói rõ ba từ: "Tô Trang Trang!"

"Exactly!" – Trang Trang bông đùa – "Nhớ ra rồi hả, cậu chủ của tôi!"

Đảo mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới khắp người Trang Trang rồi Trọng Lâm nheo nheo mắt, bảo:

"Cô Tô thay đổi nhiều quá, làm tôi không nhận ra luôn. Hình như là xinh đẹp hơn xưa rất nhiều."

"Cám ơn lời khen, cậu Trọng cũng vậy. Cao ráo đẹp trai thế này thì chắc khối em theo đuôi anh hả?"

Phi cười trước câu nịnh khéo của Trang Trang, Trọng Lâm bỏ hai tay vào túi quần hỏi: "Cũng hơn ba năm rồi, cô vẫn khỏe chứ?"

"Từ lúc không bị anh đeo đuôi nữa thì tôi sống rất tốt!" – Trang Trang cười cười – "Ừm, tôi vẫn ổn. Mọi thứ đều suông sẻ, tình yêu cho đến công việc."

"Phục thiết! Là con gái mà cô Tô giỏi giang ghê. Chà bù với tôi."

"Sao anh không đến công ty của bố làm việc?"

Trọng Lâm chưa kịp trả lời thì bỗng chuông điện thoại của Trang Trang reo. Nhanh chóng, cô mở chiếc túi da đeo trên vai ra lấy điện thoại. Vì quá vội vã mà cô nàng làm mấy giấy tờ bên trong rơi ra hết bên ngoài. Nhưng chẳng còn thời gian để nhặt chúng, Trang Trang đành mở điện thoại ra nghe trước.

Quan sát dáng vẻ bận bịu của Trang Trang, Trọng Lâm lắc đầu thờ dài. Lắm lúc hắn tự hỏi, con người ta làm việc để sống hay là để... chết! Chậm rãi, hắn cúi xuống để nhặt giúp Trang Trang những giấy tờ đang nằm vung vãi dưới sàn nhà. Đang thu lượm thì đột nhiên Trọng Lâm khựng lại khi thấy tấm hình của một người con trai mỉm cười và đó không ai xa lạ chính là "kẻ" đã hôn Hạ Tuyết hôm qua. Chẳng chần chừ, hắn cầm lên xem. *Đích thị là cái gã thanh niên ấy!* Trọng Lâm nhủ thầm rồi lật ra phía sau thì thấy ngay dòng chữ Trương Hải Luân. Hắn đoán đây là tên của người này. Hắn ngạc nhiên chẳng rõ mối quan hệ giữa Trang Trang với Trương Hải Luân là gì?

Lúc Trọng Lâm cầm tấm hình cùng đồng giấy tờ đứng dậy thì Trang Trang gác điện thoại. Thấy hắn giúp mình nhặt giúp đồ thì cô cười bảo:

"Thank you very much! Đồ của tôi lộn xộn quá nên dễ rơi ra."

"Còn chơi cả tiếng anh với tôi nữa à?" – Trọng Lâm nói đùa xong rồi chỉ vào tấm hình – "Người tên Trương Hải Luân này quan hệ ra sao với cô?"

Trang Trang đưa tay định lấy tấm hình từ tay Trọng Lâm thì hắn tự dưng giật lại như thể không muốn trả nó. Ngạc nhiên, cô nhún mày:

"Gì thế? Trả hình cho tôi chứ."

"Không! Cô hãy mau nói cái người trong hình có quan hệ gì với cô!"

"Trời ạ! Đã mấy năm rồi mà anh vẫn còn lưu luyến tôi sao?"

Trông bộ mặt nghiêm túc đến kỳ lạ của Trọng Lâm, Trang Trang chẳng cười nữa mà chỉ thờ dài thườn thượt: "Là bạn trai tôi, được chưa?"

Lúc này đến lượt Trọng Lâm ngạc nhiên. Người thanh niên trong hình là bạn trai của Tô Trang Trang? Thế là thế nào? Nếu vậy thì vì sao hôm qua...

"Là bạn trai thật ư?" – Trọng Lâm hồ nghi hỏi lại lần nữa.

"Vâng, thưa cậu Trọng!" – Trang Trang giơ tay ra – "Trả hình cho tôi."

Chưa trả hình vội, Trọng Lâm tiếp tục tìm hiểu rõ ràng chuyện kỳ cục ấy:

"Cô có quen ai tên Hạ Tuyết?"

"Hạ Tuyết?" – Trang Trang chợt nhớ đến cô gái đã trở thành nguyên nhân của cuộc cãi nhau giữa mình với Hải Luân – "Ừm, có. Đó là bạn Hải Luân."

"Bạn?!"

"Phải. Hai người là bạn thân hơn năm năm rồi. Nhưng sao anh biết cô ấy?"

Không quan tâm đến câu hỏi từ Trang Trang, Trọng Lâm bắt đầu nghĩ ngợi. Hắn nhớ lại cảnh nắm tay thân mật của Hạ Tuyết với Hải Luân trưa hôm qua rồi tự nhủ hành động đó biết đâu là vì cả hai là bạn thân nhiều năm. Cả hình ảnh anh chàng họ Trương hôn cô gái... Trong đầu Trọng Lâm bỗng chốc xuất hiện một suy đoán: *có thể mình đã hiểu nhầm gì đấy chẳng?* Chưa kể, hắn vốn hiểu tính Hạ Tuyết, cô không thể là người con gái dễ dãi đến vậy... Đường như não của hắn đang dần dần thông suốt.

"Em có thể để cho bất kỳ thằng đàn ông nào đụng chạm! Là tôi. Là cái tên đó. Thậm chí tất cả... PR cũng chỉ là một PR!"

Đập tay lên trán, Trọng Lâm nhắm mắt thăm trách bản thân đêm qua đã quá nóng giận mà nói những lời làm tổn thương Hạ Tuyết. Không được! Hắn nhất định phải gặp cô để hỏi rõ tất cả. Và nếu như hắn thật sự sai thì hắn sẽ xin lỗi cô ngay! Nghĩ là làm, Trọng Lâm lập tức chạy vụt ra ngoài mặc Trang Trang gọi lớn đòi trả tấm hình của Hải Luân.

Tiếng đập cửa ầm ầm khiến Hạ Tuyết giật mình tỉnh giấc. Từ từ dựng người dậy, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nắng đã lên cao. Trời sáng lắm rồi.

RẦM! RẦM! Âm thanh đập cửa cứ dồn dập, cùng lúc là giọng kêu thất thanh của người bố rượu chè vang lên đầy hối hả:

"Hạ Tuyết! Hạ Tuyết! Mở cửa ra! Cứu bố với! Bố mày sắp chết rồi đây!"

Thò ra chán nản, Hạ Tuyết đứng lên nhanh chóng đi đến bên cửa phòng mở ra. Xuất hiện trước mặt cô, người bố đầu tóc rối mù, mặt mày đỏ bừng vì rượu và đôi mắt mở to trừng trừng với vẻ vô cùng sợ hãi.

"Bố lại có chuyện gì vậy?"

"Hạ Tuyết! Hạ Tuyết, con ơi... Giúp bố với! Bố thiếu nợ người ta..."

"Lại thiếu nợ? Bố thật hết thuốc chữa!"

"Trời ơi! Mày đừng nói cái này nữa, tao sắp chết đến nơi rồi đây này!"

"Lần này là bao nhiêu?"

"Một... một... một trăm triệu!!!"

Câu nói run rẩy đứt quãng của bố vừa dứt thì mắt Hạ Tuyết mở to, con buồn ngủ biến mất nhanh chóng. Cô lập tức xoay qua, thẳng thốt hỏi:

"Cái gì??? MỘT TRĂM TRIỆU???"

Bố Hạ Tuyết bình thường rất dữ tợn nhưng ngay bây giờ lại meo meo hết dứ dứ trẻ tội nghiệp bị người khác hiếp đáp:

"Con ơi... cứu bố với! Bố không ngờ bọn nó lại lấy lãi cắt cổ như vậy...! Bố chỉ mượn chúng có vài triệu để đánh bài nào ngờ thua trắng... Bố chả biết chúng tính toán sao mà cuối cùng bảo bố phải trả một trăm triệu. Nội trong ba ngày nếu không đưa tiền thì... bọn nó sẽ giết bố!... Hạ Tuyết! Cứu bố!..."

Tại Hạ Tuyết không còn nghe rõ được gì nữa ngoài tiếng lù lù. Tất cả âm thanh xung quanh đều hỗn độn và ồ ồ. Bước lững thững đi ra ngoài, thả phịch người xuống chiếc giường cũ kỹ, Hạ Tuyết hoang mang đến nỗi đầu óc trống rỗng. Một trăm triệu? Ba ngày? Làm sao trong bao nhiêu đó ngày mà cô kiếm được số tiền lớn như thế chứ? Người bố nhiều lần mắc nợ, phải cật lực làm cô mới gom đủ tiền trả hết. Nhưng lần này...

"Một trăm triệu?... Trời ơi! Tìm đâu ra số tiền lớn vậy chứ?" – Hạ Tuyết nhắm mắt, giọng nghe lạc hẳn.

"Hay con thử tiếp nhiều khách ở bar xem sao."

"Nhiều đến mấy cũng chẳng thể gom đủ một trăm triệu!"

Chợt nghĩ đến một ý, bố Hạ Tuyết bèn lần la đến bên con gái, thì thầm:

"Con này, lần trước cái tên cậu ấm đưa con về ấy, chắc hắn nhiều tiền lắm! Con thử vờ hắn chút đình xem sao!"

Biết bố ám chỉ Trọng Lâm, Hạ Tuyết mau chóng quay mặt sang bên, nói rõ:

"Không! Không đời nào!"

"Haizz... Đừng có sĩ diện nữa con ạ! Mày phải biết nghĩ cho bố chứ! Thằng đó nhìn là biết con nhà gia thế, một trăm triệu đối với nó thì nhảm nhò gì!"

"Con đã bảo là không! Dù thế nào đi nữa cũng không nhờ đến người ấy..."

Bực mình trước sự cố chấp của con, người đàn ông trung niên trừng mắt gắt:

"Khốn nạn! Thế mày bỏ mặc bố mày chết à? Mày sống mà sao không nghĩ gì đến tao hết vậy hả???"

Câu nói đó khiến sự căm phẫn trong lòng Hạ Tuyết dâng cao và đến lúc này thì bùng phát. Đứng lên mau chóng, cô nhìn bố bằng ánh mắt đầy giận dữ:

"Không vì bố ư??? Nếu không vì bố thì tôi đâu có đi làm PR khi mới mười tám tuổi! Nếu không vì bố thì tôi đâu có dùng mọi cách để mời chào những người đàn ông đi bar giàu sang! Nếu không vì bố thì đời tôi đâu có tủi nhục khi sống mà chỉ cần tiền!"

Thình lình Hạ Tuyết hét lên như muốn phá vỡ cả ngôi nhà tồi tàn:

"Và nếu không vì bố thì tôi đã không tiếp cận Trọng Lâm vì tiền! Tôi đã không tìm cách ở gần và lợi dụng anh ấy!!!"

Giọng Hạ Tuyết nghẹn dần khi nói ra hết những bí mật che giấu bấy lâu nay. Cô cảm tưởng, lồng ngực mình vỡ tung bởi hàng ngàn xúc cảm dồn đau muốn tuôn trào. Nhưng đối diện, bố Hạ Tuyết lại cười mỉa:

"Nhưng thằng đó đâu có biết mày vì tiền mà lợi dụng nó! Mày lo xá gì!"

Hạ Tuyết toan đáp trả cái câu đáng khinh của bố thì bỗng... RẦM! Cánh cửa mở bung thật mạnh tạo ra âm thanh vô cùng lớn khiến hai người nọ giật mình. Lập tức xoay mặt qua nhìn, Hạ Tuyết sững sờ đến mức gần như đứng chết trân tại chỗ khi thấy rõ bóng dáng Trọng Lâm xuất hiện ngay ngưỡng cửa. Chưa hết, hần còn hướng đôi mắt cực kỳ căm phẫn về phía cô. Gương mặt anh chàng họ Trọng trông vô cùng đáng sợ với vẻ giận điên đỏ! Đến nỗi, các cơ trên mặt hần đều giật giật hết như những mạch máu sắp nổ tung! Trông tên đại ma đầu chẳng khác nào một con quái vật! Còn Hạ Tuyết, trong phút chốc cả cơ thể như hoá đá cứng đơ. Cái nhìn của cô bản thân khôn tả vì nghĩ rằng, Trọng Lâm đã nghe hết tất cả những điều mình vừa thét lên ban nãy! Về việc, cô ở gần hần mục đích chỉ là tiền!

"Trả lời đi!" – Giọng Trọng Lâm bắt đầu vang lên, băng giá đến nỗi lòng – "Điều em vừa nói là sự thật? Em đến với tôi vì muốn lợi dụng? Là vì tiền?"

Tệ hại. Hạ Tuyết đã đoán đúng, hần đã nghe hết!... Có bình tĩnh để có thể xoa dịu tình hình khủng khiếp này, cô chậm rãi nói:

"Anh hãy nghe tôi..."

"NÓI!!!!!!!!!!!!!!!" – Trọng Lâm gào lên như tên điên.

Hạ Tuyết giật mình đến mức tim tưởng chừng đã nhảy vọt ra ngoài... Trước dáng vẻ tức giận ghê gớm của Trọng Lâm, cô chỉ biết lặng thinh. Nhưng rất nhanh lòng hiểu rằng sự việc đã không còn có thể che giấu được nữa. Gắng nuốt đau đớn vào bên trong, Hạ Tuyết nhắm mắt khê khàng đáp: "Đúng...!"

Sự giận dữ trên mặt Trọng Lâm bỗng chốc biến mất. Một cách nhanh chóng. Giờ đây trông hần bản thân khôn siết. Hoang mang. Thất vọng. Hụt hẫng kinh khủng. Vào giây phút khi nghe Hạ Tuyết buột miệng bảo duy nhất từ "Đúng!" thì Trọng Lâm cảm nhận trái tim mình tan nát. Đau đớn cùng cực. Đau đến tê dại. Và hần dường như nhận ra bản thân lại chết một lần nữa!

"Tại sao vậy?... Sao có thể như thế?" – Tiếng Trọng Lâm lạnh giá nhưng vẫn nhận ra sự xúc động dữ dội – "Nụ hôn. Cười. Cái ôm. Hạnh phúc. Kể cả khi em nói rằng sẽ không để tôi phải cô đơn... Tất cả chỉ là dối trá thôi sao???"

Hạ Tuyết muốn bật khóc khi lần đầu tiên thấy đôi mắt Trọng Lâm đỏ hoe... Cô nghe rõ sự đớn đau đang giày xéo tâm hồn hần. Tan nát. Tận cùng. Từ từ nhích từng bước đến gần hơn, Hạ Tuyết rụt rè đưa bàn tay đang run rẩy lên định chạm vào mặt Trọng Lâm như để xoa dịu sự tổn thương lớn lao mà mình lỡ gây ra. Nhưng thật dữ dội và điên tiết, Trọng Lâm ngay tức khắc giữ chặt lấy tay cô. Ghi siết. Trọng Lâm day nghiêng từng từ:

"Đừng có CHẠM vào tôi thêm một lần nữa!!!"

Đúng lúc, bố Hạ Tuyết mon men đến chỗ cả hai đang đứng, cười đều giả:

"Cậu Trọng, tôi gọi đúng tên chứ? Ừ thì con bé Hạ Tuyết nhà tôi ban đầu có tiếp cận cậu vì muốn kiếm tiền, nghề PR là vậy đó đâu khác được. Nhưng giờ nó thật lòng yêu cậu, chắc cậu cũng yêu nó đúng không? Vậy thì cậu Trọng thương tình giúp bố con tôi ít tiền trả nợ nhé!"

"Bố làm ơn hãy thôi đi!!!" – Hạ Tuyết lớn giọng bởi hành động đổ dầu vào lửa của bố mình.

Im lặng. Mấy giây sau, Trọng Lâm hết nhìn người đàn ông trung niên khốn nạn xong thì nhìn sang Hạ Tuyết đang bối rối lẫn khó xử.

"Các người thật kinh tởm!!!"

Nói rành rọt năm từ đầy khinh miệt ấy xong, Trọng Lâm thấy mạnh tay Hạ Tuyết ra rồi lập tức rời khỏi ngôi nhà tồi tàn không một cái ngoảnh lại.

Còn Hạ Tuyết thì đứng chết lặng. Câu vừa rời của Trọng Lâm thật sự đóng băng cô. Rất nhanh, hai dòng nước ấm nóng chực trào từ đáy mắt không chớp đó khi bỗng dưng cô nhớ lại Trọng Lâm từng bảo rằng: "Tất cả những gì của em, tôi đều trân trọng!"...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Góc khuất 26: Tình và tiền

Ranh giới giữa yêu và hận mong manh như giữa sống và chết.

Đôi khi, chỉ vì một chút sai lầm mà chính bản thân

sẽ đập tan hạnh phúc vốn dĩ thuộc về mình.

.....

Đôi tay đưa lên rồi lại hạ xuống hơn chục lần, lòng Hạ Tuyết ngồn ngàng vô vàn khi đứng trước cổng biệt thự họ Trọng. Sau khi đắn đo suy nghĩ rất lâu, cô quyết định lấy hết can đảm đến đây gặp Trọng Lâm... Là để nói xin lỗi! Dẫu hiểu rằng giờ đây, hai từ đó đã trở nên vô nghĩa và chẳng còn quan trọng nữa sau những tổn thương to lớn mà cô gây ra cho Trọng Lâm. Và Hạ Tuyết thật sự sợ khi bước vào ngôi biệt thự này rồi đối mặt với hắn.

Sợ phải nhìn thấy nước mắt của Trọng Lâm.

Đặt tay lên ngực, nơi trái tim đang đập mạnh vì những xúc cảm ngồn ngàng, Hạ Tuyết nhắm mắt bởi sự đau đớn đang bủa vây khi chính mình lại là người làm tổn thương người đó sâu sắc nhất. Phải... Là cô!

Chợt, cổng biệt thự mở cùng lúc một tên vệ sĩ mặc áo vét đen nhanh chóng tiến đến chỗ Hạ Tuyết còn đứng ngẩn ra, lịch sự hỏi:

"Chào cô Hạ, cô đến đây để mang xe đạp mới về? Xin lỗi cô vì cậu chủ không nói gì..."

"Không, tôi đến vì chuyện khác." – Hạ Tuyết cắt ngang rồi lại ngập ngừng – "Cậu Trọng... đã về nhà chưa? Tôi muốn gặp anh ấy."

Sau khi được tên vệ sĩ dẫn đến phòng Trọng Lâm, Hạ Tuyết đứng một mình trước cửa với tâm trạng lo sợ lẫn hồi hộp. Chỉ cần bước vào nơi này thì cô sẽ gặp hắn... Hít sâu một hơi dài, tay cô run run đưa lên đẩy nhẹ cánh cửa.

Đó là một căn phòng rộng lớn chỉ toàn màu trắng, ít vật dụng và chính bởi không gian quá trống trải ấy khiến nó trở nên lạc lõng làm sao. Đây là phòng ngủ của một cậu chủ danh tiếng ư? Căn phòng khiến người ta liên tưởng đến việc có đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ nào đó đang sống ở đây. Đơn độc.

Âm thanh gõ nhịp tay vang khe khẽ... Hạ Tuyết chậm rãi đưa mắt nhìn về phía trước, ngay cửa dẫn ra bên ngoài lang thang là chiếc ghế xoay bằng gỗ hiện diện ngay trước mặt. Cái vật sang trọng ấy cứ lắc lư nhẹ nhàng mỗi khi có ai đó khẽ nhún người. Hạ Tuyết biết rõ, Trọng Lâm đang ngồi trên đấy bởi bàn tay quen thuộc của hắn đang không ngừng gõ nhẹ xuống thành vịn ghế, tạo nên những nhịp điệu êm đềm.

"Trọng Lâm!" – Chưa bao giờ tiếng gọi của Hạ Tuyết lại nhỏ đến thế, tưởng chừng như hai từ này vừa thoát ra là đã rơi tõm vào khoảng trống bị vùi lấp.

Một khoảng lặng kéo đến thật đáng sợ.

Nhưng Hạ Tuyết chẳng cần đợi quá lâu khi mấy giây sau, Trọng Lâm chậm chạp đứng dậy và xoay lại đối diện với cô. Không giận dữ. Không phát điên. Dĩ nhiên càng không dịu dàng ân cần như những lần trước. Lạnh. Vô cảm. Có hận. Đó là biểu hiện mà Hạ Tuyết thấy ở anh chàng họ Trọng lúc ấy. Thật chậm, Trọng Lâm rời khỏi ghế xoay... Mỗi bước chân khẽ khàng của hắn vang lên khi từ từ đi lại gần đều khiến tim Hạ Tuyết đập liên hồi. Sợ.

"Cô Hạ đến đây làm gì vậy?" – Dừng lại ở một khoảng cách nhất định, Trọng Lâm cất giọng lạnh giá hệt như muốn phủ băng mọi thứ ở ngay đây.

Hạ Tuyết bất động bởi nghe anh chàng gọi mình bằng hai từ "Cô Hạ" lạ lẫm hơi hột kia. Nó sáo rỗng đến mức cô cảm giác bỗng dưng xuất hiện một khoảng cách quá xa với giữa mình với hắn, khiến cả hai trở thành kẻ xa lạ.

"Tôi muốn nói xin lỗi anh." – Dứt lời, Hạ Tuyết mới phát hiện câu nói vừa rồi thật thừa thãi vô nghĩa.

Đối diện, tất nhiên Trọng Lâm vẫn sẽ làm cái hành động đặc trưng mọi lần: nhếch mép cười khinh, kiêu khinh bi.

"Về đi! Xin lỗi không thể khiến mọi chuyện thay đổi!"

Thấy tên đại ma đầu quay lưng lạnh nhạt, Hạ Tuyết thoáng lặng im. Trong đầu lộn xộn những dòng suy nghĩ vô định và chúng thôi thúc cô hãy nói...

"Anh sinh ra đã là một người giàu có vì thế anh tuyệt đối không thể hiểu được tận cùng của sự nghèo khổ. Thậm chí đến nỗi, ta phải làm tất cả để có TIỀN mà sống!" – Hạ Tuyết như đang nhớ lại quá khứ tồi tệ của mình.

"Nghèo, đó không phải tội lỗi. Có thể cô đứng khi bảo rằng, một kẻ sống sung sướng như tôi chẳng hề hiểu được cái nghèo thế nào nhưng chỉ ít tôi cũng biết: lợi dụng người khác để có tiền là điều không thể tha thứ!" – Trọng Lâm quay lưng trở lại, cái nhìn bất đầu toát lên vẻ cuồng giận – "Theo những gì đã nói, cô mời chài rất nhiều gã đàn ông đi bar làm tiền? Trong đó có tôi! Ừ nhỉ, một kẻ ngu ngốc như tôi là đối tượng quá tốt hả?"

"Tôi... không phải một cô gái ngây thơ trong sáng. Làm PR khi chỉ mới bước qua cái tuổi vị thành niên, để tồn tại và sống sót ở môi trường đầy rẫy cạm bẫy ganh ghét lừa lọc ấy tôi phải thay đổi. Thêm chút mưu mô, thêm chút toan tính, tôi mới đứng vững được. Bar – thế giới phù phiếm biết bao nhiêu. Tình và tiền, bên nào nặng hơn chứ?"

Trông gương mặt không cảm xúc của Trọng Lâm, đôi mắt Hạ Tuyết trở nên sâu thẳm, hết lòng dạ con người trong thế giới bar hư ảo hào nhoáng kia.

"Lần đầu tiên gặp anh ở Gossi, tôi... thật sự có ý định tiếp cận bởi đơn giản chỉ cần được đứng bên phục vụ một cậu chủ danh giá như vậy tôi sẽ có nhiều tiền như mình muốn. Lúc vị khách Tây đó định đập chai rượu vào anh thì một ý nghĩ toan tính mau chóng xuất hiện trong đầu và như sự thật đã diễn ra, tôi mạo hiểm bắt chước cái giá phải trả có thể là tính mạng mình, che chắn cho anh!" – Hạ Tuyết ngừng lại, nở nụ cười kỳ quặc với Trọng Lâm – "Ngay cả khi anh đưa tiền để tôi đi bệnh viện, tôi cũng có mưu tính riêng. Anh vốn cao ngạo nên nhất định sẽ không chịu nổi cảnh bị ai đó bỏ mặc! Đó là tâm lý chung của tất cả các cậu ấm... Chỉ bằng cách đơn giản ấy, tôi đã khiến anh phải chú ý đến tôi trong khi có rất nhiều cô gái PR xinh đẹp khác."

Hoàn toàn bất động khi nghe rõ từng lời kể của Hạ Tuyết, Trọng Lâm không tin nổi những điều đó là sự thật! Cuộc gặp gỡ đầu tiên, dùng thân mình che chắn và cả hành động quay đi không nhận tiền từ tay hắn, tất cả đều nằm trong tính toán của cô. Đôi mắt Trọng Lâm gần như không thể chớp, cái nhìn trần trụi đến đờ đẫn.

"Mạnh mẽ. Cứng cỏi. Thánh thiện và dù có đau đớn cũng không bao giờ khóc... Vậy ra, những thứ ấy tôi đã hiểu sai về cô rồi Hạ Tuyết!" – Trọng Lâm cười cười – "Đáng sợ! Tôi thừa nhận mình bắt đầu thấy sợ cô đấy!"

Dẫu chẳng phản ứng gì trước câu nói mang vẻ giễu cợt đó nhưng rõ ràng Hạ Tuyết nhận thấy lòng mình đau... Người con trai ấy xem thường và sợ hãi cô?

Đáng sợ? Có thể là thế chăng?...

Đơn thuần khi bên cạnh Trọng Lâm, Hạ Tuyết chỉ muốn bản thân sẽ có cơ hội kiếm được nhiều tiền bo. Xấu xa? Lừa lọc ư? Chỉ là một chút mưu tính cho riêng mình.

Còn nữa... Những SỰ THẬT nằm sâu trong góc khuất không bao giờ hé lộ.

Khi biết Trọng Lâm bắt đầu chú ý đến mình, Hạ Tuyết càng cố tỏ ra "cao giá" hơn. Ngoài mặt, cô giả vờ sợ và muốn tránh xa hắn nhưng kỳ thật cô đã mỉm cười vì gần như nắm giữ được con người này. Trọng Lâm càng đến gần, Hạ Tuyết càng tạo một bức ngăn ngang ngạnh. Nhưng đồng thời, cô lại cho hắn có thể gần mình một chút... Mỗi ngày, mỗi ngày cô rút ngắn khoảng cách hơn để cậu ấm cao ngạo mang một cảm giác "nửa được nửa không".

Tình và tiền, như trái bóng tròn.

Chỉ cần bạn cho nó một lực đẩy nhẹ thôi, nó sẽ lăn theo ý bạn.

Hạ Tuyết cứ ngỡ bản thân đang làm chủ trái bóng vậy mà tất cả lại khác.

Trái bóng TIỀN, cô có thể làm chủ. Nhưng thật không may. Trái bóng TÌNH thì đã làm chủ ngược lại cô. Nó không lăn theo ý cô nữa rồi...

Trọng Lâm, không như vẻ ngoài đang mang. Con người thật của Trọng Lâm rất khác với những điều Hạ Tuyết nghĩ. Càng ở bên hắn, gần gũi hắn thì cô càng quên đi mục đích ban đầu đặt ra. Cô thật sự thích và mong chờ những điều Trọng Lâm sẽ mang lại cho mình. Để rồi đến một lúc, đôi lần đang chìm trong khói bạc với men cay – choáng ngợp với say đắm – thương nhớ với hờn ghen thì người con gái này chợt giật mình sợ hãi bởi không rõ bản thân đang làm gì.

Nhưng đến lúc Hạ Tuyết hiểu rõ cảm giác thật sự trong lòng thì...

Tất cả vượt khỏi tầm kiểm soát khi cô thấy Trọng Lâm giận dữ điên cuồng và bị tổn thương.

Thua!...

Hạ Tuyết hoàn toàn trắng tay trong chính trò chơi mà mình đã tạo ra.

Giọng trầm đục của Trọng Lâm lại cất lên, làm cắt ngang những mảng tối vừa lớn vồn trong đầu Hạ Tuyết:

"Cô thấy hả hê sướng khi biết tôi cần cô đúng chứ?"

Một lần nữa, Hạ Tuyết nhìn sâu vào đôi mắt đanh sắc của hắn nhưng không phải vô cảm hay bình thản... nó phản chiếu sự dịu dàng đầy mơ hồ.

"Ban đầu, tôi có mục đích khi đến bên anh nhưng rồi sau đó khi biết rõ con người thật trong anh thì tôi..."

"Thì không chỉ muốn tiền mà cô còn muốn cả tình nữa nhì? Lừa tình để có tiền, tuyệt vời, vẹn cả đôi đường."

"Không!... Không phải lừa tình! Tôi chỉ muốn có thể bảo vệ anh!"

"Câm ngay!!!" – Điên tiết vì nghe thế, Trọng Lâm hét – "Đừng có nói những điều nhơ nhuốc xấu xa ấy nữa! Cô nghĩ tôi sẽ bị lừa lần thứ hai sao???"

Dứt lời, hắn bước nhanh đến cửa phòng, đẩy mạnh nó rồi lớn tiếng ra lệnh:

"ĐI! ĐI RA KHỎI ĐÂY!"

"Trọng Lâm..."

"Nếu còn tùy tiện gọi tên tôi như vậy thì tôi sẽ GIẾT cô!"

Bản thân khi trông thái độ phần uất và đe dọa từ chàng trai, Hạ Tuyết chỉ biết câm nín. Hiểu rằng giờ đây hắn sẽ không nghe bất kỳ lời giải thích nào của mình nên cô đành mau chóng bước vội ra khỏi phòng...

Khi không còn nghe âm thanh nào ngoài sự tĩnh lặng rợn người thì bấy giờ Trọng Lâm mới gào lên điên tiết. Bao nhiêu đòn đau, căm phẫn này giờ đến lúc này thì bùng phát dữ dội. Hắn đưa tay hất đổ mọi thứ từ vật nhỏ nhất đến vật lớn nhất. Hắn điên cuồng đập phá giống như phá nát chính mình...

XOẢNG! Chiếc bình thủy tinh vỡ tan, những mảnh vụn nằm ngổn ngang dưới sàn nhà cùng vài giọt máu đỏ thẫm. Đứng thờ đốc, hai tay Trọng Lâm buông xuôi. Máu. Đặc quánh. Dòng nước màu đỏ chảy qua kẽ tay rồi rơi từng giọt xuống đất. Cảm tưởng thời gian đã ngưng đọng tất cả chỉ còn lại âm thanh tách tách. Đôi mắt đỏ ngầu vì giận của Trọng Lâm quét sơ các mảnh sứ khắp sàn rồi bỗng dừng dừng lại ngay tấm hình chụp Trương Hải Luân mà hắn vô tình lấy đi từ Trang Trang. Trong tích tắc, hàng loạt suy nghĩ tột tệ hiện hình trong não hắn... Lần lượt, vô số những mảnh ghép rời rạc dường như được ghép nối thật hoàn chỉnh theo một cách nào đấy mà chỉ duy nhất bản thân hắn mới biết. Cúi xuống nhặt lên tấm hình người thanh niên xa lạ với nụ cười tươi, Trọng Lâm nghiêng răng!... Chẳng rõ hắn đã nghĩ gì bởi không chỉ có hận thù cùng cực mà giờ đây, lòng hắn còn trỗi dậy sự ghen tuông ghê gớm!... Kẻ đáng sợ ấy đang ghen!

Đảo cái nhìn lạnh lẽo về phía chiếc giường, Trọng Lâm nở nụ cười mà nó mang hàm ý rằng, hắn nhất định sẽ trả thù kẻ đó bằng cách tàn khốc nhất.

"Những gì em đã gây ra, tôi phải khiến em sống không bằng chết!"

Ngồi lặng lẽ trên băng ghế đá ngoài công viên, Hạ Tuyết cứ nhìn đăm đăm khoảng nắng nhàn nhạt phía trước. Nhớ... Những xúc cảm, những ký ức ủa về như một điều bất buộc. Giờ, chẳng có thứ gì tác động được đến cô cho dù xung quanh người người vẫn qua lại tấp nập nói chuyện rôm rả.

Cay. Đôi mắt đỏ hoe từ từ ứa nước. Ấm. Nóng. Mặn. Cứ như thế, Hạ Tuyết cảm nhận hết tất cả điều đó khi những giọt lệ trong suốt chảy dài xuống cằm.

Và rồi đau đớn không thể kiềm giữ được nữa, cô nhắm mắt, hai đôi tay run rẩy bấu chặt ngực áo như cố đè nén tiếng khóc tức tưởi sắp vỡ oà...

Màn đêm buông xuống, bar Gossi lên sàn đứng hai mươi giờ như mọi khi.

Bên ngoài cửa bar, một số PR vừa đứng hút thuốc nói chuyện vừa thì thoảng lời kéo vài vị khách đi ngang qua. Và trong số đó có Hà Dương. Đêm nay cô muốn đổi vị trí làm việc là vì tránh đụng mặt Tri Đồng. Hiện tại, cô mong mình có thể tránh xa người anh trai cùng cha khác mẹ ấy...

"Nè cô em, sao đứng buồn vậy?"

Hà Dương hơi giật mình khi một gã đàn ông ăn mặc bảnh bao đứng bên cạnh từ lúc nào, đã vậy còn buông lời chọc ghẹo bằng cái giọng cười cợt.

"Nếu quý khách không chê bai thì để em đứng bàn phục vụ cho." – Sau hơn một tháng làm ở bar, Hà Dương bắt đầu biết kéo khách qua việc nũng nịu.

Tên đàn ông nọ chưa kịp trả lời thì đúng lúc, một cô PR đàn chị bốc lửa khác đi đến kéo mạnh gã về phía mình. Đây được xem như một kiểu giành khách.

"Ôi chà, đi với em sướng hơn anh ơi! Nếu muốn, em khuyến mãi cho anh thêm dịch vụ qua đêm!"

Khỏi nói, chỉ cần nghe vậy là gã đó đồng ý ngay khi thấy thân hình cực kỳ gợi cảm quyến rũ của cô PR sắc sảo này.

Dõi theo bóng dáng hai người nọ đi vào bên trong bar, Hà Dương giấu tiếng thở dài. Nhiều PR tự dung biến tướng nghề mình thành nghề làm gái gọi. Thật chẳng hiểu nổi! Nhưng có nghĩ nhiều cũng thế, trước mắt là cô đã bị mất khách. Dù gì là người mới nên cô nào dám tranh với các đàn chị nên đành để vậy thôi. Đang đứng suy nghĩ miên man thì đột ngột, cô bé họ Hà nghe ai đó gọi tên mình thật kinh ngạc lẫn sững sốt: "Hà Dương?!"

Một luồng điện xẹt ngang qua khiến cơ thể Hà Dương cứng đờ. Lý do là bởi, cô nhận ra chất giọng vô cùng quen thuộc đó. Nếu không nhầm thì hình như là... Trời ơi, có lý nào... Từ từ ngược mặt lên nhìn đề rồi Hà Dương chết lặng vì thấy người đang đứng đối diện mình chẳng ai xa lạ mà chính là cậu bạn lớp trưởng Trần Thế Anh! Không riêng gì đối phương, Thế Anh cũng rất đôi bàng hoàng khi cô gái ăn mặc hấp dẫn ở ngay trước cửa bar là Hà Dương!

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Góc khuất 27: Phận má hồng

Cả hai cứ nhìn nhau trân trối và không nhúc nhích được gì bởi mỗi người đều thấy toàn thân hoá đá còn đôi chân thì như bị chôn chặt dưới nền đất.

"Là cậu sao, Hà Dương???" – Thế Anh, hẳn không muốn tin vào sự thật, hỏi lại lần nữa với dáng vẻ bản thân khôn siết.

Khi ấy cổ họng Hà Dương nghẹn ứ, những ngôn từ phát ra cứ đứt quãng:

"Minh... minh..."

Chỉ cần nghe bấy nhiêu thôi là Thế Anh đã biết chắc chắn 100% cô gái này là Hà Dương vì chất giọng đó không thể lẫn với ai được. Chính vì thế mà cậu càng sốc hơn khi chẳng thể tin nổi người con gái trong sáng đáng yêu ấy lại có thể trong bộ dạng như hiện giờ: áo hai dây mỏng tanh, chiếc váy ngắn cùn cùn bó sát, gương mặt son phấn và tề hon nữa là đứng ngay cửa bar chào gọi những người đàn ông đi qua đường. Thật sự, đầu óc Thế Anh hoàn toàn trống rỗng. Tim thì ngừng đập rồi đẩy chữ. Về phía Hà Dương, chưa bao giờ cô lâm vào tình cảnh tệ hại như lúc này. So ra, việc gặp Hoàng phu nhân còn đỡ hơn rất nhiều việc gặp Thế Anh ngay trước cửa bar Gossi.

"Khoan... hãy nghe mình..."

"Không, đừng!... Cậu đừng nói gì cả... Mình xin lỗi vì phải đi...!"

Còn chưa dứt lời thì Thế Anh đã quay đi bước vội và hết như đang chạy trốn khỏi điều gì rất kinh khủng! Hiên nhiên, Hà Dương lập tức đuổi theo.

"Thế Anh! Thế Anh! Chờ mình! Cậu hãy nghe mình nói đã... Thế Anh!"

Nghe tiếng gọi dồn dập của Hà Dương từ sau lưng, Thế Anh càng chạy hối hả hơn. Cậu hoang mang đến nỗi bất ngờ lao đầu chạy qua phía bên kia đường đầu khi đó đang là đèn xanh và vô số những chiếc xe còn đang lưu thông đông đúc. Về phía Hà Dương, vì chậm hơn một chút nên lúc đèn đỏ bật sáng, cô đành dừng lại hướng mắt qua phía bên kia đường và đã không thấy bóng dáng Thế Anh đâu nữa... Đứng đờ đẫn, cô chậm rãi đưa tay lên môi để ngăn tiếng khóc sắp bật ra thành tiếng.

Cuối cùng thì Thế Anh cũng đã biết được một phần sự thật về Hà Dương – cô bạn nắm giữ trái tim cậu suốt ba năm qua.

... Bên trong bar Gossi, Thục Nghi vẫn bất gặp dáng vẻ lo lắng lẫn sốt ruột kỳ lạ của Tri Đồng vì mắt cứ nhìn xung quanh mãi như đang tìm kiếm ai.

"Anh muốn tìm ai hả?"

Chẳng cần chờ, Tri Đồng gật đầu trả lời ngay: "Ừ, là Hà Dương!"

Một lần nữa, Thục Nghi ngồi bất động trên ghế sofa bởi câu đáp lời chẳng chút lưỡng lự từ anh chàng, *Rốt cuộc, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra? Vì sao hai đêm liền Tri Đồng đều muốn gặp Hà Dương?* Thục Nghi đảo mắt thoáng chút bối rối, lòng nhủ thầm. Cô không hề biết mối quan hệ của cả hai trở nên thân thiết từ lúc nào nữa.

"Nhưng, vì sao anh lại tìm Hà Dương? Có thể cho tôi biết nguyên do?"

Tri Đồng khựng người lại một chút. Anh nhớ Hà Dương từng căn dặn, tuyệt đối không được cho bất cứ ai ở Gossi biết hai người là anh em ruột. Và lại, trước mặt anh cũng chưa muốn nhiều người biết chuyện này.

"À ừm, chẳng gì hết... Chỉ là vài chuyện lặt vặt..."

"Chuyện lặt vặt? Là chuyện như thế nào?"

Câu dò xét của Thục Nghi vừa kết thúc thì đúng lúc, Tri Đồng chợt thấy bóng dáng Hà Dương đi vào bar với dáng vẻ thất thần. Trông gương mặt buồn bã của em gái là anh đoán ngay có chuyện gì không tốt. Tức thì, Tri Đồng đứng dậy và chỉ nói với Thục Nghi thật nhanh: "Tôi đi đây một lát..."

Sự thắc mắc của Thục Nghi ngay lập tức có lời giải đáp khi cô gái ương bướng đó trông thấy Tri Đồng chạy về phía Hà Dương đang lăm lăm bước xuống phòng locker. Không cần chờ, Thục Nghi cũng rời bàn VIP đi xem thử tình hình sự việc diễn ra thế nào... Phải mất gần mười lăm phút, Thục Nghi mới chen ra khỏi đám đông nhẩy nhót điên cuồng để tiến về phía cầu thang dẫn lối xuống phòng locker. Lúc gần đến nơi, cô chợt nghe có tiếng khóc thút thít của Hà Dương và giọng nói dịu dàng an ủi từ Tri Đồng:

"Được rồi, em đừng khóc nữa. Đã có anh ở đây..."

Thật sự bối rối trước những lời quá ư nhẹ nhàng ân cần mà Tri Đồng dành cho cô bé họ Hà, Thục Nghi đã dừng chân trong ít phút. Đảo mắt và lưỡng lự chốc lát, cô liền mạnh dạn tiến thêm vài bước nữa... Trong dãy hành lang khá tối nhưng vẫn có ánh đèn neon vàng vọt chiếu sáng, Thục Nghi sững người khi thấy Tri Đồng đang ôm Hà Dương vỗ về. Trông cả hai khá là thân mật! Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chẳng chứa gì cả ngoài một màu trắng xoá. Bản thân. Hoang mang. Sững sốt. Kinh ngạc. Những cụm từ đó miêu tả hoàn toàn chính xác nét biểu cảm trên gương mặt cô ngay lúc này. Chuyện gì vậy? Thục Nghi tự hỏi và rồi cũng chính cô tự trả lời nó: Lẽ nào, Tri Đồng với Hà Dương yêu nhau??? Thế còn mình? Kể thử ba ư...

Với vô số những câu hỏi đau đốn ấy, Thục Nghi muốn ngã ngửa. Hoá ra những lần trước, Tri Đồng đối xử dịu dàng với cô cũng chỉ là kiểu khách khí xã

giao. Tự cô tơ tưởng và ảo mộng, nghĩ mình quan trọng đối với anh nhưng nào ngờ... Thật chẳng tin nổi, người nắm giữ trái tim chàng trai chính là Hà Dương trong khi bề ngoài mối quan hệ của cả hai không có gì đặc biệt. Thần thờ, Thục Nghi chậm rãi quay lưng đi lẳng lặng rời khỏi đó. Còn Tri Đồng chẳng hay biết gì, cứ ôm em gái an ủi. Còn Hà Dương, vẫn khóc mãi vì nỗi buồn đang đè nặng tâm hồn do sự việc ban nãy diễn ra với Thế Anh.

Khi bóng dáng Thục Nghi biến mất thì Phụng "tỷ" xuất hiện. Dõi theo cô em gái ngang ngạnh đáng ghét xong, cô chị đại đưa mắt nhìn trở lại cảnh anh chàng họ Hoàng ôm Hà Dương trong vòng tay, miệng không ngừng dỗ dành. Vậy là không chỉ có Thục Nghi mà còn thêm một kẻ nữa đã chứng kiến cảnh "thân mật" của hai người nọ. Và xem ra kẻ này thật sự hứng thú với điều ấy.

Ngay bàn VIP, Hạ Tuyết ngồi một mình lặng lẽ, chốc chốc đưa ly rượu lên môi uống. Y như cô nghĩ, đêm nay Trọng Lâm không đến bar Gossi! Cũng đúng, sự việc đã ra nông nổi này rồi thì hán sẽ chẳng bao giờ vào nơi này nữa và càng không bao giờ muốn gặp lại cô. Thở dài chán nản, Hạ Tuyết nhắm mắt ngả đầu ra phía sau thành ghế.

"Sao ngồi một mình buồn thế?"

Mau chóng mở mắt, Hạ Tuyết thấy Lam Mộng nhìn mình cười cười đồng thời ngồi xuống bên cạnh.

"Đêm nay không đứng bàn với ai hả?"

Dừng người thẳng dậy, Hạ Tuyết lắc đầu đáp:

"Em phải phục vụ cho cậu Trọng một tháng nhưng hôm nay anh ta không đến nên ngồi rảnh rang buồn chán vậy nè."

"Cậu Trọng? Cái anh chàng vùng tiền như mưa í à? Sướng nhá! Đứng bàn với anh ta thì được boia khỏi tiền nhỉ?"

Trong khi Lam Mộng cười đùa thì Hạ Tuyết lại im lặng. Giờ nghe nhắc đến chữ tiền là cô thấy buồn kinh khủng nếu không muốn nói rằng tự khinh miệt chính mình. Cô với Trọng Lâm ra thế này cũng bởi cái chữ cay đắng đó.

"Hồi!" – Lam Mộng bỗng thở hắt – "Ngày trước khi còn là con nhà có tiền, chị cũng hay đi bar vũ trường kiểu này lắm. Lúc đó, nhìn mấy cô PR cho đàn ông sờ mó ôm ấp chị khinh ghê gớm. Thậm chí còn bảo họ chẳng khác nào làm gái! Nhưng rồi gia đình mắc nợ, chị lại chữa hoang nên đành phải làm nghề PR kiếm tiền. Cuộc đời sao ngang trái! Khinh một thứ vậy mà giờ làm đúng ngay nó chứ! Buồn cười quá em nhỉ."

"Chị chữa hoang à?"

"Ừm, chị gặp với một thằng thiếu gia, khi thấy gia đình chị sa cơ lỡ vận và cái bầu bốn tháng của chị thì hán ta vọt lẹ. Biết sao được em ơi, số nó lận đận chẳng đành phá thai nên phải sinh con ra. Nhưng được cái con chị đáng yêu lắm, thương ghê luôn. Giờ chị ráng kiếm chút tiền để dành rồi cỡ vài năm xin nghỉ làm PR đi học cái nghề để sống nuôi con. Thú thật, nghề này phá cơ thể dữ lắm, em còn trẻ cũng nên lo cho mình đi."

"Chị yên tâm, em tốt nghiệp ra trường rồi thì xin nghỉ thôi chứ đâu làm mãi."

"Ừ, vậy thì tốt. Có cái bằng đại học cũng ngon lành chán. Chị cũng chỉ mong sống đàng hoàng rồi nuôi con chứ chả thiết tha gì việc lấy chồng. Làm PR hơn bốn năm, chị ngán lữ đàn ông dễ sợ! Tuyệt đối không bao giờ tin bất kỳ thằng nào. Tên nào cũng khôn nạn như nhau."

Hạ Tuyết nhìn Lam Mộng dăm dăm. Trong góc khuất của phòng bar, gương mặt nửa tối nửa sáng của cô chị trở nên mờ ảo nhưng vẫn trông rõ nét trầm ngâm suy tư. Hận đàn ông! Đó đã là thói quen hay nôm na là tâm lý chung của tất cả các PR chứ chẳng riêng gì Lam Mộng. Đời buồn thay cho những cô gái này đã không còn hy vọng tin vào phép màu cô tích hoặc kiểu chuyện tình lãng mạn như trong phim truyện. Bỗng có người gọi, Lam Mộng quay qua mỉm cười vẫy tay. Chắc là vị khách nào đây gọi cô đứng bàn. Vươn vai uể oải, Lam Mộng nhanh chóng đứng dậy.

"Thôi, chỉ làm việc đây, lát sau gặp hen."

Dõi theo bóng dáng Lam Mộng đi đến quầy rượu, Hạ Tuyết thấy vị khách kia bất ngờ tặng cô chị ấy một bó hoa to. Đôi mắt Hạ Tuyết tròn xoe khi thấy Lam Mộng mỉm cười thật tươi và vui mừng đón lấy hoa.

"Làm PR hơn bốn năm, chị ngán lữ đàn ông dễ sợ! Tuyệt đối không bao giờ tin bất kỳ thằng nào. Tên nào cũng khôn nạn như nhau."

Thế đấy, phụ nữ rốt cuộc cũng là phụ nữ, dù là PR hay ai đi nữa vẫn khao khát được đàn ông yêu thương quan tâm. Họ nói ra những lời miệt thị khinh bỉ vậy thôi chứ tận sâu trong đáy lòng cần lắm một bờ vai, một vòng tay dịu dàng ôm mình... Buồn thay là buồn!

Đang ngồi thờ người thì bỗng Hạ Tuyết nghe có âm thanh đồ vờ vang lớn đồng thời kèm theo tiếng chát chát của da thịt. Lập tức đưa mắt nhìn về phía bên trái, ngay góc phòng, cô thấy một nhóm PR đang nhón nháo. Biết có chuyện chẳng lành, cô liền mau chóng rời bàn VIP tiến về phía đó. Khi đến gần thì Hạ Tuyết trông cảnh Thục Nghi, gương mặt lạnh băng giận dữ, đang bị hai ba PR khác cầm tay giữ lại. Đối diện, Phụng "tỷ" cũng trong tư thế y chang như vậy, mặt mày tím tái môi mím chặt như điên tiết. Chưa hết bên má phải của cô chị đại ấy còn hằn rõ bốn dấu tay đỏ chói.

"Chuyện gì thế?"

Nghe giọng kinh ngạc của Hạ Tuyết, Bình Mai đang kiểm giữ Thục Nghi một cách khó khăn, mới bảo nhanh:

"Tự dưng con Nghi đánh Phụng "tỷ" một cái thật đau. Bà nổi cả đom đóm mắt rồi lồng lên định lấy chai rượu đập nó nên bọn này phải vào ngăn."

"Nghì! Sao bỏ nóng quá vậy, hể chút là đánh người." – Hạ Tuyết nhìn.

Chẳng hề rời ánh mắt khỏi Phụng "tỷ", Thục Nghi nói bằng giọng đanh sắc:

"Tại chị ta kiểm chuyện trước! Minh bảo là thôi nhưng chị ta có nghe đâu!"

Thục Nghi vừa dứt lời thì Phụng "tỷ" sừng cò ngay, vẻ đay nghiến:

"Con khốn này! Tao nói có dăm ba câu mà mày đã phát điên hả? Có ngon thì đi kiểm con Hà Dương với thằng hoàng tử của mày mà tính sổ, chứ sao lại giận cá chém thớt???"

"Chị im mồm lại! Đừng có trêu gan tôi!" – Thục Nghi nghiến răng ken két

"Hà, bị người ta cho chụp ếch rồi nên tinh thần bất ổn sao? Có trách thì trách mày mơ hão, tưởng mình là Lọ Lem chắc! Buồn nôn!"

Thục Nghi chưa kịp sổ một tràng quát tháo vào Phụng "tỷ" thì đúng lúc Tri Đồng xuất hiện. Trông dáng vẻ tức giận của Thục Nghi giữa nhóm PR nhón nháo là anh biết có chuyện xảy ra. Chẳng nhiều lời, anh bước đến đó ngay.

"Cô lại gây chuyện nữa à?"

Nghe tiếng Tri Đồng cất lên ngay bên cạnh, Thục Nghi liền quay qua. Thay vì vui vẻ như mọi lần thì cô lại phản ứng gay gắt:

"Không cần anh lo! Mặc kệ tôi!"

"Cô sao thế? Nói chuyện với tôi khó chịu vậy?"

Trông sự im lặng đầy bức bối của Thục Nghi và thấy cái kẻ là nguyên do của sự cãi vã này đã xuất hiện, Phụng "tỷ" cười khinh:

"Kìa, cái thằng khiến mày phát điên đến rồi đấy, giỏi thì đập nó một trận ế!"

Những cô PR còn lại và cả Tri Đồng lẫn Hạ Tuyết đều khó hiểu bởi câu nói châm chích ấy từ cô chị đại. Liếc mắt nhìn Phụng "tỷ", Thục Nghi giật tay ra khỏi sự kiềm giữ của mấy PR khác rồi sẵn tới dẫn mặt đối phương:

"Chị liệu mà giữ mồm giữ miệng, nếu còn kiểm chuyện với tôi lần nữa thì tôi không có nương tay như khi nãy đâu! Đến lúc phải vào bệnh viện chỉnh hình thì đừng trách tôi!"

Nói xong câu đe dọa, Thục Nghi đẩy mạnh Tri Đồng sang bên và bỏ đi. Nhưng lúc sắp xuống cầu thang phòng locker, cô vô tình chạm mặt Hà Dương đang bước ngược trở lên.

"Chị Nghi sao thế? Bộ ai chọc giận chị hả?"

Nhìn chằm chằm vẻ mặt khó hiểu của Hà Dương, Thục Nghi tự nhủ không được nóng giận mà gây ra chuyện không hay. Chính vì vậy, cô đã bỏ mặc câu hỏi đó rồi lạnh lùng bỏ đi ngang qua cô em gái còn đứng ngơ ngác.

Rốt cuộc thì chẳng ai hiểu, Thục Nghi đã gặp phải vấn đề gì.

....

"Con nhỏ này, thấy mình không làm gì là nó lẩn tới! Xấc xược thật! Dám tát thẳng vào mặt mình! Chết tiệt!"

Đang đứng trước cửa bar, vừa hút thuốc vừa lăm rằm chửi rủa Thục Nghi bởi cú đánh không nề nang ban nãy thì Phụng "tỷ" chợt nghe giọng trầm đục vì khói thuốc vang lên: "Chị Phụng sao buồn thế? Ai ức hiếp chị à?"

Xoay mặt qua, Phụng "tỷ" thấy gã đàn ông mặt mày bặm trợn nhập nhằng sẹo đang hướng cái nhìn dò xét cùng nụ cười bốn cọt vào mình. Phía sau gã còn có mấy tên khác cũng lưu manh giang hồ lắm.

"Không nhận ra người quen cũ hả? Tấn Bò nè!"

Nghe xong thì Phụng "tỷ" nhận ra tên này từng là khách quen cũ của mình.

"Nhớ rồi! Đến đây có gì không? Phụng "tỷ" này đang bức mình lắm đó!"

"Hề, nhớ nên đến thăm chị chơi. Nào, nói Tấn Bò này nghe ai dám chọc giận chị Phụng xinh đẹp, tôi cho nó như xương!"

Nghe giọng điệu hùng hổ của Tấn Bò, Phụng "tỷ" nhớ đến Thục Nghi và trong tích tắc, một mưu kế trả đũa hình thành mau chóng.

"Có đúng là sẽ giúp tôi đánh nó không?" – Phụng "tỷ" bắt đầu thay đổi nét mặt, đứng sát vào người tay giang hồ bặm trợn, uốn éo thân hình quyến rũ.

"Tất nhiên! Chị cứ nói, tôi xử đẹp thằng đó ngay!"

Nhìn nụ cười hô hô thích thú của Tấn Bò, Phụng "tỷ" khẽ nhếch mép...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Góc khuất 28: Hãy ngủ với tôi!

Hon nửa đêm, Hạ Tuyết mới về đến nhà trong tâm trạng mệt mỏi. Thấy nhà sáng đèn, cô tưởng bố mình hôm nay về sớm. Thế nhưng khi vừa đẩy cửa bước vào thì cô giật mình kinh ngạc khi thấy sự có mặt bất ngờ của Trọng Lâm và hân ngồi trầm tư trên chiếc ghế cạnh chiếc bàn cũ bừa bộn đồ đạc.

"Trọng..." – Hạ Tuyết ngưng bật bởi nhớ lại lời đe dọa sáng nay từ Trọng Lâm về việc sẽ giết cô nếu tùy tiện gọi tên hân lần nữa.

Trong khi Hạ Tuyết còn đang dùng tay che miệng với dáng vẻ đầy bối rối thì Trọng Lâm từ từ quay qua, nở một nụ cười hết sức ảm ý:

"Sao vậy? Em sợ tôi sẽ giết em nếu gọi tên tôi à?"

Mắt Hạ Tuyết tròn xoe khi nghe Trọng Lâm gọi mình bằng từ "em" thay vì từ "cô" xa lạ lạnh lùng lúc sáng nay.

"Anh... sao anh lại đến nhà tôi giờ này?" – Hạ tay xuống, Hạ Tuyết hỏi khẽ.

"À..." – Trọng Lâm chậm rãi đứng dậy – "Tôi muốn bàn với em một chuyện. Nhưng, trước khi nói rõ vấn đề thì tôi có cái này muốn hỏi?"

Dứt lời, Trọng Lâm đưa tay cầm lấy một cuốn sổ nhỏ nằm trên bàn lên cao rồi nhẹ nhàng mở ra, dán mắt vào những dòng chữ viết cẩn thận tỉ mỉ:

"Trong lúc chờ em vì buồn chán nên tôi đã lấy cái này ra xem thử... Well ~ Nó khiến tôi rất bất ngờ đấy!"

Chẳng cần xem phản ứng của Hạ Tuyết thế nào, Trọng Lâm đã sửa giọng mau chóng đọc lớn:

"Minh phát hiện ra rằng, mình đã thích Trương Hải Luân. Cậu ấy quả nhiên là người con trai mình mong ước. Đẹp trai, giỏi giang, dịu dàng lại rất biết nghĩ... Trái tim mình hoàn toàn bị chinh phục! Ước gì như mình có thể ở bên Hải Luân nhiều hơn chứ không phải chỉ có ở trường và thậm chí mãi mãi gần cậu ấy không xa rời thì càng tuyệt vời! Làm sao để Hải Luân chú ý đến mình?... Giáng sinh năm nay, mình ước gì được là bạn gái cậu ấy!..."

Ngừng lại chốc lát, Trọng Lâm chậm rãi hướng cái nhìn vô cảm về phía Hạ Tuyết đang đứng bất động với đôi mắt mở to ngạc nhiên.

"Em nhận ra đây là gì không?"

"Nhật ký của tôi! Anh đã xem nó ư?" – Hạ Tuyết vẫn chưa hết sửng sốt.

"Xin lỗi vì xâm phạm quyền riêng tư của em nhưng nhờ thế mà tôi hiểu rõ hơn một chút... Về tình cảm em dành cho cái kẻ tên Trương Hải Luân!"

Nói thật rõ ràng câu đó xong, Trọng Lâm tiếp tục lật những trang giấy trong cuốn sổ nhật ký nọ dường như để tìm ra điều thú vị nào đang ẩn nấp.

"OK, đoạn này hay đây... Hải Luân gặp tai nạn và bị mù! Minh đau đớn lắm khi thấy cậu ấy khóc vì từ giờ không thể cầm bút vẽ. Thấy Hải Luân ngồi lặng lẽ, đôi mắt mù loà hướng vào giá vẽ là tìm mình như muốn vỡ ra thành từng mảnh. Chưa bao giờ mình đau đến thế. Vẽ là tất cả đối với cậu ấy cũng như cậu ấy là tất cả đối với mình... Giờ mình phải làm gì để giúp Hải Luân có lại niềm vui sống đây? Nếu có thể mình sẵn sàng hiến tặng đôi mắt của mình cho cậu ấy. Dù có phải bị mù suốt đời, mình cũng chịu. Mình yêu Hải Luân và mình nhất định không rời xa cậu ấy. Chắc chắn!..."

Gấp quyển nhật ký lại, Trọng Lâm xoay hân người qua đối diện với Hạ Tuyết. Không tức giận căm phẫn hay hận thù ghê gớm, không gì cả. Về mặt hân bình thân lạ lùng nếu không muốn nói rằng vô cảm đến đáng sợ!

"Chà, em yêu Trương Hải Luân nhiều vậy sao?" – Giọng Trọng Lâm kéo dài, hiển nhiên mang đậm cái chất giễu cợt – "Thậm chí sẵn sàng cho đi đôi mắt quý giá cũng không tiếc! Hà, ngưỡng mộ thật! Tình yêu của em cao thượng và đẹp đẽ ghê... đến mức tôi cảm thấy rất ganh tị với Trương Hải Luân! Với tên đó, em dành tình cảm chân thành nhất. Còn với tôi, không có gì ngoài lợi dụng và tiền! Tôi hiểu rồi!"

Dấu dáng vẻ của Trọng Lâm vẫn thản nhiên nhưng Hạ Tuyết hiểu rõ lòng hân đang điên tiết và căm thù đến độ muốn giết chết cô vì qua lời lẽ đay nghiến ấy cũng đủ biết. Chính vì thế, cô liền giải thích:

"Những dòng đó tôi viết cách đây hơn hai năm trước... và bây giờ chúng chưa hân như những gì anh nghĩ."

"Vậy chúng là gì?"

"Là quá khứ!"

Trông ánh mắt đầy kiên quyết mạnh mẽ của Hạ Tuyết hướng vào mình, Trọng Lâm thoáng lạng lạng. *Quá khứ???* Hắn tự nhủ rồi kín đáo cười nhạt nhẽo. Sáng hôm qua, tận mắt thấy cô với Hải Luân hôn nhau đắm thắm như vậy thì thử hỏi hắn có tin rằng những dòng mùi mẫn trong cuốn nhật ký chỉ còn là quá khứ không chứ? Hắn đâu có ngốc nghếch đến nỗi ngu si mù muội mà không nhận ra sự thật. Chưa kể, vì giờ đã hiểu rõ con người Hạ Tuyết nên Trọng Lâm càng không bao giờ tin lời cô nói nữa. Với hắn, giờ đây cô nàng này là một kẻ dối trá, lừa lọc thậm chí cả đáng sợ!

"Quá khứ? Vậy cũng tốt. Nếu đã là quá khứ thì chẳng nên giữ làm gì!"

Trọng Lâm lấy trong túi quần ra chiếc bật lửa màu xám. Mau chóng bật nắp, một ngọn lửa nhỏ cháy phừng lên rồi hắn kề nó đến gần cuốn nhật ký. Đốt!

Quan sát cuốn sổ dần dần bị thiêu cháy, Hạ Tuyết chẳng phản ứng gì ngoài việc đứng im lặng nhìn nụ cười thích thú của Trọng Lâm. Cô đủ thông minh để hiểu, tốt nhất lúc này không nên tỏ bất kỳ thái độ chống đối nào kéo lại khiến cho hắn thêm hiểu lầm.

Thả roi thứ đang bị đốt gần hết xuống cái thau nhôm nằm dưới gầm giường, Trọng Lâm phui phui tay, đảo mắt trở lại cô gái vẫn đứng yên:

"Quá khứ thì nên bỏ đi! Quan trọng là hiện tại và tương lai về sau... Vì em sẽ phải đối mặt với tôi – Trọng Lâm này!"

"Rốt cuộc, anh muốn gì?" – Hạ Tuyết hỏi với vẻ đã quá mệt mỏi.

Thả phịch người lên ghế, Trọng Lâm nhìn khắp ngôi nhà nhỏ tồi tàn, từ tốn:

"Chẳng phải bố em đang thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi à? Một trăm triệu, con số không nhỏ chút nào nhưng đó là với em! Còn đối với tôi, chỉ đủ để đi bar trong hai đêm!"

"Thế thì sao?"

"Em rất cần tiền mà, đúng chứ? Vậy thì... tôi sẽ giúp em trả số nợ đó!"

"Anh giúp tôi trả nợ?" – Hạ Tuyết hết sức kinh ngạc.

"Phải! Nhưng..." – Trọng Lâm đột ngột lên cao giọng, như cố nhấn mạnh cụm từ phía sau – "Em phải dùng thứ khác để đổi! Đó là ngủ với tôi!"

Đôi mắt Hạ Tuyết mở to tròn khi nghe xong cái giá mà Trọng Lâm đưa ra để giúp mình trả nợ. Ngủ với hắn ư? Tên đại ma đầu đó định dùng số tiền một trăm triệu để mua trinh tiết của cô?... Tự dưng lúc ấy, Hạ Tuyết nghe văng vẳng bên tai câu nói dịu dàng ảm áp của Trọng Lâm ngày nào: *"Tôi sẽ chờ. Chờ đến lúc em hoàn toàn tự nguyện thuộc về tôi! Khi ấy, tôi sẽ rất hạnh phúc nếu là người đàn ông đầu tiên và duy nhất của em!"* Khi đó, hắn đã trân trọng và gìn giữ cô biết bao! Đẻ rồi ngay bây giờ, cũng chính hắn đang cưỡng ép cô phải qua đêm vì số tiền một trăm triệu.

"Tại sao???" – Tiếng Hạ Tuyết thỉnh thoảng cất lên, có phần thẳng thốt.

Trọng Lâm nhẹ nhàng quay qua mỉm cười. Nụ cười của cái kẻ xấu xa nhất.

"Vì ngoài tôi ra, không được có bất kỳ thằng đàn ông nào đụng vào em..."

Bất động trong mấy phút, Hạ Tuyết chậm rãi hỏi, nghe trầm hẳn:

"Không phải!... Anh muốn trả thù tôi, đúng không?"

Nụ cười trên môi Trọng Lâm biến mất nhanh chóng. Kiểu như mục đích thật sự đã hoàn toàn bị phơi bày. Nhìn gương mặt bình thản của Hạ Tuyết, Trọng Lâm khẽ khàng đứng dậy rồi tiến đến ngay phía trước cô, trả lời rõ ràng:

"Đúng! Với những gì em đã gây ra, tôi sẽ bắt em dùng cả cuộc đời còn lại phải sống trong đau đớn khổ sở! Và người làm điều ấy không ai khác là tôi!"

"Tôi sẽ không qua đêm với anh vì một trăm triệu. Tuyệt đối không!"

"Bọn cho vay nặng lãi tàn nhẫn lắm! Nếu không trả hết nợ, chúng sẽ lấy mạng bố em! Còn với em, tôi không rõ chúng sẽ làm điều kinh khủng gì."

Trông cái nhìn chằm chằm của Hạ Tuyết, Trọng Lâm cười khinh khinh:

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Chính em là người đã làm cho sự việc ra nông nỗi này... Hạ Tuyết! Trò chơi của em kết thúc rồi! Bây giờ, trò chơi của tôi chính thức bắt đầu!... Tôi chờ câu trả lời từ em!"

Nhếch mép đầy thú vị, Trọng Lâm chậm rãi rời khỏi nhà để lại Hạ Tuyết một mình với vẻ mặt bần thần khôn tả. Đôi chân không còn vững nữa nên cô ngồi phịch xuống sàn cùng hàng trăm dòng suy nghĩ hỗn độn bủa vây. Vậy là... Trọng Lâm đã và sẽ làm đúng như những gì Hạ Tuyết nghĩ. Trả thù!

Chợt, vô tình Hạ Tuyết thấy quả cầu pha lê Trọng Lâm tặng lần trước nằm trong sọt rác. Chắc chắn ban nãy, hắn đã vứt nó vào trong ấy! Ngay lập tức,

cô tròn người đến gần rồi nhanh chóng lấy quả cầu ra phui phui... Nhìn món quà quý giá trong tay, mắt cô nhoè đi vì dòng nước mặn chát đang ứa ra. Rất nhanh, những giọt lệ trong suốt chảy dài xuống cằm. Ấm nóng. Ôm quả cầu vào lòng, Hạ Tuyết bật khóc. Nghe nghẹn ngào đứt quãng.

Liệu, yêu thương và hồi ức tươi đẹp có còn nữa không hay từ giờ mọi thứ đã hoàn toàn chấm hết?... Đau đớn lẫn sợ hãi khi Hạ Tuyết nghĩ đến điều này: *Một Trọng Lâm ngang tàng bá đạo nhưng đôi khi vẫn tình nghịch thậm chí cả dịu dàng có lẽ đã chết!* Giờ đây sẽ chỉ còn lại một Trọng Lâm độc ác hơn, tàn nhẫn hơn và sống vì thù hận!

Rõ ràng Hà Dương biết Thế Anh có thấy mình đi lên dãy hành lang lớp học khối 12 nhưng cậu lại vờ như cả hai không hề gặp nhau. Điều đó làm cho Hà Dương buồn bã. Cô rất muốn gặp trực tiếp để giải thích rõ ràng với Thế Anh về việc mình đã nói dối cũng như chuyện làm thêm ở bar là do hoàn cảnh ép buộc. Nhưng xem ra với tình hình này thì việc đó không được suông sẻ. Trong lúc ngồi nghe giảng bài, Hà Dương thỉnh thoảng vẫn lên nhìn xuống chỗ Thế Anh. Và có vài lần, ánh mắt cậu tình cờ chạm trúng cái nhìn mong mỏi của cô nhưng rồi cậu liền giả vờ cúi xuống cuốn sách hoặc quay mặt sang hướng khác tránh né. Hiển nhiên, Hà Dương ừ rừ biết bao nhiêu. Cuối cùng khi đã đắn đo cân nhắc kỹ lưỡng, cô bé này quyết định sẽ viết một lá thư rồi len lén bỏ vào cặp Thế Anh. Nếu việc gặp mặt trực tiếp quá khó thì đành nói rõ mọi chuyện qua thư.

Giờ ra về, vừa thu dọn sách Hà Dương vừa âm thầm đưa mắt nhìn về phía Thế Anh cũng đang loay hoay xếp tập vở trên bàn. Cô biết trước khi rời phòng học, cậu sẽ mang sổ đầu bài nộp cho giám thị. Đây chính là thời điểm tốt nhất để nhét lá thư kia vào cặp cậu. Việc cần làm lúc này là chờ đợi... Mấy phút sau, Thế Anh cầm sổ đầu bài và rời khỏi phòng học. Chỉ chờ có vậy là Hà Dương lập tức ôm chiếc cặp, tay giữ lá thư, sai những bước dài đến gần bàn cậu bạn. Khéo léo đảo mắt quan sát một vài bạn còn ở trong lớp, cô cẩn thận thò tay vào cặp Thế Anh. Lá thư đã được chuyển đến người nhận một cách êm xuôi. Xong việc, Hà Dương xoay lưng đi về phía cuối lớp để ra cửa sau. Trùng hợp thế nào đúng lúc đó Thế Anh cũng từ bên ngoài đi vào trong. Hiển nhiên không hẹn mà gặp, cả hai gặp mặt nhau. Thoáng lúng túng, Hà Dương cố nín cười nói: "Chào cậu."

Khác với mọi khi, không niềm nở vui vẻ hay thân thiện hỏi han, Thế Anh chỉ khẽ gật đầu theo phép lịch sự rồi mau chóng lách người sang bên để bước về bàn mình. Bất động trong mấy giây, Hà Dương khẽ cúi đầu buồn bã. Thái độ hời hợt từ Thế Anh khiến cô khó chịu kinh khủng!

Khi biết Hà Dương đã không còn ở đây thì bấy giờ Thế Anh mới ngừng việc giả vờ bỏ mặc lại mà dõi mắt nhìn theo bóng dáng cô bạn đi đến cuối dãy hành lang. Ban nãy, bản thân hiểu hành động thờ ơ lãnh đạm của mình sẽ khiến Hà Dương buồn nhưng quả thật cậu chẳng biết phải làm gì khác nữa. Chuyện cô làm thêm ở bar khiến Thế Anh rất rối, đầu óc nghĩ ngợi miên man vô định. Điền mắt thôi!... Khẽ thờ dài, không thể nán ná lâu thêm vì mọi người đã về hết, Thế Anh cất quyển tập cuối cùng vào cặp. Chợt, cậu phát hiện một lá thư nằm kẹp giữa mấy cuốn sách dày cuộm. Mau chóng lấy ra xem, mắt cậu tròn xoe ngạc nhiên vì thấy tên người gửi là Hà Dương.

Tại một bệnh viện, Hạ Tuyết đang chạy hối hả vào bên trong các phòng bệnh. Chẳng là trưa nay tan học, cô nhận được điện thoại của dì Sáu hàng xóm báo về việc người bố rượu chè của mình vừa nhập viện do bị bọn lưu manh nào đó đánh, đã vậy nghe đâu chúng còn cắt mấy ngón tay của ông. Hốt hoảng, cô chạy một mạch đến bệnh viện.

Sau khi hỏi các y tá xong, Hạ Tuyết đã tìm được phòng bố mình đang nằm. Chiếc giường ở tận cuối phòng phòng bệnh là chỗ của ông. Lúc Hạ Tuyết khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh thì ông vẫn còn nhắm mắt trong tình trạng mặt mũi bầm tím, đầu quấn băng kín mít, chân và cánh tay cả cổ với ngực cũng toàn vết trầy xước rướm máu. Năm ngón tay bên bàn tay phải đều không còn, chỉ có lớp băng trắng bọc lại tròn như một nắm xôi... Hạ Tuyết biết, ông bị bọn cho vay nặng lãi xử nhưng cô không ngờ chúng lại ra tay độc ác như vậy. Với tình hình này thì không khéo sau ba ngày mà chưa có tiền đưa chúng thì nhất định chúng sẽ lấy mạng bố cô như đã đe dọa! Một mối và đau đớn, Hạ Tuyết luồn hai tay vào nhau rồi gục đầu lặng lẽ. Giờ cô phải làm gì đây??? Chợt, Hạ Tuyết sực tỉnh khi nghe giọng thều thào của bố. Ông mở mắt rất khó khăn và gọi tên con càng khó khăn hơn.

"Bố! Bố thấy trong người sao?" – Hạ Tuyết lo lắng hỏi.

"Hạ... Hạ Tuyết!" – Người đàn ông trung niên chậm rãi mở đôi môi nứt nẻ trắng bệch, nói – "Cứu... cứu bố! Bọn chúng... cắt... cắt tay bố! Đau... đau lắm con ơi...! Cứu bố... Lần sau đến... chúng sẽ... lấy... mạng bố mất...! Giúp... bố... lần này... Bố hứa... từ giờ về sau... sẽ không... rượu chè cờ bạc nữa... Bố hứa... Con hãy cứu bố... Hạ Tuyết ơi...!"

Nước mắt chực trào khi Hạ Tuyết nghe lời kêu cứu thảm thiết đứt quãng của người bố tàn nhẫn. Cô tự hỏi vì sao bản thân mình lại khổ sở đến thế này?

"Tại sao? Tại sao bố luôn gây ra bao nhiêu thống khổ cho tôi? Vì sao?..."

Đôi vai run bần bật, Hạ Tuyết vừa trách cứ trong nghẹn ngào vừa gục đầu xuống cạnh giường bố khóc nức nò. Còn người đàn ông trung niên vẫn nằm đó với đôi mắt nhắm neho ứa nước khi nghe lời oán than xót xa của con gái...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Góc khuất 29: Phụng quot;tyquot; trả đũa

Ngồi lặng lẽ bên giá vẽ gần hơn một tiếng, Hải Luân chẳng làm gì ngoài việc cứ hướng đôi mắt mù loà ra ngoài cửa sổ. Thình thoảng, anh nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt nhẹ bức tranh vừa mới hoàn thành. Không rõ trong tranh là hình gì mà chỉ biết Hải Luân rất tâm đắc và xem trọng nó bởi đôi tay vuốt đến đâu trên tờ giấy là ánh mắt anh lại sáng bừng đến đó. Chẳng những vậy, bờ môi còn mỉm cười hạnh phúc.

"*Mình sẽ chờ đến ngày cậu hoàn thành bức vẽ về mình.*"

"*Với mình, cậu mãi mãi là một Trương Hải Luân nguyên vẹn đẹp đẽ và tốt bụng như thiên thần. Nếu mình là Trang Trang, mình tuyệt đối không làm tổn thương cậu mà sẽ nhất định bảo vệ cậu đến cùng!*"

Trong đầu Hải Luân đột nhiên xuất hiện những âm điệu nhẹ nhàng qua từng câu nói của Hạ Tuyết. Chẳng hiểu sao, anh thấy nhớ chất giọng dịu dàng ấy. Rồi tiếp theo, trái tim anh đập rộn ràng hơn khi hồi tưởng lại buổi chiều suýt nữa hai người đã trao nhau nụ hôn đầu tiên. Nhưng, lúc đó phản ứng khá dữ dội của Hạ Tuyết khiến Hải Luân đến giờ vẫn còn cảm thấy buồn buồn. Hành động chối từ từ Hạ Tuyết thật sự làm Hải Luân bị tổn thương chút ít dù bản thân không rõ vì sao lại xem trọng nó đến thế. Thở dài thườn thượt, Hải Luân hạ tay xuống. Đạo gần đây anh nhận ra cảm giác mình dành cho Hạ Tuyết rất khác. Không còn đơn thuần là tình bạn nữa... Anh bỗng chốc nhớ cô nhiều hơn. Có thể nói chàng trai này đang tương tự người con gái đó!

Kịch! Cửa phòng đột ngột mở khiến Hải Luân thoát khỏi những xúc cảm mơ màng của chính mình để trở về thực tại. Không rõ lo lắng điều gì mà anh đã khéo léo kéo một tấm vải mỏng phủ lên bức tranh ban nãy như để che giấu. Xong việc, anh mau chóng quay qua và chưa kịp hỏi thì đã nghe giọng Trang Trang đã cất lên đầy nhỏ nhẹ ân cần: "Là em đây."

"Trang Trang à?"

"Ừm. Em nghe bác gái nói anh ở trong phòng nên lên đây."

Sự ngừng lại bất chợt của Trang Trang khiến Hải Luân ngạc nhiên:

"Em sao vậy?"

Lưỡng lự trong chốc lát, Trang Trang nắm lấy tay bạn trai, nói ngập ngừng:

"Em xin lỗi vì đã thốt ra những điều ngu xuẩn và khiến anh bị tổn thương! Em sai rồi! Từ giờ em hứa sẽ không như vậy nữa! Anh tha lỗi cho em nhé!"

Thật sự là, không hiểu sao nhưng Hải Luân đã không còn giận hay trách Trang Trang nữa kể từ sau buổi chiều đáng nhớ ấy với Hạ Tuyết.

"Anh biết em không cố ý làm tổn thương anh. Anh cũng thấy lúc ấy bản thân hơi nóng giận vì vậy đã làm cho sự việc trở nên tồi tệ! Em bỏ qua cho anh."

Quá bất ngờ trước thái độ nhẹ nhàng cùng lời xin lỗi từ Hải Luân, Trang Trang mừng rỡ như đứa trẻ vừa nhận được sự tha thứ:

"Ôi, anh khiến em ngạc nhiên quá! Ừm, tóm lại cả hai ta đều có lỗi nên xem như chuyện này xí xoá nha."

Thấy Hải Luân cười cười gật đầu, Trang Trang hớn hờ liền đề nghị:

"OK! Để mừng việc đôi ta làm hoà, tối nay anh với em cùng ăn tối đi! Có gì mời bác trai bác gái với Hải Long luôn."

"Được đấy, ý kiến hay. Vậy để anh xuống dưới thay quần áo rồi báo cả nhà."

Mỉm cười dõi theo bóng Hải Luân cẩn thận rời khỏi phòng đóng cửa lại, Trang Trang thấy lòng nhẹ nhõm vô cùng. Cuối cùng, cô với anh đã làm hoà! Những ngày qua dù ngập mình trong hàng tá công việc nhưng Trang Trang vẫn nhớ Hải Luân kinh khủng. Bởi vậy cô mới biết anh quan trọng với mình thế nào. Và bỏ qua sự kiêu ngạo của một tiểu thư danh giá, cô đã đến nhà anh với ý muốn nói lời xin lỗi.

Chậm rãi đi lại gần cửa sổ, Trang Trang mở tung cửa để hít thở không khí mát mẻ dễ chịu của buổi chiều nhạt nắng và lòng rộn ràng khi mối quan hệ giữa cô với anh chàng họ Trương ngày càng khắng khít hơn. Đứng cảm nhận sự bình yên thanh thản trong mấy phút, Trang Trang liền xoay người trở lại. Đề rồi đôi mắt cô bỗng nhiên chuyển dời sang bức tranh trên giá giá vẽ đặt gần cửa sổ nãy giờ. Do gió vô tình thổi tốc mảnh vải đang che phủ lên nên Trang Trang đã thấy rất rõ hình ảnh trong tranh...

Nửa tiếng sau cửa phòng mở, Hải Luân xuất hiện đồng thời mỉm cười hỏi Trang Trang: "Em chờ có lâu không?"

"Không hề, anh thay đồ nhanh hơn em nghĩ đó. Thế giờ ta đi được chưa?"

"Mười phút nữa Hải Long mới đi học về, có lẽ chúng ta phải chờ nó thôi."

Nhanh chóng đến bên Hải Luân, Trang Trang vòng tay qua cánh tay anh, bảo dịu dàng: "Vậy chúng ta xuống dưới nhà chờ thằng bé nhé."

Rất nhanh, cặp tình nhân trẻ rời khỏi đó để lại sau lưng căn phòng với không gian vắng vẻ và cánh cửa sổ mở toang cùng làn gió thổi nhẹ nhàng. Và gần đây, tấm vải mỏng bay phất phơ được phủ lên giá vẽ như che giấu một hình ảnh đẹp đẽ trong bức tranh...

Bar Gossi. Hai mươi giờ. Ngừng bước và cố kiềm cơn bức bối, Hà Dương mau chóng xoay lại đối diện với Tri Đồng nãy giờ cứ bám riết lấy mình:

"Cậu chủ Hoàng, anh lẻo đẻo theo tôi như vậy hoài thì sao tôi làm việc?"

Trái với dáng vẻ khó chịu câu hỏi từ em gái, Tri Đồng cười cười:

"Anh đã nói sẽ dùng đủ mọi cách để em từ bỏ cái nghề PR này! Làm việc? Đây cũng được gọi là công việc của một nữ sinh cấp III sao?"

"Anh thôi đi, đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa." – Hà Dương khoanh tay thờ hất – "Chúng ta chẳng liên hệ gì hết."

Đặt tay lên vai Hà Dương đồng thời lắc nhẹ, Tri Đồng chậm rãi bảo:

"Hãy cho anh cơ hội để mang lại những điều tốt nhất cho em."

Hà Dương cười nhạt nhẽo và xoáy sâu đôi mắt vô cảm vào chàng trai:

"Tốt nhất? Các người biết cái gì là tốt nhất với tôi chứ? Tôi đã gặp đủ chuyện mệt mỏi rồi làm ơn tránh xa tôi ra! Nếu anh thật sự nghĩ cho tôi thì... đừng chen vào cuộc đời của tôi nữa! Được không?"

Nói đến đó, Hà Dương chẳng chút niệm tình mà gạt mạnh tay Tri Đồng xuống rồi lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Giờ đây, mọi thứ đối với cô bé nhỏ tuổi này đã trở nên quá tồi tệ... Cũng như những lần trước, anh chàng họ Hoàng chỉ còn biết đứng lặng lẽ, mắt dõi theo bóng dáng em gái và gấu thờ dài.

Ngay bàn VIP, Thục Nghi vừa uống rượu vừa quan sát Tri Đồng đang đứng trầm tư. Hiển nhiên, cô đã chứng kiến cuộc trò chuyện khá căng thẳng giữa anh với Hà Dương. Ánh mắt lo lắng, cái nắm tay, cô luôn bắt gặp những hành động ân cần ấy từ Tri Đồng dành cho Hà Dương. Chính thế, tâm trạng Thục Nghi càng bức bối bội phần. Cô đưa ly rượu lên môi uống liên tục.

Và cách đó mấy chục bước chân về phía quầy rượu, Phụng "tỷ" với Tấn Bò cùng ba tên đồng bọn của gã không ngừng hướng mắt về phía Thục Nghi.

"Là con bé ấy hả? Xinh đáo để!" – Tấn Bò rờ cằm, cười nham nhở.

"Xinh nổi gì? Con nhỏ đó là quỷ cái thì có!" – Phụng "tỷ" day nghiêng bởi còn cảm vụ mình bị tát đêm qua.

"Rồi rồi bà chị! Sao? Muốn tui này xử nó thế nào?"

"Thế nào à?" – Phụng "tỷ" cười gian trá – "Tuý! Mấy anh muốn làm gì thì làm! Vô tư đi! Miếng mồi ngon thế bỏ lỡ thì uổng, ha?"

Phụng "tỷ" héch mạt hời ả ý Tấn Bò. Gã lưu manh mau chóng hiểu cái nhìn đầy thách thức bốn cột đó nên cười hô hô. Tiếp, gã ra dấu cho ba tên đàn em cùng tiến về phía Thục Nghi. Còn Phụng "tỷ", chưa bao giờ lỏng lại hạ hê như lúc này khi nghĩ đến thứ khủng khiếp nhất mà đám đầu gấu ấy sẽ mang lại cho kẻ thù của mình. Đang theo dõi sự việc thì chợt cô chị đại thấy Tri Đồng vừa bước chậm chạp vừa suy nghĩ điều gì rất rối rắm bởi anh không ngừng gãi đầu chán nản. Nhoen miệng cười, cô liền đi lại gần chàng trai.

... Thục Nghi ngạc nhiên khi thấy bốn gã đàn ông bặm trợn lần lượt ngồi xuống ghế ngay đúng bàn VIP của mình. Tất nhiên đó là nhóm Tấn Bò. Chưa kịp cất tiếng hỏi thì cô nghe giọng Tấn Bò vang lên sang sảng:

"Cô em sao ngồi mình buồn ế? Bọn anh ngồi chơi chung nha?"

Thục Nghi, vốn không biết sợ ai nên đám lưu manh đầu đường xó chợ này đâu nhằm nhò gì, xua tay lắc đầu:

"Xin lỗi tôi mệt, chả có hứng phục vụ ai. Mấy anh thông cảm tìm cô khác."

"Chà chà, mồm to dữ! Thôi nào đừng có khó chịu, đã làm PR thì còn mệt với mõi xá gì. Phục vụ cho bọn anh đi rồi cô em được tiền boa hậu hĩnh." – Tấn Bò châm điếu thuốc, mắt nhìn hau háu thân hình mảnh mai của cô gái.

"Nè! Mấy anh không hiểu tiếng Việt hả? Tôi đã bảo không đứng bần!"

"Thằng nào chọc cô em giận hả? Nói đi, anh phục thù cho!"

Nghe Tấn Bò bảo thế tự dưng Thục Nghi nhớ đến Tri Đồng và một ý nghĩa vụt sáng... Đột ngột, nhóm người của Tấn Bò và Thục Nghi thấy ai đó bước đến ngay trước bàn VIP đồng thời hỏi bằng giọng khá trầm:

"Các anh là ai vậy? Sao lại giành chỗ của tôi?"

Tất cả ngược mặt nhìn lên thì thấy Tri Đồng đứng khoanh tay, đảo mắt hết một lượt đám người bặm trợn ngồi cạnh Thục Nghi.

"Chú mày là thằng nào?" – Tấn Bò neho neho mắt, hậm hực.

"Tôi là khách của cô ấy và bàn VIP các anh ngồi trước đó tôi đã đặt chỗ."

Tấn Bò toan đáp trả thì Thục Nghi tự dưng giơ tay ngăn lại rồi từ từ đứng dậy, mắt nhìn trực diện Tri Đồng bảo:

"Anh nói thế đuổi hết khách của tôi thì sao?"

"Khách?" – Tri Đồng khó hiểu – "Không phải tôi đã yêu cầu cô phục vụ một mình tôi thôi ư? Giờ lại còn khách gì nữa?"

"Có chuyện đó hả? Sao tôi không nhớ? Từ hồi nãy vào bar, anh đâu nói gì với tôi ngoài việc bám theo Hà Dương nên tôi nghĩ anh muốn con bé đứng bàn. Không còn lựa chọn, tôi đành tiếp khách khác thôi." – Thực Nghi trả lời với dáng vẻ nghênh nghênh.

"Tôi tìm Hà Dương vì có chuyện riêng chứ đâu phải bảo em ấy đứng bàn. Tôi định sau khi xong việc mới đến chỗ cô."

"Trễ rồi! Tôi đã có khách, mời anh tìm người khác. Hà Dương chẳng hạn."

Thấy Thực Nghi cứ chăm chăm vào Hà Dương nên Tri Đồng hiểu cô đang đang hiểu lầm mối quan hệ giữa mình với em gái vì thế anh mới đề nghị:

"Cô đi theo tôi, tôi sẽ giải thích rõ ràng chuyện này."

"Không cần, nhìn thôi cũng đủ hiểu. Mời anh đi chỗ khác để tôi làm việc."

"Đừng bướng bỉnh nữa, theo tôi mau."

Tri Đồng chỉ mới chạm nhẹ vào tay thôi nhưng Thực Nghi đã gạt phắt ra đồng thời lớn giọng: "Đừng có đụng vào tôi!!!"

Thoáng giật mình, Tri Đồng đứng ngớ ra. Mấy phút sau anh đưa mắt nhìn Thực Nghi bởi không hiểu cô đang nghĩ gì. Về phía Thực Nghi, thấy anh chàng họ Hoàng hướng mắt vào mình không chớp cô liền ngoảnh mặt đi thờ ra thật mạnh. Tóm lại bây giờ lòng cô vừa ngón ngang vừa rất giận...

"Áy chà, căng thẳng thế?"

Những người nọ thấy Phụng "tỷ" tiến đến gần, gương mặt lộ vẻ thích thú.

"Cậu chủ Hoàng, Thực Nghi đã bảo anh đừng làm phiền cô ấy tiếp khách thì anh cứ nghe đi. Nếu anh buồn thì có tôi đây mà."

"Nhưng tôi không..."

"Nào, tôi sẽ đứng bàn với anh!" – Không để chàng trai nói hết là Phụng "tỷ" đã quàng tay qua vai và nhanh chóng kéo anh rời khỏi bàn VIP.

"Tôi chưa giải quyết xong chuyện này."

"Tốt nhất anh đừng làm căng sự việc. Anh không thấy Thực Nghi đang tức giận hả? Nghe lời tôi, chờ cô ấy nguôi ngoai đã rồi tính tiếp chứ." – Phụng "tỷ" vờ ra vẻ là người muốn giúp xoa dịu tình hình.

Thấy lời cô PR bốc lửa đó khá chí lý nên Tri Đồng đành "ngoan ngoãn" rời khỏi đây mà chẳng hề phản ứng gì. Nhưng anh chẳng biết rằng hành động thuận theo Phụng "tỷ" của mình càng khiến Thực Nghi thêm giận điên. Dường như lúc này cô bắt đầu nghĩ: anh chàng họ Hoàng ấy là kẻ dễ dãi chẳng ra gì, hết tìm PR này rồi đến PR khác. rông mọi thứ đã trở lại như cũ, Tần Bò bấy giờ mới hỏi qua Thực Nghi:

"Giờ em còn nhã hứng phục vụ bọn anh không?"

Im lặng vài giây, Thực Nghi quay lại nhìn đám lưu manh mỉm cười thân thiện: "Tất nhiên! Tôi sẽ phục vụ cho cả bốn anh."

Thực Nghi ngồi xuống rồi cùng bốn gã đàn ông bặm trợn nâng ly uống rượu. Có cảm tưởng vì quá giận Tri Đồng mà cô muốn hành hạ chính mình.

Thấy Hà Dương đứng thẩn thờ, Thụy Trinh bèn đến bên cạnh rít thuốc hỏi:

"Sao mặt buồn vậy? Gặp chuyện gì hả?"

"Dạ, không có gì. Em hơi mệt thôi." – Hà Dương cố mỉm cười tự nhiên.

"Ủm mà sao không thấy Hạ Tuyết? Bình thường cô ấy đến bar sớm nhất."

"Nãy giờ em cũng chẳng thấy chị Hạ Tuyết. Đạo gần đây chị ấy hơi lạ, chắc là liên quan đến cậu Trọng vì mấy đêm trước anh ta không đến bar Gossi."

Không nói gì, Thụy Trinh hướng ánh mắt đầy nghĩ ngợi vào không gian tối om nơi đây, miệng khê khằng nhả khói.

Một lần nữa, Hạ Tuyết lại đứng trước cổng biệt thự họ Trọng. Mục đích cô đến đây đêm nay có lẽ đã quá rõ ràng! Dù không muốn và lòng đau đốn vô vàn nhưng vì không còn sự lựa chọn nào khác nên cô đành nuốt sự tủi nhục vào trong để gặp Trọng Lâm và thực hiện cuộc trao đổi hán đề ra. Hạ Tuyết biết Trọng Lâm sẽ cười khinh miệt và sỉ vả mình... Mỗi lần nghĩ đến cảnh ê chề đó là tìm cô muốn tan nát. Cô đã tự biến mình thành thứ rẻ tiền trước mặt người ấy! Đốn đau và nhục nhã làm sao! Đêm qua, Hạ Tuyết kiên quyết không qua đêm với Trọng Lâm vì một trăm triệu vậy mà ngay bây giờ, bản thân

phải cúi người xin hán tiền để cứu bố. Dẫu có căm ghét bao nhiêu thì bố vẫn là bố, lẽ nào cô nhẫn tâm để bọn cho vay độc ác lấy mạng ông?

Nghiet ngã! Hạ Tuyết thăm trách số phận mình sao lại khốn khổ như thế. Nhưng suy cho cùng cũng bởi cô đã sai lầm vì tạo ra trò chơi tình và tiền này. Nếu cô không lợi dụng Trọng Lâm thì mọi chuyện sẽ không tồi tệ đến thế. Và đây là cái giá cô phải trả cho hán! Đứng lặng lẽ trong mấy phút, Hạ Tuyết đưa tay gạt nhanh nước mắt và nhìn ngôi nhà lớn.

Không khóc, không đau đớn, không buồn bã, không gì hết mà rất bình thản khi Hạ Tuyết đứng đối diện với Trọng Lâm rồi khẽ khàng nói:

"Tôi đồng ý điều kiện của anh, xin anh giúp bố tôi trả nợ."

"Tôi đã đoán em sẽ làm thế này! Vì tiền mà!" – Trọng Lâm bảo thật rõ ràng.

"Ông ấy là bố tôi! Tôi không còn sự lựa chọn..."

Một khoảng lặng.

Hiểu! Trọng Lâm vốn rất hiểu Hạ Tuyết đồng ý qua đêm với mình vì người bố đang mắc nợ chứ không phải bởi số tiền một trăm triệu kia. Nhưng, hán vẫn muốn làm thế này để cưỡng ép và giày vò cô. Bởi quá hận! Chưa kể, sau khi biết rõ tình cảm mà Hạ Tuyết dành cho Trương Hải Luân sâu sắc đến mức nào thì Trọng Lâm thêm căm phẫn. Ghen. Tính chiếm hữu bắt đầu trỗi dậy dữ dội trong con người hán. Vì vậy, đã không thể dừng lại...

"Người đâu!"

Sau tiếng gọi của Trọng Lâm thì cửa phòng mở, một cô hầu đi vào cúi người lễ phép: "Dạ cậu chủ cho gọi."

"Đưa cô Hạ vào phòng tắm rửa và thay quần áo."

"Vâng thưa cậu chủ." – Cô hầu nhìn sang Hạ Tuyết – "Mời cô Hạ!"

Đứng bất động khoảng mấy phút, sau cùng Hạ Tuyết chậm rãi quay lưng cất bước ra ngoài đi theo cô hầu. Còn lại một mình, Trọng Lâm ngồi phịch xuống giường, cúi đầu và nén tiếng thở dài nặng nề. Hán sẽ là người đàn ông đầu tiên của Hạ Tuyết. Vui? Nếu bảo không thì thật giả tạo. Thế nhưng, hán đã ước giá như cô đừng đến đây chấp nhận điều kiện trao đổi thì chẳng phải hay hơn ư? Vì sao, tìm Trọng Lâm lại đau đớn như bị ai giày xéo thế này?...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Góc khuất 30: Ngã giá (17+)

"Đồ nào! Hôm nay phải uống cho thật say mới được về!" – Thực Nghi hơ hơ ly rượu ra trước mặt lần lượt bốn tên, cười cười.

Thấy cô gái có vẻ say say, Tấn Bò liền đưa mắt nhìn sang ba tên đàn em ra dấu. Nhanh chóng, bốn gã đàn ông nhanh chóng kéo thốc cô dậy và âm thầm đưa đi ra ngoài. May thay từ phía xa, Tri Đồng tỉnh cờ trông bắt gặp đám người lưu manh nọ lên lút đưa Thực Nghi rời khỏi bàn VIP. Đáng về mờ ám của chúng khiến anh nghi ngờ ngay. Biết Thực Nghi sắp xảy ra chuyện chẳng lành, Tri Đồng lập tức đứng dậy.

"Anh đi đây vậy?" – Bên cạnh, Phụng "tỷ" cũng ngà ngà say, kéo dài giọng.

"Tôi đi đây một lát."

"Hà, đi tìm con bé Lý Thực Nghi nữa chứ gì." – Phụng "tỷ" nốc cạn ly rượu – "Con quỷ cái đó thì có gì tốt chứ? Để xem kỳ này bị bốn thằng chơi xong thì nó còn dám lên mặt ta đây với Lê Phụng này không?"

"Cô nói cái gì??" – Tri Đồng hét sức kinh ngạc.

Đối diện, Phụng "tỷ" giật mình bịt miệng lại. Vì ngấm men rượu nên cô đã không đủ tỉnh táo kiểm chế nổi cảm hận đối với Thực Nghi để rồi vô tình thốt ra những điều vừa rồi.

"Vậy ra đám bạn này là do cô thuê?"

Trông đôi mắt đảo liên tục của Phụng "tỷ" thì Tri Đồng đã có câu trả lời. Không nhiều lời, anh tức tốc rời khỏi đó để kịp đuổi theo nhóm lưu manh.

"Anh không được đi! Tại sao anh chọn Thực Nghi mà không chọn tôi?" – Phụng "tỷ" giữ tay đối phương lại, hỏi gấp gáp.

"Tránh ra!" – Tri Đồng đẩy mạnh Phụng "tỷ" rồi chạy vụt đến lối hành lang dẫn ra bên ngoài bar.

Lúc này Tấn Bò và đàn em của hắn đang lôi Thục Nghi vào một con hẻm nhỏ tối om. Tất nhiên, chúng định giờ trò cường đoạt cô.

"Buông ra! Lũ khốn nạn!" – Thục Nghi vùng vẫy, miệng la hét âm ỉ.

"Cô em càng phản kháng, bọn anh càng thấy vui đó!" – Tấn Bò cười hề hả.

"Các người muốn gì???" – Thục Nghi lùi sát vào tường, gần từng chữ.

"Còn gì nữa. Bốn thằng mà một con thì xảy ra chuyện gì ta!"

Dứt lời, đám lưu manh định nhảy bổ vào Thục Nghi thì bỗng: "Dừng lại!"

Thình lình có kẻ phá đám nên nhóm Tấn Bò bức bối quay lại. Dù con đường khá tối nhưng ánh đèn neon vàng vọt trên cao cột điện vẫn đủ soi sáng bóng dáng của một nhóm gồm chừng sáu bảy người. Và Thục Nghi vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra chàng trai đứng đầu chẳng ai xa lạ, Tri Đồng. Anh đang hướng cái nhìn về phía đám lưu manh đồng thời cất giọng hơi trầm nhưng khá to: "Mau thả cô ấy ra!"

Tấn Bò nheo mắt, nhanh chóng buông tay Thục Nghi rồi chậm rãi nhích từng bước lại gần đối phương:

"Mày là thằng nào? Định làm anh hùng hả? Mày tới số đó thằng nhãi!"

Không nói gì thêm, Tri Đồng nhìn ra phía sau giống như ra hiệu cho nhóm vệ sĩ áo đen. Cúi người y lệnh, bảy tên vệ sĩ lần lượt tiến đến ngay trước mặt Tấn Bò và ba tên đàn em. Bóp bóp tay, bẻ cổ xong họ nhanh chóng lao bổ vào bọn chúng... Trong lúc đó thì Tri Đồng đến đỡ lấy Thục Nghi đứng nghiêng ngả trong góc tường do say rượu. Thế nhưng, cô nàng lại phản ứng dữ dội bằng cách gạt tay chàng trai ra đầu anh vừa mới cứu mình xong.

"Đừng đụng vào tôi!"

"Hãy nghe tôi nói."

"Không cần!" – Thục Nghi gần như gất lên, vẻ kích động – "Đề tôi yên!"

Một cách bất, Tri Đồng dùng hai tay ôm chặt Thục Nghi vào lòng.

"Em hãy thôi đi!"

Giọng Tri Đồng lớn đến mức khiến Thục Nghi giật mình và hoàn toàn bất động trong vòng tay ghì siết đó. Hơi ấm nồng nàn từ một cơ thể to lớn bao phủ lấy cả người làm cô như chợt tỉnh khỏi men rượu. Đôi mắt mở to và cô dường như chẳng còn cảm nhận được sự hiện diện của chính mình.

"Đừng bước bình nữa! Em cứ hành hạ bản thân mình như vậy, anh đau lắm!" – Nhắm mắt Tri Đồng nói khẽ vào tai Thục Nghi, giọng nghe lạc hẳn.

Bản thân trong vài giây, sóng mũi Thục Nghi cay cay, cổ họng thì sắp nghẹn đến nơi khi cố gắng nói lên những điều này:

"Nếu anh... đã không có chút tình cảm gì với tôi thì xin đừng đối xử tốt với tôi làm gì! Anh cho tôi hy vọng để rồi chà đạp nó!"

"Lẽ nào tình cảm anh dành cho em thế nào, em không hiểu sao?"

"Không đúng! Rõ ràng, người anh thích là Hà Dương..."

"Em hiểu lắm rồi! Hà Dương là em gái ruột của anh!"

Tri Đồng vừa dứt lời thì Thục Nghi ngay lập tức đẩy nhẹ anh ra, tròn xoe mắt kinh ngạc: "Cái gì?! Hà Dương là... là em gái anh?!"

"Phải." – Tri Đồng gật đầu, thờ dài thườn thượt – "Chuyện kể ra dài dòng lắm. Tóm lại, anh với Hà Dương không có gì cả bởi cả hai là anh em ruột!"

"Thật ư?" – Thục Nghi hồ nghi hỏi.

"Không tin, em cứ gặp trực tiếp Hà Dương mà hỏi. Con bé đã dặn anh không được cho bất kỳ ai ở bar Gossi biết mối quan hệ này nhưng để em không hiểu lầm nữa thì anh đành phải nói sự thật thôi."

Trông vẻ mặt nghiêm túc của Tri Đồng thì Thục Nghi hiểu anh không nói dối. Chính vì vậy cô đã ngó ngò. Vậy hoá ra, mấy ngày qua cô hoàn toàn hiểu nhầm hai người họ. Chưa bao giờ, Thục Nghi thấy bản thân ngu ngốc như thế. Đáng lý cô nên hỏi rõ anh.

"Sao? Em vẫn chưa tin à?" – Tri Đồng dò xét.

Thục Nghi cứ nhìn Tri Đồng không chớp mắt và rất nhanh sau đó, hai dòng nước ấm nóng bỗng chực trào chảy dài. Lần đầu tiên, cô nhận ra lòng mình thanh thản nhẹ nhõm quá đỗi và cũng là lần đầu tiên trái tim ngập tràn hạnh phúc đến vậy. Cố gắng kiềm nén dòng cảm xúc sắp vỡ oà, Thục Nghi chỉ nói được ba từ ngắn ngủi: "Em xin lỗi...!"

Ban đầu là ngạc nhiên nhưng tiếp đến Tri Đồng liền mỉm cười. Nhẹ nhàng lần chậm rãi, anh lại ôm cô vào lòng. Đôi tay dịu dàng vuốt nhẹ mái đầu Thục

Nghị, Tri Đồng thâm thì trong khi cô bật khóc nước nở trên vai anh... Lòng cô như trút bỏ được gánh nặng. Nhẹ.

Đang cúi đầu lặng thinh thì Trọng Lâm nghe có tiếng mở cửa. Nhanh chóng ngược mặt lên, hắn thấy Hạ Tuyết mặc áo choàng ngủ đang từ từ bước đến bên giường ngồi xuống. Cô nhìn hắn, đôi môi ngập ngừng nói trong khi hai bàn tay siết chặt vào nhau: "Hãy làm những gì anh muốn."

Thoáng bất động trong vài phút, Trọng Lâm khẽ khàng đưa tay chạm nhẹ lên gương mặt buồn bã của Hạ Tuyết. Nỗi buồn tưởng chừng như đã làm ngưng đọng vẻ đẹp đó. Không chân chừ, hắn khẽ sát mặt lại gần hơn – như những lần trước – nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô. Bắt đầu một nụ hôn có thể sẽ kéo dài, rất dài. Về phía Hạ Tuyết, cô dĩ nhiên không phản ứng gì ngoài việc nhắm mắt lại và đón nhận nụ hôn từ Trọng Lâm. Vẫn rất dịu dàng nhưng sao tim cô lại đau đớn quá đỗi. Ngọt ngào. Ngây ngất. Trân trọng. Cũng bởi thế mà Hạ Tuyết thấy đau vì có thể đây sẽ là lần cuối cùng hai bờ môi này còn chạm vào nhau đầy yêu thương như vậy... Giọt lệ trong suốt chảy ra từ đuôi mắt Hạ Tuyết. Khóc.

Hai tay Trọng Lâm siết chặt cánh tay Hạ Tuyết, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn. Và thậm chí nó trở nên vội vã cuồng quýt và dữ dội. Đột ngột Trọng Lâm ngừng lại. Đôi môi đầy cuồng nhiệt của hắn mau chóng rời khỏi môi Hạ Tuyết... Rồi hắn nhìn cô không chớp mắt đồng thời hai bàn tay di chuyển xuống dây cột áo choàng ngủ định mở ra. Dù biết Trọng Lâm sẽ làm gì nhưng Hạ Tuyết vẫn giữ tay hắn lại, như một phản xạ tự nhiên. Chính xác, cô đang sợ! Một nỗi sợ khiến trái tim đập mạnh kinh khủng. Cô hướng ánh mắt sâu thẳm vào hắn. Có chút mong mỏi... Hiểu Hạ Tuyết nghĩ gì, Trọng Lâm vẫn chẳng buông tay khỏi dây cột, khẽ cất tiếng:

"Đã quá muộn để dừng lại! Tôi không thể dừng."

Lặng im

Sau cùng người phải bỏ tay lại là Hạ Tuyết. Đã đến nước này thì cô đành phải chấp nhận buông xuôi, để mọi thứ diễn ra theo đúng ý nó.

Thấy Hạ Tuyết không còn phản ứng gì nữa, Trọng Lâm – không quá nhanh nhưng cũng không quá chậm – tháo tung dây cột ra và nhẹ nhàng kéo lớp vải áo choàng ngủ xuống. Một cơ thể trần trụi mềm mại hiện ra trong đáy mắt đứng yên của hắn. Lần đầu tiên hắn được thấy rõ tất cả mọi thứ trên người cô gái mình yêu. Đối với Hạ Tuyết, Trọng Lâm cảm giác thật khác so với những cô gái trước kia. Máu chảy dồn dập, tim cứ loạn nhịp và hắn nhận ra người mình nóng ran. Đẹp! Cơ thể Hạ Tuyết thật đẹp với làn da trắng mịn như em bé. Chẳng có một chút tí vết.

"Em đẹp lắm!"

Nghe Trọng Lâm nói vậy Hạ Tuyết xấu hổ và rất ngượng. Tức thì, cô đưa hai tay lên bắt chéo che ngang bộ ngực trần, gương mặt đỏ bừng cúi gằm.

"Đừng... anh đừng nhìn như thế. Tôi ngượng chết đi mất!"

Quan sát dáng vẻ vô cùng bối rối của Hạ Tuyết, Trọng Lâm không bảo thêm gì nữa mà chỉ khẽ khàng nắm lấy hai tay cô nhẹ nhàng kéo ra. Hắn muốn được thấy tất thân thể nguyên vẹn nhiều hơn.

"Tôi sẽ không làm em đau đâu!"

Còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần là bất ngờ Hạ Tuyết bị Trọng Lâm ấn nhẹ nằm xuống giường. Lúc trấn tĩnh lại thì cô đã cảm nhận được sự vuốt ve dịu dàng từ đôi tay hắn.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Ngón tay Trọng Lâm chạm đến đầu trên da thịt Hạ Tuyết là trái tim trong lồng ngực đập liên hồi. Cô hồi hộp đến mức đầu óc muốn nổ tung. Hàng ngàn xúc cảm kỳ lạ xuất hiện trỗi dậy cơ thể. Hạ Tuyết gần như giật nảy người vào cái lúc Trọng Lâm cúi mặt hôn lên khe ngực mình. Chưa hết, đôi môi ướt của hắn chạm rớt lướt xuống phần bụng và xuống dưới nữa... Nóng! Hạ Tuyết thấy nóng kinh khủng! Những cảm xúc hỗn loạn này lần đầu tiên xuất hiện trong cô. Điện mất! Hạ Tuyết nhủ thầm và nhắm mắt lại, bàn tay siết chặt lớp vải nệm của chiếc giường. Cô chỉ biết bỏ mặc hắn muốn làm gì thì làm... Và chẳng hiểu sao, dòng lệ tiếp tục chảy ra từ đuôi mắt.

... Lúc Trọng Lâm đi vào trong mình, Hạ Tuyết đau đến nỗi răng cắn chặt và suýt bật khóc. Thế nhưng, Trọng Lâm đã lập tức hôn vội lên môi cô để ngăn không cho tiếng khóc bật ra. Rất nhanh hắn tựa đầu vào trán cô, thở mạnh rồi nói khẽ: "Đừng lo!... Sẽ qua nhanh thôi."

Mất ướt đầm, Hạ Tuyết gật đầu. Đau lẫn sợ. Cô không biết làm gì. Chỉ chờ có vậy, Trọng Lâm mau chóng luồn những ngón tay vào tay cô, siết chặt...

Đó là đêm đầu tiên của Hạ Tuyết, với người con trai mình yêu nhưng sao cô lại thấy đau đớn vô cùng. Có cả sự tủi nhục khinh bỉ chính bản thân.

Bên ngoài màn đêm bao phủ khắp nơi. Và trong ngôi biệt thự sang trọng đó một cuộc ngã giá đã xong...

Những tia nắng buổi sớm len qua cửa sổ hắt nhẹ lên gương mặt đang say giấc khiến Trọng Lâm choàng tỉnh. Hắn mệt mỏi cựa mình đồng thời xoay qua bên cạnh. Trống trải. Hạ Tuyết không còn nằm trên giường nữa. Từ từ ngồi dậy, hắn đưa tay bẻ cổ. Mấy phút sau, Trọng Lâm đảo mắt nhìn sang phần giường mà Hạ Tuyết đã nằm tới qua. Chẳng còn gì ngoài phản nệm vải nhẵn nhúm... Những hình ảnh của cuộc ái ân tràn về chiếm ngự hết đầu óc trống rỗng của hắn. Cuối cùng, Trọng Lâm cũng đã làm chuyện đó với người con gái mình yêu. Khi ấy, hắn hồi hộp đến không tả nổi. Dẫu vậy, hắn vẫn không thấy hạnh phúc trọn vẹn. Hắn vì việc làm này là do cưỡng ép.

Đang thờ người thì chợt Trọng Lâm thấy có vết máu đỏ sẫm màu ngay chỗ của Hạ Tuyết. Người có đầy kinh nghiệm như hắn dễ dàng biết đó là cái gì.

Bất động, Trọng Lâm cứ ngồi nhìn chăm chăm dấu vết ấy. *Hắn là người đầu tiên của cô!*

"Em tưởng thế này là kết thúc ư? Không. Cuộc trả thù của tôi vẫn chỉ mới bắt đầu!" – Với đôi mắt chứa đầy toan tính, Trọng Lâm khề lăm bằm..

Hạ Tuyết đưa mấy cọc tiền toàn giấy polyme 500.000 mới tinh cho bố, nói rõ ràng: "Đây là một trăm triệu! Bố cầm lấy và trả nợ."

Người đàn ông trung niên sừng sốt rồi nhanh chóng cầm lấy món tiền lớn.

"Ồ đâu mà con kiếm ra được vậy?"

"Bố không cần biết."

"Chẳng lẽ, con đến nhờ cậu ám họ Trọng kia?"

"Đã bảo bố đừng hỏi nữa. Từ giờ, xem như tôi trả hết cho bố món nợ sinh thành. Chúng ta không còn mối quan hệ gì nữa!"

"Con nói gì thế...?" – Người đàn ông này hết sức kinh ngạc.

"Giữ gìn sức khoẻ. Vĩnh biệt bố!"

Dứt lời, Hạ Tuyết lập tức quay lưng bước vội ra khỏi phòng mặc tiếng gọi thất thanh của bố... Cô đi với những giọt nước mắt âm thầm lặng lẽ rơi dài.

Sáng vào lớp, Hà Dương tình cờ đụng mặt Thế Anh. Dường như quá bất ngờ nên cả hai đều thoáng lúng túng. Tất nhiên đối với Hà Dương là đang nghĩ liệu hôm qua anh chàng lớp trưởng có xem lá thư giải thích của mình hay không. Còn về phía Thế Anh thì chính bởi đã xem qua lá thư gửi từ cô bạn nên ngay lúc này cậu mới thấy khó xử.

"Chào cậu."

Tròn xoe mắt ngạc nhiên khi nghe Thế Anh cất tiếng chào trước, Hà Dương liền trả lời: "Chào, buổi sáng tốt lành."

Đối diện, Thế Anh tự dưng gãi đầu rồi không biết phải đáp lời sao nên đành cười cười xong sau đó chậm rãi đi ngang qua Hà Dương. Dù bản thân rất muốn lên tiếng nói gì đây với cô bạn nhưng chẳng hiểu thế nào mà mỗi cậu cứ dính chặt còn đôi chân giống như bị điều khiển phải bước đi ngay. Lòng cậu cứ rối bời, không thể suy xét để điều chỉnh thái độ của mình. Còn Hà Dương, trước hành động khá lạnh nhạt và bỏ mặc của Thế Anh, cô đứng bất động trong chốc lát rồi tiếp theo khẽ cúi đầu lặng im.

Giờ nghỉ trưa hôm ấy, trong thư viện Thế Anh đang đứng dựa lưng vào kệ sách xem tài liệu tham khảo ôn thi thì chợt nghe giọng của Hà Dương vang lên ngay phía bên kia kệ, thật nhỏ nhưng đủ để cậu nghe rõ được.

"Xin cậu đừng quay qua và hãy khoan bỏ đi trước khi nghe mình nói những điều này." – Hà Dương nhìn tấm lưng áo somi trắng của anh chàng lớp trưởng qua các kệ hồ sách – "Mình không biết cậu đã xem lá thư hôm qua mình cố tình nhét vào cặp cậu chưa... Mình xin lỗi vì đã nói dối mình phụ việc ở tiệm bánh pizza. Đúng vậy. Đêm trước như cậu đã thấy, mình làm thêm trong bar. Một PR! Chắc cậu cũng hiểu PR trong bar nghĩa là gì!"

Đôi mắt không chớp dán chặt lên những dòng chữ trên trang giấy nhưng thật chất lại đang nghĩ ngợi không ngừng, Thế Anh vẫn đứng yên lặng lắng nghe.

"Thật xấu hổ khi mới học cấp III mà mình phải làm ở bar. Nhưng mình không còn lựa chọn. Lớn lên không có bố bên cạnh, mẹ lại mắc bệnh thần kinh, mình chẳng có lấy một người thân. Cuộc sống lại quá vất vả và chính vì vậy mình đành nhận nhục xin làm PR." – Giọng Hà Dương bắt đầu hơi nghẹn – "Nhưng, mình tuyệt đối không qua đêm. Mình chỉ nói chuyện và uống rượu với khách. Thỉnh thoảng cho khách ôm nắm tay vậy thôi. Mình đã định làm ở bar năm nay, khi thi vào đại học xong mình sẽ đi xin việc khác."

Nghe tiếng Hà Dương lạc dần và dứt quãng, lòng Thế Anh xót xa. Rất muốn có thể đến bên cạnh ôm cô vào lòng an ủi nhưng sao cậu không làm được. Sợ. Một nỗi sợ vô hình mà to lớn đang trói buộc đôi chân như dính chặt xuống nền đất và cậu chẳng thể làm được gì ngoài việc lặng thinh.

"PR là công việc vất vả. Hơn một giờ sáng mình mới về đến nhà. Một mõi đến mức nhiều lúc mình muốn ngã ngửa, buồn xuôi mọi thứ. Cái nghề này sắp huỷ hoại sức khoẻ mình." – Không thấy cậu bạn đáp lời hay phản ứng, Hà Dương ngừng lại ít phút rồi tiếp – "Mình chỉ muốn nói bấy nhiêu thôi. Tóm lại mình mong cậu hãy hiểu cho mình... Hiểu rằng vì hoàn cảnh ép buộc mình mới làm ở bar chứ không phải do bản thân là đứa con gái hư đốn chẳng ra gì. Cảm ơn cậu vì đã lắng nghe mình."

Nói xong Hà Dương mau chóng quay lưng, rời khỏi thư viện thật vội vã. Còn Thế Anh vẫn không thay đổi tư thế đứng bất động, lưng dựa vào kệ sách. Chính xác, cậu đang cố kiềm nén những xúc cảm dữ dội nào đó sắp bùng phát ngay bên trong cơ thể mình. Thật khó khăn để chịu đựng chúng. Gấp tư liệu lại và hai tay buông xuôi, Thế Anh ngã đầu ra phía sau kệ nhắm mắt, miêng thờ dài nghe vô cùng nặng nề. Cậu tự hỏi bản thân phải làm gì đây? Lúc biết Hà Dương làm PR ở bar, Thế Anh hoang mang lẫn bản thân khôn tả, cả đêm thức trắng không ngủ được. Nhưng lá thư hôm qua cùng những lời giải bày ban nãy của cô giờ đây lại khiến cậu nặng lòng quá đỗi. Anh chàng lớp trưởng tự hỏi, rốt cuộc nên làm sao cho đúng?...

Thư viện vắng bóng người, chỉ còn nghe âm thanh thời gian trôi chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Góc khuất 31: Ly rượu mê

"Thật à? Cậu với Trang Trang đã làm lành?" – Hạ Tuyết mừng rỡ hỏi Hải Luân khi cả hai cùng đi ra ngoài cổng trường lúc tan học.

"Ừm, chiều qua Trang Trang đến nhà xin lỗi mình, hai đứa sau cùng đã giảng hoà." – Hải Luân cười kể lại mọi chuyện.

"Vậy thì tốt quá! Mình cũng mong cả hai trở về như cũ."

Nghe giọng nói đầy vui vẻ của Hạ Tuyết, Hải Luân chợt hỏi nghe trầm hẳn:

"Cậu... rất mừng khi mình về lại với Trang Trang à?"

"Ừ, hiển nhiên. Nhưng sao cậu lại hỏi lạ lùng vậy?"

"À mình hỏi vu vơ thôi, cậu đừng bận tâm." – Hải Luân cười nhạt, cố che giấu cảm xúc khác lạ mà chẳng hiểu lý do gì lại xuất hiện trong mình.

Tuy nhận ra Hải Luân không được bình thường như mọi lần nhưng Hạ Tuyết cũng chẳng muốn hỏi nhiều. Rất nhanh, cô liền bảo:

"Để mình cầm giúp cậu cái túi về, nó hơi nặng quá đó."

Vừa gật đầu Hải Luân vừa đưa chiếc túi da phòng to cho Hạ Tuyết. Trong lúc đón lấy đồ, tay cô vô tình chạm vào bàn tay mềm mại như con gái của chàng trai. Không rõ sao nhưng cô đã phản ứng khá mạnh khi lập tức rút tay lại, đồng thời bối rối nói: "Xin... xin lỗi cậu."

Lần này đến lượt Hải Luân ngạc nhiên vì nghe giọng cô vô cùng lúng túng.

"Mình thấy việc này có gì đâu, sao cậu phải xin lỗi rồi rít thế?"

Đối diện, Hạ Tuyết thoáng im lặng. Đúng là việc tay chạm tay vẫn rất bình thường nhưng vì Hạ Tuyết nghĩ đến chuyện giờ đây bản thân đã không còn trong trắng như xưa nữa nên thật xấu xa nếu cô chạm vào người Hải Luân – chàng trai lương thiện tốt đẹp như thế. Đúng hơn, Hạ Tuyết thấy mình chẳng còn xứng đáng nữa khi đã thuộc về người khác...

"Ồ, chắc do hơi giật mình." – Hạ Tuyết trả lời vụng về.

Còn Hải Luân thì bắt đầu cảm giác, cô bạn đang che giấu điều gì rất khó xử.

Cách chỗ cổng trường đại học một khoảng khá xa ở phía bên kia đường, Trọng Lâm đang đứng dựa lưng vào chiếc mô tô, mắt nhìn đắm đắm cảnh Hạ Tuyết nói cười vui vẻ với Hải Luân. Thậm chí lúc hai người họ chuẩn bị lên xe buýt, cái nhìn lạnh lùng vô cảm của hắn vẫn không rời khỏi họ. Khẽ khàng lấy điều thuốc ra châm lửa rồi đưa lên môi, Trọng Lâm rít thuốc thật dài và lâu. Khi nhà những làn khói trắng đục ra ngoài không trung, đôi mắt hắn phản chiếu hình ảnh bầu trời buổi trưa hè. Trống rỗng. Vô định.

Tối. Bar Gossi.

Xúi quẩy làm sao khi Hà Dương đứng ngay cửa bar chưa được lâu thì đã bị một ông khách đi ngang qua quấy phá. Thấy cô bé mặt non chẹt, dáng thanh mảnh, làm PR mà trông cứ như gái nhà lành nên ông ta khoái lắm cứ nằng nặc ép cô đi khách. Tất nhiên, Hà Dương quyết liệt từ chối. Cố vùng vẫy để thoát khỏi cái nắm tay ghì siết của lão dê xòm nhưng xem ra cô có vẻ yếu thế. Còn chưa biết phải làm gì đột ngột Hà Dương thấy ai đó túm lấy cổ áo vị khách sỗ sàng kia rồi nhanh như cắt quật ngã ông ta nằm sòng soài ra đất. Sau mấy phút ngẩn người, bấy giờ Hà Dương mới đưa mắt nhìn vị ân nhân vừa cứu mình và cô hết sức kinh ngạc khi thấy đó là Thế Anh.

"Cậu... Thế Anh..."

Lúc ấy, Thế Anh không quan tâm đến lời Hà Dương mà chỉ nhìn ông khách đang lồm cồm ngồi dậy, bảo rõ ràng:

"Cậu ấy đáng tuổi con cháu chú đó! Sao chú có thể làm thế?"

"Mày nói cái gì thẳng oắt này?" – Ông khách loạng choạng do men rượu, gất gỏng.

"Chú không được đụng đến cậu ấy nữa, nếu không thì cháu sẽ nặng tay đó."

Trông tình cảnh hơi xấu đi, Hà Dương liền chen vào ngăn Thế Anh lại rồi cúi đầu với ông khách nọ, miệng xin lỗi không ngừng:

"Dạ, cậu chưa hiểu chuyện nên mới vậy, anh bỏ qua. Em không đi khách, anh thông cảm chọn cô PR khác! Thành thật xin lỗi!"

Thấy Hà Dương cúi đầu liên tục và nhìn gương mặt Thế Anh đầy giận dữ, ông khách trung niên nọ lăm bầm gì đó trong miệng xong cuối cùng cũng bước cao bước thấp đi vào trong bar. Xem như mọi chuyện đã ổn.

"Chú đó lớn hơn mình cả chục tuổi mà cậu lại gọi anh sao?" – Thế Anh khoanh tay, bực bội.

"Khách đi bar, PR như mình đều phải gọi vậy hết. Đến nỗi một ông già bạc đầu mình vẫn phải kêu bằng anh. Nhưng sao cậu lại đến đây?"

"Mình đến lớp luyện võ nhân tiện đến xem cậu thế nào."

"Cậu... không còn ghét mình nữa hả?" – Hà Dương trở mặt.

"Ai nói là mình ghét cậu? Đúng là mình có hoang mang khi biết cậu làm ở bar nhưng sau khi xem lá thư và nghe những điều cậu nói sáng nay thì mình cũng hiểu được một phần nào đó chuyện cậu trở thành PR."

"Thật chứ?" – Hà Dương rạng rỡ – "Ồi, hay quá! Cảm ơn cậu, Thế Anh!"

Còn chưa dứt tiếng reo là Hà Dương đã ôm chầm lấy cổ Thế Anh, vui mừng. Bất ngờ vì bị cô gái mình thích ôm nên anh chàng lớp trưởng lập tức đỏ mặt, cả người cứng đờ và hai tay thì xụi lơ. Chưa kể cách ăn mặc quá ư người lớn của Hà Dương khiến cậu tự dưng nhận ra cô thật... xinh đẹp quyến rũ.

"Ờ ừ... cổ mình hơi đau." – Thế Anh nói lảng, mặt phải xoay đi hướng khác.

"Hi hi, mình xin lỗi." – Vòng tay Hà Dương chậm rãi rời khỏi cổ cậu bạn.

Cố lấy lại nét mặt bình thường, Thế Anh giải đầu bảo với giọng hơi vắn vơ:

"Vì mỗi đêm đều đến lớp học võ nên từ giờ mình sẽ tranh thủ ghé qua chỗ cậu một chút. Nếu hôm nào tan học sớm, mình vào trong bar gọi cậu phục vụ... Và lại, tiện giúp cậu xử lý những ông khách háo sắc giống ban nãy."

"Cậu vào bar luôn hả? Nhưng cậu đâu có biết uống rượu."

"Bar vẫn cho gọi Coca, Pepsi, 7Up được mà. Mình uống nước ngọt thôi."

Nghếch mặt trong mấy giây, Hà Dương liền phì cười trước kiểu đi bar trong sáng của anh chàng lớp trưởng. Đúng là ngốc! Đi bar đâu phải dễ vậy...

"Thôi, cậu ghé thăm mình là vui rồi, đừng vào bar. Trong ấy phức tạp lắm, cậu không chịu nổi đâu. Chưa kể, đi bar mỗi ngày như thế tốn tiền đấy."

"Mình chỉ bảo là những khi tan học sớm thôi..."

"Cậu yên tâm, mình tự xoay sở được. Mấy chị trong Gossi tốt với mình lắm, nếu mình bị ức hiếp họ sẽ bênh vực ngay. Vậy hen! Cậu đừng lo."

Thấy Hà Dương kiên quyết như vậy, Thế Anh cũng đành gật đầu nghe theo.

"Ừm, hiểu. Cậu phải cẩn thận nhé. Giờ mình đến lớp tập võ, gặp cậu sau."

Dõi theo bóng dáng cao gầy của Thế Anh khuất xa, Hà Dương thở phào nhẹ nhõm. Cô vui vì cậu bạn đã cảm thông cho mình. Vậy là xem như gánh nặng này đã được trút đi.

"Duong!" – Chợt Quỳnh Anh xuất hiện gọi – "Chị Nghi sắp rời khỏi Gossi luôn rồi, chị em mình vào trong nói gì đó với chị ấy đi."

Nhìn gương mặt tiếc nuối của mọi người, Thục Nghi cười bảo:

"Thôi nào! Chị là rời khỏi bar Gossi chứ có phải Nghi đi chết đâu mà sao mặt ai cũng như đưa đám vậy. Thỉnh thoảng, Nghi sẽ về thăm mọi người."

"Đột nhiên nói nghỉ là nghỉ luôn, đường đột quá chừng." – Bình Mai tặc lưỡi – "Bộ em có việc làm mới hả hay kiếm được anh nào giàu sụ đấy."

"Phải đó! Sao nghỉ ngang hông thế? Bất ngờ thiệt chứ."

Nghe câu hỏi tiếc nuối của Thu Ánh, Thục Nghi chỉ biết mỉm cười, trong đầu nhớ về chuyện đêm qua...

Sau khi chờ Thục Nghi nín khóc và bình tĩnh lại, Tri Đồng liền đề nghị:

"Anh thấy em nên nghỉ làm ở bar. Tính em ương bướng lại dễ bị nói khích thế nào cũng có ngày rước họa vào thân. Và lại, anh thật sự không muốn trông cái cảnh em đứng bàn phục vụ cho mấy tên không ra gì."

"Nhưng không làm PR thì em biết làm gì? Người thất học như em, chỗ nào mà chịu nhận?" – Nắc khẽ, Thục Nghi trả lời ngập ngừng.

"Chuyện đó, anh sẽ nghĩ cách... Nói chung, em đừng làm PR nữa."

Trông nét mặt nghiêm túc của Tri Đồng, Thục Nghi giấu tiếng thở dài. Vốn dĩ có ai lại thích làm ở bar, cũng vì hoàn cảnh ép buộc và trên hết là thất học không bằng cấp. Bởi gia đình quá nghèo nên cô phải nghỉ học khi vừa lên lớp bốn. Giờ ngoài việc đọc viết chữ rồi tính toán đơn giản ra, cô còn làm được gì... Đang rối bời với vô số dòng suy nghĩ ngổn ngang thì chợt Thục Nghi thấy ngay túi áo vet Tri Đồng mặc có tấm bảng nhỏ màu vàng để tên công ty ELLE. Tức thì, một ý tưởng mau chóng xuất hiện.

"Đúng rồi! Hay anh cho em vào công ty ELLE của anh làm việc đi!"

"Vào công ty ELLE?" – Tri Đồng nhủ mảy – "Nhưng việc tuyển người rất kỹ lưỡng, nếu không có bằng cấp thì..."

"Em có báo anh cho em làm việc ở văn phòng đâu chứ. Ừm... em làm tạp vụ cũng được mà. Anh là giám đốc, chỉ cần vài ba câu nói chắc sẽ được nhỉ?"

"Em chịu làm tạp vụ à?"

"Trời! Người không bằng cấp như em được xin làm tạp vụ cho một công ty lớn như thế là may mắn lắm rồi, em nào dám đòi hỏi. Đừng lo, cực mấy em cũng chịu được vì lúc nhỏ em quen đi làm thuê cho người ta."

Đảo mắt, Tri Đồng có vẻ hơi lưỡng lự. Tuy nhiên, ý này của Thục Nghi không đến nỗi tệ. Dẫu sao trước tiên điều quan trọng là đưa cô ra khỏi bar Gossi, còn các vấn đề khác từ từ tính tiếp...

Bỗng có người lay gọi: "Ê, làm gì thần thờ thế? Sao im re vậy?"

Thục Nghi thoáng giật mình, quay qua:

"Hả? À, không sao. Mà sao không thấy Hạ Tuyết với cả Hà Dương đâu?"

"Hạ Tuyết chưa vào. Còn Hà Dương kia, mới nhắc đã có, linh thật!"

Đúng lúc Hà Dương bước đến gần, vẻ mặt vẫn còn ngạc nhiên, hỏi:

"Chị Nghi, nghe nói chị rời khỏi Gossi luôn, có thật không ạ?"

"Ừm, tạm thời mọi người làm việc đi, Nghi muốn bàn riêng với Hà Dương vài chuyện." – Thục Nghi đưa mắt sang những PR khác, đề nghị.

Những người nọ nhìn nhau rồi lần lượt rời phòng. Quan sát xung quanh xong, Thục Nghi mới đảo mắt trở lại cô em gái còn đang ngồi chờ đợi.

"Dương, chị biết rồi... Việc em với Tri Đồng là anh em cùng cha khác mẹ."

Đối diện, Hà Dương thoáng bất động và chỉ biết mở to mắt nhìn chằm chằm.

Trong khi Thục Nghi đang nói chuyện với cô bé họ Hà thì ở ngoài ngay bàn VIP, Tri Đồng lại gặp Phụng "tỷ". Chẳng rõ nàng PR này muốn làm gì nữa.

"Anh uống với tôi một ly được không?" – Phụng "tỷ" đưa ly thủy tinh có chứa chất lỏng màu đỏ ra trước mặt chàng trai, mời mọc.

"Tôi xin từ chối." – Tri Đồng nghĩ mình nên đề phòng cô chị đại này hơn.

Lặng im vài giây, tay vẫn còn giữ ly rượu, Phụng "tỷ" chậm rãi nói đều đều:

"Đúng là đêm qua tôi không nên làm vậy với Thục Nghi. Tôi thừa nhận mình hơi quá đáng, may là không xảy ra chuyện đáng tiếc. Suy cho cùng, cả hai đã từng là chị em trong một thời gian dài. Giờ nghe tin Thục Nghi rời khỏi Gossi, lòng tôi thấy có gì đấy buồn buồn. Chắc là không còn ai để kiếm chuyện nữa ha ha. Tôi cũng dự định sẽ nói lời xin lỗi nó... Nè, xem như nể tình một chút, hãy cùng tôi uống ly rượu cuối cùng này. Thiết nghĩ, giờ Thục Nghi hết làm ở Gossi rồi, chắc anh ít khi ghé qua đây."

Nghe câu nói vừa trầm vừa nhỏ nhẹ của Phụng "tỷ", Tri Đồng hơi ngạc nhiên. Chắc có lẽ chưa bao giờ, anh thấy cô nàng PR chuyên gây sự ấy lại đáng hoàng nghiêm túc như vậy.

"Thôi được, cũng nhờ cô mà tôi và Thục Nghi mới có cơ hội bày tỏ tình cảm với nhau nên tôi sẽ uống ly rượu này!" – Tri Đồng đón lấy ly thủy tinh.

Quan sát Tri Đồng đưa ly rượu lên môi từ từ uống cạn, Phụng "tỷ" kín đáo nở nụ cười thích thú. Rõ ràng cô vẫn đang có âm mưu nào đó chứ chẳng hề tỏ ra hối hận hay nuối tiếc như ban nãy đã "diễn kịch". Đôi mắt sắc bén của cô cứ chăm chăm vào đáy ly, nơi vừa có một viên thuốc mê hoà tan.

Trở lại cuộc trò chuyện kia, trông đáng vẻ im im từ Hà Dương, Thục Nghi nhẹ nhàng:

"Tuy chị không rõ về việc của bố mẹ em nhưng đây đã là của đời trước và hoàn toàn không liên hệ gì đến đời sau. Tri Đồng và em, cả hai là anh em ruột. Đó là sự thật không chối bỏ được. Chị không có quyền bảo em phải làm thế này mới đúng hay làm cái kia là sai nhưng chị chỉ mong em đừng từ chối sự giúp đỡ của Tri Đồng. Anh ấy rất quan tâm và lo lắng cho em. Nếu chị nhớ không lầm, anh ấy còn có ý định đưa em rời khỏi Gossi. Dương, cho Tri Đồng một cơ hội được chứ?"

"Anh ta nhờ chị khuyên em à?"

"Không. Tri Đồng kể mọi chuyện cho chị nghe và chị nghĩ mình nên giúp anh ấy và cũng giống như giúp em."

"Chị Nghi, em biết chị muốn tốt cho em thế nhưng... đây là chuyện của riêng em, em biết mình phải làm gì. Với Hoàng Tri Đồng, em cần có thời gian để chấp nhận. Mong chị bỏ qua cho sự cứng đầu của em."

Nhìn Hà Dương hồi lâu, Thục Nghi tự dưng cười nhẹ:

"Hai anh em đúng là giống nhau thật! Chị chỉ khuyên em vài điều thôi, còn quyết định là tùy thuộc vào em. Nhưng chị vẫn mong em sẽ chấp nhận người anh trai này. Ừm... Giờ chị phải đến chào quản lý Khương, nói rõ về việc sẽ nghỉ làm. Em ở đây nếu thấy Hạ Tuyết vào thì bảo Hạ Tuyết chờ chị nhé."

"Vâng, tất nhiên ạ." – Hà Dương đứng dậy – "Chị nhớ giữ gìn sức khỏe!"

Sau khi Thục Nghi rời khỏi phòng locker, Hà Dương khẽ thở dài vì bắt đầu suy nghĩ về những điều cô chị vừa bảo...

Nói chuyện với Khương Dung xong, Thục Nghi trở lên sàn để tìm Tri Đồng nhưng không thấy anh đâu. Ngay cả bàn VIP cũ cũng trống trơn. Khó hiểu, cô liền bước đến chỗ Mỹ Cúc đang đứng một mình, hỏi:

"Cúc ơi, bỏ có thấy cái anh tên Tri Đồng vừa ngồi ở bàn VIP kia?"

"À có. Ban nãy cách đây gần nửa tiếng, mình thấy anh ta đi với chị Phụng xuống cầu thang phòng VIP. Chắc là đi khách rồi!"

... Đôi chân bước vội xuống từng bậc thang rồi đi vào lối hàng lang tối hẹp, Thục Nghi mau chóng tìm căn phòng VIP mà Phụng "tỷ" với Tri Đồng hiện đang ở đó. Linh cảm mách bảo cô rằng, người chị đại mưu mô xảo trá đó lại định giờ trò với anh. Nhất định, cô tuyệt đối không để chuyện gì xảy ra.

Cánh cửa phòng VIP cuối cùng mở toang, Thục Nghi đứng sững lại khi một cảnh tượng đập vào mắt: Tri Đồng mình trần nằm sấp trên giường, mắt nhắm nghiền. Tuy phần dưới được đắp chăn che phủ nhưng cô biết chàng trai không hề có mảnh vải nào trên người bởi toàn bộ quần áo của anh đều rơi vung vãi dưới sàn. Và điều gây sốc nhất là bên cạnh Tri Đồng, Phụng "tỷ" trong dáng vẻ lơ đãng đang nằm ôm anh và khi nghe tiếng mở cửa, cô chị đại liền đưa mắt nhìn thì thấy Thục Nghi xuất hiện.

"Có biết phép lịch sự gõ cửa không?" – Phụng "tỷ" thờ ắt, dựng người dậy.

"Cái quái gì đang xảy ra thế?" – Thục Nghi nhìn thân thể trần truồng của Phụng "tỷ", gần giọng hỏi.

Kéo xéch mép, Phụng "tỷ" chậm rãi bước xuống giường, không chút ngại ngùng bước đến gần Thục Nghi.

"Mất ngủ hả? Thì chúng tôi đang ân ái còn gì!"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Góc khuất 32: Thục Nghi rời khỏi bar Gossi

Khẽ đảo mắt về phía Tri Đồng nằm nhắm mắt trên giường rồi Thục Nghi nhìn sang chiếc bàn thấp gần bên, nơi có ly rượu uống dở và một gói giấy...

"Tại sao cô lại phải giờ cái trò đề tiện này ra hả? Định làm gì với Tri Đồng? Cường bức à?" – Giọng Thục Nghi nghe lạnh lùng nhưng có sự chế giễu.

"Làm gì là làm gì? Tại cậu chủ Hoàng bảo muốn đi khách nên cả hai mới xuống phòng VIP." – Phụng "tỷ" hất nhẹ tóc, khoanh tay phía trước ngực.

"Nè, nói dối cũng phải biết cách chứ, học sinh lớp một còn nói dối hay hơn cô đấy." – Thục Nghi từ từ tiến lại gần chiếc giường nhìn Tri Đồng – "Có ai đời nào muốn đi khách mà lại ngủ say như chết vậy không chứ?"

"Thì anh ta uống say nên lăn đùng ra ngủ." – Phụng "tỷ" chưng hửng.

Cười nhạt nhẽo, Thục Nghi hơi xoay người qua bên phải, với tay lấy gói giấy cất dở nằm trên bàn đưa lên xem xét:

"Ồ, thuốc mê? Không ngờ cô lại biết dùng đến thuốc mê đó."

"Gi? Gỏi thuốc ấy của ai, sao tao biết. Lỡ như của vị khách trước vừa mới vào thì sao. Xem ra, mày vẫn không tin cậu chủ Hoàng muốn đi khách với tao nhỉ? Xi! Mày tưởng mình là ai mà anh ta chết mê chết mệt mày. Đàn ông đều như nhau cả thôi, rượu vào thì nhà ngói cũng như nhà tranh ấy mà!"

BỐP! Không rõ Thục Nghi tiến đến gần Phụng "tỷ" từ lúc nào và thẳng tay tát vào mặt cô ả PR lẳng lơ ấy. Lần này, cú đánh còn mạnh hơn lần trước vì mặt Phụng "tỷ" gần như muốn méo hẳn sang một bên. Sau khi hoàn hồn trở lại, đôi mắt Phụng "tỷ" phun trào con diên tiết, hai hàm răng nghiến chặt nghe ken két. Không nhiều lời, cô chị đại lập tức vung tay lên định đáp trả nhưng xui xẻo làm sao vì Thục Nghi đã kịp thời giữ tay ả lại.

"Mày... mày... Con quỷ cái! Dám đánh tao hả???" – Giọng Phụng "tỷ" gầm gừ như con hổ bị giam trong chuồng.

Hướng cái nhìn lạnh băng vào đối phương, Thục Nghi nói như dần mặt ả:

"Đừng có mang Tri Đồng ra so sánh với lũ đàn ông thối nát của cô! Tôi từng cảnh cáo: Nếu cô còn đụng đến anh ấy một lần nữa thì đừng trách tôi! Xem thường lời nói của tôi chứ gì? Giờ tôi cho cô thấy hậu quả! Sao nào?"

"Con khốn! Mày dựa vào cái gì mà lại tin thằng đó dữ vậy? Chắc gì nó tốt như mày nghĩ nào?" – Phụng "tỷ" diên tiết la lớn.

Trông vẻ mặt kích động dữ dội của cô chị đại, Thục Nghi im lặng chốc lát rồi đáp rõ: "Vì tôi yêu anh ấy!"

Ánh mắt Phụng "tỷ" đứng yên bất động. Nhưng rất nhanh, cô cười lớn đầy khinh miệt: "Yêu??? Ha ha ha! Mắc cười ghê! Nghe mà buồn nôn!"

Thục Nghi nhìn chằm chằm Phụng "tỷ"...

Mấy phút sau, Phụng "tỷ" bị Thục Nghi ném mạnh ra khỏi phòng VIP trong tình trạng trần truồng. Khỏi nói, cô chị đại phát điên phát khùng đến cỡ nào, miệng không ngừng gào hét đòi xử lý đối phương.

Trong phòng, bỏ mặc cái thứ âm thanh chói tai ở ngoài kia, Thục Nghi ngồi xuống giường nhìn Tri Đồng vẫn còn nằm ngủ ngon lành, chẳng biết gì. Thậm chí đến cả việc, bản thân anh vừa sắp bị một cô PR "cưỡng ép."

"Anh đây, ngốc thật! Lần sau đừng có tin lời cô ta nữa." – Thục Nghi luồn những ngón tay vào mái tóc đang ngủ yên đó, mỉm cười – "Thế giới bar đáng sợ lắm, anh không biết hết đâu. Nhưng đừng lo, em sẽ bảo vệ anh!"

Dứt lời, Thục Nghi cúi xuống tựa đầu lên tấm lưng trần của Tri Đồng.

Mới từ cầu thang phòng VIP đi lên thì Thục Nghi gặp ngay Hạ Tuyết. Ngạc nhiên vì sao cô bạn lại từ đó bước ra nên Hạ Tuyết hỏi ngay:

"Bò bỏ... đi khách hả?"

"Bỏ độc mồm thật." – Thục Nghi đánh mạnh vào lưng bạn – "Chắc có ngày trình tiết của mình bị bỏ phá hết quá."

Đối diện, Hạ Tuyết bật cười.

"Đùa thôi, ai chứ Lý Thục Nghi thì giữ mình còn hơn gái nhà lành. À mà nghe Hà Dương nói bò sẽ nghỉ làm ở Gossi. Tìm được việc mới rồi hả?"

"Có thể nói là vậy." – Thục Nghi nhún vai.

"Sướng nhé, chúc mừng bò đã sớm rời khỏi thế giới khủng khiếp này để 'hoàn lương'. Mình mừng cho bò! Nhớ nắm bắt cơ hội đó."

"Ừ rồi người đẹp, mình sẽ cố gắng! Mình sẽ nhớ bò lắm đấy."

"Mình cũng vậy. Nhớ giữ gìn sức khỏe."

Dứt lời, hai cô gái mau chóng ôm nhau. Cái ôm thật lâu và thật chặt như thể họ không muốn phải rời xa. Và trong bóng tối của bar, mắt cả hai đỏ hoe.

Chợt, có tiếng người gọi Thục Nghi từ phía xa. Hóa ra là những cô PR khác.

"Chắc các chị em lại bắt mình uống hết rượu cho đêm cuối đây mà." – Đây nhẹ bạn ra, Thục Nghi thờ dãi chán nản.

"Thế thì bỏ mau đến với mọi người đi. Làm cú chót trước khi chia tay."

Bật cười, Thục Nghi gạt đầu. Dõi theo bóng Thục Nghi đi đến chỗ mọi người, Hạ Tuyết mỉm cười. Cuối cùng, cũng có một người thoát khỏi vũng bùn này để bắt đầu cuộc sống mới... Rồi cô chuyển cái nhìn về phía bàn VIP, nơi Trọng Lâm hay ngồi. Trông tròn. Đêm nay, hẳn lại không đến Gossi.

Đây là lần đầu tiên Thục Nghi đến công ty thời trang Việt Mỹ ELLE của gia đình Tri Đồng. Khi mới bước vào bên trong, cô đã há hốc mồm kinh ngạc và mắt nhìn trần trối khắp nơi. Một thế giới rất mới và hoàn toàn khác đang mở ra trước mắt cô. Những bộ quần áo sang trọng khoác trên các manecan đến những tấm kính lớn sáng loáng, thậm chí dãy đèn chùm ở trên cũng quá sa hoa đắt tiền. Nhân viên đi qua đi lại nườm nượp không ngừng. Họ đều

khoác trên người bộ đồ vet lịch lãm. Tất cả đồ vật trong công ty, từ thứ nhỏ nhất đến lớn nhất, đều toát lên vẻ sang trọng và không kém phần trang nghiêm.

"Woa! Đúng là chẳng thể tin nổi." – Thực Nghi đứng trong thang máy, ngắm soi đến từng đường kẻ – "Công ty anh đẹp và sang quá!"

Đứng bên cạnh, Tri Đồng về như đang thắc mắc vấn đề nào đấy nên không quan tâm lắm đáng điệu ngất ngây của Thực Nghi:

"Tại sao anh lại ở trong phòng VIP với bộ dạng trần như nhộng chứ?"

Thấy Tri Đồng đứng suy nghĩ miên man, Thực Nghi giấu tiếng thở dài, bảo:

"Tốt nhất sau này, anh nên tránh xa Lê Phụng ra. Cô ta cáo lắm!"

"Chẳng lẽ, chuyện đêm qua anh vào phòng VIP có liên quan đến cô PR đó?"

"Tóm lại Phụng 'tỷ' gài anh qua đêm với cô ta, mục đích vẫn muốn nhắm vào em. Nhưng anh đừng lo, từ giờ chúng ta không còn gặp cô ta nữa."

"Ừm. Chà, không ngờ một người đàn ông con trai như anh mà cũng bị phụ nữ chơi." – Tri Đồng khoanh tay, lắc đầu.

Nghe vậy, Thực Nghi cười phì buông hai từ ngắn gọn: "Bar mà!"

Thở mạnh, Tri Đồng chẳng biết nói gì bởi câu trả lời của cô quá chính xác.

Rời khỏi thang máy, hai người đi qua mấy dãy hành lang để đến phòng tạp vụ. Công ty lớn đúng là có khác, ngay cả phòng dành cho nhân viên tạp vụ cũng rộng rãi và khang trang nữa. Lúc cả hai đẩy cửa bước vào thì đã thấy vài người phụ nữ mặc đồng phục màu xanh dương, đang nói chuyện rôm rả.

"Chào giám đốc!" – Đồng loạt tất cả họ cúi người chào Tri Đồng.

"Chào mọi người, vẫn chưa làm việc à?" – Tri Đồng thân thiện hỏi.

"Dạ, còn năm phút nữa. Giám đốc xuống tận đây có chuyện gì không ạ?"

Tri Đồng đẩy nhẹ Thực Nghi đang đứng bên cạnh lên phía trước, nói:

"Công ty tuyển thêm nhân viên tạp vụ mới, tên cô ấy, Lý Thực Nghi. Đây là con gái một người quen cũ của tôi nên có gì mong mọi người giúp đỡ."

Lời giới thiệu của Tri Đồng vừa dứt thì những người phụ nữ trung niên nọ liền cất tiếng trầm trồ:

"Ồ, xinh thế mà làm nhân viên tạp vụ văn phòng thì uổng quá."

"Nè, bao nhiêu tuổi rồi cháu?"

"Sao không tìm nghề khác lại đi xin làm tạp vụ? Còn trẻ vậy lo gì chứ?"

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến Thực Nghi chẳng biết trả lời ai trước. Cô chỉ cười cười đồng thời cúi đầu lễ phép:

"Dạ, mong các cô chỉ dẫn chiều cô cháu nhiều hơn."

"Hà hà, làm tạp vụ thì chỉ dẫn gì, cháu nói nghe ngây ngô ghê." – Một phụ nữ thân hình hơi xò xè cười khanh khách – "Nhưng biết khép nép nhún nhường vậy thì tốt. Yên tâm, ở đây ai cũng thích người mới hết nên sẽ giúp đỡ cho cháu tận tình."

"Vâng, cảm ơn các cô." – Thực Nghi đáp.

Thấy tình hình có vẻ suông sẻ, Tri Đồng thở ra yên tâm. Chỉ ít, anh không cần quá lo việc cô cảm thấy trở trối khi đến môi trường hoàn toàn mới này.

"Dừng lại!"

Hà Dương hét lên khi cùng Thế Anh bước vào nhà vì cô sững sốt thấy Hoàng Trung cùng với Hoàng phu nhân chẳng rõ vì lý do gì lại giằng kéo mẹ mình ở trên giường. Nghe tiếng hét, cả hai người nọ giật mình dừng tay và quay qua thấy cô bé mười tám tuổi thỉnh linh xuất hiện.

"Các người làm cái trò gì vậy?" – Hà Dương chạy đến, đẩy mạnh vợ chồng họ Hoàng ra, ôm chầm lấy người mẹ đang hoang mang sợ hãi.

Thở mệt nhọc, Hoàng Trung liền lên tiếng giải thích rõ ràng:

"Con đừng hiểu lầm. Bà ấy định đưa mẹ con đi nên bố mới quyết liệt cản..."

Trông dáng vẻ khiếp sợ của mẹ, Hà Dương chuyển cái nhìn giận dữ qua Hoàng phu nhân: "Bà muốn mang mẹ tôi đi đâu hả???"

Chinh lại bộ quần áo đất tiền, Hoàng phu nhân nhếch mép cười nhạt nhẽo:

"Đưa ả điên này đến một nơi mà chẳng có ai tìm ra bà ta!"

"Ai cho phép bà có cái quyền đó? Lý do gì bà lại đưa mẹ tôi đi?"

"Lý do ư?" – Đôi mắt Hoàng phu nhân mở trừng trừng – "Ngày nào ả điên đó còn ở đây thì lão già chết tiệt Hoàng Trung sẽ mãi tìm đến cái nhà nghèo nàn bẩn thỉu này. Tôi muốn hai mẹ con cô khuất khỏi tầm mắt chúng tôi!"

"Bà thôi đi!" – Hoàng Trung gất gỏng.

"Ông im mồm lại! Mười tám năm trước ông dám qua lại với người đàn bà khác, tôi vì cái nhà họ Hoàng, vì Tri Đồng mà mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện. Nhưng bây giờ thì quá lắm rồi, ả ta đã bị điên thế nhưng ông vẫn ngày ngày lui tới hỏi thăm ả và đưa con hoang yêu quý của ông! Rốt cuộc, ông có xem tôi ra gì không? Ông không cảm thấy có lỗi với Tri Đồng, với tôi à??? Lỡ chuyện này bại lộ ra ngoài, nhà họ Hoàng còn mặc mũi đâu!" – Hoàng phu nhân điên tiết gào lớn hết như muốn tắt cả mọi người trên thế gian nghe được nỗi khổ của mình.

Hà Dương nhìn trở lại người phụ nữ quyền uy kia đồng thời đứng dậy:

"Có tôi ở đây thì bà đừng hòng đụng đến mẹ tôi! Bà và chồng bà về đi! Đi cho khuất mắt tôi!"

"Xác xược! Cô là cái gì mà dám đuổi tôi? Dù có Hoàng Trung ở đây thì hôm nay nhất định tôi phải mang con ả điên ấy rời khỏi cái nhà này!"

Dứt lời, Hoàng phu nhân lập tức lao đến mẹ Hà Dương như một con thú lồng lộn. Sự ghen tuông khiến bà gần như phát điên. Tất nhiên Hà Dương không thể dễ yên. Trước lúc đẻ Hoàng phu nhân đụng vào mẹ mình thì cô đã mau chóng ngăn bà ta lại bằng tất cả sức lực... Không thể làm ngơ, Hoàng Trung và Thế Anh cũng tức tốc chen vào kéo hai người nọ ra. Âm thanh nhốn nháo khuấy động cả ngôi nhà nhỏ tồi tàn.

"Tránh ra! Lũ khốn kiếp các người! Ta phải bắt ả điên đó!"

"Bà thử đụng vào mẹ tôi xem, tôi giết bà!"

"Bà hãy thôi đi! Chẳng còn ra thể thống gì nữa!"

"Hà Dương! Hà Dương! Cẩn thận đấy! Tránh xa đi ấy đi!"

Trong khi bốn người kia không ngừng giằng co qua lại, la hét ầm ĩ thì trên giường mẹ Hà Dương bịt chặt hai tai, mặt nhăn nhó với vẻ vô cùng hoảng loạn sợ hãi. Những thanh âm gào thét đó khiến người phụ nữ này bấn loạn cùng cực. Để rồi đến lúc không chịu nổi nữa bà liền gào lên và nhảy xuống giường rồi lao như điên ra ngoài... Những người nọ lập tức ngừng lại. Bấy giờ, Hà Dương mới gọi thất thanh đồng thời đuổi theo mẹ.

"Mẹ! Mẹ ơi!..."

Đứng sững trong vài giây, Thế Anh và hai vợ chồng họ Hoàng liền mau chóng chạy ra khỏi nhà cùng Hà Dương.

Người phụ nữ điên vừa chạy hồi hả vừa không ngừng la hét. Từ trong con hẻm nhỏ, bà cầm đầu lao ra ngoài đường lớn với tốc độ thật nhanh... KÉT! RẦM! Một vụ đụng xe diễn ra trong chớp nhoáng khiến người đi đường giật mình. Cùng lúc, họ nghe tiếng thét thất thanh và thấy bóng dáng một cô bé út chạy đến đỡ lấy thân hình bê bết máu đang nằm bất động.

"Mẹ! Mẹ! Mẹ ơi!!!"

Đứng từ xa chứng kiến cảnh Hà Dương ôm chặt lấy thân thể đầy máu của người mẹ và không ngừng gào khóc, Thế Anh và hai vợ chồng họ Hoàng bất động, cái nhìn trần trụi.

Trưa tan học, đang cùng Hải Luân đi ra sân trường thì đột nhiên Hạ Tuyết sững người kinh ngạc khi thấy Trọng Lâm đứng chặn giữa đường, phía sau là ba bốn tên vệ sĩ mặt mày hình sự. Quá bất ngờ vì sự xuất hiện đường đột này, cô chỉ kịp gọi tên hắn bằng giọng thảng thốt: "Trọng Lâm?!"

Rút thuốc một hơi dài, Trọng Lâm quay mặt qua mỉm cười với Hạ Tuyết:

"Xin chào, mấy ngày không gặp."

Còn chưa hiểu lý do vì sao Trọng Lâm có mặt ở đây thì Hạ Tuyết nghe bên cạnh giọng Hải Luân cất lên hỏi: "Chuyện gì vậy? Cậu gặp ai hả?"

"Ừm... Là người bạn cũ. Cậu đứng đây chờ, mình nói chuyện với cậu ấy tí."

"Được, cậu đi đi." – Hải Luân, chẳng hay biết gì, cười gật đầu.

Thoáng nhìn anh chàng họ Trương xong, Hạ Tuyết mau chóng tiến đến trước mặt Trọng Lâm đang mang dằm về sót ruột vì chờ đợi, hỏi khê:

"Sao anh lại đến đây? Nếu muốn nói gì thì tôi nay ở bar Gossi chúng ta sẽ..."

"Ồ không, tôi đâu có đến để gặp em." – Ngắt lời cô gái xong, Trọng Lâm hếch mặt về phía Hải Luân đứng cách đó vài bước chân – "Mà là tên ấy!"

"Anh gặp Hải Luân làm gì?" – Hạ Tuyết bắt đầu cảm thấy bất an.

"Thử sức chút thôi mà."

Hạ Tuyết lập tức giờ hai tay ngăn khi Trọng Lâm nhích lên vài bước, giọng lo lắng: "Đừng đụng đến cậu ấy! Người anh muốn là tôi! Đúng chứ!"

"Em nghĩ mình đủ khả năng bảo vệ thằng đó hả?" – Dứt lời, Trọng Lâm đẩy nhẹ cô sang một bên, từ từ đi lại gần Hải Luân.

Hạ Tuyết toan chạy đến ngăn tên đại ma đầu nhưng xui xẻo thay, hai trong bốn tên vệ sĩ đã giữ chặt tay không cho cô kịp bước đi.

"Trọng Lâm! Anh muốn gì? Các người buông tôi ra!"

Nghe chất giọng hời hả của Hạ Tuyết, Hải Luân ngạc nhiên đồng thời lo lắng hỏi: "Hạ Tuyết! Xảy ra chuyện gì thế? Cậu ở đâu?"

Trong khi Hải Luân hoang mang gọi tên cô bạn thì ngay lúc này Trọng Lâm đã đứng đối diện với anh, cách chưa đến hai bước chân. Trông dáng vẻ quỳnh quáng không thấy đường của đối phương, hần cười khinh khinh:

"Mù thế này, chỉ biết dựa vào con gái thôi hả?"

Chỉ vừa kết thúc câu nói là Trọng Lâm, không hề thương tình, đánh mạnh vào mặt tình địch. Hiển nhiên, Hải Luân say sẩm đến độ ngã nhào xuống đất.

Mất mở to mắt, Hạ Tuyết liền hét lớn:

"Không! Trọng Lâm! Dừng lại! Dừng đánh cậu ấy!"

Bỏ mặc tiếng hét của Hạ Tuyết, Trọng Lâm nhìn Hải Luân đang lồm cồm ngồi dậy và đưa tay quẹt máu ngay khoé miệng, bảo bằng giọng lạnh băng:

"Đứng lên! Tao đánh chưa hết sức đâu! Mày là đàn ông con trai, lý nào để gục ngã trước một cú đánh nhẹ hều vậy sao?"

Dẫu chẳng rõ chuyện gì vừa xảy ra nhưng Hải Luân hiểu có kẻ nào đó muốn gây sự với mình. Mau chóng đứng thẳng người, anh chậm rãi hỏi thật rõ:

"Anh là ai?"

Không đáp lời, Trọng Lâm nhếch mép xong thêm một lần bất ngờ nữa, tung cú đánh vào phần mặt bên kia của Hải Luân khiến anh tiếp tục ngã nhào.

"Trọng Lâm! Dừng lại! Tôi nói anh dừng lại!" – Hạ Tuyết hét to hơn nữa, tay cố vùng vẫy để thoát khỏi hai tên vệ sĩ.

Càng nhận rõ sự sợ hãi lẫn lo lắng dữ dội trong từng câu chữ mà Hạ Tuyết phát ra, tay Trọng Lâm càng siết chặt. Và chẳng để Hải Luân kịp trấn tĩnh là hần, như kẻ điên, túm lấy cổ áo chàng trai mù đó kéo vực dậy đồng thời tung cú đánh thứ ba vào ngay bụng anh. Một người chưa bao giờ đánh nhau như Hải Luân thì không thể chịu nổi sức đánh từ Trọng Lâm mặc dù hần chỉ mới dùng phân nửa sức lực thôi. Khi Hải Luân ngã ngửa thì cũng là lúc Hạ Tuyết hét lên hết mức có thể, tưởng chừng cổ họng muốn rách toát:

"Hải Luân! KHÔNG!..."

Thở mạnh, Trọng Lâm từ từ xoay mặt sang bên, nghiêng cỡ 30 độ để nhìn rõ gương mặt đầy sợ hãi của Hạ Tuyết. Ánh mắt hần băng giá vô hồn như người hoàn toàn mất đi cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Góc khuất 33: Lựa chọn

Đang xem lại một số chứng từ, hoá đơn thanh đơn, hợp đồng thì nghe có tiếng gõ cửa vang lên, Tri Đồng cất tiếng: "Mời vào!"

Cửa mở, Thục Nghi trong bộ đồng phục tạp vụ, cầm cái khay trên đó có ly trà bốc khói, bước vào cúi người: "Giám đốc! Tôi mang trà lên cho ngài."

Nhận ra chất giọng quen thuộc, Tri Đồng rời mắt khỏi xấp giấy tờ ngược lên:

"Ồ, hoá ra là một cô phục vụ xinh đẹp."

Cười phì, Thực Nghi nhanh chóng đến chỗ chàng trai, đặt ly trà xuống bàn.

"Không ngờ giám đốc cũng khéo nịnh ghê. Di Xinh nói em phải mang nước lên cho anh. Khiếp! Công ty rộng quá, em tìm mãi mới thấy phòng anh."

Tri Đồng toan nói thêm một điều với Thực Nghi thì chuông điện thoại reo. Trên màn hình xuất hiện cuộc gọi từ Hoàng Trung. Nhanh chóng bắt máy, anh hỏi: "Vâng, con nghe đây ạ. Có chuyện gì không bố?"

Không rõ bên kia đầu dây bố Tri Đồng nói gì mà Thực Nghi thấy gương mặt chàng trai lập tức thay đổi, là sững sờ lẫn kinh ngạc.

"Chuyện gì thế?" – Cô hỏi khi Tri Đồng vừa cúp máy.

"Bố anh gọi điện báo... Mẹ Hà Dương bị xe đụng, vừa mất trong bệnh viện."

Hon nửa tiếng sau, Tri Đồng và Thực Nghi đều có mặt tại bệnh viện nơi mẹ Hà Dương được đưa vào cấp cứu. Khi vừa đến, cả hai thấy Hà Dương khóc tức tưởi trên vai Thế Anh còn Hoàng Trung thì đứng bên cạnh với dáng vẻ sầu não buồn bã. Tức thì, họ liền chạy đến chỗ ba người nọ, hỏi han.

"Bố! Sao mẹ Hà Dương lại bị xe đụng?" – Tri Đồng vô cùng ngạc nhiên.

Đưa mắt nhìn con trai ít phút, Hoàng Trung lắc đầu, tay đặt lên mái tóc bạc vò nhẹ nhẹ: "Chuyện này kể ra dài lắm... Là lỗi ở bố."

Trông sắc mặt tồi tệ của người bố già, Tri Đồng cũng dễ dàng đoán được tính nghiêm trọng của sự việc. Khẽ khàng, anh quay sang bên phải thấy Thực Nghi đang ôm Hà Dương an ủi động viên. Chậm rãi anh bước lại gần đặt tay lên vai em gái, nhẹ nhàng siết chặt. Thế nhưng ngay tức khắc, Hà Dương gạt mạnh tay Tri Đồng ra, giận dữ hét to:

"Tất cả là lỗi của mẹ anh! Không đúng! Là lỗi của các người! Nếu các người không xuất hiện thì mẹ tôi đã không chết! Tôi hận các người! Đi đi!!!"

"Bình tĩnh Hà Dương" – Thế Anh giữ chặt vai cô bạn, kiềm lại.

Thấy tình hình tồi tệ, Thực Nghi nói với Tri Đồng còn đang hoang mang:

"Hay anh và bác trai về trước đi. Để em ở lại an ủi Hà Dương. Hiện giờ con bé đang kích động, hai người còn ở đây thì chỉ khiến sự việc thêm xấu."

Hết nhìn dáng vẻ khổ sở của bố rồi lại nhìn qua Hà Dương khóc nức nở, Tri Đồng không còn lựa chọn khác đành nghe theo Thực Nghi. Tri Đồng chậm rãi dìu Hoàng Trung rời khỏi bệnh viện. Trông theo bóng hai người nọ khuất dần, bấy giờ Thực Nghi mới ôm Hà Dương vỗ về. Tiếp, cô hướng mắt vào Thế Anh, mau chóng hỏi: "Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì vậy em?"

Đối diện, Thế Anh nhìn Hà Dương xong từ từ kể lại việc xảy ra lúc trưa nay.

"Trời ơi! Hải Luân! Hải Luân bị làm sao vậy?" – Vừa bước xuống xe, Trang Trang đã hoảng hốt khi thấy Hạ Tuyết dìu Hải Luân với mặt mày bầm tím sưng vù, trán và môi đều có những vết xước rớm máu.

Trang Trang tức tốc chạy đến đỡ Hải Luân, anh hoàn toàn lịm đi trong vòng tay cô. Lập tức đỡ người yếu lên xe xong, Trang Trang không quên quay qua Hạ Tuyết hỏi với thái độ như trách cứ:

"Thế này là thế nào? Sao Hải Luân lại ra nông nỗi vậy? Cô nói đi!"

Đối diện, Hạ Tuyết thật sự không biết phải nói thế nào với Trang Trang. Chẳng lẽ, cô lại bảo rằng chính Trọng Lâm đánh Hải Luân đến mình đầy thương tích thế này. Không được!... Nếu vậy thì sự việc sẽ càng thêm tồi tệ.

"Tôi hỏi đó!" – Trang Trang mất kiên nhẫn vì thái độ im lặng từ đối phương.

"Tôi... xin lỗi! Là lỗi của tôi! Tôi thật sự xin lỗi!" – Cuối cùng, Hạ Tuyết chỉ biết cúi đầu và nói như vậy.

"Sao cô lại xin lỗi? Tôi hỏi cô đã xảy ra chuyện gì với Hải Luân?"

"Xin lỗi! Xin lỗi!" – Hạ Tuyết vẫn liên tục cúi đầu, miệng không ngừng nói.

Trang Trang cản mọi trước hành động chẳng hiểu ra làm sao của Hạ Tuyết. Lòng tức đến nỗi chưa nói hết câu cô đã quay đi, bước vội vào trong xe. Rất nhanh, cô lái chiếc Toyota bóng loáng ra khỏi sân trường đại học.

Dẫu biết Trang Trang đưa Hải Luân đi rồi nhưng Hạ Tuyết vẫn còn cúi đầu... Chốc chốc, cô nấc lên khe khẽ và đưa tay lau nước mắt.

Lúc đánh Hải Luân một trận xong, Trọng Lâm mới chậm rãi tiến lại chỗ Hạ Tuyết còn đang bị kiềm giữ bởi hai tên vệ sĩ, từ tốn lên tiếng

giọng kéo dài:

"Tôi không là ngờ tên đó lại yếu như vậy! Đánh chưa đến năm cái đã bắt tỉnh rồi. Chán thật!"

Đưa mắt nhìn chằm chằm Trọng Lâm, Hạ Tuyết cố ngăn sự giận dữ hỏi:

"Sao anh lại thế? Anh phát điên hả? Anh đánh Hải Luân thì được cái gì?"

"Được thấy em đau lòng chứ gì." – Trọng Lâm kẻ sát mặt lại gần cô – "Kìa, mắt em đỏ hoe, đau đến nỗi muốn khóc ư? Thương yêu nhau quá!"

"Người anh muốn trả thù là tôi! Là tôi mà, đúng không? Thế thì chỉ cần nhắm vào tôi thôi là được..."

Trọng Lâm tự dưng vỗ hai tay vào nhau, mừng rỡ bảo hết như reo lên:

"Đúng! Em là người tôi muốn trả thù! Cơ mà, nếu khiến cho người em yêu phải đau đớn thì chẳng phải sẽ hay hơn là hành hạ em à?"

Nghe tiếng cười thích thú của Trọng Lâm, Hạ Tuyết lặng thinh chốc lát rồi hỏi khẽ:

"Người tôi yêu? Anh có biết tôi yêu ai không?..."

Im lặng, Trọng Lâm không phản ứng gì mà chỉ nhẹ nhàng nhìn sâu vào mắt Hạ Tuyết, đáp lời thật chậm hết kiểu đánh vắn từng chữ:

"Câu hỏi này trẻ lớp một còn trả lời được... Là Trương Hải Luân chứ ai."

Thoáng bất động trong vài phút, Hạ Tuyết nghĩ bản thân không nên nói gì thêm vì cho dù thế nào đi nữa, người con trai đó vẫn sẽ chẳng bao giờ tin. Và ánh mắt cô nhìn hắn về như câu hỏi vừa rồi mang câu trả lời khác!

"Tôi sẽ làm theo cách của mình để trả thù em. Mọi thứ chưa xong đâu."

Vừa nói Trọng Lâm vừa hôn nhẹ lên trán Hạ Tuyết rồi... cười! Xong, hắn đưa mắt làm dấu cho hai tên vệ sĩ buông tay cô ra. Để mặc cô đứng vội vể bản thân khôn tả, Trọng Lâm cất bước cùng nụ cười đầy thỏa mãn.

Hạ Tuyết ngồi phịch xuống nền đất, đôi mắt trần trụi nhìn vào khoảng không phía trước. Cô hiểu rất rõ lời đe dọa của Trọng Lâm. Hắn nhất định không dừng lại... Và điều khủng khiếp là, giờ đây ngoài cô ra, hắn còn nhắm vào Hải Luân – người hoàn toàn vô can trong cuộc trả thù này.

Sau khi hoàn thành vài thủ tục, Thế Anh đưa Hà Dương rời khỏi bệnh viện. Còn Thực Nghi thì đến bar Gossi để báo cho mọi người biết tin buồn này. Và khi hai đứa trẻ vừa về đến nhà thì đã thấy Tri Đồng đứng chờ ngay cửa, chưa hết, điều đáng ngạc nhiên là có cả Hoàng phu nhân!

... Nhìn gương mặt vô cảm của em gái xong, Tri Đồng liền quay qua Thế Anh hỏi: "Hà Dương định khi nào thì tổ chức tang?"

"Dạ, sáng mai bọn em phải đưa xác bác gái về rồi mới an táng được. Chắc cũng cỡ ngày mốt." – Thế Anh đáp chậm rãi, cố nén tiếng thở mạnh.

"Ừm." – Tri Đồng chuyển ánh mắt trở lại em gái – "Hà Dương, em đừng quá đau buồn. Việc của mẹ em, anh xin thay mặt mẹ anh xin lỗi em!"

Không giận dữ, không gào thét hay trách mắng, Hà Dương chỉ dứt khoát nói vồn vện một câu:

"Đi đi! Mấy người đừng xuất hiện ở ngôi nhà này nữa, nhất là trước mặt tôi! Đừng có giả nhân giả nghĩa, ở đây không có ai xem mấy người đóng tuồng."

Tri Đồng toan nói tiếp thì chợt Hoàng phu nhân đưa tay ngăn lại. Anh liền xoay qua và thấy cái nhìn của bà như muốn bảo: "Đề đó cho mẹ". Trông bà về như là không muốn gây khó dễ gì cho Hà Dương, chính thế anh mới khẽ gạt đầu đồng ý. Tiến đến gần Hà Dương đang đứng quay mặt đi, Hoàng phu nhân chậm rãi cất giọng:

"Tôi... rất lấy làm tiếc về tai nạn của mẹ cô! Thật sự là tôi không cố ý dòn bà ấy vào bước đường cùng như vậy."

Nghe xong cái câu giống như lời xin lỗi từ Hoàng phu nhân, Hà Dương đảo hướng nhìn trở lại vào bà, mặt vẫn lạnh băng vô cảm:

"Vậy ư? Bà đang rũ bỏ mọi trách nhiệm? Tốt thôi! Giờ mẹ tôi đã chết, xem như lòng bà được hả hê. Từ nay về sau, bà có thể an tâm ngủ ngon rồi đấy."

"Tôi sẽ bù đắp cho cô!"

Câu nói rõ ràng kia vừa dứt thì Hà Dương nhìn chằm chằm người phụ nữ đó. Đôi mắt sắc sảo của bà phản chiếu hình ảnh cô, trông nó thật bình thản kiểu như bà sẽ làm đúng như những gì mình mới bảo. Chẳng hỏi gì, Hà Dương vẫn không rời mắt khỏi bà.

"Mẹ cô chết, một phần cũng là do tôi, sự thật này không thể chối cãi. Vì vậy dù rất căm ghét nhưng tôi muốn làm điều gì đấy giúp cô. Suy cho cùng, cô cũng là con của Hoàng Trung." – Hoàng phu nhân lấy trong chiếc bóp sang trọng ra một tấm vé – "Cô đồng ý qua L.A du học không? Năm nay cô sẽ

hoàn thành bậc phổ thông đúng chứ. Hãy sang Mỹ học đại học đi! Hiển nhiên, tôi đành để Hoàng Trung lo mọi chi phí giúp cô."

"Du học?!" – Thế Anh kinh ngạc khi nhìn tấm vé du học L.A trên bàn.

Kế bên, Tri Đồng không nói gì bởi chính anh là người đề xuất ra việc này. Còn mục đích thì có thể đoán rằng, anh muốn mẹ mình đừng đụng đến Hà Dương nữa. Đứng lặng thinh khoảng mấy phút, dường như hiểu rõ vấn đề chút ít, cô bé mười tám tuổi cười nhạt nhẽo:

"Ra thế! Bù đắp? Chứ không phải bà muốn bịt miệng tôi à? Nếu để thiên hạ biết bà bức chết một phụ nữ điên thì danh tiếng Hoàng phu nhân sẽ ra sao!"

Đáng ngạc nhiên là Hoàng phu nhân không hề tức giận trước dáng vẻ khinh thường giễu cợt từ Hà Dương, bà vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh vốn có, đáp:

"Cô không ngu như tôi nghĩ... Nhưng mà, chuyến du học không hẳn chỉ có lợi cho một mình tôi mà cô cũng có phần. Chẳng phải cô đang hận tôi lắm à? Sao không dùng cách này để trả thù?"

"Ý bà là gì?" – Hà Dương bắt đầu thấy khó hiểu.

"Thật ngu ngốc khi ta chỉ đường cho kẻ thù của mình. Nhưng vì chẳng còn lựa chọn nào để tổng cô đi nên tôi đành phải đưa ra gợi ý: Với tình hình này, cô chỉ còn một mình, không người thân, cô sẽ làm gì để học đại học? Làm thêm ư? Liệu cuộc sống cực khổ ấy có thể giúp cô hoàn thành bốn năm đại học? Trong khi, nếu cô đồng ý du học ở L.A, khả năng trở thành một người tài giỏi với cô không còn là điều gì quá xa vời. Một tương lai tươi sáng đẹp để biết đâu sẽ mở ra... Hãy trở thành một người có thể đánh bại tôi! Bằng tiền, bằng địa vị mà cô đạt được ở Mỹ. Khi cô đã có thanh danh trong xã hội Mỹ, tiếng nói của cô có trọng lượng nhiều lắm đó. Hãy dùng chính tiền của nhà họ Hoàng, những kẻ cô căm hận, làm bàn đạp để trở thành người có địa vị! Lúc cô trở về Việt Nam, tôi – Hoàng phu nhân – sẽ chờ sự trả thù từ cô!"

Không chỉ có Hà Dương và Thế Anh mà Tri Đồng cũng hết sức kinh ngạc trước những điều mẹ mình đề xuất. Người phụ nữ quyền uy đáng sợ ấy chấp nhận để Hà Dương có thể trở thành kẻ thù với bà. Rất cuộc, bà đang nghĩ gì trong cái đầu luôn đầy toan tính? Bà định dùng kẻ khích tướng chẳng?...

"Bà vẽ đường cho hươu chạy?" – Hà Dương tự dưng hiểu rõ ý định đó.

Mím cười thú vị vì câu hỏi là một câu tục ngữ xưa, Hoàng phu nhân thờ dãi:

"Có thể! Tôi vốn không thích người muốn trả thù mình lại là một kẻ thấp hèn chẳng chút địa vị gì trong xã hội, làm vậy là hạ thấp tôi! Tôi tin chắc rằng bản thân đủ sức đánh bại bất kỳ ai cho dù hèn cao sang đến mức nào. Và Hà Dương, dù có thay đổi thế nào cô cũng không đánh bại được tôi!"

Nóng! Con nóng giận đang bốc lên điên cuồng, Hà Dương căm hận kinh khủng người đàn bà đứng trước mặt mình đến nỗi môi mím lại, tay siết chặt. Lắng nghe những lập luận này giờ từ bà ta, cô thấy khá hợp lý! Cái chết oan uổng của mẹ, cô tuyệt đối không bỏ qua cho dòng họ Hoàng, đặc biệt là Hoàng phu nhân! Nhưng với thân phận như bây giờ, Hà Dương biết dùng cái gì để bắt bà ta trả giá đây? Danh tiếng của nhà họ Hoàng không phải nhỏ. Dù có đưa chuyện này lên báo chí thì cũng chưa chắc cô dành được sự công bằng cho mẹ. Suy cho cùng, mẹ cô cũng là kẻ thứ ba. Còn nếu du học ở L.A thì tình hình sẽ khác. Hà Dương sẽ giúp bản thân có được thứ mình muốn bằng việc học. Danh tiếng, địa vị, tiền bạc cô có thể dễ dàng chạm tay tới.

"Được." – Hà Dương cầm tấm vé du học lên, trả lời nhấn mạnh – "Tôi sẽ sớm cho bà câu trả lời về vấn đề này."

Dẫu cô bé mười tám tuổi chưa đồng ý nhưng khi nhìn vào đôi mắt đánh sắc mạnh mẽ ấy thì Hoàng phu nhân cũng đã biết được hơn 90% câu trả lời là gì.

"Tốt, tôi chờ!" – Dứt lời là Hoàng phu nhân quay lưng, bước ra khỏi nhà.

Không có thời gian nán ná lâu thêm, Tri Đồng nhìn em gái nói nhẹ nhàng:

"Anh thật sự hy vọng em sẽ đồng ý. Tất cả vì tương lai của em!"

Sau khi Tri Đồng rời khỏi, Thế Anh bấy giờ mới quay sang Hà Dương, lo lắng: "Cậu dự định thế nào?"

"Thế Anh, mình nghĩ cậu nên về nhà đi. Bố mẹ hẳn đang rất lo cho cậu."

"Không sao, mình gọi điện nói bố mẹ sẽ về trễ một tí, còn chưa tám giờ..."

"Đừng lo, mình sẽ ổn. Và lại, mình muốn yên tĩnh để suy nghĩ về việc này." – Hà Dương đưa tấm vé du học ra trước mặt, bảo.

Trông ánh mắt dịu dàng nhưng kiên quyết của cô bạn, Thế Anh đành gạt đầu.

Lúc bóng dáng cậu bạn khuất sau cánh cửa gỗ khép hờ thì cô liền ngồi phịch xuống ghế. Đưa tay bóp nhẹ thái dương, cô nhắm mắt. Suy nghĩ. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi. Âm thanh dịch chuyển của chiếc kim đồng hồ vang đều. Ngôi nhà thật sự chìm vào tĩnh lặng. Gần nửa tiếng sau, Hà Dương mở mắt ra nhìn xuống tấm vé du học ở L.A Mỹ nằm trên bàn. Rồi rất nhanh, cô chuyển ánh mắt trở lên bức tường đối diện, nơi có tấm hình người mẹ quá cố chụp cách đây đã nhiều năm. Bà cười rất tươi, hai tay bế cô lúc ấy còn nhỏ và khi đó bà chưa mắc bệnh thần kinh. Những dòng suy nghĩ lớn vồn trong đáy mắt đứng yên của Hà Dương. Hẳn, như Hoàng phu nhân suy đoán, cô bé này đã có sẵn câu trả lời! Một sự lựa chọn ở hiện tại, quyết định sang L.A du học, để trong tương lai không xa cô có thể đòi lại công bằng cho mẹ...

Hai ngày sau, Hà Dương làm đám tang cho mẹ. Trong số ít ỏi những người đến dự tang có Hạ Tuyết, Thục Nghi và một số người trong bar Gossi. Khi quan tài của mẹ Hà Dương đến giờ hạ huyệt thì cách đó không xa xuất hiện chiếc xe hơi màu đen của nhà họ Hoàng. Bên trong, Hoàng Trung, Tri Đồng và cả Hoàng phu nhân đều hướng mắt nhìn khung cảnh đưa tiễn buồn bã đó... Trong khi mọi người cúi xuống đặt những bông hoa cúc trắng lên cỗ quan tài sắp bị lấp đất thì Tri Đồng âm thầm đưa Hà Dương đến chỗ chiếc xe hơi. Kính xe hạ xuống, Hoàng phu nhân chẳng nhìn Hà Dương, hỏi nhạt:

"Cô đã có quyết định chưa?"

Thấy Tri Đồng mỉm cười gật đầu rồi lại trông nét mặt mong mỏi chờ đợi của Hoàng Trung, Hà Dương nhanh chóng đáp mà mắt vẫn không ngó lấy người đàn bà kia: "Tôi đồng ý."

Tất nhiên, hai người họ vui mừng và nhẹ nhõm đến mức nào. Còn Hoàng phu nhân thì nở một nụ cười như kiểu mọi thứ đã diễn ra đúng theo ý muốn.

"Tốt! Cô hãy chuẩn bị để hai ngày nữa lên máy bay sang Mỹ. Hoàng Trung sẽ theo cùng qua đó giúp cô ổn định mọi việc cần thiết khác."

Sau khi quyết định xong, chiếc xe hơi màu đen mau chóng chạy đi khỏi nghĩa trang. Đang đứng suy nghĩ thì chợt Hà Dương giật mình khi giọng Thế Anh vang lên ngay bên cạnh: "Đó là xe của nhà họ Hoàng?"

"Ừm." – Hà Dương thở ra – "Minh đã đồng ý sang L.A du học."

"Sao? Vậy cuối cùng cậu quyết định đi du học?" – Thế Anh sùng sốt.

"Đây là sự lựa chọn tốt nhất!" – Hít sâu một hơi dài, Hà Dương cười.

Buồn. Lòng Thế Anh bỗng chốc xuất hiện một nỗi buồn vô hạn. Bởi, nếu Hà Dương sang Mỹ thì rất có thể cậu sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Lặng thinh. Thế Anh, dù lòng đang đau, mỉm cười thật tươi với cô bạn:

"Không biết nên vui hay buồn nhưng hẳn mình phải nói chúc mừng cậu!"

"Cám ơn. Ngày mình đi, cậu tiễn mình được không?"

"Tất nhiên, mình sẽ cố gắng ra sân bay tiễn cậu lần cuối."

Thế Anh vừa nói xong thì cả hai nghe tiếng gọi của Thục Nghi từ phía xa. Đảo mắt nghĩ gì đấy, Hà Dương liền bảo:

"Có lẽ mình nên đến báo cho các chị ấy biết việc đi du học. Nếu cứ im lặng ra đi thì không tốt lắm nhỉ?"

"Đúng đấy, cậu cũng cần nói một tiếng với mọi người vì chắc khá lâu cậu mới về lại Việt Nam... Minh muốn yên tĩnh một lát rồi sẽ đến chỗ cậu sau."

Dõi theo bóng dáng Hà Dương, mí mắt Thế Anh chùng xuống. Thở dài buồn bã, cậu hướng mắt về phía trước. Không gian nghĩa trang thật quạnh quẽ hiu hắt càng khiến nỗi buồn trong cậu thêm nặng nề. Lúc này Thế Anh đang phân vân vào ngày cuối cùng ở sân bay có nên bày tỏ tình cảm âm thầm suốt ba năm cho Hà Dương biết? Lòng bỗng dưng yếu mềm đi khi cậu ngược nhìn bầu trời màu xám giống như sắp có mưa và chợt nghĩ: Có lẽ là không nên! Vì như vậy sẽ khiến Hà Dương khó xử bần lòng. Cậu không muốn dùng tình cảm ấy để níu chân cô ở lại bởi đối với cô, sự lựa chọn này vô cùng quan trọng... Chẳng thể giữ chân ai đó nếu đã thật sự không có duyên.

Gió thổi mạnh. Chưa bao giờ trái tim Thế Anh lại cảm giác lạnh giá như vậy, tưởng chừng như đã hoàn toàn đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Góc khuất 34: Hẹn gặp ở L.A

Qua hôm sau, Hà Dương vào trường chào tạm biệt thầy cô và bạn bè đồng thời hoàn thành các thủ tục rút hồ sơ.

Tối hôm đó, đang sắp xếp quần áo vào valy để hôm sau lên máy bay qua Mỹ thì bất ngờ Hà Dương thấy một hộp quà chưa mở nằm yên trong ngăn bàn. Bấy giờ cô mới nhớ bản thân chưa mở quà sinh nhật của Thế Anh tặng cách đây mấy tháng trước. Đập tay lên trán vì trách sự đần độn của mình, cô chậm rãi bóc miếng giấy kiếng óng ánh đủ màu ra. Bên trong là cái hộp bút ba ngăn rất đẹp và ngoài ra còn có một tấm thiệp nhỏ...

Sáng, 6h30. Ở sân bay Tân Sơn Nhất. Sau khi xem kỹ lại hành lý xong, Hoàng Trung nói với Tri Đồng đứng đối diện:

"Bố xem lại rồi, tất cả đều đầy đủ không thiếu gì cả."

"Vâng, vậy thì ổn. Khi qua Mỹ, bố nhớ gọi điện để con an tâm."

Thấy Hoàng Trung gật đầu, tiếp theo Tri Đồng nhìn qua Hà Dương ở bên cạnh, vẻ mặt cứ lạnh băng không xúc cảm.

"Thời tiết bên Mỹ khác Việt Nam lắm nên em cố gắng thích nghi. Mùa đông phải mặc áo thật ấm kẻo ngã bệnh. Học thật giỏi và giữ gìn sức khỏe."

"Biết rồi, anh không cần nhắc."

Nghe câu trả lời hơi hột từ Hà Dương, Tri Đồng mỉm cười rồi nhanh chóng và bất ngờ, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô bé mà bề ngoài luôn tỏ ra bướng bỉnh.

"Anh không bao giờ ghét em và... anh rất hạnh phúc vì có em, Hà Dương à."

Lặng người vì cái ôm dịu dàng cùng câu nói thì thầm từ Tri Đồng, toàn thân Hà Dương cứng đờ không nhúc nhích được gì. Để rồi trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi đó, cô thật sự cảm nhận được hơi ấm tình thân và dòng máu cùng chung huyết thống vẫn đang chảy. Không muốn bản thân khô xù, cô liền đẩy nhẹ Tri Đồng ra: "Tôi vẫn chưa gọi anh là anh trai đâu."

"Ừ nhưng anh sẽ chờ ngày em cất lên hai từ đó."

Nụ cười ấm áp của người anh cùng cha khác mẹ làm Hà Dương thoáng bối rối. Nhưng may thay đúng lúc ấy, tiếng gọi của Thế Anh vang lên đã giải vây cho cô. Mau chóng, cô quay qua nhìn cậu bạn đang chạy về phía này.

"Xin lỗi, kẹt xe quá, mình tưởng trễ rồi chứ." – Thế Anh lau mồ hôi, thở.

"Mình cũng sợ không được gặp cậu trước khi lên máy bay nhưng giờ thì đã ổn. Thế Anh, cảm ơn cậu rất nhiều."

"Lên đường may mắn nhé, hy vọng hai ta sẽ còn gặp lại nhau."

"Ừm, sau khi hoàn thành chương trình đại học, mình sẽ về Việt Nam gặp lại cậu." – Hà Dương nghiêng đầu – "Cậu... còn muốn nói gì với mình không?"

Đối diện, Thế Anh đột nhiên lặng thinh. Rõ ràng là cậu muốn nói với cô bạn một chuyện quan trọng nhưng chẳng hiểu sao đôi môi chẳng mở nổi. Chính xác thì cậu không biết phải bắt đầu từ đâu.

"Thế Anh?"

"Hả?!" – Thế Anh giật mình khi nghe cô bạn gọi – "À ừ... thật ra... mình..."

Dáng vẻ ấp a ấp úng của Thế Anh chẳng kéo dài vì cùng lúc đó, giọng thông báo của nữ tiếp viên hàng không vang lớn qua loa:

« Những hành khách đi L.A, Mỹ khởi hành lúc 7h sáng nay xin xem lại hành lý chuẩn bị lên máy bay. Nhắc lại lần nữa... »

"Dương, chúng ta đi thôi con." – Hoàng Trung giục.

"Để con xách phụ bố valy." – Tri Đồng thoáng nhìn hai đứa trẻ, bảo với bố.

Không còn nhiều thời gian, Hà Dương đảo mắt trở lại Thế Anh vẫn cứ đứng ngây người: "Mình đi nhé. Tạm biệt cậu, Thế Anh!"

Có điều gì đó trĩu nặng mãnh liệt trong lòng và lúc Hà Dương quay lưng toan cất bước thì Thế Anh lập tức nắm lấy tay rồi kéo cô xoay người lại... Ôm.

"Mình rất thích cậu, Hà Dương!" – Giữ chặt cô bạn trong lòng, Thế Anh nói với giọng khá xúc động – "Mình sẽ cố gắng học thật giỏi để giành một suất học bổng của trường là chuyển đi du học sang Mỹ. Nhất định, mình sẽ gặp lại cậu. Xin hãy chờ mình vì mình thật sự muốn thấy cậu một lần nữa!"

Bất động trong vòng tay siết chặt của Thế Anh, mắt Hà Dương mở to kinh ngạc. Không phải vì lời bày tỏ mà là việc hai người có thể gặp nhau ở Mỹ.

"Ngốc! Mình chờ cậu nói thích mình nãy giờ." – Trong khi Thế Anh còn ngạc nhiên thì Hà Dương chậm rãi đẩy cậu ra – "Mình trả lại cậu cái này."

Thế Anh ngạc nhiên khi thấy tấm thiệp mà bản thân phải lấy hết dũng cảm mới để vào món quà sinh nhật tặng Hà Dương. Vậy thì nghĩa là...

"Ồ nhưng sao cậu lại trả...?"

Không để Thế Anh hỏi hết là Hà Dương nhẹ nhàng hôn lên má cậu một cái. Khỏi nói, anh chàng lớp trưởng ngỡ ngàng lẫn sững sờ đến mức nào.

"Mình muốn khi gặp lại ở Mỹ, chính miệng cậu sẽ nói câu được viết ở trong thiệp. Vậy nhé! Tạm biệt cậu. Hẹn gặp ở L.A vào một ngày không xa."

Dứt lời, Hà Dương cười tươi rồi kéo valy chạy nhanh đến chỗ Hoàng Trung đang gọi giục giã, sau đó hai bố con đi qua chỗ soát vé, khuất bóng. Còn lại một mình, Thế Anh đứng nghếch mặt trong chốc lát rồi tự dưng nở nụ cười. Hạnh phúc. Khẽ khàng mở tấm thiệp ra, dòng chữ màu đen cậu viết nắn nót hiện rõ dưới đáy mắt: *Làm bạn gái mình nhé, Hà Dương!*

"VẬY là Hà Dương đã qua Mỹ. Con bé đi đường đột quá." – Thực Nghi bỏ vào mồm một nắm com nhưng không nhai chỉ thờ dãi.

Bên cạnh, Tri Đồng buông đũa chậm rãi cất tiếng:

"Sự lựa chọn đó đối với Hà Dương âu cũng là điều tốt. Chỉ ít, anh không muốn chứng kiến cảnh mẹ và em gái mình đối đầu nhau."

Nghे chàng trai thờ phào nhẹ nhõm, Thực Nghi khẽ đảo mắt rồi lả lả hỏi:

"Bộ mẹ anh đáng sợ lắm hả?"

"Không hẳn thế. Nhưng thường thì bà ấy không thích ai chống đối mình."

"Với kiểu này thì xem ra bất ổn thật. Lỡ mẹ anh biết anh đang quen em, một cô gái PR trong bar thì tính sao đây? Chắc bà ấy giết em mất!"

"Làm gì đến nỗi. Có thể mẹ anh sẽ khó chấp nhận mối quan hệ này nhưng nếu cả hai cố gắng thuyết phục thì anh tin mọi thứ sẽ ổn. Em đừng lo."

Tri Đồng mỉm cười rồi lấy đũa gấp miếng chả giò ở trong hộp com của Thực Nghi, bỏ vào mồm nhai. Tức thì, Thực Nghi nhăn mặt tỏ vẻ chưng hửng:

"Sao anh lại ăn bên em? Của anh còn cả đồng kia!"

"Ngộ lắm! Thức ăn gì của em là anh đều thấy ngon hơn của mình hết."

"Đừng có ba xạo! Anh tham ăn thì có... Mau trả em miếng chả giò khác!"

"Áy, em làm đổ hết com của anh bây giờ. Còn chồm tới nữa là anh ôm đó."

"Thách anh dám ôm! Chưa được sự cho phép của em mà anh làm tàng à?"

"Thách thì làm. Đây, ôm rồi nè."

"Bỏ hai tay ra! Bộ em dễ ôm lắm hả?"

Trong khi Tri Đồng và Thực Nghi vừa cùng dùng bữa trưa vừa đùa giỡn thì tình cờ phía sau lưng, ngay cửa cầu thang dẫn ra sân thượng, một phụ nữ tạp vụ tên Xinh xuất hiện. Trước cảnh thân mật quá mức giữa chàng giám đốc trẻ cùng nữ nhân viên mới Thực Nghi, bà Xinh nheo mắt nghĩ ngợi. Dường như bà bắt đầu cảm giác mối quan hệ của cả hai không đơn giản chút nào...

Những viên bi đủ màu xanh đỏ vàng tím lẫn lộn xộn rồi dừng lại đứng yên. Đôi tay giữ gậy, nhắm thẳng đầu gậy vào một trong những viên bi tròn đang chờ đợi. Một quả chọc đúng tâm. Âm thanh Póc! vang lên. Viên bi nọ đụng vào viên khác ở gần. Lăn. Nó rơi tõm xuống cái lỗ ngay góc bàn. Trận bida kết thúc với màn thắng khá ấn tượng.

Nhỏm người dậy, Trọng Lâm buông chiếc gậy xuống mặt bàn bida, chán nản vì nãy giờ cứ chơi đi chơi lại món tiêu khiển chẳng có gì đổi mới này. Chẳng qua hắn đang chờ đợi kết quả từ một việc nên mới tìm cách giết thời gian. Cảm viên bi đỏ lên, hắn tự nhủ lý nào lại chơi thêm bàn nữa sau khi đã làm gần đủ hai mươi trận bida. Nhưng may thay lúc Trọng Lâm định đặt bi xuống thì cửa phòng khách mở, tên vệ sĩ bước mau chóng lại gần báo cáo:

"Thưa, tôi đã tìm ra. Đó là công ty bảo hiểm nhân thọ Life Việt Nam ở đường Nguyễn Huệ quận I. Giờ cậu chủ có muốn đến đây luôn không ạ?"

"Tất nhiên rồi. Tôi đang chán đến mức bức bối đây." – Trọng Lâm thả nhẹ hòn bi xuống lỗ, cười khinh – "Có màn vui thì nên làm ngay!"

Công ty bảo hiểm nhân thọ Life Việt Nam là một trong những công ty lớn ở quận I. Với toà nhà nhiều tầng mang cấu trúc bề thế như vậy cũng đủ hiểu quy mô của Life Việt Nam rộng đến mức nào. Life Việt Nam đang phục vụ khách hàng với hơn mấy trăm ngàn hợp đồng bảo hiểm trên toàn quốc, công ty đang tăng vốn điều lệ lên gần một tỷ. Nhân viên làm việc trong đây cũng xem như có mức thu nhập khá giả.

Danh tiếng của nhà họ Trọng khiến Trọng Lâm được đón tiếp nồng nhiệt. Nếu hắn đồng ý ký một hợp đồng thôi thì Life Việt Nam xem như được món tiền lớn. Nhưng đáng tiếc, hắn đến đây không phải mua bảo hiểm để lo cho tương lai của mình mà mục đích chính là muốn công ty đuổi việc một kẻ.

Lúc này Hạ Tuyết đang ở nhà Hải Luân. Sau vụ việc Trọng Lâm đánh chàng trai họ Trương thì phải mất hai ngày sau cô mới dám đến thăm anh. Vì suy cho cùng, nguyên nhân cũng bởi do mình nên dù lòng cảm thấy có lỗi đến mấy cô nghĩ cũng phải đến nhà thăm anh. May là những thương tích trên người Hải Luân không quá nặng. Hạ Tuyết thầm cảm ơn Trọng Lâm vẫn còn biết nương tay. Sau khi nói chuyện được hơn mười lăm phút thì Hải Luân liền hỏi một câu mà trước lúc đến đây cô đoán biết 100% anh sẽ hỏi nó...

"Hôm đó, cậu có thấy rõ mặt người tấn công chúng ta không?"

Đối diện, Hạ Tuyết dễ dàng ứng phó bằng một câu trả lời rành rọt:

"Ừm, đám người ấy đều che khẩu trang nên không thấy mặt được. Lúc chúng định xử mình thì may mắn bảo vệ trường xuất hiện.

Tuy câu đáp lời rất lưu loát và chí lý nhưng giọng Hạ Tuyết ngập ngừng vì tự thấy có lỗi với Hải Luân khi đã nói dối để bao che cho Trọng Lâm. Nếu sự thật bại lộ thì không khéo càng phiền phức hơn.

"Ừm, vậy ư? Cũng đúng, bọn người này đã muốn hành hung người khác thì chẳng ngu dại gì để lộ mặt ra cả. Nhưng... hình như mình nhớ cậu đã gọi tên ai đó." – Hải Luân nhớ lại lúc mình chưa hoàn toàn bất tỉnh.

Đào mắt lo lắng, Hạ Tuyết cười cười lắc đầu bảo:

"Chắc cậu nghe nhầm đấy. Mình chỉ hét lên nói chúng đừng đánh cậu nữa."

"Ừ. Hẳn mình nhầm lẫn." – Hải Luân gật gật rồi hướng đôi mắt mù loà nhưng dịu dàng vào cô bạn – "Dù sao, cậu vẫn bình an thì mình yên tâm."

Trông dáng vẻ đầy quan tâm từ chàng trai, Hạ Tuyết giấu tiếng thở dài bởi càng cảm giác có lỗi hơn. Cô biết rõ người đánh anh là ai nhưng lại cố tình che giấu giúp hắn. Đúng thật đáng trách! Giờ cô chỉ mong rằng, Hải Luân hãy tha thứ cho mình. Đang nghĩ ngợi miên man thì chợt Hạ Tuyết nghe bên dưới nhà có tiếng ồn ào. Về như mọi người đang bàn tán về vấn đề nào đấy. Hiển nhiên, Hải Luân cũng nghe rõ cái âm thanh huyền ảo trời dậy phá tan bầu không khí tĩnh lặng thường ngày.

"Không biết dưới nhà xảy ra chuyện gì. Cậu giúp mình đi xuống đó nhé."

"Được... Cậu đưa tay đây để mình nắm cho an toàn."

Mấy phút sau, Hạ Tuyết dìu Hải Luân xuống nhà dưới. Vừa thấy anh trai là Hải Long nói ngay, nhịp thở gấp gấp đủ hiểu đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.

"Anh hai, không hay rồi! Nhà ta sắp chết đói!"

"Kìa Long, anh con mới khoẻ xong, khoan hãy cho anh con biết chuyện." – Giọng bà Trương cất lên, ngăn cản.

"Nhưng đây là chuyện liên quan đến cả nhà, nguy cấp như thế thì còn bận tâm anh ấy khoẻ hay không khoẻ chỉ nữa ă." – Chẳng kịp nghe thêm lời nào từ mẹ, Hải Long bảo với Hải Luân – "Anh, bố bị đuổi việc rồi!"

"Sao? Bố bị đuổi? Lý do gì bố bị đuổi việc?" – Hải Luân hết sức kinh ngạc.

"Không rõ lý do tại sao những người đó lại đuổi bố! Thật quá đáng!"

Câu trách mắng đầy tức tối của em trai vừa dứt, Hải Luân liền quay mặt về phía bên phải, nơi mà anh nghĩ là bố mình đang ngồi và cúi mái đầu lồm đồm bực với vẻ buồn bã, hỏi: "Bố, rốt cuộc sự việc xảy ra thế nào?"

Ban đầu Hải Luân chỉ cảm nhận được một sự im lặng nặng nề. Tiếp, mấy phút sau anh nghe tiếng bố từ từ vang lên đều đều:

"Sáng nay bố đang làm việc thì tự dưng trường phòng gọi lên sau đó nói bố phải rời khỏi Lifle Việt Nam. Khi bố hỏi lý do thì ông ấy lắc đầu bảo đây là yêu cầu của một người, người ấy có ảnh hưởng không nhỏ đến công ty."

"Nhưng người đó là ai chứ?" – Hải Long hăng giọng.

"Dù bố có hỏi cách mấy, trường phòng cũng không nói."

"Sao lại xảy ra điều vô lý như thế? Đuổi việc người khác mà chẳng có lấy một lời giải thích đằng hoàng. Chắc chắn chuyện này mang uẩn khúc gì đây." – Hải Luân bực tức đánh mạnh hai tay vào nhau.

Đứng bên cạnh nãy giờ, Hạ Tuyết mới nhìn sang ông Trương đang rầu rĩ:

"Bác à, vậy trường phòng không nói một chút gì về người kia sao? Người đã yêu cầu công ty đuổi bác..."

Nghĩ một hồi, ông Trương đưa tay lên trán nắn nắn phần da nhăn nheo, đáp:

"Ồ, hình như trước lúc bác đi trường phòng tự dưng hỏi câu này rất lạ: *"Đạo gần đây, anh có đắc tội với một người của dòng họ danh tiếng không?"* Bác nói dòng họ danh tiếng nào thì ông ấy vẫn lại im lặng."

"Điên khùng thật! Hết anh hai đột nhiên bị nhóm người lạ mặt tấn công giờ đến bố chẳng rõ dính dáng gì đến cái người danh tiếng nào đấy. Rõ vớ vẩn!"

Sự nhắc lại vô tình từ Hải Long bất chợt khiến Hạ Tuyết nghĩ đến một vấn đề... Trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện hình ảnh kẻ đó. *Có lý nào chứ?* Nhủ thầm rồi không kịp nói gì, cô lập tức chạy ra khỏi nhà họ Trương.

Trưa, Hoàng phu nhân vừa ra khỏi biệt thự chuẩn bị lên xe đến công ty ELLE thì đột ngột bà thấy một cô gái ngoài ba mươi, gương mặt đánh đá lẳng lơ đánh phấn dày cuộm, quần áo trên người thì hở hang trông như hạng chẳng ra gì. Cô ta vuốt mái tóc bông bênh của mình, miệng thì nở nụ cười khinh khinh với những làn khói trắng quần quanh. Thật bất ngờ vì đó chính là Phụng "tỷ"! Chẳng rõ cô chị đại này có mục đích gì khi tìm đến Hoàng phu nhân nhưng có một điều chắc rằng nhất định liên quan đến Thực Nghi.

"Đúng là gái đứng đường" – Hoàng phu nhân liếc nhìn, buông câu khinh rẻ.

Nhoèn miệng cười, Phụng "tỷ" chậm rãi đi lại gần chiếc xe hơi đồng thời nhà khói, nói rành rọt:

"Gái đứng đường? Ô, Hoàng phu nhân cũng hay thật, đoán trúng phóc."

"Dạng gái làng chơi như các người tôi gặp đầy rẫy ngoài đường kia kìa. Chẳng khác gì rác rưởi!"

Lạ thay, Phụng "tỷ" không hề thấy tức giận trước lời sỉ nhục tệ mạt kia, trái lại còn cười đầy thích thú bởi đang nghĩ đến gương mặt người phụ nữ quyền uy này lúc nghe "tín dữ".

"Hà, bà nói vậy không khác nào chà đạp con trai bà."

"Cô nói thế là ý gì?"

Rít một hơi thuốc thật dài, Phụng "tỷ" nhún nhún vai, nói nhạt nhẽo:

"Con trai cưng của bà, Hoàng Tri Đồng, hiện quen với một cô gái trẻ tên Lý Thực Nghi. Con nhò đó giống hệt tôi, gái làng chơi."

"Cái gì?" – Hoàng phu nhân nhú mảy, đôi mắt sắc bén hẳn rõ sự ngạc nhiên.

Buông một tiếng cười khe khẽ, Phụng "tỷ" xoay mặt lại đối diện với Hoàng phu nhân, lặp lại rõ ràng câu ban nãy:

"Tôi nói con trai bà hiện đang qua lại với một đứa PR ở bar Gossi! Cả hai yêu nhau thắm thiết lắm đấy!"

Trông cái nhìn lẳng lơ của đối phương, Hoàng phu nhân thoáng bất động...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Góc khuất 35: Mối nghi hoặc của Hoàng phu nhân

"Cô Hạ! Cô Hạ! Cậu chủ dặn là không ai được làm phiền cậu ấy!"

"Tôi không cần biết! Tôi muốn gặp Trọng Lâm để hỏi rõ một chuyện!"

Mặc kệ sự ngăn cản của hai tên vệ sĩ, Hạ Tuyết vẫn nhất quyết gặp bằng được Trọng Lâm. Lúc mở tung cửa phòng, cô chợt khựng lại khi thấy Trọng Lâm ngồi trên ghế sofa, hai bên còn có hai ba cô gái chân dài ăn mặc hở hang phấn trắng phấn hồng dày cuộm đang uốn éo thân hình quyến rũ quanh người hắn. Cái cảnh này quả thật bất ngờ đối với Hạ Tuyết vì vậy cô đã đứng yên trong chốc lát. Rất nhanh, một trong hai tên vệ sĩ cúi đầu:

"Thiếu gia, chúng tôi không ngăn được cô Hạ vào phòng cậu."

Trong tư thế ngã lưng ra phía sau thành ghế sofa, Trọng Lâm hết nhìn Hạ Tuyết rồi chuyển sang hai tên vệ sĩ, đưa tay ra dấu: "Lui ra đi!"

Khi cửa phòng đóng lại thì bấy giờ Trọng Lâm mới cất tiếng hỏi Hạ Tuyết, cổ kéo dài giọng: "Ồ, hôm nay có chuyện gì mà em đến thăm tôi vậy?"

Đào mắt hết lượt hai ba cô nàng lẳng lơ ngồi cạnh hắn, Hạ Tuyết mới bảo:

"Tôi có điều này rất quan trọng muốn hỏi anh."

Trong lòng Trọng Lâm hiểu Hạ Tuyết sẽ hỏi mình điều gì. Hắn đã dự liệu việc cô đến đây tìm mình nhưng vẫn giả vờ tinh bơ, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên:

"Hỏi? Về cái gì?"

"Chẳng hay anh mời họ ra ngoài một lát được không?"

"No! No! Tôi và mấy em này còn chưa chơi xong. Em đến ngay đúng lúc tôi đang thư giãn thoải mái như vậy thật khó xử quá."

"Thế thì tôi sẽ xuống dưới phòng khách chờ đến lúc anh thư giãn xong."

Hiển nhiên không để vụt mất cơ hội thử lòng Hạ Tuyết, Trọng Lâm liền ngăn:

"Khoan, đừng vội vã chứ! Hay em tạm thời ngồi ở đó một lát, chờ tôi giải quyết cuộc chơi này xong sẽ tiếp chuyện với em."

Lường lự trong vài giây, Hạ Tuyết chậm rãi đi đến chiếc ghế cách bàn cờ năm bước chân, từ từ ngồi xuống. Lúc vừa đặt mông lên nệm ghế thì cô nghe tiếng của một cô gái bên cạnh Trọng Lâm nói ngọt xớt:

"Đang chơi vui mà anh để người khác ngồi đây sao được."

Tiếp, cô thứ hai cất giọng nghe dẻo kinh khủng:

"Phải đó! Ghét anh quá, cậu Trọng."

Chưa hết, cô cuối cùng cũng chen vào ra vẻ nũng nịu:

"Hay ban nãy thua rồi anh định xù bọn em đó hơ?"

Khỏi nói, tại Hạ Tuyết tự dưng lúng búng vì thấy ứa gan với đám con gái này.

Kín đáo rời mắt khỏi Hạ Tuyết, Trọng Lâm nhìn sang ba nàng bốc lửa hai bên, cười: "Được rồi, được rồi! Đền bù là ok chứ gì!"

Hạ Tuyết thoáng nghĩ ngợi khi nghe Trọng Lâm nói hai từ "đền bù". Chần chừ trong mấy giây, cô liền khề khàng đưa mắt về phía bốn người kia thì thấy tên đại ma đầu vừa hôn lên má cô gái bên phải vừa đưa tay vuốt nhẹ cặp đùi trắng nõn mịn màng của cô bên trái. Trông hắn cứ như một tên vua háo sắc, vậy quanh là các phi tần cung nữ...

Hạ Tuyết cứ nhìn chằm chằm cái cách Trọng Lâm cười nói đùa giỡn với ba em xinh đẹp quyến rũ. Chưa hết, bàn tay không nghe lời của hắn còn sờ soạng khắp nơi trên thân thể dẻo còn hơn rắn của họ. Không hiểu sao mà lòng Hạ Tuyết cảm giác vô cùng bức bối lẫn khó chịu, đến mức cô muốn tống khứ hết đám con gái hoa hoè ấy ra khỏi phòng ngay tức khắc. Churóng mất quá thể! Tình cờ đôi mắt vui thú của Trọng Lâm chạm trúng cái nhìn đang hằn rõ sự bức bối từ Hạ Tuyết. Dù có chút giật mình nhưng cô vẫn bình thần dời ánh mắt sang hướng khác. Còn Trọng Lâm, tất nhiên hiểu, càng tỏ ra hứng chí với ba nàng kia hơn.

Trọng Lâm bắt Hạ Tuyết ngồi chứng kiến cảnh mình được mua vui hơn mười lăm phút. Và đến lúc không thể chịu đựng thêm, Hạ Tuyết liền đứng dậy cất giọng thật rõ: "Cậu Trọng! Tóm lại, anh có thể nghe hỏi được chưa?"

Biết cô nàng bắt đầu mất kiên nhẫn, Trọng Lâm cười cười xong yêu cầu ba người nọ rời khỏi phòng. Rất nhanh, họ lần lượt đi ra ngoài.

"Đúng thật chẳng ra gì!" – Hạ Tuyết nói khẽ lúc bóng dáng ba cô gái biến mất sau cánh cửa phòng vừa đóng.

Rồi khi chuyển ánh nhìn trở lại thì Hạ Tuyết thấy Trọng Lâm nhìn mình nhếch mép cười ẩn ý. Hình như, hắn đã đoán ra điều gì đầy qua câu vừa rồi.

"Tôi hỏi anh." – Hạ Tuyết cố lấy dáng vẻ bình thường, lên tiếng – "Anh là người yêu cầu công ty bảo hiểm nhân thọ Life Việt Nam đuổi bỏ Hải Luân?"

Lấy điều thuốc ra để lên môi và châm lửa, Trọng Lâm hút một hơi rồi nhíu mày: "Không ngờ em suy đoán cũng khá ghê! Ủ, là tôi đó! Sao nào?"

Trước thái độ không chối mà còn thừa nhận thẳng thừng đó, Hạ Tuyết kinh ngạc:

"Còn sao ư? Tôi phải là người nói câu ấy mới đúng. Anh đang làm cái gì vậy? Hôm trước thì đánh Hải Luân, hôm nay thì dùng gia thế ép công ty đuổi việc bỏ cậu ấy. Rốt cuộc, anh suy nghĩ gì trong đầu...?"

Dập tắt điều thuốc mới hút, Trọng Lâm mau chóng dựng người thẳng dậy, mắt nhìn thẳng về phía Hạ Tuyết đang giận dữ:

"Tôi phải nói bao nhiêu lần em mới nhớ? Tôi đã bảo rõ ràng rằng: Nếu khiến cho người em yêu phải đau đớn thì chẳng phải sẽ hay hơn là hành hạ em à? Không phải chỉ mình Trương Hải Luân mà còn gia đình hắn nữa, từ bố mẹ đến anh em hắn... tất cả tôi đều không bỏ qua đâu! Em hiểu chứ?"

"Cái gì?" – Hạ Tuyết thẳng thốt – "Không được! Anh hãy dừng lại đi! Chỉ trả thù một mình tôi thôi là đủ!"

"Đã gọi rằng trả thù thì làm gì dễ dàng vậy." – Trọng Lâm bảo nhạt.

Hạ Tuyết toan tiếp tục xin Trọng Lâm hãy ngừng đồ mọi chuyện lên đầu Hải Luân thì đúng lúc chuông điện thoại reo. Nhanh chóng lấy ra, mắt cô tròn xoe khi thấy tên Hải Luân hiện rõ trên màn hình. Đắn đo chốc lát và nhìn qua Trọng Lâm, cô liền chậm rãi đi lại góc phòng, bắt máy.

"Alo, mình đây. Có chuyện gì không? À ừ, khi nãy mình chợt nhớ ra có việc quan trọng phải giải quyết nên mới rời khỏi nhà cậu mà chẳng kịp nói gì cả."

Dù Hạ Tuyết trả lời điện thoại với giọng rất nhỏ nhưng Trọng Lâm vẫn nghe được loáng thoáng vài câu và hắn dễ dàng nhận ra người đầu dây bên kia là Trương Hải Luân. Với gương mặt lạnh băng, hắn từ từ đứng dậy bước đến gần chỗ cô gái họ Hạ đang say sưa nói.

"Cậu lo chăm sóc vết thương cho chóng khỏi. Hôm khác rảnh mình sẽ ghé thăm cậu. Vậy nhé, tạm biệt!"

Cúp điện thoại, Hạ Tuyết quay lại và giật mình khi thỉnh thoảng bắt gặp Trọng Lâm đứng ngay phía sau. Cái nhìn của hắn bỗng chốc trở nên đáng sợ.

"Em dám nói chuyện với Trương Hải Luân trước mặt tôi?"

"Cậu ấy gọi điện đến, tôi không thể từ chối không nghe."

Quan sát dáng vẻ thản nhiên của Hạ Tuyết, Trọng Lâm lặng im. Chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Thật chất lòng hắn một trận cuồng phong đang nổi lên. Cũng bởi thế mà ngay lập tức, hắn nắm tay Hạ Tuyết kéo lại bên giường và đẩy nhẹ cô ngã xuống đó. Giống hệt lần ở phòng VIP, Hạ Tuyết nhắm mắt và chưa kịp ngồi dậy là Trọng Lâm đã mau chóng áp sát người lại gần cô, hai tay chống lên giường. Mặt cả hai đối diện nhau ở một khoảng cách vô cùng gần. Không hề Hạ Tuyết hỏi hay phản kháng gì, hắn ấn cô nằm xuống giường xong một cách dữ dội, hôn lên môi cô điên cuồng.

Quá bất ngờ, Hạ Tuyết nằm cứng đờ nhưng mấy phút sau cô bắt đầu đẩy anh chàng mất tự chủ này ra. Mọi thứ trở nên bất lực khi sức đề kháng của Trọng Lâm lên người Hạ Tuyết, chưa kể nụ hôn của hắn mạnh bạo đến nỗi cô chẳng chống đỡ nổi. Còn đang trong tình cảnh khó khăn thì đột nhiên mắt Hạ Tuyết mở to khi nhận ra bàn tay Trọng Lâm nhẹ nhàng luồn vào lớp vải áo cô mặc. Lúc cảm nhận được những ngón tay to lớn kia chạm vào ngực thì cô hiểu hắn định cưỡng ép mình lần nữa. Tức thì, Hạ Tuyết quyết liệt dùng hết sức đẩy tên xấu xa đó ra. Nhưng không được, hắn quá mạnh. Mỗi lần lướt xuống cổ Hạ Tuyết, còn bàn tay thì tiếp tục không nghe lời, cứ dưng chạm vào da thịt cô.

Bỗng nhiên, Trọng Lâm ngừng hành động tấn công vì thấy Hạ Tuyết không phản kháng nữa. Ngạc nhiên, hắn liền đưa mắt nhìn qua... Trọng Lâm bất động và sững người khi bắt gặp đôi mắt đỏ hoe ướt của cô gái. Cô chẳng làm gì ngoài việc hướng ánh mắt vừa trách móc vừa tức giận vào hắn. Đường như trong khoảnh khắc đó, Trọng Lâm phát hiện bản thân vừa làm một chuyện không đúng. Hắn mất bình tĩnh đến mức sắp tự biến mình thành kẻ tệ hại khôn lường trước người yêu. Từ từ nhồm người dậy và rời khỏi người Hạ Tuyết, Trọng Lâm bước xuống giường với vẻ hơi bản thân. Còn Hạ Tuyết lập tức bật dậy, lấy tay gạt nước mắt xong nhìn hắn.

"Tôi ghét anh!" – Dứt lời, Hạ Tuyết mau chóng chạy vụt ra khỏi phòng.

Đứng lặng trong chốc lát, Trọng Lâm thả phịch người xuống sàn nhà. Tiếp, hắn dùng tay đánh mạnh lên giường, liên tục hết như đánh chính bản thân. Những ngón tay siết chặt lớp vải nệm trắng, mái đầu hắn khểnh xuống cúi thấp.

Về phía Hạ Tuyết, khi rời khỏi biệt thự họ Trọng thì cô chạy hối hả như bị ai đuổi bắt. Đôi chân lên xuống gấp gấp trên con đường nhựa, nước mắt không ngừng chảy và cô chỉ biết để mặc chúng rơi mãi, rơi mãi.

« Con trai bà hiện đang quen với Lý Thục Nghi, một đứa làm PR ở bar Gossi. Đêm nào anh ta cũng đến bar tìm con nhỏ đó. Nếu bà không tin cứ đi hỏi thẳng Tri Đồng hoặc không thì sai người theo dõi. Hai người đó dính như keo, thế nào rồi bà cũng sẽ thấy mặt mũi cái đứa sắp làm dâu nhà bà. »

Ngồi chờ trong phòng giám đốc, Hoàng phu nhân cứ nghĩ mãi về câu nói tiết lộ của Phụng "tỷ" trưa nay. Hiện bà đang nửa tin nửa ngờ về điều này. Bởi vốn dĩ bà hiểu rõ Tri Đồng, một đứa con trai đáng hoàng tử tể chừng chắc không thể lại đi yêu gái bar. Nhưng nếu điều này có thật thì sao? Còn đâu là thể diện của gia đình. Nhớ lại về mặt Phụng "tỷ" khi đó, bà cảm giác cô ta không nói dối. Chưa kể, bà bắt đầu để ý đúng là dạo trước chiều tối Tri Đồng về nhà muộn khá nhiều lần. Không thể do công việc vì chính Hoàng Trung bảo con trai luôn về trước mình. Thật sự là rắc rối! Trước mắt, Hoàng phu nhân quyết định âm thầm tìm hiểu kỹ chuyện này rồi mới hỏi con trai.

Đúng lúc cửa phòng mở, bà Xinh nhân viên tạp vụ đi vào, trùng hợp là có cả Thục Nghi theo sau. Cúi đầu chào xong, bà Xinh mang tách trà đến bên bàn.

"Phu nhân chờ lâu chưa ạ? Xin bà thứ lỗi vì sự chậm trễ của chúng tôi."

"Ừm, ta ngồi đây cũng hơn nửa tiếng. Tri Đồng bận đi họp sao?"

"Vâng ạ. Giám đốc có cuộc họp với ban quản trị vào sáng nay."

Quan sát cuộc trò chuyện giữa hai người nọ, Thục Nghi đứng ngay cửa kín đáo nhìn Hoàng phu nhân. Thường thì người phụ ấy không mang bộ mặt khó chịu hay đáng ghét trước mặt mọi người ngoại trừ những kẻ bà ghét. Chính vì vậy ngay lúc này, Thục Nghi trông mẹ Tri Đồng rất vui vẻ thậm chí còn thân thiện cởi mở chẳng có gì cho thấy bà giống "Tứ Hi thái hậu" cả. Và cũng bởi thế, cô cảm giác yên tâm và đỡ lo lắng hẳn. Dẫu sao sớm muộn gì, cô sẽ phải ra mắt Hoàng phu nhân.

Nhận ra sự sốt ruột của chủ, bà Xinh liền mau chóng gọi ý:

"Hay để tôi bảo người đến xem giám đốc họp xong chưa rồi về báo cho bà." – Bà Xinh hướng mắt về phía cửa gọi – "Thục Nghi! Con đến phòng họp xem giám đốc sắp xong chưa. Đi nhanh về nhanh con nhé."

Bên cạnh, Hoàng phu nhân đang đưa tách trà nóng lên môi định uống thì đột ngột ngừng lại và ngay tức thì, bà xoay qua nhìn cô gái trẻ vừa mới được gọi tên bằng hai từ Thục Nghi.

"Con trai bà hiện quen với một đứa tên Lý Thục Nghi, một PR ở bar Gossi."

Câu nói của Phụng "tỷ" nhanh chóng lớn vòn trong đầu và Hoàng phu nhân liền quét sơ đôi mắt sắc bén từ đầu xuống chân Thục Nghi. Sao lại có chuyện trùng hợp đến thế? Bộ quần áo nhân viên tạp vụ Thục Nghi mặc khiến bà khó hiểu vì chẳng phải cô làm PR cho một bar cao cấp ư? Lẽ nào...

"Dạ." – Thục Nghi đáp lời bà Xinh xong cúi đầu chào Hoàng phu nhân.

Sau khi cô gái trẻ rời khỏi phòng, tất nhiên Hoàng phu nhân cất tiếng hỏi:

"Cô bé đó tên Lý Thục Nghi?"

"Đúng ạ nhưng sao phu nhân biết họ của con bé?" – Bà Xinh ngạc nhiên.

"VẬY là đúng rồi!" – Hoàng phu nhân nhủ thầm xong tiếp – "Nó xin việc ở công ty ELLE à? Vì sao không làm việc khác mà lại là nhân viên tạp vụ?"

"Việc ấy tôi không rõ thưa bà. Cỡ tuần trước, giám đốc đưa Thục Nghi đến chỗ chúng tôi và nói rằng đây là con gái một người bạn quen của cậu ấy."

"Con gái người quen? Đúng thật kỳ lạ! Về như mối quan hệ giữa Tri Đồng với cô bé Lý Thục Nghi đó không như bình thường."

Nghe xong câu nói của Hoàng phu nhân, bà Xinh chợt đảo mắt vì nhớ lại cảnh cười đùa thân mật giữa Tri Đồng với Thục Nghi trên sân thượng.

"Vâng, chắc là vậy bởi một lần tôi chứng kiến cảnh..."

Thế là trong lúc chờ Tri Đồng, Hoàng phu nhân đã vô tình được bà Xinh kể lại một vài chuyện có thể cho là vô cùng quan trọng!

Tối hai mươi giờ. Bar Gossi lại "lên sàn" như bình thường.

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!"

Nghe tiếng nhảy mũi liên tục của Hạ Tuyết, Thụy Trinh quay qua hỏi:

"Bệnh hả? Trông mặt mệt mỏi thế?"

"Dạ không, em vẫn khỏe." – Hạ Tuyết xua tay cười gượng dù đầu óc tự dưng nặng và đau như búa bổ.

"Nếu mệt thì xin nghỉ về sớm, đừng gắng sức." – Thụy Trinh rút thuốc – "Đạo này không thấy tay cậu Trọng đến bar. Nghe nói cô phải đứng bàn phục vụ anh ta trong một tháng?"

"Vâng... Em cũng đang định hỏi ý quản lý Khương xem thế nào. Nếu cứ tiếp tục chờ hết tháng thì không khéo em chết đói mất."

"Nè, giữa cô và anh ta có chuyện gì không?"

"Dạ? À ừ cũng bình thường thôi, mà chị hỏi có gì sao?"

Nhà khói vào không trung, Thụy Trinh lắc đầu nói nhạt, mắt nhìn mông lung:

"Giữa PR và khách, chỉ có một điều đáng lo thôi... Chính là dễ sa vào lưới tình! Cô với anh ta đều còn trẻ, lại thường xuyên gần gũi nhau kiểu này thì cũng đáng bận tâm nhỉ?"

Lặng thinh mấy phút, Hạ Tuyết vẫn giữ nguyên nụ cười đồng thời bảo ngay:

"Không sao đâu, em tự biết lo."

Trông vẻ mặt tự nhiên của cô em gái họ Hạ, Thụy Trinh không nói gì chỉ gật khế. Chẳng nấn ná lâu, cô rời khỏi phòng locker đi lên sàn. Chỉ chờ có thế là Hạ Tuyết đã buông tiếng thở dài kiềm nén bấy giờ. Điều Thụy Trinh đoán quả thật không sai. Hẳn người chị đại ấy sẽ không thể ngờ được chuyện đang xảy ra giữa cô với Trọng Lâm: việc lừa gạt, trò trả đũa và cả cuộc ngã giá qua đêm của cả hai! Đúng suy nghĩ miên man trong chốc lát, Hạ Tuyết liền đưa tay lên sờ trán. Nóng! Cô sốt. Thảo nào thấy mệt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Góc khuất 36: Mộng lạc (16+)

Vừa mới lên sàn bar thì Hạ Tuyết gặp Khương Dung đứng ở quầy rượu.

"Thưa quản lý, em có chuyện muốn nói. Máy ngày qua cậu Trọng không đến nên em chẳng đứng bàn phục vụ ai. Nếu được, chị cho em rút được chứ ạ?"

"Rút ư? Không đâu. Ban này cậu Trọng vừa mới đến đây mà."

"Sao? Chị nói Trọng Lâm đang có mặt ở Gossi?"

"Ừ, với lại chị định đi tìm em đó. Cậu Trọng hiện ở phòng VIP và nói muốn em đến đây." – Thấy gương mặt cô gái PR hai mươi tuổi hiện rõ sự kinh ngạc, Khương Dung nhún vai – "Hình như cậu ấy không có ý định qua đêm, chỉ bảo nhất định phải gặp được em"

Đối diện, Hạ Tuyết tròn xoe mắt khó hiểu.

Lúc bước vào phòng VIP, Hạ Tuyết thấy Trọng Lâm đang uống rượu. Về như hán đã ngồi chờ cô rất lâu vì trên bàn có mấy chai rượu ngoại trông không nằm lẫn lộn. Trông dáng vẻ thất thần của hán, tự dung cô cảm giác lòng mình cũng chờ vơ theo.

"Anh gặp tôi có chuyện gì không?"

Nghe tiếng Hạ Tuyết, Trọng Lâm mau chóng quay qua và đôi mắt bỗng sáng bừng hết kiểu một kẻ sắp chết vừa tìm thấy hy vọng. Không nhiều lời, hán đứng dậy rồi bàn có ý muốn bước đến gần cô. Vì đã ngấm men rượu nên hán đi không vững lắm, đôi chân siêu vẹo thỉnh thoảng bước ngập ngừng rồi còn loạng choạng. Nhưng hán vẫn khá tỉnh táo chứ chưa đến nỗi quá say.

"Tôi chờ em lâu lắm rồi." – Khi đã đứng ngay trước mặt Hạ Tuyết, Trọng Lâm lập tức cầm chặt cánh tay cô.

"Anh làm tôi đau đó." – Hạ Tuyết khó chịu bởi những ngón tay kia không ngừng siết vào da mình – "Có gì cần nói, anh nói nhanh đi."

Nhận rõ vẻ hơi lạnh đến lạnh lùng từ cô, Trọng Lâm chậm rãi nói từng chữ:

"Em còn giận tôi chuyện sáng nay?"

Đối diện, Hạ Tuyết khẽ quay mặt sang hướng khác, giống kiểu tránh né.

"Tại sao lúc nào em cũng chỉ có Trương Hải Luân?"

Hạ Tuyết vẫn không trả lời.

"Tôi cho em nhiều tình cảm như vậy mà vẫn không đủ ư?"

Nhắm mắt và đầu óc bắt đầu mệt mỏi, Hạ Tuyết cứ lặng thinh trước những câu hỏi có phần hơi kích động từ đối phương.

Chẳng nghe Hạ Tuyết đáp lấy một lời, Trọng Lâm quá điên tiết liền hét lớn:

"Rốt cuộc, tôi đối với em có ý nghĩa gì???"

"Anh thôi đi!" – Hạ Tuyết không chịu đựng nổi nữa, gần như gất lên – "Nếu anh cứ mãi không chịu hiểu tình cảm tôi dành cho anh thì đừng hỏi gì nữa!"

"Hiểu? Tôi phải hiểu cái gì??? Từng lời em nói, tôi không biết đâu là thật, đâu là giả dối..."

"Vậy thì anh đừng hỏi và bắt tôi trả lời. Buông ra! Tôi sẽ rời khỏi đây."

Thấy Hạ Tuyết định tháo tay mình, Trọng Lâm càng giữ chặt hơn. Hán chẳng rõ bản thân muốn gì và cần làm gì. Hán lạc mất mình. Bao nhiêu xúc cảm trong người đều hỗn loạn, chúng giằng vò để rồi làm hán phát điên.

"Em không được đi! Hãy ở lại cho đến lúc trả lời hết các câu hỏi của tôi."

"Anh say rồi! Bỏ tay ra. Tôi muốn đi ra ngoài. Tôi thật sự mệt... rất mệt..."

Nói chưa hết câu thì đột nhiên Hạ Tuyết cảm giác đầu quay vòng vòng, một cơn choáng kéo đến nhanh chóng khiến cô ngất lịm.

... Từ từ mở mắt, Hạ Tuyết thấy mình đang nằm trên giường, đôi mắt phản chiếu chiếc đèn neon vàng vọt cùng trần phòng cao nhẵn mịn. Đầu hơi nhức và đau như búa bổ. Khẽ kháng, cô đưa tay lên trán để rồi vô tình chạm phải miếng khăn lạnh. Ai đó đã đắp nó lên để giúp cô hạ sốt. Hạ Tuyết nhớ khi này đang giằng co với Trọng Lâm thì đầu óc tự nhiên choáng váng tiếp theo bản thân chẳng rõ chuyện gì diễn ra nữa.

Mệt mỏi ngồi dậy, Hạ Tuyết đảo mắt nhìn khắp phòng để rồi kinh ngạc khi bắt gặp Trọng Lâm ngủ gật bên cạnh giường. Mái đầu hán lặng im như hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say. Chưa hết, trên chiếc bàn gần đây còn có cái thau đựng nước. Ngồi thờ người, Hạ Tuyết chợt hiểu vậy là Trọng Lâm đã chăm sóc cho mình mấy giờ qua. Nhẹ nhàng, cô luồn những ngón tay vào mái tóc tên đại ma đầu ấy. Miềm mại cho từng cái vuốt bình yên.

"Đến bao giờ, anh mới chịu hiểu trái tim tôi?" – Trong không gian tĩnh lặng của căn phòng VIP, giọng Hạ Tuyết nghe thì thầm.

Đầu rất nhẹ và khê nhưng bàn tay Hạ Tuyết vẫn đánh thức Trọng Lâm dậy. Cựa mái đầu rồi mau chóng ngược mặt lên, hắn thấy cô nàng đã thức giấc từ lúc nào, còn đang ngồi nhìn mình chằm chằm.

"Em đỡ hơn chưa?"

Bất ngờ trước chất giọng nhẹ nhàng từ Trọng Lâm, mắt Hạ Tuyết không chớp trong vài phút. Cô lại không đáp nhưng khê gật đầu. Rồi rất nhanh, cô thấy hai bàn tay to lớn áp sát mái tóc mình. Tiếp, hắn khê nhích người lên trên giường đồng thời tựa trán vào trán cô. Không biểu hiện gì hết ngoài câu nói thì thầm: "Tôi xin lỗi vì đã luôn ép buộc em...!"

Vào khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Hạ Tuyết bỗng giật mình bởi lại thấy một Trọng Lâm của những ngày xưa, rất xưa. Dịu dàng, trân trọng và đáng để yêu thương biết bao. Dường như lúc này hắn vẫn còn say, chưa tỉnh hoàn toàn. Cũng bởi vì vậy, cô mong sao người con trai ấy đừng bao giờ tỉnh để có thể mãi mãi giữ hắn trong vòng tay. Xúc động quá đỗi! Cô yêu giây phút hiện tại vô vàn, yêu cử chỉ ân cần từ kẻ xấu xa đó, yêu cả những xúc cảm ghen ngào đang khuấy động con tim mình.

"Đừng ghét tôi! Xin em đừng ghét bỏ tôi!"...

Thêm lần nữa, tim Hạ Tuyết vỡ oà khi nghe câu nói êm đềm với chất giọng lạc đàn của Trọng Lâm. Cơ thể cô bắt đầu run lên.

"Ngốc! Chưa bao giờ, tôi ghét anh!"

Dứt lời và cũng là lần đầu tiên, Hạ Tuyết chủ động hôn Trọng Lâm. Cô vẫn luôn khao khát bờ môi vương mùi rượu và thuốc lá của hắn. Những nụ hôn trước đây, không giây phút nào biến mất trong ký ức, cứ mãi tồn tại.

Đối diện, sau mấy giây kinh ngạc thì Trọng Lâm khê khẳng nhắm mắt đồng thời ấn môi mình vào sâu hơn. Hai tay hắn vẫn giữ mái đầu Hạ Tuyết hệt như không muốn hai đôi môi này một lúc nào đấy bất chợt tách ra. Vội vã. Cuồng quýt. Nồng ấm. Nhẹ nhàng. Say đắm. Ngây ngất. Huyền hoặc. Chênh vênh. Tất cả đều có. Đồng nhất hiện hữu.

Ngừng hôn, Trọng Lâm nhìn sâu vào mắt Hạ Tuyết, thỉnh thoảng nói một câu:

"Cởi áo tôi ra!"

Đôi mắt Hạ Tuyết tròn xoe nhưng rồi dịu lại. Thoáng bất động hồi lâu, cô chậm rãi đưa tay lên tháo từng chiếc cúc áo và khê khẳng kéo lớp vải ra khỏi người Trọng Lâm. Cái nhìn của cô lướt trên cơ thể trần hoàn hảo của hắn. Về phía Trọng Lâm, hắn hạ tay xuống bờ vai Hạ Tuyết, ngay đúng vị trí dây áo.

"Được không...?"

Tuy chỉ hai từ ngắn ngủi thôi ấy vậy Hạ Tuyết hiểu Trọng Lâm muốn hỏi gì. Hơi lưỡng lự nhưng cô cũng gật khê. Tiếp đến, không quá lâu để cô cảm nhận hai dây áo được mở bung, lớp vải mỏng mềm mại trượt nhanh xuống chân. Dù đây không phải là lần đầu tiên nhưng cô vẫn ngại khi lần thứ hai đứng trước mặt hắn trong dáng vẻ đáng ngờ này.

Chỉ chờ có thế, Trọng Lâm đã ôm lấy Hạ Tuyết, để hai tấm thân áp sát vào nhau, để hơi ấm từ người này truyền qua người kia. Và quan trọng, giúp họ nhận ra sự tồn tại của đối phương!... Chẳng bao lâu sau, cả hai lại hôn rồi mau chóng ngã xuống giường.

Đêm đó, Trọng Lâm và Hạ Tuyết đã trải qua những xúc cảm kỳ diệu nhất khi...

Hai cơ thể trần trụi ghì siết lấy nhau.

Những nụ hôn ướt át lướt trên da thịt.

Cái nắm tay thật chặt để kiềm nén vô số các thanh âm lạc lõng, nhẹ hẫng.

Thân xác và tâm hồn đều hoà nguyện thành một.

Cảm xúc thăng hoa cùng tình yêu.

Lạc.

Và hai con người đó lại tìm thấy nhau lần nữa trong thế giới mà không một ngôn từ cảm xúc nào có thể diễn tả hết.

Đêm khuya. Gió lặng. Trăng tàn.

Sáng hôm sau, Trọng Lâm tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài và sâu. Tuy còn mơ mơ màng màng nhưng hắn đã mau chóng quay qua bên phải. May thay niềm hạnh phúc hắn hoan đêm qua không phải mộng mà là sự thật vì hắn thấy Hạ Tuyết vẫn còn nằm bên cạnh, mắt nhắm nghiền. Khê khẳng, Trọng

Lâm ngồi thẳng người lên. Hắn đưa tay gỡ mái tóc rối mù rồi nhìn khắp căn phòng VIP tối om bởi không có bất kỳ cửa sổ nào để ánh sáng lọt vào. Trọng Lâm bắt đầu nhớ về tối qua... Dẫu biết khi đó bản thân đang say nhưng hắn còn nhớ rất rõ cảm giác cùng Hạ Tuyết ôm chặt lấy nhau rồi cả hai rơi dần vào một thế giới mộng mị hư ảo. Tất cả đều rõ ràng. Và vì vậy lúc này hắn thấy vui bởi đó không phải là sự cưỡng ép. Hắn hoàn toàn sống với những tình cảm chân thật của chính mình, của người gái con gái đó.

Hướng mắt nhìn trở lại Hạ Tuyết đang say giấc, Trọng Lâm mỉm cười đồng thời nhích lại gần hơn và cúi xuống định hôn lên gương mặt thanh thản của cô. Nhưng bỗng đúng lúc tiếng chuông điện thoại reo khiến hắn giật mình. Xoay người về phía chiếc bàn, trên đó điện thoại của Hạ Tuyết đang rung, hắn tò mò và đưa tay cầm lấy. Niềm vui trên mặt Trọng Lâm lập tức biến mất khi phản chiếu trong đáy mắt đứng yên là dòng chữ đề tin nhắn từ Trương Hải Luân. Lặng thinh vài giây, hắn chậm rãi mở nút Open.

« Hạ Tuyết, cậu hứa là sáng nay sẽ cùng mình đến trường. Vậy cậu dậy chưa? Minh thì dậy từ sớm để chờ cậu đây. Mau hồi âm lại cho mình nhé. »

PẮT! Trọng Lâm đóng mạnh nắp điện thoại lại, ánh mắt trở nên lạnh băng, nhen nhúm cả sự căm ghét. Bỗng chốc hắn thấy mình đã trở thành kẻ ngu xuẩn. Chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra nào? Hắn đang muốn trả thù Hạ Tuyết thế mà tại sao bây giờ lại dễ dãi như vậy nhỉ. Trọng Lâm quên mất, người cô gái yêu là Trương Hải Luân chứ không phải hắn. Dẫu có trải qua bao nhiêu đêm mộng lạc cùng nhau thì trái tim cô vẫn chỉ hướng về một kẻ khác hẳn thôi... Ném chiếc điện thoại lên giường, Trọng Lâm mau chóng bước xuống, lấy quần áo mặc vào. Hắn chẳng hề nhìn Hạ Tuyết một cái mà cứ thế mở cửa rồi khỏi cái nơi vẫn còn ấm nồng mùi ái ân giữa mình với người đó.

Lúc Trọng Lâm vừa đi ra ngoài thì Hạ Tuyết choàng tỉnh. Giống Trọng Lâm ban nãy, cô nhanh chóng nhìn sang bên cạnh để xem hắn dậy chưa. Nhưng đáng tiếc, chỗ nằm ấy trống trơn. Vẫn giữ chặt chiếc mền quấn ngang người, cô từ từ ngồi dậy. Những cảm xúc đêm qua bắt đầu ủa về. Hạ Tuyết tự thấy lần này khác rất nhiều so với lần đầu tiên của hai người. Không đau, không tủi nhục hay sợ hãi mà nhẹ nhàng, lâng lâng hạnh phúc. Cô tự hỏi, chẳng rõ Trọng Lâm có suy nghĩ giống mình không mà sao sáng nay hắn lại vội vã đi như thế mà chẳng chờ cô dậy.

Đang thờ dãi thì chợt Hạ Tuyết bắt gặp chiếc điện thoại của mình nằm dưới chân giường. Khó hiểu, cô liền chồm người tới gần với tay lấy lên xem. Vừa mở nắp trượt điện thoại ra, cô đã bất động bởi trông rõ tin nhắn của Hải Luân gửi đến. Ngồi bần thần trong thoáng chốc, Hạ Tuyết dường như đoán ra lý do Trọng Lâm biến mất thật sớm vào sáng nay. Chắc chắn là do hắn thấy được cái này. Nhắm mắt, Hạ Tuyết co người lại và tựa cằm lên đầu gối. Cô hiểu, một lần nữa bản thân lại đánh mất Trọng Lâm. Những dòng nước mắt ấm nóng chảy nhẹ nhàng trên gò má khi cô biết rằng, rất có thể mình sẽ không bao giờ còn thấy con người đêm qua của hắn thêm lần nào nữa.

Buổi sáng ở nhà họ Hoàng, Tri Đồng ngồi vào bàn chuẩn bị dùng bữa với Hoàng phu nhân. Cầm tờ báo lên chưa kịp xem thì anh liền nghe bà lên tiếng, nhỏ nhưng rất rõ: "Tri Đồng, con có bạn gái rồi sao?"

"Dạ?" – Tri Đồng kinh ngạc quay qua nhìn mẹ.

"Dáng vẻ bắt ngờ đó thì nghĩa là mẹ đoán đúng." – Hoàng phu nhân khẽ mỉm cười – "Phải vậy không nào?"

Đối diện, Tri Đồng đảo mắt hiện rõ vẻ khó xử. Anh không biết là vì sao mẹ mình lại phát hiện chuyện giữa anh với Thực Nghi nhanh như vậy. Hiện tại, anh vẫn chưa muốn bà biết về điều này nhưng xem ra, giờ có muốn giấu cũng đã chẳng thể giấu được nữa.

"Sao mẹ lại..."

"Đừng thắc mắc về chuyện đó vì mẹ luôn có cách để dõi theo con." – Hoàng phu nhân cắt ngang lời con – "Giờ hãy trả lời mẹ: đúng hay sai!"

Giấu tiếng thờ dãi, Tri Đồng đành gật đầu. Chỉ chờ có thế là Hoàng phu nhân liền nhanh chóng bảo thật chậm rãi như sợ con sẽ không nghe kịp:

"Vậy chiều mai mời cô gái đó đến nhà dùng bữa. Mẹ muốn xem mặt cô ấy!"

"Dạ?" – Lần nữa, Tri Đồng kêu lên sững sờ.

"Con không cần phải căng thẳng. Chỉ là một bữa cơm chiều cho cuộc gặp gỡ thôi. Lẽ nào, con không định đưa bạn gái về ra mắt mẹ ư?"

Nhanh và quá bất ngờ! Đó là điều mà Tri Đồng cảm thấy lúc này. Mọi thứ diễn ra mau chóng đến khó tin. *Để Thực Nghi ra mắt mẹ, liệu có ổn không?* Anh nhủ thầm và chưa bao giờ khó xử như vậy. Chẳng hiểu sao lòng xuất hiện nỗi bất an khôn tả. Phải... Chỉ là một cảm giác kỳ lạ bỗng dưng hình thành.

"Được không, Tri Đồng?"

Nhìn đôi mắt dịu dàng nhưng vô cùng kiên quyết từ mẹ, anh chàng họ Hoàng chẳng còn lựa chọn khác. Lặng im chốc lát, anh khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Góc khuất 37: Ân oan

Trưa trời nắng gắt, cái nóng như thiêu đốt mọi thứ. Ngay trước một nhà nghỉ trên đường Lê Hồng Phong xuất hiện nhóm học sinh lớp 12 đứng gần đó nói chuyện rôm rả. Không gian ồn ào khuấy động cả góc đường. Trong đám này, có một nam sinh đứng tương kên kên, vẻ mặt hơi ngông nghênh kiêu không sợ ai, áo sơ mi bỏ ra ngoài quần, đang nói chuyện điện thoại bằng chất giọng gắt gỏng. Và cậu ta không ai xa lạ chính là Trương Hải Long.

"Sao? Giờ mày đến chỗ hẹn với bọn tao được không?" – Hải Long không nghe đầu dây bên kia đáp liền quát – "Kệ mày! Ở nhà khóc với mẹ mày ấy!"

Hải Long vừa cúp máy thì kẻ bên, cô bé nữ sinh mặc chiếc váy ngắn xoay qua cười hỏi: "Làm gì bực mình vậy anh yêu?"

"Thằng Tiến đúng là thò đế! Đi bar cũng phải hỏi ý mẹ! Bực mình! Bỏ nó ra đi. Đám bọn mình đi là được!" – Hải Long nhét điện thoại vào túi quần.

"Hi, người ta là trai đảng hoàng đầu ai như anh, hư hỏng!"

"Nè, em nói vậy nghe được à Kim Quế?" – Hải Long kéo người yêu lại, nựng chiếc cằm – "Anh không hư hỏng thì sao em chấp nhận làm bồ anh?"

"Xi! Ai nhận lời đâu chứ." – Kim Quế bĩu môi.

"Chà lúc giận, trông em xinh đáo để."

Trong lúc Hải Long mãi đùa giỡn với Kim Quế và đám bạn thì phía bên kia đường, một nhóm người khác đang dõi theo từng cử chỉ hành động của cậu. Thật bất ngờ khi đó lại là Trọng Lâm cùng nhóm vệ sĩ luôn đi theo hắn.

"Thằng nhóc ôm con bé trắng như bông buri đó là em trai Hải Luân?" – Trọng Lâm khoanh tay, dựa người vào chiếc xe hơi đen – "Chắc không?"

"Chính xác thưa cậu chủ, chúng tôi đã tìm hiểu rất kỹ."

Nghe tên vệ sĩ khẳng định dứt khoát, Trọng Lâm cười nhạt rồi quay mặt qua bên trái đưa mắt ra dấu cho một người đàn ông trung niên mặc bộ vét sang trọng lịch lãm, có ý muốn bảo ông ta hãy đến gần hắn.

"Thấy thằng nhóc tóc dài ấy chứ? Hãy đến đây và làm những gì cần làm."

"Cậu muốn thế nào cậu chủ Trọng?"

"Ừm, tự nghĩ cách đi chứ ông Trần." – Khẽ thờ ra, Trọng Lâm nhếch mép ẩn ý – "Làm cách gì mà ta có thể kiện nó! OK?"

Kéo nhẹ vạt áo vét, ông Trần bắt đầu băng qua bên kia đường, chậm rãi tiến đến chỗ nhóm học sinh lớp 12 vẫn còn đùa giỡn huyên náo. Dõi theo bóng dáng phụng phệ của người đàn ông ngoài năm mươi kia, Trọng Lâm rút điều thuốc, châm lửa hút. Đôi mắt toan tính nheo lại khi hắn quan sát một sự việc hay ho thú vị sắp diễn ra qua làn khói trắng dày đặc.

... Đang đứng nói cười với Hải Long thì đột nhiên Kim Quế la lên "Ồ!" đồng thời dùng hai tay ép sát váy vào chân rồi mau chóng xoay lưng lại và bước lùi ra sau lưng bạn trai. Khó hiểu trước hành động đầy thẳng thốt cùng vẻ mặt sợ hãi của Kim Quế, Hải Long liền hỏi ngay: "Em sao vậy, Quế?"

"Ông ta... ông ta sờ soạng mông em!" – Kim Quế thút thít, chỉ tay về phía người đàn ông mà chẳng rõ đến đứng gần mình từ lúc nào.

Tức thì, Hải Long xoay phắt sang bên hướng cái nhìn tức giận vào cái kẻ mặc áo vét sang trọng vẫn đứng thản nhiên như kiểu mình chẳng làm gì sai. Hiển nhiên, đó là ông Trần, "tay sai" do Trọng Lâm phái đến gây chuyện.

"Nè lão già!" – Hải Long gắt – "Sao lại đi sờ mông con gái? Biến thái hả?"

Phủi phủi tay áo, ông Trần chậm chạp liếc mắt nhìn sang bên, bảo nhạt nhẽo:

"Thanh niên bây giờ chẳng biết kính trọng người già là gì. Con mắt nào của cậu thấy tôi sàm sờ cô bé đó? Hả?"

"Tôi không thấy nhưng Kim Quế nói ông sờ mông cô ấy! Còn chối ư?"

"Các cậu là học sinh mà vu khống người khác vậy sao? Lỡ cô bé này muốn kiện chuyện rồi già vờ nói tôi giờ trò thì thế nào? Đứng thật chẳng ra gì!"

Thoáng nghĩ ngợi, Hải Long chậm rãi quay mặt qua hỏi rõ Kim Quế lần nữa:

"Có thật ông ta sờ mông em không?"

"Đúng mà!" – Kim Quế gật đầu, mặt còn sợ – "Rõ ràng tay ông ta luồn vào váy rồi... rồi bất ngờ bóp bóp mông em! Làm sao nhầm được!"

Nghe vậy, Hải Long nghiêng răng, mắt mở trừng trừng nhìn lại đối phương:

"Khốn nạn! Lão già biến thái quá cỡ!"

Hải Long vừa dứt lời thì ông Trần đã lập tức túm lấy cổ áo sơ mi của cậu, làm hành động dần mặt:

"Thằng nhãi! Ông đây sờ mông bạn gái mày đó, thì sao nào? Dám nói tao khốn nạn à? Hà, mông con bé này nhỏ xíu, chả đủ tay tao nữa là... Cờ như bọn này, tao đập bẹp đi!"

Mất mở to sừng sốt trong vài giây, Hải Long lập tức mím môi trước những lời đồn mặt từ cái lão "đã già còn mất nết" nên cậu siết chặt tay và không kịp suy nghĩ, đâm mạnh vào mặt ông ta. Những đứa học sinh còn lại hết hồn khi thấy cuộc ẩu đã diễn ra...

Tất nhiên ở bên kia đường, Trọng Lâm đã chứng kiến rõ mọi chuyện. Mau chóng, hấn vỗ tay bốp bốp, miệng không ngừng cười lớn:

"Ha ha ha! Đứng rồi! Đánh đi! Đánh mạnh vào! Dính bầy rồi thằng ngu!"

Ném điều thuốc xuống đất, Trọng Lâm mở điện thoại ra trong khi vẫn còn chưa ngừng cười:

"Giờ thì gọi cho công an khu vực đến giải quyết rốt ráo chuyện này!"

Khi đó ở trường đại học mỹ thuật, Hạ Tuyết và Hải Luân đang ở sân trường.

"Bố cậu giờ ra sao?"

Giấu tiếng thở dài, Hải Luân hướng đôi mắt mù loà về phía trước, nói khẽ:

"Tạm thời bố mình sẽ đi tìm việc làm nhưng vì tuổi tác đã cao nên khó có nơi nào chịu nhận. Và lại, vốn dĩ bố mình bị đuổi do một người danh tiếng nào đấy, chỉ sợ rằng kẻ đó chẳng dễ dàng gì để bố mình có việc làm mới."

Nghe vậy, Hạ Tuyết lại nhớ đến Trọng Lâm cùng cả lời đe dọa từ hắn. Đúng thật, chắc chắn Trọng Lâm sẽ không bỏ qua dễ như vậy. Với gia thế lớn, việc chèn ép một người bình thường chẳng khó khăn gì đối với hắn.

"Rốt cuộc vẫn chả hiểu, gia đình mình đã dắt tội với người danh tiếng nào? Chuyện đời lắm phiền phức, không đụng đến ai nhưng cứ bị người ta ghét."

Hạ Tuyết lặng thinh trước câu than thở của Hải Luân. Bởi cô hiểu rõ ai là kẻ gây ra những điều tệ hại này và cả lý do hắn làm thế. Bỗng chốc, lòng cô nặng nề kinh khủng, cảm tưởng như bị ai đó chất cả khối đá lên người.

Bỗng, cả hai nghe tiếng Trang Trang gọi lớn về hồ bơi. Rất nhanh, cô chạy đến chỗ người yêu miệng ríu rít: "Hải Luân! Anh chờ em lâu không?"

"Không, lóp mới tan chưa kể còn có Hạ Tuyết đứng trò chuyện cùng anh."

Nụ cười trên môi Trang Trang nhạt dần khi đưa mắt sang Hạ Tuyết ở ngay bên cạnh Hải Luân. Hạ Tuyết khẽ cúi đầu chào lịch sự.

"Lần sau, em sẽ cố gắng đến sớm hơn để anh không phải đứng với người có thể mang nguy hiểm đến cho anh!" – Trang Trang nói thẳng thừng.

Hiểu Trang Trang ám chỉ chuyện lần trước Hải Luân bị đánh nên Hạ Tuyết đành im lặng, không nói gì. Còn Hải Luân thì ngạc nhiên:

"Em đừng nói vậy. Lần đó Hạ Tuyết cũng suýt bị đánh mà."

Thấy rõ vẻ mặt buồn bực của Trang Trang nên Hạ Tuyết khéo léo đỡ lời:

"Trang Trang đúng đó, khi ấy mình có lỗi vì đã không bảo vệ được cậu. Ừm, nếu cô ấy đến đón cậu sớm thì mình rất yên tâm."

Trước câu nói biết điều của đối phương, Trang Trang cười đắc ý rồi nắm tay Hải Luân: "Mình về thôi. Trưa lắm rồi."

"Ừ nhưng cho Hạ Tuyết về chung xe với chúng ta đi."

Hạ Tuyết toan lên tiếng từ chối lời đề nghị đó thì bỗng chuông điện thoại của Hải Luân reo ỳnh ỏi. Nhanh chóng bắt máy, anh từ tốn hỏi:

"Alo, ai vậy? Mẹ ạ? Con với Trang Trang sắp về..."

Hải Luân ngừng lại, gương mặt hiện rõ sự bần thần và đôi mắt phản chiếu vẻ sững sốt: "Hải Long đánh người ta nhập viện và giờ bị kiện ư???"

Hạ Tuyết lẫn Trang Trang đều hết sức kinh ngạc.

Bầu không khí nặng nề bao trùm khắp phòng khách nhà họ Trương. Trên ghế sofa, hai ông bà Trương và Hải Luân ngồi lặng lẽ thỉnh thoảng họ nhắm mắt thở dài. Đứng đối diện là Hải Long, sau khi kể rõ đầu đuôi mọi chuyện, khẽ khàng cúi đầu. Bên cạnh, Hạ Tuyết với Trang Trang cũng chẳng biết phải nói

gi.

"Con chỉ đánh lão dê xồm đó mấy cái nhẹ hều nào ngờ ông ta lại ngã đập đầu xuống đất chảy máu xối xả." – Hải Long nói nhỏ xú.

"Sao em lại nóng nảy như vậy hả Long?" – Hải Luân có vẻ tức giận – "Đánh người gây thương tích đâu phải nhỏ!"

"Tại lão đó giờ trò với Kim Quế trước."

"Nếu vậy thì hai đứa cứ việc đi chỗ khác đâu cần thiết phải ở đó tranh cãi để dẫn đến đánh nhau! Giờ em đánh người ta nhập viện rồi còn bị kiện. Năm nay 12 sắp ra trường, em muốn đi tù mấy tháng sao?"

Nghe anh trai trách mắng, Hải Long thở dài thườn thượt, lòng buồn khủng khiếp: "Em phải làm gì đây? Em không muốn đi tù."

Xót xa trước dáng vẻ tội nghiệp của con, bà Trương nói bằng giọng lo lắng:

"Nếu chúng ta xin người đó đừng kiện thằng Long thì hay quá!"

"Bị đánh đến nỗi nhập viện thì theo bà, người ta có chịu bỏ qua không?" – Ông Trương lắc đầu – "Gia đình mình chuẩn bị hầu toà thôi!"

Trông tình hình căng thẳng, Trang Trang liền đến bên Hải Long, nói:

"Tạm thời trước mắt phải chờ bệnh viện báo rõ tình hình của người kia. Nếu ông ta nhất quyết kiện thì con sẽ thuê luật sư giỏi bào chữa cho Hải Long."

Một khoảng lặng kéo đến...

"Chắc đành thế." – Hải Luân đưa tay lên bóp trán, buông câu ngán ngùi.

"Trang Trang, trăm sự nhờ con" – Hai ông bà Trương nói như van lơn.

"Em cảm ơn chị Trang Trang!" – Hải Long nhìn người chị dâu tương lai.

Mỉm cười gât đầu, cô gái họ Tô siết chặt vai cậu nhóc mười tám, động viên khích lệ. Về phía Hạ Tuyết, lòng đang lo lắng khi đoán xem việc Hải Long đánh người liệu có liên quan đến Trọng Lâm hay không.

"Sao? Mẹ anh muốn chiều mai em đến dùng bữa ở nhà anh ư?" – Thục Nghi suýt đánh rơi đôi đũa khi nghe Tri Đồng báo tin.

"Ừm, mẹ nhất quyết bảo anh phải đưa em về để bà gặp mặt."

Nhìn điệu bộ ỉu xiu của Tri Đồng, Thục Nghi đắn đo mấy phút xong đáp rành rọt: "Được, em sẽ đến!"

"Em chắc chứ?" – Tri Đồng liền quay qua ngạc nhiên – "Nếu em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần thì anh sẽ tìm cách nói với mẹ."

"Đừng, làm thế không tốt đâu bởi sớm muộn gì em cũng phải ra mắt mẹ anh. Thôi thì bây giờ bà ấy đã ngỏ lời, em nghĩ chẳng nên từ chối. Với lại, em thấy mẹ anh rồi. Trông bà cũng thân thiện coi mở lắm."

"Vậy à? Mong là mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp."

Cười cười, Thục Nghi vòng tay ôm lấy bạn trai như để trấn an. Một cách nhẹ nhàng, Tri Đồng cũng ôm chặt Thục Nghi vào lòng. Nhắm mắt, anh tựa cằm lên mái đầu cô. Rõ ràng trong anh, nỗi bất an về cuộc gặp mặt sắp diễn ra vẫn cứ lờn vờn không biến mất. Nó... thật sự là gì chứ?

Hôm sau buổi sáng chủ nhật, ngay trước cổng nhà nghỉ trên đường Lê Hồng Phong mà trưa qua xảy ra cuộc ẩu đả giữa Hải Long với ông Trần, xuất hiện bóng dáng Hạ Tuyết và cả Hải Luân. Chẳng rõ cả hai đến đây để làm gì nhưng chắc chắn rằng họ không phải vào đây để thư giãn!

"Cậu tìm ai ở trong đó?" – Đưa mắt nhìn e dè hai từ nhà nghỉ, Hạ Tuyết hỏi.

"Mình cũng chưa biết nữa. Nghe Hải Long nói nó đánh nhau với người kia ngay trước nhà nghỉ này, mình chỉ muốn tìm xem khi ấy có ai tình cờ trông thấy sự việc không biết đâu sẽ tìm ra manh mối nào đấy giúp ích cho thằng bé." – Hải Luân gãi đầu, lập luận – "Nếu ngại cậu cứ đứng đây chờ. Mình tự vào trong tìm hỏi chủ nhà nghỉ. Cậu là con gái nên hạn chế ra vào chỗ này."

Trông Hải Luân bị mù mà tay lại không cảm gậy dò đường, Hạ Tuyết chẳng mấy yên tâm. Để anh chàng một mình đi vào rui xảy ra chuyện gì thì biết nói sao với ông bà Trương, chưa kể Trang Trang sẽ giết cô mất! Đảo mắt nhìn lại ngôi nhà nghỉ khang trang, cố nén tiếng thở dài chán chường, cô liền bảo:

"Thôi, chắc cũng không sao đâu, để mình vào cùng cậu cho yên tâm. Chỗ này lạ, cậu không quen lối đi kéo lại té ngã thì mệt. Quan trọng là chúng ta vào để tìm bằng chứng giúp Hải Long chứ có phải làm điều mờ ám xấu xa, mặc người khác nói gì nói."

Nghe cô bạn hùng hồn quả quyết vậy, Hải Luân đành nghe theo. Trên hết là anh thấy cô nói không sai. Bản thân cả hai trong sạch thì hà tất sợ người ta đàm tiếu. Đứng hồi lâu, hai người mau chóng đi vào trong nhà nghỉ.

Tại một bệnh viện lớn, trong phòng dịch vụ 209, ông Trần đang nằm trên giường xem báo thì cửa đột ngột mở, bước vào là chàng trai mặc bộ đồ đen, đeo kính mát miệng nở nụ cười thú vị. Từ từ dựng người dậy, ông đặt tờ báo xuống rồi cất tiếng: "Cậu Trọng đến thăm, tôi vinh dự thật."

Tháo kính ra, Trọng Lâm tiếp tục cười kiêu kiêu khinh khinh vốn rất đặc trưng:

"Ông Trần vì tôi mà nhập viện, hiển nhiên theo lẽ tôi nên vào thăm chứ."

Nhìn cậu Trọng danh tiếng chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, ông Trần đưa tay rờ lớp vải trắng quần quanh đầu, nhắm mắt:

"Tôi chỉ muốn giả vờ ngã để thêm chút thương tích cho dễ kiện tụng thằng nhãi đó nào ngờ ngã thật, đầu đập xuống đường máu chảy như mưa. Xui xẻo! May mà không có vấn đề gì nghiêm trọng lắm..."

"Trong hoạ vẫn còn phúc." – Trọng Lâm rút điều thuốc ra nhưng thấy bảng cấm hút thuốc ngay trên đầu giường nên chán chường cất lại vào túi áo – "Nhưng lúc ra toà, ông phải nhớ tỏ vẻ đau đớn làm như kiểu thương tích rất trầm trọng, có vậy mới dễ tố tụng cái thằng ranh ấy vào tù. OK?"

"Tôi hiểu." – Ông Trần nheo mắt – "Dẫu thế thì bất quá nó ở tù mấy tháng, cũng đâu lâu lắm gì. Như vậy có hả được cơn giận của cậu Trọng chưa? Thú thật, tôi vẫn chả hiểu sao cậu lại một mực ăn thua với thằng bé cấp III."

Hướng đôi mắt vô định ra ngoài cửa sổ đầy nắng, Trọng Lâm không nói gì ngoài việc im lặng. Cái nhìn của hắn bỗng dưng trở nên xa xăm mờ mịt. Trong chuyện này, người mà hắn nhắm đến không phải Hải Long mà chính là Hải Luân. Trọng Lâm muốn dồn anh chàng mù hiền lành đó vào chỗ khốn đốn nhất để được thấy Hạ Tuyết đau đớn khổ sở khi bản thân lại là nguyên nhân gây ra mọi thứ tồi tệ cho người mình yêu. Và buồn cười thay, nếu cô đau thì hắn cũng chả vui sướng gì, có khi còn đau theo. Ấy vậy lòng cứ nhất định trả thù đến cùng. Đột ngột đứng dậy, Trọng Lâm bỏ hai tay vào túi quần đồng thời hơi nhoài người về phía trước:

"Tóm lại, ông cứ làm theo những gì tôi dặn. Bằng mọi giá phải tố tụng nó vào tù, được chứ? Xong việc tôi sẽ bồi thường cho ông như những gì đã hứa."

"Cái đó thì cậu Trọng yên tâm. Đầu tôi bây giờ nhức lắm, tôi cũng muốn kiện thằng oắt ấy đi tù để hả dạ."

"Tốt! Về giấy kết quả khám đầu ông, tôi sẽ cho người làm giả nó. Mọi thứ xem như ổn, cứ thế mà làm" – Trọng Lâm quay lưng, buông câu nhạt nhẽo.

"Cậu Trọng đi về cẩn thận, không tiến."

Sau khi Trọng Lâm rời khỏi phòng, bấy giờ ông Trần ngã lưng ra phía sau dựa vào thành giường, tắc lưỡi: "Người lắm tiền là thế sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Góc khuất 38: Từ bỏ cũng là yêu thương

Đang định cầm tờ báo lên xem tiếp thì cửa mở lần nữa, ông Trần quay qua thì thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng thình lình bước vào.

"Cô đi lộn phòng à? Hay là phóng viên đến hỏi tôi về chuyện hôm qua?"

Chỉ chờ ông Trần nói xong câu đùa giỡn là cô gái nọ cười khẽ rồi cầm điện thoại lên, bấm nút. « *Tôi chỉ muốn giả vờ ngã để thêm chút thương tích cho dễ kiện tụng thằng nhãi đó nào ngờ ngã thật, đầu đập xuống đường máu chảy như mưa. Xui xẻo! May mà không có vấn đề gì nghiêm trọng lắm...* »

« *Nhưng lúc ra toà, ông phải nhớ tỏ vẻ đau đớn, làm như kiểu thương tích rất trầm trọng, có vậy mới dễ tố tụng cái thằng ranh ấy vào tù. OK?* »

Ông Trần kinh ngạc sững sờ khi nghe cuộc đối thoại ban nãy giữa mình và Trọng Lâm được phát lại qua máy ghi âm. Còn chưa biết phản ứng thế nào thì cô gái kia đã lên tiếng:

"Hoá ra, Trọng Lâm sai ông gài bẫy Trương Hải Long! Thật không ngờ!"

Bất đầu sợ hãi, ông Trần nhìn đối phương hỏi, giọng run run nghe chẳng rõ:

"Cô... cô là ai? Muốn gì?"

"Nếu không muốn đi tù về tội đổ oan người khác thì hãy làm theo lời tôi."

"Nhưng... là làm gì?"

Cô gái xinh đẹp mau chóng tiến đến gần đồng thời nhẹ nhàng cúi mặt xuống, ghé miệng sát tai ông Trần thì thầm:

"Đừng sợ, việc này rất nhẹ nhàng không có gì khó khăn cả! Mà suýt quên, xin tự giới thiệu tôi tên Trang Trang, tiểu thư duy nhất của dòng họ Tô!"

Gần trưa, Hạ Tuyết và Hải Luân từ trong nhà nghỉ đi ra với dáng vẻ mệt mỏi lẫn thất vọng. Trông điệu bộ sầu não của cả hai cũng đủ hiểu, họ chẳng tìm ra người nào có thể làm chứng giúp Hải Long. Chính xác thì không ai muốn dính đến rắc rối này cả nên đều từ chối hết thảy.

"Hình như việc này không được thuận lợi." – Hạ Tuyết lắc đầu – "Họ cố tình tránh né chúng ta."

"Cũng khó trách, chẳng ai khi không lại để mình dính vào chuyện phiền toái. Xem như cả buổi sáng công cốc." – Hải Luân khoanh tay, trầm tư.

"Ừm, chắc có lẽ chúng ta đành chờ tin của Trang Trang. Hy vọng cô ấy thuyết phục được người đàn ông kia không kiện Hải Long."

"Tạm thời vậy thôi, chứ bây giờ cũng chẳng biết phải làm gì. Hết cách!"

Gật đầu rồi Hạ Tuyết nhìn xung quanh, xe cộ qua lại đông đúc.

"Trưa rồi, bọn mình kiếm cái gì ăn sau đó thì đón xe buýt về nhà nhé."

Vừa nói Hạ Tuyết vừa dìu Hải Luân băng qua đường, đi về phía quán cơm bình dân. Vì mãi nói chuyện mà cả hai không hề biết cách đó một quãng không xa, Trọng Lâm ngồi trong xe hơi màu đen, mắt nhìn theo từ nãy giờ.

"Họ vào đó từ lúc sáng à?" – Giọng Trọng Lâm vang khê, trầm đục.

"Vâng, cậu chủ yêu cầu theo dõi Trương Hải Luân nên chúng tôi tình cờ thấy anh ta cùng cô Hạ đi vào nhà nghỉ lúc sáng sớm và giờ họ mới ra." – Tên vệ sĩ ngồi ngay vô lăng, đáp rõ.

Lặng thinh mấy giây, Trọng Lâm nhếch mép cười rồi lẩm bẩm trong miệng:

"Giờ chứ? Còn vào cả nhà nghỉ nữa sao? Đúng là chẳng ra gì..."

Cái nhìn của Trọng Lâm trở nên day nghiêng đến đáng sợ. Hắn cố kiềm chế sự căm phẫn và lòng ghen tuông đang dâng trào trong cơ thể. Hai tay siết chặt, hắn muốn đập phá thứ gì đó ngay lúc này để giải phóng cơn cảm xúc hỗn loạn điên cuồng của chính mình. Về như với tình hình này thì Hạ Tuyết và Hải Luân đã vô tình đổ thêm dầu vào lửa, khiến cơn thù hận của Trọng Lâm càng thêm phần dữ dội hơn.

Ở một quán cafe, Thụy Trinh đang ngồi nói chuyện với người phụ nữ trung niên có gương mặt nghiêm nghị khó chịu. Bà ấy từng là mẹ chồng hệt của cô chị đại. Ngồi đối diện nhau hơn nửa tiếng mà không ai nói gì với ai. Không gian im lặng nặng nề khiến họ cảm thấy mất tự nhiên, chẳng có chút thoải mái. Vốn, Thụy Trinh và người mẹ chồng hệt này không hoà thuận. Như cô từng kể cho Hạ Tuyết nghe, bà ấy không chấp nhận có nàng dâu làm PR.

"Tôi hẹn cô ra đây vì có việc muốn nói." – Người phụ nữ trung niên sau cùng cũng lên tiếng – "Hắn cô cũng rõ là chuyện gì nhỉ?"

Kín đáo thờ dài, Thụy Trinh ngước mặt lên, đối diện với bà ấy nói thật thẳng thắn: "Thực sự là tôi vẫn chưa rõ mục đích của cuộc hẹn gặp này."

"Cô đừng giả bộ. Tôi biết cô nghĩ gì! Chẳng phải tôi đã yêu cầu cô rời xa thằng Bí Ngô vào đúng lần sinh nhật thứ mười ư? Hình như cô bỏ ngoài tai những điều đó thì phải."

"Tôi vẫn nhớ! Nhưng đôi lần tôi tự hỏi: tại sao mình lại bị bắt rời xa con trai? Điều ấy thật không công bằng!"

RẦM!!! Chiếc bàn và hai tách cafe gần như bật tung lên bởi cái đập tay mạnh bạo của người phụ nữ kia.

"Không công bằng?" – Bà trừng mắt, cả người dựng hân dậy – "Người mang nỗi bất công không phải cô mà là Bí Ngô! Cô hiểu không?"

"Tôi mang đến cho con trai mình nỗi bất công?" – Thụy Trinh nhún mày.

Người phụ nữ trung niên hạ bót cơn giận dữ, khê khàng ngồi xuống ghế:

"Cô hãy tưởng tượng sau này Bí Ngô lớn lên hiểu chuyện, nó sẽ ra sao khi biết mẹ ruột làm cái nghề PR trong bar cho mọi đàn ông, ngoài bố nó, sò soạng hả? Cô có nghĩ đến cảm xúc của thằng bé lúc trưởng thành không?"

"Nghề PR không hoàn toàn như bà và cái xã hội này nghĩ! Chúng tôi phục vụ khách nhưng không bán thân... Tôi kiếm tiền bằng chính sức lao động của mình thì có gì sai?"

"Đây là suy nghĩ riêng của cô." – Người phụ nữ trung niên đành giọng, nghe rõ ràng hơn – "Nên nhớ, Bí Ngô khi lớn lên nó sẽ phải đối mặt với cả xã hội chứ không phải mãi mãi chỉ nằm trong vòng tay của cô, của tôi hay của bố nó! Sẽ rất tồi tệ nếu như tất cả những con người ngoài kia đều miệt thị thằng bé! Cô tin nó có thể sống tốt và bỏ ngoài tai các câu nói khinh khi kia ư???"

Có kiếm những xúc cảm mãnh liệt đang trỗi dậy, Thụy Trinh bình tĩnh đáp:

"Thế nếu Bí Ngô chấp nhận tôi thì sao? Đó vẫn còn là vấn đề của tương lai."

"Vậy còn lỡ như Bí Ngô không chấp nhận cô thì thế nào? Cô phải nghĩ đến tình huống đó chứ! Chính bản thân cô còn không thể khẳng định chắc chắn rằng thằng bé có thể đón nhận một người mẹ làm PR! Đúng là chuyện tương lai chẳng thể đoán trước được và bởi vậy, tôi với cô cần chuẩn bị cho Bí Ngô một tương lai đảm bảo sự tốt đẹp. Hãy nó chứ không phải vì cô!"

Đối diện, Thụy Trinh lặng thinh khi nghe từng câu từng lời của người phụ nữ trung niên dạn dày kinh nghiệm sống. Đúng là cô không thể đảm bảo cho con trai mình có cuộc sống tốt đẹp. Ngoài vấn đề tiền bạc, sự chăm sóc ra thì điều khó khăn nan giải nhất là ở chỗ: cô làm PR! Lúc này Bí Ngô còn nhỏ chưa hiểu gì cả nhưng nếu sau này lớn lên, nó sẽ thế nào khi biết rõ tất cả? Chấp nhận hay không chấp nhận cô là một chuyện, thằng bé còn phải đối mặt với cả xã hội. Và đúng như lời bà ấy nói, liệu nó có thể vượt qua miệng lưỡi người đời mà vững tin sống? Có lý nào chính cô đã hại con mình?... Nhưng nếu chấp nhận rồi xa Bí Ngô mãi mãi thì cô sẽ không bao giờ gặp lại con nữa. Nỗi đau đớn này làm sao chịu nổi?

"Cô hãy nhìn đi!" – Người phụ nữ trung niên chột bảo – "Bí Ngô đang sống trong một gia đình hạnh phúc. Nó có đầy đủ vật chất, sự quan tâm lẫn tình yêu thương. Có bà nội, có bố và dẫu không có mẹ ruột nhưng thằng bé vẫn có một người mẹ khác ở bên cạnh chăm sóc. Lan Tâm không thể có con vì thế rất yêu Bí Ngô. Dù biết thằng bé là con riêng của chồng nhưng Lan Tâm vẫn toàn tâm toàn ý thương yêu nó. Như vậy, cô còn bận tâm gì nữa?"

Trong lúc người phụ nữ nọ nói không ngừng thì Thụy Trinh đưa mắt nhìn ra ngoài tấm kính, ngay phía bên kia đường đối diện quán cafe, Bí Ngô đang chơi đùa với Lan Tâm – vợ chính thức của người đàn ông đó. Cô thấy con trai mình cười rất hạnh phúc với người phụ nữ khác không phải mẹ ruột nó! Sóng mũi bắt đầu cay cay, cô cố gắng kiềm nén cơn xúc động trong mình.

"Nếu như... tôi không làm PR nữa thì sao?" – Thụy Trinh đột ngột hỏi.

Nhìn chằm chằm cô gái trẻ, người phụ nữ trung niên thờ ra lắc đầu và thật khó tin vì bà còn giữ nguyên chất giọng nhẹ nhàng:

"Tay lỡ nhúng chàm dù có gột rửa bao nhiêu cũng không hết! Quá khứ đã có vết nhơ thì khó lòng xóa được! Bí Ngô sẽ có một tương lai tốt đẹp nếu quá khứ của bố lẫn mẹ đều trong sạch! Cô hiểu không?"

Thụy Trinh hoàn toàn lặng người trên ghế. Đôi mắt cô đứng yên, hàng mi chẳng chớp lấy một cái dù rất khẽ... Và rồi Thụy Trinh giặt mình khi bàn tay đang run của mình được ai đó nắm lấy ân cần hết như xoa dịu nỗi mất mát lớn lao mà cô sắp phải gánh chịu.

"Xin hãy làm điều này vì tương lai của Bí Ngô! Đôi khi từ bỏ cũng là cách để yêu thương, đúng không?... Xem như tôi cầu xin cô buông tay để thằng bé trở về nơi nó phải thuộc về!"

Cái nhìn của Thụy Trinh bất động khi lần đầu tiên thấy đôi mắt người phụ nữ nghiêm nghị ấy ánh lên vẻ van nài. Chưa bao giờ, bà lại dịu dàng với cô đến vậy. Nước mắt lăn dài trên mặt, Thụy Trinh đau đớn nhận ra rằng bản thân sẽ phải trở thành một người mẹ không tốt đối với con trai! Và cũng trong giây phút trái tim hoàn toàn chết đi thì cô còn hiểu một điều: từ bỏ cũng là cách để yêu thương!

Đang chơi vui vẻ thì Bí Ngô chợt thấy Thụy Trinh và bà nội xuất hiện. Tức thì nó chạy vụt đến bên mẹ, hớn hờ như chú chim non:

"Mẹ nói chuyện với bà xong rồi ạ? Giờ mẹ chơi với Bí Ngô nha!"

Lòng xót xa vô vàn khi trông gương mặt trẻ thơ của con trai, Thụy Trinh cố không bật khóc mà từ từ cúi xuống, mỉm cười:

"Ừ, hôm nay mẹ sẽ chơi với Bí Ngô đến chiều tối luôn."

"Thật hả mẹ!" – Thấy Thụy Trinh gật đầu, Bí Ngô hét toáng – "Hura! Tuyệt vời! Yêu mẹ nhất! Thế có đi Tâm và bà nội chơi cùng mình không mẹ?"

Không để Thụy Trinh đáp là bà nội Bí Ngô đã lên tiếng trả lời cháu:

"Không, bà nội với đi Tâm sẽ về nhà để Bí Ngô đi chơi một mình cùng mẹ. Lâu lâu, hai mẹ con mới gặp nhau mà đúng không?"

Bí Ngô nhìn bà nội gật đầu, cười tít cả mắt. Đứng bên cạnh, Thụy Trinh bảo khẽ: "Khi nào chơi xong, tôi sẽ gọi điện..."

Cúi đầu chào hai người nọ, Thụy Trinh mau chóng nắm lấy tay Bí Ngô rồi hai mẹ con quay lưng bước đi. Dáng vẻ thằng bé hồn nhiên mừng rỡ bao nhiêu thì trông dáng vẻ Thụy Trinh lại buồn bã lặng lẽ bấy nhiêu. Ánh nắng nhạt màu buổi chiều đổ dài trên đôi vai đang run ấy.

"Thế có ổn không?" – Lan Tâm dõi theo bóng hai mẹ con đi xa dần, lo lắng.

"Không sao đâu." – Người phụ nữ trung niên lắc đầu – "Nhất định cô ấy sẽ mang thằng bé về như đã hứa."

Đúng với lời hẹn, Tri Đồng đưa Thục Nghi về ra mắt Hoàng phu nhân... Ngồi vào bàn gần một tiếng và cũng đã bắt đầu dùng bữa chiều nhưng không khí lại hoàn toàn im lặng và khá nặng nề khi cả ba không ai nói gì với ai. Ngay cả âm thanh va chạm của những chiếc đĩa, chiếc muỗng cũng khiến mọi thứ trở nên căng thẳng, khó chịu. Hiện nhiên người hồi hộp nhất là Thục Nghi. Lần đầu tiên đến ngôi biệt thự họ Hoàng, gặp mặt Hoàng phu nhân – người nổi tiếng nghiêm nghị lẫn đáng sợ – nên hỏi sao cô không lo lắng hồi hộp được. Chưa kể, cái không gian lặng yên ngay lúc này càng làm tim cô đập mạnh hơn. Ban này khi gặp mặt Hoàng phu nhân, Thục Nghi lễ phép cúi chào nhưng bà không hề đáp gì hay đại loại có một cử chỉ nhỏ nào đó. Bà chỉ nhìn cô, từ đầu xuống chân rồi đi đến bên bàn đồng thời nói ngắn gọn:

"Hai đứa ngồi đi!"

Sau câu yêu cầu từ Hoàng phu nhân, Tri Đồng với Thục Nghi y lệnh bước đến bàn. Tiếp, mọi việc diễn ra chẳng có gì ngoài hành động cầm đĩa lên rồi ăn! Rốt cuộc thì Thục Nghi vẫn không hiểu gì cả. *Bữa ăn lặng thinh này là sao? Bà ấy đang nghĩ gì về mình? Mình có nên lên tiếng nói trước?* Hàng tá những câu hỏi kiểu như thế không ngừng bủa vây đầu óc rối bời của cô. Vốn, Thục Nghi không được giới lắm về việc phải động não để tìm ra đáp án cho một điều nào đấy. Vì vậy, cô hoàn toàn mù tịt trước đáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt mà chẳng rõ là cố tình hay vô tình của người phụ nữ quyền uy ấy.

Kịch! Âm thanh gác đĩa của Hoàng phu nhân chỉ vang lên rất nhỏ nhưng lại khiến hai người kia hơi giật mình.

"Thức ăn không ngon à, cô Lý Thục Nghi?"

Thấy gương mặt Thục Nghi ngó ra nên bên cạnh Tri Đồng liền cất tiếng trả lời thay: "Không đâu mẹ, chúng con dùng rất ngon miệng."

"Mẹ không hỏi con mà đang hỏi cô Lý Thục Nghi." – Rồi mắt khỏi con trai, Hoàng phu nhân nhìn trở lại cô gái trẻ còn ngồi im – "Đúng không nào?"

Tri Đồng và Thục Nghi thoáng nhìn nhau và bắt đầu cảm nhận được cuộc nói chuyện này không diễn ra tốt đẹp cho lắm..

"Vâng, đúng thể thừa phu nhân."

"Ừm, nghe nói cô đang làm nhân viên tạp vụ trong ELLE?" – Hoàng phu nhân đột ngột chuyển chủ đề – "Tại sao cô không xin làm công việc khác?"

"Vi... cháu không có bằng cấp gì cả."

"Ồ, thời buổi bây giờ mà không bằng cấp, không học hành gì sao? Thế trước đó cô Lý Thục Nghi làm nghề gì?"

Lần này thì Thục Nghi thật sự thấy khó xử. Cô đảo mắt liên tục để nghĩ xem mình nên nói cái gì cho đúng. Còn về phía Tri Đồng, anh cũng vô cùng lo lắng khi trông đáng vẻ bối rối của cô. Anh biết mẹ mình nhất định sẽ hỏi câu này. Không muốn điều tồi tệ xảy ra, anh đành đánh liều nói dối với bà:

"Dạ, Thục Nghi từng phụ việc trong quán cafe."

Nghe vậy, Thục Nghi nhanh chóng quay qua nhìn chàng trai. Hiểu bạn gái định nói gì, Tri Đồng kín đáo chớp nhẹ đôi mắt như ra hiệu.

Đáng tiếc, Hoàng phu nhân biết rõ hành động không trung thực của con trai. Bà đợi mấy giây trôi qua rồi mới bảo, giọng thì giọng trở nên đáng sợ khi cổ tình nhấn mạnh hai từ: "Nói dối!" Chẳng để hai đứa trẻ tỏ rõ sự kinh ngạc thì người phụ nữ này tiếp tục, nghe như giận dữ:

"Tri Đồng! Từ nhỏ đến lớn con chưa một lần nói dối mẹ vậy mà chỉ vì một đứa con gái không ra gì con lại dám làm thế sao?"

"Mẹ..."

Thục Nghi thỉnh thoảng cắt ngang lời Tri Đồng, mắt nhìn Hoàng phu nhân và không giấu nổi vẻ ngạc nhiên khó hiểu:

"Thừa phu nhân, bà vừa nói một đứa con gái không ra gì ư?!"

Ánh mắt Hoàng phu nhân hướng trực diện vào Thục Nghi, chẳng còn điềm nhiên nữa mà bắt đầu phản chiếu sự khinh miệt lẫn chế giễu:

"Đừng tưởng tôi không biết gì! Phụ việc trong quán cafe sao? Ha, đâu có trong sáng vậy. Chính xác thì cô làm PR trong quán bar Gossi chứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Góc khuất 39: Sẽ để quá khứ ngủ yên

Lời khẳng định từ Hoàng phu nhân vừa dứt thì Tri Đồng và cả Thục Nghi đều lạng người trên ghế. Họ không ngờ rằng bà lại biết về chuyện đó.

"Xem sắc mặt của hai cô cậu thì tôi hiểu rồi!"

"Mẹ, vì sao..."

Thêm lần nữa Thục Nghi ngắt lời Tri Đồng bằng giọng rõ ràng kiên quyết:

"Phu nhân nói đúng, trước đây cháu làm PR trong bar Gossi..."

"Thục Nghi!"

"Tri Đồng, chúng ta không thể giấu giếm! Tốt nhất, hai ta cứ trình bày thẳng thắn với mẹ anh!"

"Cô Lý Thục Nghi đứng đấy, con nghĩ sẽ lừa được mẹ à? Hãy thôi cái trò trẻ con ấy đi!" – Dẫu đang nói với con trai nhưng đôi mắt sắc bén của bà lại nhắm vào Thục Nghi – "Cô cũng tài thật, bám lấy con trai tôi và khiến nó xem cô như người yêu! Hình như hạng gái trong bar luôn có đủ thủ đoạn để mồi chài đàn ông giàu có!"

Hiển nhiên, Thục Nghi sững sờ đến mức nào khi nghe những từ ngữ miệt thị đó phát ra từ miệng Hoàng phu nhân. Giờ đây, cô trông bà thật khác so với lúc nói chuyện với bà Xinh ngày hôm trước. Một gương mặt lộ rõ sự căm ghét cô đến đáng sợ.

"Thưa phu nhân!" – Thục Nghi mau chóng đứng dậy – "Tuy làm PR nhưng cháu chưa bao giờ đi khách! Thậm chí, cháu còn từ chối không để khách sờ mó ôm ấp. Cháu hoàn toàn trong sạch!"

Trước thái độ mạnh mẽ của cô gái trẻ, Hoàng phu nhân nở nụ cười ẩn ý:

"PR nào cũng nói giống hệt cô, tôi còn lạ gì! Với người khác, các cô luôn tỏ ra mình trinh bạch, sạch sẽ dù đang làm trong bar! Thanh cao nhỉ? Cô còn hay không còn, làm sao tôi với Tri Đồng biết được! Đâu có gì chứng minh!"

Thục Nghi sững người. Cùng lúc, Tri Đồng lập tức đứng lên nói đỡ cho cô:

"Mẹ, sao lại nói Thục Nghi như vậy? Cô ấy không giống những PR khác!"

Đập mạnh tay xuống bàn, Hoàng phu nhân cũng bật dậy, giọng đầy tức giận

"Tri Đồng! Con đừng có ngây thơ quá! Hạng gái thế này chẳng tốt lành gì! Nó đã chứng minh với con bản thân còn trong trắng chưa?"

Siết chặt tay để cổ kiềm con giận đang sục sôi, Thục Nghi mạnh mẽ nói:

"Phu nhân, cháu tôn trọng bà nên hy vọng bà cũng tôn trọng cháu! Cháu có danh dự và phẩm giá của mình! Cháu không ngờ rằng, một phụ nữ uy quyền cao sang như thế lại có thể thốt ra những lời nhục mạ người khác!"

BỐP! Giống hệt lần ở nhà Hà Dương, Tri Đồng hết sức sững sờ khi Hoàng phu nhân vung tay tát mạnh vào mặt Thục Nghi. Và anh thấy đôi mắt của bà cũng hằn rõ sự điên tiết giống y lúc đó...

"Cô là cái thá gì mà dám lên mặt xét nét tôi??? Hoàng phu nhân này chưa cần đến lượt một PR nhor nhuộm như cô chỉ trích!!!"

"Mẹ! Ngừng lại đi!" – Tri Đồng đẩy nhẹ Thục Nghi qua một bên để đứng đối diện với mẹ và can ngăn.

"Con ơi! Đường đường là một cậu chủ của dòng họ Hoàng mà con lại đi yêu một đứa làm ở bar hả? Con nghĩ gì vậy? Còn đâu là thể diện gia đình?"

"Con đã bảo với mẹ Thục Nghi không giống các PR khác! Cô ấy trong sạch!"

"Nó lừa con đó!..."

Trong lúc hai mẹ con Hoàng phu nhân tranh cãi thì đứng phía sau Tri Đồng, Thục Nghi lạng thình với tư thế tay rờ mặt, nơi vừa nhận cú đánh oan uổng còn đôi mắt thì đứng yên không chớp, phản chiếu cái nhìn bản thân thấy rõ. Mọi âm thanh bên tai đều trở nên lũng bùng từ lời sỉ vả của Hoàng phu nhân cho đến lời bảo vệ của Tri Đồng... Tay vẫn còn siết chặt, cả người gần như run lên bởi xúc cảm uất ức dồn nén. Nếu như bình thường, với tính cách búong bình ngang ngạnh vốn có thì Thục Nghi đã đánh trả Hoàng phu nhân một cái đê hả lòng nhưng ngay lúc này cô lại nhẫn nhịn đến mức khó tin. Phải! Cô đang cố gắng kiềm chế sự giận dữ trong mình.

"Thưa, cháu nghĩ mình không được chào đón ở đây nên cháu xin phép."

Cúi đầu chào nhanh chóng, Thục Nghi vớ lấy áo khoác và vội vã rời khỏi bàn ăn, đến gần mở toang cửa rồi chạy gấp gấp ra bên ngoài.

Thấy Tri Đồng định đuổi theo Thục Nghi, Hoàng phu nhân nói rành rọt:

"Con mà bước ra khỏi cửa thì đừng trách mẹ!"

Dừng bước, Tri Đồng chậm rãi quay lại nhìn bà đồng thời lắc đầu bảo:

"Con đã có linh cảm không tốt khi mẹ yêu cầu con đưa Thục Nghi về nhà ra mắt. Nhưng vì tin tưởng mẹ con đã làm theo. Cuối cùng, chính mẹ lại làm tổn thương cô ấy, người con gái con yêu! Con thất vọng về mẹ!"

Dứt lời, bỏ mặc câu đe dọa từ mẹ, Tri Đồng vẫn hối hả chạy ra khỏi nhà. Còn Hoàng phu nhân thì đứng bất động bởi điều vừa nghe.

"Thục Nghi! Đừng đi nữa! Em không cần quan tâm những lời mẹ anh nói!"

Vừa bước nhanh theo Thục Nghi, Tri Đồng vừa nói lớn. Từ lúc bị anh chàng đuổi kịp, cô cứ cắm đầu đi mãi mà không rõ đích đến là đâu. Rõ ràng nghe giọng anh hối hả phía sau nhưng cô vẫn chẳng ngoái đầu lại nhìn một lần còn đôi chân thì cứ bước. Không khóc, không giận dữ trái lại vẻ mặt Thục Nghi rất bình thản. Cái nhìn mạnh mẽ hết như cô biết rõ bản thân muốn làm gì, đến nơi nào. Cuối cùng Thục Nghi cũng chịu ngừng lại. Nhưng kỳ lạ và ngạc nhiên vì cô dừng chân ngay trước một khách sạn sang trọng. Đưa mắt nhìn bảng hiệu lấp lánh ánh đèn màu, bấy giờ cô mới khẽ khàng quay qua nhìn Tri Đồng đang đứng khó hiểu: "Anh có tin em còn trong trắng?"

"Thục Nghi!" – Tri Đồng tròn xoe mắt – "Em hỏi gì thế? Điều mẹ anh nói..."

"Trả lời em đi! Anh có tin em không?"

"Điều ấy không quan trọng."

Trông vẻ mặt không cảm xúc của Tri Đồng, Thục Nghi tự dưng cười nhạt: "Nói dối! Chính anh đang lừa bản thân mình!"

Mau chóng, Thục Nghi xoay gót bước nhanh vào bên trong khách sạn. Ngần người trong chốc lát, Tri Đồng liền đuổi theo.

... Kịch! Thục Nghi mở cửa đồng thời đưa tay bật đèn sáng và đi một mạch vào phòng. Phía sau, Tri Đồng cũng theo cùng. Anh lấy làm khó hiểu trước hành động kỳ quặc của cô gái.

"Chỉ có một cách để kiểm chứng!"

Còn chưa hiểu chuyện gì thì Tri Đồng đã bị Thục Nghi nắm lấy vạt áo vet kéo đến bên giường rồi đẩy nhẹ anh ngã xuống đó. Sau khi hoàn hồn, chàng trai trẻ lồm cồm ngồi dậy nhưng chẳng kịp làm thế là cô gái đã leo lên giường, lập tức ngã nhào vào người anh. Giật mình, Tri Đồng đẩy Thục Nghi ra, đôi mắt lộ rõ sự kinh ngạc tột cùng: "Em làm gì thế?"

"Đêm nay em sẽ chứng minh cho anh thấy, em còn trong trắng hay không!"

Dứt lời, Thục Nghi gạt phắt tay Tri Đồng đang nắm lấy vai mình đồng thời kẻ sát mặt lại gần và hôn anh! Quá bất ngờ, anh chàng họ Hoàng chỉ biết mở to mắt nhìn trừng trừng. Không rõ từ lúc nào mà Thục Nghi lại mạnh đến vậy, cô hoàn toàn ở thế chủ động và tấn công dồn dập Tri Đồng bằng những nụ hôn dứt khoát dữ dội. Cảm tưởng như vì hai người chưa từng hôn nhau lần nào nên ngay lúc này bao nhiêu tình cảm dồn nén lập tức tuôn trào. *Ngộp thở!* Tri Đồng thấy ngộp thở trước bờ môi điên cuồng của Thục Nghi. Anh muốn đẩy cô ra nhưng chẳng hiểu sao lại không làm được. Dường như chính anh cũng đang buông xuôi để mình chìm dần vào một thế giới do chính người con gái mạnh mẽ ương bướng ấy tạo nên... Thế nhưng đột ngột, vào cái lúc Tri Đồng gần như để mặc mọi thứ diễn ra theo ý nó thì bản thân liền sực tỉnh khi Thục Nghi cởi áo vet anh ra, đôi tay cô còn lần mò lên những chiếc cúc áo somi và mở bung chúng. Chưa hết, cô nâng bạo gan đó nhanh chóng cầm đôi tay chàng trai đặt lên ngực mình...

Tất cả tưởng chừng đã vượt khỏi tầm kiểm soát thì Tri Đồng, tinh thần luôn vững vàng, ngay tức khắc giữ chặt vai Thục Nghi rồi đẩy mạnh.

"Dừng lại!!! Em ngừng lại! Anh phát điên mất!"

Hành động mạnh mẽ cùng giọng hét của Tri Đồng khiến Thục Nghi giật mình bất động. Nhưng rất nhanh sau đó, cô nhìn mái đầu cúi thấp cùng cơ thể thờ ơ của anh, hỏi: "Đến cả anh cũng xem thường em ư?"

"Không phải! Không phải! Anh chỉ muốn em ngừng cái trò rồ dại này lại!" – Tri Đồng ngược lên.

"Tại sao? Đây là cách duy nhất chứng minh sự trong trắng của em! Hay anh không tin và đang tránh né nó?"

"Không! Không!" – Tri Đồng lớn tiếng nói thật rõ – "Anh không muốn em giầy vò bản thân mình bằng cách này!"

Đối diện, Thục Nghi ngán người, vẻ mặt bỗng chốc ngờ nghệch hẳn. Và rồi tiếp đến đôi mắt mở to dần dần dịu lại, bờ vai cô bỗng dưng rũ xuống. Cô thở mạnh. Thấy Thục Nghi đã bình tĩnh hơn, Tri Đồng liền nhắm mắt hít sâu một hơi. Không quá lâu, anh mở mắt ra nhẹ nhàng lên tiếng:

"Tại sao em cứ luôn tự hành hạ bản thân mình chỉ vì những chuyện không đâu? Con người ai cũng có quá khứ, sai lầm và những bí mật phải che giấu, hà tất gì ta lại phải khổ sở vì tất cả các điều ấy?"

"Anh không hiểu. Con gái, quan trọng là sự trong trắng. Nếu bị ai đó nghi ngờ về điều ấy thì thật kinh khủng!"

"Nghe anh hỏi Thục Nghi, em có yêu anh không?"

"Tất nhiên là có!" – Thực Nghi gạt nước mắt – "Nhưng..."

Siết chặt bờ vai đang run của cô, Tri Đồng lập tức cắt ngang bằng giọng quả quyết: "Vậy là đủ rồi, Thực Nghi! Với anh, thế là ĐỦ!"

"Không, em..."

"Đừng, hãy nghe anh nói hết! Lần đầu tiên gặp em ở bar Gossi, anh thật sự bị cuốn hút bởi em! Và anh biết, Lý Thực Nghi không giống như những PR khác! Bướng bỉnh nhưng đáng yêu, mạnh mẽ nhưng cần được che chở, em là vậy! Anh hiểu, rất hiểu con người em! Đúng là khi nghĩ về việc em làm PR thì nhiều lúc anh thấy ganh tị và tức giận. Gan tị vì anh không phải người đầu tiên em quen biết gặp gỡ. Còn tức giận là bởi... anh ước giá như mình được đến bên em sớm hơn thì đã có thể đưa em rời khỏi cái thế giới kinh khủng xấu xa ấy! Anh trách số phận khi để đến bây giờ ta mới gặp nhau!"

Nghe chất giọng thấp dần từ Tri Đồng, Thực Nghi đặt tay lên môi ngạc nhiên: "Anh nghĩ thế sao?"

Gật đầu mỉm cười, Tri Đồng dịu dàng áp đôi tay vào gương mặt đang ngơ ngác của cô gái họ Lý:

"Nhưng từ giờ, anh không oán trách nữa vì em đã ở bên anh, hoàn toàn thuộc về anh. Nhất định, anh không để em rời xa! Em nói yêu anh nghĩa là trái tim em chỉ có duy nhất mình anh. Điều đó quan trọng hơn sự trinh tiết!"

"Thật à?" – Mắt đỏ hoe, Thực Nghi hỏi giống hệt trẻ con.

"Thực Nghi, anh yêu tất cả những gì thuộc về em, kể cả cái quá khứ em luôn thấy xấu hổ và muốn che giấu... Anh sẽ mãi mãi để quá khứ ngủ yên nếu nó làm tổn thương người con gái anh yêu! Nhất định là thế!"

Kết thúc câu nói ấy xong, Tri Đồng khẽ khàng hôn lên trán Thực Nghi. Nụ hôn đó như minh chứng cho việc, kể từ giờ phút này, hai người hãy để quá khứ chìm vào lãng quên! Về phía Thực Nghi, cô lặng người trước cái hôn ấm áp và những lời diệu kỳ phát ra từ môi Tri Đồng. Hạnh phúc. Chưa bao giờ cô hạnh phúc như vậy và trái tim cứ ngỡ đã vỡ tung vì vui sướng tột cùng! Hàng ngàn xúc cảm dữ dội trong cơ thể hoá thành những giọt nước mắt long lanh chảy dài trên mặt.

"Đừng khóc! Hứa với anh, luôn trân trọng bản thân! Được không?"

Trông nụ cười quá đỗi dịu dàng của chàng trai, Thực Nghi bỗng dưng meo meo như đứa trẻ và tiếp theo thì oà khóc nức nở. Cô ôm chầm lấy anh, mong bản thân nhận được sự ấm áp lớn lao. Vào khoảnh khắc đó, cô biết rằng cả cuộc đời này sẽ không để anh rời xa mình.

« Mẹ ơi! Chủ nhật này mẹ dẫn con đến công viên nước lần trước chơi nữa nhé! Con sắp nghỉ hè rồi nên mẹ phải đến thăm con thường xuyên đấy ạ. »

Ngồi trong công viên vắng vẻ dưới bầu trời đêm, Thụy Trinh nhớ lại câu nói hồn nhiên của Bí Ngô lúc chiều nay. Trông sự ngây thơ của con, lòng cô quặn đau khôn tả. Phải cố gắng lắm, cô mới không khóc trước mặt nó, chẳng những vậy còn mỉm cười thật tươi. Cứ nghĩ đến việc từ giờ sẽ xa Bí Ngô mãi mãi là tim Thụy Trinh tan nát hết như bị ai lấy dao khứa vào. Ban nãy, cô còn muốn đưa thằng bé bỏ đi đến một nơi thật xa không người nào tìm ra hai mẹ con nhưng rồi những câu nói từ người phụ nữ trung niên lại khiến cô chẳng thể làm vậy... Vô cùng đốn đau! Trong trái tim người mẹ ấy giằng xé giữa một bên là tình thương con dạt dào, còn một bên lại là tương lai của nó. Nhưng dù thế nào đi nữa, Thụy Trinh cũng đã đưa ra lựa chọn sau cùng..

"Bí Ngô, tha lỗi cho mẹ vì sau này mẹ không thể chăm sóc con! Nhưng con hãy tin rằng, mẹ mãi mãi yêu con! Mong con luôn khoẻ mạnh và sống hạnh phúc!" – Nước mắt rơi ướt đầm gương mặt, Thụy Trinh ôm lấy Bí Ngô đang ngủ say trong lòng, nói nghẹn ngào.

Tiếng khóc âm thầm xót xa của người mẹ trẻ vang lên trong đêm tối tĩnh lặng cô đơn. Cô ngán lẩn mong thời gian ngừng trôi để mình có thể giữ con trong vòng tay suốt đời... Có tiếng xe chạy đến gần, ánh đèn pha soi rọi sáng bừng một góc công viên. Thụy Trinh lau nhanh nước mắt, quay qua nhìn thấy Lan Tâm bước xuống từ chiếc xe hơi. Khi này, cô đã gọi điện cho người phụ nữ này. Lan Tâm nhanh chóng bước lại gần. Thụy Trinh cũng chậm rãi đứng dậy, hai tay còn bế con. Khi hai người đã đứng đối diện nhau thì Lan Tâm nhẹ nhàng nói: "Vất vả cho chị! Giờ em sẽ đưa Bí Ngô về!"

Cúi xuống nhìn con đang ngủ rồi Thụy Trinh ngược lên, bảo thật chậm như sợ con xúc động sẽ khiến mình lạc giọng:

"Xin hãy yêu thương và chăm sóc thằng bé..."

"Chị yên tâm, em nhất định sẽ thương Bí Ngô nhiều hơn cả chị thương nó! Em cố gắng trở thành người mẹ tốt nhất!"

Mỉm cười gạt đầu, đôi mắt Thụy Trinh chực trào nước. Những dòng lệ nóng hổi chảy liên tục. Khẽ khàng, cô cúi mặt hôn lên đôi má phúng phính của Bí Ngô lần cuối, thì thầm khe khẽ:

"Tạm biệt, tha thứ cho mẹ! Yêu con..."

Ôm Bí Ngô trong mấy phút, Thụy Trinh nuốt nỗi đau đang xé toát tâm hồn mình, nhẹ nhàng trao con trai cho Lan Tâm. Dường như tình mẫu tử khiến cô cứ lưu luyến vì đôi tay vẫn giữ chặt thằng bé. Mãi cho đến khi Lan Tâm, một cách khéo léo, đón lấy Bí Ngô ra khỏi vòng tay Thụy Trinh thì lúc đó cô mới hất hăng để rồi buông xuôi. Từ bỏ! Nhìn Lan Tâm nâng niu Bí Ngô như báu vật, người mẹ trẻ ấy mới mỉm cười nhẹ nhõm. Dầu lệ cứ rơi mãi không ngừng nhưng ít ra lòng cô có thể yên tâm... Giữ chặt nỗi đau đốn vào lòng, Thụy Trinh lặng lẽ quay gót rời khỏi công viên. Nhưng có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Đó là đúng ngay lúc Thụy Trinh bước lên xe buýt và xe bắt đầu lăn bánh thì đột nhiên cô nghe tiếng gọi thất thanh của Bí Ngô:

"Mẹ! Mẹ ơi! Đừng bỏ con!"

Ngay lập tức quay ra phía sau, qua tấm kính xe, Thụy Trinh thấy Bí Ngô vừa chạy hối hả theo chiếc xe buýt vừa khóc lớn:

"Mẹ ơi! Cho con theo với! Đừng bỏ Bí Ngô!"

Bỗng, Bí Ngô vấp ngã té nhào xuống đường. Nhưng mặc kệ việc té đau, thằng bé vẫn đứng dậy đuổi theo chiếc xe buýt đang mang mẹ đi xa dần.

"Mẹ!... Mẹ ơi!..."

Trên xe thấy cảnh ấy, Thụy Trinh đưa tay lên bịt miệng để ngăn tiếng khóc sắp bật ra. Lòng ngực muốn nổ tung bởi nỗi đau đớn quá lớn khi trông bóng con càng lúc càng xa, cô cố kiềm nén nhưng nước mắt rơi mỗi lúc một nhiều ướt đầm mặt mày cảm cô. Đến khi trái tim đau đến mức không còn chịu nổi nữa thì Thụy Trinh liền xoay lưng, ngồi thụp xuống chân ghế để con đừng thấy mình và cũng không cho bản thân thấy con. Cả người Thụy Trinh run bần bật, tay vẫn bịt chặt miệng như ngăn những âm thanh tức tưởi nghẹn ngào trong cổ họng. Cô khóc! Khóc mãi! Và có lẽ những giọt nước mắt ấy sẽ không bao giờ ngừng chảy cho đến hết cuộc đời người mẹ đó.

Tha thứ cho mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Góc khuất 40: Tai nạn

Hạ Tuyết đang đứng nói chuyện với các PR thì đột nhiên có ai đó bước đến gần nắm lấy tay và kéo cô đi thật nhanh đến nỗi những người kia còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Về phía Hạ Tuyết, sau khi đã trấn tĩnh lại thì cô liền đưa mắt nhìn lên phía trước xem thử ai bất lịch sự không thềm nói tiếng nào mà đã tùy tiện kéo mình đi như vậy. Tuy đây hành lang khá tối nhưng cô vẫn nhận ra tấm lưng áo quen thuộc ở trước mặt mình. Là Trọng Lâm. Và chưa kịp hỏi thì Hạ Tuyết đã bị hất lùi vào phòng VIP.

Bịch! Hạ Tuyết ngã mạnh xuống giường. Cùng lúc giọng Trọng Lâm vang lên trầm đục, nghe lẽ nhè còn hơi thờ thì nặng mùi rượu:

"Nói đi! Phải bao nhiêu thì đủ? Đủ để em chỉ ở bên cạnh tôi!"

Trông gương mặt đỏ bừng vì say của hắn, Hạ Tuyết ngồi dậy nhú mày:

"Nãy giờ anh nói gì tôi không hiểu? Tự dưng anh lôi tôi vào đây rồi hỏi tôi những câu không đầu không đuôi..."

"Em mau trả lời tôi đi nào! BAO NHIÊU?"

" Bao nhiêu cái gì?"

"Tiền! Em muốn bao nhiêu tiền mới đủ hả?"

Hạ Tuyết nhìn Trọng Lâm trong khi hắn bắt đầu bước loạng quanh khắp phòng với dáng vẻ nghiêng ngả, dường như hôm nay hắn say hơn đêm trước.

"Chẳng phải em tìm đến đàn ông là vì muốn có tiền à?" – Trọng Lâm vừa nói vừa cười khinh như một kẻ mất tự chủ – "Em lợi dụng tôi cũng vì điều đó còn gì! Vậy... nếu ai đó cho em nhiều tiền thì nghĩa là em sẽ theo hắn?"

"Rốt cuộc anh muốn nói gì?" – Giọng Hạ Tuyết bắt đầu khó chịu.

"À, đơn giản thế này. Tôi muốn em ở bên tôi mãi mãi! Thế nên..." – Đột ngột, Trọng Lâm lao đến gần, mặt đối mặt với Hạ Tuyết ở một khoảng cách rất gần – "Em cần đưa bao nhiêu tiền thì đủ?"

Lúc này thì Hạ Tuyết đã hiểu những câu hỏi kỳ quặc này giờ của Trọng Lâm. Cô không rõ hắn vừa gặp phải vấn đề gì mà lại phát điên như vậy. Lý nào hắn lại muốn dùng tiền bức ép cô làm điều gì nữa ư?

"Anh say quá rồi! Đừng hỏi tôi những điều linh tinh đó nữa."

Đối diện Trọng Lâm liền bật cười, hơi thở nặng mùi rượu phả hết vào cô:

"Hỏi linh tinh? Nào, có gì mà em phải trốn tránh chứ? Vì một trăm triệu em đồng ý qua đêm với tôi! Bây giờ thêm hai trăm triệu hay năm trăm triệu? Ồ không! Một Hạ Tuyết xinh đẹp và lăm thu đoạn chat ít cũng là hơn tỷ thì? Em ra giá đi! Tôi hứa sẽ đưa em đầy đủ!"

Nghe từng lời bốn cột và nhục mạ của Trọng Lâm dành cho mình, Hạ Tuyết chẳng nói gì ngoài việc nhìn chăm chăm hắn. Giờ trong mắt hắn, cô đã trở thành một đứa con gái mặt hạng rề tiền vậy sao? Chưa bao giờ, Hạ Tuyết lại thấy đau lần khó chịu đến mức muốn vỡ cả lồng ngực như lúc này. Lòng tự nhủ cô cần cố gắng kiềm chế, tuyệt đối không được khóc trước mặt hắn.

"Tôi không thích ánh mắt đó của em chút nào. Em đang oán trách tôi?" – Nhìn đôi mắt bất động của Hạ Tuyết, Trọng Lâm tiếp tục nheo miệng cười và giọng nói rõ ràng hơn – "Đây là một cuộc trao đổi sòng phẳng. Tôi cần em, em cần tiền! Tôi sẽ cho em bao nhiêu em muốn... Giá nào hả?"

Lập tức, Hạ Tuyết dùng tay đẩy mạnh Trọng Lâm ra rồi đứng dậy trong lúc hắn chới với ngã ra sau, men rượu khiến việc đứng vững trở nên khó khăn.

"Tôi không nói chuyện với anh nữa. Và lại, thứ tôi muốn trao đổi không phải tiền mà là cái khác... Nếu anh cứ như vậy thì mãi mãi anh sẽ chẳng bao giờ có được thứ ấy cho tôi!"

Dứt lời, Hạ Tuyết mau chóng bước đến định mở cửa phòng thì bất ngờ từ phía sau Trọng Lâm, không rõ lúc nào đã trở nên tinh táo hơn, nắm chặt lấy tay cô kéo lại. Đôi mắt sắc bén nhìn Hạ Tuyết, Trọng Lâm hỏi chậm rãi:

"Thứ ấy là gì? Cái thứ mà nếu tôi có thì em sẽ đồng ý ở bên tôi mãi mãi... Đó là cái gì???"

Thoảng bất động trong mấy giây, Hạ Tuyết tự dưng lắc đầu rồi cười cười:

"Anh biết không cậu Trọng, vốn dĩ anh từng có thứ ấy nhưng đáng tiếc giờ đã đánh mất rồi và dấu làm gì đi nữa, anh cũng chẳng thể có lại nó."

Trước câu trả lời "học búa" của Hạ Tuyết, Trọng Lâm nhú mày nghĩ ngợi:

"Tôi từng có ư? Đó là gì? Chỉ cần em nói ra, tôi nhất định sẽ tìm lại được."

"Không kịp nữa."

"Sai!" – Trọng Lâm gần như mất bình tĩnh hẳn – "Chẳng có gì mà Trọng Lâm này không làm được! Tôi có thể khiến Trương Hải Luân sống không bằng chết, đuổi việc bố hắn và làm em hắn đi tù! Tôi đủ sức phá hủy gia đình hắn! Em hiểu rõ mà!"

Chính câu tiết lộ bất ngờ của Trọng Lâm khiến Hạ Tuyết tức khắc sững người. Có phải cô vừa nghe Trọng Lâm nói rằng chính hắn đã hại Hải Long? Hạ Tuyết đứng lặng đi cả người tưởng chừng như hóa đá.

"Anh... vừa bảo..." – Môi Hạ Tuyết mấp máy – "Anh hại em trai Hải Luân?"

Lặng im chốc lát, Trọng Lâm không những không chối mà còn thừa nhận việc làm xấu xa kia bằng cách cười cười, vẻ vô cùng thích thú:

"Lần này, sao em đoán tệ vậy? Đáng lý, em phải nghĩ đến tôi đầu tiên chứ!"

Giận dữ! Hai từ đó miêu tả chính xác tâm trạng của Hạ Tuyết lúc này. Trông nụ cười hả hê của Trọng Lâm, cô mím môi. Hướng ánh mắt tức giận vào hắn, cô chỉ buông hai từ ngắn ngủi và vô cùng rõ ràng: "Đê tiện!"

Dẫu rất nhanh nhưng sự thật là mặt Trọng Lâm có chút đổi khác. Nụ cười bốn cột lần vui thích vẫn giữ nguyên trên môi ấy vậy hắn cảm nhận trái tim mình hẫng mất một nhịp. Chẳng rõ cảm giác trong lòng hắn bây giờ thế nào chỉ chắc chắn rằng nó không được tốt. Bị cô gái mình yêu nói hai từ đê tiện thì kẻ kiêu ngạo như Trọng Lâm sẽ thấy ra sao?

"Em nói tôi vậy ư?"

"Là tự anh khiến người khác có cái nhìn như thế!" – Nói xong, Hạ Tuyết lạnh lùng gạt tay Trọng Lâm ra và mau chóng rời khỏi phòng.

Còn lại một mình, Trọng Lâm đứng im chẳng hề có chút phản ứng gì. Chính xác hắn đang hựt hẫng. Những xúc cảm bức bối trong lòng lớn đến nỗi hắn đã không ngăn Hạ Tuyết lại khi cô xoay gót. Rầm! Đánh mạnh tay vào tường, Trọng Lâm cúi thấp mái đầu.

Sáng, Hạ Tuyết đến nhà Hải Luân để cùng anh đến trường. Đêm qua khi biết Trọng Lâm là người đứng phía sau vụ Hải Long đánh người thì cô nghĩ bản thân nên ở bên cạnh an ủi động viên Hải Luân cố gắng vượt qua tình hình tồi tệ hiện nay. Ngoài ra, điều khiến cô đau đầu là làm cách nào để ngăn cản Trọng Lâm đừng đụng đến nhà họ Trương nữa. Hắn đã nói sẽ không buông tha cho bất kỳ ai trong gia đình Hải Luân. Điều ấy thật khủng khiếp! Hạ Tuyết thật sự không rõ tiếp theo kẻ đáng sợ đó định làm gì. Trước mắt, chuyện của Hải Long vẫn còn chưa giải quyết được... Một mối lo sợ, Hạ Tuyết gục đầu lên hai bàn tay đang lồng vào nhau, nhắm mắt.

"Cậu chờ mình lâu không?" – Giọng Hải Luân vang lên ngay phía trước.

Thoảng giật mình Hạ Tuyết mở mắt ra và ngược lên thấy cậu bạn mỉm cười.

"À ừ, mình vừa mới đến thôi. Cậu xong chưa, chúng ta đến trường thôi."

Hạ Tuyết vừa dứt lời thì đột nhiên cô và anh chàng họ Trương nghe một âm thanh va đập rất lớn ở bên ngoài. Rồi tiếng thắng xe kêu lớn. Tiếp theo,

giọng người cất lên âm ỉ khoáy động cả con đường vắng vẻ buổi sớm.

"Xảy ra chuyện gì thế nhỉ?" – Hạ Tuyết đứng dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng mấy chậu cây kiểng kê sát tường che mắt tầm nhìn.

"Hay chúng ta ra đó xem thử."

Lúc Hải Luân vừa rời ghế thì thành linh Hải Long từ ở ngoài chạy vào phòng khách với vẻ vô cùng hốt hải, giọng nói đứt quãng đầy gấp gáp:

"Anh hai! Mẹ... mẹ bị xe đụng!!!"

Sững sốt, Hải Luân và Hạ Tuyết ngay lập tức lao ra ngoài cổng. Khi ra đến nơi, Hạ Tuyết bàng hoàng thấy bà Trương người bê bết máu, nằm bất động trên tay ông Trương đang lay lay vợ trong dáng vẻ hoảng hốt.

"Tôi thấy chiếc xe hơi màu đen đỏ đụng bà ấy!"

Một phụ nữ đứng gần vừa nói với chàng thanh niên ở bên cạnh vừa chỉ tay về phía xa xa. Ngay tức thì, Hạ Tuyết xoay qua nhìn... Đôi mắt cô mở to bần thần vì thấy chiếc xe hơi màu đen quen thuộc đang đậu cách nhà họ Trương không xa. Và ngay tấm kính xe được hạ xuống xuất hiện gương mặt lăm lét sợ hãi của một chàng trai đeo kính đen! Đó chính là tên vệ sĩ của Trọng Lâm! Hạ Tuyết nhận ra anh ta... Trời ơi! Có lý nào Trọng Lâm cho người lái xe đụng bà Trương? Cô gần như chết trân với dòng suy nghĩ khủng khiếp ấy.

Ngay trước cửa phòng cấp cứu, ông Trương và Hải Long đi tới đi lui với dáng vẻ lo lắng sốt ruột. Còn Hải Luân thì ngồi trên ghế, hai tay chấp lại, mái đầu cúi thấp. Trông anh cũng chẳng khá hơn bố với em trai. Kế bên, Hạ Tuyết lặng im... Nhìn nỗi sợ hãi trên mặt thì có thể hiểu rằng cô còn lo lắng cho an nguy bà Trương nhiều hơn ba người kia. Từ lúc biết kẻ đứng đằng sau vụ đụng xe này, Hạ Tuyết như ngồi trên đồng lửa, thấp thỏm không yên được một giây phút nào. Cô rất sợ nếu bà Trương không qua khỏi thì Hải Luân sẽ ra sao trước cú sốc quá lớn ấy? Bên cạnh đó, Trọng Lâm dĩ nhiên trở thành hung thủ. Tất cả đều tồi tệ!

"Chết tiệt!" – Hải Long đột ngột đánh tay thật mạnh vào tường – "Tự dung mẹ lại gặp tai nạn... Giờ chẳng rõ sống chết ra sao!"

"Trời ơi!!! Sao ông Trời lại đối xử với họ Trương tệ bạc như vậy? Chúng tôi có làm gì xấu xa đâu chứ! Bao nhiêu nạn cứ đổ hết lên đầu nhà ta thế này!"

Dường như nỗi đau đớn đã không thể giữ được nữa nên ông Trương đập tay vào ngực nghe bình bình đồng thời cất lên lời than oán xót xa sau tiếng trách cứ của cậu con thứ. Mau chóng, Hải Long đỡ lấy người bố sắp ngã ngửa. Đến cả Hải Luân với đôi mắt mù cũng cố đứng dậy, mò mẫm đến gần hai người nọ, an ủi động viên bằng chất giọng nghèn nghẹn. Đứng bất động và chứng kiến cảnh đau đớn của ba bố con Hải Luân, Hạ Tuyết vừa muốn khóc nhưng cũng vừa giận Trọng Lâm kinh khủng! Cô không ngờ hẳn lại dùng đến cả cách trả thù mất tính người như vậy... Hạ Tuyết lập tức xoay lưng

RẦM! RẦM! RẦM!

Âm thanh gọi cửa âm ỉ và tiếng ồn ào huyền ảo làm Trọng Lâm tỉnh giấc. Hắn uể oải đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời sáng. Ánh nắng lên đến đỉnh ngọn cây. Đêm qua say quá, hẳn chẳng nhớ vì sao bản thân còn biết đường về nhà. Bên ngoài tiếng ồn ào vẫn cứ tiếp tục. Trọng Lâm lừ đừ ngồi dậy, gỡ rối mái tóc rối bù đồng thời cất tiếng khàn đục: "Vào đi! Cái gì vậy?"

Sau câu đồng ý của Trọng Lâm thì cửa phòng bật mở ngay, bóng dáng Hạ Tuyết xuất hiện, phía sau còn có mấy tên vệ sĩ với dáng vẻ hốt hải gấp gáp. Ngạc nhiên trước sự có mặt đột ngột của Hạ Tuyết, Trọng Lâm chậm rãi xuống giường. Cùng lúc, Hạ Tuyết cũng mau chóng tiến đến gần hắn.

"Mới sáng sớm mà em đã có nhã hứng..."

BÓP! Đồng loạt mấy tên vệ sĩ sững sốt khi Hạ Tuyết vung tay tát thẳng vào mặt Trọng Lâm lúc hắn chưa nói hết câu: "Cậu chủ! Cô Hạ, sao lại..."

Không quan tâm đến hành động "bất kính" vừa rồi của mình, Hạ Tuyết hỏi bằng giọng thật to, không những thế còn đầy giận dữ:

"Anh có phải con người không vậy???"

Sững sờ trong mấy phút, Trọng Lâm đưa tay sờ lên mặt vừa lãnh trọn cái tát này lửa rồi quay qua nhìn đôi mắt đang toát lên sự phẫn uất từ Hạ Tuyết.

"Làm cái gì thế? Sao em lại đánh tôi?"

Cố kiềm nén cơn tức giận đang dồn nén bên trong lồng ngực, Hạ Tuyết bảo rõ ràng: "Anh còn tỏ ra không biết gì ư? Anh mất tính người rồi!"

"Cái gì?" – Trọng Lâm nhàu mày, khó hiểu – "Em mắng tôi mất tính người?"

"Không phải sao? Tôi chẳng ngờ anh muốn trả thù đến mức sai người lái xe đụng mẹ Hải Luân! Chuyện khủng khiếp đó mà anh có thể nghĩ ra hả???"

"Mẹ Trương Hải Luân bị đụng xe?!" – Trọng Lâm hạ tay xuống, kinh ngạc.

"Anh đừng giả bộ! Anh muốn hại chết cả nhà Hải Luân mới vừa lòng ư?"

Trông thái độ căm phẫn dữ dội của Hạ Tuyết, Trọng Lâm lặng thinh vài giây xong hỏi: "Em... nghĩ là tôi làm?"

Lòng càng thêm giận khi nghe câu đó, Hạ Tuyết lớn giọng hơn và cái nhìn hằn rõ sự căm giận lẫn khinh bỉ:

"Tôi thấy rõ ràng chiếc xe hơi nhà họ Trọng cùng tên vệ sĩ của anh ở ngay trước cổng nhà, chỗ xảy ra tai nạn. Chính người khác cũng nói rằng: mẹ Hải Luân bị xe hơi nhà anh đụng! Không phải anh sai người làm thì là ai???"

Hạ Tuyết vừa dứt lời thì phía sau, một tên vệ sĩ khác liền lên tiếng giải thích:

"Cô Hạ hiểu lầm rồi, suốt đêm qua cậu chủ..."

Chẳng để thuộc hạ dứt lời là Trọng Lâm đã lập tức đưa tay lên ngăn, mắt hấn nhìn Hạ Tuyết không chớp rồi nở một nụ cười khinh khinh thú vị:

"Phải, tôi làm đó! Sao nào? Mẹ hấn chết chưa hay đang hấp hối?"

Mím môi. Giận đến nỗi Hạ Tuyết ngay tức thì vung tay lên định tát Trọng Lâm thêm lần nữa thế nhưng không rõ sao cô đã kịp giữ mình lại vì vậy may mắn thay không có cú đánh nào xảy ra... Đường như muốn chọc tức cô hay sao mà hấn lại cười cười bảo:

"Đánh đi! Nếu em nghĩ tôi còn thua cầm thú thì đánh đi chứ! Hiện tại chắc em hận tôi lắm, đánh để trả thù cho Hải Luân của em!"

Trông vẻ mặt bồn chồn không có chút gì là hối hận của Trọng Lâm, Hạ Tuyết hoàn toàn bất động, đôi mắt mở to ngăn ngăn nước. Bàn tay đưa lên cao của cô run run. Bản thân không đủ nhẫn tâm để đánh tiếp. Hạ Tuyết không muốn làm người con trai đó đau dù chỉ một lần. Vậy mà... Vừa rồi tát Trọng Lâm, tim cô đau như cắt... BỐP! Siết chặt bàn tay lại, Hạ Tuyết đánh vào người Trọng Lâm một cái, không nhẹ nhưng cũng chẳng quá mạnh. Cô khóc.

"Sao anh lại trở thành con người như vậy? Hà, Trọng Lâm?"

Nấc lên nghẹn ngào, Hạ Tuyết đưa tay bịt miệng để ngăn tiếng khóc sắp vỡ òa đồng thời nhanh chóng quay gót, chạy vội ra khỏi phòng.

Khi bóng dáng Hạ Tuyết đã khuất, gương mặt Trọng Lâm không còn giòn cọt hay tỏ ra vui thích nữa mà trầm hấn. Cái nhìn của hấn đứng yên trống rỗng. Khẽ khàng nhắm mắt, hấn dùng hai tay vuốt mặt cho tỉnh táo. Thở dài. Chính bản thân Trọng Lâm còn chẳng hiểu cái quái gì vừa xảy ra. Điều hấn nhớ duy nhất chỉ là những giọt nước mắt đau đớn lăn dài trên mặt Hạ Tuyết.

"Ai được lệnh theo dõi nhà họ Trương?" – Trọng Lâm hỏi lạnh lùng đám vệ sĩ đang đứng tản ngăn ngay bên cạnh.

"Dạ thưa cậu chủ, là Lenny! Nhưng giờ cậu ta chưa về."

Trọng Lâm chống tay ngay hông, dáng vẻ hậm hực. Hấn rất muốn làm rõ chuyện này. Rốt cuộc thì điều gì đã xảy ra khiến Hạ Tuyết không những tát mà còn mắng hấn những câu thậm tệ. Quái quỷ thật! Đúng lúc vừa rửa xong thì Trọng Lâm nghe tiếng mở cửa. Mau chóng quay qua, hấn thấy Lenny đi vào với điệu bộ lăm lăm lét giống như vừa làm điều xấu xong.

"Thưa cậu chủ, tôi đã về."

Xoay qua đối diện với tên vệ sĩ trẻ măng, Trọng Lâm khoanh tay từ tốn hỏi:

"Mẹ Trương Hải Luân bị xe nhà họ Trọng đụng là thế nào?"

"Dạ!" – Lenny giật bản mình, kêu khê – "Sao cậu chủ biết...?"

"Vậy nghĩa là chính anh đụng bà ấy? Anh điên hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Góc khuất 41: Con quay vận mệnh vẫn xoay đều

Lenny liền quỳ xuống, ngược nhìn chủ với ánh mắt sợ hãi lẫn van xin:

"Cậu chủ, tôi không cố ý! Thật đó! Bà ấy đột ngột xuất hiện giữa đường nên xe thắng không kịp! Tôi quá hoảng loạn và để bà ấy nằm đấy... Xin cậu chủ bỏ qua cho tôi lần này! Tôi không cố ý!..."

Thấy tên vệ sĩ vừa dập đầu liên tục vừa không ngừng cầu xin thăm thiết thì Trọng Lâm nhắm mắt cắn môi, tay đập lên trán thật mạnh. Hấn sai người theo dõi nhà họ Trương nhằm mục đích giám sát họ chứ không phải để xảy ra chuyện đụng chết người. Việc đã ra nông nỗi này, biết phải làm gì đây?

Sau một hồi im lặng để nghĩ cách, Trọng Lâm chậm rãi cất giọng thật trầm:

"Giờ mẹ Trương Hải Luân thế nào?"

"Bà ấy được đưa vào bệnh viện, vẫn chưa rõ sống chết." – Lenny ngược lên.

"Hãy vào bệnh viện thăm dò tình hình, nếu có tin gì phải báo cho tôi ngay!"

"Vâng, thưa cậu chủ."

Lenny đứng dậy một cách vụng về, cúi đầu chào chủ nhân rồi tức tốc rời khỏi phòng. Nghe âm thanh thở ra nặng nề của Trọng Lâm, một tên vệ sĩ đứng gần e dè hỏi: "Thưa, nếu bà ấy chết thì cậu chủ định làm gì?"

Đôi mắt đứng yên hướng vào khoảng không phía trước, Trọng Lâm dựa lưng vào bậc cửa sổ ở phía sau, lắc đầu bảo:

"Nếu mẹ Hải Luân chết thì có lẽ tôi sẽ..."

"Sẽ dùng gia thế nhà họ Trọng ếm nhem chuyện này chứ gì?"

Ngay lập tức, Trọng Lâm nhìn về phía cửa phòng, nơi vừa phát ra chất giọng quen thuộc vừa rồi. Rất nhanh, hần kinh ngạc khi thấy Trang Trang

"Sao? Làm gì anh sừng sốt thế?" – Trang Trang tiến từng bước vào phòng – "Sai thuốc hạ đựng một người phụ nữ vô tội, anh đúng là chả sợ ai cả!"

"Cô đến đây chi vậy? Còn nghe lên tôi nói chuyện nữa chứ." – Dù lòng hơi lo nhưng Trọng Lâm vẫn giữ dáng vẻ bình thản, giấu cợt.

"Tôi không nghe lên, anh nói lớn quá thử hỏi có ai mà không nghe. Trọng Lâm! Tôi khuyên anh nên dừng trò hăm hại đề tiện của mình lại, nhà họ Trương có thù oán gì với nhà họ Trọng? Anh hết lần này đến lần khác làm hại họ?" – Ánh mắt Trang Trang trở nên sắc bén và lạnh lùng.

Vẫn giữ nguyên tư thế, Trọng Lâm đứng yên không chút phản ứng nhưng vẻ mặt thì không được tốt lắm. Đơn giản vì bất ngờ là, ngoài Hạ Tuyết ra giờ có thêm một người nữa biết hắn đang giờ trò với gia đình Hải Luân.

"Cô nói gì tôi không hiểu?"

Cười nhạt nhẽo, Trang Trang chiếu ánh mắt nghiêm túc về phía Trọng Lâm, hết như nhìn thấu những việc làm sai trái của hắn:

"Đừng giả ngây! Tôi biết cả rồi! Chuyện anh thuê người gài bẫy em trai Hải Luân vướng vào vụ đánh người gây thương tích! Anh định hại cuộc đời thằng bé à? Nó chỉ mới học lớp 12, tương lai sẽ ra sao nếu có tiền án? Anh đâu phải trẻ con mà lại chơi cái trò hèn hạ đó!"

Thật sự khâm phục Trọng Lâm bởi hắn rất điềm tĩnh trước lời vạch tội từ Trang Trang. Hắn vốn đóng kịch rất giỏi và vì bản thân là kẻ xấu xa bẩm sinh.

"Nè, đừng có vu khống người khác! Nói khơi khơi vậy nghe sao được!"

Nghe thế, Trang Trang thở ra. Cô nghĩ nếu không đưa bằng chứng thì khó mà khiến cậu ả danh tiếng ấy nhận tội.

"Ai bảo, tôi không có chứng cứ." – Trang Trang lấy trong túi ra chiếc máy ghi âm – "Nghe cho kỹ lời tự thú từ kẻ được anh thuê, Trọng Lâm!"

Ở bệnh viện, Hạ Tuyết mừng rỡ khi vừa trở về đã nghe Hải Luân báo tin mẹ anh vừa qua con nguy kịch, hiện đang nằm trong phòng hồi sức chờ tỉnh lại.

"Thật là tuyệt! Bác gái là người tốt, Chúa nhất định phù hộ bác ấy." – Hạ Tuyết suýt bật khóc, hai tay chấp lại cầu nguyện.

"Ừm, cảm ơn cậu." – Hải Luân mỉm cười – "Đúng rồi, mình phải báo cho Trang Trang biết. Ban nãy cô ấy đến đây với tâm trạng rất lo lắng."

"Trang Trang đến đây ư? Sao giờ mình không thấy cô ấy?" – Hạ Tuyết đảo mắt nhìn xung quanh dãy hành lang vắng người.

"Trang Trang ở đây chưa bao lâu thì bảo có chuyện gấp phải đi... Hình như là đến gặp ai đó! Mình chẳng rõ nữa."

Đối diện, Hạ Tuyết khó hiểu khi Trang Trang không ở lại bên cạnh Hải Luân trong lúc quan trọng này mà lại tìm gặp ai. Nhưng dù sao thì việc ấy cũng không quan trọng và đáng bận tâm lắm. Định nói thêm điều gì với Hải Luân thì chợt cô ngạc nhiên bởi thấy ngay mép tường cách chỗ mình đứng không xa có người đứng lấp ló, hình như đang theo dõi hai người. Nhanh chóng nhận ra gương mặt quen thuộc của tên vệ sĩ là kẻ lái xe đựng bà Trương sáng nay, Hạ Tuyết liền rời cuộc nói chuyện với Hải Luân, sai những bước dài đến chỗ anh ta. Lenny giật mình khi thành linh Hạ Tuyết xuất hiện ngay phía trước, đã thế nét mặt còn hầm hầm và sắc lạnh.

"Cô... cô Hạ..."

Chỉ vừa nghe mấy từ lấp bắp từ miệng tên vệ sĩ là Hạ Tuyết đã cắt ngang với vẻ tức giận: "Anh còn đến đây làm gì? Trọng Lâm sai anh đến hả?"

"Vâng... cậu chủ bảo tôi đến đây xem tình hình bà ấy ra sao..."

Hít sâu một hơi dài để kiềm nén cơn giận, Hạ Tuyết thở mạnh đồng thời bảo:

"Hết nói nỏ! Về báo với cậu Trọng của anh, bà Trương vẫn còn sống vì vậy đừng có ăn mừng vội! Chắc chắn anh ta sẽ tức lắm đó!"

Vàng trán nhăn lại do sợ hãi bỗng dưng dãn ra, Lenny lắc đầu đáp ngay:

"Không! Không phải vậy! Cậu chủ lo cho bà Trương nên mới lệnh tôi vào bệnh viện xem tình hình bà ấy thế nào."

"Lo? Chính Trọng Lâm sai anh đừng bà Trương mà giờ còn tỏ ra lo lắng?"

"Cô Hạ hiểu lầm rồi, cậu chủ không có sai tôi làm chuyện tày trời đó! Tai nạn sáng nay chỉ là sự cố! Thật tình là tôi không cố ý! Vì bà Trương xuất hiện bất ngờ ngay giữa đường nên tôi không kịp thắng xe... Tôi rất hối hận!"

Trông dáng vẻ ăn năn thâm thương của tên vệ sĩ trẻ, Hạ Tuyết thoáng bất động nhưng rồi nhanh chóng hỏi lại:

"Vậy có nghĩa... không phải Trọng Lâm sai anh đừng bà Trương? Nhưng sáng nay, lúc tôi bảo anh ta làm thì anh ta không hề chối mà còn nhận nữa."

Ngước lên, Lenny mỉm cười trả lời rành rọt hết như hiểu rất rõ vấn đề ấy:

"Cô Hạ không biết đó thôi! Từ nhỏ, hễ ai nói oan cho cậu chủ thì chẳng những không giải thích cậu ấy còn tự nhận là mình làm! Cậu chủ bảo, nếu ngay từ đầu người ta đã không tin thì dù có nói bao nhiêu lần cũng vô ích! Tính cậu ấy hay cam chịu... Chỉ là khi càng lớn thì cậu ấy càng khác đi!"

Nghe những lời nhỏ nhẹ từ Lenny, Hạ Tuyết đứng ngẩn ra. Có chuyện đó ư? Thế cô đã hiểu lầm Trọng Lâm? Bấy giờ, Hạ Tuyết mới nhớ kỹ lại câu hán đã hỏi mình sáng nay: "Em... nghĩ là tôi làm?" rồi cả ánh mắt hân nhin cô khi đó... Rất kỳ lạ! Không giống như hán đang đóng kịch hoặc giả bộ! Nhắm mắt cẩn mõi, Hạ Tuyết trách bản thân đã không kiềm được cơn nóng giận để rồi tát Trọng Lâm một cái thật đau, đã vậy còn mắng hán thậm tệ. Dẫu hiểu, với những gì Trọng Lâm gây ra cho gia đình Hải Luân thì cú đánh đó chẳng nhằm nhò gì thế nhưng cô vẫn cảm giác có lỗi...

Trong khi Hạ Tuyết tự trách mình vì đã hiểu lầm Trọng Lâm thì lúc này hán lại đang đối diện với điều khá tồi tệ nếu không muốn nói rằng kinh khủng!

Trọng Lâm cứ giữ nguyên vẻ mặt kinh ngạc và lo lắng sau khi được Trang Trang cho nghe băng ghi âm lời tự thú của ông Trần về việc hãm hại Hải Long. Hán không ngờ mọi việc lại đi theo hướng xấu như thế. Về như hán đủ thông minh để biết: Tất cả đang vượt khỏi tầm kiểm soát! Cuộc chơi này, Trọng Lâm bắt đầu mất dần quyền điều khiển!

"Bằng cách nào cô bắt ông Trần phải nói ra những lời đó?"

Nhận ra sự lo lắng qua nhịp thở không đều của đối phương, Trang Trang nhoen miệng cười đầy tự tin, kiểu như chẳng có gì làm khó cô được:

"Chỉ là may mắn! Tôi vào bệnh viện định thuyết phục ông Trần ấy đừng kiện Hải Long thì tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa anh với ông ta. Tôi nhanh trí thu âm lại và dùng nó uy hiếp ông ta... Đơn giản mà! Trọng Lâm, giờ trong tay tôi có đến hai băng ghi âm tố giác tội của anh đấy!"

Nhìn chằm chằm gương mặt đắc thắng của cô tiểu thư họ Tô, Trọng Lâm hỏi thật trầm: "Cô... muốn gì nào?"

"Hà, câu hỏi buồn cười quá!" – Trang Trang sẫm soi mấy ghi âm – "Lý nào một tiểu thư như tôi lại dùng nó tống tiền anh? Thiết nghĩ anh hiểu tôi muốn gì! Tôi chẳng rõ vì sao anh ghét Hải Luân như vậy nhưng anh ấy là người tốt, không bao giờ làm phật lòng ai vì vậy anh có hiểu lầm anh ấy chuyện gì thì hãy bỏ qua! Từ giờ đừng đụng đến nhà họ Trương nữa. Đó là điều tôi cần."

"Cô nghĩ tôi sẽ nghe theo ư?"

"Với chứng cứ tôi giữ trong tay thì tôi tin chắc anh sẽ làm theo. Đừng nghĩ đến việc thủ tiêu tôi để lấy cuộn băng ghi âm. Vệ sĩ của tôi đang ở ngay trong sân nhà anh, tôi mà mất tích thì không ổn với nhà họ Trọng đâu. Danh tiếng họ Tô, anh biết rõ nhất còn gì. Và lại, quan trọng là tôi còn cuộn băng ghi âm khác được cất giấu ở một nơi an toàn. Nếu tôi gặp chuyện gì không may thì luật sư của tôi sẽ đưa nó đến cơ quan thẩm quyền và anh, chờ hầu tòa là vừa. OK?" – Trang Trang nói dõng dạc, không hề vấp từ.

Giận! Máu nóng chảy dồn dập trong người khi Trọng Lâm khê đưa mắt nhìn xuống dưới sân thấy chiếc xe hơi màu xám và vài tên vệ sĩ của Trang Trang đang đứng. Gương mặt đanh lại trông đáng sợ, hán trách bản thân đã quá ỷ y để lộ sơ hở. Giờ, hán không còn đường lui nữa nên đành nuốt sự phẫn nộ điên cuồng vào lòng, nhẫn nhục chấp nhận yêu cầu bỏ qua chuyện Hải Long.

"Cô khá lắm, Tô Trang Trang!" – Trọng Lâm cười nhạt nhẽo, nhấn mạnh tên cô gái thông minh đó – "Thôi được! Tôi sẽ không kiện Trương Hải Long nữa! Nhưng... cô phải đưa cuộn băng ghi âm cho tôi, không sót cái nào!"

Lập tức lắc đầu, Trang Trang cất máy ghi âm vào túi, thở dài thườn thượt:

"Tôi đâu có ngu ngốc đưa nó cho anh! Yên tâm, chỉ cần Hải Long qua được chuyện này thì tôi sẽ huỷ chúng ngay! Dù gì mục đích chính của tôi đâu phải muốn hại anh... À nhĩ, còn việc anh sai người đừng bà Trương, hãy cầu mong là bà ấy còn sống vì nếu không tôi nhất định làm rõ vụ này."

Trang Trang vừa dứt lời thì chuông điện thoại reo. Mau chóng mở máy, cô thấy tin nhắn Hải Luân gửi đến. Đôi mắt đang đong đầy sự lo lắng bỗng sáng hẳn lên khi cô đọc được tin bà Trương đã qua con nguy kịch. Cắt điện thoại, cô quay qua Trọng Lâm đang giữ bộ mặt vô cùng khó coi, báo:

"Xem ra anh lại thua trận hai, mẹ Hải Luân vẫn còn sống, hiện đang nằm trong phòng hồi sức chờ tỉnh lại! Chắc anh tức lắm hả?"

"Mẹ hần sống thì đỡ cho tôi, việc gì phải tức." – Trọng Lâm lạnh lùng.

"Tuỳ anh! Tóm lại, từ giờ anh đừng có đụng vào Hải Luân hay bất kỳ người nào trong nhà anh ấy, nhớ rằng còn có tôi! Chào, tôi về!"

Lúc Trang Trang quay lưng thì Trọng Lâm bỗng đứng cất giọng khá rõ:

"Trương Hải Luân, hần dám cướp người con gái của tôi vì thế tôi không thể bỏ qua cho hần dễ dàng vậy được!"

Dừng bước trong mấy giây, Trang Trang xoay lại đối mặt với Trọng Lâm:

"Cái gì? Hải Luân cướp người con gái của anh? Đừng nói rằng..."

"Không phải cô đâu!" – Trọng Lâm cười cợt – "Là Hạ Tuyết!"

Đến lúc này thì vòng mạc dần ra hết mức có thể, Trang Trang không khỏi ngạc nhiên:

"Hạ Tuyết??? Cô ta thì liên quan gì đến chuyện này?"

"Cô không nghe à? Hạ Tuyết là của tôi nhưng Trương Hải Luân lại cướp cô ấy đi nên rất dễ hiểu, tôi phải giành lại những gì vốn dĩ thuộc về mình!"

"Anh yêu Hạ Tuyết?" – Trang Trang thấy chuyện đời thật bất ngờ – "Gì vậy chứ? Hết Hải Luân rồi giờ cô ta cũng dính đến anh sao? Ôi! Chẳng tin nổi! Bằng cách nào hai người quen nhau vậy?"

Rời lưng khỏi bậc cửa sổ, Trọng Lâm để hai tay vào túi quần, bước chậm rãi lại trước mặt Trang Trang trả lời hời hợt:

"Điều ấy cô không cần biết. Tốt nhất cô nên xem chừng lại anh chàng người yêu của cô! Anh ta đang bắt cá hai tay đó!"

Dù rất nhanh nhưng rõ ràng ánh mắt Trang Trang phản chiếu một dòng suy nghĩ kỳ lạ mơ hồ. Vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình thường, cô điềm tĩnh đáp:

"Không thể có chuyện này được! Tôi rất hiểu Hải Luân, anh ấy không bao giờ đùa giỡn với tình cảm người khác, càng không bắt cá hai tay!"

"Tôi thấy anh ta với Hạ Tuyết rất thân mật..."

"Không!" – Giọng Trang Trang đột nhiên lớn hơn, cắt ngang câu nói của Trọng Lâm – "Giữa họ chỉ đơn thuần là tình bạn! Thế thôi!"

Quan sát dáng vẻ không ổn của Trang Trang, Trọng Lâm chợt mỉm cười và hỏi rõ: "Ôi Trang Trang, cô... đang tự dối lừa chính mình ư?"

Không phản ứng gì, Trang Trang chậm rãi hướng mắt vào Trọng Lâm. Là một cái nhìn bất động, dường như ẩn chứa điều bí mật nào đó.

"Tôi về!" – Nói xong hai từ ngắn ngủi, cô lập tức xoay gót rời khỏi phòng.

Dõi theo bóng dáng đã khuất của Trang Trang, Trọng Lâm đứng lặng im với vẻ mặt trầm tư đầy nghĩ ngợi. Hần lại toan tính gì ư?

"Khi này cô chủ Tô nói rằng mẹ Trương Hải Luân đã qua con nguy kịch, vậy thì tốt cho chúng ta. Cứ ngỡ Lenny phải hầu toà về tội đụng chết người."

Trọng Lâm vẫn không trả lời trước câu nói nhẹ nhõm lần vui mừng của tên vệ sĩ bên cạnh. Hần đang nghĩ...

"Cậu chủ, xem như chuyện Trương Hải Long đã trở thành công cốc. Cậu có muốn chúng tôi bắt ông Trần về đây không ạ?"

"Không cần." – Trọng Lâm đưa tay lên, lắc đầu – "Việc đổ bể như vậy rồi thì có bắt ông ta về cũng thế thôi."

"Sắp tới, cậu chủ định làm gì tiếp theo?"

Chính Trọng Lâm cũng đang tự hỏi mình câu ấy. Cuộc chơi này kết thúc sớm hơn dự tính và điều đáng tức giận là kết quả đã không đúng theo ý hần. Giờ phía sau Hải Luân đã có Tô Trang Trang chống đỡ, cô gái đó nói thì nhất định sẽ làm. Nếu Trọng Lâm tiếp tục đụng đến Hải Luân và người nhà của anh thì không khéo họ Trọng với họ Tô đối đầu nhau... Điều này không tốt chút nào! Suy cho cùng, người Trọng Lâm muốn nhắm vào là Hải Luân. Có thể có cách nào vẫn chia cắt được anh chàng họ Trương và Hạ Tuyết mà không dính đến Trang Trang? Rõ ràng, Trọng Lâm vẫn không từ bỏ cuộc trả thù này. Và về như giờ đây hần đã chuyển qua một cách khác... Chậm rãi tiến lại chiếc bàn rồi mở ngăn tủ ra, Trọng Lâm đưa tay vào bên trong và rất nhanh sau đó, hần lấy ra một khẩu súng ngắn.

"Cậu chủ! Cậu muốn làm gì? Xin đừng nóng vội..."

Bỏ mặc lời khuyên ngăn và đáng về lo lắng của đám vệ sĩ, Trọng Lâm nhìn thứ kim loại lạnh băng chết chóc đó cùng nụ cười chất chứa đầy toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Góc khuất 42: Bàn tán

Ngoài ban công bệnh viện, sau khi kín đáo nhìn gương mặt không cảm xúc của Trang Trang, Hạ Tuyết chậm rãi hỏi: "Chẳng hay, có chuyện gì ư?"

Tần ngần trong vài phút, Trang Trang quay lại đối diện với Hạ Tuyết, bảo:

"Tôi đã biết chuyện Trọng Lâm vì cô mà hại Hải Luân và người nhà anh ấy. Tôi vừa đi gặp Trọng Lâm. Vốn, chúng tôi từng là mối tình đầu của nhau!"

Sự tiết lộ đó khiến Hạ Tuyết vô cùng bất ngờ. Trang Trang với Trọng Lâm từng yêu nhau? Hoá ra lại có chuyện trùng hợp như vậy... Còn chìm trong mớ suy nghĩ ngổn ngang thì Hạ Tuyết chợt nghe giọng Trang Trang cất lên:

"Trở lại vấn đề chính. Đó là, cô có thể rời xa Hải Luân được không?"

"Hả? Rời xa Hải Luân?"

"Đúng! Mãi mãi!"

Nghe Trang Trang nhấn mạnh hai từ mãi mãi, Hạ Tuyết bất động và đôi mắt mở to kinh ngạc. Nhưng không quá lâu để cô lên tiếng hỏi vì đã hiểu ra nguyên nhân: "Vì Trọng Lâm phải không?"

Khoanh tay lại, Trang Trang gật đầu đồng thời thở ra thật mạnh kiểu như việc này đã quá rõ ràng:

"Phải! Quan trọng, trên hết vẫn là vì Hải Luân và người nhà họ Trương! Theo những gì Trọng Lâm kể thì mối quan hệ giữa hai người không đơn giản vậy thì chắc cô hiểu tính anh ta! Trọng Lâm – kẻ có thể dùng mọi thủ đoạn để giành lấy thứ mình muốn! Đặc biệt là người con gái anh ta yêu... Bởi vì cô mà Trọng Lâm đã gây ra biết bao nhiêu điều tệ hại cho Hải Luân. Nói cách khác, cô là nguyên nhân của tất cả chuyện này!"

Đối diện, Hạ Tuyết lặng im nghe những lời kết tội từ Trang Trang. Cô biết mình chính là kẻ gây ra mọi việc: lừa gạt Trọng Lâm, làm hấn đau khổ để rồi trả thù Hải Luân. Gia đình anh chàng họ Trương ra nông nổi như hiện tại hiển nhiên cũng do cô. Đáng lý, Hạ Tuyết nên hiểu điều đó sớm hơn. Điều Trang Trang nói rất đúng! Chỉ cần cô rời xa Hải Luân thì có thể Trọng Lâm sẽ buông tha anh. Nhưng, phải rời xa mãi mãi người con trai từng là mối tình đầu của mình khiến Hạ Tuyết cảm thấy đường đột quá. Dù giờ đây, tình cảm cô dành cho anh đã không còn như xưa ấy vậy lòng vẫn hự hững làm sao. Tình yêu năm năm, đâu thể từ bỏ dễ dàng đến thế.

"Tôi hiểu!" – Hạ Tuyết trả lời sau khi im lặng trong vài phút.

Hiển nhiên, Trang Trang thấy vô cùng nhẹ nhõm khi nghe vậy. Điều cô lo sợ cuối cùng đã giải quyết ổn thoả. Mối nguy lớn nhất xem như mãi mãi biến mất, kể từ giờ phút này.

"Cám ơn cô đã nghĩ cho Hải Luân."

Dứt lời, một cách lạnh lùng, Trang Trang bỏ đi ngang qua Hạ Tuyết và sự thật là, cô gái xinh đẹp ấy đã nở nụ cười nhẹ nhõm lẫn mãn nguyện.

Hạ Tuyết, hướng cái nhìn ra khoảng không rộng lớn phía trước ban công với nỗi buồn thẳm lặng chôn giấu trong cõi lòng. Chỉ bản thân cô mới hiểu...

Vừa được Trang Trang đỡ ngồi xuống ghế, Hải Luân đã nhẹ nhàng hỏi:

"Em với Hạ Tuyết nói gì với nhau thế?"

"Chỉ là chuyện riêng của con gái thôi, anh biết làm gì." – Ngồi xuống bên cạnh, Trang Trang đáp về hơi bàng quơ.

"Ừ, anh tiện hỏi thôi." – Hải Luân cười dịu dàng – "Nếu hai người có thể làm bạn tốt của nhau thì còn gì bằng. Sẽ tuyệt lắm!"

Trông gương mặt vui vẻ của bạn trai, Trang Trang khẽ thờ dài và xoay đi hướng khác. Cô không thích mỗi khi anh cứ nhắc về Hạ Tuyết. Thật sự, không thể để tình trạng như thế kéo dài được! Đắn đo hồi lâu, cô xoay mặt trở lại rồi cất giọng đề nghị:

"Hải Luân, hay là cuối tháng này chúng mình tổ chức lễ đính hôn nhé!"

Nụ cười trên môi Hải Luân bỗng nhiên nhạt dần, chính xác là không vui.

"Đính hôn? Sao em lại nghĩ đến chuyện ấy vậy?"

"Có gì đâu. Bọn mình yêu nhau hơn bốn năm rồi cũng nên có cái gì chứ. Giờ anh còn học đại học chưa thể kết hôn nên đính hôn cũng là điều tốt. Em chỉ muốn cả hai chính thức là của nhau."

Không đáp lời, Hải Luân ngồi bất động trên ghế. Đính hôn với Trang Trang, anh thấy bất ngờ lẫn nhanh chóng quá! Thú thật, anh chưa nghĩ đến việc ấy. Bởi đơn giản bản thân sớm nhận ra tình cảm dành cho cô đã khác xưa. Trái tim Hải Luân hiện tại đang có bóng hình của một người con gái khác...

"Anh không trả lời em sao?" – Trang Trang bỗng cất giọng buồn xo.

"Tạm thời chúng ta khoan tính đến việc đính hôn. Em cũng biết gần đây, gia đình anh gặp nhiều chuyện không may. Trước mắt anh chỉ mong giải quyết chuyện của Hải Long và chờ mẹ tỉnh dậy." – Hải Luân khéo léo từ chối.

"Ừm." – Trang Trang giấu tiếng thở dài – "Em biết rồi! Để chờ bác gái tỉnh lại sau đó chúng ta cùng bàn bạc kỹ lưỡng chuyện đính hôn."

Khẽ gật đầu, Hải Luân cười nhẹ nhưng khi quay mặt sang bên khác thì nụ cười ấy biến mất rất nhanh chóng.

Đặt cái thùng giấy nặng trĩu xuống đất, Thục Nghi quệt mồ hôi rồi đưa mắt về phía những người nữ nhân viên tạp vụ đang đứng gần đó:

"VẬY CÁI NÀY ĐỂ Ở ĐÂY Ạ?"

Bình thường, mọi người sẽ vui vẻ đáp lời Thục Nghi thế nhưng chẳng rõ sao hôm nay ai ai cũng im lặng, chưa kể thỉnh thoảng họ còn liếc nhìn và xì xầm to nhỏ gì đó về cô. Sáng nay đến công ty ELLE, vừa bước chân vào đây là Thục Nghi đã nhận ra sự khác thường ở họ. Trông ánh mắt đầy soi mói đó có cả sự khinh miệt lẫn coi thường. Cô tự hỏi, bản thân có lẽ gây làm hành động nào phật lòng những người phụ nữ trung niên này không. Nhưng rõ ràng cô chẳng hề bất kính hay mạo phạm gì ai cả nếu vậy thì vì sao... Về như thái độ hời hợt xa lánh từ họ không đơn giản chỉ dừng ở mức trách mắng tức giận thông thường. Chắc chắn đã có điều gì đấy bất bình thường vừa xảy ra.

"Nè! Cô lau dọn phòng họp đi chứ đừng đứng đây, chúng tôi khó chịu lắm."

Giọng một nữ tạp vụ cất vang đầy hăm hực khiến Thục Nghi rời khỏi dòng suy nghĩ ngón ngang. Mau chóng đảo cái nhìn trở lại, cô đáp:

"Phòng họp cháu mới dọn dẹp ban nãy."

"Còn mấy cái phòng cuối lầu hai, hôm bữa bụi bặm đến phát gớm."

"Các phòng đó cháu vừa quét sạch sẽ, lau chùi ngày hôm qua."

"Thế thì đi pha trà!"

"Cháu cũng đã pha xong."

"Ồ hay! Cái gì cũng xong hết cả rồi à? Vậy thì phải tự tìm cái gì để làm chứ. Hay cô vào phòng vệ sinh chùi rửa đi. Ở đây cứ hết buổi là dơ ngay!"

"Dạ?" – Thục Nghi ngạc nhiên – "Chùi rửa phòng vệ sinh ạ? Nhưng cái đó đâu phải nhiệm vụ của cháu! Đây là nhân viên vệ sinh..."

Người phụ nữ khi nãy lập tức cất ngang bằng âm thanh thờ dài chán nản:

"Người cỡ như cô cũng đâu sạch sẽ gì. Chùi rửa phòng vệ sinh là quá hợp!"

Bà ta vừa dứt lời thì những người còn lại đồng loạt cười lớn vẻ như vui thú lắm. Đối diện, Thục Nghi đứng ngẩn ra bởi không hiểu lý do gì họ lại nói toàn mấy câu sỉ nhục mình. Trông cách cười hô hô lỗ lã ấy, cô cố kiềm chế cơn giận, hỏi rành rọt:

"Cháu chẳng rõ mình đã làm gì khiến các dì không thích. Nếu cháu sai ở đâu xin cứ nói cháu sẽ sửa nhưng mong các dì hãy tôn trọng cháu!"

Tiếng cười ngưng bật. Không phải vì nhận ra hành động quá mức mà là những người phụ nữ này đang quay trở lại việc nhìn chằm chằm Thục Nghi, vẫn với kiểu soi mói cợt nhả.

"Nói nghe hay quá. Hạng gái bar như cô mà cũng bày đặt tự trọng!"

"Cái gì?" – Mắt Thục Nghi mở to do quá đổi kinh ngạc.

"Sao, tưởng giấu là không ai biết hả? Trông mặt xinh xắn hiền lành vậy mà ai dè làm PR bar, qua đêm với nhiều đàn ông. Cô cũng ghê gớm thiệt! Định mồi chài giám đốc chứ gì? Đũa móc mà chòi mâm son! Không biết xấu hổ!"

Bị sỉ nhục một tràng dài, Thục Nghi không phản ứng gì ngoài việc đứng bất động. Cô không hiểu vì sao những người phụ nữ tạp vụ này lại biết về chuyện mình từng làm PR. Chẳng lẽ ai đó đã nói? Không phải Thục Nghi, không phải Tri Đồng thì lý nào là... Và khi trông sự miệt thị ghê gớm từ họ, cô bắt đầu

hiểu bản thân sắp gặp điều tệ hại.

Tri Đồng có chuyến công tác xa, hai ba ngày sau mới về nên Thực Nghi đành ăn trưa với các nhân viên khác. Lúc xuống nhà ăn, cô chợt thấy tất cả những ai có mặt tại đây đều dồn mắt về phía mình. Cái nhìn của họ giống hệt mấy người phụ nữ tạp vụ sáng nay. Cô cảm giác bất an khi nghe họ xì xầm gì đó. Nhưng không thể làm gì, cô vẫn phải lấy khay để mức thức ăn và dùng bữa trưa. Ngay cả nhân viên phòng bếp cũng quét mắt từ trên xuống dưới khắp người Thực Nghi khi cô đi đến từng thau thức ăn lấy đồ. Việc kỳ lạ ấy chưa dừng ở đó, khi Thực Nghi cầm khay thức ăn đến một chiếc bàn và ngồi xuống thì ngay lập tức những người xung quanh liền đứng dậy lảng đi nơi khác thật nhanh chóng hệt như cô là con quái vật đáng sợ. Còn đang khó hiểu thì bỗng Thực Nghi nghe tiếng nói chuyện của một nhóm ở bàn bên...

"Con nhỏ đó làm PR! Nhìn ngon ghê!"

"PR là gì vậy?"

"Mày ngu quá! PR tức là gái trong quán bar. Làm cái đó là cho đàn ông sờ mó, ôm ấp thậm chí qua đêm. Mấy đứa con gái kiểu ấy hấp dẫn lắm mày ơi!"

"Làm gái thì nói làm gái, bày đặt PR này nọ! Mà sao nó vào được ELLE?"

"Thì nghe Hoàng phu nhân bảo cô ta bỏ bữa mê thuốc lú gì cho giám đốc tui mình. Cũng phải, những con PR biết cách mời chào đàn ông giàu lắm."

"Ghe vậy! Hạng gái kiểu đó chẳng ra gì. Hình như đang làm nhân viên tạp vụ, coi chừng một leo lên làm bà hoàng luôn! Ha ha ha!"

Ngồi nghe cuộc nói chuyện thì thềm của đám nhân viên trẻ, Thực Nghi giận đến nổi môi mím lại, ánh mắt toé lửa còn hai tay siết chặt cái khay thức ăn. Thế là rõ, chính Hoàng phu nhân "thông báo" cho tất cả mọi người trong công ty ELLE biết về thân phận trước đây của cô gái này. Người đàn bà đó định dùng dư luận để chà đạp cô. Biết con trai đi vắng mấy ngày nên bà "tranh thủ" chen ép Thực Nghi với ý định buộc cô xin nghỉ việc.

... Phải có lắm Thực Nghi mới dùng xong bữa trưa nhạt nhẽo trong cái âm thanh xì xầm soi mói giễu cợt từ những người kia. Nhanh chóng đứng dậy, cô liền rời khỏi phòng ăn. Nhưng vừa ra đến cửa thì Ào! Một trảng nước đen ngòm hôi thối hắt thẳng vào người Thực Nghi. Giờ trông cô ướt nhem thua chuột lột... Sau mấy giây im lặng thì bất ngờ, một trảng cười thật lớn vang lên khuấy động cả nhà ăn rộng lớn.

"Nước sông Sài Gòn thơm không hả em, cô gái PR?"

"Hey! Làm gái thì về bar mà làm, ở ELLE không có chỗ đâu!"

"Em ơi, phải giám đốc mới được hả? Anh đây thì sao!"

Thực Nghi chẳng nhớ rõ khi đó bản thân cảm thấy thế nào mà chỉ nghe những trảng cười chế giễu vang mãi không ngớt. Kỳ lạ thay, cô không giận nhưng lòng lại đau đến mức khó chịu. Con cuồng nộ sẽ không bao giờ xuất hiện khi người đó bị tổn thương vượt quá sức chịu đựng. Và lần đầu tiên, một Lý Thực Nghi ương bướng ngang ngạnh chưa từng khuất phục ai lại nhận ra mình muốn khóc... Dẫu thế cô kiên quyết tự nhủ phải mạnh mẽ, tuyệt đối đừng rơi giọt nước mắt nào trước bọn họ.

"Ây dà xin lỗi nha, tại tôi trượt chân nên lỡ hắt cả sô nước vào người cô."

Trông cái cách vừa nói vừa kín đáo cười cười của người đối diện thì Thực Nghi hiểu đây là một trò đùa được sắp đặt sẵn. Còn ai đứng phía sau thì hẳn không cần đoán nữa. Chẳng nói lời nào, Thực Nghi quay lưng bước vội với bộ dạng ướt sũng và bốc mùi. Cô để lại sau lưng trảng cười mỉa mai chưa dứt cả những lời nói khinh miệt vang vọng vắng.

Thực Nghi đứng trên ghế hai tay đỡ thùng giấy to dùng, quay ra sau gọi:

"Dì Tam, đỡ phụ cháu cái thùng này lên kệ với ạ!"

Bà Tam dường như giả vờ không nghe, tiếp tục lau chùi bộ ấm trà đặc tiền.

"Xin giúp cháu một chút, nó sắp rớt rồi!" – Giọng Thực Nghi đầy lo lắng.

Buông miếng vải lau xuống bàn, bà Tam thở ra thật dài đồng thời xoay sang bên nhìn Thực Nghi vẫn còn trong tư thế đỡ thùng giấy vẻ rất khó khăn:

"Tự cô làm lấy, kêu réo cái gì! Cô giỏi tiếp cận đàn ông lắm mà, sao không nhờ thằng nào đó phụ cho! Hừ! Đồ con gái đáng khinh!"

Sững người, Thực Nghi nhìn theo bóng dáng to béo của bà Tam rời khỏi phòng, cửa đóng cái rầm. Trong đây chỉ còn lại mỗi cô với cái thùng giấy trên tay. Nó thật sự nặng! Nhưng chắc chắn rằng vẫn không nặng hơn lòng cô ngay lúc này. Lặng thinh vài giây, Thực Nghi nhắm mắt hít sâu một hơi rồi tiếp tục cố gắng đỡ thùng giấy lên cái kệ cao. Chỉ cần thêm chút nữa là mọi thứ đã ổn ấy vậy xui xẻo thay chân ghé bỗng nhiên bị trượt. Không cần nói cũng hiểu hậu quả thế nào. Sau âm thanh đồ lộn là Thực Nghi đã ngồi bẹp dưới nền đất giữa một đồng khăn giấy rớt ra từ cái thùng. Cô nhăn mặt vì hình như chân phải bị trật, khá đau... Im lặng trong chốc lát, cô từ từ co chân lại đồng thời nhìn những cuộn khăn giấy nằm vung vãi khắp nơi. Mắt ươn ướt, Thực Nghi có lẽ đã bật khóc nếu không mạnh mẽ kiềm nén dòng xúc cảm sắp vỡ oà. Và cô ước giá như Tri Đồng có ở đây ôm mình vào lòng an ủi động viên. Sao cô lại nhớ anh nhiều đến vậy? Mạnh mẽ. Ngang bướng. Vững vàng. Hoá ra giờ Thực Nghi mới hiểu, bản thân không hề như thế. Cô vẫn cần được chở che, vẫn cần vòng tay của người đàn ông mình yêu.

"Đừng khóc! Lý Thực Nghi, cố gắng lên! Nhất định không gục ngã!"

Gạt nhanh giọt lệ đang sắp rơi, Thục Nghi vừa tự nhủ vừa ngồi nhồm dậy một cách khó khăn và đưa tay cảm lấy mấy cuộn khăn giấy bỏ vào thùng. Cô hiểu nếu mình không mạnh mẽ thì ngay bây giờ phải cố gắng mạnh mẽ hơn bởi từng hứa sẽ bảo vệ Tri Đồng và trên hết cô biết rất rõ những điều tệ hại này sẽ còn tiếp tục kéo dài trong nhiều ngày tới.

Anh sẽ mãi mãi để quá khứ ngủ yên nếu nó làm tổn thương người con gái anh yêu! Nhất định là thế!

Mong rằng những điều kỳ diệu mà Tri Đồng từng nói sẽ trở thành ngọn nến sưởi ấm trái tim Thục Nghi trong mấy ngày đơn độc...

"Ngày mai anh về sao? Thật không?"

« Ừm, mai anh đáp chuyến máy bay buổi sáng, chắc về đến Việt Nam cũng ba bốn giờ chiều. Em làm gì mà phấn khởi dữ vậy? »

"Ai bảo em phấn khởi? Đang chán thì có vì những ngày tự do của em đã kết thúc. Thế là sắp tới mỗi ngày em đều phải gặp anh."

« Nói vậy là buồn nhé! Anh thì mong gặp em đến độ muốn bay về Việt Nam ngay bây giờ. Mốt anh đi luôn xem em nhớ anh thế nào."

"Tuồng bở á! Bệnh hoang tưởng của anh ngày càng nặng đấy."

« Thôi được rồi cô bé, mấy ngày qua mọi thứ vẫn bình thường chứ? »

"Vẫn ổn! Em rất chăm chỉ, anh phải trả lương cho em nhiều vào đấy."

« Ừ ừ, khi nào về sẽ thưởng thêm cho cô nhân viên xinh đẹp. À, cuộc họp sắp bắt đầu nên anh cúp máy đây. Tối anh gọi lại cho em sau. »

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Góc khuất 43: Có anh đây!

PÍP! Đầu dây bên kia nghe âm thanh cúp máy của Tri Đồng, Thục Nghi liền hạ điện thoại xuống. Thờ ra nhẹ nhõm, cô thấy vui vì cuối cùng mai anh cũng trở về. Ba bốn ngày qua, vừa nhớ anh vừa đối diện những điều tồi tệ khiến cô thật sự thấy mệt mỏi. Chỉ hy vọng khi Tri Đồng trở lại ELLE thì mọi người trong công ty sẽ bớt kiểm chuyện hơn... Khẽ khàng, Thục Nghi đảo mắt nhìn xuống hai cánh tay mình. Chẳng rõ mấy hôm trước, cô bị đám nhân viên chọc phá thế nào mà giờ da thịt đầy vết trầy xước. Bàn chân cũng có vài chỗ bầm tím. Hành hung đánh đập thì không có nhưng họ thường giả vờ làm ngã đồ, lấm khi là đổ nước ra sàn nhà hay đại loại những điều như thế khiến cô vấp té hoặc trượt ngã. Cả người trầy xước tùm lum.

Ban nãy nghe Tri Đồng hỏi thăm tình hình, Thục Nghi đã nói rằng mình vẫn ổn. Chính xác, cô không muốn anh phải lo lắng phiền muộn nữa. Cô tin mình đủ sức chịu đựng tất cả. Một phần vì nghĩ cho Tri Đồng nên Thục Nghi cắn răng cam chịu, không phản kháng lại trước trò bắt nạt trẻ con vớ vẩn từ những người nọ. Nếu cô im lặng thì may ra mới mong trò đùa dai này sớm kết thúc. Ngồi suy nghĩ thần thờ trong ít phút, Thục Nghi chậm rãi đứng dậy, cúi xuống đỡ thùng giấy nặng trĩu lên tay. Hít sâu thở ra vài lần rồi cô bước đi thật cẩn thận vì sợ lại trượt té bởi thứ gì đó được đám nhân viên bày ra.

Đứng phía trên dãy hành lang, Hoàng phu nhân dõi mắt theo bóng dáng Thục Nghi đang khó khăn mang chiếc thùng to đùng đi chậm chạp về phía thang máy. Không nói cũng biết, việc quá khứ làm PR của Thục Nghi bị bại lộ và tiếp theo là những trò hăm hại quá đáng của đám nhân viên đều do người phụ nữ này cố tình gây ra. Bà muốn hành hạ cô gái trẻ đó – kẻ mà bà nghĩ đã bỏ bùa mê thuốc lú cho con trai mình – để cô chịu không nổi phải rời khỏi ELLE. Nhưng điều rắc rối là Hoàng phu nhân chẳng ngờ Thục Nghi lại chịu đựng giỏi như vậy, nhất quyết sẽ ở lại đây đến cùng! Hiển nhiên bà cũng tuyệt đối không từ bỏ chuyện gây áp lực với cô. Thục Nghi càng kiên cường ngoan cố bao nhiêu, bà càng thả tay đàn áp bấy nhiêu. Chẳng rõ ai sẽ trở thành kẻ chiến thắng và đứng vững đến phút cuối cùng đây.

"Để xem, cô chịu đựng đến bao giờ!"

Hoàng phu nhân nở nụ cười khinh, hẳn đang nghĩ ra một trò thú vị khác dành cho Thục Nghi. Và bà tin, sau việc này thì có thể sẽ tức nước vỡ bờ.

Phù! Thục Nghi thở ra thật mạnh sau mấy tiếng đồng hồ chùi rửa phòng vệ sinh, vì bị nhóm phụ nữ tạp vụ bắt ép nên giờ bản thân "kiềm" luôn cả công việc khổ sở này. Ba hôm nay, ngày nào cũng như ngày đó, cứ hễ đứng bốn giờ chiều là cô phải lau dọn tất cả các toilet từ lầu năm đến lầu tám. Làm hi hục đến tận hơn bảy giờ tối mới xong, cô gần như rã cả người. Lưng và tay chân mỏi nhừ bởi chẳng có lấy một ai giúp đỡ. Đúng thật tình hình hiện tại quả nhiên tồi tệ!... Gác cây lau đã giặt sạch sẽ xong, Thục Nghi đứng dựa lưng vào bức tường gạch men thờ mệt nhọc. Đưa tay quệt nhẹ những giọt mồ hôi bịn rịn trên trán, cô ngược nhìn trần phòng với cả chục chiếc đèn neon nối dài nhau, sáng trưng. Nghĩ đến việc ngày mai Tri Đồng trở về là lòng cô thấy nhẹ hẫng, bao mệt mỏi tui nhức mấy ngày qua đều tan biến. Chưa bao giờ, Thục Nghi lại mong thời gian hãy qua nhanh như bây giờ. Cô mong được thấy Tri Đồng, được nằm trong vòng tay anh xiết bao.

"Cố gắng lên! Nhất định phải mạnh mẽ hơn trước khi anh ấy trở về!"

Tự nhủ với bản thân, Thục Nghi gật đầu và nắm chặt tay để cổ vũ cho chính mình. Xong, cô rời lưng khỏi bức tường gạch men để rời khỏi phòng toilet. Thế nhưng có một chuyện không may đã xảy ra... Thục Nghi vô cùng ngạc nhiên khi không tài nào mở cửa được. Dù có bao nhiêu lần, cửa vẫn kẹt cứng. Sau một hồi lấy lại bình tĩnh, cô để ý về như cửa bị khoá từ bên ngoài. Dần hiểu ra rằng, có ai đó muốn chơi khăm bằng cách nhốt mình ở trong này, Thục Nghi dùng hết sức đánh mạnh vào cánh cửa đồng thời gọi lớn:

"Mở cửa! Làm ơn mở cửa! Nếu có ai đứng ngoài đó thì xin mở cửa đi! Tôi không muốn bị như vậy đâu! Làm ơn!"

Mặc tiếng kêu cứu đầy sợ hãi của Thục Nghi, bên ngoài cửa, đám nhân viên nam nữ có đủ nhìn nhau cười khoái trá. Thế là rõ chính những người này khoá chốt cửa nhốt Thục Nghi. Họ bắt đầu nói, thì thầm và khe khẽ.

"Cho con nhỏ đó la khản cổ luôn, cũng chẳng ai nghe!"

"Ừ, đáng đời! Cóc ghê đời ăn thịt thiên nga! Thân làm gái mà bày đặt vòi cao, cua cả giám đốc tụi mình. Không thể làm ngo, phải trị à!"

Tên nhân viên cười nham nhở khi cầm lên một cái xô nhựa đỏ, bên trong lúc nhúc những chú chuột con đen xì đang không ngừng kêu chít chít đòi mẹ. Tất cả họ nhìn nhau và liên tưởng đến cảnh Thục Nghi phải đối mặt với đám vật hôi hám này trong mấy tiếng đồng hồ.

Thục Nghi suýt hét lên kinh hãi khi thỉnh thoảng cả đồng chuột con từ trên cao, qua khe cửa, rớt xuống người mình. Lập tức, cô phải phui phui như điên lũ chuột bám trên đầu, vai, tay chân. Thật kinh khủng! Giờ đây khắp sàn và hầu hết mọi nơi trong toilet đều đầy chuột. Chúng bỏ chạy nhón nháo, miệng cứ kêu lên cái âm thanh rùng rợn chít chít kia. Hoảng sợ, Thục Nghi đập cửa liên hồi, càng lúc càng mạnh còn miệng thì gào lớn:

"Mở cửa! Làm ơn mở cửa! Tôi xin các người hãy mở cửa!!!"

Nhưng vô ích, dù có la hét khản cả cổ hay van xin thảm thiết thế nào thì cánh cửa toilet vẫn đóng chặt, hoàn toàn im lặng. Ngừng việc kêu cứu lại, Thục Nghi hạ tay xuống bởi hiểu những kẻ độc ác ngoài kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho mình. Từ từ xoay lại, cô đưa ánh mắt kinh hãi khi nhìn lũ chuột con đen xì đang bò ở xung quanh. Nhanh chóng, cô leo lên bục rửa mặt vì nó khá cao, để tránh đám vật lúc nhúc đó. Ngồi bó gối, cả người co ro, Thục Nghi cố ngăn tiếng khóc sắp bật ra thành tiếng. Chưa bao giờ cô thấy sợ hãi cùng cực như vậy và mong một phép màu sẽ đến. Nhưng nửa tiếng. Một tiếng. Rồi hai tiếng... Tất cả vẫn như thế chẳng có gì thay đổi.

Trên bục rửa mặt, Thục Nghi vẫn ngồi bó gối lặng thinh, đôi mắt không chớp nhướm về một mối. Nó cay và khô do khóc nhiều. Trông cô thật thất thần. Thình thoảng có vài chú chuột con nghịch phá leo lên bục, ngay tức thì cô hét mạnh chúng xuống đất. Tốt nhất không nên để lũ gặm nhấm man rợ ấy đến gần. Gục mặt lên đầu gối, Thục Nghi nghĩ rằng có lẽ bản thân sẽ phải ngủ cùng lũ chuột hết đêm nay. Vào đúng cái lúc Thục Nghi sắp thiếp đi trong cơn mê man thì bỗng nhiên âm thanh mở khoá vang lên đồng thời cánh cửa phòng toilet bật tung ra. Con buồn ngủ lảo nhủ sợ hãi mau chóng biến mất khi Thục Nghi kinh ngạc bởi thấy ngay lối vào bóng dáng Tri Đồng xuất hiện. Gương mặt anh lộ rõ sự lo lắng và cả vui mừng. Trong lúc Thục Nghi không biết cảnh tượng trước mặt là mơ hay thật thì Tri Đồng, bỏ mặc đám chuột con tháo chạy bên dưới, đến bên bục cửa mặt. Anh đưa tay ôm lấy người yếu còn đang ngồi co ro do sợ hãi, miệng không ngừng nói:

"Thục Nghi! Anh về rồi! Đừng sợ, có anh đây! Em không sao chứ?"

Về phía Thục Nghi, cô vẫn chưa hết ngỡ ngàng dù đang nằm trong vòng tay Tri Đồng. Giọng cô run lên, nghe nghèn nghẹn:

"Là anh ư? Em có mơ không? Đây là thật hay giả?"

"Không phải mơ, là anh thật đây." – Tri Đồng siết chặt cơ thể lạnh giá của Thục Nghi, để cô cảm nhận được hơi ấm từ mình – "Anh đã về!"

Nghe rất rõ âm thanh thì thầm quen thuộc phát ra từ bờ môi ấy, Thục Nghi bấy giờ mới tin Tri Đồng đã trở về và đang ôm mình thật ấm áp. Chỉ chờ có vậy, cô nhanh chóng giữa chặt lấy tay anh rồi bật khóc nức nở. Bao nhiêu cảm xúc bị dồn nén, nỗi uất ức, đau đớn cùng sự cam chịu trong mấy ngày qua lập tức vỡ òa. Thục Nghi cứ khóc, khóc mãi trên đôi vai vững chắc nhưng cũng rất dịu dàng của Tri Đồng. Chỉ cần có anh bên cạnh, cô sẽ không còn phải sợ gì nữa. Cái vuốt tóc nhẹ nhàng, cái ôm nồng ấm cả giọng nói trầm bổng từ người đó đều giải phóng cô khỏi những điều khủng khiếp.

... "Sao anh biết em bị nhốt trong toilet?" – Thục Nghi hỏi sau khi đang ngồi trên ghế sofa tại phòng chờ và đã uống xong cốc sữa nóng do Tri Đồng pha.

Nghe đến đám nhân viên chơi khăm Thục Nghi là Tri Đồng không giấu được vẻ tức giận. Anh kéo áo khoác sát vào người cô rồi chậm rãi đáp:

"Vừa về Việt Nam là anh gọi cho em ngay nhưng không nghe bắt máy. Anh đoán em vẫn còn ở công ty nên định đến đây gây bất ngờ. Mới bước vào cửa thì may mắn anh nghe được đám nhân viên phòng kinh doanh nói cười sôi nổi về việc nhốt em trong toilet. Sau khi tra hỏi rõ, anh lập tức đến cứu em!"

"Đúng là may thật! Nếu không có anh chắc em phải qua đêm với lũ chuột rồi! Khủng khiếp quá!" – Thục Nghi đặt tay lên trán, vẫn còn mồm mệ.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Thục Nghi, Tri Đồng nén tiếng thở dài nặng nề kiểu như đang lưỡng lự điều gì đây không biết có nên nói ra hay chẳng. Nhưng anh hiểu cũng chẳng thể giấu giếm thêm được.

"Anh xin lỗi vì đã không nghĩ gì đến việc em sẽ gặp những thứ tệ hại này. Anh vô tâm quá!" – Tri Đồng nhẹ nhàng nắm lấy tay Thục Nghi – "Anh không nên để em một mình vì biết rõ mẹ anh sẽ không bỏ qua dễ dàng."

"Mẹ anh???" – Thục Nghi ngạc nhiên và rồi chợt hiểu ra – "Chà lẽ... tất cả những điều kinh khủng trong mấy ngày qua đều là do bàn tay của mẹ anh?"

Nhắm mắt, Tri Đồng gật đầu, thật khó khăn khi phải thừa nhận chuyện ấy.

"Ừm... ban nãy đám nhân viên đã nói rõ với anh như vậy."

Mắt Thục Nghi mở to, sau đó thì dịu lại đồng thời cả người rũ xuống bởi không ngờ sự thật đằng sau là thế này. Đặt chiếc ly sứ cạn sữa lên bàn, cô im lặng không nói thêm gì nữa. Về như mọi thứ tệ hơn cô nghĩ. Người phụ nữ đó, chỉ hai từ thôi, đáng sợ!

"Có lẽ anh cần nói chuyện rõ ràng với mẹ. Nếu cứ tiếp tục như hiện tại thì người chịu thiệt thòi sẽ là em!" – Tri Đồng mở mắt ra, trầm tư nghĩ ngợi.

Tức thì Thục Nghi quay qua, siết chặt bàn tay anh chàng, lắc đầu bảo:

"Đừng! Anh đừng vạch tội mẹ anh. Vốn là người cao ngạo, bà ấy không chịu đựng được việc con trai mình đi hỏi tội đầu."

"Nhưng anh không thể làm ngơ đứng nhìn em chịu khổ!"

"Không sao, em đã có cách... Tuy chưa biết kết quả sẽ thế nào nhưng có thể, nó vẫn tốt hơn hiện tại, cái việc em còn ở trong ELLE."

Nhìn Thục Nghi, Tri Đồng hơi khó hiểu trước cái nhìn mông lung sâu thẳm cùng lời nói ban nãy của cô. Anh không rõ cô nghĩ gì và sắp làm gì tiếp theo.

Qua hôm sau, vừa bước xuống dưới nhà, Tri Đồng đã thấy Hoàng phu nhân ngồi xem báo ngay bàn ăn. Dầu ánh mắt đó vẫn đang lướt đều trên mấy dòng chữ nhưng anh biết bà vẫn nhìn thấy mình rất rõ và mọi lúc mọi nơi. Nhớ đến lời Thục Nghi đêm qua, Tri Đồng đứng lặng thình vại giây rồi lẳng lẳng thờ ra. Bước đến bàn ăn, anh chậm rãi lên tiếng:

"Con chào mẹ. Sáng nay có cuộc họp gấp, con phải đến công ty sớm nên không dùng bữa sáng với mẹ được. Có gì chiều con sẽ tranh thủ về sớm."

Dứt lời, Tri Đồng toan rời đi thì giọng Hoàng phu nhân vang lên, không lớn nhưng nghe khá lạnh và đủ khiến bước chân anh phải dừng lại ngay lập tức:

"Khoan đã! Lúc trước dù bận mấy con cũng dành ít phút ra dùng bữa với mẹ sao hôm nay lại vội vã như vậy? Con tránh mặt mẹ sao?"

Hít sâu một hơi, Tri Đồng xoay mặt lại đối diện với mẹ, thẳng thắn trả lời:

"Cứ cho là thế đi ạ. Hiện tại, con không muốn mình phải có bất kỳ hành động nào không hay đối với mẹ vì vậy tránh mặt là cách hay nhất lúc này."

"Tri Đồng, từ nhỏ đến lớn con là đứa trẻ rất ngoan. Giờ chỉ vì một cô gái mà con lạnh nhạt với mẹ ư? Bố con mà biết, ông ấy sẽ thất vọng lắm đấy."

"Con nghĩ bố cũng sẽ không thích việc mẹ chà đạp người con gái con yêu! Không những vậy, còn cả việc mẹ sai đám nhân viên trong công ty hùa nhau bắt nạt cô ấy!" – Tri Đồng ngừng lại vì sợ mình nói ra những điều vô lễ bởi lòng bất đầu tức giận – "Những gì mẹ làm với Thục Nghi, con đều biết cả rồi! Đêm qua, họ còn độc ác nhốt cô ấy trong phòng toilet với lũ chuột."

"Con nghĩ mẹ làm ư?"

"Tất cả bọn họ đã thú nhận với con. Mẹ không cần chối đầu ạ."

Gương mặt Hoàng phu nhân có chút thay đổi, vẻ như hơi biến sắc một chút.

"Thôi, con phải đi." – Hiểu mẹ đang bắt đầu bối rối, Tri Đồng khéo léo giải vây cho bà – "Chiều con sẽ gặp mẹ sau."

Đôi theo bóng dáng con trai đi nhanh ra khỏi cửa giống như chạy trốn khỏi mình, Hoàng phu nhân thở thật mạnh rồi cắn môi, tay nắm chặt lại. Cứ hể nghĩ đến việc Lý Thục Nghi là nguyên nhân của mối bất hoà của hai mẹ con là bà nóng máu. Bà chẳng ngờ, bản thân lại thua một đứa PR trong quán bar thấp kém như thế. Xem ra, Tri Đồng phản ứng khá dữ dội mỗi lần Hoàng phu nhân đụng đến Thục Nghi. Cũng bởi điều đó mà khiến bà cứ như ngồi trên đồng lửa, thấp thỏm lo âu lẫn bức tức. Lắm lúc người phụ nữ này rất muốn biết Thục Nghi đã dùng bùa chú gì làm Tri Đồng chết mê chết mệt cô.

"Dạ thưa bà." – Giọng cô hầu chọt cất lên bên cạnh – "Bà có điện thoại."

"Của ai thế? Ông chủ à?" – Hoàng phu nhân quay qua, hậm hực hỏi.

"Không phải của ông chủ ạ, là một cô gái tên Lý Thục Nghi!"

Đôi lông mày Hoàng phu nhân cau lại, đôi mắt đảo liên tục ra điều suy nghĩ.

Trong quán cafe kiểu Pháp sang trọng, Hoàng phu nhân nhấp nháp tách trà gừng nóng một cách chậm rãi, vẻ như không hề bận tâm sự chờ đợi này giờ từ Thục Nghi. Mấy phút sau, khi đã bắt đầu chán cái trò nhìn cọng trà lăn tăn trong chiếc tách sứ nho nhỏ, bà mới khẽ đưa mắt qua phía đối diện và thấy cô gái trẻ đang nhìn mình thật bình thản. Kín đáo nở nụ cười ẩn ý, bà hạ tách trà xuống rồi điềm đạm lên tiếng:

"Cô gan thật! Dám gọi điện trực tiếp hẹn gặp tôi nữa chứ."

Không hề bận tâm đến giọng đũa cọt từ người đàn bà luôn nghĩ mình cao hơn kẻ khác ấy, Thục Nghi nói từ tốn và đi thẳng vào vấn đề cần bàn:

"Thưa Hoàng phu nhân, về như bà rất nhọc công để nghĩ ra những trò hành hạ tôi trong mấy ngày qua. Mục đích của bà là muốn tôi rời khỏi ELLE?"

"Sai!" – Ánh mắt Hoàng phu nhân sắc bén hẳn – "Không chỉ ELLE mà quan trọng, tôi muốn kẻ thấp hèn như cô tránh xa Tri Đồng ra!"

"Thưa Hoàng phu nhân!" – Thục Nghi đột ngột cắt ngang lời đối phương bằng chất giọng mạnh mẽ – "Tôi sẽ rời khỏi ELLE, tìm kiếm một công việc khác làm. Thế nhưng, tôi tuyệt đối không rời xa Tri Đồng! Anh ấy là tất cả của tôi! Tôi có thể cho bà lấy đi mọi thứ nhưng riêng anh ấy thì không!"

Cười nhạt nhẽo trước thái độ dứt khoát của Thục Nghi rồi Hoàng phu nhân mới chậm rãi bảo:

"Lấy? Buồn cười thật chứ. Tôi là mẹ Tri Đồng, cô dùng cái quyền gì mà nói tôi không được lấy con trai mình về? Cô chả là gì cả, hiểu không?"

"Chúng tôi yêu nhau."

"Yêu?!" – Hoàng phu nhân thờ dài thườn thượt – "Tri Đồng thì tôi không rõ nhưng còn cô thì tôi rành lắm. Hạng gái bar thế này làm gì có tình yêu. Sao các người cứ hay khoác lên mình dáng vẻ thanh cao vậy? Nói đi nào, cô cần bao nhiêu thì mới rời xa con trai tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Góc khuất 44: Bảo vệ anh bằng cả mạng sống...

Đối diện, Thục Nghi lặng im. Từ nãy đến giờ, cô vẫn không thấy biểu hiện nào của Hoàng phu nhân là tỏ ra tôn trọng mình. Dường như người phụ nữ đáng thương ấy quen sống trong nhung lụa nên mãi mãi chẳng thể nhìn rõ được bản chất thật của những con người nghèo khổ trong xã hội và càng không hiểu điều tốt đẹp ẩn chứa bên trong họ. Trong phút chốc, cô thấy tội nghiệp cho bà thay vì phải sợ hãi trước vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ kia.

Không nghe Thục Nghi trả lời, cứ ngỡ bản thân đã đoán trúng suy nghĩ trong cô nên Hoàng phu nhân lại mỉm cười đắc ý, hỏi:

"Sao nào? Chịu lùi đuôi cáo rồi hả? Xem ra, số tiền cô muốn nhiều dữ."

Chờ Hoàng phu nhân kết thúc cái nụ cười dờ hoi ấy, Thục Nghi mới đáp:

"Không phải ai cũng tham tiền như phu nhân đâu! Đối với bà, tiền là quan trọng nhất. Còn với tôi, Tri Đồng mới quan trọng."

"Đừng có vờ vịt! Cô cáo hơn tôi tưởng!"

"Phu nhân đừng quơ đũa cả nắm, không phải ai cũng xấu xa như bà nghĩ."

"Tri Đồng quan trọng với cô, tất nhiên vì có thể cho cô tiền! Cả mỏ vàng?"

"Tôi yêu anh ấy. Nhất định chúng tôi sẽ hạnh phúc."

Giọng Hoàng phu nhân càng lúc càng to hơn đồng thời cũng giận dữ hơn:

"Mơ hồ giữa ban ngày! Thời đại bây giờ mà cô còn tin chuyện tình Hoàng tử Lọ Lem ư? Hay một túp liều tranh hai quả tim vàng?"

Trái với điệu bộ nóng giận từ đối phương, Thục Nghi lại bình thản lạ lùng:

"Tôi chẳng hề là Lọ Lem. Tôi biết bản thân muốn gì! Và ngay bây giờ tôi hiểu, mình sẽ không rời xa Tri Đồng. Tôi nhất định bảo vệ anh ấy!"

Thoáng ngừng lại trong vài phút, Hoàng phu nhân nhủ mảy, về như không tin vào điều vừa mới nghe ban nãy:

"Bảo vệ Tri Đồng??? Hà, gì nào? Không tiền, không danh phận, gia thế càng không, người chẳng có gì như cô thì lấy cái gì để bảo vệ con trai tôi?"

Chậm rãi nhìn nụ cười giễu cợt của Hoàng phu nhân bằng đôi mắt sáng trong mạnh mẽ nhất, chưa bao giờ Thục Nghi đánh thép như lúc này:

"Là mạng sống của tôi!"

"Sao?!" – Hoàng phu nhân kinh ngạc vì hoàn toàn lạ lẫm trước hai từ vừa được nhấn mạnh đó.

Nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, Thục Nghi đưa tay đặt lên ngực, nói rành rọt như thể muốn cả thế giới phải ngừng mọi hành động lại để nghe điều này:

"Tôi sẽ bảo vệ Tri Đồng bằng cả mạng sống của mình! Tôi tuyệt đối không để anh ấy chịu bất kỳ sự tổn thương nào cho đến khi... Tôi nhắm mắt!"

Cuộc đối thoại khốc liệt giữa Hoàng phu nhân với Thục Nghi kết thúc vào lúc Hoàng phu nhân ngồi bất động trên ghế, mắt nhìn chăm chăm cô gái trẻ. Không phải do cảm phục trước tình cảm lớn lao kia mà là vì bà chẳng thể tin nổi Thục Nghi lại nói những điều ra vẻ vĩ đại to tát đến thế. Mạng sống? Nói thì nghe hay lắm! Bà khinh! Chẳng hiểu sao bà lại căm ghét cùng cực cái vẻ quyết liệt rõ ràng ấy từ Thục Nghi. Vì vậy, người phụ nữ cao cao tại thượng đó liền cười khinh. Miệt thị!

Biết dù bản thân có nói hàng trăm hàng triệu lần đi nữa Hoàng phu nhân cũng chẳng bao giờ hiểu tình cảm giữa mình với Tri Đồng, chưa kể điều cần nói đã nói xong nên Thục Nghi nghĩ không cần day dưa ở đây mãi làm gì. Cô lập tức đứng dậy, cúi đầu chào lễ:

"Tôi đã cho bà câu trả lời tốt nhất! Nghĩ thế nào là tùy bà! Tôi xin phép!"

Dứt lời và chẳng cần chờ xem thêm bất kỳ phản ứng nào từ đối phương, Thục Nghi mặc áo khoác vào rồi nhanh chóng rời khỏi quán cafe sang trọng.

Từ trước đến giờ, chưa ai rời khỏi cuộc nói chuyện trước mình và với một thái độ cao ngạo như thế nên Hoàng phu nhân giận lắm. Gương mặt đánh lại, đôi mắt hằn rõ sự điên tiết, bà mím môi cố kiềm chế cơn cuồng nộ đang dậy sóng trong lòng. Về như đây là lần đầu tiên Hoàng phu nhân giận dữ đến thế bởi cả người bà như run lên. Nhưng có một điều kỳ lạ, rõ ràng phản chiếu trong đáy mắt tức tối đó là một sự nhịn nhục khó tin. Cảm tưởng rằng, người phụ nữ quyền uy ấy đã thật sự dưới cơ Thục Nghi. Và phải chăng bởi thế mới khiến bà phần uất cao độ như vậy... Ngồi bất động trong giây lát, Hoàng phu nhân chậm rãi lấy điện thoại ra, bấm số gọi cho ai đó.

"Có việc cho các anh đây!" – Ánh mắt bà từ từ sáng quắc hẳn – "Lần này là xử lý một con bé cho tôi! Dạy cho nó biết thế nào là trời cao đất dày!"

"Em vừa nói chuyện với mẹ anh xong. Ừm, cũng không có gì đâu, em chỉ muốn nói với bà ấy là em sẽ rời khỏi ELLE." – Thục Nghi bước đi trên con hẻm vắng bóng người, bảo qua điện thoại với Tri Đồng.

« Thế mẹ anh có phản ứng gì không? »

"Em thấy mặt bà ấy rất tức giận. Bà ấy bảo em không chỉ rời khỏi ELLE mà còn phải rời xa anh. Tất nhiên em nhất quyết không đồng ý. Kể qua điện thoại không tiện, trưa nay gặp nhau rồi ta sẽ tiếp nhé."

Cúp điện thoại, Thục Nghi thờ ra tiếp tục đi dưới cái nắng oi bức. Cô đang nghĩ sắp tới bản thân phải kiếm việc gì để làm. Thời buổi bây giờ, với người không bằng cấp như cô thì tìm việc còn khó hơn lên trời. Nhưng dù sao, cô vẫn sẽ cố gắng đến cùng để chứng minh cho Hoàng phu nhân thấy mình chẳng hề là đứa con gái chỉ bám lấy đàn ông xin tiền. Và vì mãi nghĩ ngợi cho kế hoạch tương lai sắp tới mà Thục Nghi không hay biết phía sau, có hai tên lưu manh tướng tá bặm trợn đang theo đuôi. Hẳn, chúng chính là người của Hoàng phu nhân. Một trong số chúng cầm con dao sắc lẹm trên tay. Thứ kim loại trắng đã dó như báo hiệu điều tồi tệ sắp xảy đến với Thục Nghi.

Trưa trời nắng như đổ lửa, ấy vậy Tri Đồng chạy hối hả một mạch từ công ty đến bệnh viện Chợ Rẫy. Trông nét mặt lo lắng sốt sắng và trắng bệch của anh cũng dễ dàng đoán được vừa xảy ra chuyện gì rất kinh khủng. Đó là... Cách đây mấy tiếng, anh chàng họ Hoàng đột ngột nhận được cuộc gọi từ công an khu vực, báo rằng Lý Thục Nghi bị đâm trọng thương, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện Chợ Rẫy. Chàng trai bàng hoàng đến nỗi chạy bộ một quãng đường rất dài thay vì đi xe hơi để nhanh chóng hơn.

Sau khi hỏi thăm y tá, Tri Đồng cũng vào được khoa cấp cứu. Vừa đến nơi, anh đã thấy hai người công an khu vực khá trẻ đứng đó như chờ đợi. Tức thì anh lao đến chỗ họ, hỏi gấp gấp không kịp thở dù mồ hôi ra như suối:

"Xin hỏi... tình hình cô Lý Thục Nghi thế nào?"

"Anh là Hoàng Tri Đồng, người chúng tôi vừa liên lạc?"

"Đúng! Là tôi! Cô ấy sao rồi? Hãy cho tôi biết!"

"Xin anh bình tĩnh! Bác sĩ nói vết thương không nặng lắm. Cô Lý bị tấn công trong con hẻm vắng, may có người đi ngang tình cờ thấy nên báo chúng tôi biết. Đưa cô Lý vào bệnh viện xong, chúng tôi xem giấy tờ tùy thân của cô ấy thì thấy tấm danh thiếp đề tên anh vì thế mới gọi anh đến."

"Tôi là bạn trai cô ấy." – Tri Đồng thở mạnh – "Các anh có bắt được thủ phạm không?"

"Tiếc là chưa nhưng anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng tìm ra hắn. Lúc này, chỉ duy nhất cô Lý thấy mặt kẻ đó nên phải chờ cô ấy tỉnh lại."

"Vậy giờ Thục Nghi ra sao? Cô ấy ở đâu?"

"Bác sĩ đang phẫu thuật cho cô Lý, hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp."

Nhận được câu trả lời nặng nề từ phía người công an khu vực, Tri Đồng nhắm mắt, thả phịch người xuống ghế. Anh không ngờ rằng mọi chuyện lại có thể xảy ra như vậy. Đột nhiên Thực Nghi bất ngờ bị tấn công, còn chưa rõ tình hình thế nào. Lo lắng lẫn sợ hãi, anh chỉ biết chấp hai tay, miệng không ngừng cầu nguyện cho người yêu qua khỏi hiểm nguy. Chưa bao giờ, Tri Đồng rối bời và ngổn ngang đến thế. Anh cảm giác mọi thứ xung quanh đều quay cuồng hỗn loạn. Nỗi sợ trong lòng càng chồng chất đè nặng lên trái tim lúc anh nghĩ về tình huống xấu nhất. Tri Đồng chẳng rõ bản thân còn đủ vững vàng nếu như điều khủng khiếp đó ập xuống Thực Nghi. Anh sẽ làm gì khi cô không qua khỏi??? Chàng trai đó chưa từng nghĩ đến cảnh, một ngày nào đó phải mất cô mãi mãi. Thật kinh khủng với anh lẽ điều đó xảy ra!

Chợt, đèn tắt cùng lúc cửa phòng cấp cứu mở, Thực Nghi nằm trên giường đẩy được bác sĩ và các y tá chậm rãi đưa ra ngoài. Mau chóng, Tri Đồng cùng hai người công an khu vực bước đến sát sáng hỏi han tình hình của cô.

"Tạm thời mọi thứ đã ổn, rất may là đưa vào kịp thời nên không bị mất máu. Giờ cô ấy sẽ vào phòng hồi sức, chờ tỉnh lại." – Vị bác sĩ mỉm cười nói.

Đối diện, ba chàng trai nọ thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt đối với Tri Đồng, anh cảm giác mình vừa sống lại dù người lâm vào tình trạng nguy kịch là Thực Nghi. Gánh nặng trong lòng được trút bỏ hoàn toàn. Cơ thể lẫn trái tim nhẹ hẫng, anh mừng rỡ vô cùng. Nhìn Thực Nghi nằm nhắm mắt trên giường đẩy, Tri Đồng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bất động ấy, miệng bảo khẽ:

"Ôn trời! Em không sao rồi, Thực Nghi! Đừng lo, anh ở đây, sẽ ổn thôi!"

Đội chàng trai trẻ bớt xúc động, cô y tá đứng bên cạnh liền cất tiếng trấn an:

"Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, anh yên tâm. Cho phép chúng tôi đưa cô ấy vào phòng hồi sức. Buổi chiều, anh có thể vào thăm cô ấy."

Dẫu không muốn rời xa Thực Nghi nhưng Tri Đồng đành để y tá đưa cô đi. Dõi theo bóng dáng chiếc giường đẩy khuất sau khúc quẹo hành lang, anh thở phào lần nữa. Đúng lúc, giọng người công an khu vực vang lên:

"Tình hình cô Lý đã ổn, mong cô ấy sớm tỉnh lại để giúp việc cho điều tra."

"Có khó khăn để tìm ra kẻ đó không?" – Tri Đồng quay lại, hỏi thật trầm.

"Chúng tôi phải kiểm tra lại nơi xảy ra vụ tấn công rồi tìm xem có manh mối nào giúp cho việc điều tra." – Tự dưng người công an khu vực dăm chiêu – "Nhưng trước mắt, như những gì chúng tôi thấy thì đây chẳng hề là cuộc cướp của cổ tình gây thương tích thông thường vì những vật dụng có giá trị của cô Lý đều còn trong túi. Cũng có thể suy đoán theo hướng, đây là cuộc trả thù vì mục đích riêng. Không rõ, cô Lý có xích mích với ai chăng?..."

Câu nói vô tình của người công an trẻ ấy khiến Tri Đồng bỗng nhiên nhớ đến một người. Đôi mắt mở to bản thân, anh tự nhủ: "*Trời ơi! Lẽ nào...*" Không chân chừ thêm, anh lập tức chạy đi, rời khỏi bệnh viện.

Lúc này, trong phòng khách biệt thự họ Hoàng, Hoàng phu nhân đang nói điện thoại với hai tên lưu manh bặm trợn vừa "xử" Thực Nghi ban nãy.

"Sao?" – Bà kinh ngạc khi nghe bọn chúng báo lỡ tay đâm trọng thương Thực Nghi – "Các anh làm việc kiểu gì vậy? Tôi chỉ bảo dạy cho con bé đó một bài học chứ đâu phải giết nó! Muốn làm tôi đi tù à? Chết tiệt!"

« Thừa phu nhân, chúng tôi đâu cố tình làm vậy. Tại cô ta vùng vẫy dữ quá nên tôi lỡ tay đâm cho một nhát, nằm đơ người luôn. » Giọng tên bên kia đầu dây nghe nhỏ xiu, dòn dập.

"Hừ! Vậy con bé đó chết rồi hả? Có ai thấy các anh không?"

« Hình như không. Phu nhân yên tâm, con đường đó vắng vẻ lắm. Nhưng nghe đâu cô ta được đưa vào bệnh viện Chợ Rẫy cấp cứu, chắc chẳng đến nỗi. Cú đâm vẫn còn nhẹ chán. »

Nhắm mắt thờ ra thật nặng nề, Hoàng phu nhân không ngờ sự việc lại nghiêm trọng hơn dự đoán. Vốn dĩ chỉ muốn dạy dỗ Thực Nghi một bài học nhưng hai tên bà thuê lại khiến mọi thứ đi quá xa. Giờ còn liên quan đến mạng người, bà bắt đầu lo lắng bởi không biết tình hình cô gái trẻ ra sao. Nếu Thực Nghi xảy ra điều gì bất trắc thì chẳng những bà phải đối diện với luật nhân sự mà còn với cả Tri Đồng.

"Được rồi. Dù gì chuyện cũng đã lỡ, các anh cẩn thận đừng để bị bắt, kéo liên lụy đến tôi. Còn tiền, tôi sẽ cho người chuyển sau."

Ném mạnh điện thoại xuống ghế sofa, Hoàng phu nhân khoanh tay trước ngực, đi qua đi lại giữa phòng với vẻ trầm tư. Bà nghĩ trước mắt cần tìm cách biết được tình hình của Thực Nghi. Khi này nghe tên kia báo Thực Nghi được đưa vào bệnh viện Chợ Rẫy cấp cứu, vậy thì bà sẽ sai người vào đó dò la tin tức. Dù rất căm ghét Thực Nghi nhưng Hoàng phu nhân vẫn hy vọng cô còn sống để bản thân không phải dính đến pháp luật. Còn đang suy tính thì đột nhiên bà nghe giọng nói trầm đục của Tri Đồng vang lên:

"Vậy ra... Chính mẹ đã thuê người đâm Thực Nghi?"

Thoáng bất động trong chốc lát, Hoàng phu nhân chậm rãi xoay người lại đối diện với con trai. Không hét hay giận dữ cuồng nộ nhưng bà thấy rõ ánh mắt nó khi hướng vào mình: oán trách lẫn căm phẫn! Bà hết sức kinh ngạc vì đây là lần đầu tiên, đứa con ngoan ngoãn luôn vâng lời ấy nhìn mình như thế.

"Mẹ trả lời con đi!"

Nghe chất giọng dè nén con giận từ Tri Đồng, Hoàng phu nhân im lặng vài giây rồi đáp thẳng:

"Mẹ nghĩ, con đã có câu trả lời chính xác nhất!"

Trông vẻ mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn kia, Tri Đồng lắc đầu với vẻ xúc động:

"Tại sao? Tại sao mẹ phải làm vậy? Dồn Thục Nghi đến bước đường cùng!"

"Mẹ chỉ muốn dạy cho Lý Thục Nghi một bài học nhưng nào ngờ, bọn kia lại dùng đến dao. Mẹ đâu có điên mà giết con bé ấy."

Nhìn chằm chằm người mẹ vô tình của mình, Tri Đồng buột miệng hỏi khẽ:

"Mẹ ghét Thục Nghi thế ư? Dù cô ấy cố gắng bao nhiêu cũng không được?"

"Phải!" – Hoàng phu nhân đánh giọng – "Mẹ không thể chấp nhận con bé đó! Nó nghĩ bản thân là ai? Hon được mẹ sao? Ngày nào nó còn ở bên con thì ngày ấy mẹ ăn không ngon, ngủ không ngon! Mẹ phải khiến nó từ bỏ!"

Nhắm nghiền mắt đồng thời cố gắng kiềm chế những xúc cảm ngổn ngang trong cơ thể, Tri Đồng lặng thinh rồi bảo chậm rãi:

"Thôi được, nếu mẹ đã không thể chấp nhận Thục Nghi thì con... sẽ bước chân ra khỏi nhà họ Hoàng! Con sẽ ở bên cạnh cô ấy!"

Dường như không tin vào tai mình, Hoàng phu nhân lặp lại điều vừa nghe:

"Cái gì??? Con muốn rời khỏi nhà họ Hoàng? Ôi trời ơi! Chuyện điên khùng gì đây? Con đùa hả? Hay con đang thử thách lòng kiên nhẫn của mẹ?"

"Con không đùa! Kể từ ngày hôm nay, con không về ngôi biệt thự này nữa!"

Trông thái độ kiên quyết từ Tri Đồng, giọng bà trở nên băng giá hơn:

"Chỉ vì một đứa con gái PR mà con từ bỏ gia đình, từ bỏ mẹ và bố?"

"Con không từ bỏ cái gì cả! Con chỉ muốn mẹ thấy, chúng con yêu nhau là đúng và mẹ đã sai!"

BÓP! Vì quá nóng giận mà Hoàng phu nhân chẳng kịp suy nghĩ, đánh thật mạnh vào mặt Tri Đồng. Lần đầu tiên, bà tát con và lòng điên tiết đến nỗi chẳng kiềm lại được.

"Sao con lại thay đổi nhiều như vậy??? Con không còn là con nữa, Hoàng Tri Đồng!" – Giọng người phụ nữ ấy run mạnh, đôi mắt như toé lửa.

Đối diện, Tri Đồng cúi thấp mái đầu, không phát ra âm thanh nào ngoài nhịp thở cứ đều đều nhưng khô khốc. Anh đau! Chẳng phải vì cú đánh của mẹ mà là cái khác... Hít thật sâu, anh mạnh dạn ngược mặt lên nhìn trực diện bà và tiếng nói đã có phần nhẹ hơn:

"Con sẽ chứng minh cho mẹ thấy, không cần tiếng tăm hay dòng họ danh giá, con vẫn có thể sống hạnh phúc bên cạnh cô gái mình lựa chọn!"

Cái nhìn của Hoàng phu nhân trở nên trân trối khi nghe Tri Đồng tuyên bố điều đó. Và khi con trai quay lưng rời khỏi nhà cũng là lúc bà hoàn toàn ngã người xuống ghế sofa. Phải chăng vào giây phút tột ấy, bà phát hiện bản thân đã mất đi đứa con mình chăm sóc yêu thương gần ba mươi năm qua?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Góc khuất 45: Trò chơi

Sau mấy ngày được chăm sóc bằng chế độ đặc biệt, bà Trương cũng dần dần bình phục. Nhờ Trang Trang nên Hải Long không còn bị kiện và cô cũng đã giúp ông Trương có việc làm mới ở công ty bảo hiểm nhân thọ khác. Có thể nói, gia đình họ Trương tai qua nạn khỏi. Chẳng những vậy tất cả còn được báo tin về việc đính hôn của Hải Luân và Trang Trang.

"Thật à?" – Hai vợ chồng ông Trương vui mừng – "Hai đứa sẽ đính hôn?"

Trang Trang toan trả lời thì Hải Luân đã mau chóng đáp thay, thật khéo léo:

"Ừm, đó chỉ mới là dự định, chúng con vẫn chưa thống nhất khi nào cả. Và lại, con muốn chí ít cũng đợi hết năm nay rồi mới tính tiếp."

"Vâng, cháu đồng ý với Hải Luân." – Trang Trang thêm vào – "Cháu luôn tôn trọng quyết định của anh ấy. Có lẽ, bọn cháu chưa cần vội vã như vậy."

"Thế là tốt! Hai đứa biết tự lo cho tương lai thì bố mẹ an tâm lắm. Chuyện đính hôn không phải gấp gáp, cứ lo học hành và công việc trước."

"Dù sao thì sớm muộn gì chị Trang Trang cũng về làm dâu nhà họ Trương thôi! Em mong đến ngày gọi chị bằng hai tiếng chị dâu."

"Nói trước, chị mà làm chị dâu là khó lắm nha."

"Em không sợ, chị thương em còn hơn anh Hải Luân nữa mà."

Trong khi Trang Trang và cả nhà cười đùa vui vẻ thì Hải Luân ngồi lặng im, thỉnh thoảng kín đáo thờ dài. Vốn dĩ bản thân không hề thích cuộc đính hôn này nhưng khi thấy mọi người trong gia đình ai ai cũng phấn khởi vui vẻ chờ mong thì anh thấy vô cùng khó xử. Lý nào anh phải chọn người con gái mình đã hết yêu?... Hải Luân tự dưng nhớ về Hạ Tuyết. Mấy ngày qua, anh ngạc nhiên tại sao không thấy cô vào viện thăm hỏi mẹ mình và quan trọng là để hai người được gặp nhau. Vì xin nghỉ học để tiện chăm sóc mẹ nên anh không thể đến trường cùng cô trò chuyện. Vắng bóng Hạ Tuyết, Hải Luân mới phát hiện lòng luôn nhớ cô da diết. Nhiều lần muốn gọi điện cho cô nhưng chẳng hiểu sao anh không đủ can đảm dù trước đây cả hai vẫn thường trao đổi qua điện thoại rất tự nhiên bình thường. Thật chất, Hải Luân hiểu rõ trái tim mình nghĩ gì chỉ là anh đang chờ đợi! Chờ một ngày có thể biết tình cảm Hạ Tuyết dành cho anh là như thế nào. Vẫn là tình bạn hay có thể...

Rời khỏi phòng vệ sinh, Hải Luân chậm rãi dùng giấy dò đường đi về phòng mẹ. Chợt, anh thoáng giật mình khi ai đó đặt tay lên vai mình. Siết chặt.

"Ai vậy?" – Hải Luân quay qua, ngạc nhiên hỏi.

Thật bất ngờ khi người đứng ngay bên cạnh anh chàng họ Trương lại là Trọng Lâm! Trước khi đáp lời cho câu hỏi đó, hần rít thuốc một hơi thật dài rồi nhả ra những làn khói trắng dày đặc, may là hần không phá hết cái đồng khói độc hại ấy vào mặt Hải Luân. Ném đầu thuốc vào thùng rác gần đấy, Trọng Lâm đảo mắt nhìn trở lại đối phương.

"Cậu là Trương Hải Luân?" – Trọng Lâm cố sửa giọng và hỏi một câu kỳ lạ.

"Vâng nhưng anh là ai?" – Hải Luân không thể nhận ra giọng nói của kẻ đã từng đánh mình toi bời ở trường đại học lúc trước – "Tôi quen anh à?"

"Cậu không quen tôi nhưng... cậu biết Hạ Tuyết! Phải không nào?"

"Hạ Tuyết? Anh biết cô ấy?"

Khẽ nhếch mép, Trọng Lâm vẫn giữ chất giọng hết sức thân thiện, bảo rằng:

"Tôi là bạn của Hạ Tuyết. Cô ấy muốn gặp cậu nên nhờ tôi chuyển lời giúp."

Đối diện, Hải Luân nhũn mảy khó hiểu:

"Sao Hạ Tuyết không đến mà nhờ anh?"

"À ừm... cô ấy bị ốm khá nặng, đi lại rất khó khăn. Cô ấy mong cậu lắm!"

Lường lự chốc lát, Hải Luân từ tốn hỏi và nét mặt hơi dè chừng một chút:

"Làm sao tôi biết anh nói thật hay đặt điều?"

Mù mà thông minh gớm! Nhủ thầm thích thú, Trọng Lâm liền giả bộ thờ dài:

"Nếu cậu không tin thì thôi, tôi đành về nói lại với Hạ Tuyết vậy."

Chiều vờ vịt này của Trọng Lâm khá hữu hiệu bởi ngay lập tức Hải Luân ngăn lại: "Khoan! Thật sự Hạ Tuyết đang ốm và muốn gặp tôi ư?"

"Ban nãy tôi đã nói với cậu rồi còn gì. Tin hay không, tùy cậu."

"Vậy..." – Hải Luân đảo mắt nghĩ ngợi – "Phiền anh đưa tôi đến chỗ cô ấy."

Mỉm cười đắc ý, Trọng Lâm ra dấu cho đám vệ sĩ ở ngay bên cạnh, hàm ý bảo họ hãy đưa Hải Luân đi ra xe. Dõi theo bóng dáng người thanh niên mù loà bước đến thang máy cuối hành lang, hần chậm rãi mở điện thoại ra bấm số gọi. Sau tiếng chuông đổ dài, đầu dây bên kia có tín hiệu bắt máy cùng lúc giọng Hạ Tuyết vang lên vừa đủ nghe: « Có chuyện gì vậy? »

"Mấy ngày không gặp, sao em lại khó chịu thế?" – Trọng Lâm cười nhạt – "Tôi nhớ em nên gọi, không được ư?"

«...»

"Nào nào, tôi nhớ em thật mà! Giờ em rảnh không, đến nhà tôi đi!"

« Tôi đang học. Cần gì thì tôi chúng ta gặp ở bar Gossi nói chuyện sau. »

"Hà, đến nhà tôi nhưng không phải để em gặp tôi mà là một người khác." – Đôi mắt Trọng Lâm sắc bén, miệng nhấn mạnh ba từ – "Rất quan trọng!"

Mừng rỡ khi thấy Thục Nghi từ từ mở mắt ra sau một giấc ngủ mê man kéo dài đến gần chiều, Tri Đồng lập tức hỏi, trông cuống quýt:

"Em thế nào Thục Nghi? Còn đau không?"

Nhắm mắt rồi lại mở ra, Thục Nghi làm thế vài lần để quen với ánh đèn sáng trưng rồi mới ngồi dậy. Vết thương ngay bụng khiến cô nhăn mặt vì đau.

"Từ từ, để anh đỡ em." – Tri Đồng sốt sắng đỡ lấy người Thục Nghi, để cô dựa lưng vào thành giường được kê bởi những chiếc gối êm ái.

"Em không sao, chỉ thấy đau ở bụng." – Thục Nghi thều thào lên tiếng và đưa mắt nhìn xung quanh – "Đây là bệnh viện ư?"

Mau chóng ngồi xuống ngay cạnh giường, Tri Đồng ân cần bảo:

"Em còn nhớ chuyện gì xảy ra với mình trưa nay?"

Vết thương ngay bụng cứ nhói lên làm Thục Nghi nhăn nhó. Không ngờ đâm lại đau như vậy. Bị thương ở bụng chứ không phải ở đầu nên hiển nhiên cô còn nhớ rõ việc tồi tệ kia.

"Em bị hai tên lạ mặt chặn đường. Chúng hăm dọa em đủ điều sau đó thì... đâm em một nhát! Em tưởng đời mình hết rồi đấy."

"Vậy ư?" – Buông hai từ nặng nề ấy xong, Tri Đồng bỗng chốc im lặng.

Thấy sắc mặt không tốt của anh, Thục Nghi cố nén cái đau, nhìn nhìn dò hỏi:

"Anh sao thế? Em bây giờ rất ổn. Thật đó, anh đừng lo. Nhưng, sao mắt anh đỏ sưng húp vậy? Đừng nói là anh khóc nhé, đồ ngốc!"

Trông kiểu Thục Nghi vừa nhăn mặt vì đau vừa mỉm cười để trấn an mình, Tri Đồng càng thấy có lỗi kinh khủng. Vốn hiểu rõ, cô bị như vậy là do anh!

"Xin lỗi em, Thục Nghi! Anh thật sự xin lỗi! Tất cả đều tại anh!"

"Rốt cuộc, xảy ra chuyện gì thế Tri Đồng?" – Thục Nghi ngạc nhiên trước dáng vẻ khá xúc động của anh chàng.

Quay qua nhìn sâu vào mắt cô gái, anh chàng họ Hoàng đáp thật khê khàng hết như sợ các câu từ sẽ vỡ oà: "Hai gã lạ mặt đó là do mẹ anh thuê!"

Kính ngạc. Thục Nghi tự hỏi tại sao có nghe lầm chẳng. Cô biết Hoàng phu nhân rất căm ghét mình thế nhưng phải thuê người làm chuyện này thì...

"Nhưng, mẹ anh không có ý giết em! Bà ấy bảo chỉ muốn cho em một bài học." – Tri Đồng ngừng lại bởi thấy thật ngớ ngẩn khi nói vậy.

Đối diện, Thục Nghi vẫn còn bần thần... Bỗng dưng không gian giữa hai người trở nên yên lặng đến mức nặng nề. Chính xác, họ không biết nói gì.

"Mọi việc đều do anh không tốt." – Tri Đồng phá tan sự tĩnh lặng – "Nếu anh có thể bảo vệ em thì đã không xảy ra chuyện kinh khủng này."

"Đó không phải lỗi của anh..."

"Thục Nghi!" – Tri Đồng cắt ngang lời bạn gái – "Nếu em cảm thấy mệt mỏi và không đủ sức chịu đựng nữa thì chỉ cần em nói một câu thôi, anh sẽ ngay lập tức rời xa em! Anh muốn trả lại em cuộc sống bình yên trước đây."

Ánh mắt lại mở to vì ngỡ ngàng, tiếp theo Thục Nghi chột mím môi đồng thời cảm lấy chiếc gối đánh mạnh vào người Tri Đồng. Cô cứ đánh liên tục mặc vết thương ngay bụng đau nhiều hơn, miệng thì không ngừng trách:

"Em ghét anh! Em ghét anh! Hoàng Tri Đồng! Anh là đồ xấu xa!"

Về phía Tri Đồng, vừa dùng tay đỡ những cú đánh mạnh bạo kia anh vừa ngạc nhiên trước phản ứng gay gắt từ Thục Nghi. Mãi cho đến lúc thấy lớp vải áo ngay bụng cô nhuộm đỏ một vùng nhỏ thì anh liền giữ lấy tay cô:

"Ngừng lại, Thục Nghi! Em sẽ làm vết thương rách ra đấy!"

Dứt lời, Tri Đồng tròn xoe mắt bởi trông cảnh Thục Nghi cúi thấp mái đầu, đôi vai run run và dường như anh còn nghe tiếng cô khóc rất khẽ.

"Đồ ngốc!" – Giọng Thục Nghi dứt quãng, chen vào đó là tiếng nấc nghẹn ngào – "Chính vì anh luôn ở bên cạnh mà em mới có thể mạnh mẽ kiên cường vượt qua mọi khó khăn. Nhiều lúc em gần như gục ngã nhưng bởi biết rằng anh không bao giờ rời xa nên em đã tiếp tục đứng lên và đi tiếp! Vậy mà... giờ đây anh lại bảo chỉ cần em nói một câu, anh sẽ lập tức đi khỏi! Sao anh lại nhẫn tâm nói như thế chứ?"

Câu nói đầy xúc động cùng tiếng khóc ảm ức của Thục Nghi khiến Tri Đồng sững người. Về như vào giây phút đó, chính những điều ấy đã đánh thức anh. Và rồi chàng trai này hiểu, không ai có thể bảo vệ Thục Nghi ngoài anh.

"Anh xin lỗi! Là anh không tốt! Anh sẽ không nói thế nữa."

Mỉm cười với đôi mắt đỏ hoe, Tri Đồng dịu dàng ôm lấy Thục Nghi còn đang run bần bật. Anh giữ chặt cô trong vòng tay ấm áp như thể mãi mãi chờ che cô trong niềm bao dung. Còn Thục Nghi thì khóc càng lúc càng lớn. Có cảm tưởng, bao nhiêu uất ức và cả sự chịu đựng đều được giải phóng.

Cửa mở toang, Trọng Lâm từ từ quay qua và thấy bóng dáng Hạ Tuyết xuất hiện với gương mặt thoáng biến sắc vì trông cảnh Hải Luân tai đeo phone nghe đang ngồi trên ghế sofa, kế bên là mấy tên vệ sĩ lạnh lùng và điều đáng sợ là có cả Trọng Lâm – kẻ vô cùng khủng khiếp! Không nhiều lời, cô sai những bước dài đến gần, miệng sốt sắng gọi: "Hải..."

Lập tức nhanh như cắt, Trọng Lâm đứng bật dậy đồng thời đặt tay lên môi Hạ Tuyết như muốn ngăn đôi môi đó phát ra hai từ "Hải Luân". Hắn nhoen miệng cười với cô và lắc đầu bảo:

"Tôi chưa muốn Trương Hải Luân biết em đã đến!"

Lo lắng nhìn Hải Luân rồi tiếp theo Hạ Tuyết lại hướng ánh mắt khó hiểu sang Trọng Lâm. Chỉ chờ khi hắn hạ tay xuống là cô hỏi ngay, vẻ sốt sắng:

"Anh lại định làm gì Hải Luân? Tại sao đưa cậu ấy đến đây?"

"Tôi có một kế hoạch này khá thú vị nhưng cần có em và cả tên Hải Luân giúp sức." – Buông câu nói kỳ lạ ấy xong, Trọng Lâm kéo nhẹ Hạ Tuyết đến góc phòng – "Nếu em không đồng ý thì hai người đừng mong rời khỏi đây."

Nghe lời đe dọa đó, Hạ Tuyết bắt đầu cảm giác sợ hãi bởi nghĩ tên đại ma đầu sẽ bắt mình làm điều gì đấy tệ hại. Thật sự, cô quá mệt mỏi với trò trả thù của hắn! Cô muốn tất cả hãy kết thúc để giải phóng cho mình lẫn hắn.

"Trọng Lâm" – Hạ Tuyết cất tiếng nhẹ nhàng cố khuyên nhủ hắn – "Đủ rồi! Dừng lại đi! Tôi xin anh! Mọi thứ đã quá khủng khiếp! Nếu anh vẫn còn hận tôi nhiều như thế thì cứ giết chết tôi! Đừng làm hại những người vô tội khác và quan trọng là đừng dây vò bản thân mình nữa. Được không?"

"Em nói gì vậy? Tôi sẽ không làm gì tổn hại đến Trương Hải Luân đâu. Nhất định đấy! Tôi cũng muốn kết thúc cuộc trả thù này nhưng... có một điều tôi phải làm trước khi dừng nó lại." – Trông nụ cười ẩn ý của Trọng Lâm thì về như hắn đang toan tính việc gì đó.

"Điều gì? Chỉ cần anh nói, tôi sẽ làm!" – Hạ Tuyết mừng rỡ vì bắt đầu thấy có chút hy vọng.

Đôi mắt Trọng Lâm phản chiếu một dòng suy nghĩ, rất nhanh. Nhưng sau đó, hắn tiếp tục nở nụ cười hàm ý như ẩn chứa cả âm mưu thâm độc:

"Tôi muốn em và Trương Hải Luân suốt đời sống trong đau đớn cùng nỗi hận thù dày vò! Giống như tôi! Em hiểu không?"

"Nghĩa là gì?" – Nụ cười hy vọng trên môi Hạ Tuyết nhạt dần – "Ý anh là..."

Đưa mắt nhìn ra khu vườn ngập tràn ánh hoàng hôn buổi chiều tà, Trọng Lâm chậm rãi bảo:

"Tô Trang Trang đã biết tôi đứng đằng sau những việc làm hãm hại gia đình Trương Hải Luân. Cô ta đe dọa rằng, nếu tôi còn đụng đến hắn cùng người nhà của hắn thì nhất định dùng gia thế họ Tô đối đầu với họ Trọng! Tôi không đời nào muốn bỏ già của mình biết việc này, sẽ có lắm thứ rắc rối phát sinh, chẳng có lợi gì cả. Và vì vậy, dù không hề muốn nhưng tôi bắt buộc phải dừng việc trả thù nhà họ Trương! Nhưng điều đáng buồn là, lòng căm hận tôi đối với em vẫn chưa nguôi được!"

Quan sát vẻ mặt lạnh băng của Trọng Lâm, Hạ Tuyết chợt nhiên phát hiện ra mục đích chính hắn "mời" mình và Hải Luân đến đây:

"Chẳng lẽ anh... định chơi cú chót với hai chúng tôi ư? Trả lời đi nào!"

Khẽ khàng xoay mặt qua đối diện với Hạ Tuyết, Trọng Lâm nhoen miệng cười. Phải thừa nhận rằng, hắn đang mang dáng vẻ của một con quỷ.

"Em thông minh lắm!"

"Anh lại định giờ trò gì nữa chứ?"

Thấy Hạ Tuyết bắt đầu gợn dử và mặt bình tĩnh, Trọng Lâm tiến đến gần rồi mau chóng áp hai tay lên mái đầu cô, giống như trước đây, tuy vẫn dịu dàng nhưng có thể dễ dàng nhận ra sự kiềm giữ mạnh bạo đến đáng sợ qua những ngón tay bầu chặt vào làn tóc đen.

"Em có hiểu... Suy cho cùng, em là nguyên nhân dẫn đến mọi thứ kinh khủng cho Trương Hải Luân? Vì em, tôi bất chấp tất cả để hại hắn thật thâm. Tôi không thể chấp nhận việc người con trai luôn ở bên em lại là Trương Hải Luân! Là vậy đó! Nên, chỉ cần tên mù đó không gần gũi em nữa thì tôi tạm thời buông tha hắn! OK?"

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu thẳm thẳm và hẳn rõ sự cay độc của Trọng Lâm, Hạ Tuyết cười nhạt nhẽo:

"Nghe thế cứ như kiểu, anh yêu tôi đến mức phát điên vậy!"

Lặng thinh trong mấy giây rồi Trọng Lâm chợt trả lời cô gái với ánh mắt bỗng chốc vô định: "Đúng thì sao nào???"

Hạ Tuyết khựng người trước câu đáp lại từ tên đại ma đầu và vì thế cô hướng cái nhìn hết sức ngạc nhiên vào hắn. Chính xác, cô bất ngờ vì điều ấy.

"Well ~" – Trọng Lâm thay đổi nét mặt, thở hắt – "Tóm lại, ngay bây giờ em hãy khiến Trương Hải Luân rời xa em! Mãi mãi!"

"Không cần phải thế!" – Hạ Tuyết gạt tay Trọng Lâm xuống – "Mấy ngày trước, tôi cũng đã hứa với Trang Trang sẽ không đến gần Hải Luân nữa!"

"Thế ư?" – Trọng Lâm ngạc nhiên khi Trang Trang đi trước mình một bước.

"Anh có thể gọi điện hỏi Trang Trang. Xem như, mong muốn của anh đã thành! Vậy anh tha cho Hải Luân được chưa?"

Bất gặp ánh mắt kiên quyết mạnh mẽ từ Hạ Tuyết, Trọng Lâm tự dưng im lặng. Dường như việc cô hứa với Trang Trang rời xa Hải Luân đối với hắn như thế vẫn chưa đủ. Trong thâm tâm, hắn còn muốn cái việc này "đi xa hơn" nữa. Nôm na là, nó phải tàn khốc hơn! Nghĩ vậy, Trọng Lâm liền phì cười, miệng thờ dài thườn thượt:

"Tha? Chưa được!... Thêm một điều thú vị cuối cùng đã chứ."

"Rốt cuộc anh muốn cái gì?" – Hạ Tuyết nhấn mạnh với vẻ mắt kiên nhẫn.

"Hận!!! Tôi muốn Trương Hải Luân hận em!"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Góc khuất 46: Tôi hận em!

Câu nói rõ ràng đánh sắc đó vừa kết thúc thì Hạ Tuyết tròn xoe mắt bởi quá đổi kinh ngạc: "Hải Luân hận tôi? Tại sao?"

"Em hứa với Trang Trang mãi mãi không đến gần Trương Hải Luân nhưng vấn đề chưa dừng ở đấy." – Trọng Lâm khẽ hướng cái nhìn vô cảm về phía Hải Luân còn ngồi trên ghế sofa – "Hắn, vẫn muốn tiếp tục ở bên em! Phải khiến hắn từ bỏ mong muốn ấy! Đó mới là điều cốt lõi và quan trọng nhất!"

"Anh nhầm lẫn điều gì ư? Hải Luân đối với tôi, đơn giản chỉ là tình bạn! Từ trước đến nay, cậu ấy chưa một lần dành cho tôi tình cảm khác!" – Giọng Hạ Tuyết thật trầm – "Nên vấn đề ở Hải Luân chẳng có gì khiến anh lo ngại cả."

Cười cười thú vị, Trọng Lâm lắc đầu và miệng thì khẳng định rõ ràng:

"No no! Em chưa hiểu Trương Hải Luân rồi! Hắn ta... đã chẳng còn xem em như người bạn bình thường nữa! Em không thấy hay giả vờ không thấy? Nhưng còn tôi thì nhìn ra rất rõ!"

"Anh đừng suy nghĩ lung tung..."

Trọng Lâm cắt ngang câu nói của Hạ Tuyết bằng hành động rời khỏi cửa sổ, bước đến gần Hải Luân vẫn say sưa nghe nhạc bằng phone đeo tai. Ra dấu cho đám vệ sĩ đứng lùi ra phía sau một chút, hắn nhanh chóng đi vòng qua chiếc ghế sofa rồi dừng lại ngay bên trái anh chàng mù. Vừa mỉm cười hắn vừa lấy ra một thứ. Là kim loại. Màu đen. Sắc mùi sát khí. Lạnh tanh.

Đôi mắt Hạ Tuyết mở to bàng hoàng khi thấy rõ trong tay Trọng Lâm: một khẩu súng lục! Là súng thật chứ không phải thứ đồ chơi của bọn con nít hay đùa giỡn. Cảm giác sợ hãi hoang mang chạy dọc sống lưng và trái tim tưởng như ngừng đập vào lúc cô thấy Trọng Lâm chậm rãi cầm khẩu súng nhắm vào Hải Luân. Hắn không hề sát hòng súng lên đầu anh mà chỉ ra một khoảng cách nhỏ, ước chừng chỉ cỡ 1cm.

"Dừng tay, Trọng Lâm! Đừng làm vậy!"

Hoảng sợ, Hạ Tuyết chạy đến chỗ Trọng Lâm và Hải Luân nhưng đôi chân lập tức ngừng lại khi cô nghe Trọng Lâm bảo lạnh lùng:

"Nói đi! Em hãy nói những lời khiến Trương Hải Luân phải hận em suốt đời! Cũng như, em từng làm tổn thương tôi một cách sâu sắc nhất! Tôi cho em tối đa mười phút, còn nếu không thì tôi sẽ GIẾT hắn! Súng gần lắm, sẽ bắn vỡ đầu hắn đó! Tôi chấp nhận xuống địa ngục để chia cắt hai người!"

Khỏi nói, Hạ Tuyết bản thân khôn tả. Điều tệ hại gì đang diễn ra? Trọng Lâm gần như trở thành kẻ điên, lý nào hắn hận cô đến mức như vậy? Bấn loạn, cô không biết bản thân nên làm gì để ngăn chuyện khủng khiếp này lại. Chưa khi nào Hạ Tuyết rơi vào tình huống nguy ngập như bây giờ.

"Bắt đầu thôi!"

Tiếng Trọng Lâm thỉnh thoảng vang lên thật lạnh lùng và Hạ Tuyết thấy hắn nhanh chóng tháo phone ra khỏi tai Hải Luân như kiểu để anh "có thể nghe rõ" những điều sắp được nghe.

"Hải Luân, Hạ Tuyết đang đứng trước mặt cậu. Cô ấy vừa mới tỉnh dậy."

Nghe Trọng Lâm thân thiện bảo vậy, Hải Luân mừng rỡ cất giọng hỏi đồng thời đưa hai tay về phía trước để được chạm vào cô bạn:

"Hạ Tuyết, cậu dậy rồi hả? Nghe bạn cậu nói, cậu bị ốm nặng và rất muốn gặp mình. Khi đến đây thì người đó lại nói cậu vừa ngủ nên mình đành ngồi chờ. Cậu khỏe chưa? Ốm nặng không? Có cần đi bác sĩ?"

Trong lúc Hải Luân cứ mãi huyền thuyên thì Hạ Tuyết phải đối mặt với nỗi lo sợ cùng cực vì Trọng Lâm không ngừng nhìn cô, hàm ý rằng: "*Em mau nói đi chứ!*" Hắn đang ép cô! Nhưng sự lưỡng lự không thể kéo dài thêm khi Hạ Tuyết sững sờ thấy ngón trỏ của Trọng Lâm từ từ kéo cái cò súng...

"Đủ rồi! Dừng lại!!!"

Đối diện, Hải Luân lập tức giật mình bởi nghe giọng hét thật lớn của Hạ Tuyết. Ngạc nhiên, anh bèn hỏi nhanh: "Cậu sao thế Hạ Tuyết?"

Vốn hiểu rõ tính cách Trọng Lâm, một khi hắn đã nói thì nhất định sẽ làm! Thậm chí kể cả việc bản thân sẽ xuống địa ngục, hắn cũng không màng. Chính vì vậy, đã đến nước này thì Hạ Tuyết không còn lựa chọn nào khác là phải làm theo yêu cầu từ Trọng Lâm. Trước mắt, với cô, giữ mạng sống cho Hải Luân quan trọng hơn hết... Nhắm mắt để cô kiềm chế xúc cảm dữ dội đang khuấy động trong mình, Hạ Tuyết nhích từng bước đến trước mặt Hải Luân vẫn còn ngỡ ngàng bởi khó hiểu, hít sâu một hơi rồi nói rõ:

"Đủ rồi! Cậu đừng tỏ ra quan tâm tôi nữa, Trương Hải Luân! Tôi rất mệt mỏi và... căm ghét những điều ấy! Cậu tưởng cậu là ai? Cậu nghĩ tôi coi trọng cậu à? Buồn cười! Đã đến lúc tôi phải nói rõ suy nghĩ của mình!"

"Hạ Tuyết! Cậu nói gì vậy? Bây giờ mình không hiểu gì cả!" – Hải Luân cười cười nhưng trông nét mặt đã đổi khác. Hụt hẫng.

Hạ Tuyết phải đè nén cơn xúc động dữ dội vì biết những điều mình sắp thốt ra sẽ làm tổn thương Hải Luân nặng nề:

"Trương Hải Luân, cậu biết tôi nghĩ gì về cậu chứ? Chỉ là một thằng mù vô tích sự!!! Phải... Cậu chỉ là kẻ tạt quyền thôi!"

Tất nhiên, gương mặt Hải Luân biến sắc ngay tức khắc. Anh cảm giác tai mình lùng bùng đi. Mọi âm thanh đều trở nên hỗn loạn.

"Cậu vừa nói gì, Hạ Tuyết?"

"Chà, không chỉ mù mà tai cậu còn hỏng nữa sao, Hải Luân?" – Hạ Tuyết chẳng tin nổi mình lại có thể phát ra cái câu tàn nhẫn ấy – "Để tôi lặp lại nhé. Cậu chỉ là thằng mù vô tích sự! Rõ chưa? Ngay cả việc nhìn thấy cậu cũng chẳng làm được mà còn tỏ ra quan tâm lo lắng cho tôi ư?"

Vẫn rất cố gắng giữ nguyên nụ cười trên môi nhưng Hải Luân không biết mặt mình đang méo mó rạn nứt như chiếc ly thủy tinh sắp vỡ. Anh tiếp tục gắng hỏi và giọng hơi lạc đi:

"Đã xảy ra chuyện gì với cậu, Hạ Tuyết? Đó không phải là cậu!"

"Người đứng trước mặt cậu là tôi, Hạ Tuyết thật sự, chẳng có gì giả dối cả!"

"Không! Không đúng! Mình rất hiểu rõ cậu!"

"Thôi đi! Cậu chả biết gì về tôi hết! Đừng tỏ ra cậu hiểu tôi nhiều đến vậy!"

"Mình biết!" – Giọng Hải Luân vang lớn và bắt đầu run run – "Mình biết Hạ Tuyết là một cô gái rất tốt bụng và lương thiện. Cậu luôn giúp đỡ, động viên mình. Thậm chí cậu còn lo lắng mỗi khi mình cãi nhau với Trang Trang! Hạ Tuyết... tuyệt đối không bao giờ làm tổn thương mình bằng những lời lẽ đó!"

Đối diện, Hạ Tuyết bịt miệng để ngăn không cho tiếng khóc bật ra. Lòng đau đốn vô vàn khi cô nghe Hải Luân nói như thế. Trái tim trong lồng ngực muốn tan nát. Dẫu có ngăn thì nước mắt vẫn chảy dài trên mặt cô. Ướt đầm.

"Tốt bụng? Lương thiện? Hà, tôi không như cậu nghĩ đâu. Tôi là một kẻ xấu xa, dối trá, lọc lừa! Cậu biết mỗi tôi tôi làm gì chứ? Tôi làm PR trong quán bar cao cấp, cho đủ loại đàn ông già trẻ giàu nghèo sờ mó để kiếm tiền!"

"Cái gì??? PR? Cậu... làm trong bar?!" – Gương mặt Hải Luân hết nhãn nhó giờ đây lại giãn ra, trông thất thần hơn khi nãy.

"Đúng vậy! Tôi không nói dối đâu! Tôi là PR, hiện tại vẫn còn làm. Tôi cần tiền, cần đàn ông mỗi đêm để thỏa mãn mình! Với tôi, đàn ông giàu có luôn quan trọng nhất! Sao? Cậu nói rất hiểu tôi mà ngay cả chuyện tôi làm PR còn chẳng biết. Cũng khó trách, cậu bị mù nên đâu thể thấy cái gì!" – Từng giọt nước nóng hổi rơi lã chã xuống cằm, Hạ Tuyết đã rất cố gắng để mình đừng nắc nê – "Nói thật, ở bên cạnh cậu tôi thấy nhàm chán lắm! Vô vị làm sao! Lý do tôi gần cậu ư? Vì tôi ghét Tô Trang Trang! Tại sao cô ta vừa giàu có vừa xinh đẹp trong khi tôi chả có gì? Tôi biết rõ Trang Trang yêu cậu nên muốn làm cô ta phải lòng lộn do ghen tức! Tôi muốn cướp đoạt thứ quý giá nhất của cô ta – là cậu, Trương Hải Luân!"

Hoàn toàn chết lặng trên ghế sofa, Hải Luân chẳng còn nhận ra bản thân đang sống và vẫn thở. Anh bị sốc! Đau đớn. Vụn vỡ. Hụt hẫng. Chới vơi. Nhiều lắm những cảm xúc hỗn độn không ngừng xoay vần trong cơ thể khiến anh muốn phát điên. Nhưng rốt cuộc, thứ tồn tại duy nhất lúc này ở Hải Luân chỉ là... ĐAU! Tất cả đều đổ vỡ và tan biến! Tình yêu mới chớm nở, nổi nhưng nhớ, sự thấp thỏm đợi chờ cả niềm tin lẫn hy vọng đều vụt mất! Chúng để lại cho anh một trái tim chỉ còn những mảnh vỡ.

Về phía Trọng Lâm, chứng kiến cảnh Hải Luân gần như là cái xác không hồn còn Hạ Tuyết thì gương mặt ướt đẫm nước, hắn tự hỏi mình có vui không? Có! Hắn nhủ thầm như vậy. Thế nhưng sự thật là hắn đang đánh lừa chính bản thân mình! Trọng Lâm không vui! Hình như thế... Hắn ngạc nhiên tại sao lại không vui? Hắn không thoả mãn cái gì? Đáng lý hắn phải cười lớn bởi đây vô được hai con người mình căm hận nhất! Vậy mà...

"Những điều này giờ cậu nói là thật?" – Sau mấy phút lặng im, Hải Luân hỏi khẽ – "Việc cậu làm PR, muốn có đàn ông để thoả mãn? Việc ở cạnh tôi thấy vô vị, dùng tôi đối phó Trang Trang?"

Dùng tay lau nước mắt liên tục, Hạ Tuyết giữ giọng nói rõ ràng hơn ban nãy để khẳng định lần cuối cùng:

"Tôi mệt mỏi vì cứ phải lặp lại những câu dài dòng đó! Mấy điều cậu vừa nghe, cái nào cũng là sự thật! Tôi mời cậu đến đây để nói rõ lần cuối: Tôi hiện đang quen với một cậu chủ giàu có, anh ấy rất thương yêu tôi và đáp ứng đầy đủ mọi thứ. Vì thế từ giờ trở đi, mong cậu đừng tìm đến tôi nữa! Tôi chán ngấy cậu với cả trò trả đũa Trang Trang rồi! Xin cậu buông tha cho tôi, được không? Nếu để người yêu tôi thấy chúng ta nói chuyện với nhau thì..."

Hạ Tuyết chưa dứt lời là Hải Luân lập tức bật dậy, đôi mắt mù toát lên sự phẫn uất cùng cực đồng thời miệng thét lên:

"Đủ rồi! Vậy là đủ lắm rồi! Hạ Tuyết... Tôi hận em! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho em!!!"

Hải Luân chạy vụt ra khỏi nhà với dáng vẻ thù hận tột độ mà quên mất bản thân đang bị mù, chẳng nắm rõ được đường đi. Không muốn xảy ra chuyện bất trắc, Trọng Lâm nói nhỏ với tên vệ sĩ đứng bên cạnh, lệnh anh ta hãy đưa Hải Luân về bệnh viện. Xong, hắn xoay mặt trở lại nhìn Hạ Tuyết còn đứng yên, mái đầu cúi thấp. Cô khóc vì đôi vai run lên bần bật.

"Vỡ kịch diễn hay lắm!" – Ném cây súng xuống ghế sofa, Trọng Lâm vỗ tay rồi tiếng lại gần nâng nhẹ gương mặt đầm nước của Hạ Tuyết lên – "Thế này là kết thúc! Nếu em cảm thấy căm hận thì cứ mắng tôi đi nào! Đánh cũng được... Tất cả những thứ em có thể làm!"

Lạ thay, Hạ Tuyết không phản ứng gì thậm chí một chút nét biểu cảm trên mặt cũng không. Dường như, cô hoàn toàn mất đi xúc cảm để giận dữ, trách cứ hay ghét bỏ Trọng Lâm. Cô cứ nhìn hắn, không chớp mắt. Những giọt lệ chực trào buông mình chậm rãi trên đôi gò má mất đi thần sắc ấy. Chẳng hề đau đớn bởi lẽ trái tim đã không còn cảm nhận được gì nữa... Người con trai mình từng yêu và người con trai mình đang yêu, trong phút chốc, cô tự hỏi rằng những điều ấy có còn nghĩa lý nữa chăng? Khẽ khàng gạt nhẹ tay Trọng Lâm ra, Hạ Tuyết chậm rãi quay lưng rồi khỏi nhà họ Trọng. Không làm gì ngoài việc lặng im và cô để mặc nước mắt vẫn chảy nhẹ nhàng xuống cằm.

Từ phía sau dõi theo bóng dáng thất thần của Hạ Tuyết, nụ cười thích thú trên môi Trọng Lâm dần biến mất. Chính hắn cũng không rõ cảm giác lúc này trong mình. Có lẽ cũng giống Hạ Tuyết, hắn – về như đã mất hết xúc cảm. Ánh mắt hắn trở nên vô định với cái nhìn xa xăm trống rỗng. Dầu thế, đôi mắt đỏ vẫn hướng về cánh cổng sắt màu đen, nơi Hạ Tuyết vừa khuất bóng! Rốt cuộc, không ai hiểu Trọng Lâm đang nghĩ gì trong đầu... Hoàng hôn buông lơi trên tâm hồn kẻ lạc loài, tìm mãi chẳng thấy mình ở nơi nào.

Thấy Hải Luân trở về với vẻ mặt không chút thần sắc, bên cạnh còn có người đàn ông đeo kính đen xa lạ thì Trang Trang chạy đến hỏi gấp gáp:

"Hải Luân! Anh đi đâu cả buổi vậy? Em và mọi người lo cho anh lắm đấy!"

Không nghe Hải Luân đáp cộng thêm điệu bộ kỳ lạ ấy khiến Trang Trang sợ hãi nghĩ anh bị bọn xấu làm gì đó mất hết tâm trí. Tức thì, cô đưa mắt sang tên vệ sĩ, lạnh lùng lên tiếng:

"Các người là ai? Các người đưa Hải Luân đi đâu và đã làm gì anh ấy?"

"Cô chủ Tô đừng lo, cậu Trương chỉ hơi bị sốc tinh thần một chút thôi, lát sau sẽ ổn. Không còn việc gì nữa, tôi xin phép về."

Chẳng cần xem phản ứng của đối phương là người đàn ông này đã xoay gót rồi đi nhanh chóng. Khỏi nói, Trang Trang bức mình đến mức nào. Thế nhưng, theo như cách gọi "cô chủ Tô" của kẻ lạ mặt ấy thì cô phần nào đoán ra hắn có thể là vệ sĩ của Trọng Lâm. Chính vì thế cô càng lo hơn bởi nghĩ kẻ đáng sợ ấy vừa làm gì không tốt với Hải Luân. Lập tức, Trang Trang nhìn trở lại người bạn trai với dáng vẻ thấp thỏm:

"Anh nói em biết xem, anh vừa đi đâu, gặp ai? Họ đã làm gì anh?"

Thấy Hải Luân vẫn cứ lặng thinh cùng với vẻ bản thân khó hiểu kia, Trang Trang liền ôm chầm lấy anh, giọng lạc đi vì sợ hãi dâng cao:

"Hải Luân! Anh nghe em nói không? Trả lời đi! Đừng làm em sợ!"

Vừa dứt lời thì cô chợt nghe tiếng Hải Luân vang khẽ bên tai, như thầm thì:

"Trang Trang... Cuối tháng này, chúng ta đính hôn nhé!"

"Đính hôn? Cuối tháng? Anh nói thật ư?" – Trang Trang kinh ngạc quá đỗi.

"Ừm. Anh nghĩ kỹ rồi, chỉ mỗi em là yêu anh nhất!"

"Ôi Hải Luân! Em hạnh phúc lắm!" – Trang Trang rơi lệ vì sung sướng.

Trong khi Trang Trang chìm đắm với niềm hân hoan rạng rỡ thì Hải Luân lại lặng im và ngay khoẻ mắt đứng yên ấy, một giọt nước trong suốt chảy dài cùng nỗi đau đớn âm thầm.

"Vậy là con nhất quyết rời khỏi nhà họ Hoàng?" – Hoàng phu nhân nhìn con trai xách chiếc valy bước ra ngoài cánh cửa sang trọng, kinh ngạc hỏi.

"Con nói thì sẽ làm." – Tri Đồng quay qua đối diện với mẹ, kiên quyết đáp.

"Chỉ vì một đứa con gái làm PR thì có đáng không con?"

"Đây không phải là đáng hay không đáng! Mẹ vẫn chưa hiểu ư? Con yêu Thực Nghi! Vậy nên, con sẽ chứng minh cho mẹ thấy chúng con đúng!"

Hoàng phu nhân đến bên cửa sổ, đưa tay đẩy mạnh tấm cửa kính rồi chỉ ra bên ngoài:

"Từ nhỏ đã quen sống trong một gia đình giàu có, liệu con có thể chấp nhận được những điều tồi tệ của xã hội? Khó khăn, tiền bạc, cuộc sống... Con đừng quá mơ mộng hão huyền vào tình yêu cổ tích hay mái nhà tranh hai quả tim vàng, con hiểu chứ?"

"Con sẽ vượt qua, dù khó khăn đến mấy. Chỉ cần ở cạnh Thực Nghi, con tin mình đủ mạnh mẽ để đứng vững. Con không phải là đứa trẻ được nuông chiều, đúng không? Con sẽ tự kiếm việc làm, tự tạo dựng tương lai và hạnh phúc cho bản thân bằng chính đôi tay đôi chân này. Con nhất định không bỏ cuộc! Rồi mẹ sẽ thấy lựa chọn hôm nay của con là đúng!"

Nghe chất giọng đanh thép của Tri Đồng, Hoàng phu nhân bất động. Mấy phút sau bà nhắm mắt rồi lại mở ra, lần này trông gương mặt đã thay đổi, vẻ như lạnh lùng hơn bởi hiểu bản thân không thể khiến con thay đổi.

"Nếu đã thế thì... con đi đi! Hãy sống như những con muốn và đừng hối hận! Mẹ sẽ chờ xem kết quả lựa chọn hôm nay của con!"

Nhận ra mẹ mình đang xúc động bởi giọng bà run run, Tri Đồng không biết phải đáp lời thế nào. Anh không bao giờ muốn làm bà đau đớn bởi hiểu tình yêu và sự hy sinh lớn lao đó nhưng vì bản thân không còn sự lựa chọn khác. Tri Đồng không hẳn từ bỏ bố mẹ và dòng họ Hoàng, chỉ đơn giản anh muốn tạo dựng tương lai bằng chính khả năng của mình. Và điều quan trọng hơn hết, thuyết phục mẹ tin vào tình yêu của anh với Thực Nghi.

"Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe!" – Tri Đồng cúi đầu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Góc khuất 47: Lặng lẽ một chữ tình...

Tri Đồng hơi giật mình khi giọng Thực Nghi vang lên bên cạnh, nghe khê khàng khi cả hai đang ngồi ăn hủ tiếu gõ ngay trước cổng bệnh viện:

"Anh không khoẻ à? Thấy mệt ở đâu ư?"

"Hả? À ừm, anh ổn. Chỉ đang nhớ lại vài chuyện thôi."

Nghe câu trả lời đượm buồn đó, Thực Nghi ngồi thẳng dậy, thở ra:

"Anh nghĩ về mẹ à? Việc anh rời khỏi nhà hẳn bà ấy bị đã kích rất lớn."

"Anh biết." – Tri Đồng hướng cái nhìn vô định vào khoảng không phía trước, cười buồn – "Nhưng đây là cách tốt nhất. Anh không muốn mẹ làm tổn hại đến em nữa, không muốn bà ấy càng ngày càng đi xa hơn."

Mỉm cười gật đầu, Thực Nghi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang siết chặt của Tri Đồng hệt như anh cố kiềm nén những xúc cảm tồi tệ trong mình.

"Sau khi bình phục, em sẽ đến chỗ người đi họ hàng xa học cắt tóc và làm nail. Dù sao, em cũng nên tìm cho mình một công việc ổn định. Còn anh, sắp tới có dự định gì không?"

Xoay qua đối diện với Thực Nghi, Tri Đồng đảo mắt rồi từ tốn bảo:

"Trước mắt, anh sẽ lấy tiền tiết kiệm ở ngân hàng mua một ngôi nhà nhỏ cho hai chúng ta. Sau đó, anh đi tìm việc làm. Với kinh nghiệm làm việc gần mười năm qua anh tin sẽ không quá khó để được nhận. Tạm thời là thế!"

"Anh mua nhà? Hai chúng ta sẽ ở chung ư?" – Thực Nghi nhún mày.

"Ừm, số tiền anh để dành trong mấy năm qua làm việc tại ELLE không ít, mua ngôi nhà nhỏ chắc vẫn ổn." – Tri Đồng cười đùa – "Em không muốn sống chung nhà với anh hả? Anh đang hoảng tử tế lắm, em đừng lo."

Phi cười trước câu nói giỡn cợt từ người yêu, Thực Nghi khoanh tay bĩu môi:

"Anh mà đang hoảng nỗi gì! Nhưng chả sao, anh thử đựng vào em thì biết!"

"Làm gì khó chịu vậy cô nàng. Sớm muộn gì em cũng là vợ anh thôi." – Tri Đồng vuốt nhẹ chiếc cằm xinh xắn của Thực Nghi, nựng yêu.

"Xi! Tưởng bỏ!" – Thực Nghi gạt nhẹ tay chàng trai ra, cười vu vơ – "Em ham làm vợ anh lắm chắc!"

Thoáng lặng im vài giây, anh chàng họ Hoàng lại dịu dàng nắm lấy tay Thực Nghi. Siết chặt. Giọng anh đều đều, tựa như lời thì thầm của những làn gió:

"Chúng ta... nhất định sẽ sống hạnh phúc cùng nhau! Hãy chứng minh cho mẹ anh thấy, hai ta đến bên nhau là không hề sai lầm!"

Bất động, Thực Nghi ngồi ngẩn người. Và rồi rất nhanh, cô nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy tình cảm của Tri Đồng đồng thời mỉm cười thật tươi, gật đầu. Hai bàn tay lồng vào nhau, giữ chặt hơn. Tri Đồng và Thực Nghi không nói gì nữa chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt thân thiết, bằng nụ cười triu mến ân cần. Chưa bao giờ, lòng họ lại gần nhau như vậy. Chẳng cần lời nói nào nữa nhưng cặp tình nhân trẻ vẫn hiểu rõ trái tim của đối phương đang nghĩ gì.

Cả hai đều mang một niềm tin vững chắc về tương lai. Một cuộc sống của hai con người bình thường, không phải giữa một cậu chủ danh giá và cô gái PR. Lựa chọn ngày hôm nay, họ hy vọng mãi mãi không hối hận!

... Xa xa, ở phía bên kia đường, Hoàng phu nhân đang nhìn Tri Đồng và Thực Nghi ngồi ăn hủ tiếu gỗ trong vui vẻ qua tấm kính chiếc xe hơi màu đen. Chẳng hề có nét biểu hiện nào trên gương mặt bình thản khi bà trông nụ cười rạng rỡ của con trai. Ánh mắt vô định bỗng chốc xa xăm, phản chiếu những dòng suy nghĩ mơ hồ. Hoàng phu nhân cũng muốn biết, cuộc sống sau này của con trai với cô gái PR Lý Thực Nghi sẽ ra sao nếu không có tiền. Đời – đâu phải như phim truyện, cứ muốn là được. Biết bao nhiêu khó khăn cần đối mặt, không đơn thuần chỉ là vấn đề tiền bạc nhà cửa.

"Thời gian sẽ chứng minh mẹ đúng hay con đúng! Mẹ nhất định chống mắt xem, cuộc hôn nhân cảm căn này có kết quả ra sao."

Nở nụ cười nhạt nhẽo, Hoàng phu nhân yêu cầu tài xế cho xe chạy đi, để lại phía sau con đường nhộn nhịp người qua lại.

Bar Gossi xuống nhạc. Hơn một giờ sáng.

Đang ngồi uống rượu một mình thì Hạ Tuyết chợt nghe giọng ai đó vang lên cùng lúc có cả âm thanh kéo ghế sát ngay bên cạnh: "Sao ngồi buồn thế?"

Quay qua, Hạ Tuyết mau chóng nhận ra gương mặt quen thuộc Kim Liên, vốn là "sao" ở Gossi vì có lượng khách sộp khá nhiều. Hầu như PR ở đây đều ganh tỵ với cô gái tuy không hấp dẫn bốc lửa, không chân dài đẹp rực rỡ nhưng lại có nụ cười tươi tắn và đôi mắt to tròn. Đôi khi nhiều khách đến bar Gossi chỉ để gặp nói chuyện với Kim Liên. Hẳn do cô tạo được cảm giác thoải mái cho đối phương, biết cách khơi gợi chuyện chia sẻ cùng họ.

"Bò chưa về hả?" – Hạ Tuyết xoay hẳn người lại, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cũng sắp về. Vì thấy bò uống rượu trong bar vắng vẻ như vậy nên mới đến thăm hỏi." – Kim Liên quay quay lộn tóc xoắn rơi đều trên bờ vai, nheo mắt nhìn đối phương – "Bò không được khoẻ ư? Kéo ngã bệnh thì mệt đấy."

Hạ Tuyết mỉm cười lắc đầu, bóng tối của bar phủ đầy ánh mắt buồn bã vô định: "Mình ổn chỉ hơi phiền não vài chuyện."

"Thế hả? Mình nghe quản lý Khương bảo bò đứng bàn cho cậu Trọng – một anh chàng tiếng tăm lừng lẫy hầu như ở khắp các bar. Một đêm chắc được anh taboa khối tiền? Đừng nói với mình bò buồn vì nhận nhiều money nha."

Trước câu dò xét đầy hài hước của Kim Liên, Hạ Tuyết phi cười khiến vẻ mặt tươi hơn chút:

"Bò nói vậy để các PR khác nghe được là chết mình. Dù gì đi nữa, mình đâu bằng bò, đêm nào cũng nhiều khách VIP gọi đứng bàn."

Không hiểu sao tự dưng nghe thế, nụ cười trên môi Kim Liên nhạt dần. Cô trở nên trầm lặng và chốc chốc cứ thờ dài sầu não:

"Nhiều khách thì sao nào? Trở thành "sao sáng" của bar thì vui nhưng buồn tui còn nhiều hơn! Làm trò vui cho khách, nước mắt cay đắng chảy vào lòng."

Hạ Tuyết nghiêng đầu tròn xoe mắt khi nghe lời nói nhẹ hẫng, thấm đượm nỗi buồn da diết của Kim Liên. Ánh đèn mờ ảo xót lại của bar không đủ soi rọi

"góc tối" trên gương mặt trang điểm của ngôi sao PR đó. Nhưng qua chất giọng trầm khề, người ta có thể nghĩ rằng cô đang khóc thầm.

"Hồi mới vào làm thì bị các đàn chị ức hiếp bắt bẻ đủ chuyện. Sau một thời gian đột nhiên lên "cấp", những PR khác lại nhìn mình đầy đố kỵ, thường xuyên nói xấu đủ điều. Cùng là PR với nhau mà còn chẳng thông cảm cho nhau huống chi khách hay những người khác ngoài xã hội." – Kim Liên nói như kiểu bản thân sắp kể câu chuyện dài thật dài về đời mình – "Nghề PR bán sức khỏe, bán lời ăn tiếng nói nụ cười chứ không bán thân thể nhưng nhiều khách đi bar cứ vịn vào cái cớ: đã bỏ tiền thì phải được phục vụ chu đáo, tha hồ làm nhục PR bọn mình. Là "sao" ở Gossi, hầu như khách nào cũng muốn ôm ấp sờ mó mình. Trong mắt họ, mình chẳng khác nào là gái cấp cao! Lắm khi khách giành giật, mình bị hết thằng này đến thằng kia kéo qua kéo lại. Rượu, coca, bia cả tá thứ trộn lẫn ngập ú trong bao tử. Lúc say và không còn tự chủ, mình nhảy nhót hát hò như một con hề! Tui hết sức nói! Nhiều lúc đang đứng bàn mà nước mắt chảy đầm đìa. Đám khách thấy vậy còn cười hô hô kiểu như mình đang vào vai diễn suốt mướt nào đó!"

Ngồi lắng nghe tâm sự cay đắng của Kim Liên, Hạ Tuyết lặng im. Giờ cô mới hiểu phần nào nỗi khổ của những PR "may mắn" được gắn hai từ "ngôi sao". Hoá ra, họ còn lắm khổ đau hơn những PR bình thường khác.

PR bar vốn vẫn là những cô gái mang niềm vui cho khách nhưng giấu nỗi buồn của mình. Khách giàu có vô bar thì cứ quăng tiền, còn họ thì đi lượm những tờ tiền vung vãi ấy. PR bar sống là nhìn mặt khách: khách vui họ mới dám cười, khách buồn họ phải làm người ta vui. Ấy vậy, ngang trái làm sao vì tất cả khách, có ai để ý PR vui hay buồn không?

Hầu hết khách đi bar nghĩ mình giàu bỏ tiền vào đây thì có cái quyền "bắt" các PR phục vụ, làm mình vui vẻ. Họ tha hồ mang những cô gái đó ra làm trò. Tui và đau đớn nhất là khách xem PR chẳng khác nào món đồ, tha hồ lựa chọn. Từng có những trường hợp, PR đứng xếp hàng dài để một đại gia lớn chỉ mặt cô này chỉ mặt cô kia như người ta đi chợ lựa cá. Còn lúc nói chuyện về PR, khách "vô tư" bảo con này con nọ chứ chưa được một lần xưng hô hay gọi tên PR theo cách lịch sự.

Khách đi bar chỉ muốn thoả mãn bản thân, thoả mãn những sở thích bệnh hoạn của chính mình. Họ không bao giờ nghĩ đến cảm xúc của những PR. Nếu họ biết các cô gái trẻ đáng thương ấy đã rã rời thân xác, vừa tui vừa khóc tức tưởi như thế nào trong toilet thì hẳn họ đã chẳng nở làm vô số hành động thô thiển khiếm nhã đến thế. Thậm chí, là những trò biến thái như: cắn, chích thuốc, nhéo, xâm phạm cơ thể hoặc đánh...

Nhiều lúc PR tự hỏi: Khách đi bar sẽ nghĩ gì khi chứng kiến cảnh họ có mớ cổ họng ối cho ra hết rượu mỗi lần bị ép uống say mềm, là những lúc phải ăn mì gói trộn ớt trong phòng locker để giúp tỉnh rượu, đến nỗi lắm khi dùng cả cách vắt nước chanh vào miệng, để vị chua chát làm đầu óc tỉnh táo hơn mà tiếp tục đứng bàn phục vụ khách.

Tất cả con người chỉ biết vùng tiền đó có hiểu nỗi đau đớn tận cùng của các PR luôn mang gương mặt vui vẻ tươi cười và giấu đằng sau là những giọt nước mắt tủi nhục? Có lẽ là không. Bởi trong mắt khách bar, các cô gái ấy chẳng cần gì khác ngoài tiền! PR đã chôn vùi cảm xúc của chính mình ở dưới đáy tận cùng xã hội cũng giống như... thân phận bèo bọt của họ vậy!

"Bò có biết, điều gì khiến mình buồn tủi nhất không? Đó là... những đêm khuya chạy xe về, vừa lạnh vừa cô đơn, mình cứ hay tưởng tượng có ai đó thầm yêu mình và đang chạy xe ở phía sau lặng lẽ bảo vệ mình. Nhưng, lúc quay lại nhìn thì chẳng có gì ngoài con đường vắng tênh, chỉ mỗi mình mà thôi!" – Giọng Kim Liên như lạc đi vì xúc động, tay thì đưa lên gạt nhanh hai dòng nước ấm nóng chảy xuống cằm.

Hạ Tuyết ngồi bất động vì trông dáng vẻ lúng túng của Kim Liên khi cô che đi những giọt lệ trong suốt. Đêm tối của bar khiến thứ tình khiết ấy trở nên lấp lánh một cách lạ thường. Để rồi tiếp theo, cô thấy môi mình có vị mặn đọng lại. Khóc. Bởi, Hạ Tuyết cũng hiểu cái cảm giác ấy tột nhứt như thế nào.

"PR là vậy đấy, muốn hay không muốn phải đành chấp nhận."

Giọng trầm đục và vương mùi thuốc lá đột ngột cất lên khiến Hạ Tuyết và Kim Liên hơi giật mình. Cả hai đồng loạt quay qua thì thấy bóng dáng Thuy Trinh xuất hiện ẩn dưới bóng tối bar cùng những làn khói trắng mờ ảo.

"Chị Thuy Trinh, sao chị còn ở đây?"

Tiến lại gần hai cô em gái, Thuy Trinh kéo chiếc ghế ra xong thả phịch mông xuống, mau chóng đáp lời Hạ Tuyết:

"Tôi định về nhưng tình cờ nghe hai cô tâm sự nên đứng nán lại một chút. Các cô còn khóc nữa cơ đấy!"

"Chị lại chọc bọn em." – Kim Liên lau mắt cho khô ráo, cười nói.

"À ban nãy quản lý Khương bảo có việc tìm em đó, giờ chắc cô ấy còn ở phòng locker, mau đến xem thử có chuyện gì đi."

"Vậy ạ? Ừ, thế em đi đây." – Kim Liên nhìn sang Hạ Tuyết, cười cười – "Cám ơn vì đã ngồi lắng nghe mình tâm sự. Mai gặp lại nhé. Bye!"

Sau khi Kim Liên rời khỏi quầy rượu, bấy giờ Thuy Trinh mới lên tiếng hỏi:

"Có chuyện gì xảy ra với cô hả? Đạo này tôi thấy cô lạ lắm."

"Dạ, em vẫn bình thường."

Nghe câu nói dối của Hạ Tuyết, Thuy Trinh im lặng miệng rít một hơi thuốc rồi bỏ điếu thuốc cháy gần hết vào cái gạt tàn thủy tinh. Xong, cô xoay người qua và đưa tay cầm chai rượu rót thứ chất lỏng ngọt ngọt cay cay vào ly. Nhẹ nhàng, cô đẩy ly rượu ra trước mặt Hạ Tuyết, kiểu như mời mọc:

"Đừng ép bản thân chịu đựng những cảm xúc nặng nề. Với tôi, cô không cần tỏ ra mạnh mẽ. Hãy trút hết tâm sự giấu kín trong lòng, cô sẽ thoải mái

hon."

Hạ Tuyết tròn xoe mắt ngạc nhiên khi bắt gặp cái nhìn trêu mến ân cần từ Thụy Trinh – PR vốn nổi tiếng lạnh lùng vô cảm. Lời khuyên nhủ dịu dàng từ cô chị đại đó khiến lòng Hạ Tuyết bất giác xao động. Quả thật, hiện tại tâm trạng cô mệt mỏi vô vãn. Hàng ngàn cảm xúc đau khổ cứ xoay vần một cách hỗn loạn, lắm khi làm bản thân muốn phát điên... Kề ly rượu lên môi uống cạn, Hạ Tuyết thở ra thật mạnh rồi chậm rãi nói:

"Yêu một người sao mà khổ thế hả chị?"

"Cô yêu ai?" – Thụy Trinh hỏi nhưng tiếp đến lại tự trả lời cho điều ấy – "Anh chàng Trọng Lâm phải không? Nếu tôi đoán không sai..."

"Xem như lần này chị đúng." – Hạ Tuyết cười, ánh mắt càng buồn hơn.

Trước câu đáp lời thẳng thắn và có phần nhẹ hẫng đó, Thụy Trinh chống hai tay lên mặt bàn, bảo với chất giọng vu vơ:

"Tôi biết thế nào cũng có ngày hôm nay. Cô mệt mỏi cũng đúng, thân phận của hai người quá khác nhau. Địa vị giai cấp là thứ chia rẽ con người ta dữ dội nhất. Một cậu ấm với một cô gái PR, lắm thứ phiền toái đấy."

"Điều ấy không hẳn là tất cả." – Chẳng dễ Thụy Trinh kịp tỏ thái độ khó hiểu là Hạ Tuyết đã tiếp, chất giọng trầm hơn ban nãy – "Chỉ vì không suy nghĩ đúng đắn, em đã nhẫn tâm làm tổn thương Người quá nhiều. Vốn hiểu Người cô độc như thế nào vậy mà em lại giả vờ đến bên cạnh, giả vờ xoa dịu nỗi đau lớn lao ấy. Giờ, em đang trả giá cho lỗi lầm của mình... Chứng kiến Người càng ngày càng lạc lối, em bất lực không biết phải làm gì nữa. Suy cho cùng, mọi việc ra nông nổi này cũng bởi Người hận em ghê gớm!"

"Chà, không ngờ trông hai cô cậu thế mà lại xảy ra nhiều chuyện tồi tệ nhỉ?" – Thụy Trinh gật gù tặc lưỡi do bất ngờ – "Vậy giờ chưa giải quyết xong ư?"

"Chưa xong gì cả. Chẳng những thế, sự việc còn nghiêm trọng hơn. Hiện tại, Người chỉ muốn trả thù em!" – Hạ Tuyết nhắm mắt, nhịp thở nghe nặng nề.

Trông dáng vẻ sầu não của cô em, Thụy Trinh thoáng lặng thinh. Chuyện gì cũng được nhưng vấn đề thù hận – trả đũa là kinh khủng nhất. Thường chỉ những người trong cuộc mới có thể giải quyết. Hướng cái nhìn vô định vào không gian nửa tối nửa sáng của bar, Thụy Trinh chợt nói khẽ:

"Nguyên nhân cũng bởi anh ta yêu cô nhiều mà thôi!"

Hạ Tuyết chậm rãi xoay qua nhìn Thụy Trinh đang thở dài rồi mỉm cười:

"Không phải ư? Yêu càng nhiều, tổn thương càng sâu sắc! Còn hận tức là còn yêu! Có thể, anh ta đã khiến cô trở thành thứ quan trọng nhất trong đời mình vì thế mà tìm mọi cách để giữ cô lại nhưng... càng làm thì càng sai!"

Câu giảng giải của Thụy Trinh kết thúc thì Hạ Tuyết ngồi bất động. Đôi mắt đứng yên không chớp phản chiếu dòng suy nghĩ mơ hồ. Và rồi, cô nhớ...

"Nghe thế cứ như kiểu, anh yêu tôi đến mức phát điên vậy!"

"Đúng thì sao nào???"

Nhắm mắt, Hạ Tuyết cúi thấp mái đầu. Có lý nào, mọi chuyện lại là như thế?

"Nếu Người không là cậu chủ danh giá, em không phải PR thì tốt biết mấy."

Tự dưng Thụy Trinh lắc đầu bật cười nhưng chẳng hề có ý chế nhạo.

"Này nhé, nếu Trọng Lâm không phải cậu ấm, cô không phải làm PR ở bar cấp cao thì liệu hai người có gặp nhau không? Cô hiểu ý tôi? Số phận đã định đoạt như vậy rồi cô không thể dùng từ *Nếu*. Dẫu thời gian có quay ngược bao nhiêu lần, hai người vẫn vậy thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Góc khuất 48: Mang thai

Điều Thụy Trinh nói rất chí lý. Hạ Tuyết tự nghĩ, phải chăng chính vì Trọng Lâm là một cậu chủ danh tiếng và mình là PR nên cả hai mới gặp nhau? Là "hên" chứ không phải "huyền". Bỗng chốc cô cười nhạt nhẽo trước thứ được gọi bằng hai từ Vận mệnh.

"Đúng rồi, suýt tôi quên. Khi nãy vú Lê có cho tôi, định về sẽ mời các cô bữa nhậu ra trò nhưng quên khuấy." – Thụy Trinh liền chồm người lên khỏi mặt bàn, với tay kéo học tử bên dưới và lôi ra một cái bịch – "Mực tằm gia vị, khô bò, mực muối nữa. Cô ăn với tôi nhé. Hai ta nhậu một trận xem sao."

Bình thường thì Hạ Tuyết đồng ý ngay bởi toàn món ruột nhưng bỗng nhiên lúc này nhìn đồng mực mới bóc bịch đồng thời ngửi thấy mùi đặc trưng của

chúng là cô buồn nôn. Cảm giác dọn dọn kỳ lạ mau chóng kéo đến khiến cô khó chịu kinh khủng. Bụng quặn thắt.

"Dạ thôi, em không ăn đâu."

Tường Hạ Tuyết từ chối lịch sự nên Thụy Trinh đưa bịch mực về phía cô em, thờ hất bảo: "Ăn đi! Ngại gì nào. Ngon lắm đấy!"

Nhìn miếng mực tằm khô quất ngay trước mặt, Hạ Tuyết bịt miệng lại vì con buồn nôn dâng lên tận họng. Ngay lập tức, cô đẩy nhẹ tay Thụy Trinh ra.

"Xin lỗi, em muốn nôn quá!" – Dứt lời, Hạ Tuyết học tốc chạy về phía phòng vệ sinh.

Quá bất ngờ, Thụy Trinh ngồi ngẩn người ra trên ghế, ngêch mặt. Nhưng rất nhanh sau đó, cô dường như phát hiện một điều tồi tệ nên chạy theo.

... Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh với dáng vẻ mệt mỏi thì Hạ Tuyết gặp ngay Thụy Trinh đang đứng, nét mặt trầm tư đầy nghĩ ngợi.

"Sao chị lại vào đây?"

"Cô bị sao vậy? Nôn hả?"

"Vâng... Tự dưng thấy mực thì buồn nôn. Đạo này hình như sức khỏe em không tốt, ăn cái gì cũng muốn nôn, cứ cảm giác dọn dọn kỳ cục. Lưng cũng mỏi hơn bình thường." – Hạ Tuyết nhớ lại tình hình bản thân mấy ngày trước.

Đối diện, vẻ mặt Thụy Trinh hơi thay đổi, chính xác là có chút biến sắc.

"Cô... tháng này có trễ kinh không?"

"Dạ? Trễ kinh ư?" – Hạ Tuyết lăm nhăm tính ngày – "Ừm đúng rồi, thường vào ngày năm em có nhưng tháng này thì trễ gần hai tuần!"

"Tôi hỏi thật nhé: Cô với anh chàng Trọng Lâm, có làm chuyện đó không?"

"Chị hỏi chuyện đó... là gì...?"

Đột ngột Hạ Tuyết ngừng lại, đôi mắt đang đang đầy ngạc nhiên thì mau chóng chuyển qua mở to bản thân vì kinh ngạc. Dường như, cô bắt đầu hiểu rõ "cái vấn đề buồn nôn" của những ngày trước. Trời ơi, lẽ nào...

"Vào cái đêm cô bị sốt, tôi để ý cô và Trọng Lâm ở trong phòng VIP suốt cả buổi. Đến lúc mọi người ở Gossi tan việc, tôi cũng chẳng thấy mặt mũi hai cô cậu đâu! Vậy ra, lần ấy là cả hai đã qua đêm với nhau? Đúng chứ?" – Thụy Trinh đặt lên trán, suy đoán.

Hạ Tuyết đảo mắt, im lặng. Nghe cô chị đại nhắc về cái đêm đáng nhớ ấy, cô mới bắt giác để ý một điều... Lần đó, vì không kiểm chế được nên Hạ Tuyết và cả Trọng Lâm đều quên chuyện phải phòng ngừa giống như đêm đầu tiên. Nếu thế, có thể nào cô đã mang thai? Còn đang nghĩ ngợi trong lo lắng thì Hạ Tuyết chợt thấy một miếng bọc đưa ra ngay trước mặt mình. Cô liền ngước lên nhìn Thụy Trinh, cô chị này bảo dứt khoát:

"Que thử thai! Trễ kinh hai tuần cũng đủ cho ra kết quả chính xác rồi! Cô thử đi, xem mình có thai không? Hãy nghe theo lời tôi."

Thoáng lưỡng lự trong vài phút, Hạ Tuyết rút rờ đón lấy cái thứ lạ lẫm kia từ tay Thụy Trinh đồng thời gật đầu. Cô siết chặt que thử thai, hít sâu một hơi rồi quay trở lại phòng vệ sinh... Gần nửa tiếng sau, Hạ Tuyết lăm lũi đi ra và thò đưa mắt nhìn Thụy Trinh. Đối diện, Thụy Trinh vẻ như đã biết rõ kết quả thế nào nhưng vẫn dò hỏi: "Sao? Que hiện mấy vạch?"

Thấy Hạ Tuyết chậm rãi đưa que thử thai về phía mình, Thụy Trinh liền cầm lấy xem thử. Khi trông rõ số lần vạch hiện trên que, đôi mắt cô trong một thoáng chợt đứng yên. Dù đã dự đoán việc sẽ thế này nhưng cô chị đại đó vẫn bất ngờ. Hạ tay xuống, Thụy Trinh thờ dãi.

"Cô dự tính làm sao đây?"

"Em cũng không biết." – Hạ Tuyết nhìn xuống bụng, đáp chán chường.

"Cái gì mà không biết?" – Thụy Trinh gần như gắt – "Đã ra nông nổi vậy rồi thì phải báo với Trọng Lâm chứ. Anh ta là bố đứa bé trong bụng cô còn gì."

"Đúng, nhưng..."

"Các cô cậu thật là, quan hệ mà không chịu phòng ngừa! Cả hai chưa kết hôn, cô còn đang là sinh viên, phiền phức rồi nhé!"

Nghe một tràng trách mắng của Thụy Trinh, Hạ Tuyết chỉ làm mỗi hành động xụ mặt và cúi đầu. Lại bắt đầu nảy sinh vấn đề mới: cô đã mang thai! Đúng là đối với sinh viên như cô, chuyện này lớn thật rồi. Cô phải làm gì đây? Nếu cho Trọng Lâm biết tin này thì thế nào? Hắn sẽ phản ứng ra sao? Vui mừng hay phui bỏ trách nhiệm? Không... Hắn không phải hạng người nổi tẻ bạc thế. Hạ Tuyết lắc đầu tự nhủ và đang cố tưởng tượng xem thái độ của Trọng Lâm lúc đón "tin dữ".

"Nè!" – Giọng Thụy Trinh lại cất lên, khá trầm – "Tuy còn quá sớm để mang thai nhưng cô đừng lo lắng. Theo tôi, Trọng Lâm yêu cô thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Nhà anh ta chẳng phải giàu có lắm à, chỉ cần hạ sinh một đứa bé cho dòng họ Trọng thì cô khỏi đi học, cũng một bước lên mây."

"Em không vì gia thế của Trọng Lâm mới sinh con!" – Hạ Tuyết khó chịu.

Trông dáng vẻ hơi gay gắt của cô em, Thụy Trinh khoanh tay tặc lưỡi bảo:

"Ừm, xem như tôi nói sai. Tóm lại, cô vẫn phải báo tin mình mang thai cho Trọng Lâm. Với vai trò là bố đứa bé, anh ta có quyền được biết. Và lại, không phải cô nói anh ta đang hận cô à? Biết đâu nhờ việc mang thai này, hai người giải quyết được thù hận thì sao."

Câu nói từ Thụy Trinh như "khai sáng" đầu óc Hạ Tuyết. Cái nhìn của cô sáng bừng khi nghĩ đến việc, đứa bé trong bụng sẽ là cầu nối giữa mình với Trọng Lâm, khiến hấn quên đi hận thù trở về như trước đây. Người ta thường bảo, dù xấu xa đến mấy nhưng lúc sắp trở thành bố mẹ thì kẻ ấy cũng có thể thay đổi. Bỗng chốc, Hạ Tuyết thấy biết ơn cái thai này. Lỡ như, đứa trẻ trong bụng cô sẽ mở ra một giai đoạn mới cho bố lẫn mẹ nó thì sao? Tất nhiên là rất hay! Nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, cô mỉm cười nhẹ nhõm.

Hôm nay là chủ nhật, Hạ Tuyết đến siêu thị mua đồ. Cô muốn chuẩn bị một bữa ăn thật ngon cho mình và Trọng Lâm, đồng thời báo hấn biết tin mừng. Lòng hy vọng mọi thứ diễn ra tốt đẹp. Chỉ ít cũng có thể nghĩ biết đâu từ giờ những thứ tồi tệ sẽ kết thúc, bắt đầu một cuộc sống mới không còn thù hận.

Lúc đứng chờ ở quầy thanh toán, Hạ Tuyết chợt nghe cuộc nói chuyện của hai người nào đó đứng ngay bên cạnh.

"Anh, con đang đập em này."

"Vậy à? Để anh nghe thử."

Chậm rãi quay qua, Hạ Tuyết thấy một chàng trai đang nhẹ nhàng áp tai lên cái bụng to tướng của cô gái. Vẻ như, họ là cặp vợ chồng mới cưới và chuẩn bị có đứa con đầu lòng. Trông dáng vẻ cau mày nhưng thỉnh thoảng đôi mắt lại sáng rỡ của anh chồng là Hạ Tuyết thấy lòng mình dâng trào những xúc cảm lạ lùng. Cô cũng mong sao, Trọng Lâm sẽ mừng rỡ khi hay tin bản thân sắp làm bố. Cảm giác mang trong mình sinh linh bé bỏng thật lạ lùng khó tả, nó khiến Hạ Tuyết hạnh phúc hơn, hy vọng hơn... Nhẹ nhàng đặt tay lên bụng xoa xoa rồi cô nở nụ cười tươi.

Tên vệ sĩ nhà họ Trọng ngạc nhiên vì Hạ Tuyết xuất hiện sau cánh cổng màu đen, đã vậy còn xách theo mấy chiếc túi màu trắng.

"Cậu chủ các anh có ở nhà không?"

"Thưa, sáng sớm cậu chủ rời khỏi nhà đến giờ chưa về. Cô Hạ muốn vào trong ngồi chờ?"

Đối diện, Hạ Tuyết gật đầu.

... Hón một tiếng sau cổng biệt thự lại mở, lần này là chiếc chiếc xe mô tô chạy nhanh vào bên trong sân vườn, không nói cũng biết đó là ai. Gạt chông xe, Trọng Lâm chậm rãi tháo nón bảo hộ ra, thở một nhọc. Chưa kịp bước xuống thì hấn thấy tên vệ sĩ đi đến gần cúi đầu báo:

"Cậu chủ đã về. Cô Hạ đang chờ cậu với bữa trưa rất thịnh soạn."

"Hạ Tuyết? Bữa trưa thịnh soạn?" – Trọng Lâm nhú mày

... Hạ Tuyết ngồi đợi với dáng vẻ khá hồi hộp lẫn sốt ruột nên lúc Trọng Lâm bước vào cô hơi giật mình. Thấy hấn nhìn bàn thức ăn với vẻ vô cùng khó hiểu thì cô liền lên tiếng:

"Tôi muốn cùng anh dùng bữa trưa. Được không?"

Đứng bất động trong vài giây, Trọng Lâm từ từ tiến lại bàn đồng thời chuyển dời ánh mắt sang Hạ Tuyết, cười khinh:

"Bất ngờ thật! Tôi tưởng em còn giận tôi lắm nên cũng phải cuối tháng này mới chịu gặp mặt. Lý nào em đã tha thứ cho tôi về chuyện hôm trước à?"

Không bận tâm đến cái nhìn dò xét thích thú từ Trọng Lâm, Hạ Tuyết đáp:

"Giận thì còn giận nhưng vì có chuyện rất quan trọng muốn báo cho anh biết nên tôi đến đây chuẩn bị bữa trưa này."

"Biết ngay! Em chẳng khi nào tự nguyện gặp tôi cả. Chuyện gì?"

Trả lời cho thái độ khó chịu từ hấn bằng một nụ cười, Hạ Tuyết bảo khẽ:

"Không cần vội, chúng ta dùng bữa trưa đã."

Khẽ thở ra, Trọng Lâm kéo ghế rồi ngồi vào bàn chuẩn bị dùng bữa ăn do chính tay Hạ Tuyết làm "đãi" mình. Thật chất thì hấn muốn nghe thử chuyện quan trọng mà ban nãy cô đề cập đến là cái quái gì. Hấn tò mò chờ đợi và thích thú hy vọng rằng, việc ấy đủ khiến mình có thể kinh ngạc. Chẳng nhiều lời, Trọng Lâm cầm đũa lên gấp thức ăn.

Đối diện, vừa quan sát Trọng Lâm dùng com Hạ Tuyết vừa suy nghĩ xem bản thân nên bắt đầu từ đâu. Báo tin mình đã mang thai với tên đại ma đầu đó quả khó khăn hơn cô tưởng. Lòng cứ hồi hộp, còn tim thì đập mạnh đến không chịu nổi. Chính xác là cô không đoán được phản ứng từ Trọng Lâm sẽ thế nào. Nếu hân vui thì chẳng việc gì phải nói nhưng lẽ ngược lại thì...

"Bộ chuyện ấy khó nói lắm hả?" – Giọng Trọng Lâm vang vang, xoa tan bầu không khí yên tĩnh này giờ. Dường như, hân không bao giờ rời mắt khỏi cô.

Đảo mắt và thoáng lúng túng, Hạ Tuyết chậm rãi nói, nghe cứ ậm ờ:

"Ừm, cũng gần như thế."

"Nào, có gì em cứ nói thẳng, tôi sẽ lắng nghe thật kỹ. Yên tâm, tôi nhất định bình tĩnh chờ nghe đến hết câu chuyện em kể." – Khoanh tay, Trọng Lâm ngã người ra phía sau thành ghế.

Trông cái kiểu bình thản chờ đợi của Trọng Lâm, Hạ Tuyết càng thêm hồi hộp. Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng phải cho hân biết điều "cực kỳ quan trọng" đó. Hít sâu và cố lấy lại bình tĩnh, cô chậm rãi lên tiếng:

"Trọng Lâm, chúng ta... có thể trở về như trước đây được không?"

Về sót ruột trên mặt biển mắt, Trọng Lâm cau mày nhanh chóng hỏi lại:

"Trở về như trước đây? Nghĩa là sao?"

"Tức là, không còn thù hận hay trả thù. Mọi lỗi lầm đều cho qua hết."

Im lặng. Trọng Lâm vẫn chưa rõ điều mà Hạ Tuyết vừa đề nghị. Hân đang cố hình dung những suy nghĩ đang lớn vồn trong đầu cô nàng mưu mô ấy.

"Gì nào? Quên tất cả để trở về như xưa? Làm gì có việc dễ dàng thế chứ. Em muốn tôi ngừng trả thù, xem như mọi chuyện chưa hề xảy ra ư?"

"Trọng Lâm, những thứ tồi tệ vừa qua như vậy đã quá đủ rồi! Anh hãy dừng lại đi! Vì tôi, vì anh... hay vì tương lai của chúng ta, kết thúc nhé."

Chẳng hiểu sao Trọng Lâm thấy buồn cười trước cụm từ "*vì tương lai của chúng ta*" phát ra từ miệng Hạ Tuyết. Bời thiết nghĩ, hân và cô còn có tương lai cùng nhau sao? Nếu như là trước đây thì hân hân sẽ rất vui khi nghe câu nói đó thế nhưng giờ khác rồi. Những gì đã xảy ra, không chỉ một hai chữ bỏ qua là xóa hết được. Hiện tại, ngay chính lúc này đây, giữa Trọng Lâm và Hạ Tuyết xuất hiện một khoảng cách quá lớn không thể lấp đầy. Tồn tại duy nhất trong người hân chỉ có thù với hận. Chưa kể, còn một sự thật là: hân không phải người con trai nắm giữ trái tim Hạ Tuyết.

"Tương lai của chúng ta?" – Trọng Lâm lặp lại năm từ nghe xa vời – "Em không thấy buồn cười à? Em yêu Trương Hải Luân chứ đâu phải tôi, vậy thì hai ta có tương lai ra sao nhỉ?"

"Không đâu, từ giờ trở đi giữa chúng ta tuyệt đối không còn sự tồn tại của Hải Luân. Tôi cũng sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh." – Hạ Tuyết dịu dàng bảo.

Trọng Lâm tiếp tục lặng thinh. Hân nhận ra bản thân trở nên mơ hồ. Từng câu từng lời của Hạ Tuyết đều khiến hân phải nghĩ ngợi, suy đoán thậm chí dè chừng. Hân chẳng biết nên tin điều gì và không nên tin điều gì. Nhưng đầu óc hân chưa hoàn toàn mù mờ, vẫn còn chút điểm sáng cho vấn đề này.

"Thật chứ?" – Trọng Lâm hỏi lấp lửng.

"Phải, tôi nói thật đấy." – Hạ Tuyết gạt đầu, gương mặt đầy mong mỏi.

"Không có Trương Hải Luân?"

"Tuyệt đối không."

"Luôn luôn bên cạnh tôi?"

"Tôi sẽ không rời xa anh nữa."

"Thế, tôi phải bỏ qua hết mọi chuyện kể cả việc trả thù Trương Hải Luân?"

"Đúng! Anh nên dừng cuộc trả thù Hải Luân vì kể từ giờ phút này cậu ấy đứng bên ngoài chúng ta."

Đôi mắt Trọng Lâm chợt đứng yên giống như đang bắt đầu hình dung rõ tất cả những điều này giờ... Để rồi rất nhanh, hân nở nụ cười kỳ quặc.

"Hoá ra là vậy! Rốt cuộc, em ở bên cạnh tôi cũng chỉ vì muốn giữ an toàn cho Trương Hải Luân. Sao em lại tàn nhẫn với tôi đến mức này, Hạ Tuyết?"

Đối diện, Hạ Tuyết kinh ngạc trước sự hiểu nhầm từ phía Trọng Lâm. Cô phát hiện mình vừa nói một câu khiến hân suy nghĩ lệch đi theo hướng khác.

"Anh đừng hiểu lầm ý tôi, ngừng trả thù là cách tốt nhất với anh và chúng ta sẽ bắt đầu cuộc sống mới không vì bất cứ ai."

"Em nói dối! Lúc nào em cũng chỉ nghĩ cho Trương Hải Luân, có bao giờ em vì tôi đâu nào!"

"Tôi thật sự lo cho anh! Chỉ bản thân anh không chịu hiểu tình cảm của tôi. Thù hận khiến anh chẳng còn đủ lý trí nhận ra bất kỳ điều gì ở xung quanh mình. Nó đang giết chết anh!"

"Đừng mang thù hận và lý trí vào đây!" – Trọng Lâm bật dậy, vẻ kích động – "Em luôn lo lắng cho Trương Hải Luân, em không thể phủ nhận điều ấy!"

"Đúng là tôi có vì Hải Luân nhưng đó không phải tất cả. Người tôi lo nhất vẫn là anh!" – Hạ Tuyết cũng đứng dậy, nói thật rõ.

"Đủ rồi!!!"

Cuộc cãi vã kết thúc khi Trọng Lâm hét to hai từ kia. Điện tiết. Đôi tay siết chặt, cả người run mạnh, hần từ từ ngược mặt lên nhìn Hạ Tuyết. Đối diện bên kia bàn, Hạ Tuyết bất động khi thấy nổi cảm phẫn hận rõ trong đáy mắt hần. Cô linh cảm sự việc đã trở nên tồi tệ và vượt khỏi tầm kiểm soát.

"Nếu..." – Trọng Lâm cất giọng trầm đục – "Nếu như em vẫn cứ tiếp tục thế này thì tôi sẽ không trả thù Trương Hải Luân nữa mà sẽ GIẾT hần! Tôi không dọa đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Góc khuất 49: Tạm biệt...

Hiển nhiên, Hạ Tuyết từng sờ đến mức nào khi nghe câu đe dọa đáng sợ từ Trọng Lâm. Chuyện tệ hại gì đang diễn ra? Vốn dĩ, cô muốn kết thúc mọi chuyện để bắt đầu cuộc sống mới nhưng sau cùng lại khiến hần thù hận chồng chất thêm thù hận. Hạ Tuyết hiểu rõ tính Trọng Lâm, một khi đã nói thì sẽ làm. Hần sẽ giết Hải Luân???

"Ngừng lại đi Trọng Lâm! Giết người anh sẽ vào tù!"

"Tôi không quan tâm hậu quả có thể ra sao! Chỉ khi Trương Hải Luân biến mất vĩnh viễn thì em mới hết nghĩ về hần! Tôi sẽ làm điều đó!"

Lắc đầu hoang mang, Hạ Tuyết cố gắng ngăn cơn điên cuồng từ Trọng Lâm:

"Dừng lại đi! Đừng làm thế! Hãy vì một người rất quan trọng với anh trong tương lai! Đó là đứa..."

Lúc Hạ Tuyết định nói ra bốn từ "*Đứa con của anh!*" thì Trọng Lâm đã mau chóng cắt ngang bằng một câu thật khế nhưng đủ để cô nghe rõ ràng:

"Người quan trọng với tôi trong tương lai? Là em sao? Hạ Tuyết, em quá đề cao bản thân mình đó! Sẽ không ai có thể khiến tôi thay đổi quyết định! Tuyệt đối không ai cả!"

Mất Hạ Tuyết mở to trần trối và bờ môi mở hé giờ đây cứng đờ, không thốt ra nổi lời nào nữa. Có phải cô vừa nghe Trọng Lâm bảo dứt khoát rằng, tuyệt đối không ai có thể ngăn hần giết Hải Luân. Ngay cả đứa bé sắp hình thành... Kín đáo đặt tay lên bụng mình, Hạ Tuyết cảm giác lòng đau đốn vô vàn, tím như vỡ ra thành từng mảnh. Lý nào, niềm hy vọng cuối cùng đã thật sự vụt tắt? Hần không cần đứa con này sao?

Về phía Trọng Lâm, hần bất chợt thấy quả cầu pha lê Tuyết mùa hè mình tặng Hạ Tuyết trước đây, nằm trên bàn ăn. Nãy giờ hần đã không để ý. Tự dưng hần thấy buồn cười khi cô lấy vật kỷ niệm này ra vào lúc này. Khẽ nhếch mép, hần chậm rãi cầm quả cầu lên.

"Hà, em vẫn còn giữ món quà tôi tặng ư? Giờ còn nghĩa lý gì nữa!"

Giật mình, Hạ Tuyết liền đưa mắt nhìn về phía Trọng Lâm.. Là lần cuối cô thấy quả cầu pha lê Tuyết mùa hè trước khi hần đưa nó lên cao rồi buông tay. BỐP! Âm thanh của pha lê chạm xuống nền sàn vang lön. Vụn vỡ. Miếng văng tung toé dưới chân bàn. Và Hạ Tuyết, gần như chết lặng bởi thấy vật kỷ niệm duy nhất đó tan nát.

"Chỉ có một thứ duy nhất cần kết thúc! Không phải thù hận mà là quá khứ trước đây!" – Buông câu lạnh băng vô cảm ấy xong, Trọng Lâm lập tức xoay lưng rời khỏi phòng khách.

Còn lại một mình, Hạ Tuyết vẫn đứng bất động, hướng ánh mắt trống rỗng vào các mảnh vỡ nằm ngổn ngang. Về mặt cô tái nhợt thất thần. Để rồi mấy phút sau, những dòng nước nóng hồi chực trào từ đôi mắt đứng yên ấy. Vào khoảnh khắc đau đốn đó, cô hiểu rằng: Quá khứ đã hoàn toàn bị chôn vùi...

Đập tan quả cầu có nghĩa là, đối với Trọng Lâm, quá khứ thật sự chết!

Sẽ không ai có thể khiến tôi thay đổi quyết định! Tuyệt đối không ai cả!

Câu nói dứt khoát của Trọng Lâm ngày hôm qua vang lên trong đầu Hạ Tuyết khi đang đứng trước cổng bệnh viện mất thành phố. Suốt buổi chiều và tối, cô đã suy nghĩ rất nhiều về mọi chuyện kể từ lúc bắt đầu cho đến thời điểm hiện tại. Và sáng nay cô quyết định đi đến lựa chọn sau cùng, điều mà bản thân nghĩ sẽ là tốt nhất cho mình với cả Trọng Lâm và Trương Hải Luân. Nhưng đó là gì?... Lường lự trong ít phút, Hạ Tuyết đưa mắt nhìn toà bệnh viện rồi mạnh dạn bước vào bên trong. Chẳng rõ, cô muốn làm gì.

... Vài giờ sau, Hạ Tuyết chậm rãi đi ra khỏi cổng bệnh viện với dáng vẻ buồn bã. Cô vừa hoàn thành xong việc cần làm. Đưa mắt nhìn dòng người qua lại, cô bỗng đứng thấy lạc lõng. Chợt, Hạ Tuyết bắt gặp chiếc xe buýt chạy ngang qua, tức thì trong đầu nghĩ về một người. Khẽ thở ra, cô tiếp tục cất bước cùng ý định sẽ đến chỗ người đó.

Trước cổng nhà họ Trương có chiếc xe hơi Toyota đỗ ịch ịch lại, nhanh chóng cửa xe mở, Hải Luân và Trang Trang bước xuống. Họ vừa đi siêu thị về. Hôm nay bà Trương xuất viện nên cả gia đình quyết định làm một bữa thật ngon đồng thời cũng ăn mừng chuyện đính hôn sắp diễn ra của hai người.

"Anh xách được chứ, hay để em phụ?" – Trang Trang đóng cốp xe, nhìn qua bạn trai cầm mấy chiếc túi nặng trĩu đang khó khăn bước lên bậc thềm.

"Ừm, không sao. Anh không ngờ là chúng ta mua nhiều đồ đến vậy." – Hải Luân cẩn thận nhắm đếm số bậc thang rồi thở dài bảo.

"Lâu lâu cả nhà mới có một dịp vui vẻ như thế, phải chịu cực một tí chứ."

"Anh đùa thôi. Một kết hôn với cô chủ danh giá còn cực hơn ấy."

"Anh dám ám chỉ em hành hạ anh à? Ghét thật!"

Hình dung ra điệu bộ giận dỗi của Trang Trang, Hải Luân liền bật cười.

Trong lúc anh chàng họ Trương và Trang Trang nói cười vui vẻ thì cách đó không xa ngay phía sau bức tường, Hạ Tuyết đứng nhìn họ. Thấy Hải Luân mỉm cười hạnh phúc, cô thấy lòng vô cùng nhẹ nhõm. Nhớ lại buổi chiều ở nhà Trọng Lâm lần trước, vì bất đắc dĩ cô phải thốt ra những lời làm tổn thương anh sâu sắc. Bản thân cứ lo lắng anh sẽ buồn khổ trong nhiều ngày nhưng giờ thì mọi chuyện đã ổn. Thật tốt! Hả, Trang Trang chính là người đã giúp Hải Luân vượt qua những điều tệ hại. Đến lúc này thì Hạ Tuyết tin rằng: cô gái xứng đáng ở cạnh anh không ai khác ngoài Trang Trang.

Hạ Tuyết rất muốn nói lời xin lỗi Hải Luân nhưng không đủ dũng cảm. Và cô cũng hiểu sau ngày hôm ấy, chắc rằng anh không còn muốn gặp hoặc nghe giọng nói của mình nữa. Điều đó khiến trái tim cô đau nhói. Dẫu vậy, Hạ Tuyết đã nghĩ như thế sẽ tốt hơn! Cứ để chàng trai ấy căm ghét cô và sống một cuộc đời hạnh phúc mới.

Trương Hải Luân từng là mối tình đầu của Hạ Tuyết. Tình yêu đơn phương thâm lặn từ một phía, có nhớ nhưng có nỗi buồn lẫn khổ đau. Nhưng cho đến tận bây giờ, cô vẫn không hối hận vì đã yêu anh bởi biết rằng mình đã trao tình cảm vào người hoàn toàn xứng đáng. Kể từ giây phút này, cô sẽ buông tay để cất hình ảnh một Trương Hải Luân vào góc khuất của con tim.

"Xin hãy sống hạnh phúc!"

Thì thầm câu nói cuối cùng xong, Hạ Tuyết mỉm cười thanh thản rồi khẽ khàng quay lưng, rời khỏi nơi đó. Dù ở phương trời nào đi nữa, cô mãi mãi chúc phúc và mong những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với Hải Luân vì anh là chàng trai đầu tiên mình yêu... Nắng vàng ươm trải dài trên con đường Hạ Tuyết vừa đi qua, để lại sau lưng những cánh hoa đẹp để bay nhẹ nhàng trong làn gió sớm cũng giống như bóng dáng cô gái yêu đơn phương năm năm vẫn luôn thâm lặng đứng từ xa dõi theo người ấy. Đến suốt đời.

Tại một khu xây dựng, bụi đất, cát, xi măng bay tứ tung trong không khí. Những công nhân khuôn vác oằn lưng mang các bao tải nặng nề dưới ánh nắng bắt đầu gay gắt. Không gian ồn ào vì tiếng người nói không ngừng.

"Ráng lên chú ơi, lát nữa là nghỉ rồi!" – Anh chàng mặt mày đen nhẻm nói với người đàn ông trung niên đi bên cạnh đang vất vả giữ bao cát trên vai.

Người đàn ông nọ đưa bàn tay mất hết năm ngón lên trán quệt nhanh giọt mồ hôi vã ra như tắm rồi cười khàn đục: "Ừ chú biết, cảm ơn chàng trai."

"Trưa, chú đi ăn cơm với bọn cháu nhé. Có chỗ này bán cực ngon mà rẻ."

"Thôi, chú ăn ổ bánh mì thịt là được."

"Sao vậy? Tiết kiệm hả?"

"Hả, chú phải để dành tiền để còn chờ con gái về."

... Đứng từ xa, Hạ Tuyết quan sát người đàn ông trung niên với bàn tay phải mất đi năm ngón bằng gương mặt buồn bã. Thật bất ngờ khi đó là người bố đã gây ra biết bao thống khổ cho cô. Kể từ sau khi đưa bố số tiền một trăm triệu trả nợ thì Hạ Tuyết rời khỏi nhà, thuê tạm một căn phòng ở nơi khác sống vì vậy mà khá lâu rồi không còn biết tin tức gì về ông. Ban nãy gặp lại đi sáu hàng xóm, cô mới biết bố mình đã bỏ rượu và đang làm việc chăm chỉ ở khu công nghiệp xây dựng này. Nghe xong, cô lập tức đến đây xem thử.

Thấy bố vừa vác bao cát trên vai vừa lau mồ hôi nhễ nhại, Hạ Tuyết thấy vui bởi cuối cùng ông cũng chịu làm việc, bắt đầu sống cuộc đời mới không

rượu chè cờ bạc nợ nần. Nếu ngày trước ông biết thay đổi sớm thì có lẽ mọi chuyện đã tốt hơn... Nhìn bàn tay phải đã mất ngón của bố, Hạ Tuyết mỉm cười mãn nguyện. Cô tin rằng, đó sẽ là bài học khó quên đối với ông.

"Sống tốt và giữ gìn sức khỏe bố nhé!"

Giống như lúc này ở chỗ Hải Luân, khi nói xong lời sau cùng, Hạ Tuyết chậm rãi xoay gót rồi khỏi khu xây dựng ồn ào tiếng người lẫn tiếng động cơ âm ỉ. Chưa bao giờ, đứa con gái ấy lại nhẹ lòng như vậy khi nghĩ về bố.

Bar Gossi. Hai mươi giờ chuẩn bị lên sàn.

Tất cả các PR trong phòng locker đều kinh ngạc lẫn bất ngờ khi nghe Hạ Tuyết báo sẽ rời khỏi Gossi kể từ đêm nay. Sau mấy phút đứng ngơ ra thì mọi người bắt đầu xúm xít hỏi han.

"Ê, thiệt không? Em không làm ở Gossi nữa hả?" – Mỹ Cúc vỗ vập nhất.

"Ai ức hiếp em à? Nói đi, bọn chị làm chủ cho!" – Bình Mai trừng mắt.

"Không đâu mấy bà ơi. Có thể Hạ Tuyết kiếm được việc khác tốt hơn đó. Chị nói đúng chứ?" – Lam Mộng hỏi hơi hệt như mình là người rời khỏi bar.

Trước bao câu hỏi dồn dập từ mọi người, Hạ Tuyết đưa tay lên ngăn và cười:

"Tất cả nghe em nói đã nào! Ừm, vì có vài lý do riêng khiến em phải rời khỏi Gossi. Nhưng yên tâm, đây là lựa chọn đúng đắn và tốt nhất cho em."

"Nhưng, lý do là gì vậy chị?" – Quỳnh Anh tròn xoe mắt, giọng tò mò.

"Tạm thời chị chưa nói được, để lúc nào đó thích hợp chị sẽ kể rõ hơn."

Trông nụ cười tươi đó, những PR nợ lần lượt nhìn nhau thở dài thườn thượt.

"Dù sao cũng là chuyện riêng của em, đâu ai ép được." – Thu Ánh nhẹ nhàng – "Chúc mừng em đã tìm được cơ hội mới."

"Lâu lâu nhớ về thăm mọi người nha, người đẹp!" – Thảo Tú nháy mắt.

"Mình sẽ nhớ bỏ lắm đó. Nhớ mới đêm trước ngồi tâm sự mà giờ bỏ đi rồi. Nhanh ghê!" – Kim Liên cười buồn, buông câu nhẹ hẫng.

"Cố gắng lên em" – Cẩm Thuý vỗ vai cô em gái – "Nhớ giữ gìn sức khỏe."

Chứng kiến tình cảm, đáng vẻ quan tâm cùng những lời khuyên ân cần của tất cả, sóng mũi Hạ Tuyết cay cay vì xúc động. Nhưng cô tự nhủ bản thân đừng khóc nếu không họ sẽ lo lắng... Làm việc ở Gossi hơn hai năm, quãng thời gian ấy có thể không quá lâu nhưng cô đã có biết bao nhiêu kỷ niệm ở đây, với các cô gái mang gương mặt trang điểm lạnh lùng mà thật ra lại rất lo lắng cho nhau. Nụ cười hoà với nước mắt, cô đã cùng họ chia sẻ những điều ấy. Có thể nói, Hạ Tuyết gần như xem Gossi là ngôi nhà thứ hai và tất cả mọi người đều là chị em tốt của mình. Cô yêu quý họ đồng thời tin rằng họ cũng yêu quý cô... Đang đắm chìm trong vô vàn cảm xúc nghẹn ngào thì Hạ Tuyết liền nghe tiếng Khương Dung vang lên, ngay sát bên cạnh:

"Em quyết định rời khỏi Gossi ư? Bất ngờ quá!"

Quay qua, Hạ Tuyết thấy quản lý Khương đứng gần mình từ lúc nào, kế bên còn có vũ Lệ. Cả hai nhìn cô bằng ánh mắt triu mến lẫn chút luyến tiếc.

"Chị Dung! Em định chào mọi người xong sẽ đến gặp chị."

"Nghe Thuỵ Trinh đang đứng bàn ở ngoài nói chị mới vào đây ngay để kịp chào em lần cuối. Tìm được công việc tốt hơn rồi sao?"

"Dạ." – Hạ Tuyết gật đầu – "Em xin lỗi vì không thể ở Gossi nữa."

"Khờ quá! Em như vậy chị rất mừng. Nói gì nói, thế giới bar khắc nghiệt cũng không phải là nơi hợp với sinh viên như em. Nào, cho chị ôm một cái."

Vừa nói Khương Dung vừa giang rộng vòng tay ôm lấy Hạ Tuyết. Nhắm mắt mỉm cười, cô chị chững chạc ấy siết chặt cơ thể mảnh mai kia. Cảm nhận được hơi ấm từ Khương Dung, Hạ Tuyết đứng lặng trong giây. Rất nhanh, nước mắt ứa ra từ cái nhìn bất động của cô. Xúc cảm đau đớn không thể kiềm nén được nữa khi cô nghĩ sẽ không bao giờ mình có lại cảm giác ấm áp này bởi có một sự thật đang giấu kín... Rời khỏi vòng tay Khương Dung, Hạ Tuyết quay sang vũ Lệ đang kéo vạt áo chấm nước mắt, mỉm cười gọi. Ân cần như một người mẹ, bà chậm rãi ôm cô gái trẻ. Đường như quá xúc động nên vũ Lệ không nói được câu nào cả nhưng Hạ Tuyết hiểu lòng bà muốn nói gì. Lát sau, Hạ Tuyết đưa mắt nhìn lại lần nữa những cô chị PR tốt bụng, cúi đầu chào: "Cảm ơn mọi người rất nhiều!"

Trước khi bước ra khỏi phòng locker, Hạ Tuyết đã nở nụ cười vô cùng rạng rỡ và vẫy tay tạm biệt mọi người. Thế nhưng lúc quay lưng đi, cô đã khóc...

Khương Dung, vũ Lệ cùng những cô gái PR đó không hề biết,

đây là lần cuối cùng họ được trông thấy Hạ Tuyết.

... Bước ra cửa Gossi, Hạ Tuyết thấy Thụy Trinh đứng dựa lưng vào tường miệng hút thuốc còn mắt thì hướng vào khoảng không phía trước. Vô định.

"Chị chờ em sao?"

Nghe giọng Hạ Tuyết, Thụy Trinh quay qua đồng thời đứng thẳng dậy, bảo:

"Có lẽ thế. Xong hết rồi hả? Chỉ còn mình tôi thôi chứ gì?"

"Chị Phụng "tỷ" nữa."

"Thôi, cô ta chẳng quan tâm mấy vụ này đâu, chào chị cho mệt." – Thụy Trinh tiến lại gần – "Mừng cô tìm được tương lai mới. Giữ gìn sức khỏe."

"Chị cũng vậy. Cảm ơn chị nhiều lắm, Thụy Trinh!"

"Tôi có làm gì cho cô đâu. Mà cô cho Trọng Lâm biết tin chưa?"

"Chưa ạ." – Hạ Tuyết hít sâu một hơi – "Nhưng em đã có sự lựa chọn khác!"

Nhìn về mặt bình thân của cô em gái, Thụy Trinh gật đầu khoanh tay thờ ra:

"Hy vọng, cô sẽ không hối hận với lựa chọn ấy!"

Lặng thinh chốc lát, Hạ Tuyết lại mỉm cười thật tươi, đáp nhanh: "Vâng!"

Bên ngoài gió thổi lạnh lẽo. Đó là đêm sau cùng Hạ Tuyết còn ở bar Gossi.

Buổi sáng, vừa mở mắt thì Trọng Lâm đã ngạc nhiên bởi thấy bên cửa sổ mở toang, bóng dáng Hạ Tuyết đứng lặng lẽ đang hướng ánh mắt ra phía ngoài, nơi có tán cây xanh um to lớn toả bóng mát cho cả khu vườn. Tuy không nhìn được gương mặt nhưng hẳn cảm nhận nổi u uất buồn bã bao trùm lên người cô gái qua dáng đứng bình yên lặng lẽ ấy. Hẳn chẳng rõ Hạ Tuyết đến đây, vào phòng mình từ lúc nào và lý do vì sao cô đến sớm như vậy.

Bước xuống giường, Trọng Lâm khẽ khàng tiến lại gần Hạ Tuyết. Khi đã dừng lại ở một khoảng cách nhất định thì hẳn dùng đôi tay mạnh mẽ của mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau lưng. Hình như khá lâu rồi hẳn mới được chạm vào thân hình mảnh mai, ngửi mùi thơm trên mái tóc dài đen mượt, lắng nghe hơi thở đều đều từ người con gái này.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Góc khuất 50: Hôn lên môi em

Đang chìm trong những suy nghĩ miên man thì Hạ Tuyết sực tỉnh vì thỉnh thoảng có ai đó ôm mình thật chặt. Sau vài giây ngẩn ngơ, cô mới biết là Trọng Lâm. Hạ Tuyết ngạc nhiên khi hẳn vẫn còn làm hành động thân mật ấy với mình. Mỗi lần gặp mặt, hẳn luôn nhìn cô bằng đôi mắt chất chứa hận thù, thậm chí cả giễu cợt nữa.

"Chuyện gì vậy?" – Vẫn giữ nguyên tư thế, Hạ Tuyết cất tiếng hỏi.

"Đừng... Để tôi ôm em một lát." – Áp mặt vào cổ cô, Trọng Lâm thì thầm.

Ban đầu là bất động nhưng tiếp đến, Hạ Tuyết khẽ mỉm cười. Thật sự bản thân cũng muốn cả hai cứ như thế này mãi. Ngay bây giờ, cô nhận ra mình đang có lại những cảm xúc nguyên vẹn của ngày xưa. Vòng tay dịu dàng cùng hơi ấm toả ra từ người Trọng Lâm khiến Hạ Tuyết bất giác thấy bình yên thanh thản đến lạ lùng. Không còn thù hận, không còn trả đũa, không còn những tổn thương, không còn khoảng cách to lớn... Tất cả đều biến mất vào đúng khoảnh khắc êm đềm này. Rồi cô tự hỏi, tại sao mình và người đó chẳng thể giữ mãi điều đẹp đẽ ấy mà cứ luôn thù hận.

Trọng Lâm càng siết chặt vòng tay thì Hạ Tuyết càng sợ hãi. Cô sợ chỉ mấy giây thôi hẳn sẽ lại vội vã buông mình ra, tiếp tục quay về là con người tàn nhẫn vô cảm lạnh lùng, bất chấp mọi thủ đoạn để thỏa mãn con thù tình đáng sợ. Cô muốn trông thấy hẳn của trước đây: ngang tàng một chút, cao ngạo một chút, cuồng dại say đắm một chút và yêu thương trân trọng mình thật nhiều. Đau đớn làm sao khi những mong mỏi đó đã trở nên quá xa vời.

Hạ Tuyết đặt tay lên đôi tay đang ôm của Trọng Lâm, dịu dàng nhưng cũng mạnh mẽ. Bởi cô mong hẳn đừng bao giờ rời xa mình.

"Sao em đến tìm tôi sớm như vậy?" – Giây phút bình yên không thể kéo dài, vì thế Trọng Lâm đành phải hỏi điều cần hỏi.

Cảm nhận cái ôm từ Trọng Lâm dần thả lỏng. Hạ Tuyết vẫn cố giữ lấy tay hắn và lặng im. Lòng hiểu rằng đến lúc biết rõ lý do của cuộc gặp mặt sáng nay thì chắc chắn hắn sẽ chẳng còn có thể ôm cô được nữa... Sau cùng, Hạ Tuyết cũng cất giọng: "Trước khi trả lời, tôi có ba điều muốn hỏi anh."

Biết Hạ Tuyết đang giữ tay mình nên Trọng Lâm chưa buông hắn, vẫn ôm.

"Anh còn hận tôi không?"

"Còn, đến hết đời này."

"Dù thế nào đi nữa, anh cũng tiếp tục trả thù?"

"Phải. Tôi sẽ không dừng lại, cho đến khi chúng ta chết."

"Vậy điều cuối cùng, anh... có yêu tôi?"

Về như cổ tình để Hạ Tuyết nghe rõ câu trả lời này nên Trọng Lâm hôn nhẹ lên vành tai cô, nói khẽ:

"Tôi nghĩ, em đã biết câu trả lời từ rất lâu rồi!"

Cái nhìn của Hạ Tuyết hướng ra bên ngoài cửa sổ bỗng chốc đứng yên. Nhưng rồi cô nhắm mắt lại, miệng mỉm cười. Mau chóng, Hạ Tuyết tháo nhẹ tay Trọng Lâm ra đồng thời xoay người lại, đối diện với hắn:

"Có được những điều này thì tôi sẽ không hối hận khi lựa chọn một việc."

"Việc gì?"

"Ở bên anh." – Hạ Tuyết mỉm cười dịu dàng – "Mãi mãi!"

Đối diện, Trọng Lâm nhủ mà khó hiểu. Còn chưa định hình rõ chuyện gì sẽ xảy ra thì hắn ngạc nhiên khi Hạ Tuyết đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc rối mù của mình. Ngón tay cô luồn vào những sợi tóc đen, đến tận chân tóc, xoa xoa một cách mềm mại.

"Từ giờ, tôi sẽ không rời xa anh nữa thế nên đừng sợ..."

Dứt lời, Hạ Tuyết khẽ kháng hôn lên đôi môi Trọng Lâm. Nhẹ hăng. Thanh thản. Ngọt ngào. Ấm áp. Hai bờ môi này chỉ duy nhất thuộc về nhau.

Lần cuối.

Ngay bàn tay phải Hạ Tuyết, một thứ ánh sáng loé lên. Kim loại lạnh băng.

Pháp.

Đôi mắt Trọng Lâm mở to bản thân cùng lúc cảm giác đau nhói ở vùng bụng xuất hiện. Tiếp, hắn nghe rõ âm thanh rơi đều... Tách! Nghe như những giọt nước buông mình xuống nền sàn lạnh ngắt.

Nụ hôn vẫn chưa kết thúc. Tay Hạ Tuyết giữ chặt mái đầu Trọng Lâm giống như trước đây hắn thường làm thế với cô. Lý do ư? Đó là cách duy nhất để hai bờ môi yêu nhau mãi mãi không tách rời. Tuyết đối không.

Nhưng đột ngột, Hạ Tuyết ngừng hôn. Nguyên nhân cũng bởi, cô muốn nói với Trọng Lâm hai từ ngắn ngủi đầy đau đớn: "Xin lỗi..."

Còn Trọng Lâm, kể từ sau khi cảm nhận cơn đau ở vùng bụng và lắng nghe tiếng rơi thật nhỏ của máu thì dường như hắn không còn nhận thức rõ mọi thứ xung quanh đang diễn ra điều gì nữa mãi đến lúc Hạ Tuyết buột miệng thốt ra lời xin lỗi thì hắn mới sực tỉnh. Chậm rãi, hắn hướng cái nhìn sững sờ xuống dưới bụng mình. Máu nhuộm ướt một vùng vải áo. Màu đỏ ấy trông rất rõ. Chẳng những thế, bàn tay Hạ Tuyết còn giữ chặt con dao mà chiếc lưỡi sắc lẹm đang ghim trong da thịt hắn.

Nụ hôn. Một nhát đâm mạnh mẽ.

Bàng hoàng khôn tả, đôi mắt mở to kinh ngạc của Trọng Lâm nhìn trở lại Hạ Tuyết. Hắn thấy gương mặt cô bình thản với những giọt lệ trong suốt cứ đua nhau chảy dài xuống cằm.

"Vì sao... em làm thế? Em... muốn giết tôi???" – Đưa tay che vết thương khá nặng do máu không ngừng chảy, Trọng Lâm hỏi với sự xúc động dữ dội.

"Đây sẽ là cách tốt nhất cho anh."

Vừa nói bằng chất giọng run rẩy, Hạ Tuyết vừa đưa hai tay nhuộm máu lên rờ gương mặt thất thần của Trọng Lâm, mỉm cười trong nước mắt đầm đìa:

"Nhưng đừng lo... Tôi sẽ đi cùng anh. Chúng ta sẽ không xa rời nữa..."

Nhấn mặt do đau, Trọng Lâm chưa hiểu rõ câu nói đó của Hạ Tuyết cho đến khi hắn thấy tay phải cô lần mò trở xuống bụng mình, ngay đúng vị trí con dao còn chưa được rút ra. Một suy nghĩ lập tức vụt qua não khiến Trọng Lâm như hiểu rõ ý nghĩa trong điều vừa rồi. Ngay lập tức, hắn đẩy mạnh Hạ Tuyết ngã nhào xuống đất. Vết thương làm Trọng Lâm chói với, chân đứng không vững nhưng cuối cùng bản thân cũng trụ lại được. Hết nhìn dòng máu đặc quánh ngay vết thương rồi hắn chuyển ánh mắt nửa căm hận nửa đau đớn về phía Hạ Tuyết đang lồm cồm ngồi dậy.

"Trương Hải Luân! Lại là vì hắn phải không? Thôi được... đã đến nước này thì... tôi, em và hắn cùng xuống địa ngục!"

Buông câu nói với chất giọng như quyền rũ, Trọng Lâm cố gắng rời khỏi phòng thật nhanh. Còn Hạ Tuyết thì ngồi ngây người dưới sàn nhà giống hệt bị hoá đá. Không hiểu sao đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Thôi được... đã đến nước này thì... tôi, em và hắn cùng xuống địa ngục!

Câu nói đáng sợ của Trọng Lâm vừa rồi như giai điệu chết chóc khiến Hạ Tuyết ngay tức khắc lấy lại ý thức. Hoang mang, cô vừa phát hiện một điều kinh khủng. Bấy giờ, cô mới vùng dậy lao ra khỏi phòng đuổi theo hắn.

"Trọng Lâm! Trọng Lâm!"

Hạ Tuyết gọi thất thanh khi chạy vụt ra bên ngoài sân. Đúng lúc, những tên vệ sĩ sai những bước dài đến chỗ cô, hỏi với vẻ lo lắng:

"Cô Hạ, đã xảy ra chuyện gì với cậu chủ? Tôi thấy cậu ấy bị đâm, máu ra nhiều lắm. Nhưng, cậu ấy không chịu đến bệnh viện mà nhất quyết lái xe đi!"

"Trọng Lâm lái xe rời khỏi nhà? Là xe hơi ư? Không xong rồi! Anh ấy sẽ tìm Hải Luân... Mau! Mau lên! Các anh theo tôi đến nhà họ Trương!"

Đúng như Hạ Tuyết suy đoán, Trọng Lâm đang lái xe đến nhà họ Trương. Tuy vết thương ngay bụng khá nghiêm trọng và mất hơi mờ nhưng hắn vẫn điều khiển chiếc xe hơi chạy trên đường với vận tốc cực nhanh. Đau đớn. Phấn uất. Điên cuồng. Chính những cảm xúc này đã khiến hắn vẫn giữ được tỉnh táo cùng cực để tìm đến nhà Hải Luân. Suốt dọc đường đi, Trọng Lâm không ngừng tự hỏi vì sao Hạ Tuyết lại nhẫn tâm đối xử với mình như thế? Tại sao cô có thể thẳng tay đâm hắn mà không chút do dự? Và bởi hàng ngàn ý nghĩ điên cuồng ấy khiến lòng hắn tuôn trào nỗi hận ghê gớm!

Trọng Lâm hận Hạ Tuyết.

Trọng Lâm hận Trương Hải Luân.

Dù có chết, hắn nhất định cũng phải lôi theo Hải Luân để trả thù Hạ Tuyết.

KÉT! Chiếc xe hơi trắng gấp ngay phía bên kia đường đối diện với nhà họ Trương. Hạ Tuyết và ba tên vệ sĩ mau chóng bước xuống đồng thời đưa mắt nhìn xung quanh cốt tìm kiếm Trọng Lâm. Nhưng họ không thấy chiếc xe hơi màu xám mà hắn đã lái ra khỏi nhà khi nãy.

"Cậu chủ đâu?" – Một trong ba tên vệ sĩ đảo mắt khắp nơi với vẻ sốt ruột.

"Hay cậu ấy đến nơi khác?" – Tên thứ hai lập luận

"Cô Hạ thử nghĩ xem cậu chủ có thể đi đâu?" – Tên thứ ba hỏi giục giã.

Thật sự Hạ Tuyết cũng đang rất hoang mang vì suy đoán của mình đã sai. Cô cứ nghĩ Trọng Lâm sẽ lái xe đến tìm Hải Luân. Bấy giờ không ở đây thì hắn đi đâu? Lo lắng sợ hãi, cô không biết hắn hiện thế nào. Với vết thương nặng như vậy, không khéo hắn chết giữa đường vì mất máu cũng nên. Cô nhắm mắt, cố nghĩ ra cách tìm Trọng Lâm. Chợt, Hạ Tuyết thấy cổng nhà họ Trương mở, Hải Luân từ bên trong chậm rãi bước ra trên tay cầm gậy dò đường. Thấy anh chàng vẫn bình yên, lòng cô nhẹ hẳn bởi chỉ ít Trọng Lâm vẫn chưa làm điều gì dại dột. Ở phía bên kia, Hải Luân từ từ băng qua đường... Xe cô lúc này khá thừa thớt.

Đột nhiên, Hạ Tuyết kinh ngạc khi bất ngờ từ xa một chiếc xe hơi màu xám đang lao đến chỗ Hải Luân với tốc độ rất nhanh. Cùng lúc, giọng của một tên vệ sĩ đứng bên cạnh hét lên: "Là cậu chủ!!!"

Qua tấm kính xe phản chiếu ánh mặt trời buổi sớm, Hạ Tuyết thấy rõ gương mặt hận thù điên cuồng của Trọng Lâm và hắn đang nhìn về phía trước, hướng nhắm là Hải Luân còn chậm chạp bước ra ngay giữa đường.

Vào khoảnh khắc nguy hiểm kề cận đó, mọi thứ tưởng chừng đã vượt khỏi tầm kiểm soát...

Hạ Tuyết lập tức chạy ra đường.

Trọng Lâm tăng tốc chiếc xe hơi hơn.

Lấy hết sức lực, Hạ Tuyết lao đến chỗ Hải Luân.

Không có ý định thắng xe

nên Trọng Lâm rời chân khỏi bàn thắng.

Nhanh như cắt, Hạ Tuyết thành linh

xuất hiện ngay trước đầu xe hơi màu xám.

Giật mình lẫn sững sốt vì thấy Hạ Tuyết,

Trọng Lâm liền lập tức đạp thắng.

Nhưng...

RẦM! KẾT!

Âm thanh va chạm vang lên thật lớn khiến những người đi đường giật mình ngừng lại, trong đó có Hải Luân. Anh không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Về phía Trọng Lâm, do cú thắng xe đột ngột khiến hắn ngã người về phía vô lăng. Sau mấy giây hoàn hồn trở lại, hắn rờ đầu đồng thời ngước mắt lên thấy Hải Luân vẫn đứng đó bình an cùng về mặt ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Xung quanh, vài người bắt đầu tụ tập đến gần xem thử... Nếu Hải Luân không sao thì nghĩa là... Trọng Lâm ngay lập tức chuyển ánh mắt xuống nền đất, ngay phía trước đầu xe hơi.

Cái nhìn rạn nứt và trái tim tưởng như ngừng đập vào cái lúc Trọng Lâm trông rõ cơ thể Hạ Tuyết nằm bất động trong vũng máu. Thử màu đỏ đặc sệt không ngừng tuôn ra ngay bụng cô. Một cơ thể cứng đờ, hoàn toàn không có chút cử động nào dù rất nhỏ. Nhấn nhò vì đau, Trọng Lâm dùng tay bịt vết thương ngay bụng rồi tức tốc mở cửa xe bước lao đảo đến chỗ Hạ Tuyết. Cảm xúc đau đớn muốn xé vỡ lồng ngực khi hắn run run đỡ lấy thân thể nhẹ tênh của cô lên, miệng lắp bắp gọi đứt quãng:

"Hạ Tuyết... Hạ Tuyết...! Đừng!... Xin em đừng chết...! Đừng bỏ tôi..."

Vẫn còn thờ yếu ớt, Hạ Tuyết khẽ kháng mở mắt ra. Cô thấy gương mặt nhăn nhúm vì khổ đau cùng cực với những giọt nước mắt lăn dài của Trọng Lâm, đôi vai ấy run bần bật bởi kiềm nén những xúc cảm quá lớn. Một nhọc và khó khăn, cô đặt tay lên bụng rồi nói chỉ bằng hơi thở gấp gấp đứt quãng:

"Con... Đứa bé... trong bụng..."

Trọng Lâm nhìn xuống bụng Hạ Tuyết. Máu chảy ra không ngừng. Đôi mắt nhoè đi vì nước bỗng dưng sáng hẳn khi hắn bắt đầu hiểu ra điều gì đó.

Con? Đứa bé trong bụng? Trời ơi! Chẳng lẽ...

Chợt, Trọng Lâm sực tỉnh khi bàn tay ướt đầm máu của Hạ Tuyết nhẹ nhàng chạm vào mặt mình. Lập tức, hắn quay qua... Hạ Tuyết nhìn Trọng Lâm bằng đôi mắt tha thiết lẫn yêu thương nhất như thể không bao giờ trách hắn khi đã gây ra lỗi lầm chẳng còn cứu vãn được nữa. Cô giữ chút sức lực còn sót lại, cô dịu dàng lau nước mắt cho hắn rồi mỉm cười hạnh phúc. Lệ chực trào từ đuôi mắt khi cô gắng hết sức nói ra hai từ cuối cùng.

Xin lỗi.

Mắt khép lại và tay buông rơi, Hạ Tuyết gục đầu vào lòng Trọng Lâm.

Ngàn lần xin lỗi vì không thể giữ trọn lời hứa không rời xa anh.

Cái nhìn bản thân khôn tả khi Trọng Lâm thấy Hạ Tuyết nhắm nghiền mắt, cơ thể ngừng cử động và hắn không còn nhận thấy hơi ấm từ người cô nữa. Đau đớn. Sợ hãi. Hai thứ xúc cảm đó lúc này đã lên đến đỉnh điểm của sức chịu đựng. Thậm chí, vết thương ngay bụng vẫn đau cũng không khiến hắn bận tâm. Vội vã ôm Hạ Tuyết vào lòng, hắn thất thần gọi tên cô liên tục:

"Hạ Tuyết... Hạ Tuyết... Hạ Tuyết... Hạ Tuyết... Hạ Tuyết... Hạ Tuyết..."

Đừng chết.

Một cách điên cuồng, Trọng Lâm bế Hạ Tuyết trên tay đồng thời đứng bật dậy. Miệng vết thương lại rách ra thêm, máu chảy. Hắn đỡ lấy thân thể bất động của cô, lao đi thật nhanh và không ngừng gọi trong nỗi đau xé lòng:

"Cứu...! Cứu!... Ai đó hãy cứu cô ấy!... Cứu cô ấy giúp tôi!..."

Những tên vệ sĩ hồi hả đuổi theo phía sau gọi thất thanh. Rồi đột nhiên họ thấy Trọng Lâm ngã nhào xuống đất, bất tỉnh.

Về phía Hải Luân, tai cứ nghe những âm thanh hỗn loạn xung quanh nên liền mau chóng hỏi một người ở gần đấy với vẻ sốt ruột:

"Đã xảy ra chuyện gì thế? Tôi bị mù nên không thấy được."

"À, có tai nạn giao thông. Cô gái kia hình như chết rồi, còn chàng trai thì không ngừng kêu người ta cứu cô. Tội nghiệp!"

Nghe xong và tưởng tượng ra dáng vẻ đau đớn của chàng trai nọ, Hải Luân khẽ lắc đầu cảm thông. Rồi tiếp đến, anh lẳng lặng rời khỏi nơi đó để lại sau lưng tiếng ồn ào huyền não chưa dứt.

Chương 51: Góc khuất 51: Đánh mắt

Từ từ mở mắt ra, Trọng Lâm thấy một trần phòng màu trắng nhẵn mịn. Không gian hơi tối và có vài tia nắng sậm màu soi rọi vào bên trong. Những tia sáng lung linh ấy giống như bên ngoài đang là buổi chiều, ngày sắp kết thúc. Hắn mệt mỏi vì thuốc mê chưa tan hẳn, đầu óc lênh đênh như say sóng. Trống rỗng. Sao hắn không nhớ gì hết, mọi thứ đều mơ hồ. Chậm rãi, Trọng Lâm ngồi dậy nhưng chợt nhăn mặt bởi đau nhói ở bụng. Thở nặng nhọc, hắn hướng cái nhìn xuống thấy phần bụng bên dưới được quấn băng trắng. Xong, hắn đảo mắt lướt sơ không gian xung quanh. Là một phòng bệnh cao cấp. Hắn tự nhủ, mình bị thương ư? Vì sao? Và ai gây ra? Thế rồi đột ngột, dòng điện cực mạnh xẹt ngang qua não hắn khiến vô số những hình ảnh rồi rầm xuất hiện... *Hạ Tuyết đến nhà họ Trọng từ rất sớm. Cô hôn rồi dùng dao đâm mạnh. Máu. Hắn lái chiếc xe hơi màu xám định lao vào Hải Luân đang băng qua đường. Hạ Tuyết xuất hiện trước đầu xe và...*

Đôi mắt Trọng Lâm mở to bản thân khi nhớ lại cảnh Hạ Tuyết nằm trong vũng máu đặc sệt. Cô mỉm cười... Buông tay... Gục đầu... Hắn nhớ ra toàn bộ sự việc kinh hoàng sáng nay. Tức thì, Trọng Lâm vùng dậy bước xuống giường nhanh chóng dù vết thương khiến hắn đau kinh khủng, miệng bắt đầu gọi thất thanh: "Hạ Tuyết! Hạ Tuyết! Hạ Tuyết!"

Rất nhanh, cửa phòng bật mở, ba tên vệ sĩ chạy vào hốt hải bởi thấy Trọng Lâm vừa bước lao đảo vừa không ngừng gọi tên Hạ Tuyết trong tuyệt vọng.

"Cậu chủ! Cậu đừng cửa động mạnh, kéo ảnh hưởng đến vết thương!" – Ba tên vệ sĩ đỡ lấy Trọng Lâm, khuyên nhủ với vẻ lo lắng.

Được đỡ để có thể đứng vững, Trọng Lâm siết chặt tay áo của một trong ba tên vệ sĩ, hỏi bằng chất giọng run mạnh còn mặt trắng bệch mất thần sắc:

"Hạ Tuyết... Hạ Tuyết đâu? Cô ấy thế nào? Tôi muốn gặp Hạ Tuyết!..."

Tức thì ba tên vệ sĩ đồng loạt nhìn nhau, ái ngại. Dường như trong đôi mắt họ phản chiếu một sự cảm thông sâu sắc. Có cả nỗi buồn. Không nghe ai trả lời, thờ gập gáp Trọng Lâm lặp lại câu hỏi lần nữa thật rõ ràng mạnh mẽ:

"Nói! Hạ Tuyết thế nào? Các anh mau nói đi chứ!"

"Cậu chủ, xin hãy bình tĩnh!" – Một tên vệ sĩ nhìn về mặt mong mỏi chờ đợi của cậu chủ, đáp khẽ – "Cô Hạ... chết rồi! Trước lúc được đưa vào bệnh viện. Cô ấy mất máu quá nhiều!"

Đối diện, cả người Trọng Lâm hoàn toàn bất động, gương mặt trắng bệch càng thêm nhợt nhạt còn đôi mắt thì mở trừng trừng không chớp. Hắn có nghe lầm chăng? Hạ Tuyết chết sao? Không! Không thể nào! Hắn không tin cô lại dễ dàng rời xa mình như vậy.

"Nói dối! Các người nói dối! Hạ Tuyết nhất định còn sống! Tôi không tin!" – Trọng Lâm gào lên, kích động dữ dội.

"Cậu chủ bình tĩnh! Cô Hạ đã chết! Chúng tôi hiểu tâm trạng lúc này của cậu nhưng đó là sự thật!"

"Không! Không!" – Hoang mang, Trọng Lâm đẩy mạnh ba tên vệ sĩ ra, cố gắng rời khỏi phòng bệnh – "Tôi phải gặp Hạ Tuyết! Tôi muốn gặp cô ấy!"

"Được, chúng tôi đưa cậu chủ đến chỗ cô Hạ." – Tên vệ sĩ nọ đỡ Trọng Lâm, tự xưng bảo một câu kỳ lạ.

"Thật à? Anh biết Hạ Tuyết hiện giờ đang ở đâu sao?"

Nhìn về mặt mừng rỡ của cậu chủ, tên vệ sĩ lặng im vài giây rồi đáp nhanh: "Phải... Là ở nhà xác của bệnh viện!"

Nụ cười trên môi Trọng Lâm hoàn toàn biến mất, cái nhìn trở nên rạn nứt.

... Cả người Trọng Lâm gần như đóng băng khi vị bác sĩ nhẹ nhàng kéo niềng vải trắng ra. Hắn thấy, rất rõ, thân thể nằm lạng im trong tủ xác là Hạ Tuyết. Cô ở đó, mắt nhắm nghiền, không hơi thở, không cử động, hoàn toàn chẳng còn sự sống nào tồn tại. Chết! Trọng Lâm cảm giác thời gian ngừng trôi, mọi thứ xung quanh chỉ một màu trắng xóa không hiện hữu. Hoạ chăng nếu còn tồn tại thì tất cả đều xoay vần, hỗn loạn một cách điên cuồng.

"Chúng tôi xin chia buồn với cậu Trọng về cái chết của cô Hạ Tuyết!"

Câu nói trầm của vị bác sĩ khiến Trọng Lâm tự dưng phát điên. Ngay lập tức, hắn quay qua bước đến gần rồi nắm lấy cổ áo blue của ông, hét lên:

"Tại sao các người không cứu cô ấy??? Xin lỗi thì được ích gì???"

Ba tên vệ sĩ hốt hoảng chạy vào kéo Trọng Lâm ra. Nhưng hiện tại vì bị đá kích quá lớn nên hắn như kẻ điên, ghiết thật mạnh cổ áo vị bác sĩ.

"Nói!!! Vì sao các người để cô ấy chết???"

Vị bác sĩ lạ thay, vẫn bình tĩnh trước vẻ mặt đáng sợ và đôi mắt căm phẫn hết như ngọn lửa muốn thiêu đốt tất cả của đối phương, từ tốn đáp:

"Xin cậu Trọng bình tĩnh, kéo động đến vết thương. Sự thật là cô Hạ Tuyết đã chết trước khi được đưa vào bệnh viện. Chúng tôi đành bất lực!"

"Nói dối! Làm sao Hạ Tuyết chết sớm như thế chứ???"

"Cô ấy mất máu quá nhiều do sảy thai..."

"Cái gì?!" – Trọng Lâm cắt ngang lời bác sĩ bằng vẻ vô cùng kinh ngạc – "Sảy thai??? Hạ Tuyết mang thai ư???"

Tháo nhẹ tay Trọng Lâm ra, vị bác sĩ chỉnh sửa lại cổ áo blue, gật đầu:

"Đúng thế thưa cậu Trọng, kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, cô Hạ Tuyết mang thai được hai tuần!"

Lần này thì Trọng Lâm cảm giác trái tim hoàn toàn ngừng đập. Gương mặt không còn vẻ giận dữ đáng sợ nữa mà thay vào đây là sự dờ dại đến đáng thương. Trông hắn như kẻ mất hết sự sống với cái nhìn trắng dã đó! Trọng Lâm nhớ trước lúc chết, Hạ Tuyết đã nói với mình những từ ngữ đứt toạc rồi rạc: *Con... Đứa bé... trong bụng...* Khi ấy, hắn cũng phần nào đoán ra việc cô đang có mang. Giờ đây nghe chính miệng bác sĩ báo rằng Hạ Tuyết sảy thai thì hắn bị đã kích dữ dội hơn nữa.

Chậm rãi xoay người sang bên, Trọng Lâm nhìn thi thể lạnh ngắt của Hạ Tuyết bằng đôi mắt đỏ hoe, những cảm xúc đau đớn giằng xé cơ thể bởi sự thật tàn khốc. Lần đầu tiên, người con trai ấy nhận ra cả thế giới như không hề tồn tại. Chỉ duy nhất màu trắng tang tóc. Ngay bây giờ, không điều gì diễn tả hết nỗi đau to lớn mà hắn đang gánh chịu.

Nhích từng bước lại gần chỗ Hạ Tuyết nằm, Trọng Lâm từ từ quỳ xuống và nhẹ nhàng nắm bàn tay không còn hơi ấm của cô. Đôi vai run mạnh, cảm tưởng như cơ thể của hắn quá nhỏ để chịu đựng vô vàn những đau đớn quá lớn. Hai dòng lệ lăn dài, hắn cúi đầu đồng thời nói với giọng nghẹn ngào:

"Tôi hại chết em rồi! Là tôi đã hại em!... Hạ Tuyết!"

Chứa đựng trong nỗi đau to lớn lẫn nước mắt tang thương là lời oán trách chính mình của Trọng Lâm. Nhưng đồng thời, hắn cũng trách Hạ Tuyết vì đã không cho hắn biết điều đó. Hắn giận cô đã che giấu việc mình đang mang thai. Nếu như, Trọng Lâm hay tin này sớm hơn thì có lẽ mọi thứ sẽ không kết thúc đau đớn như hôm nay. Hắn không phải đánh mất cô mãi mãi. Nói đúng hơn là, cả hai sẽ không mất nhau đến suốt cuộc đời...

"Tại sao?... Tại sao em lại giấu tôi? Lúc nào em cũng đối xử tàn nhẫn với tôi...! Tôi hận em, hận em, hận em! Hạ Tuyết!"

Chứng kiến cảnh Trọng Lâm không ngừng cất lời oán trách bên thi thể lạnh giá của Hạ Tuyết, ba tên vệ sĩ và vị bác sĩ giấu tiếng thở dài.

"Vậy, cậu chủ tôi có thể mang xác cô Hạ về?"

"Việc này thì không được. Theo những gì báo lại thì cô Hạ Tuyết tình nguyện hiến xác cho bệnh viện chúng tôi. Ngoài ra, cô ấy còn viết một tờ giấy xin hiến giác mạc cho một người tên Trương Hải Luân!"

Câu nói kia vừa dứt là tức khắc Trọng Lâm ngước lên đồng thời bật dậy hỏi:

"Hiến giác mạc cho Trương Hải Luân? Hạ Tuyết muốn như vậy???"

Thấy bác sĩ gật đầu, đứng bên cạnh một tên vệ sĩ nhàu mày ra điều hết sức ngạc nhiên: "Nếu thế... lý nào cô Hạ đã có ý định tự sát?!"

Sau điều nghi vấn của tên vệ sĩ, Trọng Lâm đứng sững sờ.

Vốn, Hạ Tuyết có ý định tự sát?

"Cũng có thể là vậy." – Vị bác sĩ đưa mắt sang thi thể cô gái trẻ, thở mạnh.

Không hiểu sao, trong đầu Trọng Lâm bỗng xuất hiện những suy nghĩ kỳ lạ. Ban đầu chúng như các mảnh ghép rời rạc không liên quan nhưng đến lúc này thì hắn đang dần dần lắp nối lại. Những sự việc xảy ra trong mấy ngày qua, kể cả hôm nay, bắt đầu liên kết thành một chuỗi thống nhất. Từ chuyện Hạ Tuyết khuyên Trọng Lâm dẹp bỏ thù hận, đến hành động muốn giết hắn của cô và có ý định tự sát theo rồi cuối cùng là hiến giác mạc cho Hải Luân. Tất cả đều trở nên rõ ràng... Và ngay bây giờ, Trọng Lâm dần dần hiểu ra mục đích của Hạ Tuyết – Rốt cuộc, người con gái ấy vẫn chỉ vì cái kẻ mà hắn căm ghét.

"Ha ha ha!" – Trọng Lâm bỗng nhiên cười giễu cợt – "Ra là vậy! Cuối cùng, em cũng chỉ nghĩ cho Trương Hải Luân! Em tự sát cùng tôi để hiến giác mạc cho hắn!... Trong lòng em vốn dĩ không có tôi! Em thật tàn nhẫn!"

Đột ngột, Trọng Lâm nhớ có lần thấy Hạ Tuyết cùng Hải Luân bước ra khỏi nhà nghỉ và rồi hắn ngừng cười... Một cách bất ngờ, Trọng Lâm chạy vào đến giữ chặt lấy bờ vai Hạ Tuyết, lay mạnh:

"Vậy đứa bé trong bụng em là của tôi hay của Trương Hải Luân??? Em trả lời đi! Trả lời đi!"

Thấy cậu chủ quá xúc động, ba tên vệ sĩ liền mau chóng đến gần, dùng hết sức ngăn lại rồi lập tức kéo hần rời khỏi phòng.

Lặng nghe tiếng thét lớn điên cuồng của Trọng Lâm ở bên ngoài, vị bác sĩ thờ dài lắc đầu liên tục. Xong, ông tiến lại chỗ Hạ Tuyết đang nằm bình yên, nhàng kéo tấm vải trắng lên che qua đầu thì thể giá lạnh của cô gái trẻ. Từ giờ về sau, cô sẽ không phải lo lắng phiền muộn điều gì nữa bởi đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian lắm khổ đau này... Kết thúc!

Vài ngày sau cái chết của Hạ Tuyết, Hải Luân nhận tin báo của bệnh viện có người hiến giác mạc cho mình. Tất nhiên, anh và mọi người trong gia đình vui mừng khôn tả. Nhưng có điều, họ không được biết người tốt bụng ấy là ai.

Một tháng sau.

Vào buổi chiều nọ, trong con hẻm nhỏ vắng bóng người lúc nào cũng ẩm ướt nhếch nhác sinh lầy, Hải Luân bước đi thật chậm rãi thỉnh thoảng tránh những bịch rác nằm lẩn lóc ra giữa đường. Sau ca mổ cấy ghép giác mạc, thị lực của anh gần như hoàn toàn hồi phục. Chính vì không biết Hạ Tuyết chết và hiến giác mạc cho mình nên chàng trai này ngày hôm nay đã đến đây...

Dừng chân, Hải Luân khẽ khàng đưa mắt ngược nhìn ngôi nhà xập xệ tồi tàn đang đóng cửa im lìm. Đó là nhà của Hạ Tuyết. Lý do của cuộc viếng thăm là gì ư? Chỉ đơn giản, anh muốn gặp người con gái ấy lần cuối trước khi diễn ra lễ đính hôn của mình và Trang Trang vào ngày mai! Đã khá lâu, Hải Luân không gặp Hạ Tuyết. Kể từ sau buổi chiều tối tệ kia, vết thương trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai ấy thế buồn cười thay, sâu thẳm con tim anh vẫn mong gặp cô, được nghe giọng nói và tiếng cười của cô. Dầu không ngừng nhớ nhưng thế nhưng Hải Luân chưa thể tha thứ cho những gì Hạ Tuyết gây ra với mình: những việc làm cùng lời lẽ gây tổn thương mà cô dành cho anh.

Nhìn cánh cửa đóng kín, đôi mắt vừa có lại ánh sáng của Hải Luân phản chiếu nỗi buồn thăm thẳm. Thật chất anh chẳng hề có ý định đến nhà Hạ Tuyết nhưng không rõ vì sao đi loay quanh hồi lâu bần nông lại đưa đẩy vào tận đây. Lúc nhận thức ra mọi thứ xung quanh thì anh đã đứng trước cửa nhà Hạ Tuyết... Lẽ nào, lý trí vẫn không thể làm chủ con tim? Tại sao tình cảm Hải Luân dành cho cô lại nhiều như vậy? Dù cả hai chưa hề trải qua thứ mà người ta hay gọi là "khó khăn mới biết chân tình". Yêu là yêu! Nó đến thật bất ngờ, không lường trước được.

Lúc này, Hải Luân mong mỏi được gặp Hạ Tuyết vô cùng. Anh muốn Hạ Tuyết thấy cậu bạn Trương Hải Luân cô xem thường đã không còn là thằng mù vô tích sự nữa và đủ khả năng bảo vệ cô như bao chàng trai khác. Thậm chí, Hải Luân đã nghĩ rằng bản thân có thể tự tin đối mặt với anh chàng giàu có nào đó lần trước Hạ Tuyết đã nói đến, giành lại trái tim cô... Chỉ cần ngay bây giờ, Hạ Tuyết xuất hiện mỉm cười rồi nói xin lỗi là Hải Luân nhất định giữ chặt cô trong vòng tay, không để cô rời xa mình nữa. Anh sẽ tha thứ tất cả dù trái tim vẫn còn tổn thương sâu sắc.

Cái nhìn mong mỏi dịu lại, Hải Luân hơi cúi mặt đồng thời cười nhạt nhẽo bởi khinh bỉ cái ý nghĩ điên rồ của mình. Anh nhận ra bản thân là một kẻ xấu xa khôn nạn. Nhận lời đính hôn với người con gái này nhưng trái tim cứ hướng về người con gái khác. Tệ hại! Vợ Hải Luân trong tương lai là Trang Trang chứ không phải Hạ Tuyết. Anh thấy mình đã bất công với cô gái họ Tô. Đáng lý, anh nên quên Hạ Tuyết mới phải vì cô lẽ giờ đây cô đang sống hạnh phúc bên cạnh người con trai giàu có lắm tiền và quên anh rồi...

Chợt giật mình khi Hải Luân nghe chất giọng khàn khàn ở ngay bên cạnh: "Cậu tìm ai sao?"

Quay qua, Hải Luân thấy một người phụ nữ trung niên thấp lùn đang hướng cái nhìn chờ đợi vào mình. Đó là di sáu, người hàng xóm Hạ Tuyết vẫn kể.

"Cậu tìm ai hả?" – Vừa hỏi, di sáu vừa chỉ tay lên ngôi nhà xập xệ trên cao.

"Vâng..." – Hải Luân lưỡng lự đáp – "Cháu là bạn học của Hạ Tuyết."

"Hạ Tuyết không còn ở đây nữa. mấy tháng trước, Hạ Tuyết rời khỏi nhà, bỏ ông bố rượu chè, đi đâu chẳng rõ. Hiện, chẳng biết con bé ở đâu."

"Vậy bố cô ấy thì sao?"

"Ông cũng bỏ đi biệt tích hồi tháng rồi, sống chết ra sao không ai biết."

Đối diện, gương mặt Hải Luân trở nên buồn bã. Về như, số phận không cho anh và Hạ Tuyết gặp lại nhau. Dù vậy anh nghĩ, có lẽ đây cũng là điều tốt.

"Di cho cháu hỏi, Hạ Tuyết có phải làm PR trong một bar cao cấp?"

"Đúng rồi! Gia đình nghèo khó, bỏ lại rượu chè cờ bạc và hay mắc nợ nên Hạ Tuyết làm PR ở cái bar gì đấy. Cũng tội con bé lắm, bị ông đánh hoài."

Thoáng bất động trong vài giây rồi Hải Luân thở ra thật nặng nề. Anh đã hy vọng rằng những điều Hạ Tuyết nói về việc bản thân làm PR chỉ là bịa đặt nhưng đến lúc này thì dường như mọi thứ đã vậy, chẳng đổi khác được. Cúi chào di sáu, Hải Luân xoay lưng đi ngược trở ra con hẻm vắng. Anh nghĩ đã đến lúc phải từ bỏ người con gái vốn dĩ không bao giờ thuộc về mình...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Góc khuất 52: Cuộc chiến của hai chàng trai

Qua hôm sau, đúng như dự định, lễ đính hôn giữa Trang Trang với Hải Luân diễn ra. Vốn là một gia đình danh giá và có thế lực nên ông Tô không thể để cho ngày quan trọng của cô con gái rệu rã diễn ra sơ sài được. Vị tổng giám đốc giàu có này chọn khách sạn năm sao InterContinental Asiana Saigon quận I là nơi diễn ra buổi lễ, đồng thời mời nhiều người có tiếng đến dự.

Trong khi bên ngoài khách đến nhộn nhịp và nói chuyện ồn ào thì ở phòng thay quần áo, Trang Trang với Hải Luân đang sốt sắng mặc lễ phục.

"Nhìn em đẹp không?" – Trang Trang kéo nhẹ hai bên váy xoè rộng ra, hỏi.

Đứng gần đó đang thất cavat bướm, Hải Luân xoay qua cười đáp:

"Đẹp nhất đối với anh."

Lòng sung sướng khi nghe chồng tương lai khen đẹp, Trang Trang chạy nhanh đến nắm lấy tay anh rồi tựa đầu vào vai anh cười tươi:

"Phu quân đã nói thế thì nương tử sẽ mặc nó. Còn anh tới đâu rồi?"

"Sắp xong, thất cái cavat rồi mặc gile và áo khoác vào là ok."

"Woa! Xem chồng tôi bảnh ghê chưa. Vậy thì em nhất định phải thật xinh đẹp để xứng với anh chứ. Giờ em sang phòng trang điểm đây."

Cười lém lỉnh, Trang Trang nhẹ nhàng buông tay chàng trai, cùng vài người khác đi ra bên ngoài. Khi cửa vừa đóng lại, Hải Luân liền nói với cô nhân viên khách sạn còn loay hoay với vô số thứ nằm bừa bộn dưới sàn:

"Phần còn lại, tôi tự làm được rồi cô ra ngoài làm việc của mình đi."

Dõi theo bóng cô gái rời khỏi phòng, Hải Luân thở ra. Vốn không quen được phục vụ việc thay quần áo nên anh cảm giác không thoải mái khi có người khác giúp. Tốt nhất là ở một mình mặc đồ cho tiện. Ban nãy toàn là những cô gái trẻ càng khiến anh chàng này thêm khó xử, thất mãi chẳng xong cái cavat. Giờ còn mỗi mình trong đây, anh làm nhanh hơn nhiều. Bước đến tấm kính lớn, Hải Luân thất lại cavat. Và chỉ mười lăm phút sau, anh đã xong xuôi việc mặc lễ phục. Còn đang chỉnh trang quần áo thêm lần nữa thì Hải Luân kinh ngạc khi thấy cửa phòng mở, đi vào là hai người đàn ông mặc áo vest đen, đeo kính mắt đen. Gương mặt họ lạnh tanh. Xoay lại chưa kịp hỏi thì anh đã nghe một trong hai người cất giọng, nghe khá trầm:

"Cậu là Trương Hải Luân? Mời cậu đến gặp cậu chủ của chúng tôi."

"Cậu chủ của các vị là ai? Tôi quen à? Nhưng sao lại muốn gặp tôi?"

"Là cậu chủ Trọng Lâm, con trai lớn của chủ tịch công ty đá quý RoseMari. Còn lý do của cuộc gặp gỡ này là... liên quan đến cô Hạ Tuyết!"

Đối diện Hải Luân tròn xoe mắt và phản chiếu rõ sự ngạc nhiên quá đỗi.

... Đi cùng hai tên vệ sĩ qua mấy dãy hành lang vắng vẻ của khách sạn, Hải Luân không ngừng nghĩ ngợi. Anh khó hiểu vì sao một thiếu gia danh giá của công ty đá quý nổi tiếng RoseMari lại muốn gặp mình. Lý nào như ban nãy anh nghe, là liên quan đến Hạ Tuyết. Nhưng thế thì sao, vốn anh và Hạ Tuyết chẳng hề có mối quan hệ đặc biệt gì. Theo như cách hai tên vệ sĩ này nói thì về như người tên Trọng Lâm biết rất rõ về Hải Luân. Rồi tự dưng anh như thăm: *Trọng Lâm? Cái tên này quen quen, đã nghe ở đâu thì phải...*

"Cậu chủ chúng tôi ở trong đây. Mời cậu!"

Đưa mắt nhìn thái độ cung kính của hai tên vệ sĩ và thấy trên cửa đề chữ "Phòng VIP", Hải Luân thoáng lưỡng lự chốc lát. Thế nhưng, thật sự anh cũng đang muốn biết Trọng Lâm là ai, vấn đề liên quan đến Hạ Tuyết là gì. Vì vậy, anh đã đưa tay lên đẩy nhẹ cửa...

Vừa bước vào bên trong, Hải Luân khựng lại khi thấy ở giữa căn phòng sang trọng là một người con trai ăn mặc theo kiểu dân chơi, miệng hút thuốc và đang ngồi dựa lưng vào ghế xoay, hai chân gác chéo trên bàn ra. Hắn ngả đầu ra phía sau, hướng đôi mắt lên trần phòng. Cái nhìn trống rỗng vô định làm sao. Hiển nhiên, Hải Luân biết kẻ uy quyền này chính là Trọng Lâm – cậu chủ danh tiếng của RoseMari.

"Anh là Trọng Lâm?" – Hải Luân chậm rãi lên tiếng.

Sự tĩnh, Trọng Lâm như vừa rời khỏi khối thế giới mộng mị của chính mình bởi nhận ra kẻ muốn gặp đã xuất hiện. Rút thuốc một hơi thật dài, hắn búng nhẹ đầu thuốc cháy tàn đồng thời hạ chân xuống, xoay người trở lại.

Khá ngạc nhiên khi Hải Luân trông rõ gương mặt Trọng Lâm, người đang đứng trước mặt mình. Chính xác, anh nhận ra hắn mang nét đẹp kỳ lạ, nếu không muốn nói rằng mê hoặc. Dầu vậy, anh cảm giác hơi bất an khi nhìn vào đôi mắt người con trai này. Sắc bén. Ranh mãnh. Toan tính. Tưởng chừng như ẩn chứa trong đó là cả thế giới đen tối. Kiểu ma quỷ. Chưa hết, nụ cười nhếch mép khinh khinh đó càng khiến Trọng Lâm trở nên đáng sợ. Xung

quanh hán, những làn khói bạc kỳ quặc không ngừng lớn vồn dù điều thuốc đã bị dập tắt từ rất lâu. Tóm lại, Hải Luân chẳng mấy thiện cảm với con người này. Hần lần anh xuất hiện nỗi sợ không rõ hình hài.

"Chào người quen cũ." – Giọng trầm đục của Trọng Lâm vẫn không đổi.

"Người quen cũ?" – Hải Luân khó hiểu – "Chúng ta đã gặp nhau?"

Giữ nguyên nụ cười nhạt nhẽo, Trọng Lâm liếc sơ bộ lễ phục đẹp đẽ trên người anh chàng họ Trương, miệng thờ hất thật to:

"Mày có vẻ sống hạnh phúc nhỉ? Buồn thật! Trong khi Hạ Tuyết vì mày mà phải đến một nơi xa thật xa, sống lạnh lẽo cô đơn ở đó."

Bắt đầu bức mình trước kiểu xưng hô bất lịch sự từ đối phương, Hải Luân bảo:

"Đầu tiên xin anh tôn trọng tôi. Chúng ta chưa gặp nhau lần nào, cách gọi đó không được hay cho lắm. Tiếp, tôi không hiểu ý anh khi nói: *Hạ Tuyết vì tôi mà phải đến một nơi xa thật xa, sống lạnh lẽo cô đơn ở đó*. Mong anh nói rõ!"

Phi cười trước sự mạnh mẽ hùng hồn ấy, Trọng Lâm vỗ tay vỗ khen ngợi:

"Hay lắm! Cũng ra dáng đàn ông quá chứ. Sao, hết là thằng mù vô tích sự rồi hả? Cũng phải, sáng mắt ra thì biết nhìn đời hơn ha!"

"Rốt cuộc, anh muốn gì?" – Hải Luân nói rõ ràng hơn để đối phương hiểu anh thật sự bức mình – "Đừng làm phiền tôi bằng những trò không đâu."

Ngừng cười, Trọng Lâm hướng cái nhìn chăm chăm về phía Hải Luân. Đây là lần đầu tiên, hán đối mặt với anh trực diện và theo kiểu đường hoàng này. Rất nhanh, hán tiến đến gần chàng trai có đôi mắt kiên quyết đó, để khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại.

"Nghe cho rõ đây!" – Chỉ còn cách khoảng ba bốn bước chân, Trọng Lâm ngừng lại, tiếng nói vẫn đều đều – "Tao chính là kẻ đã đánh mày lúc ở trường đại học, yêu cầu công ty Lifé Việt Nam đuổi việc bố mày và gài bẫy để em mày bị kiện. Chưa hết điều quan trọng nhất, tao là người đàn ông đầu tiên cũng như duy nhất Hạ Tuyết qua đêm!"

Đối diện Hải Luân đứng sững người, đôi mắt mở to tròn trĩnh vì không tin vào những điều vừa nghe. Anh thấy tai ù đi, mọi âm thanh đều biến mất.

Nhận rõ nét bần thần kinh khủng trên mặt Hải Luân, vành môi Trọng Lâm kéo xéch lên, tạo thành nụ cười thích thú của kẻ ma mãnh. Chẳng để đối phương chờ lâu, hán bắt đầu kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra... Là tất cả!

Khi ấy Trang Trang và mọi người lại đang lo lắng cho sự mất tích đột ngột của Hải Luân. Nửa tiếng trước, nghe các nhân viên phục vụ báo không thấy anh chàng họ Trương trong phòng thay quần áo thì tất cả lập tức chia nhau đi tìm kiếm khắp nơi. Nhưng cho đến lúc này, kết quả vẫn không được khả quan. Chẳng ai biết anh hiện đang ở đâu làm gì... Gần đến giờ cử hành lễ mà bóng dáng Hải Luân vẫn chưa xuất hiện. Mọi thứ bắt đầu trở nên rắc rối khi vị tổng giám đốc họ Tô tức giận trước thái độ vô trách nhiệm của Hải Luân.

"Rốt cuộc thì cậu ta nghĩ gì mà dám để các quý khách của bố chờ đợi như vậy chứ? Chẳng còn ra thể thống gì cả! Thật là..."

Thấy bố quát mắng ầm ĩ, Trang Trang liền nói giúp để xoa dịu tình hình:

"Bố, chắc là Hải Luân có việc đột xuất nên rời khách sạn trong ít phút sau."

"Ít phút? Con xem lại đồng hồ đi, gần một tiếng rồi! Khách quý bên ngoài đang sốt ruột vì chờ đợi đấy! Sao chuyện tồi tệ này có thể xảy ra được!"

Trong Trang Trang khuyên ngăn bố bớt giận thì bên cạnh, ông bà Trương cũng nhìn nhau đầy lo âu lẫn ái ngại. Họ ngạc nhiên không hiểu lý do gì Hải Luân lại thành linh biến mất. Vốn, cả hai hiểu rõ đứa con trai này chẳng bao giờ là người vô trách nhiệm như thế. Cũng có thể như Trang Trang nói, Hải Luân gặp chuyện đột xuất và nó quan trọng đến nỗi một cú điện thoại báo cũng không. Nhưng, đó là việc gì?

"Bố mẹ, chị Trang Trang!" – Từ xa, Hải Long chạy nhanh về phía mọi người đang sốt ruột – "Con với vài nhân viên bảo vệ tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy anh hai đâu hết! Giống như anh hoàn toàn bốc hơi vậy!"

Bà Trương bắt đầu thút thít bởi lo cho sự an nguy của con. Còn ông Trương bóp trán, thở ra một mối. Đối diện, Trang Trang bất động với gương mặt thất thần sợ sệt. Cô không biết Hải Luân định làm gì khi biến mất ngay lúc quan trọng này... Chẳng hiểu sao, Trang Trang có linh cảm buổi lễ đính hôn hôm nay sẽ không diễn ra tốt đẹp như những gì cô nghĩ.

Quay trở lại phòng VIP, vào cái lúc Trọng Lâm kết thúc lời kể thì Hải Luân ngả người ra phía sau, lưng dựa vào chiếc ghế sofa cạnh đó vì đôi chân dường như chẳng còn đứng vững được nữa. Những xúc cảm trên gương mặt sững sờ cùng sự phản chiếu trong đáy mắt đứng yên đều thể hiện rõ bằng hai từ chết lặng! Đối với anh, tất cả những điều vừa nghe thật sự gây sốc.

Từ mối quan hệ thân mật giữa Trọng Lâm với Hạ Tuyết, đến chuyện Trọng Lâm nhất quyết trả thù khi biết ra Hạ Tuyết lợi dụng hán, rồi vụ Trọng Lâm yêu cầu Hạ Tuyết qua đêm vì số tiền một trăm triệu và cả việc hán hại gia đình Hải Luân ra sao, cuối cùng là sự thật vào buổi chiều hôm ấy, Hạ Tuyết nói ra những điều làm tổn thương Hải Luân cũng bởi Trọng Lâm dùng súng đe dọa mạng sống của anh... Mọi thứ đều đã rõ ràng như ban ngày.

"Sao lại thế này??? Mình hiểu lầm Hạ Tuyết rồi ư?" – Chưa bao giờ, giọng Hải Luân lại tệ như vậy, các âm từ đều mang theo nỗi xúc động dữ dội.

Đứng trước mặt Hải Luân, Trọng Lâm nở nụ cười thích thú bởi nhận ra sự hoang mang thất thần đến ngây dại của kẻ mà mình căm hận. Đúng! Đây là thứ hắn muốn nhất: khiến cho Hải Luân đau khổ tột cùng khi biết ra tất cả sự thật! Trọng Lâm nghĩ có gì bản thân hắn phải chịu nỗi mất mát lớn lao kia một mình. Chẳng phải Hạ Tuyết và Hải Luân là nguyên nhân của mọi thống khổ hắn đang gánh lấy ư? Hạ Tuyết đã thanh thản ra đi, bình yên không vướng bận điều gì. Còn Hải Luân thì sắp đính hôn với Trang Trang, bắt đầu cuộc sống mới tràn đầy hạnh phúc. Vậy mà hắn... Chỉ duy nhất có hắn đang gặm nhấm nỗi đau đớn qua từng ngày. Không công bằng! Cũng bởi thế vào ngày hôm nay, Trọng Lâm quyết định "chơi" một cú nặng nề nhất đối với anh chàng họ Trương. Để trả thù lần cuối cùng!

"Này, về mặt ấy trông khó coi lắm! Mày sốc đến nỗi chân không đứng vững mà đối diện với sự thật sao?" – Trọng Lâm cười nhạt, vẻ giễu cợt thấy rõ.

Sự tình trước điệu cười kinh tởm đó, Hải Luân hướng đôi mắt phần uất về phía Trọng Lâm, hai hàm răng nghiến chặt như muốn cắn xé hắn. Không nói thêm lời nào, anh lao đến túm lấy cổ áo kẻ xấu xa để tiện kia rồi tung một cú đấm thật mạnh vào mặt hắn. Đây là lần đầu tiên anh đánh người khác.

"Khốn nạn!!!" – Hải Luân hét lớn đồng thời kéo giật cổ áo Trọng Lâm lại trong lúc hắn chưa kịp định thần sau cú đánh bất ngờ – "Mày không phải con người! Đề tiện! Bỉ ố! Mày cưỡng ép Hạ Tuyết rồi bắt cô ấy làm những chuyện xấu xa! Mày có biết liêm sỉ không???"

Trông gương mặt giận dữ điên cuồng của Hải Luân, Trọng Lâm cười cười hết kiểu cổ tình chọc tức đối phương hơn:

"Tao tưởng mày yếu đuối đến mức chẳng dám đánh chứ!"

Hải Luân mím môi, đôi mắt phun trào con diên tiết. Chẳng nể nang gì, anh tiếp tục đánh mạnh vào mặt bên kia của Trọng Lâm. Cú này còn tàn khốc hơn khi này bởi ngay khoe miệng hắn xuất hiện vết máu đỏ thẫm.

"Mày còn thua cả cầm thú!" – Chỉ tay về phía Trọng Lâm còn ngã ngửa trên chiếc bàn ở phía sau lưng, Hải Luân đay nghiến từng chữ.

Tức thì nhồm người dậy, Trọng Lâm xoay phắt qua đồng thời đưa chân đạp mạnh vào bụng Hải Luân làm anh chàng thư sinh ngã nhào xuống ghế sofa.

"Thằng khốn! Tao không phải bao cát để mày trút giận đâu!" – Quệt nhẹ máu ngay khoe miệng, giọng Trọng Lâm sắc lạnh.

Dù đau kinh khủng và cảm giác như mọi thứ trong bao tử muốn nôn hết ra ngoài nhưng Hải Luân vẫn gắng gượng đứng lên, cất tiếng nghe trầm đục:

"Chết tiệt! Hạ Tuyết ở đâu? Mày giấu cô ấy đâu rồi? Tao muốn gặp cô ấy!"

"Mày muốn gặp Hạ Tuyết? Đã quá trễ! Mày không còn cơ hội nữa..." – Cái nhìn của Trọng Lâm trong thoáng chốc chợt vô định – "Tao cũng rất muốn gặp cô ấy đến phát điên lên được nhưng đáng tiếc là không thể."

"Ý mày là gì???" – Hải Luân gào lên.

Buông tiếng cười hơi hột, Trọng Lâm từ từ quay qua nhìn trực diện chàng trai họ Trương, nói chậm rãi như cố nhét chúng vào đầu anh:

"Hạ Tuyết... chết rồi! Một tháng trước, cô ấy đã vĩnh viễn rời xa tao...!"

Sự tức giận trên mặt Hải Luân lập tức biến mất, các cơ mặt dần ra và đôi mắt mở to trống rỗng.

"Cái gì?! Hạ Tuyết chết ư? Mày đừng có đùa với tao!"

"Đùa??? Hà! Lúc thấy xác Hạ Tuyết, tao đã ước rằng cái việc khủng khiếp đó hãy như là một trò đùa! Thế nhưng, cơ thể cô ấy hoàn toàn lạnh giá!"

Dẫu vẫn còn giữ nguyên nụ cười đáng khinh nhưng Hải Luân nhận ra Trọng Lâm đang đau đớn thật sự qua vẻ nhăn nhó rạn nứt trên gương mặt hắn. Và điều đó khiến anh hiểu rằng, hắn không hề đùa! Vậy nghĩa là...

Hạ Tuyết đã chết.

Trái tim trong lồng ngực tưởng chừng như ngừng đập, Hải Luân đau đớn tột cùng khi nhận được cái tin kinh khủng ấy. Một tháng? Hạ Tuyết chết lâu như thế mà anh không hề hay biết. Băn loạn lẫn hoang mang, Hải Luân đưa hai tay lên ôm đầu, cả người run bần bật vì không kiềm nén được những cảm xúc khốc liệt dữ dội đang cào xé cơ thể mình.

"Không thể nào!... Lý do gì Hạ Tuyết lại chết???... Tại sao cô ấy chết???"

Trái với dáng vẻ kích động cùng tiếng gào thét của Hải Luân, Trọng Lâm điềm nhiên với gương mặt băng giá đến rợn người, đáp một câu vô cảm:

"Là vì cứu mày nên Hạ Tuyết mới chết! Đáng lý, tao đã có thể tống chết mày nhưng cô ấy lại lao ra ngay trước đầu xe... Chuyện là thế đấy!"

Tất nhiên, Hải Luân ngỡ ngàng đến mức nào. Hạ Tuyết chết cũng bởi cứu anh thoát khỏi sự trả thù điên rồ của Trọng Lâm. Chưa bao giờ, anh nghe rõ âm thanh sụp đổ từ mọi thứ xung quanh mình, thậm chí cả thế giới đều vỡ vụn dưới chân. Đau đến mức bản thân chẳng còn thấy đau nữa. Trong phút chốc, tất cả đều biến mất. Trắng xoá. Xoá cả sự tồn tại của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Góc khuất 53: Công chúa bị bỏ rơi ở thánh đường

Không còn khả năng tự chủ, Hải Luân lao đến và túm chặt lấy cổ áo Trọng Lâm lần thứ hai, dùng hết sức lực đè cái kẻ còn thua cả cảm thú đó xuống mặt bàn. Bây giờ nhìn Hải Luân như một con quái vật mang nỗi căm thù to lớn. Chiều cái nhìn hơn cả ác quỷ vào Trọng Lâm, anh gằn mạnh câu nói:

"Tao phải giết chết mày!"

Dứt lời, Hải Luân lập tức giơ thẳng tay lên định giáng một cú khủng khiếp nhất vào bộ mặt đáng hận kia thì Trọng Lâm đột ngột lên tiếng, rõ ràng:

"Dù có giết chết tao, Hạ Tuyết cũng không trở về! Mày vẫn mất cô ấy!"

Câu nói ấy khiến Hải Luân mau chóng khựng lại. Vào giây phút đó, anh hiểu rằng mình đã mất Hạ Tuyết vĩnh viễn. Dẫu có đánh chết Trọng Lâm thì sao chứ, người con gái anh yêu mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời anh... Bàn tay dần dần buông lỏng khỏi cổ áo Trọng Lâm, Hải Luân bản thân bước lùi ra sau một khoảng. Giờ đây, mọi thứ đều vô nghĩa. Chính anh đã không hiểu tình cảm Hạ Tuyết dành cho mình nên vô tình đẩy cô vào đường cùng.

Chỉnh sửa lại cổ áo cho ngay ngắn, Trọng Lâm thờ ra chán nản thất vọng:

"Hoá ra mày vẫn là kẻ nhất gan! Không trả thù nỗi cho cô gái mình yêu!"

Thoáng lặng im, Hải Luân chậm rãi ngược mặt lên nhìn Trọng Lâm, tự dưng buột miệng: "Rốt cuộc, mày có yêu Hạ Tuyết không?"

Rõ ràng nét mặt Trọng Lâm có chút đổi khác... Ấy thế, hắn đã tài tình che lấp đi những cảm xúc khác thường đó bằng nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý.

"Trọng Lâm này không xem trọng ai cả, cho dù là Hạ Tuyết!"

"Ra là vậy! Thảo nào, Hạ Tuyết không bao giờ yêu mày! Mày thua rồi!"

Đang cố tỏ ra thần nhiên nhưng khi nghe câu nói đáng hận đó cùng giọng cười mỉa mai của Hải Luân thì cơn cuồng giận bùng phát trong lòng Trọng Lâm. Lần này, đến lượt hắn lao đến túm lấy cổ áo anh chàng họ Trương, đè anh ngã xuống ghế sofa rồi nghiêng răng:

"Câm cái miệng mày lại! Chết tiệt! Mày có được trái tim của Hạ Tuyết nhưng cô ấy mãi mãi thuộc về tao! Là người con gái của tao! Nghe rõ chứ?"

"Nhìn mày thế này, tao vui lắm. Mày thật đáng thương!"

Khỏi nói, bốn từ cuối cùng phát ra từ miệng Hải Luân khiến Trọng Lâm càng thêm điên tiết. Vốn dĩ đã định đập cho anh một trận như tử nhưng vì đột nhiên nhớ đến một điều cực kỳ thú vị nên hắn liền ngừng lại.

"À suýt tao quên, còn chuyện này nữa! Tao sẽ cho mày biết sự thật cuối cùng!" – Trọng Lâm nhìn sâu vào đôi mắt Hải Luân – "Mày có thể thấy rõ gương mặt đáng thương này của tao là do Hạ Tuyết tình nguyện hiến giác mạc đó! Cô ấy đã giúp mày lấy lại ánh sáng!"

Đứng với suy đoán của Trọng Lâm, hiện giờ trông gương mặt Hải Luân còn đáng thương hơn hẳn nhiều. Anh chàng từ từ đưa tay lên sờ đôi mắt mình... Không phản ứng, không còn biểu hiện nào nữa, chỉ có cái nhìn trần trụi và những giọt lệ trong suốt chực trào. Bờ vai run mạnh, cơ thể như bị bóp nghẹt bởi vô số cảm giác đau khổ, ân hận, nuối tiếc. Khẽ khàng ôm chặt mái đầu, Hải Luân bật khóc bởi hiểu rằng cuộc đời này mình nợ Hạ Tuyết quá nhiều.

"Chúc lễ đính hôn vui vẻ, Trương Hải Luân!" – Đó là câu cuối cùng Trọng Lâm nói trước khi rời khỏi phòng với vẻ vô cùng thoải mái.

... Trang Trang và tất cả mọi người vô cùng mừng rỡ khi bất ngờ thấy Hải Luân xuất hiện tại phòng làm lễ. Dường như không ai nhận ra gương mặt thất thần, nhuốm vẻ đau khổ của anh. Họ lập tức chạy đến hỏi han đủ điều. Còn Hải Luân vẫn bất động và cảm giác mọi âm thanh đều hỗn loạn.

"Cậu đi đâu mà giờ này mới về?" – Giọng tức giận từ ông Tô.

"Luân, con đã đi đâu? Cả nhà lo lắng." – Tiếng bà Trương đầy sốt sắng.

"Sao con không gọi điện báo mọi người?" – Tiếp theo là của ông Trương.

"Anh nói gì đi chứ! Sao im lặng mãi vậy?" – Hải Long sốt ruột, giục giã.

"Hải Luân, anh ổn không? Sắc mặt anh tệ lắm!" – Cuối cùng là câu hỏi lo lắng của Trang Trang vang lên ngay bên cạnh.

Nhắm mắt lắc đầu, Hải Luân bịt tai lại đồng thời hét lớn khiến những vị khách có mặt tại phòng đều quay lại nhìn:

"Tất cả im đi! Tôi không muốn nghe gì hết!!!"

Đối diện, ông bà Trương, Hải Long, Trang Trang và vị tổng giám đốc họ Tô đều giật mình. Họ kinh ngạc khi trông dáng vẻ bản thân hoang mang của Hải Luân. Có cảm giác, anh vừa trải qua một cú sốc nặng nề nào đó.

"Rốt cuộc cậu bị gì thế?" – Mấy giây sau, ông Tô đánh giọng – "Đừng nói với tôi là cậu phát điên nhé!"

"Kìa bố! Hải anh ấy vừa gặp phải chuyện không hay." – Trang Trang ngăn.

"Chuyện không hay thì có quyền lớn tiếng với người khác à? Ở đây có bố, thậm chí cả bố mẹ cậu ta nữa vậy mà cậu ta gắt lên một cách vô phép! Thật là mất mặt với người ta! Cậu Trương, nếu cậu không muốn đính hôn với Trang Trang nữa thì cứ nói thẳng, đừng làm những việc thế này!"

"Bố ơi! Hải Luân không nghĩ vậy đâu..."

Trang Trang chưa nói hết thì Hải Luân đã nhanh chóng lên tiếng, khá trầm nhưng rõ ràng: "Cháu muốn hủy bỏ lễ đính hôn ngày hôm nay!"

Lời yêu cầu từ chàng trai trẻ vừa kết thúc thì cả phòng bắt đầu ồn ào. Những vị khách đến tham dự nhìn nhau xì xầm bàn tán. Họ vẫn không hiểu lễ đính hôn này thật chất là thế nào. Chỉ như một trò đùa ư? Hay nó có uẩn khúc gì?

Ông bà Trương và Hải Long quá đỗi ngạc nhiên trước điều Hải Luân vừa nói. Còn ông Tô thì há hốc mồm, mắt mở to trừng trừng nhìn chàng thanh niên đang đứng trước mặt và tự hỏi tại sao nghe lầm chẳng. Hiển nhiên, người sốc nhất là Trang Trang. Cô hoàn toàn không hiểu lý do gì mà Hải Luân muốn hủy lễ đính hôn. Trong thoáng chốc, cô đứng ngây ra.

"Trương Hải Luân!" – Phải mất mấy phút sau, Trang Trang mới cất nổi giọng – "Anh có biết mình nói gì không hả? Hủy đính hôn ư?"

Khi bản thân đã bình tĩnh trở lại, Hải Luân chậm rãi đưa mắt nhìn cô, gắt đầu: "Phải! Anh không thể đính hôn với em. Anh xin lỗi!"

"Xin lỗi? Rốt cuộc, lý do gì khiến anh muốn hủy buổi lễ hạnh phúc của chúng ta?" – Trang Trang gần như không kiềm chế được sự xúc động.

"Anh không yêu em! Tình cảm anh dành cho em đã hết từ rất lâu rồi." – Hải Luân nhắm mắt – "Giờ trái tim anh chỉ có duy nhất hình bóng một người!"

Đối diện, Trang Trang hoàn toàn bất động cùng đôi mắt mở to trống rỗng. Nhưng rất nhanh sau đó, cô liền hỏi hệt như bản thân đã biết điều này rất rõ:

"Là Hạ Tuyết phải không?"

Ngạc nhiên trong vài giây rồi cái nhìn từ từ dịu xuống, Hải Luân gắt đầu.

"Tại sao? Tại sao vậy?" – Trang Trang hét lên nghẹn ngào – "Cô ấy chỉ là kẻ thứ ba chen vào chúng ta! Anh chọn cô ấy mà không chọn em sao???"

Đối diện, Hải Luân nói thật lớn gần như át đi mọi âm thanh khác:

"Vì anh nợ Hạ Tuyết quá nhiều!!! Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu đính hôn với em hay bất kỳ cô gái nào khác! Suốt cuộc đời này..."

"Nợ?! Ý anh là gì?"

Dù đã cố kiềm chế nhưng nước mắt vẫn ứa ra chảy dài trên gương mặt đau đớn khi Hải Luân nhìn trực diện Trang Trang, trả lời đứt quãng:

"Hạ Tuyết... vì anh mà chết! Cô ấy còn âm thầm hiến giác mạc cho anh!"

Đôi lông mày đang cau lại của Trang Trang đột ngột giãn ra, cái nhìn đứng yên kinh ngạc: "Cái gì?! Hạ Tuyết chết rồi sao? Hiến giác mạc ư?"

"Đúng vậy!" – Hải Luân gạt nhanh hai dòng lệ trong suốt, cố để giọng nói rõ hơn – "Trọng Lâm, kẻ mất tính người đó muốn tòng chết anh nhưng Hạ Tuyết đã lao vào ngăn. Hậu quả, cô ấy chết vì mất máu! Trước khi đi gặp Trọng Lâm, cô ấy đến bệnh viện viết giấy hiến giác mạc cho anh!"

Nghe xong những điều đó, Trang Trang không thể đứng vững được nữa. Cô ngã người ra sau, lưng dựa mạnh vào bức tường. Vẻ mặt cô thất thần giống hệt Hải Luân lúc nãy khi nghe Trọng Lâm báo tin dữ. Cô gái họ Tô quá bất ngờ trước điều này. Trang Trang không thể tin nổi Hạ Tuyết đã chết và còn vì cứu Hải Luân. Cả việc hiến giác mạc để anh có lại ánh sáng... Trong thoáng chốc, Trang Trang thấy bản thân chẳng thể sánh bằng Hạ Tuyết, sau những hy sinh mà người con gái ấy dành cho Hải Luân. Có lý nào, tình yêu của Hạ Tuyết lại nhiều đến thế, cao thượng đến thế? Còn cô thì sao?

Có một sự thật Trang Trang vẫn giấu kín... Vốn dĩ cô biết rất rõ rằng, Hải Luân đã không còn tình cảm với mình, trong trái tim anh chỉ có bóng hình của Hạ Tuyết. Từ rất lâu. Vào buổi chiều đến xin lỗi Hải Luân cách đây mấy tháng trước, Trang Trang vô tình trông thấy bức vẽ được che bởi tấm vải trắng của anh đặt gần cửa sổ. Đó là bức hình vẽ Hạ Tuyết! Cái giây phút trông rõ gương mặt cười hạnh phúc của Hạ Tuyết trong tranh thì Trang Trang hiểu suốt cuộc đời này mình sẽ không bao giờ vượt qua người đó. Vì vốn dĩ khi ấy, Hải Luân đang bị mù nhưng lại có thể vẽ ra một bức tranh đẹp như thế thì nghĩa là, tình cảm anh dành cho Hạ Tuyết rất nhiều. Người con gái này hoàn toàn nắm giữ trái tim Hải Luân. Thế nhưng, Trang Trang vẫn giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn nói cười vui vẻ với anh. Chính cô đã tự lừa dối bản thân... Để rồi giờ đây, cô phải chấp nhận mình thật sự đánh mất Hải Luân, mất đi tình yêu hơn bốn năm qua.

Tất cả quá muộn để níu kéo! Không thể bắt đầu lại được nữa. Phải buông tay.

"Anh... yêu Hạ Tuyết nhiều như vậy sao?"

Im lặng. Một giây sau, Hải Luân đáp khê khàng, kiên quyết và chắc chắn:

"Anh nợ Hạ Tuyết món nợ ân tình lớn lao! Anh không biết, cả đời này có thể quên cô ấy. Nếu anh vẫn ở bên em thì em sẽ là người đau khổ nhất!"

Nhắm mắt, Trang Trang kiềm nén hàng ngàn xúc cảm đau đớn trong mình. Trái tim thật sự chết. Dầu vậy, còn có lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ ư?

"Được! Em sẽ làm theo mong muốn của anh: hủy lễ đính hôn hôm nay!"

Không để Hải Luân kịp nói gì là Trang Trang mau chóng quay lưng, gương mặt bình thản đến kỳ lạ và đôi mắt ráo hoảnh ánh lên cái nhìn mạnh mẽ:

"Kể từ giờ phút này, Tô Trang Trang với Trương Hải Luân chính thức chia tay! Tình yêu của chúng ta chấm dứt tại đây! Anh đi đi!"

Sau một thoáng bất động, Hải Luân chậm rãi cúi đầu đồng thời bảo thật khê:

"Xin lỗi và cảm ơn em, Trang Trang! Tạm biệt!"

Dứt lời, Hải Luân xoay lưng rời khỏi phòng làm lễ trước sự chứng kiến của mấy trăm quan khách đến tham dự. Ai ai cũng sững sờ kinh ngạc. Tiếp theo, ông bà Trương cùng Hải Long tức tốc đuổi theo Hải Luân. Còn ông Tô thì đập đổ chiếc bánh kem mười mấy tầng, gào lên điên tiết vì mất mặt.

Dõi theo bóng dáng vội vã của Hải Luân khuất dần sau cánh cửa, Trang Trang ngồi phịch xuống đất, chiếc váy màu hồng nhạt đang mặc xoè rộng, phủ dài ra phía sau. Trông cô giống hệt nàng công chúa bị hoàng tử bỏ rơi tại chính thánh đường của mình... Lễ đính hôn không có chú rể hôm đó kết thúc trong tiếng khóc tức tưởi xót xa của cô dâu.

Buổi trưa vài ngày sau, trong căn phòng lạnh im như tờ, Hải Luân ngồi bên cửa sổ mắt nhìn bức tranh vẽ Hạ Tuyết mấy tháng trước. Trông nụ cười rạng rỡ ấy, lòng anh càng thêm đau đớn bởi ân hận mình đã đánh mất cô. Nếu anh can đảm nói ra tình cảm của mình sớm hơn thì hẳn, mọi chuyện không mang kết cục đáng buồn này. Muộn màng! Có những điều mãi mãi trở thành vết thương chẳng thể xoa nhòa trong cuộc đời một ai đó. Chắc rằng, đây là cách Thượng Đế trừng phạt con người vì sự ích kỷ, mù quáng, tham lam.

Hải Luân cảm thấy bản thân đã đúng khi hủy bỏ lễ đính hôn với Trang Trang. Anh biết, điều đó sẽ là cú sốc nặng nề với cô thế nhưng đây cũng là lựa chọn tốt nhất cho cô trong tương lai. Hạnh phúc không thể trọn vẹn nếu kết hôn với người không yêu mình. Suy cho cùng tất cả đều do Hải Luân gây ra... Vì anh tham lam nên làm tổn thương sâu sắc hai cô gái quan trọng với mình. Hạ Tuyết và Tô Trang Trang – Anh đã đối xử bất công với họ! Chính vì vậy, hủy lễ đính hôn là việc làm đúng đắn không hối hận.

Đưa tay sờ lên gương mặt rạng rỡ của Hạ Tuyết trong tranh rồi Hải Luân khẽ mỉm cười. Sau vài ngày suy nghĩ kỹ càng, anh quyết định rời khỏi Việt Nam, đi du lịch một vài nơi. Một phần để giúp bản thân nguôi ngoai nỗi đau trong lòng, phần khác là bởi anh sẽ thực hiện lời hứa với Hạ Tuyết: đến nhiều nơi trên thế giới ngắm nhìn những cảnh đẹp! Anh chàng họ Trương muốn dùng chính đôi mắt mà cô đã để lại cho mình, quan sát cuộc đời rộng lớn này. Đó là cách duy nhất anh có thể làm cho Hạ Tuyết... Một điều thật ý nghĩa!

Đang chìm trong những dòng suy nghĩ miên man thì chợt Hải Luân nghe tiếng gọi cửa dồn dập, đồng thời tiếng Hải Long vang lên đầy sốt sắng:

"Anh, mở cửa!"

Hải Luân đến mở toang cửa phòng và thấy vẻ mặt khác lạ của em trai.

"Có chuyện gì vậy?"

"Anh có thư... Là của cô gái tên Hạ Tuyết."

Kinh ngạc, Hải Luân giật lá thư trên tay em trai rồi lập tức hướng cái nhìn ngay dòng From. Đôi mắt sáng hẳn khi anh trông rõ hai từ "Hạ Tuyết"...

Chiều, công biệt thự họ Trọng mở và tên vệ sĩ ngạc nhiên khi đứng trước mặt là Trương Hải Luân – anh chàng mù lần trước được đưa về đây. Chẳng để tên họ nói gì là Hải Luân đã thờ dài, giọng trầm:

"Không quá khó để tôi tìm ra biệt thự khủng như vậy! Trọng Lâm, có ở nhà chứ? Tôi có việc rất quan trọng muốn gặp anh ta!"

Im lặng vài giây rồi tiếp đến, tên vệ sĩ gật đầu mời Hải Luân vào bên trong.

... Đào mắt nhìn căn phòng rộng lớn trắng toát, Hải Luân ngạc nhiên bởi không ngờ phòng của một cậu chủ danh giá lại đơn điệu và ít đồ đạc như thế. Cũng giống Hạ Tuyết, anh cảm giác nơi này dành cho đứa trẻ tự kỷ nào đấy.

"Kính ngạc thật! Mày chủ động đến tìm tao nữa à?" – Chất giọng mỉa mai của Trọng Lâm thình lình vang lên.

Chậm rãi quay qua bên phải, Hải Luân thấy trên ghế sofa dài, Trọng Lâm ngồi ngã người ra phía sau, chân gác chéo hình chữ ngũ và miệng thì luôn phì phò thuốc. Trông sắc mặt hắn không được tốt, nếu không muốn nói rằng khá tệ, kiểu như một mõi do nhiều đêm mất ngủ. Chưa hết trên chiếc bàn đối diện, mấy chai rượu ngoại nằm lộn lổ bên những điều thuốc tàn lụi. Bất chợt, anh nhớ lại lời tên vệ sĩ ban nãy lúc cả hai bước lên các bậc thang: *"Sau lễ đính hôn của anh Trương thì cậu chủ cứ nhốt mình ở trong phòng, ăn uống không màng, chỉ uống rượu. Tôi sợ cậu ấy đang hủy hoại bản thân mình. Đặc biệt là khi cô Hạ mất..."*

Khẽ thở ra, Hải Luân từ từ tiến đến gần chỗ Trọng Lâm. Khi còn cách chiếc bàn vài bước chân thì anh dừng lại đồng thời buông câu nhẹ hẫng:

"VẬY RA, CÁI CHẾT CỦA HẠ TUYẾT KHIẾN ANH SA SÚT TÌNH THÂN NHƯ THẾ SAO?"

Nhìn chằm chằm về mặt bình thân của Hải Luân, Trọng Lâm cười nhạt nhẽo vì nghe đối phương gọi mình bằng từ "anh" lịch sự.

"GÌ? MUỐN XÒ TAO HẢ?" – Vứt nhanh điều thuốc hút dở, Trọng Lâm thở ra những làn khói trắng và nheo mắt – "LỄ ĐÍNH HÔN THẾ NÀO, CHÀNG ĐẸP TRAI?"

Đáp lại câu hỏi giễu cợt đó bằng thái độ điềm nhiên, Hải Luân bảo từ tốn:

"ĐÚNG VỚI MỤC ĐÍCH ANH MUỐN CÒN GÌ. TÔI VÀ TRANG TRANG CHIA TAY! CHẴNG CÒN LỄ ĐÍNH HÔN NÀO NỮA CẢ. CŨNG DỄ ĐOÁN NHÌ?"

"NÈ, SAO MÀY LẠI XUNG HỒ THẾ HẢ? GIỐNG NHƯ GIỮA HAI CHÚNG TA CHẴNG CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA CẢ. ĐÁNG LÝ MÀY PHẢI HẠN TAO GHÈ GÓN LẮM."

Có điều đó mơ hồ phản chiếu trong đôi mắt Hải Luân khi trông nụ cười bốn cọt của Trọng Lâm. Chính xác thì đấy là sự... ghen tị!

"TẤT NHIÊN TÔI RẤT HẠN ANH, ĐẾN MỨC CÓ THỂ ĐAM MỘT NHÁT THẬT MẠNH VÀO TÌM ANH! NHƯNG, VÌ NGƯỜI ĐÓ NÊN TÔI ĐÀNH THA THỨ!" – Vừa nói, Hải Luân vừa lấy ra lá thư rồi đặt ngay ngắn lên bàn – "Biết gì không? Thư Hạ Tuyết gửi tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Góc khuất cuối cùng: Tuyết mùa hè

Nụ cười trên môi biến mất, Trọng Lâm đưa mắt nhìn vào lá thư, cũng ngay dòng From đề rõ Hạ Tuyết còn dòng To là Trương Hải Luân. Hắn thật sự kinh ngạc về việc cô gửi thư cho anh chàng họ Trương mà không phải mình... Sự tỉnh, Trọng Lâm nghe Hải Luân tiếp tục chất giọng đều đều:

"LÁ THƯ ẤY HẠ TUYẾT ĐÃ YÊU CẦU BƯU ĐIỆN GỬ CHO TÔI SAU MỘT THÁNG. BÂY GIỜ ANH HÃY ĐỌC NÓ ĐI!"

Trọng Lâm liền ngược mặt lên đối diện với Hải Luân, hỏi nhạt:

"SAO TAO PHẢI XEM LÁ THƯ TÌNH TỬ HẠ TUYẾT VIẾT CHO MÀY? CHỌC TỨC TAO À?"

"TRỌNG LÂM." – Bất chợt Hải Luân gọi tên hắn – "Anh nên xem bức thư cảm động này của cô ấy! Nếu không anh sẽ hối hận!"

"Ý MÀY LÀ GÌ NÀO?"

"CỨ ĐỌC THÌ RÕ! TÔI NGHĨ, NÓ SẼ CHO ANH BIẾT RÕ MỌI SỰ THẬT ANH MUỐN!"

Nhích thêm vài bước về phía trước cho đến khi chân đụng vào chiếc bàn thì Hải Luân mau chóng cúi người, kẻ sát mặt lại gần Trọng Lâm, nói khẽ:

"VÀ LẠI, ĐÂY CŨNG LÀ CÁCH TÔI TRẢ THÙ ANH!"

Không để Trọng Lâm kịp phản ứng là Hải Luân đã đứng thẳng dậy, nhoen miệng cười xong xoay lưng rồi khỏi căn phòng lạnh lẽo.

"TẠM BIỆT, KÈ ĐÁNG THƯƠNG!"

Cánh cửa đóng lại, Trọng Lâm siết chặt tay và nghiền răng vì giận điên trước ba từ cuối cùng Hải Luân nói ban nãy: Kè đáng thương. Anh luôn nhìn hắn với ánh mắt đầy cảm thông lẫn thương hại. Hắn ghét! Cực kỳ ghét điều ấy. Những lúc như thế, hắn thấy mình hoàn toàn thua Hải Luân... Dòng suy nghĩ căm phẫn mau chóng biến mất khi Trọng Lâm nhìn bức thư nằm im trên bàn. Ngay bây giờ hắn phân vân không biết có nên xem hay không. Dẫu rất muốn đọc nhưng cứ tưởng tượng trong đó chứa toàn lời nói yêu thương mà Hạ Tuyết dành cho Hải Luân là hắn chẳng còn đủ can đảm để xem nữa.

"CỨ ĐỌC THÌ RÕ! TÔI NGHĨ, NÓ SẼ CHO ANH BIẾT RÕ MỌI SỰ THẬT ANH MUỐN!"

Câu nói kỳ lạ khi nãy của Hải Luân xuất hiện trong đầu Trọng Lâm. Hắn không hiểu "sự thật" mà anh chàng họ Trương đề cập là cái quái gì... Sau một lúc lưỡng lự, cuối cùng Trọng Lâm cũng không thể vượt qua sự tò mò của bản thân và đã cầm lấy bức thư lên mở ra xem. Đập vào mắt Trọng Lâm là những nét chữ được viết nắn nót ngay ngắn của Hạ Tuyết...

Hải Luân, đây là lần đầu tiên mình viết thư cho cậu nh? Nhưng có lẽ cũng là lần cuối cùng vì lúc cậu nhận được lá thư này mình đã đến một nơi xa, rất xa rồi. Xin đừng hỏi đó là đâu bởi mình không thể trả lời được...

Hắn lúc này Hải Luân có thể nhìn thấy mọi thứ bằng chính đôi mắt của cậu? Mình rất vui khi cậu lấy lại ánh sáng để tiếp tục vẽ. Và mình cũng không giấu giếm điều này, chính mình đã hiến giác mạc cho cậu! Đọc đến đây chắc Hải Luân biết mình đang ở đâu, phải không? Đừng vội kinh ngạc lý do nào khiến mình chọn sự ra đi như thế và còn hiến tặng giác mạc cho cậu. Đó là vì mình xin thay mặt một người, chuộc lại những lỗi lầm đã gây ra với gia đình họ Trương. Mình sẽ kể cậu nghe bí mật của bản thân...

Hải Luân, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trên ngọn đồi sau trường học thì mình đã rất thích cậu. Nụ cười ấm áp. Đôi mắt tươi sáng. Tấm lòng lương thiện. Đặc biệt, vẽ tuyệt đẹp. Mình hoàn toàn bị chinh phục bởi tất cả những điều đẹp đẽ trong con người cậu. Nhưng đáng buồn là, cậu chỉ xem mình như người bạn không hơn không kém. Đây cũng là lý do mình giữ mãi tình cảm đơn phương âm thầm này suốt gần năm năm qua. Mình càng đau khổ hơn vào cái ngày biết cậu và Tô Trang Trang chính thức trở thành một cặp. Trái tim mình gần như tan nát. Mỗi ngày chứng kiến cảnh cậu cùng Trang Trang tay trong tay, nói cười vui vẻ hạnh phúc đi cạnh nhau thì mình lặng lẽ nuốt nước mắt vào trong lòng. Vốn luôn nghĩ rằng mình sẽ không thể nào quên cậu cũng như tìm được hạnh phúc cho bản thân ấy vậy mà vào một ngày kia, Thượng Đế đã mang Người đến bên mình... Một cách bất ngờ...

Cao ngạo. Đáng ghét. Người của khói bạc, men cay. Tình nghịch. Dịu dàng. Nhưng cũng rất đơn độc, đáng thương.

Trọng Lâm – đó là tên của Người. Một cậu ấm nổi tiếng bá đạo chẳng có lấy điểm đáng yêu nào nhưng lại luôn yêu thương trân trọng và bảo vệ mình.

Người, chính là như thế.

Người, chàng trai đầu tiên đến bên cạnh lau đi nước mắt, khoá lấp sự yếu đuối trong mình. Và kỳ diệu hơn hết, dù mình biến mất hoặc đi đến đâu thật xa thì Người vẫn có cách riêng để tìm được mình.

Nhưng chỉ vì một phút nông nổi, mình đã nhẫn tâm làm tổn thương Người sâu sắc. Mình biết rất rõ Người cô đơn và cần chờ che đến mức nào thế mà mình ở bên cạnh chỉ vì lợi dụng. Mình đau đớn khi thấy Người bị tổn thương, mù quáng bởi thù hận để rồi gây nên những lỗi lầm không thể cứu chữa. Mình muốn bảo vệ Người nhưng giờ đây Người đã đẩy mình ra thật xa... Nhiều lúc nhớ Người da diết nhưng mình vẫn không dám gặp Người bởi đôi mắt ấy đã trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn, xa vời vô cùng.

Thật hạnh phúc khi mình mang thai đứa con của Người. ngàn lần mình hy vọng, thiên thần nhỏ bé này sẽ khiến Người từ bỏ thù hận, quay trở về như trước kia. Thế nhưng, không được nữa... Có lẽ đây là sự trừng phạt Thượng Đế dành cho mình. Chính vì vậy, mình quyết định đi đến lựa chọn sau cùng. Từ giờ mình sẽ ở bên cạnh và không để Người phải cô đơn.

Hải Luân, mình thật ích kỷ vì làm như thế và mình càng ích kỷ hơn khi cầu xin cậu một chuyện. Với những việc Người gây ra cho gia đình cậu, suy cho cùng, tất cả đều là do mình. Mọi tội lỗi, mình sẽ nhận và chỉ xin cậu hãy...

Tha thứ cho Trọng Lâm.

Tha thứ cho Trọng Lâm.

Tha thứ cho Trọng Lâm.

Vì mình yêu Người. Rất nhiều!

Điều cuối cùng, Hải Luân – xin hãy sống hạnh phúc.

Cám ơn nhưng cũng xin lỗi cậu!

Lá thư trên tay rơi nhẹ nhàng xuống đất, Trọng Lâm ngồi như hoá đá trên ghế. Về mặt bản thân kinh khủng cùng đôi mắt mở to trân trối... Tiếp theo, không rõ từ lúc nào những dòng lệ trong suốt chực trào chảy lặng lẽ xuống cằm. Chưa bao giờ, hắn cảm thấy hận bản thân như lúc này, đến nỗi muốn dùng dao đâm vào trái tim đang không ngừng rỉ máu của chính mình.

Không phải lừa tình! Tôi chỉ muốn có thể bảo vệ anh!

Từ khi biết Hạ Tuyết đến với mình chỉ vì tiền thì Trọng Lâm không bao giờ tin những gì cô nói. Với hắn, mọi thứ từ cô đều trở nên xấu xa, đáng khinh, chỉ có lọc lừa. Bảo vệ? Chẳng lúc nào hắn nghĩ cô lại muốn bảo vệ mình.

Người tôi yêu? Anh có biết tôi yêu ai không?...

Và Trọng Lâm càng tuyệt đối không tin người Hạ Tuyết yêu là hắn.

Nếu anh cứ mãi không chịu hiểu tình cảm tôi dành cho anh

thì đừng hỏi gì nữa!

Lúc nào Trọng Lâm cũng muốn biết vị trí của mình trong trái tim Hạ Tuyết thế nhưng hắn không cho cô cơ hội để nói. Hắn đã bắt công tàn nhẫn với cô.

Trọng Lâm, chúng ta... có thể trở về như trước đây được không?

Cũng bởi mất đi lòng tin nên Trọng Lâm, hết lần này đến lần khác, đẩy Hạ Tuyết ra xa hơn. Hắn quá xem trọng nỗi đau của bản thân mà không biết rằng trái tim cô đang bị thương. Ấy vậy, người con gái ấy mỗi ngày đều muốn rút ngắn khoảng cách của lòng hận thù để có thể đến gần bên hắn...

Thù hận khiến anh chẳng còn đủ lý trí nhận ra

bất kỳ điều gì ở xung quanh mình. Nó đang giết chết anh!"

Trọng Lâm chỉ biết sống trong thù hận triền miên. Càng ngày, hắn càng rời xa con người trước đây, càng lạc mất mình. Quá mù quáng để có thể thấy những điều tốt đẹp...

Đừng làm thế! Hãy vì một người rất quan trọng với anh trong tương lai!

Và khiến Trọng Lâm gây ra lỗi lầm lớn nhất trong đời: hại chết Hạ Tuyết cùng đứa con chưa kịp hình thành của mình. Mầm sống nhỏ nhoi, kỳ diệu.

Tại sao đến tận giờ phút này, Trọng Lâm mới nhận ra bản thân đã sai? Nếu hắn sớm biết rõ tình cảm của Hạ Tuyết, biết bản thân sắp làm bỏ thì mọi chuyện không đau đớn như hôm nay. Hơn hết, nếu hắn từ bỏ thù hận đồng thời cho cô một cơ hội thì có lẽ giờ đây hắn đã không ân hận tột cùng như vậy... Đáng buồn thay, thời gian chẳng thể quay lại để làm tất cả trở về như xưa chỉ bằng một chữ "Nếu" mong manh vô thực. Quá muộn!

"Vì mù quáng nên tôi không hiểu tình yêu em dành cho tôi! Tôi sai! Sai rồi!"

Câu nói nghẹn ngào của Trọng Lâm vang lên trong căn phòng lẻ loi buồn bã. Đôi vai run mạnh, hắn từ từ khụy xuống rồi bật khóc trong xót xa đớn đau. Người con trai đó, vào giây phút ấy, chợt nhận ra bản thân đã đánh mất người quan trọng nhất đồng thời cũng yêu thương mình nhất cuộc đời này...

Đứng nhìn cửa sổ căn phòng nơi Trọng Lâm đang khóc một hồi lâu, Hải Luân thở ra vì nghĩ hắn anh chàng họ Trọng đã xem xong lá thư cuối cùng của Hạ Tuyết. Anh có thể đoán được phản ứng lẫn cảm xúc từ cái kẻ xấu xa đó. Chắc là ân hận lắm! Cũng đúng! Chính Trọng Lâm trực tiếp hại chết Hạ Tuyết cùng đứa con của mình thì lý nào hắn chịu nổi sự thật tàn khốc này.

Cái nhìn của Hải Luân hướng vào không trung, trống rỗng. Sự thật, anh vô cùng hụt hẫng khi biết người Hạ Tuyết yêu sau cùng không phải mình mà là Trọng Lâm! Cứ ngỡ rằng, trong trái tim cô chỉ có duy nhất hình bóng anh. Vốn dĩ Hải Luân hiểu rõ, tình yêu là thứ không thể chờ đợi. Lúc Hạ Tuyết đau khổ cần người chở che nhất thì anh đã không ở cạnh. Khi đó, Trọng Lâm lại đến bên Hạ Tuyết, lau nước mắt và quan tâm lo lắng cho cô... Suy cho cùng là tự Hải Luân đánh mất tình yêu. Cũng có thể bởi do số phận đã sắp đặt Hạ Tuyết mãi mãi không bao giờ thuộc về anh. Dẫu biết vậy Hải Luân vẫn thấy khó chịu lần đầu một cách kỳ lạ. Đau vì mình chẳng phải người quan trọng nhất trong lòng Hạ Tuyết. Còn khó chịu thì... Chỉ đơn giản, anh không muốn bản thân lại thua Trọng Lâm – cái kẻ xấu xa tồi tệ như thế. Nhưng có lẽ anh phải chấp nhận bởi tình yêu luôn có lí lẽ riêng... Chậm rãi, Hải Luân quay lưng bỏ đi rời xa ngôi biệt thự rộng lớn âm thầm đang ngập mình trong ánh hoàng hôn buồn man mác. Ngày sắp tàn.

Những tên vệ sĩ ngạc nhiên khi thấy Trọng Lâm bước ra bên ngoài sân vườn, chậm rãi leo lên chiếc xe mô tô. Về như, hắn muốn đi đâu đấy.

"Cậu chủ, người định đi đâu? Trời sẽ tối rất nhanh."

"Tôi có chuyện rất quan trọng phải làm vì vậy tối nay sẽ không về nhà." – Đeo nhanh mũ bảo hiểm vào xong Trọng Lâm tự dưng quay qua nhìn mấy tên vệ sĩ, mỉm cười – "Cảm ơn các anh suốt nhiều năm qua đã luôn ở bên cạnh phục vụ cho tôi! Từ giờ, tất cả hãy giữ gìn sức khỏe và tạm biệt!"

Chẳng để những tên vệ sĩ kịp phản ứng là Trọng Lâm đã rờ máy, lái chiếc mô tô rời khỏi biệt thự họ Trọng, để mặc tiếng gọi thất thanh của họ.

... Trên con đường đông đúc ngập mình trong buổi hoàng hôn, Trọng Lâm phóng xe chạy như bay, luồng lách đủ kiểu để vượt qua những chiếc xe khác. Vẫn vậy, hắn luôn là kẻ ngang tàng không bao giờ biết sợ ai.

Trọng Lâm, mẹ không còn yêu bố nữa vì vậy mẹ phải ra đi.

Nhưng đừng lo con yêu, mẹ sẽ mang con theo cùng.

Đến một ngã tư đèn đỏ bật sáng, những chiếc xe đang lưu thông liền dừng lại. Riêng Trọng Lâm thì không. Hắn vẫn bỏ mặc nguy hiểm, điều khiển mô tô vượt qua tuyến chắn.

Mỗi lần thấy mây là tao lại nhớ đến người đàn bà phụ bạc đó!

Sao mây giống mẹ mây đến thế? Kẻ như mây nên chết đi mới phải!

Không quá lâu để Trọng Lâm rời xa trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt đầy bon chen. Hắn tiếp tục chạy xe với tốc độ cực nhanh trên con đường dần dần thưa thớt bóng người. Hắn đi, bỏ mặc sau lưng màu nắng chiều thê lương.

Mọi tội lỗi, mình sẽ nhận và chỉ xin cậu hãy...

Tha thứ cho Trọng Lâm.

Tha thứ cho Trọng Lâm.

Tha thứ cho Trọng Lâm.

Vì mình yêu Người. Rất nhiều!

Chợt, bánh xe phía sau bị trượt cộng thêm tốc độ quá nhanh nên chiếc mô tô lập tức ngã nhào xuống đường còn Trọng Lâm thì văng ra một đoạn khá xa... Vài phút sau hắn ngồi dậy, cả người đau nhói và tay chân trầy xước. Thở một nhọc, hắn chậm rãi tháo mũ bảo hiểm ra rồi ngồi dựa lưng vào thanh chắn ngăn cách đường ray. Lát nữa sẽ có chuyến xe lửa chạy ngang qua đây.

Đưa mắt nhìn hai bên đường, không hiểu sao lúc này lại vắng bóng người đến thế, thật khiến người ta cô đơn quanh quẩn. Nhưng Trọng Lâm nghĩ có lẽ vậy thì tốt hơn. Khẽ khàng, hắn ngẩng mặt lên nhìn bầu trời hoàng hôn cao vợi vợi. Tự dưng lúc này lòng thanh thản lạ thường, không còn đau đớn, ân hận hay mệt mỏi nữa. Tất cả đều nhẹ nhàng bình yên kỳ lạ. Hắn, do hắn đã có một quyết định cuối cùng... Gió thổi nhẹ nhẹ, lay động đáy mắt đứng yên với cái nhìn xa xăm lẫn thăm thẳm ấy.

Lần đầu tiên gặp em, tôi đã nghĩ rằng: Mình nhất định sẽ yêu người con gái đó! Em mang cái tên rất đẹp, Hạ Tuyết – nghĩa là tuyết mùa hè. Sự thật, mùa hè làm gì có tuyết rơi nhưng nếu điều đó thành hiện thực thì chẳng phải đây là phép màu ư? Và, em đã mang phép màu đến cho cuộc đời tôi.

Nhờ có em, tôi mới biết bản thân đang tồn tại... Nếu không có em thì chẳng ai chạm đến tôi, chẳng ai yêu thương tôi, chẳng ai khiến tôi có thể SỐNG thật sự. Em giúp tôi hiểu, mình cũng đáng để được yêu thương lắm chứ.

Thế mà, tôi đã ngu xuẩn khi để vuột mất em. Tôi khiến em khổ đau quá nhiều. Xin lỗi vì tôi quá cần em. Xin lỗi vì tôi ôm em quá chặt. Và xin lỗi vì tôi quá yêu em. Nếu tôi đối xử với em tốt hơn thì có lẽ giờ đây tôi không hối hận nhiều như vậy. Nhưng đừng lo lắng gì cả, bởi ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm em. Tôi nhất định phải gặp lại em. Đến khi đó, tôi hứa...

Tuyết đối không bao giờ tôi rời xa em nữa.

Đột nhiên trong làn gió chiều lạnh lẽo, Trọng Lâm nghe tiếng gọi thật khẽ.

"Trọng Lâm!"

Ngay lập tức, Trọng Lâm bật người dậy và nhìn ra phía xa... Đôi mắt hắn tròn xoe khi trông thấy Hạ Tuyết đứng ở giữa đường ray, mỉm cười đồng thời không ngừng vẫy tay với mình. Bất động trong vài giây, tức thì hắn nở nụ cười thật tươi rồi nhanh chóng tiến lại gần chỗ Hạ Tuyết đang đứng.

"Hạ Tuyết! Em chờ tôi sao?" – Trọng Lâm hỏi lúc đã đứng trước mặt cô.

Đối diện, Hạ Tuyết nhìn Trọng Lâm bằng ánh mắt yêu thương và dịu dàng nhất rồi sau đó cô đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc rối bù của hắn, nói ấm áp:

"Đừng sợ! Kể từ giờ, anh sẽ không phải cô đơn một mình!"

Mỉm cười gật đầu, Trọng Lâm chậm rãi mở rộng vòng tay ôm lấy Hạ Tuyết. Tựa cảm lên bờ vai cô, hắn từ từ nhắm mắt lại. Vô cùng bình yên.

Xin lỗi em, Hạ Tuyết...

Ngay đuôi mắt Trọng Lâm, giọt lệ long lanh chảy ra nhẹ nhàng từ một tâm hồn đã được cứu rỗi bởi yêu thương sau cùng. Và hắn biết rõ, mình hạnh phúc.

Đúng lúc ấy từ xa, chiếc xe lửa đêm chạy đến gần. Ánh đèn soi rõ bóng dáng Trọng Lâm đứng ở giữa đường ray...

Trọng Lâm không còn phải sợ cô đơn nữa.

Bởi vì hắn đang đi đến một nơi rất đẹp để tìm Hạ Tuyết.

Nhất định nơi đó, tuyết sẽ rơi vào mùa hè.

Tối hai mươi giờ. Bar Gossi lên sàn như mọi lần. Ngoài cửa bar, các cô PR vừa chào gọi khách vừa buôn chuyện rất rôm rả.

"Ê! Biết gì chưa? Ban nãy, tivi đưa tin cậu chủ Trọng Lâm bị xe lửa cán chết đó! Nghe đâu là anh ta ra đứng giữa đường ray. Bộ muốn tự tử hả trời!"

"Trọng Lâm là anh chàng đi bar mà vung tiền như mưa đó sao? Tự dưng lại chết sớm vậy? Nghe nói gia đình có quyền thế lắm, lẽ nào thất tình?"

Trong khi mấy "đồng nghiệp" bàn tán sôi nổi về cái chết bất ngờ và khó hiểu của Trọng Lâm thì cách đó không xa, Thụy Trinh đứng dựa lưng vào tường

khoanh tay còn miệng phì phò điều thuốc. Cô chị đại này khá ngạc nhiên khi biết cậu ấm họ Trọng đó vừa chết chiều nay. Bất giác cô nhớ đến Hạ Tuyết... Đến tận bây giờ, Thụy Trinh cũng như mọi người ở Gossi đều chưa hề biết Hạ Tuyết đã chết cách đây một tháng. Họ vẫn nghĩ hiện tại cô em gái ấy đang sống hạnh phúc ở đâu đấy, rất xa nơi phù phiếm hư ảo này.

Vứt điều thuốc xuống nền đất, Thụy Trinh thở dài khe khẽ. Không hiểu sao, đêm nay bỗng nhiên thấy lạnh lẽo một cách kỳ lạ. Cô tự nhủ, có lẽ mình nên vào bên trong bar uống ly rượu cho ấm bụng... Lúc quay lưng toan cất bước thì đột ngột Thụy Trinh nghe: "Mẹ ơi, chờ con với!"

Chậm rãi, Thụy Trinh xoay qua thì thấy phía xa cách chỉ mấy bước chân có thằng bé vội vã chạy theo mẹ. Nhìn nó, cô chị đại lập tức nhớ về Bí Ngô – đứa con trai mình quyết định từ bỏ. Nhớ thương da diết đến vậy, cô cũng không thể gặp lại con dù chỉ một lần... Đó đã là số phận, chẳng thể thay đổi được. Cả Thụy Trinh lẫn những cô gái PR trong Gossi.

Khi bạn thấy một PR cười, nghĩa là họ đang khóc.

Khi bạn thấy một PR khóc,

nghĩa là vết thương trong trái tim họ không thể chữa lành được nữa.

Đứng tần ngần vài phút, Thụy Trinh lặng lẽ bỏ đi vào trong bar để lại tiếng nói cười của mấy cô PR nọ, để lại đường phố nhộn nhịp người qua lại nhưng chẳng có lấy một ai để tâm đến những thứ vẫn tồn tại xung quanh mình.

Gió thổi lạnh lẽo. Màn đêm bao phủ khắp mọi góc ngách của cái thành phố không bao giờ ngủ này. Tiếng nhạc cứ xập xình vang vọng như kêu gọi, khách ra vào bar lượn lờ giống hệt bóng ma. Không cảm xúc. Tấm bảng hiệu Gossi nhấp nháy ánh đèn sáng trưng.

Bar, nơi của...

Tinh – tiền. Nước mắt – nụ cười. Dối trá – lọc lừa. Âm mưu – toan tính. Cay đắng – tủi nhục. Nhưng cũng có Quan tâm – lo lắng. Ân cần – dịu dàng.

Cô đơn – trầm lặng.

Và đó chính là thế giới mà những PR đã, đang và sẽ tiếp tục sống.

(Sài Gòn, 10/11/2012 – 21/01/2013)

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.